

VYBRAL A SESTAVIL ONDŘEJ JIREŠ

ČHVĚZDY ČESKÉ SCI-FI

Ondřej Neff • Vladimír Šlechta
Jaroslav Velinský • Jiří W. Procházka
Vilma Kadlečková

Nejhůř bylo už mockrát a je těžko říct, co z těch nejhůř bylo nejvíc nejhůř a co míň. Jedno je jisté: ten moment, kdy se s námi urvalo Fryfovo vosí hnízdo a my padali skrz závoje pavučin a metroví kaloni létali kolem nás, ten moment nepatří k nejslunnějším okamžikům mého života, a když si na něj vzpomenu, asi sto peříček mě lechtá uvnitř žaludku.

Už jsem se zmiňoval, že mi bylo hodně ouzko, a přece jsem neztrácel hlavu. Něco mi říkalo, že náš život nemůže skončit takhle hloupě, Kazikův a můj. Kazik, tedy Dědek Čuchák, věděl, že jdeme do pasti. Předvídal, že Fryfovo gravo je vlastně torpédo a že nám vyletí vstříc. Věděl, že vosí hnízdo spadne?

A věděl, že po pěti vteřinách pádu se u vchodu objeví Drabekův taxík s otevřenými dveřmi?

Myslím dokonce, že to čekal, protože se nezdržoval důvtipnými poznámkami typu „hele, taxík“ a „jako na zavolanou“ a „pak že taxíka neseženeš, když ho nejvíc potřebuješ“, zkrátka, nemarnil čas vtipnými hláškami, popadl mě za loket a silou, jakou bych od něho nečekal, mě doslova hodil dovnitř grava a hned skočil za mnou.

Gravo se povážlivě zakymácelo a Drabek zanádal u rajčáků. „No tak, panstvo, v klidu, tohle není žádná trampolína, krucinál, tohle je dročka!“

To už rval rajčáky k sobě, aby neskončil tam, kde skončilo vosí hnízdo, tedy v ježaté houštině podpůrné konstrukce Kupole.

ISBN 978-80-257-0270-3

9 788025 702703 >

mediální partner:

pevnost
MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

OHVĚZDY
ČESKÉ
SCI-FI

Ondřej Neff

Vladimír Šlechta

Jaroslav Velinský

Jiří W. Procházka

Vilma Kadlečková

V tomto neopakovatelném editorském počínu se setkávají největší literární hvězdy, žijící klasikové české science fiction. Každý přichází s krátkým románem nebo novelou, každý s dosud nepublikovaným příběhem spadajícím do jeho nejznámější románové série. Kniha *Hvězdy české sci-fi* dokazuje, že kvalitní fantastika u nás není jen otázkou historie, ale že Čapek nebo Nesvadba mají následovníky hodné jejich tradice.

Ondřej Neff - Lunární cyklus
Vladimír Šlechta - Oggerd
Jaroslav Velinský - Christy Bigs
Jiří W. Procházka - Rox'n'Roll
Vilma Kadlečková - Legendy
o argenitu

Knihu ilustrovali oblíbení výtvarníci:
Jiří Grus, Karel Jerie, Lubomír Kupčák,
Karel Zeman a Martin Zhouf

Ondřej Jireš, *1983

Od roku 2000 se jako editor a redaktor věnuje české fantasy a science fiction. Mezi lety 2000-2007 působil na pozici šéfredaktora internetového magazínu Fantasy Planet a v roce 2004 vyšla jeho první povídková antologie *Čas psanců*. V knize představil řadu úspěšných domácích autorů, ale také několik v té době ještě nepříliš známých tvář. Podle stejného klíče sestavuje i většinu následujících titulů. Výjimkou jsou exkluzivní tituly *Legendy české fantasy* a nyní také *Hvězdy české sci-fi*, které mají za cíl představit výhradně aktuální autorskou špičku daného žánru. *Legendy české fantasy* z roku 2006 ocenila Akademie SFFH jako Knihu roku. Přízeň kritiků a čtenářský úspěch však neminuly ani ostatní Jirešovy antologie. Z nich jmenujme například *Memento mori* (2009) nebo titul *Pod kočičími hlavami* (2007), jenž vznikl ve spolupráci s editorem A. K. K. Kudláčem.

Jireš promoval na Univerzitě Karlově v oboru Studia nových médií a hlavním polem jeho zájmu jsou on-line média. Fantastice se věnuje jako své největší zálibě.

ČHVĚZDY ČESKÉ SCI-FI

EDITOR
ONDŘEJ JIREŠ

ČHVĚZDY ČESKÉ SCI-FI

ONDŘEJ NEFF
Lunární cyklus

VLADIMÍR ŠLECHTA
Oggerd

JAROSLAV VELINSKÝ
Christy Bigs

JIŘÍ W. PROCHÁZKA
Kox'n'Roll

VILMA KADLEČKOVÁ
Legendy o argenilu

Sestavil Ondřej Jireš

© Argo, 2010

Copyright © Ondřej Jireš, Vilma Klímová Kadlečková, Ondřej Neff, Jiří W. Procházka, Vladimír Šlechta, Jaroslav Velinský, 2010

Illustrations © Jiří Grus, Karel Jerie, Lubomír Kupčík, Karel Zeman, Martin Zhouf, 2010

Cover illustration © Lukáš Tuma a Tomáš Havelka, 2010

ISBN 978-80-257-0270-3

Úvod

Ondřej Jireš

Hvězdy české sci-fi. Jsou vůbec takové? Tuhle otázku jsem si kdysi položil úplně zbytečně. Science fiction má u nás dobrou tradici. Vždyť stačí vzpomenout na Karla Čapka, Františka Běhounka, J. M. Trosku, Josefa Nesvadbu, Ludvíka Součka a řadu dalších. Tyto legendy, které patří dodnes mezi čtené a uznávané spisovatele, však mají schopné následovníky. Přestože se dnes autoři fantastiky ve větší míře věnují žánru fantasy, nezůstávají poličky na domácí sci-fi novinky prázdné. Dodnes tvoří někteří ze spisovatelů, kteří se snažili prosadit už za komunistického režimu, což jim často nebylo dovoleno, a za těch dvacet let od revoluce vznikla nová autorská generace, které se daří publikovat navzdory velkému přílivu zajímavých titulů ze zahraničí.

Kniha *Hvězdy české sci-fi* je sestříčkou titulu *Legendy české fantasy*, jenž vyšel v roce 2006. Obě knihy mají stejnou premisu – představit současnou nejužší autorskou špičku žánru a zároveň nejlepší a nejznámější série. Po nikterak snadném rozhodování, které autory vybrat, jsem se nakonec rozhodl pro mix generací a stylů. Stejně jako *Legendy*, i *Hvězdy* se staly útočištěm pěti dosud nepublikovaných novel a krátkých románů.

Jako první se představuje Ondřej Neff, autor, který se vlastně ani představovat nemusí. Neff je totiž velmi známý i mimo okruh čtenářů fantastiky díky své publicistice a mnoha dalším aktivitám. Jeho Lunární cyklus má často detektivní ladění, stejně jako příspěvek v této knize. Detektivkou je i novela Jaroslava Velinského. Není divu, vždyť tento čínorodý umělec patří mezi naše nejoblíbenější detektivkáře. Jenže i on se věnuje vědeckofantastické literatuře, a to už neuvěřitelné půlstoletí.

Další dva spisovatelé se začali prosazovat na konci osmdesátých let. Jednak je to Jiří W. Procházka, nepřehlédnutelný živel ve vodách české fantastiky. Jeho nápadité akční příběhy se staly vzorem pro celou řadu následovníků. Vilma Kadlečková, která se po delší pauze vrací k publikování, se naopak věnuje fantastice, jež má blízko sociálnímu románu. Její tvorbu si oblíbily především ženy, ale to neznamená, že by snad byla feministicky laděná.

„Služebně nejmladším“ spisovatelem v této knize je Vladimír Šlechta, jenž se představuje jako výtečný autor postkatastrofické sci-fi. Poválečné prostředí zničené Evropy se v jeho povídkách a románech stává dějištěm tajemných až mystických příběhů, kterým nikdy nechybí silný dobrodružný charakter. Procházka a Šlechta se shodou okolností, či spíše díky jejich širšímu autorskému záběru, objevili už v *Legendách české fantasy*.

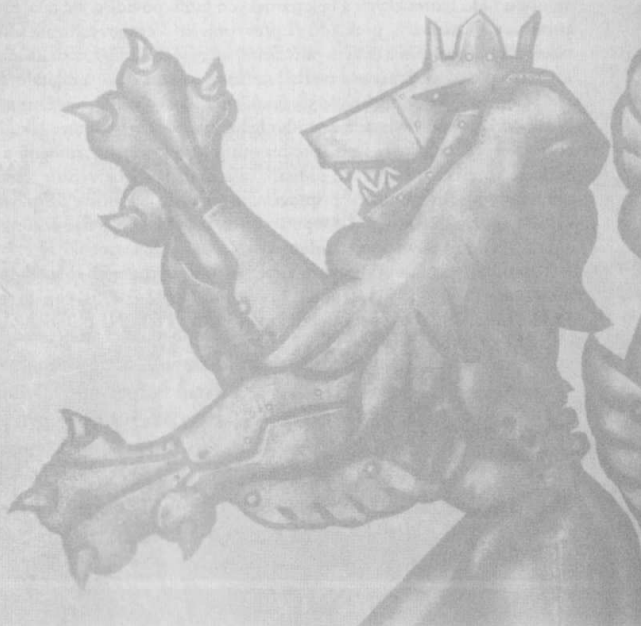
Jistě bychom se mohli ptát, proč v knize není ten a onen. Ale můj záměr byl jednoznačný. Pět nových dlouhých příběhů, pět hvězd české sci-fi. Nic víc, nic méně.

Vlastně ještě něco. *Hvězdy české sci-fi* jsou perfektním médiem pro představení našich nejlepších žánrových výtvarníků. Rozhodl jsem se oslovit jiné kreslíře, než které jsem přizval ke spolupráci na knize *Legendy české fantasy*. Schopných výtvarníků je totiž u nás relativně mnoho, mají perfektně zvládnuté řemeslo i notnou dávku představivosti.

Příjemnou zábavu.

ONDŘEJ NEFF

Lunární cyklus

Následující příběh spadá do **Lunárního cyklu**:

román MĚSÍC MÉHO ŽIVOTA (1988)

povídka *Zepelín na Měsíci* (in: ZEPELÍN NA MĚSÍCI, 1990)

povídka *Ano, jsem robot* (in: ZEPELÍN NA MĚSÍCI, 1990)

povídka *Lov na krysu* (in: ZEPELÍN NA MĚSÍCI, 1990)

román REPARÁTOR (1997)

povídka *Varianta číslo tři* (in: BŮH s.r.o., 1997)

povídka *Hlídka 2* (in: BŮH s.r.o., 1997)

povídka *Hlídka 3* (in: PRAVDA O PEKLE, 2003)

povídka *Kukaččí vejce* (in: PRAVDA O PEKLE, 2003)

novela *Lunární potápěč* (in: ORBITÁLNÍ ŠERLOCI, 2006)

román ROCK MÉHO ŽIVOTA (2006)

novela *Prázdniny v mezisvětě* (v této knize)

román HVĚZDA MÉHO ŽIVOTA (2010)

román ULTIMUS (v přípravě)

Ondřej Neff (narozen 1945), syn spisovatele Vladimíra Neffa, vstoupil do žánru na přelomu 70. a 80. let minulého století faktografickými knihami PODIVUHODNÝ SVĚT JULESE VERNEA (1978) a NĚCO JE JINAK (1981). Od té doby vytvořil dlouhou řadu teoretických a beletristických knih, povídek, ale také rozhlasových her, komiksových scénářů, překladů či převyprávění Verneových románů. Popularitu si získal díky nápaditým a čtivým povídkám, které se dočkaly i zahraničních vydání. Nyní se věnuje převážně románové tvorbě, nežánrové žurnalistice a digitální fotografii.

Lunární cyklus se odehrává, jak jinak, na Měsíci a někdy bývá označován i jako Arkadský cyklus podle názvu měsíčního habitatu, kde žijí hrdinové Jakub Nedomý a kyborg Dědek Čuchák. Ti jsou také hlavními hrdiny většiny románů a kratších prací. Série se rozrůstala poměrně pomalu, ale nyní jí autor věnuje velkou pozornost, o čemž svědčí i dva aktuálně připravované romány. Jednotlivé příspěvky se nesou převážně v duchu detektivním a tepou v akčním rytmu. A právě taková je

i následující novela *Prázdniny v mezisvětě*, kde nechybějí ani výše zmínění hrdinové.

Kromě Lunárního cyklu patří mezi Neffova nejznámější díla také série **Pán modrého meče** (1984-1991), trilogie **Milénium** (1992-1995), román ve dvou verzích TMA (1998, 2003) a v poslední řadě romány TUŠENÍ PODRAZU (2007) a CELEBRITY (2009).

Prázdniny v mezisvětě

Ondřej Neff

1.

Musel bych se zeptat Dědka Čucháka, kdy se Mrs. Fryf poprvé objevila v našem krámku. Ptát se ho nebudu. Na přesné odpovědi mi zas tolik nezáleží a nechci zbytečně využívat Dědkových schopností si všechno okamžitě a přesně vybavit a zároveň mi dát najevo, že on to umí, kdežto já si nikdy nevybavím nic, a když, tak za dlouho a nepřesně. Bude to asi tak pět let, protože si pamatuju, že jsme si povídali o Evropském protektorátu a že Mrs. Fryf držela smutek za nějakého bláťáckého příbuzného, který zahynul při bombardování Lausanne.

Věku byla více méně stejně neurčitěho jako já. Tušil jsem, že se narodila někde na Plesnivce. Neptal jsem se, není to slušné vyptávat se na trapnosti, tím spíš, že šlo o zákazníka. Už z dálky signalizovala sympatie ke stylu technoetno neboli tetno. Vlasy měla impregnované polymerem, který je narovnal a spojil po pěti kusech. Nemusím se snad zmiňovat o tom, že kšticke měla ocelově šedou barvu. Nanomechanický pudr řízený implantovaným procesorem se postaral o to, aby každá pětice mířila jiným směrem. Nebylo třeba velké fantazie vzpomenout si při pohledu na Mrs. Fryf na uzrálou pampelišku. Byla to ovšem pořádná palice, v průměru jistě půlmetrová.

Tvář pod pampeliškou byla úzká, hubená, nikterak bezvýrazná díky obrovským náušnicím, které by bez pomoci gravitechniky utrhly Mrs. Fryf ušní lalůčky, nebo by je přinejmenším prodloužily na ramena, jak je to vidět na sochách na Velikonočním ostrově nahoře na Plesnivce anebo v zábavním parku v Alhambře. Byly to složité technické struktury, zvolna se pohybující, také řízené procesorem. Ten měl velmi důležitý úkol zabránit náušnicím, aby při nějaké

mimořádně odvážné proměně uřízly naší parádnici hlavu. Ze struktury totiž občas vytrčely čepele dlouhé dva tři decimetry a Dědek Čuchák tvrdil, že jednou zahlédl, jak do čepele narazila moucha a rozpůlila se a každá její polovina ještě chvilku pokračovala v letu. Nevím, jestli si můj kamarád nevymýšlel, nicméně bych odmítl zkoumat ostrost těch čepelí hrotem prstu.

Neméně dynamické bylo odění Mrs. Fryf. Nevím přesně, jak se tato dáma oblékala a svlékala, přičemž dlužno podotknout, že později vynaložila mnoho úsilí na to, abych měl tuto informaci z první ruky. Předpokládám, že má doma kontejner nebo kontejnery a v něm či v nich rozmanité moduly a klubka nanovláken různých tlouštěk a struktur a ráno, když skončí hodinovou kosmetickou proceduru, se další hodinu radí se svým procesorem, jakou kombinaci tvarů, barev a struktur zvolit pro tento den, přičemž ani pro daný den nebyla ta struktura pevně daná. Mrs. Fryf byla obklopena zvolna se pohybujícím a proměňujícím oblakem tvarů a ploch, jindy přišla jakoby obalená do zrcadla, podruhé zatavená do žulového balvanu či zachumlaná do žlutavého chmýří, takže vypadala jako kuřátko, pravda, hodně vyčouhlé a nohaté. O proměny se starala její domácí kybocentrála s kapacitou výpočetního střediska pro kontrolu planetárních rojů, která byla v bezprostředním kontaktu s baterií procesorů částečně implantovaných, částečně připevněných na povrchu jejího těla.

Když vešla, Dědek Čuchák udělal svoje „hu“ a zíral na ni zpoza pultu jako u vytržení. On sám byl napůl android a napůl člověk, tedy kyborg, takže mohl mít pro podporu ze strany výpočetní techniky pochopení. Rozdíl byl v tom, že se v něm IT struktury prolínaly s humo, kdežto kolem Mrs. Fryf se pohybovaly a ona sama, čisté humo, byla uvnitř. Rozhlížela se kolem sebe, přičemž pravá její náušnice změnila tvar a proměnila se v optické zařízení, jež se jí předsunulo před pravé oko.

„Tak tohle je ta slavná firma Nedomý a Prus, o které se tolik hovoří,“ řekla hlasem, kterým by u Slavkova obrátila prchající Rakušany do útoku proti Napoleonovi. „Podívejme, podívejme. Tímhle chcete ohromit někoho, kdo se ve věci vyzná?“

Stála uprostřed naší první místnosti a svým kybernetickým lornonem zpytovala obsah prosklené skříně zakrývající levou stěnu. Zachoval jsem klid. Ve skříní byly pravé starožitnosti a padělky v poctivém poměru padesát na padesát, ovšem bez pořádného antik kitu se nedaly rozeznat ani ze vzdálenosti pěti centimetrů, natož tedy pěti metrů.

„Nemáme v úmyslu ohromovat, madame,“ řekl jsem vlídně. „My sloužíme.“

Zařukal jsem si za skalní kost za pravým uchem, abych dal Dědkovi najevo, že čekám na jeho zpravodajství. Předpokládal jsem, že právě pročesává databáze, aby zjistil, co je ta zákaznice zač a o co má zájem a jaké jsou její finanční poměry.

„Je to špatné, Kubo,“ ozval se mi po nějaké době v komlinku. „Má stoprocentní krytí.“

Udělal jsem pochybovačné gesto. Stoprocentní krytí nemá nikdo, ani kdyby to byl nějaký imám z Evropského protektorátu.

„Mám tu jenom informace z plastivize. Je známá jako Mrs. Fryf. Říká se jí také Tajfun a Čapí mor. Čapí kvůli nohám a mor kvůli tomu, co zanechává za sebou. Objevila se v Arkádii před půl rokem a od té doby nevynechala ani jeden bláznivý večírek. Má obrovské apartmá pod Kupolí nedaleko zdviže do prstencové pevnosti. Jistě tam někdy někoho pouští, ale neví se, kdy a koho. Nemá trvalý vztah. Neví se, odkud přišla. Nemá žádné dluhy, spotřebu má slušnou.“

Nemá dluhy a spotřebu slušnou, jde tedy o finančně dobře zajištěnou dámu. Co víc by si měl starožitník přát?

„Uvidíme, jak dalece dokážete sloužit. Mé jméno je Mrs. Fryf. Vy jste Jakub Nedomý a váš společník je ten krasavec za pultem, Kazimír Prus, zvaný...“

„Nepokračovat, prosím. Je to pan Prus, bez dalších přídomků.“

„Jistě,“ řekla. „Všichni máme svá tajemství.“

„Čím mohu sloužit, madame?“

„Jistě ne tímhle smetím,“ řekla a kývla pohrdavě na naši výstavu kosmických antikvit.

„Ty předměty mají cenu především pro rodilé obyvatele Luny,“ řekl jsem vlídně. „Jsou součástí jejich historického dědictví. Každý Luňan je hrdý na svůj původ a my jsme zde proto, aby každý mohl doložit starobylost svého původu.“

„Starobylost dvaceti, třiceti let,“ řekla s úsměškem. Náušnice se jí už vrátila na původní místo, byť v pozměněné podobě.

„Luna má prudkou historii,“ pokrčil jsem rameny. Někdy až moc prudkou, pomyslel jsem si.

„Mě zajímá spíš přítomnost,“ řekla Mrs. Fryf.

Rozhodil jsem ruce v omluvném gestu a vyrobil jsem úsměv číslo pět.

„V tom případě dovolte, Mrs. Fryf, abych vám zavolal taxi a požádal, aby vás odvezlo do Alza Moon. Tam si přítomnosti užijete dosyta.“

„Mě zajímá etno. Technické etno. Jak se krátce říká, tetno.“

Ach bože, tetno. Je to jako epidemie. Bývaly doby, kdy se na Luně muselo makat, mohl bych o tom vyptávat celé dny. Kdo nemakal, neměl nárok ani na vzduch, natož na žrádlo a teplo a lékařskou péči. Jenže pakáž se najde všude, i mezi tvrdě makajícími šutráky. Nikdo neví, kdo přišel první na ten nápad, že sám fakt šutráctví je svým způsobem povolání. Jsem, tudíž jsem a to mi musí stačit k nároku jak na vzduch, tak na teplo a všechno ostatní. Místo profesí jsme tu najednou měli struktury. Místo zaměstnání subkultury. Dřív dělaly problémy myši, které se na Lunu bůhvíjak dostaly, nejspíš je někdo zlomyslný vypustil z přepravky. Teď jsme měli ve vzduchotechnice domorodé kmeny.

Byl jsem rád, že mám tak geometricky definovaný obličej.

„Aha, tetno,“ opakoval jsem po ní.

„Slyšel jste o gildě sparkařů?“

„Sparkaři,“ ozvalo se mi v komlinku, „jsou zloději energie. Útočí na schémata energetických rozvodů, narušují sítě a ohrožují energetickou rovnováhu. Momentálně je policie jenom monitoruje. Bojí se, že by mohli zasáhnout i do gravitechniky. Říká se, že existuje tajná dohoda. Policie je nechá krást energii a oni nechají gravo v klidu.“

Dědek si pospíšil, aby napravil nepříjemný dojem ze selhání stran informací o Mrs. Fryf.

„Sparkaři...“ řekl jsem opatrně, „jsou současnost. My se zabýváme minulostí. Například mechanickými hodinami ze Země. Viděla jste někdy hodiny, které mají ručičky, nemají soukolí, a přesto jsou mechanické?“

„Patří k nejzajímavější subkultuře na Luně. Jejich jádro se dá najít tady, v Arkádii. Viděl jste někdy tohle?“

Zalovila ve vlnách svého dynamického hábitu a vytáhla plastivizní prohlížeč. V prostoru se vylouppl válec asi třicet centimetrů vysoký a deset tlustý. Byl smolně černý se složitou strukturou, připomínající kůru fíku anebo povrch drátěné košile. Při bližším pohledu se ukázalo, že jde o složitý ornament. Určité prvky se v něm opakovaly podle nějakého složitého algoritmu. Počítalo se i s nedostatky lidského zraku.

„Tohle je kondenzátor,“ řekla. „Sparkaři vyvinuli zvláštní technologii pro skladování energie. Má to větší kapacitu než kterékoli akumulátory známé na Zemi nebo na Luně. Prý to má něco společného s magií.“

„Skutečně?“ řekl jsem bez velkého zájmu. Nekonečně kapacitní akumulátor je rodný bratr perpetua mobile a věčné zápalky. Děkuji, nechci.

„Technická stránka věci mě také nezajímá. Já si energii kupuju a mám jí, kolik potřebuji. Fascinuje mě umělecký aspekt. Řekla jsem, že to souvisí s magií, a u kořene každého opravdového umění je magie, nemyslíte?“

„Já si spíš myslím, že prachy a kus štěstí, ale vy jste zákazník a vy máte pravdu,“ usmál jsem se na ni. Nedala se vyvést z míry.

„Informovala jsem se na vás, pane Nedomý. Pod drsnou slupkou něžná duše. Exhibicionistický introvert, víte, že jsem i tohle o vás slyšela?“

„A taky že trhám mouchám nožičky.“

„To ne. Ale vím, že jste znalec výtvarného umění. Jsem si jistá, že byste dovedl ocenit to, co jsem přinesla.“

„Mohu?“ Naklonil jsem se k vizualu. „Jistě,“ řekla a založila ruce na prsou.

Prohlížel jsem si válec hodně pozorně. Zmocňoval se mě zvláštní pocit, jako by v těch strukturách bylo cosi, co se zmocňovalo mé mysli. Uvědomil jsem si, že přestávám vnímat čas a nevím, zdali se na ornamenty dívám minutu nebo hodinu. Musel jsem se přinutit k tomu, abych od té zatracené věci odtrhl oči. Abych zahnal rozpaky, obrátil jsem se k Dědkovi Čuchákovi. Ten se na něj podíval svýma kyboočima a bez zaváhání se mi ozval.

„Jsou to polymorfní struktury sestavené podle Shannon-Nyquist-Kotělnikova teorému. Když označíme velké ef závorka „u“ čárka „vé“ závorku uzavřít jako Fourierovu transformaci...“

Otočil jsem se k Mrs. Fryf. Jádru sdělení mi bylo jasné, je to fajnová věcička a vše, co nad to jest, redundantní jest.

Zatracená magie. Něco jako vizuální droga. Pryč s tím. Funguje i na vizualu. Jak asi by fungovala v reálu?

„Je to něco jako droga, vidíte?“

„Zajímá mě umělecký aspekt té věci.“

„Jak se tak na to koukám,“ řekl jsem obezřetně a snažil jsem se nekoukat, „nejlépe by bylo pozorovat tu věc se zavřenýma očima.“

„To by byl jistě problém,“ připustila Mrs. Fryf. „Vidím ale větší problém.“

„Jakýpak?“

„Já tu věc nevlastním a věřte, s mými prostředky je to nesnadné přiznání.“

„Tím chcete říci, že když něco chcete, jdete a koupíte si to?“

„Tak nějak to funguje.“

„Tak si to kupte,“ poradil jsem jí.

„Proto jsem přišla.“

„Paní Fryf, řeknu vám, jak to bylo. Vy jste někde viděla vizual a poslala jste tajemníka...“

„Tajemníci. Mám ženský personál. Tajemníci páchnou, kradou a myslí jen na sex.“

„Děkuji, dám se poučit, pro případ, že bych chtěl najmout tajemníka.“

„Hu,“ udělal Dědek Čuchák.

„To vám v nejbližší době nehrozí,“ řekla a porozhlédla se kolem.

„Chudobné?“

Pokrčila rameny.

„U Leboviče je to výstavnější.“

Trhla sebou. Takže jsem se nemýlil. Když tajemnice nepochodila, vypravila se k Lebovičovi, nejvýznamnějšímu starožitníkovi v širokém okolí. Jistě taky k sestrám M'Kotovým. Proč je tady? Protože Lebovič i M'Kotovy vyhodili nejdřív tajemnici a potom ji.

„Pan Lebovič je seriózní obchodník,“ řekla, „ovšem poněkud konzervativní. Lpí na legální stránce obchodu.“

Dokázal jsem se neusmát. O obchodech toho mizery jsem věděl svoje. Jenže je to moje a nebudu to nikomu věšet na nos.

„Kdo vám poradil Galerii 1450?“

„Můj psychonaut. Mám se prý odkázat na doktora Kurze, je to spolužák mého doktora Mudiho.“

No vida. Doktor Kurz, údržbář mého přítele Kazimíra Pruse. To on z něho udělal před lety kyborga, když ho našli v popelnici roztrhaného zásahem tarasnice 1450, určené k odstraňování důlních závalů. Prus zahynul a zrodil se Dědek Čuchák.

„A co vám doktor Kurz vzkázal přes toho vašeho psychoparašutistu?“

„Psychonauta,“ opravila mě důstojně. „Bylo mi řečeno, že vy nejste konzervativní.“

„Jak se to vezme. Jsem konzervativní v tom smyslu, že si určité zásady nedám vzít.“

„Které?“

„Uvidíme. Povídejte. Zkoušejte to. Třeba se k něčemu dobereme.“

„Chci tu věc mít.“

„Nemám.“

„Sežeňte ji.“

„Pěkně nelegální věc,“ řekl jsem skrytým kanálem po komlinku Dědkovi Čuchákovi. „V podstatě je to elektronická droga. Jistě je na indexu zakázaných technologií.“

Čímž jsem Dědkovi naznačil, aby se do něho podíval.

„To si piš. Je reprodukovatelná a tím pádem extrémně nebezpečná. To je, jako kdyby někdo vyráběl heroin na kopírce.“

„Milostivá paní,“ řekl jsem slavnostně.

„Patnáct tisíc,“ nenechala mě domluvit.

„To je výška dluhu na nájmu, na vodě, vzduchu a gravitaci za půl roku,“ připomněl Dědek.

„Jenže my dlužíme za osm měsíců.“

Zachmuřil jsem se. Osm měsíců, sakra, ty kšefty jdou opravdu blbě.

„Třicet tisíc,“ řekla Mrs. Fryf.

„Víte...“

„Vím. Jste přízemní upatlaný šizuňk, který chce oškubat osamělou ženu. Pane Nedomý, když budu chtít, tak koupím celý tenhle blok i s vaším krámkem, vás z něho vyhodím a nechám tu zřídit prádelnu.“

„Výborně!“ usmál jsem se. „Chtěla jste vědět, které zásady vyznávám. Nenechat se vydírat, to je jedna z nich. Děkuji vám, paní Fryf. Setkání s vámi bylo potěšující a drásá mi srdce, že skončilo.“

Bylo na ní vidět, že jsem ji pobavil. Nebyla zvyklá na takovou komunikaci. Letmo se usmála.

„Ta věc je nelegální.“

„Jako bejk na atomový pohon.“

„K nelegální věci vás peníze nezlomí.“

„Další zásada, bingo!“

„Jenže pokud vím, v minulosti jste se odvážil nakouknout za ohradu.“

„Vždycky šlo o zakázané technologie. Ty mi pijou krev.“

„Tohle je také zakázaná technologie!“

„Droga?“

Pokrčila rameny.

„O tom bychom mohli vést dlouhou filosoficko-etickou a právní debatu. Mám vás přečteného, Jakube. Vy nakouknete za ohradu, když vás ta věc zaujme.“

Netušil jsem, že jsem zas tak moc čitelný.

„Zatím se to nestalo, takže nemáme o čem se bavit.“

„Třeba se to stane.“

Tentokrát jsem já byl ten krčič ramen.

„Pak by to změnilo situaci.“

„Pokud se to stane, spojte se se mnou. Prostě chtějte Mrs. Fryf. Systém jinou nezná. Tak je to prosté. Jsem Mrs. Fryf a nic jiného.“

Otočila se a vznášela se k východu. Předě dveřmi se otočila a usmála se.

„Nezklamal jste mě, pane Nedomý, ani vy, pane Prusi. Opravdu mě těšilo a vím, že se zase shledáme.“

Uplynula vteřina a zbyl po ní oblak parfému Elizabeth Arden, model Frenesy.

2.

„Sparkaři,“ řekl Mantella pomalu. „Zajímavá skupina. Samozřejmě na tom vydělávají. Ale víc je přitahuje energie. Kdy jsi naposled přišel do styku s energií?“

„Jak to myslíš, Luigi?“ Policista seděl v našem kumbálku, kde máme specialitky pro fajšmekry, a srkal Douwe Egberts Aroma, moji oblíbenou značku kávy. Vyrábí se synteticky, samozřejmě z odpadu čerpaného ze septiku. „Měl jsi ji někdy v ruce?“

Podíval jsem se do Dědkova lidského oka. Naklonil hlavu na stranu. „Jistě. Třeba oheň. Otevřený oheň. To je chemicko-fyzikální jev. Plyny s vysokou energií.“

„Tak tedy jinak. Kdy jsi naposledy viděl nějaký vodič energie? Drát, kabel?“

„To se přece už dávno nepoužívá.“

„No právě. Naši předkové byli obklopeni nádherným energetickým prostředím. Nahoře na Plesnivce stály na kopcích i v údolích překrásné kovové konstrukce a mezi nimi ladně natažené křivky kabelů dálkového vedení.“

Přimhouřil oči a na jeho hubené tváři se objevil výraz snivého okouzlení nad tou nádhrou.

„To by na Luně těžko šlo,“ podotkl jsem.

„No právě. Jsou lidi, kterým kontakt s energií chybí. Je to nějaké kolečko v hlavě. Kdyby ses zeptal svého přítele Kurze, vysvětlil by ti to.“

„Kurz, kdopak to je?“

Mantella, coby policista a tudíž státní úředník, by měl mít k doktorovi Kurzovi obdobný vztah jako římskokatolický kardinál k veleknězi kultu voodoo.

Usmál se.

„Krátko a dobře, o distribuci kradené energie se staral určitý typ lidí.“

„Staral? Už přišli k rozumu?“

„Ne, Kubo. Nějak zmizeli. Už nejsou.“

„Zemřeli?“

„Jako by se rozplynuli. To víš, policie má mnoho úkolů a dohled nad blahem podsvětí patří až na poslední stránku hodně tlustého notesu. Není to naše hlavní starost, to opravdu ne. Tu situaci spíš monitorujeme, chápeš?“

„Kašlete na ni, ale víte o ní.“

„Tak nějak.“

„No a když už se zdálo, že distribuce kradené energie uvázne pro nedostatek veřejného zájmu, objevily se hyperkondenzátory s tou psychodekorací.“

Dědek samozřejmě okopíroval vizual, který nám předvedla Mrs. Fryf, a předvedl ho našemu návštěvníkovi.

„Takže se změnilo pořadí v notesu? Sparkaři se odstěhovali o pár listů k přední desce?“

„O hodně listů, Kubo,“ řekl vážně Mantella. „Začal to být problém. Prázdné kondenzátory se dostávají mezi lidi a ti začínají šilet. Potřebují novou, silnější nálož. Povrch je polymorfní, do určité doby se přizpůsobuje, jenže pak ten člověk jde dál a dál, až se z něho stane sparkař.“

„To je jeho volba.“

„Není. Stal by ses jím taky, kdybys strčil prsty do mandlu. Nikdo není imunní. Je to jako choroba. Jako mor.“

„Hu,“ udělal Dědek.

Pochopil jsem moc dobře, co to znamená. „Takže si udělám reprízu.“

„Jak to myslíš?“

„Poslal jsem Mrs. Fryf domů s nepořízenou a totéž uděláme tobě, Luigi. Chápu, že je to vážná věc. Jenže my jsme starožitníci, žádní policajti a detektivové. Svého výrobce drogy si najdete sami.“

„Jo, kdyby to bylo tak jednoduché, Kubo...“

„V čem je problém?“

„My víme, kdo je výrobce.“

„Vážně?“

„Jistě,“ přikývl policista. „Nechá si říkat Prométheus.“

„Takže nezbyvá než ho najít.“

„To by neměl být problém. Báze sparkařů je ve skvatu v podzemí bloku B.“

„Tam je přece septik.“

„No ano,“ souhlasil se mnou Mantella.

„Oni bydlí v hovnech?“

„Ale Kubo,“ řekl vyčítavě policista, „od kdy jsou v septiku exkrementy!“

„Snad odjakživa!“

„Exkrementy mění svoji podstatu už na úrovni obytných buněk. Do septiku jde něco jako biologická polévka. Zásobárna pro výrobu potravin.“

„Včetně kafe, které piješ.“

„Jistě,“ řekl a s chutí usrkl. V tom se pozná kovaný šutrák od bláťáka z Plesnivky. My na Skále neděláme s odpadem takové strachy jako bláťáci tam nahoře.

„No tak dobře,“ řekl jsem. „Natáhněte na sebe nějaké sněhuláky a potopte se do těch hoven. Tedy do té polévky. Pana Prométhea z těch hoven, tedy z té polévky, vylovte, podejte si ho a bude vyřízeno.“

„Ono to není tak jednoduché,“ řekl tak bolestně, že po šesti panácích Laphroaigu bych ho začal litovat a po osmém bych se usedavě rozplakal.

„V čem je problém?“

„Nedostal se ještě dost daleko od zadní desky notesu.“

„Nechápu.“

„Zatím není politická vůle.“

„Nejsem na tom líp.“

„Copak jsi takový pitomec, že nerozumíš principu policejní práce? Je to práce jako každá jiná. Má svoje priority. Ty určují jiní lidé, někde nahoře, na prezidiu, na magistrátu, bůhví kde. Kdybys byl na mém místě a navrhnul šéfovi: šéfe, natáhneme neopreny, skočíme do hoven...“

„Do biologické polévky,“ opravil jsem ho se vztyčeným prstem.

„Do biologické polévky, promiň. On by řekl, ale Mantello, to OPRAVDU nemáte co na práci?“

„No,“ řekl jsem, „asi to fakt není zas takový problém.“

„Problém, problém... Já tě znám, Kubo. Máš nejraději svůj klidný život.“

„Naprosto.“

„Kafe, Laphroaig. Zaskočit k Su na večeři, ta se může protáhnout do ranních hodin.“

„Su je moje milá,“ řekl jsem důstojně.

„Z klidu tě vytrhne jen to, co tě opravdu zajímá.“

„Tak nějak to je, Luigi.“

„Dívám se na to podobně. Taky mám svoji rutinu. Víš, co je na přední stránce notesu?“

„To fakt nevím.“

„Falšování parkovačenek ve fialové zóně.“

„No výborně.“

Ted' to z něho vypadne, pomyslel jsem si.

„Ted' to z něho vypadne,“ zahučel mi Dědek Čuchák v komlinku.

„Ta Mrs. Fryf, co tady u tebe byla a chtěla po tobě, abys jí sehnal tu pomalovanou krabici...“

„Byl to artefakt. Technické etno. Tetno,“ opravil jsem ho přísně.

„Jo, takže ta Mrs. Fryf je sestra toho Prométhea. Stačilo by slůvko a on by jí těch krabic nechal navézt do bejváku pět kubíků. Možná šest, záleželo by na hlasitosti slůvka.“

„Hu,“ udělal Dědek Čuchák. Čímž mi fakt vytrhnul trn z paty.

„Ve vzduchu je malér, Kubo. Někdo až do téhle chvíle Prométhea kryl. Stačila by jedna porada a sparkaři by se přestěhovali na stránku jedna notesu.“

„Ještě před parkovačenkou?“ žasl jsem.

„I to by bylo možné! Proč se nešlo oficiální cestou?“

„Protože se oficiální politika nezměnila,“ hádal jsem.

„Správně. Zůstala jen Mrs. Fryf. Což je vlastně totéž jako Prométheus. A ona se vším, co za ní je, všechny ty prachy a moc, přišla za tebou.“

„Proč za mnou?“

„Protože máš ty svoje zásady, vole, proto!“

A to byl první krok k tomu, abychom se s Dědkem Čuchákem do těch hoven ponořili.

Ne do hoven. Do biologické polévky.

Ještě jsme tam nebyli. Ještě jsem dokázal říct „ne“. Ale ta zatracená zvědavost už ve mně začínala doutnat.

3.

Když mi hrot Třpytu rosy prosvítl pět centimetrů kolem krku, řekl jsem si „hopla“ a ustoupil o krok. Pak se to stalo podruhé a mě napadlo, že v tělocvičně přestává být jaksi bezpečno.

Třpyt rosy je taiji jian, meč z dynastie Quing, zbraň oboustranně broušená, dlouhá přesně 81 centimetrů, se zřetelným středovým hřbetem ji, s diamantovým profilem, s vyrytým obrazem fénixe na jedné, draka na druhé straně. Moje přítelkyně Su z rodiny Wang Li s ním dovede slušně zacházet, čímž chci říct, že v umění šermu nemá sobě rovného. Ve formě ji udržuje meditace, jak tvrdí ona, přísná životospráva, kterou bohužel doporučuje i mně, a každodenní trénink, jak tvrdím já. Ve své tělocvičně umístěné za kuchyní restaurace Modrá laguna má trenažér, o který jsem se zasloužil při veškeré mé skromnosti já. Vypadá jako odpadkový koš pro zvlášť nebezpečný odpad, opatřený šesti článkovitými chapadly. Slyší na jméno Tereza. Chapadla dokáže natáhnout do délky pěti metrů a každé může být osazeno libovolným

nástrojem, šroubovákem počínaje a cvičným jianem konče. Když je třeba, umí šermovat šesti meči najednou. Su říká, že umělá inteligence má své limity. Ona že se při boji proti šesti mečům nudí, protože UI to prostě nezvládá. Zato když bojuje jedním mečem, dokáže robot někdy najít takové figury, že se jeden nestačí divit.

Pokud jde o mě, já se nestačím divit, i když Su vytahuje svůj jian z pochvy. I to je podívaná, při které mě mrazí. Na její cvičení se dívám rád, zvlášť když mám hlavu ponořenou do kocoviny. Pomáhá mi to vystřízlivět.

Toho dne se mi to nedařilo.

„Sakra,“ řekl jsem nahlas. Tentokrát to bylo opravdu natěsno. Su se plně věnovala šermu, jenže to by musela být slepá, kdyby jí ušlo, že se čepel trenažéru málem dotkla mého hrdla. „Ustup,“ sykla.

To jsem udělal při prvním útoku, jenže po tom druhém už nebylo kam. „Já raději půjdu. Počkám na tebe v baru.“

Poručím si malinovku, ujišťoval jsem sám sebe. Opravdu jsem včera neměl míchat whisky, třebaže to byl Laphroaig, s bílým vínem, třebaže to byla Tarapaca. Tyto dva ušlechtilé nápoje se spolu velmi dobře snášejí, dokud stojí na polici uzavřené ve fľaškách. V žaludku mezi nimi vypukají spory.

Tak tedy půjdu. Potíž byla v tom, že mezi mnou a východem z tělocvičny byly dvě bojovnice, jedna lidská a jedna robotická.

„To bude nejlepší,“ hlesla Su.

„Já nemůžu,“ namítl jsem po chvilce čekání. „Nechci přijít o ucho.“

Meče o sebe zvonily a pohybovaly se tak rychle, že někdy připomínaly závoje utkané z ocelových vláken. Kdyby mi bylo méně špatně, zdálo se totiž, že Tarapaca vítězí a chce se podívat ven, mohl bych obdivovat, jak suverénně Su odráží útok figurou „azurový drak vylézá z vody“ a pak následuje figurou „podivný hroznýš otáčí tělo“, čímž by dokázala vyvést z rovnováhy jakoukoli inteligenci umělou i lidskou. Na to jsem neměl pomyšlení. Napadlo mě, že pokud mě ty dvě dámy rychle nepustí ven, budou moci pozorovat moji figuru „Kuba Nedomý hází šavli“.

„Tak se tu neplet!“ sykla Su.

„Odežen ji,“ křikl jsem. „Copak můžu ven?“

Ted' už začalo Su docházet, že se děje něco divného. Jindy vcelku jednoduše dokázala zahnat Terezu do obrany a tlačit ji před sebou výpady typu „nesmrtelný ukazuje cestu“ a „divoký kůň skáče přes potok“. Tentokrát se zdálo, že si Tereza naopak hraje se Su.

Na tváři mé milované přítelkyně se objevily krůpěje potu a to se opravdu neděje často.

Pochopil jsem, že se snaží dostat Tereze do boku, aby ji ode mne odehnala. Jenže právě to se nedařilo. Trenažér zvyšoval tempo, a zrovna když Su udělala figuru „Wei Tuo nabízí paličku“, stroj bodnul dozadu. Naštěstí jsem se v tu chvíli zapotácel. Čepel mi projela košilí a hned zase vyjela. V první chvíli jsem si to ani neuvedomil, myslel jsem, že jsem nějak mžiknul či co. Stačilo jedno nahmátnutí, abych pochopil, čemu jsem díky uklouznutí unikl. V košili byla díra přesně tak široká, jak široká je čepel tréninkového jianu.

To bylo potření, pomyslel jsem si.

Su v tu chvíli vykrývala útok tak neočekávaný a bleskurychlý, že se zapotácela a unikla seku jen díky svému šestému, možná sedmému nebo dokonce osmému smyslu.

Tereza nás chce zabít oba, uvědomil jsem si.

V tu chvíli dvojice Laphroaig a Tarapaca usoudila, že v mém žaludku blbě hrajou a že zapomene na vzájemné sváry a podívá se ven. Jak se ukázalo, mokrá dvojka nemohla volit lepší okamžik k výletu a vzala s sebou kamarády.

Směsice alkoholu, bramborového salátu a žaludečních šťáv upustila se značnou rychlostí od dobrodiní pohostinství v mých útrokách ve stejnou chvíli, kdy se optická hlavice mečového trenažéru Tereza otočila ke mně.

Trenažér má složitý systém vizuální kontroly. Sleduje prostor v úhlu tří set šedesáti stupňů, ovšem hlavní pozornost věnuje segmentu zhruba devadesátistupňovému. Zbývající tři čtvrtiny kryje pětící pomocných zrakových čidel. Teprve později jsem si uvědomil, že ony tři smrtelné výpady Tereza

provedla tak trochu naslepo, bokem, snad aby mě vyděsila, ochromila a pak teprve dodělala.

K čemuž mělo dojít v následujícím zlomku vteřiny. Ale nedošlo, jak říká nesmrtelný vodník Čochtan. Poblité čidlo je nevidomé čidlo.

Kdybych tu rouru hodil na lidského bojovníka, asi by pokračoval v boji. Udělal by výpad naslepo a řídil by se posledním vizuálním vjemem. Umělá inteligence má své limity. Neočekávaná situace ji dokáže vyvést z rovnováhy.

Musí si najít ve svých knihovnách a záznamech správnou analogii a podle ní vypracovat nový algoritmus.

Takhle nějak by vám to vysvětloval doktor Kurz nebo jemu podobný robotický a androkybotický mág.

V baru Saladin, kde včera došlo k neblahému a teď naopak vítanému spojení Laphroaigu s Tarapacou, by konstatovali, že poblitý robot je vedle jak ta jedle.

Dlouho, to znamená v dimenzích umělé inteligence, dejme tomu, setinu vteřiny. V dimenzích toho, co se odehrávalo v tělocvičně, je setina vteřiny něco jako nekonečno. Su stačila udělat výpad „bílá opice nabízí ovoce“ a hrotem Třpytu rosy zasáhla bílý terčík na trupu trenažéru. Tereza svěsila chapadlo a poslední automatická rutina ji přiměla k tomu, aby vsunula meč do pouzdra.

„Co to bylo...“ vydechla Su.

Otřel jsem si ústa hřbetem ruky.

„Laphroaig a Tarapaca. Jsem si jistý, že za to Laphroaig nemůže. V Tarapace muselo být něco špatného, víš přece...“

„Vím!“ řekla přísně. „Jsi ožrala a čuně.“

„Já to uklidím,“ řekl jsem omluvně.

„Samozřejmě,“ odsekla. „Co se ale stalo s Terezou?“

„Já se tu připlétl...“

Cítil jsem se zkroutěně. Opravdu, byla to ponižující ostuda. Kdyby mi spadly kalhoty při předávání narozeninového dortu s padesáti svíčkami, cítil bych se méně trapně než teď.

Su zavrtěla hlavou.

„Ona byla úplně jiná. Rychlejší. Zlejší.“

„Jak, zlejší?“ nechápal jsem.

Su už dala nějaký neviditelný pokyn a do místnosti vjela pětice uklízacích robotů podobných želvičkám. Motaly se kolem nás a podjaly se úkolu nad jiné nemilého. Pracovaly rychle a účinně, dokonce se jim podařilo odfiltrovat vzduch.

K mé velké úlevě. Přestože jsem za ten ohavný odér byl odpovědný já, hnusil se mi a dával mi inspiraci k repríze.

„Nikdy jsem nic podobného s Terezou nezažila.“

„Vypadala docela normálně,“ hájil jsem ji. Přece jen jsem za ni byl odpovědný. Instaloval jsem ji v tělocvičně já. „Až do té chvíle, než se do mě pustila.“

„Právě, než se do tebe pustila. Já jsem tomu nedokázala zabránit.“

„Stála mezi tebou a mnou...“

„To není omluva,“ řekla Su přísně. „Ona přebrala iniciativu. Určovala strategii. Děla si se mnou, co chtěla. Určovala směr útoku. To víš, že jsem ji chtěla zatlačit a dostat se mezi ni a tebe. Prostě mi to nedovolila. Jaká hanba!“

„Netrap se tím,“ řekl jsem. To už jsme šli k východu, zatímco želvičky kroužily kolem nehybné Terezy a omývaly ji voňavým šamponem.

„Kdo nezná protivníka, ale zná sebe, jednou zvítězí a jednou prohraje,“ řekl mistr Sun,“ pokyvovala Su hlavou. Neúspěch brala osobně. Měla pocit, že jako bojovnice ztratila tvář, a to bylo pro ni horší, než kdyby přišla o hlavu.

Snažil jsem se ji utěšit.

„Vyhrála jsi. Tereza je vypnutá, tak co si tím lámat hlavu?“

„Kdybys ji nepozvracel, neměl bys co si lámat,“ řekla Su trpce.

„To nemyslíš vážně.“ Pořád ještě jsem všechno bral na lehký, když už ne na lehkou váhu. Nechtěl jsem si připustit, že mě chtěl mečový trenažér zabít.

„Kubo, ona na tebe opravdu útočila. Na mne taky. To byly vražedné výpady. Je naprogramovaná na klasický souboj. Na rituál. Dnes do toho přinesla úplně nové prvky.“

„Myslel jsem, že spolu vždycky bojujete naostro.“

Trochu mě zklamalo, co mi řekla.

„Ve skutečném boji je důležitější duševní rozpoložení. Meditace...”

„Já vím,“ zavrčel jsem. „Těžko může být někdo v horším duševním rozpoložení než já.“

Na prahu se Su obrátila a zamyšleně hleděla na nehybného robota. „Asi bych ji měla dát pryč.“

„To nedělej,“ řekl jsem a při pomýšlení, kolik mě trenážér stál, se mi zase zhoupnul žaludek. „Já už nebudu při tréninku překážet. Byla to náhoda. Čumilové nemají v tělocvičně co pohledávat.“

„Diváci mi nevadí. Při skutečném boji také neposíláš pořadatele, aby zahnali diváky za čáru vyhrazenou páskou z plastiku. Kdyby to bylo možné, tak bych trénovala venku na koridoru. Ty za to nemůžeš. S tím robotem se něco stalo.“

„Měl vztek, že se na něho někdo dívá,“ trval jsem na svém. Už jsem chtěl být pryč, u baru. A u hojivých nealkoholických nápojů, navždy. Přísahám.

Podívala se na mne a teprve pod tím pohledem jsem vystřízlivěl a všechno pochopil.

„Kubo, copak nechápeš, že tě chtěl někdo zabít?“

„Kdo by zabíjel starožitníka?“

„Starožitníka hned tak nikdo,“ řekla uvážlivě. „Jenže ty si někdy rád hraješ na detektiva. Podívej se na mě, bude otázka.“ Už je to tady. Bude otázka. Ty já nerad.

„Nedělám žádného detektiva.“

„Komu jsi co slíbil?“

„Nikomu.“

To byla pravda.

„Byl za tebou Mantella?“

„Nebyl.“

To nebyla pravda a Su to hned poznala. „Co chtěl Mantella?“

„Já mu nic neslíbil.“

„Proč jsi mi neřekl, že za tebou byl Mantella?“

„Protože by ses vyptávala.“

„Nevyptávala bych se, kdybys mi všechno po pravdě řekl.“

To je ta její logika. Řekni všechno po pravdě. Jednak to nejde, jednak i kdyby to šlo, ona by se vyptávala, protože pravda má různé vrstvy a slupky a vždycky pod jednou slupkou je druhá a třetí a tak to jde až na jádro.

O jádře se nikdy nemluví.

Abych ji umlčel, pověděl jsem jí o replikovatelné elektronické droze a o tom, jak někdo verbuje mladé lidi do gangu sparkařů. „Tak tohle necháš policii,“ řekla.

„Však jsem mu to řekl, Mantellovi. Třeba...“

„Co, třeba?“

„Nic. Jen tak mě napadlo.“

„Ven s tím.“

„Ta tvoje Tereza. Třeba ji Mantella navedl, aby na mne přitlačila.“ Mantella. Nebo Mrs. Fryf. O Mrs. Fryf jsem neřekl Su nic, to byla ta vnitřnější slupka pravdy.

„Já si Mantellu podám!“ vykřikla hněvivě.

„Neblázni, Su. Nenechám za sebe bojovat ženskou.“

„Už se to mockrát stalo,“ ušklíbla se.

„No dobře, ale ne s policajtem. Já to s ním vyřídím sám. A žádné spolčování s nikým.“

„S nikým? On v tom jede ještě někdo jiný?“

„Nikdo v ničem nejede.“

Oči měla jako škvírky. „Kubo...“

Zachránil mě Mantella. Zavolal mi a cože prý chci.

„Povím ti to osobně. Hned. Bistro na Vernově koridoru, jako vždycky, platí?“

To bylo o vlas. Nejdřív mě málem rozsekala Tereza a pak mě div nerozebrala Su na kousíčky.

A já v tom všem byl úplně nevinně!

4.

„V tom ti nepomůžu, Kubo,“ řekl mi poručík Mantella vážně. Sešli jsme se u café latté, on proto, že byl ve službě, a já proto, že se už nikdy nedotknu silnějšího pití, než je sodovka s dvojitými bublinkami. Přisahal na všechno, co je mu svaté, což u Taliána znamenalo fakt hodně, že on ani nikdo od policie

se nešťoural v trenažeru a nenavedl ho, aby po mně šel. Mluvil naléhavě. Nikdo kromě něho nevěděl, že mě oslovil. On sám respektuje, že se mi do případu nechce. Už se to v minulosti stalo mockrát. Copak na mě někdy tlačil? No, tlačil, ale nikdy ne tak moc, doslova ostře.

„Máte přece ve sboru techniky. Oddělení kybokriminality. Mohli byste mi pomoci.“

„O vražedných útocích robotů není pochyb,“ krčil rameny a zamhoulal na mě trochu spiklenecky, jako to dělával, když mi připomínal staré historie. „Jenže musí být doložené. Podle toho, co jsi mi vyprávěl, nedošlo k ničemu horšímu než tomu, že ses pozvracel.“

„Bylo to boží zvracení! Kdyby ho nebylo, přišla by řada na tebe, až bys stál nad mým tělem s useknutou hlavou. Předpokládám, že jsi ještě žádné tak upravené neviděl.“

„Neviděl.“

„To dovede se žaludkem zacloumat, věř mi!“

„Ty jsi viděl?“

„Já viděl robota, který mě chtěl zabít.“ Mantella vzdychl.

„Mám tě rád, Kubo, to přece víš. Někdy je to ale s tebou těžké. Jsi tvrdá palice. Popadne tě běs a vezmeš si do hlavy nějakou pitomost. Kdyby tě chtěl robot zabít, udělal by to.“

„Neprosím se tě o žádnou ochranu. Jen o to tě žádám, abyste tu Terezu prohlédli.“

„Oficiálně to udělat nemůžu.“

„A neoficiálně?“

„Proč se neobrátiš na svého kamaráda, doktora Kurze?“

„Protože jsem Terezu neobjednával u něho. Měl by vztek, chápeš to? Je to můj dvorní dodavatel kyboharaburdí. Profesionální žárlivost se tomu říká. Řekl by mi, ať se tím zabývá ten, kdo mi trenažér prodal.“

„No vidíš,“ řekl Mantella povzbudivě. „A proč se tím nezabývá ten, kdo ti ho prodal?“

„Protože je to můj konkurent Lebovič. Od něho jsem Terezu koupil.“

„No a co?“

„Třeba je to on, kdo mě chce zabít.“

„Aha,“ řekl Mantella. „Máme tu vražedný nástroj, máme tu podezřelého. Jenomže něco podstatného chybí, kamaráde.“

„Co je to?“

„Mrtvola. Bez ní jsou to plané řeči.“

„Ty bys chtěl, abych byl mrtvý?“ Pokrčil rameny.

V bistru Ganymedes bylo šero. Za pultem stál barman v zelené kamizole a leštil pivní sklenici ráznými mechanickými pohyby, jako by to byla jezdecká holínka. Tázavě zvedl oči. Asi něco zaslechl a chtěl se přesvědčit, že je všechno v pořádku. A bylo. U stolu seděli nad kafičkem dva usedlí pánové, v koutě tokali dva milenci pohlaví natolik neurčitého, že z jejich spojení mohlo vzejít cokoli, od hejna kanárů po krabici bruselských pralinek. U vedlejšího stolku seděl vycmrdlý šedivák s psychostimem na spáncích a mrtvě hleděl do ničeho, kde se odehrával cizí příběh. Ve vlhkém vzduchu voněla káva a já se snažil necítit příchod whisky.

„Jako kamarád samozřejmě nechci. Jinak se na to dívá kriminalista. Byl by to zajímavý případ. Rozsekán v tělocvičně wudangským mečem. Jak se jmenuje, ten meč? Zobák jeřába nebo Sokolí oko?“

„Je to anonymní páska z pérové oceli pružené karbonitem,“ zavrčel jsem. „Naprosto sterilní, bez poezie. Jenže ta potvora dokázala zamotat Su hlavu. A ruce taky, div že sama sebe nepropíchla.“

„To není možné,“ vrtěl nevěřicně Mantella hlavou. Znal dobře mistrovství mé přítelkyně a nedovedl si tedy představit, že by ji nějaká mašina mohla dostat do úzkých.

„Nepropíchla se a mašina ji nezabila. Jenom proto, že nechtěla.“

„Mašina nemá co chtít,“ děl Mantella stroze. Měli jsme na Luně právě období zesílené přísnosti proti autonomním strojům. Ta přichází a odchází ve vlnách. Souvisí to s politikou. Jednou si skupina politiků dělá u voličů dobré jméno utužováním poměrů a pak, když se tuhost začne zajídat, jiná skupina politiků vsadí na liberalizaci. Teď byla v módě tuhost. Ostatně, i to byl důvod, proč barman pígluje svoji sklenici ručně.

„Škoda, že tě neškrábl na bradě,“ přemýšlel nahlas Mantella. „Pár lidem na radnici by se to hodilo.“

„Heslo Dejte kola na řetěz,“ ušklíbl jsem se.

Pokrčil rameny.

„Jsem policajt. Patří k mé profesi, že podporuju zákon a pořádek.“

„Buzeraci,“ shrnul jsem ten slogan do jednoho slova.

„Mluvil bys jinak, kdyby ti ta tvoje Tereza usekla hlavu.“

„Jak často ubližují autonomní stroje lidem?“

„Někdy se to stává.“

„Jak často?“

„Nikdo nevede statistiku,“ řekl Mantella.

„Nikdo nechce vést přesnou statistiku, protože by z ní vyšly politicky nepohodlné závěry. Autonomní stroje jsou bezpečné.“

„Řekl člověk, který by byl mrtvý, kdyby se včas nepoblil,“ řekl Mantella.

„Nebyla to vina stroje. Když panímáma rozbije pantátovi hlavu žehličkou, taky neobviníš výrobce žehliček.“

„Co je to žehlička?“

„Ach jo, tihle mladí lidé,“ vzdychl jsem. „Neznají základní fakta života. Jsi zkorumpovaný mizera a navíc líný. Ten svůj zadek bys zvedl jen proto, abys mohl vrtět ohonem před panstvem na radnici. Rád bys jim přinesl v zubech zlotřilý autonomní mechanismus. Jenže já ti říkám, že stroj je neviný. Někdo stojí za ním a vede ho. Když mi nepomůžeš, zjistím si to sám.“

Mantella se ušklíbl.

„Zase je to tady. Mám tě přečteného, kamaráde. S tebou není k vydržení, když se někdo začne otírat o autonomy. Robotika vždycky smrděla čertovinou, vzpomeň, jak dopadl doktor Faust! Bojíš se, aby se někdo nezačal zajímat, jak je to s Dědkem Čuchákem a jeho podílem kybo a humo.“

Dědek Čuchák... Můj dávný kamarád Kazimír Prus, poctivý kyborg jedna k jedné, ve dvaosmdesátém prohlášený za androida. Společník ve starožitnickém krámku a můj spolubydlící v brlohu nad magacínem. Samozřejmě, že jsem o něho měl starost. Vždycky se o něho bojím, když někdo

povstane a začne řvát Luna lidem a Plechy do šrotu. Nemá lehký život a neměl by už vůbec žádný, kdyby si ho doktor Kurz nepěstoval jako svoji experimentální zahrádku.

Doktor Kurz, kouzelník v oboru užité kybernetiky pohroužený metr a půl nad uši do hlubiny zakázaných technologií.

Mávl jsem na barmana, že zaplatím. Moje RFID rozhraní na chvilku uvolnilo přístup do komůrky s mými poklady. Opravdu jich tam nebylo moc, ale nějaký ten obolus na zaplacení kafe se tam najde. Barman se tázavě podíval na Mantellu a já přikývl. Ano, zaplatím za oba.

Vstali jsme.

„Já to беру vážně,“ řekl Mantella. „Známe se moc dlouho na to, abych si mohl myslet, že mě budeš obtěžovat nějakou hloupostí.“

„Vím. Známe se moc dlouho na to, abych od tebe čekal slib, že mi pomůžeš.“ Víc nebylo třeba dodat. Mantella si na mě dá pozor. „Nepotřebuješ někam odvézt?“ zeptal se.

Měl jsem nějaké obchodní jednání na Osmém levelu, někdo tam rozprodával sbírku rituálních masek kanibalského kmene Technofagů z raného období Alhambry, takže jsem byl rád, že mě tam Mantella hodí.

„Počkáš na mě?“ zeptal jsem se ho a kývl směrem k záchodu.

„Jistě. Čekání, to je devadesát procent policejní práce. Devět dalších procent je vyplňování protokolů.“

„No a jedno procento přijde na nehumánní vyslýchání nevinných obětí policejní zvůle,“ dodal jsem a zamířil do chodbičky, z níž ukrutně voněl borový háj. V předsínce obložené lesklými černými panely na mne ze zrcadla hleděla nějaká nevlídná postava. Nebyla mi vůbec sympatická. Povědomá mi byla, což o to, vždyť jsem to byl já. Nerad jsem se na sebe díval a nebyla náhoda, že jsem se nejčastěji potkával tady, na hajzlu. Doma jsme žádné zrcadlo neměli, ani já, ani Dědek jsme ho nepotřebovali a dámské návštěvy jsme netrpěli. Dědek byl vůči dámám imunní a já jsem se za nimi vypravoval, pravda, celkem často, na neutrální půdu.

Zastavil jsem se a pozoroval svůj obličej.

Chlap, který nepatří do téhle doby. Vždyť už tady na Luně budu přes půl století! Ne snad, že bych něco měl proti dlouhověkosti, ale přece jen mi přišlo vždycky trochu divné a nepatřičné, že tu pořád jsem a více méně stejný. Ten můj obličej... Zajímavého na něm nebylo nic, snad jen ta nezajímavost. Jako by byl složený z geometrických útvarů, z nějaké stavebnice. Rovný nos, linie brady s linií úst tvoří pravoúhlý trojúhelník, se špičkou dole, samozřejmě. Hodně oblou, omláčenou. Ty moje oči se snad ani nedovedou dívat vlídně. Uši mají přirostlé lalůčky. Babička říkala, že je to známka pochybného charakteru.

Byla to moudrá žena, ta moje babička.

Ušklíbl jsem se na sebe a vešel do kabiny.

Včerejší alkoholové dobrodružství už bylo zapomenuto. Hned po příchodu do bistra jsem si nechal namíchat pořádný poopicol, takže se dalo předpokládat, že se mísa seznámí opravdu jen s obsahem mého močového měchýře. Zádumčivě jsem pozoroval oblouček moči, jak si hraje s vodní hladinou v záchodové míse, a přemýšlel jsem o Mantellovi.

Bylo na něho spolehnutí. Jen to mě vždycky rozčilovalo, že mi nepomáhá slovy. Nikdy mě nepovzbudí. Nic si z toho nedělej, podíváme se na to, zařídíme to, jdi klidně domů. Ne, tak tohle se od něho nedalo slyšet. Vždycky se tvářil, že mu do mých malérů nic není a že nechce vzít na vědomí, že jsem si je nepřivodil sám.

Což bylo obvykle jádro mého sdělení.

Vykonal jsem potřebu, ošetřil a schoval náradí a zatáhl zip poklopce. Rutina.

No a pak to přišlo.

Později, když jsem o tom uvažoval, jsem si uvědomil, jaké bylo štěstí, že to přišlo až po zatažení poklopce. Mohlo to přece přijít dřív, třeba uprostřed výkonu. A to by bylo nadělení! Kdyby mě našli mrtvého a ještě k tomu pomočeného, byla by to dvojnásobná patálie.

Takhle byla jednonásobná.

Začala nenápadně, prostě tak, že zhaslo světlo. Lumifor na stropě se odporoučel a přes hlavu mi spadl pytel plný tmy. Zavrčel jsem cosi nevlídného, otočil jsem se a dlaní se opřel o dveře.

Nepovolily.

No ovšem, byly elektricky ovládané. Zdálo se tedy, že odešel světelný obvod i technický. Pak mě napadlo, že se nerozsvítilo nouzové osvětlení. Tedy, přesněji řečeno, že zhaslo také, protože nouzové osvětlení, ta nazlátlá očička, svítí přece pořád těsně nad podlahou. Je napájené z akumulátorů nezávisle na všech ostatních obvodech elektrického rozvodu.

To už je pořádná šleha, řekl jsem si. Budu dělat hodně rozhořčeného a vedení podniku bude muset sáhnout po špuntu, aby mi uklidnilo rozbouřenou nervovou soustavu.

Zabušil jsem na dveře a chystal jsem si projev, ve kterém se na čelném místě četnosti objeví slova jako „bordel“, „neschopnost“ a „skandál“.

Čekal jsem, že se brzy ozvou kroky. Venku čeká Mantella a bude mu divné, co na tom záchodě tak dlouho dělám. Navíc, ta porucha se neomezila jenom na záchod. Světla zhasla jistě v celém bistru, a když se to stalo, Mantella bezpochyby řekl barmanovi, že mu kamarád zůstal uvnitř a ať tedy sebou kouká hodit a otevřít mi mechanicky.

V následující chvíli jsem si uvědomil, že bušení na dveře asi nikdo neslyší, protože dveře záchodů jsou zvukově izolované. To proto, aby byla zachována diskrétnost osob potřebu vykonávajících. Nikdo nestojí o to, aby jeho zvukové projevy slyšel někdo venku, že.

Musel jsem tedy počkat, až Mantellovi dojde trpělivost a začne se zajímat, proč na tom záchodě tak dlouho vězím.

Vtom jsem uslyšel hukot. Někde blízko se ozval motor a o tvář se mi otřel vítr.

Elektrický větrák, uvědomil jsem si.

Tak tohle bylo divné nakvadrát. Světla nejdou, ovládání dveří nejde, nouzové osvětlení zhaslo, ale větrák funguje? Třeba opravdu přestala elektrika fungovat jen tady a venku v bistru je všechno v pořádku. Pak si budu muset na pomoc

počkat. Některým lidem to na záchodě trvá sakra dlouho, zvlášť po divokém večírku. Dost možná, že Mantellovi dojde trpělivost a odjede beze mne.

A já zůstanu na hajzlu třeba do té doby, až ta cicmající se dvojice dostane nápad, že by se sem uchýlila za účelem intimního styku.

To už jsem začínal mít vážně vztek, hlavně při představě, že mi Mantella ujede a já se budu muset plácát na Osmý po koridorech.

Vztek vystřídala hrůza.

Došlo mi, že to, co slyším, není ventilace.

Silný větrák vysával z místnosti vzduch a ostrý sykot oznamoval, že dovnitř vniká dezinfekční plyn.

Záchod přešel do režimu sanity.

Jistě měl tucet pojistek, aby se to nemohlo stát, dokud někdo na záchodě je. Ani jedna nefungovala. Když zhaslo nouzové osvětlení, proč by měly pracovat pojistky?

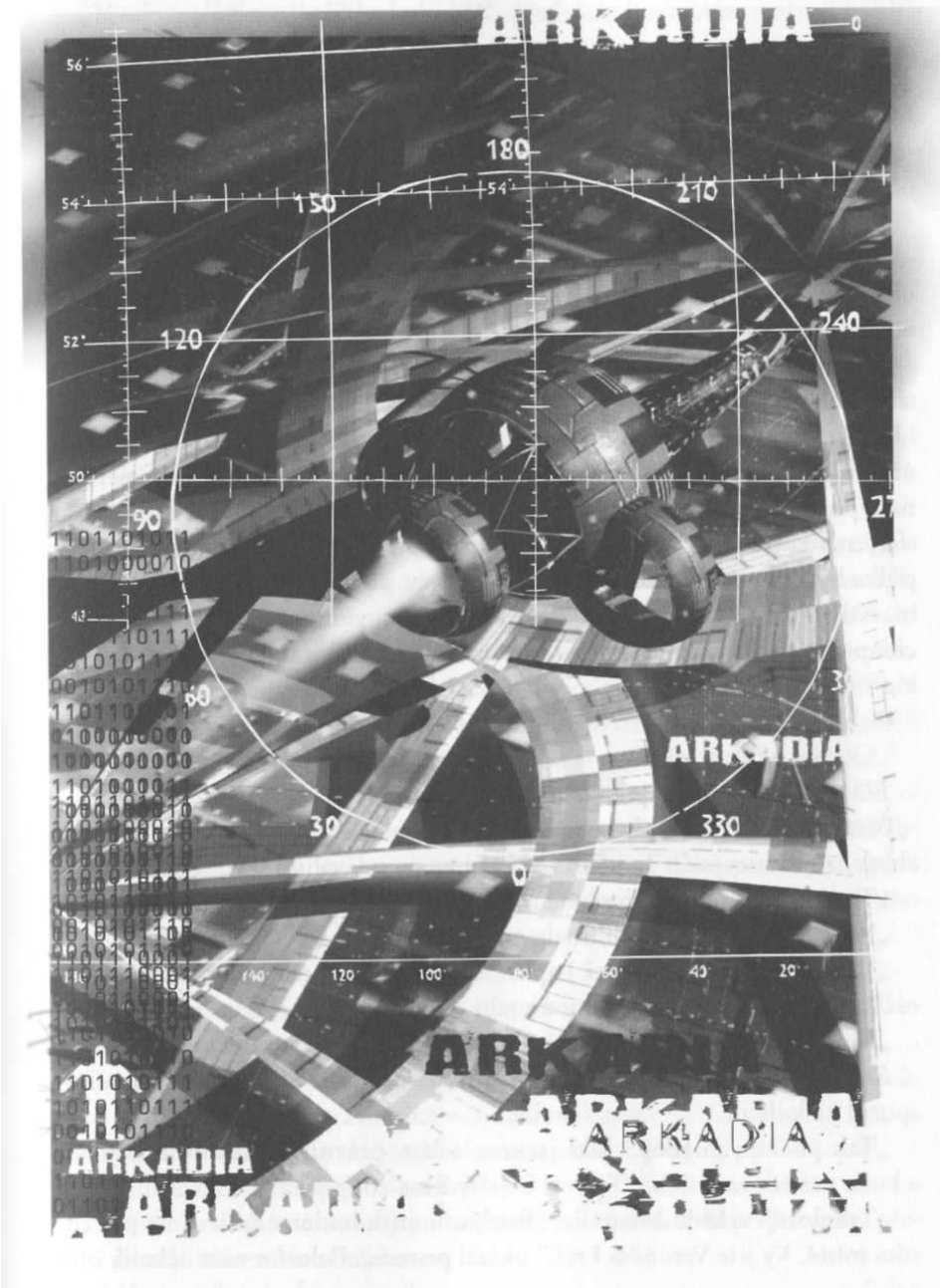
Já tu zdechnu a ani jsem po sobě nestačil spláchnout, napadlo mě. Nenajdou mě sice počuraného, ale stejně si o mně řeknou, bylo to čuně, ani nespláchno.

Obrátil jsem se k míse. Ne snad, že bych byl tak moc pořádkumilovný a že by mi zase tak moc záleželo, co si řeknou saniťáci, až mě najdou mrtvého. Napadlo mě, že bych mohl strčit hlavu do záchodu a že bych žil o něco déle, než kdybych lapal po unikajícím vzduchu a vyhýbal se plynu ve volném prostoru.

Taky bych se mohl utopit, i to by možná byla lepší smrt.

Popadla mě zuřivost krysy v koutě. Ta mi dodala inspiraci.

Nahmatal jsem prkénko a urval ho od mísy. Zvedl jsem ho nad hlavu a prudce jím udeřil o okraj. Ozvala se rána. Prkénko puklo, mísa také. Na nohách jsem ucítil mokro. Byla to voda smíšená s mou močí a bůhví čím dalším, jestli po tom úderu prasknul i sifon. Zadržel jsem dech a rychle jsem ohmatával to, co mi zbylo v rukou. Prkénko se rozpadlo na dva kusy, jeden byl menší, ten druhý větší. Zahodil jsem ho a menší kus jsem vrazil do míst, odkud se valila voda a to všechno ostatní. Volnou rukou jsem stiskl senzor splachovacího zařízení.

Spoléhal jsem na to, že ulomené prkénko se dostane až do ozubeného soukolí šroťáku a ten že se kousne. Stane se to? Doloval jsem odpadové potrubí se zoufalostí zavaleného havíře. Šroťák řval a voda mi stříkala do obličeje. Tiskl jsem k sobě rty a zavíral oči. Teď můj obličej určitě nevypadal jako asambláž geometrických útvarů, to jistě ne. Nebyl tu však nikdo, kdo by ho mohl obdivovat.

Cítil jsem prudké údery. Dodaly mi naději. Předpokládal jsem, že se úlomek prkénka dostal do kontaktu se zuby šroťáku. Teď šlo o to, dostat se mezi ně.

Napadlo mě, jakpak je asi šroťák dimenzovaný.

Lidi hážou do záchodu všelijaké věci. A různé předměty jim tam padají. I s tím musí konstruktéři počítat. Bylo by špatné, kdyby se měl šroťák seknout pokaždé, když někdo hodí do záchodu párátka.

Nesmyslně mě napadlo, že v konstrukční kanceláři továrny na záchodové mísy je pracovní porada a tam vážní mužové a vážné ženy řeší problém, jak dimenzovat sílu šroťáku. Umělé zuby? Nesmějí být překážkou. Ocelová tyč? Ta ano. Nepatří k běžné vyměšovací praxi splachovat ocelové tyče. A co záchodové prkénko?

Tady se porada zasekla. Vytvořily se dva tábory. Jeden byl toho názoru, že záchodové prkénko by mělo být šrotovatelné, jelikož je trvalou součástí sanitárního zařízení, podléhá opotřebení a jako takové může prasknout a tudíž je zcela normální a přirozené, že se některá jeho část dostane se šrotovacím zařízením do kontaktu.

Oponenti namítali, že rozlomení sedáku nepatří k běžné praxi a že zesílení kapacity motoru a ložisek a tvrdosti zubů by nesmyslně zvýšilo výrobní náklady a tudíž i prodejní cenu.

Zatímco porada běží, dochází mi dech a jedovatý plyn mi útočí na nozdry.

Nezatmělo se mi před očima, proboha! Vždyť kolem byla naprostá tma. Pravý opak se děl. Z černoty vytryskly rudé jiskry, přibývalo jich a slévaly se do souvislé mlžné opony. Uvnitř mě bolelo všechno, co je tam k bolení. K tomu se přidala

ruka, něco s ní šklublo a ze zápěstí a konečků prstů vyjela bolest.

Zamotala se mi hlava.

Když jsem přišel k sobě, stál nade mnou Mantella a křičel na mě docela ošklivě. Zdálo se mi, že stojí na hlavě. Samozřejmě to bylo jinak. To já ležel na zádech, hlavou v otevřených dveřích a policista stál rozkročmo nade mnou.

Jen zvolna mi docházelo, co se stalo, a když mi to došlo, uvědomil jsem si, že se stalo přesně to, co jsem si přál.

Šroťák schramstnul úlomek prkénka, to bylo to šklubnutí a odtud ta bolest v zápěstí a konečcích prstů, jeho motor se kousl a vyletěly pojistky. Klopné obvody zastavily ventilaci a také dmychadlo, jež vhánělo sanitární plyn a zároveň uvolnilo blokaci dveří, takže bezpečnostní pero je otevřelo dokořán.

No a Mantella slyšel tu ránu, přiběhl a postavil se nade mne a křičel, co to vyvádím, proč ležím na zádech v louži sraček a proč jsem, krucisakra, rozmlátil hajzl na padrt?

„Druhý...“ vydechl jsem bolavými plícemi.

„Co, druhý?“

„Druhý útok, pitomče!“

Mantella se nezmohl na odpověď. Sklapl a tím poskytl prostor k jinému zvukovému projevu.

„Pusťte mě k němu! Povídám, okamžitě mě k němu pusťte!“

Uslyšel jsem hlas Mrs. Fryf zvané Elektrická dáma a zavřel jsem oči, abych přesvědčivěji dělal mrtvého.

Což byla marná snaha, neboť hlas Mrs. Fryf, jak známo, je přizpůsoben k tomu, aby mrtvé přiváděl k životu.

„Milý Jakube! Co vám provedli? Co tady stojíte? Zavolejte lékaře!“ ječela mi Mrs. Fryf nad hlavou.

„Panáka. Potřebuju panáka Laphroaigu,“ zašeptal jsem, aniž jsem otevřel oči. Úmysl držet se sodovky s velkými bublinkami byl pryč.

„Tak počkat,“ ozval se Mantella. „Vy jste Veronika Fryf.“

Je to Veronika. Má pravdu, pomyslel jsem si a bylo mi jasné, že bolestný okamžik otevření očí se blíží.

Tak jsem to udělal.

V první chvíli jsem se těžko orientoval. Vedle Mantelly stál chlap v lehkém sněhulákoví, který měl nejlepší léta už dávno za sebou. Tedy, při druhém pohledu mi bylo jasné, že ho někdo poslepoval ze tří až pěti sněhuláků různého účelu. Kdybych byl stoprocentně při smyslech, dokázal bych si vzpomenout na typová označení, protože některé z nich byly natolik letité, že spadaly do sféry starožitnického zájmu a měli jsme je v prodeji. Ocenil jsem, že celá levá půlka byla původně určena k dlouhodobému pobytu v kanalizačním potrubí. Když jsem se ale pozorněji zadíval na špinavou potetovanou tvář toho chlapa, napadlo mě, že si Mrs. Fryf přivedla bráchu. Nebo přinejmenším bratrance.

Pak ten chlap promluvil hlasem Mrs. Fryf a došlo mi, že to je Mrs. Fryf. „Otevřel oči!“

Sklonila se ke mně a podala mi ruce.

Vstal jsem. Změna polohy ve mně vyvolala závrať a Mantella mě musel zachytit, abych neupadl. To už tu byl barman a podával mi skleničku.

„To není Laphroaig,“ poznamenal jsem znechuceně, když jsem k ní přičichl. „Promiňte, pane, ale Laphroaig nemáme...“

„Lepší Teachers v hrsti než Laphroaig na střeše,“ nedovolil jsem mu skleničku odnést a překlopil jsem ji do sebe.

„Komu budu whisky účtovat?“ ptal se barman. „Spolu s demolicí toalety?“

Stačil nahlédnout do místnosti, z níž jsem doslova vypadl, a v hlavě se mu spustil kalkulátor.

„Tak počkat, mladej,“ řekl jsem. „Volám právníka a soudního znalce a bude následovat žaloba. Ten váš hajzl mě málem připravil o život!“

„Tak dost!“ vykřikl Mantella. „Rozbitou mísu budeme řešit až na posledním místě. Vy jste Veronika Fryf,“ ukázal prstem. „Položím vám několik otázek.“

„Já taky položím několik otázek. Mě zajímá, kdo bude platit rozbitej hajzl!“ vřeštěl barman.

„Ty budeš platit! Ta věc vypumpovala vzduch a pustila dovnitř plyn!“

„Protože jste rozbil mísu, pane!“

„To je strašné, jak se to mohlo stát? Jak jste mohl být tak neopatrný?“ povykovala Mrs. Fryf.

„O té maličkosti se nebudeme bavit,“ řekl Mantella.

„Luigi, měj rozum,“ oslovil jsem ho. „To, co se stalo na tom hajzlu, byl pokus o vraždu. V pořadí druhý. Jsem v nebezpečí života.“

„To je pravda,“ řekla Mrs. Fryf. „Proto jsem tady, abych pana Nedomého ochránila.“

Doušek Teachers vykonal vše, čeho je třeba k první pomoci. „Luigi, říkám ti, byl to pokus o vraždu.“

„Dá si někdo ještě něco?“ hlásil se barman. „A kdo bude platit rozbité sociální zařízení?“

Nastala situace, které diplomaté říkají pat. Navíc se z otevřených dveří sociálního zařízení začal linout docela nesociální zápach. Mrs. Fryf na tom byla z nás všech přítomných relativně nejlépe, protože si mohla přes hlavu přetáhnout kuklu a zapojit autonomní dýchání. My ostatní jsme zvolili ústup. Barman nepřestával povykovat. Rád by zavolał servisní službu, jenže nechtěl zůstat v placení sám se svou odpovědností. Podnik mu samozřejmě nepatřil a mohlo se stát, že by mu náčelníci nechali účet na krku.

Byl to klasický případ situace, kdy se protínají – v tomto případě – tři nesusměřitelné roviny důležitosti, avšak z různých úhlů každá z nich mohla dominovat. Barmana zajímal rozbitý hajzl a náklady s ním spojené, já se bál o kejhák, Mantella chtěl vědět, co má Mrs. Fryf s těmito případy společného a... Mrs. Fryf?

Přišla mě zachránit.

To bylo tak pravděpodobné, jako že na svazích lunárních Apenin rozkvetou stulíky.

Gordický uzel patu nakonec rozetnul Mantella. Bylo načase, konec konců, je to policajt a má jiné pravomoci než kdokoli z nás.

„Podáte vysvětlení na místě, nebo máme provést předvedení?“

„Předvedení?“ nechápala Mrs. Fryf.

„Přijede pro vás anton, tedy policejní gravo, a odveze vás k výslechu,“ přeložil jsem jí Mantellovu otázku.

„Můj muž,“ vydechla a usedla.

„Hajzl bude platit kdo?“ nenechal se odbýt barman.

Mávla rukou, aby ho zaplašila. Chvilku mlčela a pak řekla: „Alfréd Fryf. Je chorobně žárlivý. Sleduje mě.“

Rozhlédla se kolem sebe, jako by se bála, že Mr. Fryf vykoukne z mrazáku.

„Kubo...“ zamračil se na mě Mantella. Skoro tak, jak by se zamračila Su.

„Já? No dovol! Copak si myslíš, že bych...“

„No dovolte?“ řekla Mrs Fryf. „Copak bych nestála za hřích?“

„To jistě ano, paní Fryf.“

„Říkejte mi Veroniko, Jakube.“

„Tak počkat, počkat, vy dva tu zaplétáte románěk a já mám vnést jasno do případu ohrožení života.“

„Dvou případů.“

„Jaký je ten druhý?“ chtěla vědět Mrs. Fryf, tedy Veronika. Vysvětlil jsem jí, jak to bylo s trenažérem.

„Ten Alfréd,“ povzdechla, „on si nedá pokoj. Rád si hraje s dálkovým ovládáním inteligentních mechanismů. To on umí velmi dobře.“

„Mečový trenažér, sanitární zařízení...“ řekl jsem. „Co by si vymyslel příště?“

„Má velkou fantazii. Všechno může člověka zabít. A všechno je s něčím spojené. Taková je doba.“

„Podáš trestní oznámení?“ obrátil se na mě Mantella. „Rozmysli si to dobře. Když řekneš ano, bude to mít právní váhu.“

„Jakube, ne. Prosím,“ řekla.

„Je žárlivý. Myslel, že jsem Veronice nadbíhal.“

„Ano, ano. Velice žárlivý,“ připustila.

„Vypadá to jako pokus o vraždu. Dva pokusy,“ řekl Mantella. „Paní Fryf, vy jste nám neřekla celou pravdu. I kdyby ten váš Alfréd byl Othello na entou, přece by tak strašně tvrdě

nešel po panu Nedomém jen proto, že jste ho navštívila v jeho krámku.“

„No,“ řekla opatrně, „já nebyla šest neděl doma.“

„Aha,“ řekl Mantella.

„Přátelé mi řekli, že nějaký ohava Alfrédovi namluvil, že jsem s panem Nedomým utekla.“

„Jaký ohava?“

Utekla s Nedomým! Ještě aby ten ohava něco nakukal mé Su!

„To nevím, Jakube, ale určitě se to dozvíme.“

„Do té doby se do mě bude trefovat?“

„Sebereme ho,“ řekl Mantella.

„Nestalo se nic. Byla to jen hra. Stejně by se nedal dokázat úmysl,“ naléhala Mrs. Fryf.

„Víte co? My toho manžela Alfréda zavoláme. Všechno mu vysvětlíme,“ řekl jsem.

„Jenže jak mu vysvětlím, že jsem byla šest neděl pryč?“

„Kde jste byla?“

„Do toho vám nic není, policajte!“

„Rozhodně nebyla se mnou,“ ujistil jsem Mantellu.

„Tak dost,“ řekl Mantella. „Pana Fryfa zavolám já. Položím mu několik otázek. Jděte stranou, kdyby bylo třeba, zavolám vás.“

V baru měli docela slušný teleplast a pana Fryfa jsme měli před sebou v kratičké chvíli. Viděli jsme ho z boku, stáli jsme mimo zorný úhel kamery.

Maskní tlustoch ve vlněném svetru a umolousaných kaťatech. Přes pásek se zpod svetru linulo holé břicho porostlé zakroucenými chlupy spojenými potem do špiček. Podezíravě na Mantellu hleděl.

„Co je to? Co chcete?“

„Policie,“ řekl Mantella přísně a představil se. „Mám tu hlášení, že jste se napojil na umělou inteligenci výcvikového robota v Modré laguně a na ovládání systémů budovy...“

„Jo,“ řekl pan Fryf. „Já toho hajzla chtěl zabít. A zabiju ho.“

„Hajzla?“ zeptal se Mantella opatrně.

„Jmenuje se Nedomý. Jakub Nedomý. Šest neděl si podával mou Veroniku, a když ho omrzela, zabil ji. Je mi jedno, že jsi policajt. Slyšel jsi něco o vendetě? U nás na Korsice je to národní zvyk. Zabil jsi a budeš zabítý. Oko za oko. Zub za zub. Ruku za tuku. Nohu za nohu. Nedomý je mrtvej.“

„Pane Fryfe,“ řekl Mantella slavnostně, „je to velké nedorozumění. Jistě vás potěší, že je paní Veronika zdravá a živá a pan Nedomý s ní nebyl ani hodinu. Jste obětí podvodu, zlovolné lži.“

„Veronika je oběť toho smrada.“

„Paní Veroniko, prosím.“

Mrs. Fryf vstoupila do zorného úhlu kamery a vzlykla. „Alfréde...“

„Vidíte, pane Fryfe? Nikdo nepřišel ani o oko, ani o zub, nohu nebo ruku. Nikomu se nic nestalo. Není důvod k nenávisti.“

„Mě nikdo žádným konstruktem neoblafne. Nedomý je mrtvej. Ten šmejd mi zabil ženu.“

„Copak mě nevidíš, pitomče?“ hřímala na něho Mrs. Fryf svým hromským hlasem.

„S konstrukta se nebavím. Měl jsi zatím kliku, Nedomý, já vím, že se tam někde schováváš. Udělal sis na mě konstrukta, ty a ten tvůj kyborg. Jenže já se nenechám napálit.“

Vešel jsem před kameru.

„Jsi pitomec, Alfréde. Poslouchej. My dva,“ obrátil jsem se na Mrs. Fryf, „se sebereme a přijdeme za tebou. Promluvíte si o starých časech. Uvidíš, že je to skutečná Veronika, žádný konstrukt.“

„Nic takovýho. Na mě se nikdo nedostane. Nikdo na mě nemá. Vyřídím si to s tebou. Zabil jsi ji. Už jsi mrtvej taky, jenom o tom nevíš, i když tušíš. Já ji pomstím, mou malou ubohou Verunku.“

Hlas se mu začal trást a nakonec propukl v pláč.

„Je to cvok,“ poznamenal jsem.

„Najdeme ho,“ řekl Mantella. „Podle záznamu o spojení.“

Plačící tlustoch vzhlédl, ušklíbl se a vzápětí následoval výbuch, který námi všemi mrštil o zem. Při pádu jsem viděl, jak

se kací barpult i regálová skříň s laškami. Stačil jsem se odrazit, abych se vrhl padající skříní vstříc.

Všude se tříštilo sklo. Do dlaně se mi vkuťálelo něco oblého. Když jsem dopadl, naštěstí ne do střeponvé ježatiny, podíval jsem se, co to bylo.

Láhev Laphroaig. Ten syčák mi ji upřel, moji milovanou singlovku z ostrova Islay!

První byla na nohou Mrs. Fryf. Podala mi ruku a pomohla mi vstát. Pak se sklonila k Mantellovi. Ten se hodně zlobil.

„Tady není bezpečno,“ křičel na barmana. „Tady vůbec není bezpečno. Víte co? My tuhle špeluňku necháme z bezpečnostních důvodů zavřít!“

Barman chvílku lapal po dechu. I jeho výbuch porazil. Teď klečel a potřásal hlavou.

„Dobře. Mně je to jedno. Já se na to můžu vysrat. Půjdu pryč. Půjdu dělat jinam něco jinýho.“

Zmocňoval se ho vztek. Vstal, a když si všiml, že opodál zůstal stát jeden stoleček, kopl do něho. Stoleček byl přišroubovaný k podlaze, takže muž zaječel bolestí. Půjde jinam, ale bude při tom kulhat, napadlo mě. A co my, obrátil jsem se k Mrs. Fryf. Půjdeme hledat toho idiota Alfréda?

Já jsem starožitník. Můj obor je nakupování, prodej a někdy taky falšování starožitností všeho druhu. Nejsem žádný Sherlock Holmes ani Indiana Jones. Záhady se mě netýkají. Chci svůj pohodlný život, svoji whisky, občas trochu něhy mé malé Su, a když se to zchumelí, tak nějaké jiné malé osůbky, a to mi stačí.

Bylo by to snadné, kdybych například přistoupil na návrhy mého konkurenta Marka Leboviče a náš krámeček honosně zvaný Galerie 1450 mu prodal a stal se tu vedoucím jako jedné z filiálek jeho starožitnického řetězce.

Brání tomu dvě okolnosti.

Potřebuju prachy, to zaprvé. Nechci je rejžovat za každou cenu. Vlastní babičku bych prodal jen za hodně vysokou nabídku. Dávám přednost kšeftům, které se nějak týkají mého oboru, a to nepochybně platilo o nabídce Mrs. Fryf. A přece jsem ji odmítl, takže vidíte, jaký jsem charakter!

Pravda je, že jsem drobet zvědavý. Ke starožitnictví jsem se taky dostal přes řešení záhady. Mohl jsem dělat průvodce turistů tenkrát v tom dvaosmdesátém roce! Dnes jsem mohl mít turistickou kancelář, seděl bych v houpacím křesle, inhaloval bych Laphroaig a četl hlášení maníků, kteří by se mlátili po hotelích a trápili se stížnostmi kunčoftů nespokojených s tím, že dostali k snídani zasmrádlou šunku. Jenže to je strašná nuda a nudu já nerad.

Výsledek je, že se semo tamo zamotám do maléru, například že po mně jde chlap, který si myslí, že jsem mu unesl a pak zabil ženu.

„Je to jednoduché,“ chlácholil mě Mantella. „Toho člověka najdeme. Není nic snazšího, než v Arkádii někoho najít. Banální probírka databází. Mluvili jsme s ním. Odkryl karty. Každý hovor zanechá za sebou stopy. Nechte to na mně. Najdu ho a ozvu se.“

„Měli bychom zaplatit. Tedy, zaplatíme to, co jsme tu vypili. Demolici ať uhradí pan Fryf,“ řekl jsem.

Bohužel nebylo komu platit. Barman splnil svoji hrozbu a šel po svých. Pokrčil jsem rameny, došel k pultu a obsloužil se ještě jednou dávkou Laphroaigu. Nepřeháněl jsem nedobrovolné pohostinství podniku. Nalil jsem si jen tak asi na dva prsty.

Mrs. Fryf trvala na tom, že se chce podívat k nám do krámků. Byl bych si rád popovídal s Dědkem o samotě a její nápad mě tedy nenaplnil nadšením. Snažil jsem se dát nechuť najevo. Bohužel jsem přehnal zdvořilost, takže si mého zdráhání nevšimla, a tak se stalo, že jsme měli tu burácející osobu zase u nás v krámě.

„Alfi je strašný,“ vykládala. „Vždycky s ním byly potíže. Byl samotářské dítě, vyprávěla mi jeho matka. Vysedával celé hodiny, celé dny s hypnohelmou na hlavě a komunikoval jenom s těmi svými chimérami. Bylo to strašné. Co se s ním paní Hortensie, to je moje tchyně, natrápila. Vodila ho k psychologům. Poslala ho na ozdravný pobyt na Lagrang. Cpala do něho medikamenty. Všechno marné.“

„Je nebezpečný?“ ptal se Dědek.

„To se mě neptej. Potřetí, když to bouchlo, to byla více méně legrace, ale ty dva předchozí útoky šly hodně na tělo. Nerad bych to zažil znovu.“

„Nezažijete, milý Jakube. Víím to. Mám vnitřní cit. Váš přítel policista určitě Alfréda najde. Víím to.“

„Ovládá věci na dálku?“ chtěl vědět Dědek.

„Je v tom úžasně zběhlý. Už jako dítě takhle vyváděl. Vííte, co ti malí kluci dovedou. Zařídil, aby plastivizi nešlo vypnout. Co jen se nazlobil s jejím vysoušečem vlasů! Domácí roboti z něho byli zběsilí. Někdy to vypadalo, že se z něho pomalu stává robot. Něco jako centrála robotů.“

„To dovedu pochopit,“ poznamenal Dědek Čuchák.

Byl jsem z toho jejich rozhovoru nervózní. Mantella mě ujišťoval, že pátrání bude otázka minut. Teď už jsme tu tlachali skoro hodinu! Co ten Mantella dělá? Nejraději bych mu zavolal. Neudělal jsem to jenom proto, že víím, jak málo má rád, když ho někdo honí do práce. Navíc, z jeho hlediska šlo o maličkost, prkotinu. Nestalo se nic. Jedna rozšlápnutá záchodová mísa nemůže arkadský policejní sbor postavit do stavu pohotovosti.

Konečně jsem se dočkal.

„Máme ho,“ hlásil Mantella. „Udělal si základnu ve třetí slupce.“

Usadil se v pustých prostorách ochranných štítů, které se staraly o to, aby naše arkadské štěstí nerozmlátily mikrometeority na kousky a aby nás neupeklo kosmické záření.

„Sláva!“ radovala se Mrs. Fryf. „Už jsem ztrácela naději. On je Alfréd nevyzpytatelný a důmyslný, což jsou dvě stránky jedné mince. Ještě jsem nepoznala nikoho důmyslného a vyzpytatelného současně. Proto mě tak přitahuje. Jsem žena dobrodružné povahy, to mám společné s bratrem. Ale k Alfimu se vždycky vracím. Jako by se ten důmysl projevoval nejdříve v nevyzpytatelnosti, nemyslíte?“ obracela se k Dědkovi.

„Hu, určitě, hu,“ reagoval.

Chvála bohu. S Alfrédem se dohodneme a Mrs. Fryf bude moci zmizet z mého života. Po tom, co se stalo, mě Mantella s případem přestane otravovat.

„Je doma?“ ptal jsem se Mantelly. „Tedy, je v tom svém brlohu?“

„Podle všeho ano.“

„Co je to, podle všeho?“

„Podle všech zjištění,“ odpověděl upjatě.

Aha. To znamená, že ho nikdo neviděl. Je to zprostředkované pozorování. Čidla. Elektronika. Robotika. Kouká z toho průser. Podíval jsem se na Dědka.

„Spíš bych čekal, že tam nebude,“ řekl Dědek Čuchák.

„Proč?“ chtěl vědět Mantella. Už dávno ho nepodceňoval.

„Musel vědět, že po něm půjdete.“

„Vždyť mu nic nehrozí,“ řekl Mantella. „Nestalo se nic, co by zavdávalo příčinu k vyšetřování, co by si zasluhovalo náš zásah. Půjde o přátelské popovídání. Přivedete mu jeho ženu a tím to skončí.“

„Přivedete?“ zeptal jsem se.

„Přece nečekáš, že na takovou hloupost nasadím někoho ze sboru! Jde o rodinné popovídání. Paní se našla a je tedy správné, aby policie zprostředkovala setkání v rámci rodiny.“

Musel jsem připustit, že to zní logicky. Hezky jsem Mantellovi poděkoval a slíbil mu, že ho budu informovat o tom, jak setkání probíhalo.

Mantella se odpojil.

Mrs. Fryf zářila.

„Můj hodný Alfi! Celý on. Pouští hrůzu, ale v jádře je rozumný.“

„To se divím,“ řekl Dědek Čuchák.

„Že je rozumný?“

„Že se nechal vypátrat.“

„Proč? Jistě je na mě zvědavý. Nejradši by se za mnou vypravil sám, ale hrdost mu nedovolí.“

„Řekl, že nevěří, že jste Veronika Fryf.“

„To že řekl?“

„Ano, řekl to,“ přikývl jsem.

„To on jen tak žertoval.“

„Nevypadalo to jako vtip,“ odporoval jsem jí.

„Nejspíš nežertoval,“ řekl Dědek Čuchák. „Řekl, že jste konstrukt.“

„Takové řeči...“

Mávla rukou a zasmála se hlučně, že to vypadalo, jako když se vyvalí ze špižírny regál plechových krabic.

„Jenže vy jste konstrukt, Mrs. Fryf,“ řekl Dědek Čuchák.

„No dovolte!“ Obrátila se ke mně a podala mi ruku. Bezděky jsem ji přijal. Byla to bez nejmenší pochybnosti lidská ruka.

„Všechna čest, člověka oklamete. Jenže já nejsem v pravém slova smyslu člověk,“ řekl Dědek tiše. „Víte, v čem je problém? Tělesnou teplotu pětatřicet stupňů Celsia máte jen na povrchu těla. Uvnitř máte dvanáct.“

„Vy se mi díváte do těla?“ zhrozila se Mrs. Fryf.

„Já ne. Moje detektory ano.“

„Vy taky vidíte pod šaty?“

„Měli bychom obrátit list,“ přispěchal jsem Dědkovi na pomoc.

„Pan Fryf na to taky přišel,“ převedl Dědek řeč na jinou kolej. „Má jiné metody, stejně spolehlivé. Vy jste konstrukt. Technicky vzato jste Mrs. Fryf asi jako obraz na monitoru nebo hlas v reproduktoru. Jste třídimenzionální pseudohmotná vizualizace Mrs. Fryf a pokud jde o mne, nemám s tím problémy. Pan Alfréd ano.“

„Proč?“ vyhrkl jsem.

Dědek se ke mně obrátil.

„Protože si není jistý, zda skutečná Mrs. Fryf žije nebo nežije.“

„Konstrukt může existovat autonomně?“

„Neměl by, ale teoreticky by mohl.“

„To se bavíte o mně?“

„Nepřímo,“ řekl jsem.

Mrs. Fryf strnula a pak se štkavě rozplakala. Přivinula se k Dědkovi. „Jak můžete být tak krutý!“

Tohle gesto ve mně silně oslabilo podezření, že se Dědek mýlí. Živá ženská osoba by se asi neměla k Dědkovi tak ovívavě, jako to předvedl tento tvor, pokud se to dá tak říci.

Mrs. Fryf a konstrukt! Kam řadit konstrukty? Není to ani robot, ani android, ani kyborg. Je to zhmotnělá iluze. Nutno podotknout, že tohle byla nejdokonalejší iluze, jakou jsem kdy poznal. Díval jsem se na ni a musel jsem se přesvědčovat, že se Dědek Čuchák v těchto věcech nemýlí. Napadlo mě, že konstrukt musí být v on-line spojení se skutečnou Mrs. Fryf, která zůstala tam někde dole, u Prométhea. Jen ustavičnou, nepřetržitou obnovou informace mohl vykreslovat v reálném čase veškeré tělesné podrobnosti, póry v pleti počínaje až po jemné chmýří na tváři.

„Půjďme za panem Alfrédem. Chcete jít s námi?“ zeptal jsem se jí.

„No ovšem. Musím přece Alfiho přesvědčit, že jsem skutečná a že jste si na mě vymysleli tu nebláznivější lež, jakou jsem kdy slyšela!“

Konstrukt musel mít generátor autonomních reakcí. Rozhořčení bylo upřímné, bezprostřední. Měl Dědek pravdu, nebo se mýlil?

Nakonec jsem usoudil, že je to vlastně jedno. Iluze, nebo realita? Zkoumáním a štouráním to neprověřím. Ukáže to jenom praxe. Pokud se bude Mrs. Fryf chovat jako skutečná Mrs. Fryf a okolí na ni bude reagovat jako na skutečnou Mrs. Fryf, bude mi jedno, jestli je to konstrukt nebo ne.

A když řeknu okolí, mám na mysli Alfiho, který mi jde po krku.

Zavolal jsem našeho dvorního taxikáře Drabeka, a když žluté gravo s černými a bílými kostkami přijelo, nasoukali jsme se dovnitř. Seděl jsem těsně vedle Mrs. Fryf a opakoval jsem si, že se tentokrát musel Dědek seknout. Tohle byla skutečná ženská, nabitá životní energií. Ne snad, že by to byl můj šálek čaje, a věru, že mi nehrozilo nebezpečí úletu. Dovedl jsem si ale představit, že leckterý chlap by si dal říct. Pokud bychom sex appeal chápali jako sexuální výzvu, tak tahle ženská ji vysílala na plný výkon.

Byl jsem rád, že je Drabek volný. Tenhle android měl pro nás jakousi slabost, nejspíš ptoto, že mu byla kybostruktura Dědka Čucháka blízká. A bavilo ho, že ho vozíme po

neobvyklých štacích. Zřejmě mu vzrušení čistilo obvody, nebo co. Každopádně, jiný taxikář by nebyl ochotný proplétat se karbonitovými pavučinami svrchních slojí Kupole. Drabek se tam vyznal jako nikdo jiný a podezíral jsem ho, že jeho služeb využívají hlavně ti zákazníci, kteří o pozornost zrovna nestojí. Nutno ovšem dodat, že Drabekovy sympatie bylo dobré podpořit slušným obnosem v reálech. Nemělo smysl šetřit, honorář Mrs. Fryf byl velkorysý a bylo by špatné o něj přijít proto, že mi bylo líto peněz na taxíka.

Všiml jsem si, že si Drabek nechal namontovat nový taxametr. Displej ukazující stav účtu byl dvakrát větší než posledně. Doufal jsem, že to je jen kosmetická změna, že taxametr nemá v sobě nějaké zpřevodování do rychla.

Taxík se obratně zařadil do hlavního koridoru a tam se tlačil do svrchních proudů. Myslím, že Drábek pozorně sledoval provoz za námi. Byl zvyklý, že s námi na palubě se nejspíš dostane do nějaké mačkanice. Znenadání udělal rychlý obrat kolem rozestavěné struktury nějakého nového paláce, která nestydatě zakrývala starší struktury pod svým svrchním pláštěm. Tak to na Luně chodí, ti větší a mocnější se rozcapí nad slabými a bezmocnými. Těm pak nezbyvá než sedět v hospodě a nadávat, anebo žít po svém zábavný život.

Což byla cesta, kterou jsme si s Dědkem čili Kazikem zvolili.

Gravitonové jádro taxíku pohltilo odstředivou sílu Drabekovy zákruty. Ta další mu dala pořádně zabrat. Gravo udělalo zatačku v pravém úhlu takřka bez přechodu a zapadlo do rozestavěné budovy. V první chvíli jsem se lekl, že snad Drabek ztratil orientaci a že se nabouráme. Vzápětí jsem se uklidnil. Drabek proklíčkoval budovou až k její centrální části, která byla dosud nezastavěná, a tam vyrazil kolmo vzhůru, Kupoli vstříc.

Bylo to elegantní řešení. Pokud by nás někdo sledoval, byl by vidět jak moucha na talíři.

Kolem nás se míhaly nosníky a plechy, dmuly se tam nafukovací moduly, ve tmě prskaly jiskry svářecích a tavicích automatů. Letěli jsme celkem pomalu, takže jsem mohl na plošinách jasně vidět nohaté roboty systému ostrahy. Měly nás

v merku. Dokud jsme jen letěli kolem, nedělaly nic. Běda nám, kdybychom chtěli přistát. Sesypaly by se na nás jako roj sršňů. Z taxíku by zbylo několik separovaných hromádek tříděného odpadu a my bychom byli rádi, že jsme vyvázli bez kalhot.

My... Jistě já. Co by roboty udělaly s Dědkem? Vymontovaly by z něho jeho kybočast? A jak by naložily s Mrs. Fryf, pokud je pravda, že není člověk? Jsou schopné vnímat konstrukta?

Nemělo smysl se tím zabývat. Náš cíl je jinde, rozhodně ne uvnitř vosího hnízda robotické ostrahy.

Gravo vletělo do servisního pásma, kde se nesmí nic stavět. Až jednou bude Kupole ještě větší a vyšší, vznikne nová vrstva pro servisní provoz a tu starou developeri zaberou.

A ta dnešní pyšná stavba taky zmizí pod sukněmi nového paláce.

Drabek zvolnil.

Bylo tu šero. Záclony obrovských pavučin, dílo zmutovaných pavouků, vlály z nosníků jako šedavé prádlo hygienicky problematických obrů. Pohyboval se jimi vzduch vycházející z ventilátorů. Ty jely na nejpomalejší otáčky. Pomáhaly udržovat pod Kupolí přetlak. Kdyby došlo k dekompresi, rozjely by se naplno a vháněly by dovnitř tlakovaný vzduch, dokud by se automatům nepodařilo díru v Kupolí zaslepit.

„Kdepak ho máme?“ ozval jsem se.

„Vnímám ho na třetí hodině,“ ukázal Dědek prstem.

Volil jsem hlasovou komunikaci a on mi také odpověděl nahlas. Zřejmě chtěl, aby nás slyšela Mrs. Fryf. Proč mu na tom tak záleželo, když věřil, že není opravdová?

A byla. Dokonce jsem cítil, jak se potí. Tělesný pach se mísil s kosmetikou. Ne, nebyl to žádný příjemný zážitek. Drabek měl v taxíku klimatizaci. Jestli to bude pokračovat, poprosím ho, aby zapnul ventilaci naplno.

„Vnímáš?“ nechápal jsem.

Z Dědka někdy vypadly překvapující informace o tom, co dovede a jaké jsou jeho nové schopnosti. Dřív to bylo po návštěvě u doktora Kurze, kde byl na repasi. V poslední době

se mi zdálo, že u něho nové schopnosti vznikají samovolně, jakýmsi vnitřním vývojem.

„Tamhle je!“

V průhledu mezi cáry pavučin viselo cosi podobného vosímu hnízdu. Byla to koule přilepená k nosníku o průměru pěti, šesti metrů. „Sedm metrů,“ poznamenal Dědek Čuchák. Sakra, copak čte myšlenky?

Když jsme se přiblížili, v záři reflektorů taxíku jsme viděli, že útvar není ideálně kulatý. Opravdu připomínal nějaký živočišný útvar, jako by někdo slepil dvě ptačí hnízda dohromady.

Ve světle se mihly stíny. Věděl jsem, že v těchto končinách žijí kaloňové, náramné potvory s rozpětím blanitých křídel až dvoumetrovým. Jak to, že se nezamotají do pavučin, že je nepotrhnají? Nejspíš je bavilo mezi nimi kličkovat, když se v poloviční tmě honili za potravou, kterou jim tam vypouštěli ochránci přírody

„Teď pomalu,“ vedl Dědek Drabeka. „Vidíš? Tam má zaparkované gravo.“

„Je doma, můj Alfi!“ radovala se Mrs. Fryf.

„To gravo je past,“ řekl Dědek. „Něco jako řízená střela. Drabeku, buď připravený. Vezmi to do prostoru mezi těmi dvěma trámy.“

„Rozumím,“ řekl Drabek.

Mluvil nahlas. Proč to dělá? S Drabekem se mohl snadněji dorozumět po komlinku.

A už to bylo tady.

Gravo, jednoosobní model, skutečně po nás vypálilo, rozletělo se k nám jako vzdušné torpédo, a kdyby Drabek nezabral za rajčáky, rozbilo by nás jako vaječnou skořápku.

Jak mohl Dědek vědět, že se to stane?

„Je uvnitř,“ poznamenal Dědek.

„Brání se.“

„Spíš je to automatická obrana. Něco jako past. Necítím, že by nás vnímal.“

„Nechápu.“

„Lidi přece vědí, že se na ně někdo dívá. Ty nemáš ten zvláštní pocit, že ti někdo kouká do zad?“

„Jak to můžeš vědět?“

„Taky jsem býval stoprocentně člověkem,“ poznamenal Dědek.

„Promiň. Nechtěl jsem se tě dotknout.“

„Uvidíme Alfiho!“ radovala se Mrs. Fryf.

Gravitační torpédo zmizelo v černavých záclonách, ze kterých vylétlo hejno vyděšených kaloňů.

„Je tam ještě jedna past,“ řekl Dědek zamyšleně.

„Jak to můžeš vědět?“ opakoval jsem. „Jak to sakra všechno víš?“

„Nevybuchne hned. Můžeme přistát. Objed’ to. Je tam vchod.“

Stiskl jsem rty. Raději si překousnu jazyk, než abych se té tvrdé palice na něco zeptal.

Drabek zvolna obletěl obrovské vosí hnízdo. Z druhé strany v něm byla jakási šterbina. Přirazil k ní a otevřel nám dveře. Váhavě jsem vztáhl ruku a dotkl se boku. Ve vzduchu jsem cítil prach, zamřelou letitou špínu. Zatoužil jsem po vůni kávy, po něčem, co by signalizovalo přítomnost člověka.

Mimoděk jsem se podíval dolů. Mezi záhyby pavučin pableskovala světla Arkádie.

„Je někdo doma?“ křikl jsem. Žádná odpověď.

„Je tam. Vím to,“ povzbuzoval mě Dědek.

Rozhrnul jsem okraje šterbiny. Odstoupily od sebe jako chlopně či pohyblivé panely.

Vešel jsem do prostoru, který připomínal vnitřek stanu. Podlaha byla pevná, ovšem trochu pružila pod chodidly. Na vybledlých panelech dohasínaly obrazy alpské krajiny. Uprostřed byla sedací souprava, tři křesla a konferenční stolek. Vpravo byla stěna s dveřmi, tam asi Alfi měl ložnici a koupelnu.

Kam odsud šel odpad? Od svého dobrodružství v mezisvětě jsem se vždy zajímal o to, kam jde odpad. Možná, že tu měl nějaký agregát na suchý rozklad.

V jednom z křesel seděl Alfi. Ruce měl na klíně a bez hnutí se na nás díval. „Dobrý den. Promiňte, pane Fryfe, že jsem vešel bez vyzvání. Volal jsem a nikdo neodpovídal.“

„Alfi!“ ozvalo se za mnou zaburácení.

Mrs. Fryf mě odstrčila a hnala se k manželovi. Ten mlčky vstal. Vstával pomalu, dalo by se říct hrozivě. Nedbala a rozpráhla ruce k objetí.

„Dojemné setkání,“ poznamenal jsem. „Pane Fryfe, přišel jsem za vámi...“

„Vím, proč jste přišel.“

„Přivedl jsem vám vaši ženu.“

Zastavila se rozpačitě před ním. Díval se na ni a pak ke mně otočil hlavu. „Obvinil jsem vás, že mě chcete podvést, protože Veronika není pravá. Je to její konstrukt.“

„To jste mi řekl...“

„Bylo to ode mne poněkud komické.“

Rozpačitě jsem se podíval na Dědka. Na jeho obličej se nedalo nic číst. „Nelamte si s tím hlavu. A nemyslete si, že vám něco zazlívám.“

„To si nemyslím.“

„Ale mohl byste,“ řekl jsem trochu nevrle. „Tři vražedné útoky za sebou, to není nic, co by se dalo označit za vstřícné chování! Já jsem chtěl vaší paní pomoci...“

„Tím hůř pro vás, pane Nedomý, tím hůř pro vás.“

Kdybych tu byl bez Dědka, měl bych hodně špatný pocit. Pravda, bez Dědka bych sem asi nechodil. Měl jsem ho jako záštitu, jako asistenta, jako ochránce.

„Jak to myslíte?“

„Bud' hodný na pana Nedomého,“ řekla Mrs. Fryf. Překonala rozpaky, udělala krok, a když ustoupil, ještě jeden a vzala Alfiho do náručí.

Zasršelo to, jako když mezi dvěma kabely s hodně vysokým napětím přeskočí jiskra. Ve vzduchu začpěl ozón. Otočil jsem se na Dědka tak rychle, že jsem ještě zahlédl modrý odlesk na karbonitovém plátu jeho obličej.

„Teď to vybuchne,“ poznamenal.

Postava Alfiho i Mrs. Fryf se rozplývala do světélkujícího oblaku. Za Dědkovými zády jsem viděl otevřený průchod a za ním žlutý bok Drabekova taxíku. Taxík sebou najednou trhnul a já viděl, jak se propadá dolů. Napadlo mě, že se ten parchant domákl něco o výbuchu a maže pryč, aby nějakou nekoupil.

Dědek pokrčil rameny a v tom okamžiku to vybuchlo.

Nad našimi hlavami se ozvala nepřiliš silná rána. Jak praví Shakespeare, nebo mohl by pravit, nebyla to rána jako exploze sopky, ale stačila.

Stačila k tomu, aby se Alfiho vosí hnízdo utrhlo. Vznegli jsme se do vzduchu a padali vzrůstající rychlostí. Rvali jsme cáry pavučin. Otevřeným průchodem dovnitř vnikala oblaka prachu a dokonce jsem zahlédl jednoho kaloně, který klesal s námi a zvědavě nakukoval.

Savec jako já a půl Čucháka, a přece v něm nebylo solidarity ani za mák.

Zkrátka, nechali jsme se vylákat a jen to mi mohlo být útěchou, že v téhle pitomosti hrál prim Dědek. Než dopadneme, párkrát si to zopakuju.

Pak už to bude jedno.

Nejhůř bylo už mockrát a je těžko říct, co z těch nejhůř bylo nejvíc nejhůř a co míň. Jedno je jisté: ten moment, kdy se s námi urvalo Fryfovo vosí hnízdo a my padali skrz závoje pavučin a metroví kaloni létali kolem nás, ten moment nepatří k nejslunnějším okamžikům mého života, a když si na něj vzpomenu, asi sto peříček mě lechtá uvnitř žaludku.

Už jsem se zmiňoval, že mi bylo hodně ouzko, a přece jsem neztrácel hlavu. Něco mi říkalo, že náš život nemůže skončit takhle hloupě, Kazikův a můj. Kazik, tedy Dědek Čuchák, věděl, že jdeme do pasti. Předvídal, že Fryfovo gravo je vlastně torpédo a že nám vyletí vstříc. Věděl, že vosí hnízdo spadne?

A věděl, že po pěti vteřinách pádu se u vchodu objeví Drabekův taxík s otevřenými dveřmi?

Myslím dokonce, že to čekal, protože se nezdržoval důvtipnými poznámkami typu „hele, taxík“ a „jako na zavanou“ a „pak že taxíka neseženeš, když ho nejvíc potřebuješ“, zkrátka, nemámil čas vtipnými hláškami, popadl

mě za loket a silou, jakou bych od něho nečekal, mě doslova hodil dovnitř grava a hned skočil za mnou.

Gravo se povážlivě zakymácelo a Drabek zanađával u rajčáků.

„No tak, panstvo, v klidu, tohle není žádná trampolína, krucinál, tohle je dročka!“

To už rval rajčáky k sobě, aby neskončil tam, kde skončilo vosí hnízdo, tedy v ježaté houštině podpůrné konstrukce Kupole. Zhluboka jsem oddychoval.

„Dědku,“ zasípal jsem, hned jak to bylo možné, „ty chlape jeden. Tys to věděl dopředu. Tys mi nic neřekl. Já tě zabiju. Já ti vyšroubuju pojistky z pitomý karbonitový makovice.“

Drabek hodně zvolnil a dělal elegantní zákruty a kličkoval mezi opěrnými pilíři a tunely pro vzduchotechniku.

„Podívej se na něho,“ upozornil mě Dědek. „Je to kluk šikovná. Jezdí cik cak, aby mu reály skákaly na taxamtru. A že nevíš, proč to dělá?“

„Protože je na prachy!“

„To taky. Ale hlavně proto, že jsme mu neřekli, kam nás má odvézt!“

„No do Modré laguny, samozřejmě!“

Tak se stalo, že nás Drabek odvedl k mé Su a odevzdal nás do jejího ošetřování. To začalo tou horší fází. Su nás zahнала do sprch a donutila nás obléct se do čistého a teprve po přísné výstupní kontrole nás pustila do Dračího salonku, aby vyslechla naše nářky.

Takže jsem jí vypověděl všechno, co se dělo od chvíle, kdy jsem potkal Mantellu, až po okamžik, kdy oba konstrukti, nechutní Mr. a Mrs. Fryfovi, splynuli a zmizeli a jejich sídlo se utrhlo.

„Ó božská skrytosti – již se stáváme neviditelnými! Ó božská záludnosti – již se stáváme neslyšitelnými,“ podotkla Su.

„Co je zas tohle,“ zavrčel jsem. Věřil jsem, že dá k lepšímu něco praktického.

„Mistr Sun, kniha o prázdném a plném,“ podotkl Dědek Čuchák. „Mistr Sun ještě napsal: Dokud jsme jako ty přeludy

bez tvaru, bez zvuku, držíme v rukou osudy druhých. Neboť postupuje nezadržitelně ten, kdo vyráží do prázdného. Neboť ustupuje nezachytitelně ten, kdo je tak rychlý, že mu nikdo nestačí.“

„Ještě ty začínej.“

„Velká je moudrost Mistra Suna,“ řekla Su.

„To jistě. Jenže je nám platná jak koštěti frak.“

„Nepřemýšlíš,“ vyčetla mi. „Vy jste se zřítili v tom visutém domku.“

„Ještě teď cítím žaludek někde tady,“ ukázal jsem do roviny krčních mandlí.

„Čímž jste se stali neviditelnými.“

Svraštil jsem čelo. Su někdy uvažovala tak rychle, že jsem jí nestačil, čímž se stávala nezachytitelnou.

„Chtěli vás zabít. Kdo? Alfí Fryf, anebo Veronika Fryf, anebo oba rukou společnou a nerozdílnou. Možná, že byste jim měli chvilku zachovat tu pěknou iluzi, že jste se rozmázli někde v těch karbonitových traverzách. Co kdybys zavolal přítele Mantellu a požádal ho o pár obláčků informační mlhy?“

Uvažoval jsem bleskurychle, což znamenalo asi tak minutu, než mi všechno došlo, a Su jsem poslechl.

Mantella si nechal všechno vysvětlit a prokázal větší důvtip než já.

„Pracovní hypotéza je tato: Veronika Fryf je nadále nezvěstná, manžel po ní pátrá. Alfréd Fryf se domnívá, že jsi ji zabil anebo někde vězníš, a vyhlásil ti vendetu a je někde schovaný. Je třeba najít Fryfa i Veroniku, a aby se nám nějaký bláznivý mstitel nepletl pod ruce, budeme předstírat, že jste se s Děd..., pardon, s Kazikem Prusem při pádu zabili. Je to tak?“

„Je to jinak, Luigi,“ řekla Su. „Kuba si udělá malé prázdniny Ty vytvoříš mlhu, že je Kuba mrtvý. Kazik bude v krámě a my si uděláme výlet, třeba do Alhambry.“

„Ale sparkaři...“

„Nic takového. Nebudu pátrat po tom, kdo co zavinil a kdo za čím stojí. Už toho bylo dost. Čtyři pokusy o vraždu, to stačí, ne?“

„Ten třetí se nepočítá,“ namítl jsem. Jen se na mě podívala.

„Dobrá,“ řekl nerad Mantella.

A stalo se. Uplynulo několik hodin. Na zpravodajském kanálu běžely záběry ze záchranných prací. Ukázali tam několik záznamů bezpečnostních kamer, které monitorují meziplášťový prostor, a na nich bylo vidět vosí hnízdo padající mezi šedavými závoji pavučin. Drabekovo gravo nebylo na záznamech nikde vidět. Dokázal ho Mantella tak rychle vyretušovat? Nebo měl Drabek nějakou elektronickou ochranu? Přišlo mi hloupé se na to ptát. Pod obrazem běžel komentář, že v troskách byla nalezena dvě těla, jednoho humo a jednoho kyborga. Na identifikaci se pracuje a policie zatím nezveřejnila výsledky pátrání. Na závěr zpravodajské relace byla zařazena beseda tří odborníků, kteří střídavě útočili na magistrát a hájili ho a přeli se o ilegálních stavbách v konstrukci Kupole, o roli příživníků a o tom, zdali jejich servisní služby habitat potřebuje, anebo zdali jsou to čistočistí paraziti.

O tomhle jsem věděl všechno a Su s Dědkem taky, a poslouchal jsem ty rozumprdy s největší nechutí.

„Spokojenost?“ ozval se Mantella.

„Konečně policie projevila nějaký důvtip.“

„Bez něho bys byl bradou vzhůru. Nejméně sto let,“ řekl mi policista.

Velmi nerad jsem musel uznat, že na té poznámce něco pravdy je.

Takže jsme se vypravili se Su do Alhambry. Byl to opravdu prima výlet. Bydleli jsme v pěkném hotelu a užili si legrací ve vodním světě a létání v minigé a iluzínu a kopců zmrzliny, tedy Su, a sem tam nějaký ten Laphroaig, tedy já. Dědek Čuchák a jistě i Mantella nám udělali perfektní krytí. Identitu jsme měli zakamuflovanou přes čtyři zámky a mohli jsme se radovat ze života bez obav, že nám do radovánek bude někdo strkat nos. Toulali jsme se, a jestli jsem si na nějakou Mrs. Fryf a jejího paranoidního muže vzpomněl desetkrát, tak je to moc. Věřil jsem, že si Mantella nesedí na rukách a že s případem pohne. Než jsme odjížděli, slíbil, že se po Fryfovi podívá. Ten pád vosího hnízda přece jen vyvolal hodně pozornosti a to

Mantellovi dovolí dostat od šéfů prostředky, tedy čas, počítačovou kapacitu a lidi.

Po pěti dnech jsem se už začal trochu nudit a dostával jsem roupy. Měl jsem chuť aspoň zavolat Čuchákovi a poptat se, co je nového. Udržel jsem choutky na uzdě. Naštěstí se ozval Mantella.

„Tak nevím, jestli je to dobrá zpráva, nebo špatná,“ začal, když se poptal, jak se vede a kolik kilo jsem přibral. „Našli jsme Fryfa. Skutečného, žádného konstrukta. Je na Lagrangu a v salonech kybosexu ho vídají častěji, než by se jeho paní líbilo.“

„To je dobře, ne?“ řekl jsem ostražitě.

„Jenže je stoprocentně jisté, že v těch útocích nemá prsty.“

„Stoprocentní jistoty nejsou.“

„Jak se to vezme,“ řekl Mantella. „Kdyby byl někde na Luně, pak bych si mohl myslet, že člověk s jeho kapacitou by si dokázal najít cestičky. Jenže on je na Lagrangu. To je sakra strážené místo, Kubo. Ani kilobyte informací neproklouzne, dokud ho neočichá tucet kontrolorů. Někteří z nich jsou dokonce lidé.“

„To je špatně, ne?“

Moje ostražitost rostla rychlostí kopacího míče vykopnutého do vakua.

„Přesně to říkám,“ souhlasil Mantella.

„Děje se něco?“ ptala se Su. Právě vešla do pokoje. Nesla nějaké tašky a krabice. Patrně byly plné náplastí proti kožní nemoci, která se jmenuje „nemamconasebe“.

„Fryf je na Lagrangu a netuší, že existuje nějaký Nedomý.“

„To je dobře, ne?“

„Takže asi těžko na mě poslal ten tvůj trenážer.“

„Obstarať jsi mi ho ty,“ řekla nevlídně.

„Žádné problémy?“ vyzvídal Mantella.

„Jenom díra v kontě, jinak nic.“

„Máte dobré krytí.“

„Chvála bohu.“

„Jenže jednou se vrátit musíte.“

„To už brzy, protože díra v kontě začíná mít limitní rozměry.“

„Jak to myslíš, Kubo?“ divila se Su.

„Mudrc by řekl, že hladový tygr požívá svůj ocas.“

„Aha,“ pochopila. „Nemáme peníze!“

„Tak je to, miláčku.“

„Neboj se,“ řekl Mantella. „Dáme na vás pozor.“

„Hm,“ řekl jsem a neznělo to jako lichotka pro policejní sbor habitatu Arkádie.

Náladu nám to ale nezkazilo. Už jsme přečkali horší věci, než jsou kybernetické pokusy nějakého pošuka. Navíc nákupy se dobře povedly a Su se sobě líbila a těšila se, jak ji budou dámy v Modré laguně sjíždět nevraživými pohledy, což je hlavní smysl ženské parády. Pobyt jsme si prodloužili ještě o dva dny a návrat zařídili tak, abychom se do Arkádie vrátili večer. Nepříjemnosti odložíme na příští ráno.

Tak jsme si to usmysleli. Realita ale byla jiná.

Služba v Laguně nás přivítala s lhostejnou zdvořilostí. Nikdo tu nevěděl, že je paní pryč, i to byla součást krytí. Prostě – nechodila do podniku a všichni si mysleli, že je doma a cvičí ty svoje kumšty s Třpytem rosy.

Výtah nás odvezl do její buňky.

Hned jak jsme vstoupili, připadalo mi to tu nějaké divné. Také Su byla hodně naježená. Pohybovala se po bytě s ladností pantera, připravená reagovat na nebezpečí, ať by přišlo z jakékoli strany.

Pak vešla do tělocvičny a tady se neubránila výkřiku hrůzy.

Přiskočil jsem k ní a nahlédl jí přes rameno. Objal jsem ji. Trásla se, až jí cvakaly zuby.

Taky by vám nebylo nejlíp, kdybyste spatřili to, co jsme viděli my.

Šermířský trenážér Tereza mašíroval po tělocvičně, šlapal a dupal v kalužích zaschlé krve a rozdrceného masa. Těžko odhadnout, jak dlouho opisoval ty více méně pravidelné kruhy kolem pozůstatků navršených doprostřed místnosti. Stačil jeden pohled do kouta a bylo jasno, komu patří.

Z kouta na nás hleděla useknutá hlava Mrs. Fryf.

8.

To, co následovalo, patří do sbírky toho nejnejpříjemnějšího, s čím jsem se kdy setkal.

Byla to jen slabá náplast, že vyšetřovací tým vedl Mantella. Na výsledku vyšetřování nemohl změnit nic. Naše krytí v Alhambře bylo příliš dokonalé. Nikdo nemohl doložit alibi mé Su nebo moje. Podle všech záznamů Su neopustila Modrou lagunu a já byl celou dobu v Galerii 1450. Navíc se našly záznamy svědčící o tom, že Su pozvala Mrs. Fryf k sobě. Dokonce padlo moje jméno. Bylo jasné, jaká bude interpretace toho všeho.

Su si myslela, že mám s Mrs. Fryf pletky, a rozhodla se sokyni zlikvidovat.

Tak se stalo, že Mantellovi lidé Su prostě sebrali a zavřeli do vyšetřovací vazby. Mě pustili s doporučením, abych se nevzdaloval z Arkádie, pro případ, že by potřebovali moje svědectví.

„Hu,“ podotkl k tomu všemu Dědek Čuchák. Neměl jsem sílu, abych se za to na něho zlobil. „Musel to udělat ten magor Fryf,“ syčel jsem.

„Pan Fryf je na Lagrangu. Dohlíží na něho policie.“

„Fryf dokázal na dálku ovlivňovat robotické systémy. To on vlákal svoji ženu k Su a zabil ji tam prostřednictvím Terezy.“

„Je to hezká teorie, jenže málo pravděpodobná. Z Lagrangu se nedostane bez vědomí policie ani kilobyte.“

„Kilobyte!“ opakoval jsem pohrdavě. „Víš dobře, jak se ty systémy dají zmanipulovat. Podle nich jsme nevytáhli paty z Arkádie. V Alhambře nás viděly stovky lidí.“

„V době konstruktů a vizuálů očitě svědectví ztratilo smysl,“ připomněl mi starou známou pravdu Dědek Čuchák. „Platí jen záznamy, nic víc.“

„Já vím. A podle nich v tom Su lítá po uši. To kvůli mně!“

„Nemůžeš si to vyčítat.“

„Měl jsem tu ženskou rovnou vyhodit,“ zuřil jsem. „Byla by živá a Su na svobodě.“

„Ty jsi ji přece vyhodil. Nic jsi jí neslíbil. Držel ses zpátky. Dokonce jsi odjel z města.“

U vchodu se ohlásil Mantella.

Už dávno jsem ho neviděl tak ustaraného.

„Vypadá to špatně. Všechny důkazy svědčí o vraždě prvního stupně.“

„Luigi, proboha! Vždyť víš, jak to bylo! Můžu dosvědčit...“

„Pendrek dosvědčíš. Tvoje svědectví nevezme soud v úvahu. Všechno svědčí proti Su. Můžu dokonce říct, že jsem tak dokonalý soubor důkazů neviděl.“

„Jakých důkazů, sakra?“ zuřil jsem. Chladně se mi díval do očí.

„Takových, jaké soud uzná za pravé. Pravda je to, co uzná soud. Nic jiného neexistuje.“

„Takže ten týden v Alhambře...“

„Nebyl. Nekonal se.“

„Co mám tedy dělat?“

„Najít si jinou ženskou,“ podotkl mi za zády Dědek Čuchák. Ohnal jsem se po něm.

„Možná, že bych měl jinou radu,“ řekl Mantella. Položil na stůl válec. Připadal mi povědomý. Třicet centimetrů vysoký, deset tlustý, černý se členitým povrchem.

Sparkařský kondenzátor. „Polymorfní struktury,“ zahučel jsem.

„Podle Shannon-Nyquist-Kotělnikova teorému,“ doplnil Dědek Čuchák. „Kde jsi k tomu přišel, Luigi?“

„V tělocvičně v Modré laguně. Mezi pozůstatky Veroniky Fryf.“ Chystal jsem se, že se té věci dotknu. Hned jsem dal ruce zpátky. „V tom... masakru?“

„Ano. Uprostřed místnosti.“ Vzdychl. „Musím tě kvůli tomu vyslechnout.“

„To je jednoduché,“ odpověděl jsem. Ostatně Mantella celou tu záležitost ode mne už znal. Stručně jsem tedy zopakoval, že paní Fryf přišla do našeho obchodu a požádala mě, abych jí sehnal předmět, který označila za technařský artefakt. Odmítl jsem, jelikož nejde jenom o artefakt, ale také

o elektronickou drogu a naše firma se do obchodů v tomto směru zásadně nepouští. Tečka.

„Dobrá, to stačí,“ řekl Mantella. „Asi tě zavolají k soudu a budou se ptát na podrobnosti. Zatím to všechno dává smysl. Podobně vypovídal už Lebovič a sestry M’Kotovy.“

„Smysl pro soud,“ ozval se Dědek Čuchák.

„Ovšem,“ obrátil se na něho Mantella.

„Jaký to ale dává smysl nám?“

„Jak to myslíš?“

„Někdo zavraždil Veroniku Fryf a zařídil to tak, aby podezření dopadlo na Su. Proč do věci nezapletl Kubu?“

„Protože,“ začal rychle Mantella. Chvilku si mnul bradu. Mlčel.

„Říct, že protože jsem nevinný a byl jsem v Alhambře, je asi pitomost, že?“ nabídl jsem.

„To ano, Kubo,“ souhlasil Dědek Čuchák.

„Fryf po nás chtěla kondenzátor. Slibovala velmi dobré peníze. Pak vyhrožovala.“

„Počkej, jak to myslíš, vyhrožovala?“

„No přece vražedné útoky,“ řekl Dědek Čuchák. „Mám ti připomenout, co ti Fryf říkala?“

V místnosti se ozval dialog Mrs. Fryf se mnou:

„O tom bychom mohli vést dlouhou filosoficko-etickou a právní debatu. Mám vás přečteného, Jakube. Vy nakouknete za ohradu, když vás ta věc zaujme.“

„Zatím se to nestalo, takže nemáme o čem se bavit.“

„Třeba se to stane.“

To byla její slova. Třeba se to stane.

„Ale sakra, vždyť ten válec sehnala bůhví kde, ale sehnala! Proč by tedy...“

„Protože o válec přímo nešlo. Ona chtěla, abys šel pro válec.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Protože jít pro válec znamená jít ke zdroji. Jít tam, kde se vyrábějí.“

„Ke sparkařům?“

„No samozřejmě,“ řekl Dědek Čuchák.

Do debaty se vložil Mantella. Přestal si mnout bradu a byl z něho zase chytrý pan policista.

„Hezká teorie, bohužel nepravděpodobná.“

„Proč?“

„Sparkaři jsou spodina. Pobudové. Copak ti by dokázali zmanipulovat arkadský systém záznamu pohybu a identifikace osob? Nebuď směšný, Kaziku.“

„Netvrdím, že to upletli sparkaři.“

„Kdo tedy?“

„No to by měl Kuba zjistit,“ mínil Dědek Čuchák.

„Kam mě to cpeš? Copak jsi mi sám kolikrát neříkal, abych si nehrál na detektiva?“

„Říkal,“ přikývl, „a mohl bych ti citovat přesně, kdy to bylo a proč to bylo. Jenže nikdy se nestalo, že by Su byla ve vězení, zatčena kvůli podezření z vraždy prvního stupně.“

„Ona to neudělala.“

„Já vím a Mantella to ví taky. Jde o to zjistit, kdo to ve skutečnosti udělal. Jinak v tom Su zůstane lítat a víš, co se s usvědčenými vrahy dělá.“

Terminace identity. Hluboké přeformátování osobnosti. Zůstane fyzická podstata. Něco jako pouzdro. Uvnitř bude někdo jiný, úředně přidělený. Transplantace duše.

„Nakoukneš za ohradu?“ ptal se Dědek.

„Asi je to jediná možnost,“ poznamenal Mantella.

„Ty taky chceš, abych šel za tou pakází?“

„Jestli se máš znova se Su potkat, pak asi ano,“ odpověděl vážně. Pak se dokázal usmát. „Pomůžu ti.“

A pomohl, i když to tak někdy nevypadalo.

9.

Blbě to například vypadalo, když mi ten chlap řekl „pozdravuj v mezisvětě“ a prudce mě praštil oběma rukama do zad.

Neměl jsem mu věřit. Konec konců, jen úplný pitomec by věřil chlapovi, který má půl hlavy z karbonitu a ta druhá vypadá jako naklepaný biftek připravený k výletu na pánev.

Moje pitomost byla v tomto směru násobená dlouholetou zkušeností se soužitím s Dědkem Čuchákem. Tomu jsem věřil jen proto, že neměl potřebu mě obelhávat, ale kdyby ji měl, mohl si mě omotat kolem prstu anebo namazat na chleba. A já bych nic nepoznal.

Možná, že to bylo tím, že na karbonitu měl sparkařské znaky. Taky se někde přizívoval na arkadském energetickém systému, kradl energii a prodával ji pod rukou pokoutníkům v okrajových oblastech habitatu, kde se žije těžko a lidi tam obracejí v ruce každý reál a přemýšlejí, jestli mají jít rychle nebo pomalu kvůli kapacitě vzduchu. Buď jak buď, nebyl jsem dost ostražitý a nedokázal jsem mu v útoku zabránit. To by uměla leda Su, se svým taj ji výcvikem. I kdyby byla svázaná do kozelce, uhnula by a ještě by mu prokopla tu jeho karbonitovou škécu, ta moje malá něžná Su. A přece ji dostali. Nedokázal jsem tomu zabránit.

Tohle mi blesklo hlavou, když jsem ztratil rovnováhu a padal obličejem na ocelovou desku vroubkovanou maličkými písmeny X, aby po ní neklouzaly boty. Před očima se mi mihly zaprášené podpěrné nosníky Kupole, na kterých fialově svítily magické obrazce, jež tu zanechali vyznavači nějaké sekty. Uhnul jsem na stranu, abych tu ránu koupil do líce, ne do nosu a do brady. Neměl jsem naději, že tomu biftekovi v dohledné době žďuchanec oplatím. Ruce jsem měl připevněné molekulární páskou, zrovna tak nohy. Řekl mi, že je to nutné, že bych se jinak pomlátil, tak aspoň jsem pochopil jeho nesouvislé náarážky na to, že přijdu o všechno, co mi z těla čouhá.

Do těchto míst mě dostal Mantella a taky Dědek Čuchák. Ty podivné klikyháky na kondenzátoru byly šifra, jak se ukázalo. Možná, že ještě někdy budu vyprávět, jak Mantella s Dědkem šifru luštili a jak museli zavolat doktora Kurze, aby jim pomohl. Dědek strávil ne méně než šestnáct hodin probírkami informačních sítí, které mu byly dostupné, a taky bouráním se do sítí, do kterých nesměl. Nikdy mi podrobně nevysvětloval, jak jeho řešerše probíhají. Nejsou zajímavé a stejně bych je nepochopil. Je to, jako kdyby vlaštovka vyprávěla krtkovi, co za

ten den prolétala a co všechno z výšky viděla. Nakonec se všichni dobrali výsledku a ten byl jednoduchý.

Mám se dostavit zítra v osmnáct nula nula do šestého doku jižního portu a tam že na mě bude někdo čekat a ten někdo se mě ujme.

„Mám mít v klopě kopretinu a v ruce včerejší vydání listu Ombek Gírek?“

„O tom nešla řeč,“ odpověděl Dědek lhostejně.

S jistou škodolibostí jsem si představoval, jak teď bude pátrat po tom, co je to za list a v jakém jazyce a ve kterém státě vycházel. A bylo mi jasné, že nikdy nepřizná prohru. On už byl takový.

Bez kopretiny a bez Ombek Gírku jsem se dostavil v určený čas na určené místo. Obrovskou halou připomínající gotický chrám plynuly omláčené kontejnery se zbožím. Na visutých plošinách se poflakovali androidi natření na žluto, aby byli dobře vidět i v šeru. Nikdy jsem nepochopil, proč to je, protože na ně stejně dohlížely jen automatické systémy a těm je jedno, jestli je něco žluté nebo zelené. Asi je to pozůstatek nějakého starého předpisu. Občas tudy prošel někdo důležitý a já jsem dělal všechno proto, abych taky vypadal důležitě, protože kdybych vypadal málo důležitě, ten hodně důležitý by se začal zajímat, kdo jsem a co tam pohledávám.

„Tady jsem,“ ozvalo se ze stínu.

Otočil jsem se.

Na překoceném plastovém sudu seděla ta kreatura a šťourala se párátkem v zubech.

„Posílá mě Rosomák,“ řekl jsem. Tak mě instruoval Dědek Čuchák. Každému říkej, že tě posílá Rosomák. Kdyby se tě zeptali, kdo to je, řekni jim, že se nemají ptát, pokud nechtějí Rosomáka pořádně nasrat.

„A kdo je to Rosomák?“ zeptal jsem se Dědka.

„Ani to nechtěj vědět,“ řekl mi. „Rosomák by se mohl strašně nasrat.“ Nedalo se na tom biftekovém obličejí rozpoznat, jaký dojem zmínka o Rosomákovi vzbudila.

„No jo, Rosomák. A viděl tě?“

„Kdo? Rosomák?“

„Kdo jinej? Vypadáš jako sračka,“ pokračoval uznale, nepřestávaje dolovat zbytky karbanátku ze zubů. „Prej chceš do emesa.“

Em Es, mezisvět, to mi došlo po šesti nanosekundách úporného přemýšlení.

„Vyptávej se takhle ještě tři minuty a Rosomák se nasere, že budeš koukat, kterým koncem vypadnout z kalhot.“

Vstal.

„No jo, Rosomák se dovede nasrat. Tak teda pudem, když jinak nedáš. Ale není to prdel, to víš, že jo? Řekli ti to?“

Neřekli, pomyslel jsem si.

„Řekli,“ pokrčil jsem rameny.

Zalovil v stehenní kapse mastných kalhot. Plandaly kolem něho, takže opravdu by nebylo těžké vypadnout jedním nebo druhým nebo třetím koncem, kdyby si to přál Rosomákův hněv. Vytáhl nerezovou placatku a odšrouboval uzávěr.

„Lokni si,“ řekl a podal mi ji.

Podíval jsem se na odšroubované hrdlo. Bylo ulepené a lesklé slizem. „Nemám žízeň.“

„Vo žízeň nejde. Když se nenapiješ, tam dole zhebneš. To je něco jako vnitřní mazání, vole.“

„Jak, zhebnu?“

„Umřeš smrtí,“ pokrčil hezoun rameny a oko v bíftekovém obličejí mu vesele zamžikalo. Moc se mu ta představa líbila.

Příčichl jsem si. Nebyl to normální chlast. Jistě, něco alkoholu a možná i éteru v tom bylo, celkově to vonělo jako nějaké bio.

„Životabudič?“

„Spíš smrtoplaš,“ odpověděl. „Ber nebo neber, pij nepij. Když si nelokneš, zhebneš.“

Takže jsem si loknul.

Snažil jsem se lít tekutinu pootevřenými ústy rovnou do dutin, abych se nemusel rty dotknout slizu na hrdle placatice. Tekutina chutnala docela obstojně. Byla, pravda, teplá, však ji kdovíjak dlouho ohříval na stehně. Musel jsem si připomenout, že placatice je nerezová a že tělesný pach se nedostane

krystalickou strukturou kovu dovnitř. Když jsem polkl, po krátké chvíli jsem dostal pocit síly a jakési euforické jaroosti.

„Dobrý,“ pochválil jsem tekutinu.

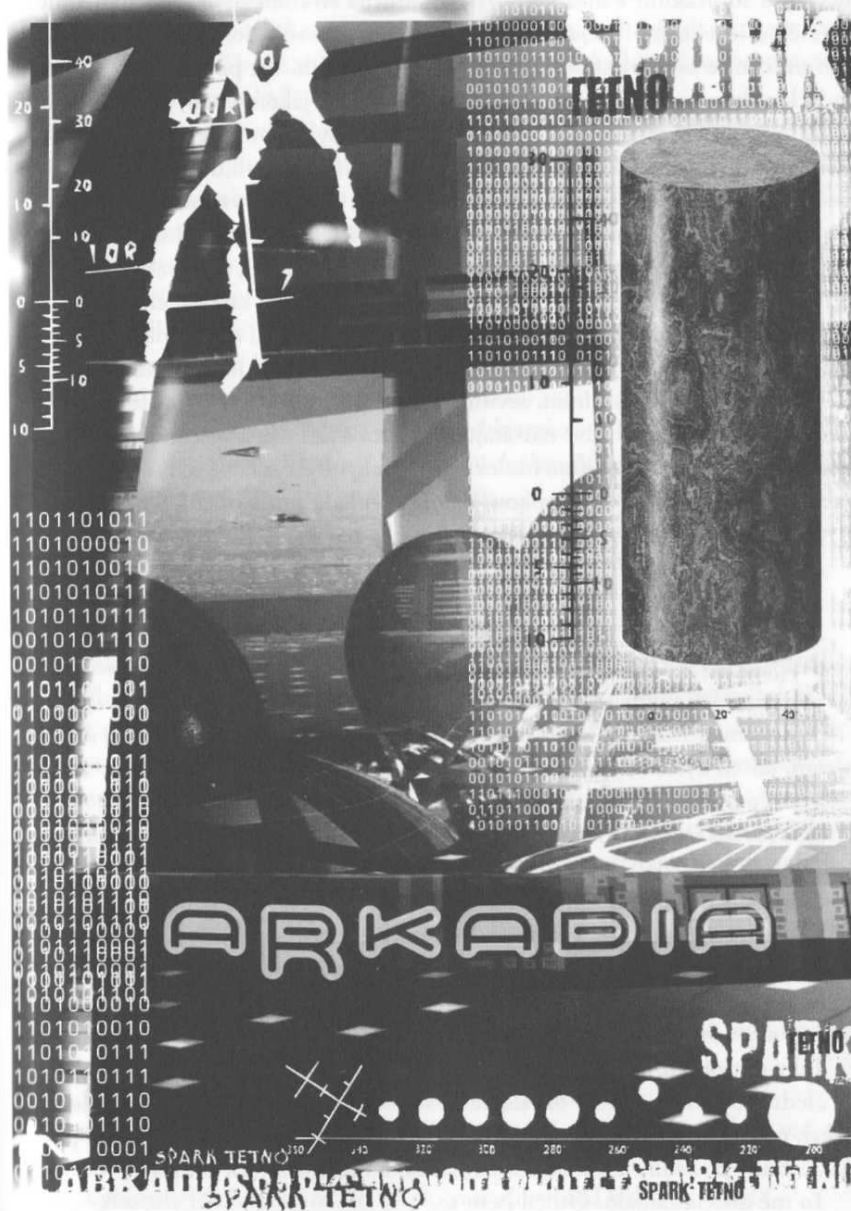
„Bodejť by ne. Jdeme,“ řekl a zamířil do stínu.

Prošli jsme štěrbinou v tektonitových plátech a pokračovali v cestě úzkou chodbou, osvětlenou jen nitkovými lumifory halabala přilepenými ke stropu. Byl tu těžký vzduch. Kdysi to byla propust pro automaty, soudě podle napájecích kontaktů ve stěnách. Nepočítalo se s tím, že by tudy chodily průvody lidí.

Biftekový krasavec mě zavedl do malého servisního skladu. Rozpadalo se tu několik opravárenských automatů, nohatých potvor, zkroušených z poznání, že morálně zastaraly, že už je nikdy nikdo nebude potřebovat a že jsou i svou tělesnou skladbou tak bezvýznamné, že nestojí za demontáž a kanibalizaci ani nějakým somrákům z mezisvěta. To je smutná stránka života mechanismů s umělou inteligencí. Někáký filantrop by měl prosadit do legislativy, aby se jim umožnilo aspoň chlastat. Stačil by obyčejný líh. Na policii jsem zahlédl řadu kondenzátorů. Zdaleka nebyly tak vymakané, jako byl ten, který policie našla v hromadě pozůstatků ubohé Mrs. Fryf. Byly to obyčejné sparkařské kondenzátory. Každý z nich dokáže v šesti nanosekundách do sebe nasát kapacitu energie, která udrží Drabekovo gravo týden ve vzduchu. Za cenu smluvní. Záleží na tom, jak se policie činí. Když je sparkařů hodně, cena klesá, když policie dost sparkařů pochyťá, cena roste a flákači, kteří se živí z ruky do huby, vidí příležitost a dají se na sparkařství, naučí se krást energii a vyrábět kondíky a cena klesá. Je to taková miniaturní lunární ekonomika.

Tohle byl zavedený sparkař, podle toho, jak ohmatané jeho kondíky byly. Otevřel plechovou skříňku, zevnitř polepenou tri di obrázky profesionálně neřestných krasavic, horlivě natrásajících řadra a zadnice a vystrkujících oholená pohlaví, a vytáhl kotouč molekulární pásky. Byla čerstvě ukradená, ještě zabalená v plastu s tri di nálepkou, na níž se mladá spoře oděná žena raduje, že díky velkorysé akci získá deset metrů pásky navíc. „Dej pracký k tělu.“

„Proč?“

„Omotám tě.“

„Vypadám jako pitomec?“

„Nemusíš. Ale umlátíš se k smrti. Musím z tebe udělat kokon.“

„Chceš mě rozesmát. Tohle není ta správná cesta. Raději mi vyprávěj vtipy o tom, jak to bylo, když přišel jeden pán k doktorovi.“ Vrátil pásku na regál a založil si ruce na prsou.

„Jak myslíš. Můžeš jít sám. Trefíš, ne? Půjdeš po tý světelný čáře až na konec a tam už je hala. To přece znáš.“

Blufoval. Měl za úkol mě přivést. Čekal na mě. Kdyby mě nepřivedl, někdo by se nasral, když ne Rosomák, tak Prométheus.

„Měj se,“ pokrčil jsem rameny, otočil se a nohou odstrčil jednoho chudáka robota, který se mi postavil do cesty snad v naději, že si ho všimnu a vezmu domů, aby tam vypomáhal v kuchyni.

Taky umím blufovat.

„Jedno bys měl vědět,“ ozvalo se za mnou. Zastavil jsem se a beze slova čekal, co z něho vypadne za báchorku. „Až přijdeš domů, sedni si a dej si panáka. Bude poslední. Za hodinu, nejdýl za devadesát minut umřeš.“

To mě docela zaujalo. Otočil jsem se.

„Mám tuhý kořínek. Proč bych měl najednou umřít?“

„Uvidíš. Je to pojistka, rozumíš? Když se mnou půjdeš, dají ti protijed. Nebo nedají, to už bude na nich. Když odejdeš, nebudeš ho mít stoprocentně.“

„Další pokus o vtip.“

„Jak myslíš. Ale uvažuj. Cítíš se normálně?“

Musel jsem připustit, že můj fyzický a duševní stav byl všechno, jenom ne normální. Obrovská síla, chuť k životu, podnikavost. V té břečce byla nějaká droga. Stoprocentní životabudič.

Ukázal rukou.

„Teď jdeš nahoru. No a pak to udělá takhle.“ Naznačil pád.

„Na co ta páska? Proč bych se měl umlátit?“

Ušklíbl se a zase sáhnul na polici pro pásku.

„Je to kvůli ochraně. Musíš bejt aerodynamickej. Kdyby to šlo, bylo by dobrý, kdyby sis uříz uši a nos. To by bylo ideální. Ale ty ruce a nohy jsou absolutně nutný.“

„To budu svázaněj?“

„Ochráněnej,“ opravil mě.

„Bez toho to nejde?“

„Zkus to. S utrženou tukou nebo nohou se taky dá žít.“

Doktor Kurz by mi ji přišil, napadlo mě. Jenže by nevěděl, co si za to říct. Údržbu na Dědkovi Čuchákovi dělá zadarmo v rámci svých nelegálních pokusů, jenže rutinní oprava organismu je nuda. A nudu si nechává draze platit.

A tak se stalo, že mě biftekový hezoun vedl dál, třímaje kotouč molekulární pásky. Každý z nás starošutráků má tísnivý pocit, když se blíží k vnějšímu plášti habitatu. Ono to není na první pohled znát. Nosníky a vzpěry, pláty, průchody v pláštích. Vypadá to tu jako v podpalubí nějaké hodně zanedbané lodi. Špína. Pískot krys. Smrad. Příšeří. Prskání elektrických výbojů. Hukot strojů, tady si nikdo se zvukovou hygienou nedělá starosti. Jdete a vypadá to pořád stejně. Jenže něco ve vás cítí, že se blížíte vakuu.

Blížíte se ke smrti.

Dostali jsme se na tu plošinu s vroubky ve tvaru X a tam mě ten krasavec omotával páskou jako balík.

„Jak to jde?“ ozval se mi Dědek Čuchák v komlinku.

„Dobře, až na to, že do mne nalili dva panáky nervového jedu a teď mě svazujou na rukou i na nohou.“

„Výborně. Jde to jako na drátkách,“ zaradoval se Dědek Čuchák.

„Kaziku, sakra...“

Marně jsem se ho pokusil přimět ke větší sdílnosti. V komlinku se ozýval jen šumot. Dědek se odpojil. Trochu mě uklidnil, opravdu jen maličko. On by mi nikdy neřekl, Kubo, tak tohle je fakt špatný, z toho se už nedostaneš. I kdybych spadl do mlýnku na kafe, pochvaloval by si, jak to uvnitř pěkně voní. Pokud bych ovšem v mlýnku byl sám, bez něho.

Krasavec mě omotal. Podíval jsem se nahoru. Čekal jsem, že se ke mně shůry snese nějaká roura, vývěva, násoska nebo tak

něco. Nad hlavou jsem měl tmu, ve které pableskovaly energetické výboje. Ve vzduchu byl cítit ozón.

No a pak následovalo to, o čem jsem se už zmínil. Vrazil do mě a já padal na tu ocelovou platformu. Čekal jsem bolestivý úder. Místo něho přišlo něco horšího. Platforma se rozevřela těsně před tím, než jsem na ni dopadl. Do tváře mi dýchlo smrduté horko. Nemusel jsem mít čuchací zdatnost slídicího psa, abych si uvědomil, kam padám.

Pode mnou se otevřela šachta vedoucí do arkadského multiseptiku. Sem se stahovaly splašky z celého habitatu a jeho okolí, všechny tekuté odpady a v nich i rozemleté netekuté odpady. Jakmile se kdekoli v Arkádii objevilo něco hnusného, skončilo to dřív nebo později tady, a já do toho padal, ruce přichycené páskou k tělu, nohy svázané k sobě.

To, že jsem nepadal rovnou na obličej, ale maličko bokem, byla útěcha tak slabá, že vedle její slabosti bylo motýlí křídlo pevné jak dubová fošna.

Než jsem dopadl na hladinu, napadla mě absurdní myšlenka, že jsem tenkrát měl říct Mrs. Fryf „ano“ a sice bych nakonec taky skončil ve sračkách, ale zbyly by po mně aspoň slušné peníze, kdežto teď zbude jen úmrtní list Su. Přišlo mi to k smíchu, a zatímco jsem padal do smrduté tekutiny pode mnou, vyrazil mi ten smích z plic, snad dokonce až z morku kostí. Smál jsem se, až jsem se zalykal, smál jsem se nepřičetně, a když se ke mně vrátila soudnost, uvědomil jsem si, že se směju pod hladinou. Nejen to. Cukavé pohyby smíchu se mi přenášely do celého těla. Trup se mi začal vlnit a já si uvědomil, že se pohybuju trochu jako ryba. Nastala chvíle zmatku. Jak to, že dýchám? Jak to, že pluju? A jak to, že vidím?

Kolem mne se linula zelenavá záře. Otevřel jsem ústa. Na rtech jsem necítil ani chuť, ani pachů. Pokusil jsem se vystrčit špičku jazyku. Narazil na pružnou blánu. Mohl jsem ho vystrčit podle libosti, až kam to šlo. Od vnějšího prostředí však byl oddělený.

Nemělo smysl spekulovat o tom, odkud se ta blána vzala. Chránila mě před smrtí a to bylo jediné, co pro mě hrálo roli. Rozhlížel jsem se kolem sebe. Zmocňovala se mě zvláštní

euforie. Vzpomněl jsem si na to, co mi ten biftekáč říkal. Mám v sobě jed a ten začne za hodinku, za půl druhé působit. Přišlo mi to k smíchu. Tolik lidí kolem mě umřelo a já zůstal naživu. A teď najednou půjdu za nimi. Není to legrační?

Vznášel jsem se v tekutině prozářené modravým světlem. Mimoděk jsem namířil tam, kde svítilo nejvíc. Plul jsem volně, žádnou námahu jsem necítil. Páska ve spolupráci s tou podivnou tekutinou a blánou na obličejích ze mě udělala cosi jako rybu. Spousta lidí se učí rybí styl plavání. Připevňují si na nohy ploutve a mrskají sebou a občas se jim dokonce i ten plavný pohyb zdaří. Já se to naučil bez námahy, jaksi sám od sebe.

Nebo spíš – z pásy. V ní byly naprogramované ty pohyby, které se na mne přenášely. Byl to jakýsi molekulární exoskelet, jinak jsem si nedokázal vysvětlit to, co se dělo se mnou a kolem mne.

Pokud jsem to mohl posoudit, byla to hi-tech té nejvyšší kategorie.

Z úvah mě vytrhl stín, který se mihl někde na periférii mého vidění. Bezděky jsem sebou trhnul a otočil hlavu tím směrem, kam zmizel. Už jsem si zvykl na to, že jsem ryba, a vracela se mi soudnost.

Biftekáč mě prostě hodil do septiku. Jak se ukázalo, bylo to od něho rozumné. Jakkap bych se asi zachoval, kdyby mi řekl, pane Nedomý, račte se pohroužit do odpadního tanku habitatu Arkádie? Řekl bych mu, vážený pane Bifteku, děkuji pěkně. Mrs. Fryf mi sice nabídla královský honorář za to, že najdu pana Prométhea a zeptám se ho, jaké Shakespearovy sonety vyryl do povrchu hyperkapacitního akumulátoru, ale zamlčela mi, že kvůli tomu budu muset skočit do miskrubny. To raději přejdu na šetrivý režim a místo whisky Laphroaig budu nuzovat na Johnnie Walkerovi.

Tak nějak by se ten dialog odehrál a já bych se zde neocítl.

Teď zbývala otázka, zdali je výhoda tady být.

Místo abych se ohlížel po podivném stínu, měl bych se porozhlédnout po panu Prométheovi. Zeptám se ho na sonety a taky se ho zeptám, jak je to s tím protijedem.

Nejdřív ho ale musím najít.

Znovu jsem se rozvlnil a pokračoval v původním směru.

Stín se vynořil z opačné strany. Byl blíže než prve a nabyl jasnějších tvarů.

Plul ke mně jakýsi polyp, houština chapadel, která se divoce vlnila a napřahovala se po mně. Její úmysly byly vcelku zjevné. Jakmile se po vás pod hladinou napřahují chapadla, ne aby vás na okamžik napadlo, že vám chtějí přátelsky potřást pravicí.

Tím spíš, že jsem pravici i levici měl připoutané k tělu.

Zavlnil jsem se pryč od toho plovoucího hnusu. Skláněl jsem hlavu přes rameno, jak jen to šlo, abych útočníka držel aspoň v periferním vidění, a tím se stalo, že jsem přehlédl nové nebezpečí.

Další polyp roztahoval svoje chapadla přímo přede mnou.

Když jsem si ho všiml, byl jsem skoro v jeho dosahu. Švihnul jsem celým tělem, až mě zabolelo v kříži. Být sežrán v žumpě a ještě si bloknout kříž, to by bylo moc! Překonal jsem bolest, jednak silou své olbřímí vůle, jednak vlivem Biftekova dryáku, a plul rychle vpřed. Zdroj modrého světla byl teď po mé levé straně a polypy jsem měl za sebou.

Což bylo dobré. Horší bylo, že tři další se vyloupily z modré světélkující mlhy přede mnou.

Třeba je to jen zdánlivé nebezpečí, napadlo mě. Taky jsem se lekl, když do mě Biftek žďuchnul, a vida, nebyl to vražedný útok, spíš pozvání na cestu. Třeba to nejsou lidožravé chobotnice. Třeba je to uvítací výbor. Třeba nesou za zády květiny. Chapadel měly dost a pugét by se jim za záda snadno vešel.

Zkusil jsem jim uniknout tak, že se ponořím hlouběji. Udělal jsem několik prudkých pohybů a skutečně se mi podařilo plout docela rychle pod úhlem asi pětáctýřiceti stupňů. Zradilo mě bohužel tělo. Začalo mě bolet v hrudním koši a v uších se ozvalo hlasité pískání.

Třeba mě Biftek hodil dolů jako krmivo pro rybičky, blesklo mi hlavou.

Proč by si ale dával práci s páskou?

Protože rybičky mají rády živé krmení. Nechtějí si pochutnávat na zdechlině. Když jsem ještě žil nahoře na

Plesnivce, patřil jsem k národu, který miloval jídlo zvané utopenec, a když chtěl mlsat, ke kafi chroupal cukroví ve tvaru rakve. Takovou dávku morbidnosti jsem nemohl od civilizovaných hlavonožců čekat.

Chapadlo se mi letmo dotklo spoutaných nohou. Bylo to jen pohlazení, bohužel bolelo jako rána hadicí. Uhnul jsem a chapadlo se smeklo dřív, než se stačilo zachytit. Druhá rána následovala zprava. Tentokrát se netvorovi podařilo mě omotat a musel jsem sebou hodně zazmítat, abych se z té smyčky uvolnil.

Obě rány mě dost bolely a utrpení v hrudi rostlo. Začal jsem se těšit na to, že s tím ti chapadlovití mládenci udělají konec.

V tu chvíli mě oslepila bělostná záře. Z pravé strany se vyvalil černý oblak, jako kdyby tam vybuchl barel s čínskou tuší. Vzpomněl jsem si, že prchající chobotnice za sebou vypouštějí kouřovou clonu, a než jsem si stačil myšlenky uspořádat v hlavě, blesko to podruhé a potřetí a pak se blýskalo ještě chvilku, a když se mi zrak ustálil, uviděl jsem ve vzdálenosti několika metrů tři rybo-lidi, jako jsem byl já. Lišili se ode mne tím, že měli volné ruce a v nich drželi cosi, co vypadalo jako kombinace psychiny a mé oblíbené čtrnáct padesátky, děla na odstraňování důlních závalů, které jsme si dali do názvu našeho starožitnického krámků.

Ať to bylo, co to bylo, fungovalo to dobře a po chobotnatcích zbyly opravdu jen kotouče rychle se rozplývajícího dýmu.

Moji zachránci na mě zamávali a já plul za nimi.

Ukázalo se, že jsem si počínal rozumně, když jsem mířil ke zdroji modrého světla. Vycházelo z veliké bublinovité struktury, která vypadala jako dost šeredný nádor. Na architektonickou estetiku si tvůrce toho obydlí rozhodně nepotrpěl.

Moji průvodci mě předešli. Zamířili k záhybu v bublinovitém plášti a rozhrnuli ho. Vklouzl jsem za nimi. Cítil jsem, že mě cosi živočišného posouvá vláčnými stahy vpřed. Tak nějak se asi cítí králík v hroznýšově zažívací trubici, napadlo mě. Modré světlo bledlo, a když mě ta divná věc vyplivla, kolem mě bylo normální světlo a vzduch a sucho a já

byl volný, protože páska kolem mého těla i blána, kryjící hlavu, se rozplynuly, snad vstřebaly.

„Motal ses tam jako pitomec,“ oslovil mě jeden z mých tří zachránců. „Copak ti neřekli, že máš mazat co nejrychleji rovnou za nosem?“

„Vykládej to Rosomákovi,“ odtušil jsem.

Trochu pohnul obočím a pak už neřekl nic.

Ani jsem nedoufal, že dosáhnu tak skvělého výsledku.

Pod nohama jsme měli skálu a před námi byla stěna s průrvou vedoucí někam do nitra měsíční horniny. Bublinovitá struktura byla jakási propustná blána, která chránila zdejší ekosystém před vnějším tekutým prostředím.

Z průrvy vyšel muž potetovaný tak hustě, že nebylo možné hned rozeznat, kde mu začíná oděv a kde končí pleť.

„Málem ho dostaly draskary,“ řekl můj průvodce tónem žalobníka. Znělo to jako „namaloval na stěnu výtahu necudný kosočtverec, pane“.

„Draskary,“ opakoval tetovaný. „Bylo to ošklivý?“

„Jsou dneska jak zběsilý.“

Zkoumavě na mě hleděl.

„Jsi dobrej. Ne každému se to povede. Kdo tě posílá?“

„Rosomák,“ odpověděl jsem.

„Hm, Rosomák.“

Vyměnil si s mými zachránci krátký pohled. „Řekl jsi Rosomák?“

Co jsem měl říct jiného? Tak mě instruoval Mantella i Dědek Čuchák. Pokrčil jsem rameny. „No jo.“

„Hod'te ho tam zpátky.“

Kývl bradou k bublinové stěně, za kterou proplouly draskary.

„Roztrhají ho,“ řekl jeden z těch tří.

„Dobře mu tak, šmejdovi práskačskému.“

„Je to fízl?“

„Copak nevíš, že Rosomák je provařenej?“

„Fakt ne.“

„Takže teď to víš.“ Otočil se ke mně. „Máš po prdeli, fízle.“

„Já nejsem fízl,“ řekl jsem ne moc chytře.

„Hod’te ho tam.“

Popadli mě a vlekli k bublinové stěně.

Stěnu teď kryl obrovský temný obrys hlavonožce. Chapadla se míhala a měla rozpětí jistě pětadvacet metrů. Jedno z nich ohmatávalo povrch úkrytu. Už jsem si představoval, jak se zmitá v bublinaté struktuře, hledá si cestu, rve bubliny od sebe, pak narazí na poslední vrstvu, ozve se ostrý zvuk a chapadlo pronikne dovnitř. A vzápětí mi utrhne hlavu.

„To je macek,“ poznamenal jeden z těch mužů, kteří mě drželi.

„Rozebere ho na kousíčky,“ uchechtl se ten druhý.

Potetovaný pak řekl:

„Je to fakt velký hovado. Takový jsme ještě neměli.“ Muži se zastavili. „Nedostane se dovnitř?“

„Nesmysl,“ řekl potetovaný nepřiliš přesvědčivě. „Blána je pevná.“

„Je stavěná na určitou sílu. Kdo ví, jakou má tahle potvora.“

„Možná, že bysme to měli říct panu Prométheovi.“

Prométheus! Hlava sparkařské gildy.

„Chci s ním mluvit,“ křikl jsem.

„S draskarou?“ ušklíbl se mi do obličeje potetovaný.

„S Prométheem.“

„Ten by si s tebou ani...“

„Znám jeho sestru.“

„Lžeš.“

„Je to paní Veronika Fryf.“

„Co to žvaní, ten pitomec?“ ptal se jeden z mých průvodců. Potetovaný očividně váhal.

„Třeba nekecá. Pan Prométheus prý má sestru. Je provdaná za nějakého kretěna, který se za její prachy někde fláká.“

„Je na Lagrangu,“ řekl jsem rychle.

„To by mohlo bejt.“

„Tak ho tam hodíme,“ řekl druhý průvodce. „Draskara ho rozebere a pak už dá pokoj.“

„To je pravda,“ přisvědčil jeho kamarád. „Tak pojď, mladej.“ Nemám rád, když mi někdo říká mladej.

„Prométheus bude zuřit, že jste kamaráda jeho sestry hodili draskaře.“

„On se to nedozví, vole!“

„Dozví.“

„Jak by se to mohl dozvědět?“

„Protože mu to práskneš, aby sis u něho šplhnul. Nabonzuješ mu, že tady ten frajer nechal hodit draskaře kamaráda jeho sestry.“

Moudrý vojevůdce udělá víc práce jedním klínem než deseti palicemi, učil nás Mistr Sun. Tedy, neučil mě, ale předky mé Su a ta to učila mě, takže mě to zprostředkovaně učil on.

Buď jak buď, hlavně že to fungovalo.

10.

„Tak co?“ ozval se Dědek Čuchák v komlinku.

Kdybych byl brečlavý, valily by se mi z očí potoky. Každopádně jsem z toho měl obrovskou radost.

„Žiju,“ shrnul jsem svoje pocity tak stručně, jak jen to šlo.

„Jak?“

„Blbě.“

„To se čekalo,“ nadhodil opatrně.

„Jak to vypadá se Su?“

Nic mě tolik nezajímalo. Ani to, jak to vypadá se mnou. „Má dobrého advokáta. Opravdu se snaží. Pátrá po jejích předcích. Chce dokázat, že je z chudé rodiny.“

„Proboha. Takový je to pitomec?“

„Možná horší. Jediný, kdo jí může pomoci, jsi ty. Jak to tam vypadá? Už jsi na něco přišel?“

Stručně jsem mu vypověděl, jak to bylo s mým příchodem. Draskary ho zaujaly. Musel jsem mu je popsat tak podrobně, jak jen to šlo.

„Umělé organismy, stimulované na útok,“ shrnul, co jsem mu řekl.

„Hodně stimulované. Málem mě rozebraly na kousíčky, jako Tereza rozebrala chudáka paní Fryf.“

„Pořád to ale nedává smysl. Někdo tě chtěl za každou cenu dostat tam, kde jsi.“

„Vyhrožováním a pak smrtí Veroniky Fryf,“ doplnil jsem ho.

„Teď tam jsi. A co dál?“

„Nevím, nic dál. Nejdřív mě vytáhli z těch sraček...“

„Z biologické protopolévky,“ opravil mě Dědek. Dával přednost přesnému výrazivu.

„Ve výsledku je to totéž. Vytáhli mě a pak mě tam zase chtěli hodit zpátky. Ale rozmysleli si to.“

„Dojal jsi je vyprávěním, že jsi z chudé rodiny?“

„Ne. Zachránil mě nakonec komlink.“

Tak to ve skutečnosti bylo. Samozřejmě, že jsem ty hochy nahlodal, když jsem jim hodil udičku a řekl, že Prométheus by se mohl zlobit kvůli špatnému nakládání s kamarádem jeho sestry. Ale pak přišli na to, že mám komlink.

Tedy, oni na to nepřišli. Objevily to robotické důlní stroje.

Už to vypadalo opravdu hodně špatně, když se najednou objevily. Měl je na povel nějaký chlapík a snažil se je dirigovat nějakou malou krabičkou s anténkou. Motaly se jeden přes druhého, nohaté potvory s plasmovými děly ve špičatém vrcholu těla. Ten chlápek se choval jako ovčák začátečník. Najednou se jedna z těch potvůrek odtrhla od stádečka a rozběhla se ke mně.

„Stůj,“ poručil jsem té věci po komlinku.

Poslechla mě.

Také moji průvodci mě bezděky poslechli. Taky se zastavili a udiveně sledovali, co se děje.

V komlinku jsem slyšel tiché pištění. Uvědomil jsem si, že to jsou komunikační signály a že začíná něco jako konferenční hovor. Pak se od stádečka utrhl druhý stroj a v krátké chvíli jich kolem mne dřepělo pět. Kolem pobíhal nešťastný pasák a nadával.

„Nevěděl jsem, že jsi tak levej, Waldo!“ smál se jeden z mých průvodců.

„On mi je odlákal! To on!“ ukazoval na mě.

Smáli se mu. „Jak by mohl?“

„Nevím. Jen koukejte, jak si dřeply kolem něho.“

Potetovaný se na mě obrátil. „Děláš to ty?“

„Jo.“

„Můžeš je řídit?“

„Jasně.“

„Lže,“ seknul pyskem ovčák. „Nemá telegajd.“

„Ty ho máš a je ti prd platnej,“ řekl jsem mu.

Celou dobu, co jsme si tak pěkně povídali, jsem po komlinku komunikoval s tou pěticí. Po chvíli jsem si už byl jistý, že je mám všechny pěkně jako na drátkách. Takže stačilo jim zavelet a pětice se rozběhla k tomu pitomovi a ten, když to viděl, jak se na něho ženou, zahodil tu svoji krabičku a rozběhl se a pelášil pryč a roboty uháněly za ním.

„Dost!“ křikl jsem na ně. „Vraťte se.“

Křikl jsem na efekt, samozřejmě. Nedaly se ovládat hlasem. Na moje průvodce nebo věznitele nebo snad katy to zapůsobilo tak, jak jsem chtěl a čekal.

A tak jsem se stal sparkařem.

Tohle všechno jsem Dědkovi vyprávěl při tom našem prvním spojení, hned ten první den, kdy se to stalo. Pak najednou spojení jako když utne. Konec. Přestal jsem ho slyšet a v komlinku zůstalo jen pištění mých nových robotích kamarádů.

Vypadalo to na dlouhodobé prázdniny v mezisvětě.

Po několika dnech jsem si na nové prostředí začal zvykat. Pomyšlení, že mě jen nějaká plastová vrstva dělí od moře arkadského odpadu, už nebylo tak tísnivé jako ze začátku. To, co bylo za vrstvou, mělo s klasickým septikem málo společného. Byla to chemicky už hodně probraná a přebudovaná biologická polévka, která sloužila za základní surovinu pro pěstování všemožných potravin pro habitat. První konverzi z ošklivých výměšků si odpad odbyl už na úrovni obytných buněk. Dokonce jsem měl pocit, že ta tekutina je už napůl živá. Rozhodně bylo divné, že se v ní potulují jenom draskary. V tak biologicky aktivním prostředí by se měly různé organismy vyvíjet samy od sebe obrovským tempem!

Sparkaři si otázkami nelámali hlavu. Potraviny získávali výměnou za energii. Ve struktuře kanalizačního rozvodu měli

svoje překupníky, kteří pašovali nabité kondenzátory do spotřebitelské sítě a oplátkou posílali zásoby do sparkařského podzemí. Že chudáci překupníci museli proplout septikem? Že v té biopolévce čekaly draskary a občas některého toho chudáka rozsápaly? To patřilo ke hře. Mozek napojený na drogy na takové maličkosti nemyslí. Byl to zvláštní život.

Přidělili mi obytnou buňku, brloh tři krát tři krát tři metry vyhloubený do skály. Měl jsem tu všechno, co člověk k životu potřebuje, sprcháč a hajzlík, spaní a nějaký skřín s plasti rozhraním. Zařadili mě do havířské party. Sparkaři vedli tak trochu mravenčí život. Pomocí robotů vrtali chodby a chodbičky vedoucí kolem hlavních energovodů a snažili se odsát co možná největší díl. Muselo se opatrně. Když se chodbička přiblížila víc než zdrávo, energie propálila horninu a to pak nastal mazec a všichni byli rádi, když shořely jen roboty a lidé vyvázli bez ztráty kytíčky. Když byla chodbička moc daleko, sběrače měly slabou žeň.

Pracoval jsem v partě tří sparkařů. Chlapi mě nejdřív zvědavě okukovali. Měli k tomu několik důvodů. Podle postavy poznali, že jsem původem z Plesnivky, a to už samo o sobě znamenalo, že jsem bílá vrána. Řekli jim, že jsem bývalý havíř a že jsem pracoval v dole strašně dávno, když se Arkádie teprve začala stavět. Což byla taky svatá pravda. A že mají poslouchat, co jim řeknu, protože tomu rozumím, a to byla lež jako věž. Co se ode mne chtělo?

Roboty měly samozřejmě svoje analyzátory horniny a dovedly vypočítat, jakou tloušťku zrovna tohle složení snese a jaká už je moc malá. Ale analýza je jedna věc a zkušenost spojená s instinktem druhá. Často záleželo na centimetrech. Byla to tak trochu hra na dráždění draka. V hlubině horniny se táhly energovody, kudy proudily terawatty temné energie z generátorů jaderné fúze do rozveden a odtud dál, až k vašemu kafemlejnku nebo holicímu strojku. Prstíčkem se prodlat, přihřát se na tom podpovrchovém sluníčku, to byl sparkařův úkol. Musel jsem se tomu smát, když jsem to viděl poprvé. Zakázaná technologie? Tohle byla kriminalita jako

řemen, čistá zlodějna, a Mantella by mě popadl za límec a šoupl do bány, kdyby mě tu nachytl, kamarád nekamarád.

I když by musel vzít v úvahu, že tu nejsem dobrovolně.

A ještě něco.

Já tu začal být spokojený.

Ne hned, samozřejmě. V prvních dnech jsem zuřil, snažil jsem se znovu spojit s Dědkem. Marně. Myslel jsem na Su. Hledal jsem, kde nechal tesař díru, jenže odsud žádný východ nebyl. Jediná cesta sem a ven vedla septikem, kolem draskar.

Pak jsem se zklidnil. Dokonce se mi tu poznenáhlu líbilo. Uvědomoval jsem si, že to není normální, a napadlo mě, jestli v tom není ta elektronická droga. Jenže za celou tu dobu, kdy jsem byl tady dole, jsem neviděl ani jeden válec. Dostali mě jinak. Mohli mi něco podstrčit v jídle nebo v pití, mohla být ve vzduchu, mohlo to být nějaké jiné psychopůsobení.

Začal ze mě být mravenec, který má uspokojení v tom, že se hrabe v chodbičce, řídí důlního robota a po šichtě se válí v buňce a čumí na něčí umělé životy v plastivizi.

Tyhle prázdniny se protáhnou. Možná až do smrti a ta nastane za rok, za deset, nebo za sto. Bylo mi to jedno. Pozvolna se ze mě vytrácela schopnost soudného uvažování. Až dnes, když už dávno nejsem pod vlivem drog, protože to opravdu drogy byly, si dokážu rekonstruovat, že asi po týdnu pobytu v mezisvětě jsem na tom byl tak, že jsem si uvědomoval, jak na tom jsem, a dokázal jsem analyzovat příčiny. Ovšem už jsem neměl vůli tomu vzdorovat.

Dny jednotvárně plynuly.

Přestal jsem myslet na domov, na Su, jak čeká ve vězení na soud a pitomec advokát smolí dojemnou řeč o jejím chudobném dětství, na Dědka Čucháka a Mantellu. Už jsem si nelámal hlavu otázkou, zdali se po mně shánějí, zda se pokoušejí se ke mně dostat. Mravencům je jedno, co se děje venku. Mají za úkol kutat, a tak to tedy dělají. Měl jsem upřímnou radost z každé výsypky plné narubané horniny. Vídal jsem se jenom s kamarády, kteří byli stejně tupí jako já.

Dokonce jsem si ani nevzpomněl na Laphroaig a to byl skutečně důkaz toho, že jsem byl úplně mimo.

Dnes už to dokážu zpětně určit, ale tenkrát jsem opravdu nevěděl, kdy nastala ta mimořádná událost.

Stalo se to krátce po začátku ranní směny. Uslyšel jsem hukot, křik, zablikala světla a moje kutací větev se propadla do temnoty.

Byl ze mne mravenec a cosi, dnes už vím, že to byla vlnová selektivní psychodroga, mě zbavilo vzpomínek. Toto „cosi“ se vyhnulo mým vzpomínkám na dobu mé havířiny. Prométheus samozřejmě hrubě moje dovednosti přeceňoval, ale to byl jeho problém, ne můj.

Uvědomil jsem si, že došlo k závalu. Sám jsem nic podobného nezažil, nicméně všichni jsme tenkrát prošli výcvikem a naučili se zacházet se čtrnáct padesátkou, tím podivným energetickým dělem, které tolikrát posloužilo i jako mimořádně účinná osobní zbraň. Ne nadarmo se náš mírumilovný krámek na Vernově koridoru jmenuje Galerie 1450.

Zával, to je samozřejmě noční můra každého havíře. Dodává klaustrofobii nepříjemně konkrétní obsah. Se závalem, tedy se zhroucením horniny je spojená ještě tma, často i voda a nekontrolované výrony energie. Plyny našťestí na Luně nehrozí. Zato té energie proudí za tenkou slupkou horniny víc než dost. Kutáme právě proto, abychom se k energetické žíle dostali co nejbližší a trochu ji podojili.

Abychom zatahali draka za ocas.

První popud zní – utéct. Samozřejmě je možno utíkat jen jedním směrem, od čelby na druhou stranu. Ovšem už brzy nastanou potíže. Chodby se větví, křižují, jdou nahoru a dolů. Kde se hornina zhroutila? Kde se vevalila chladicí voda? Kde zuří uvolněná energie?

Snažil jsem se zachovat klidnou hlavu.

Vyběhl jsem z čelby, následován smečkou svých robotů. Ty mají ve svém firmwaru zakódovaný pud stáhnout se z čelby v okamžiku nebezpečí a držet se svého pána. Programátoři firmwaru se snažili vytvořit improvizální rutiny, aby v mimořádné situaci roboty mohly sloužit i jako prostředek jakési záchrany.

Zastavil jsem se. Roboty, bylo jich pět, se rozestoupily kolem mne. Lumifory na stropě zhasly a roboty mi svítily svými lampičkami. Byla to malá pomoc, ovšem velmi vítaná. Rozlišoval jsem je jmény. Byl to Zoro, Fery, Bronx, Hatori a Robin. Třebaže měly do androidů tak daleko jako kladivo do Stradivariho houslí, byl jsem rád, že tu jsou se mnou.

„Hlavně klid, mládenci,“ kázal jsem těmto příšerně klidným mechanismům. „Při závalu se vyplácí spěchat, až když víme, kam spěchat a proč spěchat. Teď chvílku čichejme.“

Snažil jsem se nasát pachy přicházející z různých směrů. Kdybych z některého rozeznal ozón, neřku-li pach spáleného lidského masa, bylo by to neklamné znamení průvalu energie. Věděl jsem, že i moji mládenci mají základní pachové receptory.

„Cítí někdo z vás něco?“

„Pachová stopa negativní,“ hlásil Hatori. Ustavil jsem ho šéfem skupiny a fungoval jako mluvčí. Nechtěl jsem, aby mi jeden přes druhého brebentili jak v židovské škole.

„Teď se pokusíme určit směr. Analyzujte frekvenci lidské řeči, nestandardní tón.“

Měly omezenou schopnost vlastní úvahy. Bylo třeba jim napovědět, do jakých knihoven mají jejich pidikomputery sáhnout. Náповěda urychlovala jejich myšlení nejmíň o dva řády.

„Modrá větev,“ řekl Hatori.

„Půjďme tedy modrou větví.“

„Varování,“ řekl Hatori. „Přesunem ke zdroji nestandardní komunikace se zvyšuje riziko poškození našich systémů.“

„Vypněte si sebezáchovné obvody, hoši,“ řekl jsem jim.

Okamžitě po těch slovech jim na vrcholku pavoučího těla zablikalo varovné červené světlo. Šlo mi to trochu na nervy, ale je líp být obklopený červeně blikajícími roboty než partou bázlivců, která by mě pořád varovala a tahala na druhou stranu.

Věděl jsem, kam modrá větev vede. Klesala, pak se zlomí a půjde vodorovně. Asi po pěti stech metrech bychom měli

dojít do sálu, ve kterém naše sparkařské mraveniště sousedí s nádrží arkadského odpadu.

Nepotřeboval jsem hypercitlivé mikrofony robotů, abych rozeznal lidské volání. Tam vpředu se něco dělo. Přišlo mi to divné. Zával, jak jsem ho poznal při výcviku ze simulací, se odehrává přinejmenším na Luně s příšernou náhlostí. Hornina se zhroutí, obvykle v důsledku špatného výpočtu našich pánů inženýrů, a pak je ticho, sirény sice běsní, ale lidé se snaží držet zobáky sklapnuté. S výjimkou těch, kteří zůstali někde v hlubinách za závalem, jenže ty stejně nikdo neslyší. V tomhle případě to bylo divné. Lidé křičeli, jako by s něčím bojovali.

Ted' už jsem běžel a hoši jeli na plný výkon, aby mi stačili. Jejich osm končetin se jim někdy zapletlo a pak jakoby zakopli a setrvačnost je hnala kupředu, skrčili ty svoje pařáty pod sebe a kutáleli se jako prudce nakopnutý míč a pak zase pokračovali v cestě standardním způsobem. Minuli jsme další křižovátku. Tady už lumifory jely na plný výkon. Z bočních větví sem přibíhali další havíři.

Vběhl jsem do sálu a strnul.

Ta obrovská bublinovitá blána, která dělila skalní rozsedlinu od nádrže, byla zvenčí posetá chapadlovitými útvary. Draskary se hemžily, lezly jedna přes druhou, jako by závodily, která se dřív dostane na slabé místo blány, aby ho mohla napadnout, rozervat a nacpat se dovnitř.

Bylo to hnusné podívání.

Ovšem to nejhorší bylo vlevo dole. Tam totiž jedna draskara skutečně blánu protrhla a už se jí podařilo dvě chapadla prodrat dovnitř. Kolem nich tryskala odporně páchnoucí tekutina.

Věděl jsem, že v nádrži není to, co lidé znají z pozemských septiků. Že je to, vznešeně řečeno, biologická polévka.

Což ovšem neznamená, že biologická polévka nedokáže pekelně smrdět. Obklopen svou družinou jsem se hrnul kupředu.

Důlních robotů tu bylo nepočítaně. Potvory se motaly jedna přes druhou a bylo na nich vidět, že je nikdo neřídí. Já měl svoji partu v pořádku. Nebyl to snad ani tolik důsledek mých

havířských zkušeností. Soužití s Dědkem Čuchákem mě naučilo zacházet s inteligentními stroji. Pokud se Dědkovi někdy dostane moje vyprávění do rukou, neměl by se urazit, když teď prohlásím, že je to něco jako výcvik psa.

Dědek samozřejmě není nic přirovnatelného ke psovi. Naopak, to on mne vycvičil, jak se ke kybernetickým strukturám chovat.

Také lidé tu pobíhali hodně, ovšem zástup řídl, čím blíže se lidé ocitali ke zmítajícím se chapadlům. Brzy jsem zahlédl rudou louži a povědomě vyhlížející rudé chomáče. Chapadla už někoho zasáhla. Ano, tak nějak to dopadlo s nešťastníkem omotaným páskou páté generace.

Na okamžik jsem se ocitl po boku tomu tetovanému chlapovi. Švihnul po mně pohledem. Nedal najevo, že mě poznal. Držel v ruce energo a snažil se minimalizovaným výronem trefit chapadlo. Podařilo se mu to jen někdy, většinou zasáhl blánu a neblahý rudý plamínek naznačoval, že tím moc neprospěl její pevnosti. Po dalším takovém zásahu se objevilo třetí chapadlo, prostrčilo nejdřív špičku a pak se vysouvalo pomalu, ale jistě dopředu.

Podíval jsem se dolů, pod nohy, jestli už nešlapu v rozervaných lidských pozůstatcích. Naštěstí se to nestalo. Spatřil jsem jen svoje roboty ťapat po skalnatém podloží. Před sebou jsem měl Hatoriho, vlevo byl Bronx, vpravo Robin a Fery se Zorem se drželi za mnou, aby nás kryli zezadu. Chlapci mě potěšili, drželi formaci, dobře jsem je vycvičil, tedy sladil jejich vzájemnou komunikaci a natloukl jim do obvodů algoritmy pro krizovou situaci.

Už tu byla ta krev. Muži se drželi zpátky. Nikomu se nechtělo vstoupit do tak strašlivé louže. A navíc, právě v tomhle prostoru se už chapadla mrskala velice volně.

Dovedou draskary fungovat jenom v tekutém prostředí, anebo jsou autonomní, bez ohledu na to, co je kolem nich?

Tahle myšlenka mi bleskla hlavou. Pak jsem si uvědomil, že je pošetilá.

Jestli se draskarám podaří roztrhat blánu, bude to tekuté prostředí všude. Přičemž naše tělní tekutiny budou jako malý přívazek.

Ozval se trhavý zvuk.

Ta nejagresivnější draskara se už nepokoušela dosáhnout co nejdále. Jistě byla vybavená inteligencí a ta jí napovídala, jaká jsou pravidla páky. I chapadlo je za určitých okolností toto jednoduché zařízení a dokáže vyvinout největší sílu právě u svého kořene, kde vyrůstá z těla.

Draskara se rozhodla, že si udělá pořádný prostor a teprve pak se do nás pustí.

Je to v podstatě zával, uvědomil jsem si. To by měla moje parta zvládnout.

„Bronxi, Robine, utěšňujte,“ zavelel jsem. „Fery a Zoro odstraní průnik. Hatori je v záloze a koordinuje.“

Moji mládenci se pustili do práce s obrovským nadšením.

Bronx se vyšplhal nad průrvu. Bylo vidět, jak rozdělil práci mezi svých osm končetin. Vždy čtyři a čtyři spolupracovaly. Čtyři svíraly průrvu co nejtěsněji, čtyři se roztáhly, zasekly do blány, přitáhly ji k sobě a pak, když se klepeta dostala k sobě, původní čtveřice blánu pustila a zase se roztáhla co nejdál. Robin dělal totéž zespodu. Pohyby obou robotů byly přesně synchronizované, všiml jsem si. Hatoriho pak pochválím, že byl dobrý dirigent. Teď na to není čas, teď bojujeme.

Moji hoši bojovali s průrvou a draskarami, já bojoval se svým žaludkem, aby se mi neobrátil naruby. Puch byl všude nesmírný. Muži, když viděli, že pětice robotů docela úspěšně s draskarami zápolí, ustoupili a pokusili se pustit dopředu svoje roboty.

„Stáhněte je,“ křikl jsem. „Jen by se tu pletly.“

Tetovaný postoupil vpřed a gesty zatlačoval ostatní dozadu. Byl jsem mu vděčný, že se rozhodl svou autoritou podpořit moji malou improvizaci. Známu tucty šéfů, kteří by počkali, až bude to nejhorší za námi, a pak by se do věci vložili a všechno pokazili.

Celá operace trvala snad jen deset minut. Fery se Zorem udělali moc dobrou práci. Použili svoje plasmová energia,

ovšem regulovaná a řízená s chirurgickou přesností, a netrvalo dlouho a odříznutá chapadla ležela na zemi. Třetí chapadlo se pokoušelo proniknout co nejdál. Hatori tomu zabránil. Když už to vypadalo špatně a zdálo se, že třetí chapadlo zvrátí bitvu ve prospěch draskar, Hatori se rozběhl po kolmé stěně a udělal s třetím chapadlem krátký proces.

Po čtvrt hodině zbyl po draskarách jen puch v síni, tři uříznutá chapadla a bledá barva v našich obličejích. Samy draskary se stáhly. Stěna byla zase volná.

Automaty teď vyčistily síň. Řídící centrum obnovilo dodávku energie a všechno svítilo, jak se sluší a patří, a také vzduchotechnika fungovala.

Tetovaný dokonce zesílil účinnost psychostimulátoru, takže se nás zmocnila jakási podivná euforie. Všichni si povídali, co při útoku dělali, kde kdo stál a čím k vítězství přispěl, a opět se ukázalo, že vítězství má nepočítaně otců, kdežto k prohře se nehlásí nikdo.

Nikdo nepřišel a neřekl, tak, Kubo, tohle se ti povedlo a bez tebe by to dopadlo špatně. Nevadilo mi to.

A jsem přesvědčený, že by mi to nevadilo, ani kdyby do mě psychostim nepral, jak když bubeník tluče paličkami.

V noci si pro mě přišli.

11.

Seděl jsem v tu chvíli na lůžku a tupě před sebe zíral. Dva maníci mě popadli a postavili na nohy. Dál už jsem byl schopný jít po svých, nemuseli mě vést. Jen na odbočkách a křižovatkách mě směřovali. Takhle mě dostrkali až do místnosti tak jasně osvětlené, že jsem mžoural. Postavili mě doprostřed a odešli.

Po chvilce si moje oči zvykly na světlo.

Přede mnou stál vysoký ramenatý muž, snědý, s výraznými černými očima. Vlasy měl původně černé, teď prošedivělé, takže to vypadalo, že má na hlavě paruku z ocelových drátů. Ostrým nosem mohl s úspěchem rubat horninu místo mých

robotů. Po pravé ruce měl kovový stolek a na něm stál orákl s velkým monitorem.

Napadlo mě, že je to on.

Prométheus.

Zachmuřeně na mne hleděl. Pak se podíval někam na monitor a znovu se mě pokusil provrtat pohledem.

„Jakub Nedomý, starožitník. Jak jste se tu ocitnul?“

„Nevím, pane.“

„Nevíte. Ovšem, jak byste mohl.“

Přišlo mi to směšné. Měl jsem pořád veselou náladu a směšná by mi přišla i násada od koštěte anebo ucho od hrnce. Udělali ze mě smíška.

„Jste zdravý. No ovšem, narozený na Zemi. Solidní pozemská práce.“

„Opravdu?“ podivil jsem se. Nenapadlo mě uvažovat o tom, kde jsem se vlastně narodil, komu a proč. Byl jsem tu a to mi stačilo k usměvavému štěstí.

„S roboty to umíte. Býval jste havíř. Jenže tenkrát se kutalo jinak než dnes, nemám pravdu?“

„Určitě ano, pane. Potvrdit to nemůžu. Nepamatuju se.“

Bylo legrační, jak se tvářil. Jako někdo hodně nespokojený. Proč? Vždyť život je tak krásný.

Zase zkoumal displej oráklu.

„Máte v hlavě implantovaný komlink. Jste ve spojení s roboty komlinkem, to je vysvětlení.“

„Určitě ano, pane.“

„Každý nemá komlink.“

„Určitě ne, pane, když to říkáte.“

„Kde jste k němu přišel?“

„Nevím, pane.“

„Jak to, že nevíte? Máte v hlavě zařízení, na které by se nějaký starožitník nezmohl, ani kdyby prodával zaručeně pravé Mony Lisy sto let!“

„Asi máte ptavdu. Nedovedu to vysvětlit.“

Dnes vím, že jsem mu musel jít šíleně na nervy, a jsem moc rád, že to tak bylo. Neměli ze mě udělat panáka.

Do místnosti vešel další člověk. Byl to nakrátko ostráhaný pořizek v plášti původně bílém, nyní hodně zašedlém a zahnědlém. Došlo mi, že ta hnědá barva bývala červená.

„Má komlink,“ oznámil mu Prométheus.

Zachmuřil se.

„Komunikaci blokujeme. Vnější komunikaci. Jak to, že má komlink?“

„Nechce to říct.“

„Já to opravdu nevím,“ ozval jsem se.

Nevšíkali si mě.

„Mám se o něho postarat?“

Usmál jsem se. Tak tedy ta krev byla původu lidského. Chlapík byl něco jako lidský řezník. Legrační představa! Měl jsem z toho hubu od ucha k uchu. „Budete mě podřezávat, nebo mě odděláte energem?“ chtěl jsem vědět.

„Zvědavka,“ poznamenal lidský řezník.

„Dovede to s roboty,“ řekl mu Prométheus. „Tím se prozradil.“

„Slyšel jsem. Mám se o něho postarat?“

Řezníkovi bylo jedno, jakou práci mu šéf přidělí. Odpovědnost je na šéfovi. Udělá cokoli, co mu šéf řekne.

„Rád bych věděl, s kým komunikuje venku.“

Teprve teď se řezníkovi objevil na obličeji jakýsi náznak zájmu smíšeného s obavami.

„To bychom museli uvolnit blokaci.“

„Pochopitelně,“ zavrčel Prométheus. „Jenže jenom tak poznáme, co je to zač. Pro koho pracuje. Tak do toho, Arture.“

„Já jsem soukromník. Živnostník,“ řekl jsem. Jmenuje se Artur. No ovšem, každá bestie má nějaké jméno.

Taky měl maminku a měl rád modrou opičku, když mu bylo pět. Teď je z něho lidský řezník.

„Drž hubu,“ řekl mi Artur vlídně. Prométheus mě ignoroval.

„Komlink nemá žádnou paměť?“ zeptal se Artura.

„Něco jako logy? Záznamy nebo zálohy komunikace? Protokoly? Ne, pane. Implantované komlinky slouží čistě ke komunikaci. A jenom podle komunikace poznáme, s kým je ve spojení.“

Prométheus se zamračil. Bylo mi to líto.

„Tak to je, pane. Není to moje vina.“

Tady v mezisvětě se špatné zvěsti nevyplácejí.

Vyplácí se jen šťastný úsměv.

Obdařil jsem jím oba dva.

Znechuceně se ode mne odvrátili.

„Potřebuji vědět, kdo to je.“

„Můžeme zjistit podrobnosti i jinak. Ten chlap se mi nelíbí a nepouštěl bych ho ze řetězu. Vypadá pořouchle.“

„Je to hlupák,“ řekl Prométheus nevrle. „Poloblbl. Uvolněte mu blokaci a udělejte záznam komunikace.“

„Je to riskantní,“ odvážil se řezník znovu namítnout.

„Budete komunikaci sledovat, ne?“

„Jistě. Jenže co mám dělat, když ze sebe vysype nějakou nebezpečnou informaci? Pošle ji na druhou stranu?“

Pokrčil rameny. „Zabijete ho.“

Rozesmál jsem se. Vnímal jsem, co si povídají, a chápal jsem to. Sice mi nebylo jasné, co bych mohl prozradit, ale věřil jsem, že by to něco mohlo být, když to tak pěkně říkají. Oni mají určitě pravdu. Líbila se mi ta komická jednoduchost řešení.

„Tak dobrá,“ řekl řezník. „Chcete být u toho, pane?“

„Určitě,“ odpověděl Prométheus.

Vyšli jsme z místnosti. Ti dva chlapi, co mě přivedli, stáli u dveří, a když Prométheus vyšel, postavili se do pozoru. Ani se na ně nepodíval a rychle šel přímo dopředu. Za něho jsem se zařadil já a řezník mi supěl za zády.

Nešli jsme daleko. Vstoupili jsme do sálu s jasně zářícími lumifory na stropě. Byl prázdný, jen u stěny byl veliký stůl s horou lesklých nástrojů, s mnoha šuplíčky a uprostřed stálo mohutné křeslo s koženými řemeny na opěradle, područkách i nohách. Jeden zvláštní řemen byl na lesklé ocelové trubce, trčící asi dvacet centimetrů nad okrajem opěradla. Podlaha tu byla svážná a její nejnižší bod byl u nohou křesla. Tam byl odtokový kanálek. Vedly k němu legrační rudohnědé cestičky. Páchlo to tu hnilobou a výkaly.

„Posaďte se,“ řekl mi Prométheus.

S rutinní samozřejmostí se řezník chopil prvního řemene, aby mne připoutal k opěradlu. Těšil jsem se na to. Jistě to bude hodně směšné.

„To nebude třeba,“ řekl Prométheus. „Bude jen komunikovat.“

„Já myslím... jako pro jistotu.“

„Myšlení přenechte mně, Arture.“

„Ovšem, já nemyslel, že bych měl myslet, pane!“

„Už toho nechte.“

„Jistě, pane,“ nahrbil se řezník Artur a pitvornými krůčky, naznačujícími vrcholnou horlivost, se přesunul ke stolu. Náhlými rozmachy rozhrnul nástroje. Některé padly na zem, zubařské kleště, vrtáček a pilka.

Když se prohrabal k jednomu z přístrojů, popadl ho a posunul vpřed. Tím přesunem zase shodil několik nožů. Všiml jsem si, že jsou všechny hnědě umatlané.

„Nejdřív ho budu muset odclonit od stimulace, pane,“ otočil se náhle.

„Už nežvaňte a konejte,“ sykl Prométheus netrpělivě. Mohl jsem prasknout smíchem.

Artur se polohlasně domlouval s rozhraním přístroje a občas přejel prstem po displeji. I ten byl hnědě opatlaný. Je to upatlanek, napadlo mě a přišlo mi to směšné.

Bylo to poslední legrační, co mi proběhlo hlavou.

Cítil jsem, jako kdyby ze mě někdo stahoval deku a z příjemného tepla se stával mrazivý chlad.

Přestal jsem se vnitřně chichotat a ten tam byl pocit vnitřního uspokojení. Hrdlo mi stáhla úzkost. Lumifory jako by začaly jasněji zářit a v jejich svitu jsem rozeznal hromadu mučících nástrojů na špinavém stole. Seděl jsem na popravčím křesle a to zvíře u stolku byl kat.

„Už by měl být odcloněný,“ poznamenal lidský řezník.

„Vidím. Jektá zuby. Došlo mu, kde se ocitl. Je to tak, Nedomý?“

„Ano, pane.“

„Artur není lidumil, je vám to jasné?“

„To ano.“

„Lidský křik mu nevadí. Nevzpomínám si, že by si dával zátky do uší, nebo se snad mylím, Arture?“

„Rozhodně ne,“ řekl a usmál se. Měl podivuhodně pravidelné a bílé zuby.

„Víte, pane Nedomý, ten váš příchod sem není normální. Rutinní.“

„To nemohu posoudit,“ dokázal jsem ze sebe vypravit.

„My tu prodáváme energii. Spolupracujeme s podsvětím. Jenže vy k němu nepatříte. Jste starožitník. Tedy živnostník. Zámožný člověk.“

„Jak kdy, pane. V poslední době se obchodu nedaří. Lidé se nezajímají o historické dědictví. Dívají se jenom dopředu.“

„Škoda, že jste to neudělal. Kdybyste projevil předvídavost, nedostal byste se do nesnází.“

„Přišel jsem z nutnosti.“

„Někdo vás donutil?“

Psychická clona ze mě spadla a teprve teď jsem si plně uvědomil situaci, ve které jsem se ocitl. Nadýchl jsem se a vydechl, pak ještě jednou a do třetice. Prométheus se pousmál.

„Vítejte zpátky z prázdnin, pane Nedomý. Zase při smyslech?“

„Vypadá to tak.“

„Jste schopen komunikovat?“

„Myslím, že ano. Vy jste Prométheus, že?“

Zamračil se.

„Nepředpokládal bych, že budete vědět, kdo jsem.“

„Jste bratr Veroniky Fryf.“

Nemělo smysl taktizovat. Moc trumfů jsem v rukávu neměl. Bylo třeba je vytáhnout dřív, než mi useknou ruku i s rukávem a trumfy v něm. „Fryf!“

Opakoval to jméno s odporem. Pochopil jsem, že z jejího sňatku není nadšený.

„Vaše sestra chtěla, abych jí opatřil energetickou nádobu. Kondenzátor.“

„Proč ji chtěla mít?“

„Řekla, že je to umělecký produkt subkultury. Je to technické etno.“

„Takovou pitomost že řekla?“

Nervózně se zasmál. Pak mu úsměv vyhasl tak rychle, jako když do kbelíku spadne svíčka. Jenže to neslyklo.

„Říkala tomu tetno.“ Zavrtěl hlavou.

„No a vy jste se omotal páskou a skočil do septiku.“

„Ne, tak to nebylo.“

„Takže?“

„Vaše sestra je mrtvá a z vraždy obvinili moji přítelkyni. Je ve vězení a čeká ji soud. Mají proti ní zfalšované důkazy. Proto jsem tady.“ Zdálo se mi, že ho to zasáhlo.

„Mrtvá... Veronika je mrtvá... Chlape, a to mi říkáte jen tak?“

Podíval se po Arturovi. Zřejmě nechtěl na sobě nechat znát emoce. Potřeboval pořád vystupovat jako ten chlap, který je silný, nejsilnější. Napadlo mě, že by bylo dobře ho popíchnout.

„Jak bych to měl říkat? V alexandrinech jako hrdinský epos?“

Byla to nahrávka na smeč.

„Nehrajte si se mnou!“ a znělo to opravdu silně, nejsilněji.

„Mám?“ zeptal se Artur s nadějí v hlase.

Prométheus se na něho zamračil a otočil se znovu ke mně.

„Věděl jste, že sparkaři nemají rádi zvědavce? Že rádi trhají hlavy?“

Najednou mi došlo, co je to za zařízení. Křeslo sloužilo k trhání hlav! Bylo mnohem jednodušší, než si lidé představovali! Hlava je upnutá k ocelové trubce a ta jde nahoru, pravděpodobně hydraulicky, a táhne hlavu, až ji oderve od trupu.

Bolestně jsem zatoužil po teplé dece psychického krytí. Rád bych se tomu objevu zachichotal. Teď mi to jaksi nešlo.

„Věděl. Spoléhal jsem na to, že mi tu nikdo hlavu neutrhne.“

„No vidíte, jak jste se spletl, že, Arture!“

Rezník vážně přikyvovač svou hlavou, pevně spojenou s trupem.

„Vidím,“ řekl jsem rezignovaně.

„Ten vás společník je kyborg, že? Nechal vás dojít až sem a vy tu teď sedíte na trhacím stroji.“ Zatracená práce.

Potřeboval bych Dědka. Copak by mi asi poradil? Nejspíš to, abych proti Prométheově logice postavil svoji logiku.

„Nemohl tomu zabránit. Jsem tady kvůli Su. Když jí nepomůžu, zhasnou ji.“

Díval se na mě tak dlouho, že by mu za tu chvíli stačil ztvrdnout kbelík sádry.

„Spojte se s ním,“ řekl mi potom. „Spojte se s panem Prusem.“

„Musíte vypnout krytí.“

„Stalo se.“

Chvilku se nedělo nic. Pak jsem uslyšel zašumění v komlinku. Připadalo mi jako rajská hudba.

„Kubo?“ uslyšel jsem Dědkův hlas. „Slyšíme se!“

Díval jsem se na Prométhea a Artura. „Co je s tebou?“

„Ještě mám hlavu na krku. Jak to vypadá se Su?“

„Pořád stejně. Ale dávej pozot. Víím, co je to Rosomák.“

„Rosomák!“ zahučel Prométheus udiveně.

„Co to bylo?“ ptal se Dědek.

„Mám společnost,“ vysvětlil jsem mu. „Sedím tu na něčem, jako je zubařské křeslo, jenže neslouží k trhání zubů.“

„Hovoří Prométheus,“ ozvalo se mi v komlinku. Takže opravdu konferenční hovor. „Hodně záleží na tom, co nám povíte, pane Prusi.“

„Záleží na tom, co vás zajímá, pane Krischke.“

„Krischke?“ podivil jsem se.

„To je občanské jméno pana Prométhea. Nemá smysl něco tajit a hrát s kartami pod stolem.“

„Zatím mluvíte rozumně, pane Prusi,“ připustil Prométheus nebo snad Krischke. „Dostali jsme se tak daleko, že si upřímnost zasloužíme. Co se stalo s mou sestrou?“

„Vaši sestru zabili stejní lidé, kteří se chystají zabít vás, pane Krischke.“

Bylo toho na něho moc informací najednou.

„Je tedy opravdu mrtvá?“

V hlase teď měl něco, co tam dřív nebylo. Už ne panovačnost, už ne výsměch. Byl to cit.

Podíval jsem se na Artura.

Tak tenhle člověk neměl v očích citu, ani kolik je ho v makovém zrnku. Také on byl na příjmu. To jsem poznal z výrazu jeho obličeje.

Přišlo mi to divné. Vždyť je to sluha, kat. Jak to, že mu implantovali komlink?

Teď už Prométheus vztekle syčel. Měl jsem ho na lopatě. Takže, šup s ním do pece!

„Co budete dělat teď, Kriskche? Ten váš poskok ví, jak se ve skutečnosti jmenujete. Myslíte, že je to bezpečné? Že nebude mluvit?“ Šklebil jsem se mu do obličeje.

„Nebude mluvit,“ řekl Prométheus temně.

Jenže Artur nebyl žádný hlupák. Pochopil, že Prométheus hraje nějakou divnou hru. Má dvojí identitu. Navenek je Prométheus, ve skutečnosti Kriskche. Kdopak to asi může ten Kriskche být?

Ať je to, kdo je to, je to někdo, kdo nechce, aby byl nějaký Artur naživu, běhal po koridorech a vykládal na potkání, že Prométheus je Kriskche.

Sledoval jsem ho, co bude dělat.

No a udělal zhruba to, o co bych se pokusil na jeho místě já. Bleskurychle se otočil k hromadě chirurgických nástrojů. Popadl, co mu první padlo pod ruku, byl to sekáček s hodně zubatou a rezavou čepelí, a vrhl se k Prométheovi.

Ale ani on nebyl nekňuba. Pochopil, co se fámulovi hnulo v hlavě, snad ještě dřív, než myšlenka dozrála, a vyrazil k protiútok. Sehnul se, potopil se, jak říkají bojovníci wu-šu, a udělal to hezky rychle, že by mu sama Su zatleskala. Čepel sekáčku mu zasvištěla nad hlavou a Artur, jak byl rozběhnutý, ztratil rovnováhu. Sekáček však z ruky nepustil.

Prométheus to zahlédl, a místo aby se zastavil, pokračoval stejným směrem, tedy ke stolu s krvavým náradím. Doběhl tam více méně ve stejnou chvíli, v jakou se Arturovi podařilo znovu nabýt rovnováhy. S rozmyslem sáhl po největším noži, který

tam ležel. Byla to spíš mačeta než nůž. Přehazoval si ji z pravé ruky do levé a zase zpátky jako zkušený zabiják.

Oba mají bojový výcvik, uvědomil jsem si, a jeden jako druhý má určitě hezkých pár zářezů na pažbě.

„Co se děje?“ chtěl vědět Dědek.

Zacukal jsem řemeny, které mě poutaly ke křeslu. Jistě jsem nebyl první, kdo se o to pokusil, a už vůbec ne první, kdo pochopil, jak marná je to snaha.

„Malá rozepře. Řeší se na nože,“ vysvětlil jsem.

„Jak jsi na tom?“

„Bledě. Jsem připoutaný ke křeslu.“

„Zachovej klid. Jeden nebo druhý vyhraje a ten, který vyhraje, tě pustí.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Chci to,“ odpověděl Dědek prostě.

Zatracená potvora jedna kyborgovská! Myslí si, že když může volně šmejdít po informačních sítích, že je bůh nebo co. Jenže on tak může leda někomu vypnout ledničku na dálku, aby mu tam zasmrádla paštika. Tady se na život a na smrt rvali dva chlapi.

Oba muži kroužili po místnosti a zkoumali vzájemně svoje síly a reakce. Sekáček byl těžší, nůž delší, každá zbraň měla svoji výhodu a nevýhodu. Nebyly rovnocenné. Jedna nakonec bude výhodnější. A jeden z nich dokáže s tou svou lépe zacházet. Co z toho plyne pro mne?

Artur najednou udělal výpad. Prométheus okamžitě zareagoval protiútokem, jenže se ukázalo, že výpad byl klamný a že Artur chtěl protivníka vylákat, aby mohl udělat krok stranou.

Ke mně.

Ocitl se mi za zády a přiložil mi zezadu čepel na krk. Cítil jsem, jak mi prudce oddychuje nad hlavou. Z úst mu páchlo opravdu silně.

Prométheus skočil přede mne a mířil nožem vpřed, nejspíš Arturovi na hrdlo.

„Zabiju ho,“ slyšel jsem nad sebou Arturův hlas.

„Pak budeš mrtvej,“ řekl Prométheus.

„Je mi to jedno.“

„Co se děje?“ ptal se Dědek.

„Já tyhle zvědavé kibice těžko snáším! Je to něco jako pat v šachu.“

„Nuda.“

„Docela se bavím. Mám ostří sekáčku na hrdle a dýku nad temenem.“

Chlapi stáli proti sobě a hluboce dýchali.

„Krischke!“

„Slyším.“

„Přestaňte ze sebe dělat pitomce. Co na tom, že ten váš poskok teď zná vaše pravé jméno! Podstatné je, že ho znám já. A můžu ho prozradit komukoli jinému. Nemá smysl Artura zabíjet. A vy Arture, nechte Krischkeho být. Jestli mu něco uděláte a něco provedete mému kamarádovi, jste mrtvý. Zabiju vás.“

„To jsou kecy,“ řekl Artur. Nicméně tlak na hrdle polevil.

„Nejsou. Můžu si vás oba podat, kdy si vzpomenu.“

„Nesmysl,“ řekl Prométheus. Taky udělal malý krůček dozadu a poněkud sklonil hrot dýky.

„Co dělají, Kubo?“

„Couvají.“

„Tak to má být. Udělejte oba pořádný krok zpátky!“ Bylo legrační, jak rychle poslechli. Pak se to stalo.

Najednou byl Prométheus na zemi a já pocítil strašnou tíži, jako by se na Lunu nějak dostala pozemská gravitace. Já to měl celkem dobré, mne ta gravitační síla tlačila do křesla, jenže ti dva to nečekali, ničeho se nedrželi a svalili se a pustili z rukou svoje zbraně. Za zády jsem uslyšel zazvonění Arturova sekáčku. Brzy nato se gravitace vrátila k normálu. Pozoroval jsem Prométhea, jak vyděšeně vstává. Artur se jistě netvářil o nic chytřejí.

„Jak to vypadá teď?“

Bylo mi jasné, že se Dědek dostal k ovládání gravitačního agregátu, který byl součástí zdejší mučírny. Používal se k trhání hlav. Tentokrát posloužil ke zcela jinému účelu, k zaranžování grotesky pro jednoho diváka.

„Sejmul jsi je.“

„Výborně! Takže už věříte, že si vás můžu podat?“ Neřekli ani slovo. Uvěřili oba.

A tak se stalo, že jsem se dostal z křesla na trhání hlav a z vězně se stal někým, kdo má situaci takříkajíc v paži.

Aspoň jsem si to myslel, a mělo trvat nějakou dobu, než přijdu na to, jak hluboce jsem se mýlil.

12.

Rvačka s Arturem jako by situaci změnila. Napadlo mě, že Prométheus jinak vyhodnocuje rozložení ve hře. Už jsem nebyl protivník. Já se proti němu nepostavil a žádné sekáčky po něm neházel. Tyhle triky byly v režii hodného pana Artura. Pohůnka s komlinkem v hlavě. A jak je to s Rosomákem?

Tohle jméno čpělo ve vzduchu jak rozlitá kyselina. Přišlo mi hloupé ptát se Kazika, kdo je to ten Rosomák. Byl jsem rád, že ho mám na příjmu, jenže zároveň jsem věděl, že naše hovory nejsou jen pro naše uši, abych to řekl hodně obrazně. Vždyť v naší komunikaci uši nehrály žádnou roli.

Prométheus mě nechal sebrat, když pochopil, že mám v sobě komlink. Obyčejný sparkař by se na nic podobného nezmotal. Musel jsem – podle něho – být nějaký policejní fízl. Jenže pak se to všechno zamotalo. Uvědomil si, že to tak není.

Co ho přesvědčilo? Kouzelné jméno Rosomák?

Od toho dne se čas vlekl jako trhání zubu. Občas jsem se pokusil oslovit Dědka. Komlink fungoval, poznal jsem to podle šumu nosné vlny. Jenomže Dědek nefungoval. Prométhea jsem už taky nepotkal. Zato se mi za zády motal Artur.

Jeho rozložitá postava se vždy pohupovala v pozadí, ať jsem byl, kde jsem byl. Vypěstoval jsem si nějaký šestý smysl na jeho přítomnost. I před usnutím jsem věděl, že je ten chlap někde nablízku.

Bylo mi jasné, že mi chystá past.

I to byla náповěda šestého smyslu.

Kdybych nežil ve stavu trvalého oblouznění, asi bych se dopracoval k pravdě dřív. Jenže moje mysl byla opravdu na

prázdninách v mezisvětě. Věděl jsem, proč jsem se tu ocitl. Chtěl jsem tu najít klíč k otevření tajných dveří, jimiž bych vyvedl Su na svobodu. Zatím se mi to dařilo tak špatně, jak jen to bylo možné. Nejenže jsem jí nepomohl, sám jsem spadl do kaše až po uši.

A měl jsem Artura za zády.

Asi bych se ho dokázal zbavit, kdybych byl plně při smyslech. Což jsem nebyl. Zase ze mě udělali panáka, zase jsem šéfoval té své partičce ve složení Zoro, Fery, Bronx, Hatori a Robin. Už jsem získal celkem slušnou rutinu. Energovody jsme měli dobře zmapované. Záleželo na složení horniny, kde se k nim můžeme přiblížit natolik, aby bylo možné odsávat energii. Vzdálenost musela být, jak se hezky říká, optimalizovaná. Jsi moc daleko, žádná energie. Jsi moc blízko a energie tě spálí. Důlní roboty měly v sobě čidla a budíky a světýlka. Ovšem znáte, jak to vypadá s čidly a budíky a světýlky. Skvěle fungují v krámě nebo na výstavě. V praxi jakž takž fungují v ideálních podmínkách. Jakmile jde do tuhého, selžou.

Zatím jsem měl vždycky štěstí a se svou ostrou pětkou jsem se vždycky dokázal prokutat na ideální vzdálenost. Už jsem se naučil cítit skrz skálu jakési sálání energie. Technik by vám vysvětlil, že je to nesmysl. Jaké sálání? Tepelné záření? Nenechte se vysmát. Gravitační síla? Samá voda. Elektromagnetické vlny? To byste musel mít místo uší antény, pane. Rentgenové paprsky anebo něco jiného, zelené paprsky smrti z planety Mars?

Musel bych přiznat, pane techniku, máte naprostou pravdu, není vůbec žádný důvod, abych skrz skálu něco cítil, jenže důvod nedůvod, já to cítím a šmytec.

Cítil jsem to i toho dne, na který nedokážu ve vzpomínkách myslet jinak než jako na Ten Den.

Byl jsem na čelbě, Fery s Robinem kutali, Zoro s Bronxem odstraňovali horninu a Hatori předstíral práci. S roboty je to jako s lidmi. Není robot jako robot. Technik by vám vysvětlil, že je to nesmysl, jenže bylo by to vysvětlení dobré na ty slavné

dvě věci. Jako s tím cítěním skrz skálu. Teorie selhává, důležitá je praxe.

„Držíš se moc u zdi, Nedomý,“ ozvalo se mi za zády.

Poznal jsem Arturův hlas.

„Myslím, že mám dobré výsledky.“

„Míval jsi. Už nemáš. Měl bys přitlačit.“

„Dělám, co mohu.“

„Nemyslím si to.“

Artur měl na klopě placku vedoucího směny. Mohl mi poroučet a taky ho placka opravňovala ke komunikaci s roboty. Jako vedoucího směny jsem ho viděl poprvé. Napadlo mě, že to je důvod, proč má komlink.

Třeba jsem ho zbytečně podezíral, napadlo mě.

Dal jsem Ferymu pokyn, aby šel o decimetr hlouběji. Robot zabral.

Vtom to přišlo.

Ten závan. Ten pocit strachu.

„Jsme moc blízko, pane.“

„Teď začínáte dobře pracovat, Nedomý,“ řekl Artur. „Tak se mi to líbí.“ Ohlédl jsem se po něm.

Z přílby si stáhnul před obličej ochranný štít. A další štít držel před sebou. „Fery, vrať se,“ dal jsem robotu pokyn.

Stroj mě neposlechl. Dokonce i ten druhý, Robin, nasadil řezáky a hornina teď stříkala od jejich nohatých těl, jako když se vrabčák cachťá v louži.

Pochopil jsem, že Artur překlenul moje příkazové obvody a řídí roboty sám.

„Pro koho pracuješ, Nedomý?“ zeptal se mě.

„Pro nikoho.“

„Ale ano. Teď pracuješ pro mě, rozuměno? Líbí se mi, jak pracuješ. Jde to dobře, to tvoje pracování.“

„Pane,“ řekl jsem, „jsme moc blízko.“

„Čidla nic neukazují.“

„Čidla jsou k ničemu.“

Couval jsem. Narazil jsem na Hatoriho. Postavil se na zadní dvojici nohou a zbylé napřáhl proti mně, jako pes, když vítá pána. Udělal krok vpřed. Musel jsem se podřídít jeho tlaku.

„Za chvílku uvidíš, co všechno je k ničemu. Hlavně není dobrý čurat proti větru, to jsi nevěděl?“

„Na Měsíci toho větru moc není.“

„Ve větracích šachtách fouká až dost. Neměl ses nám plést pod nohy.“

„Nepracuju pro nikoho. Chci jenom pomoci Su!“

„No právě. To je špatné, že chceš pomoci paní Su. Vždyť je to tak dobrý obětní beránek. Vražda Veroniky Fryf - takový soudní proces vzbudí pozornost! Tím líp, že obžalovaná je známá osobnost, majitelka Modré laguny, kde se schází lepší arkadská společnost. Neudělají jí nic zlého. Jenom jí vymažou osobnost a bude mít novou. Tělesně to bude pořád ta původní hezká paní Su. Možná, že si zachová i svoje dovednosti z oboru bojových umění.“

Jak se o tom všem dozvědělo tohle hovado zahrabané v díře vedle arkadského septiku?

Usmál se.

„Myslíš, že k tobě povedu řeč a všechno ti pěkně vysvětlím, aby se ti líp umíralo? Kdepak. Tak to chodí jen v pitomých iluzínech. Já to do tebe pustím naplno, bez vysvětlování.“

Hezky vycenil zuby. Blýskly se mu za průhledným krytem. Trochu netrpělivě pokynul rukou a Fery zabral.

Smrt mi dýchlá do obličeje.

Ještě nikdy jsem necítil sálání energie tak silně jako teď. Zježily se mi vlasy a jistě i všechny chlupy na těle. Vyjeveně jsem se díval na robota, který zběsile hrabal pavoukovitýma nohama. Energovod napojený do akumulátorovny není normálně skoro vidět, jen maličko namodrale světélkuje. Teď zářil jak neonová trubice a jeho záře sílila. Hatori mě zezadu svíral, a abych se opravdu nemohl pohnout, objal mě kolem hrudi.

Pak to přišlo.

Průval.

Oslepivá zář vytryskla ve škvírách pukající skály. Vyšlehl blesk. Dnes, ve vzpomínkách, mám pocit, že jsem ho viděl, jak se mi blíží k hrudi. To je samozřejmě nesmysl a iluze. Ta

rychlost předčí schopnost lidského vnímání, takže jsem to skutečně vidět nemohl.

Jenže výboj opravdu mířil na moji hrud'.

Mířil, dopadl na Hatoriho končetiny, svezl se po nich a Hatoti ho zadními končetinami poslal dozadu k Bronxovi a Zorovi a ti ho odklonili na Artura. Hatori mě pustil. Otočil jsem se.

Energie sršela dál, vezla se po energovodu a Zoro vytvořil elegantní most mezi vodičem a Arturovým tělem, které se velmi rychle transformovalo do hodně propečeného bifteku.

Strnule jsem se díval, jak oba roboty ukládají nejdřív černé a pak už hořící tělo na zem. Do chřípí mě uhodil odporný pach pálícího se masa. Rozezněly se poplašné sirény.

Energie ztrácela na intenzitě. Centrála musela zaznamenat únik a zapracovaly pojistky. Fery s Robinem s nejvyšším úsilím zahrnovali průval horninou. Bude třeba zahrnutý průval špricnout rychletuhnoucím izolantem, aby inspekční robot nepřišel na to, kudy energie unikla, až ho inspekce vyšle na prohlídku.

Rozkašlal jsem se a rozběhl jsem se chodbou. Žaludek se mi zhoupnul, když jsem překračoval Arturovo tělo a zahlédl jsem v černém šklebu vyceněné bílé zuby.

Srdce jsem měl až v hrdle.

„Dobrá... dobrá...“

Někdo mě konejšil a trvalo mi nějakou dobu, než jsem pochopil, že je to Dědek Čuchák.

„Je to dobrý, Kubo. Vyřídili jsme ho. Je po všem. Skoro.“

„Co... co...“

Lapal jsem po dechu. Doběhl jsem na křižovatku chodeb. Kolem mě se shromažďovali rozčilení sparkaři. „Cos tam vyváděl, idiote?“

„Nechte ho bejt, podívejte, jak vypadá.“

„Je to kretén. Mohl nás zabít všechny.“ To už sem přicházel Prométheus.

„Průval, šéfe,“ hlásil mu někdo přičinlivě.

„Co je to za cirkus?“ ptal se přísně.

„Zůstal tam Artur,“ řekl jsem mu.

„Artur...“

Nezdálo se, že mu ta novina zlomila srdce. „Pojďte se mnou.“

Zavedl mě do své buňky. Za zády dozníval povyk rozčilených sparkařů. „Co se stalo?“

Vyložil jsem mu, jak za mnou přišel Artur, vedoucí směny. Že se mě pokusil zabít tím, že převzal řízení robotů. Jenže jsem měl štěstí. „Štěstí...“ opakoval. Tvář měl vlídnou jako přepálená cihla.

„Nevěří tomu,“ ozval se mi Čuchák. Prométheus zvedl hlavu.

Slyšel to taky. Konferenční hovor. Tázavě se na mě podíval.

„To je pan Prus, můj společník.“

„Chápu,“ přikývl. „Vy o tom něco víte, pane Prusi?“

„Vím ledacos, pane Krischke.“

Škubnutí ve tváři.

„Není bezpečné všechno vědět,“ poznamenal.

„Není. Zvlášť o projektu Enigma.“ Ted' byla řada na mně, abych sebou cuknul. To bylo trochu silné kafe.

O Enigmě jsem opravdu slyšel leccos vyprávět. Bylo to hodně opatrné. Napůl vládní agentura, napůl tajná organizace, napůl zločinecký gang, podle toho, z jakého úhlu se na to člověk díval, a nejlíp udělal, když se díval zavřenýma očima a se zacpanýma ušima. Zbraně byly na Luně zakázané už přes padesát let a prstencové pevnosti byly prohlášené za vědecké observatoře. Jenže co naplat, Evropský protektorát nebyl ten nejmírumilovnější soused a poté, co islamisté vyhladili atomovými zbraněmi Švýcarsko, aby ukázali, že bankovní sejfy v Dubaji jsou bezpečnější, Luna musela dbát na obranu víc než na cokoli jiného. Což se moc neslučovalo s obecnou neoviktoriánskou morálkou, politickou korektností, soustavou práv lidí a zvířat a rostlin a kamenů a vody a všeho možného. Výsledek je Enigma, neoficiální útvar.

„Takže co?“

„Jde o draskary,“ řekl Čuchák.

Draskary, ty hnusné potvory, které se hemží tam venku. Už nás málem dostaly, tyhle draskary.

„Jsou to parabiotické organismy, naprogramované na zabíjení člověka. To je jejich hlavní zájem. Souvisí to s lidskou DNA. Drskary ji cítí a působí na ně jako červený hadr na býka, je to tak, pane Krischke?“

„Jistě.“

„Výsledek práce vývojového týmu Enigma. Dobrá práce. Není vaše, Krischke. Vy jste měl jiný úkol. Zbraň bylo třeba vyzkoušet. Takže vzniklo toto. Podzemní organizace, přilepená na podsvětí. Na mezilidi a podlidi. Na odpad společnosti. Jsou to pokusní králíci a spolupracovníci.“

„Zloději energie, sparkaři,“ poznamenal Krischke upjatě. Chtěl mě upozornit, že existuje ještě něco nižšího, než jsou králíci. Například krysy.

„To taky. Jenže vývoj je u konce a začíná úklid. Čím jiným začít než mezisvětlem? Tady jsou svědkové. Tady je třeba bílit.

A byl by to špatný úklid, kdyby se vynechal ten nejdůležitější. Tedy vy, Krischke.“

„Jste blázen,“ řekl Krischke a olízl si vyschlé rty.

„Dobře víte, že mluvím pravdu. Už byste byl mrtvý a spolu s vámi všichni ostatní, kdyby nebylo pana Nedomého. Vděčíte mu za záchranu mezisvěta, Krischke.“

„Poděkoval jsem mu.“

„Poděkoval a poslal Artura, aby ho zabil na čelbě.“

„Já ne!“

„Nebud'te směšný, Krischke,“ řekl Dědek Čuchák po komlinku. „Dobře víte, že vím. A když víte, že vím, nehádejte se.“

„Tak dobře. Co dál?“

„Operace se jmenuje Rosomák. Myslel jste si, že jste její šéf. Omyl, Krischke, jste jenom součástka. Ani ne součástka. Jste spotřební materiál.“

„Nechte si ty řeči!“

„Špatně se poslouchají, že? Nahlodávají vaši ješitnost. A navíc vám připomínají, že vám jde o kůži.“

„Netušíte, s kým mluvíte!“

„Ale ano, nejenže tuším. Já to vím. Mluvím s mrtvolou.“
Přišlo mi to od Dědka Čucháka hodně nezdvořilé. Říkat někomu, že je mrtvola!

„Lžete.“

„Proč bych měl?“

„S mrtvolami se nemluví. Mrtvoly se spalují. Proč se mnou mluvíte?“

„Protože od vás něco potřebuju.“

„Vy? Ode mě?“

„Enigma dostala Su do basy. Enigma ji může dostat ven.“

„Enigma. Je to fantazie. Neexistuje žádná Enigma!“

„Neexistuje žádné vězení a žádná Su.“

„Do paní Su mi nic není.“

Bylo na něm vidět, jak je strašně nervózní. Cítil jsem se hloupě. Do toho zvláštního dialogu jsem nemohl nijak vstoupit. Dědek hrál nějakou hru a já netušil jakou.

„Není vám do Su a není vám do vlastního života?“

„Ten nechte na pokoji.“

„Já ho nechám, ale Enigma ho nenechá. Mluvme vážně, Krischke, něco za něco. Vy pustíte Su a já vás vytáhnu z mezisvěta.“

Tak to byla bomba. Jak by Dědek mohl Krischkeho – a s ním nás všechny – dostat ven? Kolíky na nos a šup do septiku? A hlavně, vždyť Enigma to naše roztomilé povídání určitě odposlouchává. Jakou bláznivou hru ten Dědek zatracenej hraje?

Krischke si olízl suché rty.

„Jste blázen,“ řekl mi nepřesvědčivě.

„Kdo myslíte, že spálil našeho asistenta Artura? Já se s roboty domluvím líp než vy. Dávejte pozor. Nechte propustit Su, smázněte všechny záznamy, které jsou proti ní, a já vás dostanu ven.“

„Říkáte, že ta vaše Enigma...“

„Vaše Enigma,“ opravil ho Dědek Čuchák.

„Zkrátka Enigma se mě chce zbavit. Proč by mi měla vyhovět? Proč by se měla angažovat ve věci paní Su?“

„Aby vás ukonejšila v přesvědčení, že ještě hrajete první housle. Pokusy vrcholí a potřebují vaši spolupráci. Nechte propustit Su a budete z toho venku.“

„Co když ji nechám propustit a vy se na mě vykašlete?“

„Že bych nechal svého kamaráda v septiku? Copak bych Su pustil z basy, aby mě přetrhla vejplů?“

„Jak se dostaneme ven?“

„Energovodem,“ řekl Dědek Čuchák. „Je to potrubí. Dá se jím prolézt. Přívod energie musí být vypnutý. Pak je to celkem jednoduché.“

Tak tohle mám nejradši. Když Dědek řekne, že je něco celkem jednoduché, znamená to, že to není vůbec jednoduché a je to pravděpodobně obtížné a velmi často nemožné.

„Prolézt energovodem?“ zeptal jsem se.

Dal jsem mu šanci, aby si to rozmyslel. Prolézt energovodem, to je jako dát si osvěžující sprchu ve vysoké peci. Fénovat si vlasy elektrickým obloukem. A dát si po obědě chrupku ve vysokotlakém lisu.

„Je to potrubí.“

„Jenže v něm tečou terawatty!“

„Kdo by se staral o takovou maličkost? Kubo, vzpamatuj se a poslouvej, co ti říkám. Když v něm tečou terawatty, je dobře se držet stranou. Jenže když v něm nic neteče, je to potrubí jako každé jiné!“

Podíval jsem se na Prométhea, tedy Krischkeho. Uvědomil jsem si, že se bojí.

Prolézt energovodem?

Bojí se o kejhák. On, který lákal chudáky šupáky a bezdomovce, aby se plahočili septikem s bandaskami na energii, a házel je draskarám jako živou kořist, se teď bál o vlastní kůži.

Otočil se ke mně.

„Co si o tom myslíte?“

Pokrčil jsem rameny.

„Pan Prus vždycky ví, co říká a co dělá.“

Zamlčel jsem, že je těžké se v tom vyznat. Proč bych mu měl dávat víc informací, než je bezpodmínečně nutné?

„Pane Krischke, jsme na jedné lodi. Enigma vás využila a teď vás zhasne jako svíčku po funuse.“

„Není žádná Enigma!“

Měl vztek, že jsem to slovo vyřknul.

„Proč se tolik rozčilujete kvůli něčemu, co není? Vaše sestra se pokusila vás vytáhnout doslova ze sraček, Krischke. Někdo jí nakukal, že dvojka Nedomý a Dědek Čuchák se vyzná v tlačeni.“

„Musel to ale být pořádný pitomec!“ poznamenal Krischke.

„Já si to taky myslím, jenže znáte to, jak se jedná s pitomci. Těžko. Sám se divím, proč se s vámi bavím.“ Začínal mě opravdu unavovat.

„Nech pána,“ pokáral mě vlídně Dědek po komlinku. „Děláte chybu, že pana Nedomého neposloucháte tak pozorně, jak byste měl. On by vám řekl, proč zahynula vaše sestra.“

„Moje sestra,“ šklubnul vztekle hlavou.

„Měla vás ráda. Věděla, že pracujete pro Enigmu. Měla styky hodně vysoko a věděla, odkud vítr vane. Projekt Rosomák vrcholí. Vývoj draskar je uzavřený. Pomohl jste vyvinout parabiologickou zbraň. Co s vámi, Krischke? Co jiného než vás hodit draskarům? Tak, jak jste to dělal s jinými? Nepřipadá vám to jako elegantní řešení?“

„Nechte toho...“

Teď to znělo nešťastně.

„Jenže scénář nevyšel. Pan Nedomý neskočil paní Fryf na špek. Sebral se a odjel se svou přítelkyní na výlet. Otočil se zády. Vykašlal se na to. Mimo jiné i proto, že jsem mu to radil.“

„Nepřeceňuj se!“ zavrčel jsem.

„Paní Fryf hrála složitou hru a doplatila na ni. Enigma ji nechala zabít, a aby zametla stopy, nastrčila paní Su jako obětního beránka. Měla to být i páka proti panu Nedomému. Když hneš prstem, Su na to doplatí.“

Na to neřekl Krischke nic.

„Jenže páni z Enigmy nepočítali s tvrdou palicí Kuby Nedomého. Místo aby se Kuba podělal, sebral se a vypravil se za vámi.“

„To udělal chybu.“

„Kdepak, neudělal chybu,“ smál se Dědek. „Má vás v hrsti. Jenom on vás může dostat ven. Výměnou za svobodu jedné malé bojovnice jménem Su z rodiny Wang-li.“

„Nemůžu pro ni nic udělat.“

„V tom případě nemůže udělat nic on pro vás.“

Měl jsem na něho vztek.

Představoval jsem si, jak se bohorovně rozvaluje na kanapi v zadním kvelbu. Možná, že dal na dveře nápis DOČASNĚ ZAVŘENO a NERUŠIT. Hraje svou šachovou partii pěkně v suchu a teple. Já jsem v posledním patře podpovrchové struktury. Hned vedle je septik a v něm plavou umělé organismy, naprogramované k zabíjení.

Kdyby byl co k čemu, vůbec by se s tím padouchem nebavil.

Zatracenej Dědek Čuchák!

Mé rozumnější já se nenechalo zamést do kouta.

Dědek by se s ním nemusel bavit. Jistě by mě dokázal dostat ven. Jenže co se Su, která sedí v base? Dostala ji tam Enigma a jenom ona ji může vytáhnout ven.

„Budou se s vámi bavit?“ zeptal jsem se Krischkeho pochybovačně.

„Jak to myslíte?“

„Jste odepsaný. Když jim řeknete, aby vytáhli Su...“

„Nejsem odepsaný!“

„Můžete pro Su něco udělat?“

„Nemám s Enigmou nic společného.“ Vypadalo to na dialog hluchých.

Nebyli jsme hluší, ani jeden, ani druhý, takže jsme dobře slyšeli zoufalé výkřiky z hlubin labyrintu chodeb. Rozběhli jsme se tím směrem. To, co nás tam čekalo, nebylo pěkné.

Draskary zaútočily na slabé místo blány, na propust. Několik mužů se pokusilo průchod bránit. Jedna z draskar prostrčila průchodem chapadlo a vyvlekla jednoho ven. Když jsme doběhli do sálu, za průhlednou stěnou se vznášely v temné tekutině cáry rozervaného masa, obklopené krvavým mrakem.

Příšeru se podařilo vypudit silnými energetickými výboji. Muži, kteří se tu bránili, si podávali kondenzátory jako za

starodávna, když hořelo na vesnici a lidi udělali kbelíkový řetěz. Kolem se motaly roboty, mezi nimi nechyběla ani moje tvrdá pětka.

„Docházejí nám zásoby,“ ozvalo se zezadu.

„Načerpáme novou šťávu!“

„Jen aby na to byl čas!“

„Ledaže...“

„Co?“

„Zavaříme průchod.“

Čert ví, v čí hlavě se ten nápad vylíhnul. Draskary se k nám hrnou průchodem, tím laločnatým útvarem. Je to plast jako každý jiný, dá se zavařit, dá se zalepit, dá se zašít.

Jenže, jak se dostaneme ven?

Vyměnil jsem si s Prométheem Krischkem pohled. Pochopil jsem, že šéf téhle party přistoupil na naši dohodu.

13.

Trvalo další týden, než se uskutečnilo to, co jsme si předsevzali.

Celou tu dobu jsme doplňovali zásoby energie do kondenzátorů, pro případ, že by draskary znovu zaútočily. Byly pod ustavičným dohledem hlídek. Taky jsem držel stráž a pozoroval průhlednou stěnou ty podivné hlavonožce, jak bezcílně proplouvají sem a tam. Jsou nějak řízení na dálku? Mají v sobě přijímač, jako já mám implantovaný komlink? Šlo by se s nimi dohodnout?

Rád bych se na to poptal Dědka, jenže ten se mi neozýval. Občas mi z komlinku vypadlo i šumění nosné vlny. Nebýt mých robotů, asi bych přišel o rozum. V osamění jsem byl rád, že se kolem mě aspoň někdo motá. A přemýšlel jsem, jak se dostat k řídicímu centru draskar.

Nápad mi připadal zábavný a uskutečnitelný. Enigma, to jsou vojáci, a ti mají rádi všechno pod kontrolou. Připadalo mi nepravděpodobné, že by nechali draskarům volnou ruku, tedy volná chapadla. I v bojovém nasazení je nutné zbraň nějak

řídít. Kdyby draskary byly vycvičené jen na plošné zabíjení, jak by se to shodovalo se systémem „naši/vaši“?

V řešení téhle otázky by mi snad mohl pomoci Dědek. Pokud by se ozval. No a pak se ozval a mohl jsem pustit plané úvahy z hlavy.

„Su je venku!“

To byla první slova, která jsem po nekonečně dlouhých dnech od něho slyšel.

„Došlo prý k politováníhodnému omylu. Dostane omluvu a odškodnění. S nešťastným úmrtím Veroniky Fryf neměla nic společného.“

„To vím také,“ zavrčel jsem.

„Hlavně, že to teď vědí i oni.“

„Takže můžeme přikročit k odsunu.“

Cesta ven se otevírá. Uvidím Su, potkám Dědka, půjdu s Mantellou na kafe, zaskočím za kamarády, zase ochutnám Laphroaig!

„Dostanu tě ven,“ řekl Dědek. „Seber tu svou partičku a jdi na čelbu.“

„A co ostatní?“

Chvilku jsem slyšel jen šumění nosné vlny. „Budou mít smůlu.“

„Dědku, to by bylo svinstvo a do toho nepůjdu,“ řekl jsem.

„Víš, kdo ten Kriskche je? On nevymyslel projekt Rosomák. Byl jeho vykonavatel. Má na ruku krev.“

„Dohodnul jsem se s ním.“

„Je to ventra, která si nezaslouží žít.“

„Ať ho zabije někdo jiný. Já dohodu splním.“ Zase ty zásady... Víš, že jsem pitomec. Jiný už nebudu.

„Dobře. Ať je po tvém.“ Venku se ozvaly kroky.

„Vidíš?“ ozval se Dědek vyčítavě. „Už jdou. Zaváhal jsi.“

„Kdepak. Víš, jak to je. Nejsem podrazák.“ Vešel Kriskche následovaný svou partou.

„Slyšel jsem, co si tu povídáte,“ řekl Prométheus neboli Kriskche uznale. „Dobry, Nedomy, dobry. Beru. Padáme odsud společně. Já splnil, co jste po mně chtěl.“

„Pan Prus splní to, co slíbil,“ řekl jsem mu. „Nemám pravdu?“

„Je to připravené. Jděte na čelbu číslo čtyři.“ Čtyřka, to byla moje čelba.

Postupovali jsme beze slova. Každého provázely jen jeho myšlenky. Já se těšil na svoje blízké. A ti ostatní? Jestlipak si vzpomněli na roztrhaná těla, na cáry masa, na oblaka krve, na draskary sápadící lidi na kusy?

To jsme nedělali my. To je vojenský výzkum. V zájmu obrany Arkádie. Nikdo se to nesmí dozvědět, protože Luna je demilitarizovaná. Ale ozbrojená, pro každý případ, hezky potajmu. Skrytě.

Udělala to Enigma. Ta možná existuje, možná ne. Třeba ví o každém našem kroku. Zatím se neprojevila a nechala Dědkovi volnou ruku.

Nemělo smysl nad tím bádat. Před námi byla jen jediná cesta ven.

Chodbami duněly kroky a nad hlavou hučela klimatizace. Světlo sláblo. Už zbyly jen orientační lumifory.

Roboty zapnuly poziční světla.

Moje pětka se držela kolem mě, Hatoriho, toho věrného průvodce, jsem měl doslova v patách.

Tak jsme dorazili na čelbu.

„Připraveni?“ ptal se Dědek Čuchák.

„Jasně,“ přisvědčil jsem.

„Tak se do toho pusťte.“

Byla to moje čelba, takže jsem dal pokyn své partě.

Uvědomil jsem si, že zažívám úplně jiné pocity než obvykle. Ten šestý smysl jako by spal.

Pak jsem si uvědomil, čím to je.

V energovodu není šťáva!

„Nemusíte spěchat,“ ozýval se Dědek. „Máme hodinu času. To budete venku desetkrát.“

Robin s Bronxem zabrali a skála se vyvalila.

Tohle kdyby se stalo za normálních okolností, byli bychom všichni ve zlomku vteřiny mrtví. Teď se nestalo nic. Z vyvaleného otvoru čpěl ozón.

V šeru zablikly svítilny. Ve zvířeném prachu dělaly světelné kužely.

„Půjďte poslední, Nedomý,“ řekl mi Prométheus.

Pokrčil jsem rameny. „Dobře. Proč ne?“

„Řeknu vám, proč ano. Nechci podraz, je to jasné? Aby se ten váš kamarádíček náhodou neopřel o spínač, sotva vylezete ven.“

„Klidně půjdu poslední, je mi to jedno, Krischke. Jenom připomínám, že jsem mohl odejít sám, bez vás, a neudělal jsem to.“

„To je vaše věc, nebo vaše chyba, jak se to vezme. Já chyby nedělám. Prostě... půjdete poslední.“

„Jak je líbo,“ řekl jsem.

Bylo mi to vcelku jedno. Jenom to jednání mě naštvalo. Někdo musel jít první a někdo poslední. Dalo se to řešit elegantněji. Dohodou, taháním losu, rozpočítáním enyky benyky kliky bé. Byla spousta způsobů, jak to řešit. Tenhle mi připadal hodně hloupý.

První vlezl do díry, jak jinak, Prométheus a za ním se sunuli ostatní. Z dutiny jsem slyšel povykování a žertíky. Z chlapů spadlo napětí a dostali chuť na srandičky.

Už se mnou zbyli jen dva. Pak jeden a ten poslední se na mě jakoby provinile otočil a pokrčil rameny.

Já to nezavinil. Je mi to blbý, ale co můžu dělat? Ušklíbl jsem se na něho. Jen klid, kamaráde, přežil jsem horší věci. Vlezl dovnitř. Taky jsem se chystal vejít. Jenže Robin s Bronxem mi zahradili cestu. „Co je to za pitomost? Ustupte stranou!“

Dal jsem jim rozkaz po komlinku a pro jistotu jsem na ně zařval.

Jako na povel příběhli i ti tři ostatní, Zoro s Hatorim a Ferym, a zběsile začali zahrnovat otvor vedoucí do prázdného energovodu.

Napadlo mě, že jde o nějaký omyl. Asi měli nějaký program. Až všichni nastoupí, zacelí otvor.

„Já potřebuju jít dovnitř! Pusťte mě, idioti!“ řval jsem na ně nesmyslně.

Vrhnul jsem se k nim a pokoušel jsem se rvát je nazpátek. Spíš bych měl šanci rozehnat stádo slonů. Tihle nohací mládenci měli ve svých karbonitových pařátech silovou rezervu mnoha tun. Vůči nim jsem byl mraveneček, aspoň co se síly týče.

„Vypadá to, že se vám prázdniny v mezisvětě protáhnou, pane Nedomý,“ ozval se neznámý hlas v komlinku.

„Kdo jste? Co chcete?“

„Nezáleží na tom, kdo jsem. Jasnější je, co chci.“

„Ven s tím.“

„Zůstanete v centrále projektu Rosomák. Kdyby se náhodou někdo dopustil indiskrece a věc se vyšetřovala, vyšetřující orgány potřebují viníka.“

„Už jste jednoho měli, paní Su.“ Zasmál se.

„To byl omyl, přehmat, důkaz neschopnosti policie. To vy jste zabil paní Fryf, to vy jste řídil projekt Rosomák pod zástěrkou starožitnického obchodu. Politováníhodné, na mou věru!“

Najednou se ten pocit vrátil.

Šestý smysl. Ohrožení. Horko v tváři. Naježily se mi vlasy. Začaly mi jektat zuby.

Roboty zdvojnásobily úsilí. Jely na plný výkon. Ten je musí brzy utavit!

Energovod se plnil energií.

Prométheova parta ještě nemůže být venku!

„Politováníhodné. Ano, pravděpodobně už teď nejsou mezi živými. Velmi smutné. Ubylo svědků, kteří by někdy mohli vystoupit ve váš prospěch. Samozřejmě in memoriam, protože vy se vyšetřování s největší pravděpodobností nedožijete.“

Takže nás Enigma přece jen poslouchala.

Pomalu jsem couval. Na čele mi vystoupil pot a na zádech mě mrazilo. Z čelby sálalo horko. Ucítíl jsem pach pálené izolace. Roboty se pohybovaly stále pomaleji. Spatřil jsem první obláčky kouře. Probleskovaly v nich žluté plamínky.

Bojovaly za mé přežití. Síly jim rychle uvadaly. Uvědomil jsem si, že k nim mám citovou vazbu. Je to směšné, protože to nebyli skuteční roboti, byly to jen tupé, v podstatě

jednoúčelové stroje a cit k nim byl asi tak rozumný jako láska ke kladivu nebo kleštím. Teď tady před mýma očima umíraly.

Ti uvnitř už to měli za sebou. A já před sebou.

Asi je zbytečné líčit můj vztek k majiteli hlasu, který se mi ozýval v komlinku.

Horko mě vytlačovalo z chodby. Pak se zpředu ozval rachot. Chodba se hroutila. Energie pronikala poničenou izolací energovodu a narušovala pevnost skal. Kolem mne se rozblíkala červená výstražná světla.

„Mám pro vás dobrou zprávu,“ ozval se znovu ten hlas. „Nebude to dlouho trvat.“

Pak se ztratil. Vryl jsem si tón toho hlasu do paměti pro případ, že bych jeho majitele někdy potkal. Pokud by se to stalo, postaral bych se, aby se už nikdy neozval.

Trhání hlavy mi přišlo jako docela dobrý nápad.

Za dané situace to nebyla moc reálná představa.

Běžel jsem propletencem ztemnělých chodeb, až jsem se dostal do obytné části. Tady byla naše kantýna, tady byla pláštěv s obytnými buňkami. A tam vpředu byl hlavní sál s blánou, která oddělovala podzemní prostory od té příšerné biologické tekutiny plodící chobotnicím podobné příšery.

Dorazil jsem do kantýny. Byl jsem udýchaný, zpocený a špinavý. Elektrický okruh tady fungoval normálně. Nic nenasvědčovalo tomu, že se v důlním systému něco strašného stalo. Kantýna jako každá jiná. Pokecané odřené stoly, židle. Barpult, na policích sklenice pochybné čistoty. Lednice. Ta upoutala můj zájem.

Dobrá zpráva... Nebude to dlouho trvat! Skutečně dobrá zpráva byla, že v lednici bylo pivo. Otevřel jsem si plechovku Heinekenu a spláchnul nánosy prachu. Svět najednou byl ne snad veselejší, ale rozhodně snesitelnější.

Uvažoval jsem, co dál.

Jediný východ byl skrz blánu, jenže ten jsme zavařili. Mohl bych dát dohromady partu důlních robotů a s nimi se prokutat nahoru. Potřebují energii. Té mám dost, protože v uplynulém týdnu se podařilo doplnit kondenzátory. Poslechnou mě?

Na vlny mého komlinku byla nastavená moje pětka. Ta se nechala utavit a zavalit horninou. Musel bych přeprogramovat jiné roboty. Jak se to dělá? Někde tu musí být nějaká centrála, nějaký ovládací agregát.

Dal jsem si ještě jedno pivo, aby se mi lépe pátralo. Z chladicího boxu jsem vytáhl žemli se salámem. Ohřál jsem si ji v mikrovlnce a najedl jsem se. Perspektivy byly zase o půl tónu růžovější.

Procházel jsem technologickým zázemím. Objevil jsem něco jako šatnu či skladiště skafandrů. To byl velmi důležitý objev. Kdyby selhalo kutání, mohl bych se pokusit přece jen nějak proklouznout blánou...

Proplout mezi draskarami?

Bylo by to rychlé, jak mi to pěkně vyložil majitel toho hnusného hlasu. Vzpomněl jsem si na krvavá oblaka a cáry plovoucího masa a zajektaly mi zuby. Rychle jsem se vrátil do kantýny, abych tu vzpomínku utopil ve čtvrtém Heinekenu. Whisky by byla lepší, jenže na tu si musím počkat, až se dostanu ven.

Dostanu se ven!

Cestou jsem potkával důlní roboty. Motaly se po technickém skladišti, bloumaly v nepravidelných smyčkách, velice pomalu, dalo by se říci líně. Úspěšně vzdorovaly mým snahám jim dát nějaký povel.

Jistě by mi pomohl Dědek Čuchák, jenže nosná vlna v komlinku přestala šumět. Něco, nebo někdo, mě odřízl od spojení s mým společníkem.

Opuštěná základna působila bezútěšným dojmem. Nacházel jsem stopy po lidech, kteří už nebyli naživu, shořeli v nepředstavitelném žáru energovodu.

Prométheus trval na tom, že půjdu poslední. Chápal jsem jeho logiku. Předpokládal, že můj společník, který se zasloužil o vypnutí energovodu, počká, až se dostanu do bezpečí. Jenže nepočítal s tím, že je tu ještě někdo jiný, kdo míchá karty. Ten někdo, kdo nechal zavřít a zase pustit moji Su. A kdo sehrál s Dědkem hru na vypnutí energovodu.

Ten někdo byl Enigma, tajná laboratoř zaměřená na výzkum a vývoj zakázaných zbraní.

Na ty mrtvé lidi jsem vzpomínal, když jsem nakoukl do některé z obytných buněk. Tady žil pořádníček a tam zase bordelář. V jedné se někdo bavil malováním tri di obrazů a jeden tam dokonce měl papírové knihy. Každá ta buňka byla symbol jednoho osudu a ten nenávratně skončil.

Jako skončí i ten můj. Kdy? Bude to trvat hodiny, dny, měsíce nebo roky?

Tyhle myšlenky mě provázely, když jsem se vrátil do své buňky, abych se pokusil usnout.

Nakonec se mi to podařilo jenom proto, aby se mi mohlo zdát o mimořádně hnusných a útočných draskarách. Probudil mě jakot sirény.

Vyletěl jsem z lůžka a natáhl na sebe kalhoty. Do bot jsem vklouznul bosýma nohama. Poplach! Draskary zaútočily.

Musím přiznat, že jsem se před usnutím chlácholil iluzí, že mě draskary nechají na pokoji. Byly programované k útoku na živou bytost. Útočily na člověka, který proplouval tou biologickou polévkou. Cítily ho bezprostředně, pohyboval se ve stejném živlu jako ony. Vnímaly i nás, lidi za blánou. Jenže nás bylo hodně, dohromady tři tucty. Zůstal jsem sám, takže mé živočišné vyzařování bylo slabé. Věřil jsem, že nedosáhlo prahové hodnoty. Jedno sousto, žádné sousto, na tuhle kartu jsem vsázel.

Před usnutím jsem si vybudoval optimální scénář. Nakonec někdo objeví tenhle brloh. Najdou mě tu, zavřou, budou vyšetřovat. No a pak do hry vstoupí Su a Dědek Čuchák a možná že i Mantella za mne ztratí slůvko.

I když mě zavřou, zůstanu naživu. Konec konců, v base to nebude horší než tady.

Tenhle vzdušný zámek rozmetalo jediné zaječení sirény. Draskary mne objevily a přišly si pro mne. Vběhl jsem do hlavního sálu.

Mám pro strach uděláno, jenže to, co jsem spatřil, mě vzalo za srdce.

Vypadalo to, jako kdyby celá ta plocha přede mnou, blána oddělující naši základnu od biologické polévky septiku, byla složená z draskar. Tělo na těle, chapadlo na chapadle, to vše propletené do jediné masy. Blána se prohýbala. Ještě nikdy se neocitla pod takovým nápořem. Podíval jsem se do míst, kde byl ten zatavený a zašitý průchod. Bylo to slabé místo blány. Ta se tu vydouvala, jako kdyby někdo do gumové pleny vtlačil nos.

Siréna do toho ječela a blikala červená světla.

Nezbylo než doufat, že blána vydrží a že to draskary omrzí.

Kdyby to byla obyčejná zvířata, dalo by se počítat s únavou. Těžko jsem mohl odhadnout, do jaké míry byla neobyčejná. Parabiotický organismus je také živoucí bytost. Aby mohl fungovat, musí se řídit v podstatě stejnými zákony jako organismy přivedené na svět přirozeným vývojem. Únava není nedostatek. Je to něco jako blikající kontrolka na palubní desce grava: pozor, dochází šťáva.

Draskary útočily na blánu a spalovaly při tom ohromné množství energie. Není to perpetuum mobile. Dříve či později toho budou muset nechat a jít se napást... do biologické polévky septiku.

No a pak se do mě pustí znovu.

Získám čas a třeba něco vymyslím.

Přijdu na to, jak zvládnout neposlušné roboty. Nebo jak se prokousat horninou a doufat, že se vyhrabu v krytém a tlakovaném prostředí. Bylo by přece hloupé dělat měsíčního krtka a vyloupnout se na povrch někde uprostřed jednoho z těch hezkých měsíčních kráterů!

Z úvah mě vyrušilo harašení.

Otočil jsem se.

Roboty opustily sklad a hrnuly se do sálu. Zdálo se, že nastupují do nějakého útvaru či šiku. To, co dělaly a jak se chovaly, nebyl výsledek nahodilých vnitřních impulzů.

Vyrazily kupředu.

Lekl jsem se. Napadlo mě, že se teď pustí do mne. Teoreticky by v sobě měly mít pojistky, které by jim bránily ublížit člověku. Takové pojistky měly první roboty už ve dvacátém století! Tady ovšem vládly jiné poměry. Byl jsem na

půdě ovládané Enigmou. Ta ve mně neviděla člověka, jen pokusné zvíře. V zájmu experimentu kdykoli obětovatelné.

Uskočil jsem nazad v pošetilé snaze zvětšit prostor mezi mnou a jimi. Zády jsem dopadl na studenou slizkou blánu, zmítající se pod tlakem chapadel parabiotů. Hnus vzadu, děs vpředu!

Naštěstí roboty vedly svůj útok jinam. V klínovém šiku se vrhly k výduti, k tomu místu blány, kde býval průchod a které teď bylo pevně zavažené, zalátané, zahrazené. Svými klepety se do blány pustily, aby ji rozervaly.

Teď to bylo jasné.

Ten neznámý, který se mi vysmál přes komlink, převzal komando a rozhodl se všechno skoncovat. Roboty rozervou blánu, pustí dovnitř ten tekutý hnus a spolu s ním draskary.

Rozběhl jsem se dozadu do chodby, kterou se před chvílí hrnuly krabovité stroje. Chvilku jsem zmatkoval, než jsem našel správný směr ke skladu skafandrů. Rychle jsem se svlékl a vklouznul do jednoho z nich. Zapnul jsem infravidění a klimatizaci. Tiché šumění agregátů skafandru mě chlácholilo. Všechno je v pořádku a pod kontrolou, nic se ti nemůže stát. Důvěřuj skafandru a chovej se klidně.

Dobře. Teď jsem musel zvážít, co udělám dál. Robotickým krabům se podaří blánu zdolat, o tom jsem nepochyboval. Byly konstruované jako důlní raziče. Plastová blána jim možná mohla klást odpor jiného druhu než hornina, a to je mohlo zdržet.

Určitě ne napořád.

Prázdniny v mezisvětě končí, jak mi vtipně připomněl Neznámý.

Napadlo mě, že bych se tu mohl zabarikádovat. Až blána povolí a biotekutina zaplaví podzemí, dostane se ke dveřím. Ty mohou taky nějakou dobu vzdorovat.

Ta myšlenka mě vábila. Zdála se schůdná. V člověku je nějaký instinkt, který mu napovídá, aby se ukryl, schoval, utekl. Ostatně i Mistr Sun radí k útěku, když není jiného zbylí, neboť podle něho má smysl bojovat jen se slabším

protivníkem, v krajním případě stejně silným, avšak nikdy se silnějším.

Nakonec zvítězil rozum.

Ve volném prostoru jsem snad měl ještě nějakou šanci. Snad se mi podaří proklouznout chumlem draskar.

A když mě chytí, bude to na svobodě. Nevytáhnou mě jako krysu z díry. Otevřel jsem dveře a vyšel ven.

Čekalo mě první překvapení. Věřil jsem, že blána už povolila a že se v následujících vteřinách ponořím do té hnusné tekutiny. Nestalo se tak. Všechno bylo jako dřív. Slyšel jsem sirény, blikala varovná světla, jinak bylo všechno, jak se zdálo, v pořádku.

A v sále?

Neunavily se draskary. Ty byly jako předtím přilepené na blánu v marném úsilí ji prolomit. Zato odpadly roboty. Přestaly se hýbat. Nepohnuly ani klepetem.

Vyjeveně jsem na ně zíral.

Přece jim nedošla šťáva? Dokázaly usilovně makat po celou čtyřhodinovou směnu v jednom zátahu. Co by to muselo být za úsilí, aby odpadly po dvaceti minutách práce?

Ležely tu jako mrtví brouci, některé zůstaly stát, jiné se převálily na bok nebo dokonce na záda a nohy jim trčely ke stropu jeskyně.

Neměl jsem čas na dlouhé studování. Něco se začalo dít i venku.

Chapadla se začala zmítat se znásobenou divokostí. Zdálo se, že tlak na blánu povolil a i ta výduť v místě, kde býval průduch, se zmenšila.

Přistoupil jsem k bláně a vyjeveně se díval jako velkým, poněkud upatlaným oknem.

Draskar ubývalo. Odplouvaly někam kupředu, pryč od blány, už se na ni nelepily jako prve. A do mého zorného pole vplulo useknuté chapadlo. Dvě nejbližší draskary se na něj vrhly a začaly ho sápat na menší kusy. Vypadalo to na rvačku a skutečně se z toho rvačka stala. Všiml jsem si, že cpou rozervané kusy do čehosi, co se dalo pokládat za ústní otvor. Pak do nich vjela podivná zuřivost a vrhaly se na sebe

vzájemně. Jakmile okusily tkáň „toho druhého“, změnily repertoár nepřátel. Z obyčejných predátorů se stali kanibalové.

Měl jsem obrovské štěstí, uvědomil jsem si.

Následující okamžiky mě přesvědčily, jaká byla skutečnost.

Draskary jako by se rozestoupily. Odkudsi se objevilo silné světlo a ve světelném kuželu jsem spatřil plavat člověka ve skafandru.

V ruce držel meč.

Opřel jsem se dlaněmi o blánu a křičel ze všech sil. „Su! Neblázni! Vrať se!“

Byla to nepochybně ona. Ten meč, to byl Třpyt rosy, taiji jian, meč z dynastie Quing, zbraň oboustranně broušená, dlouhá přesně 81 centimetrů, se zřetelným středovým hřbetem ji, s diamantovým profilem, s vyrytým obrazem fénixe na jedné, draka na druhé straně. Že ho držela v ruce Su, jsem poznal podle pohybů. Su a meč, to byla jedna jediná bytost, jeden intelekt, jedno prozíření. Teď se mohla cítit ve svém živlu. Bojovala ne s osmi, bojovala s osmkrát osmi protivníky. Břítka čepel pronikala parabiatickou tkání a draskary jako zběsilé trhaly poraněné družky a Su nemilosrdně likvidovala ty, které dosud unikly její čepeli.

Přestal jsem křičet. Su vítězila. Tekutina houstla cáry rozsekaných tkání. Draskary neměly útěk v programu. I ty poslední zůstaly věrné instinktu a bez známky pudu sebezáchovy se vrhaly na protivníka, proti němuž neměly šanci.

Zbyla poslední bestie.

Zdálo se, že si ji Su šetří, že si ji vychutnává. Taky poslední draskara, jak se zdálo, byla obezřetnější než její družky, které tu plavaly v nespočetných kouscích kolem. Nevrhla se vpřed slepě. Kroužila kolem Su s chapadly napřaženými, jako by čekala na okamžik nepozornosti.

Nedočkala se.

Ve zdánlivě pomalém, vláčném pohybu Su řála a rozpoltila příšeru na dvě poloviny.

Elektrická záře jí vykouznila kolem hlavy auru.

Pomalu se okolo sebe rozhlížela a pak se zvolna blížila k bláně.

Poznal jsem, v kterém okamžiku mě uviděla. Zamávala volnou rukou a prudkými údery nohou vyrazila ke mně. Už byla vzdálená dva metry.

Mával jsem na ni oběma rukama a naznačoval, že má blánu proseknout. Jistě mě viděla dost zřetelně na to, aby rozeznala, že jsem také oblečený do skafandru a že mi tedy nehrozí žádné nebezpečí.

Ustoupil jsem o několik kroků nazad a stranou, aby mě nesmetla tekutina, až se bude valit proseknutou blánou dovnitř.

Su se napřáhla.

Byl to silný sek. Blána však byla ještě silnější. Naznačil jsem gesty, ať se pokusí ještě jednou.

Tala podruhé a potřetí. Bylo na ní znát, že do seku dává veškerou energii. Čtvrtá rána byla už viditelně slabší než ty předešlé. Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. Že by všechno ztroskotalo na takové pitomosti?

„Jdu za tebou, Kubo,“ ozval se mi v komlinku Dědek Čuchák. „Zamávej na Su, ať odplave na stranu, a ty se někam schovej.“

„Kde jsi?“

„No přece před tebou, kde bych byl!“

Byl to on, ten člověk ve skafandru, třímající reflektor! Rychle se blížil a Su poslechla moje mávání a odplula mi ze zorného pole. Trochu se mi sevřelo srdce, když zmizela.

Byl to Dědek Čuchák, ani jeho jsem si nemohl splést, legračně mrskal nohama a v jedné ruce držel svítilnu a v druhé...

V podlouhlém předmětu jsem poznal čtrnáct padesátku, tu pekelnou zbraň, která zbraní nebyla, bylo to ruční dělo na odstraňování důlních závalů.

Pochopil jsem, proč se Su tak ochotně uklidila na stranu a proč po mně Dědek chtěl, abych někam zalezl.

Ukázal jsem na pochcípáné roboty.

„To je tvoje práce?“

„Samozřejmě! Povíme si to doma. Teď se zašij, trochu to bouchne.“

Takže jsem vzal nohy na ramena a pelášil do obytné buňky. A že to bouchlo, jak se patří, a že to se mnou švihlo i za paterými zavřenými dveřmi, na to můžete vzít jed.

Když vystřelí čtrnáct padesátka, je to šlupka, které nic neodolá.

Ani jedna pitomá ochranná blána jedné pitomé tajné základny Enigmy.

14.

Děvčeti mohlo být sedmnáct, možná osmnáct let. Dívala se na mne jako na mimořádně odporný exemplář hmyzu, kupříkladu jako na chlupatého pavouka.

„Vám na tom opravdu nezáleží?“

Seděli jsme ve čtyřech v bistru Ganymedes, zase u café latté, abychom nekazili tradici. Marná práce, tradice byla narušena, protože nás už neobsluhoval ten barman v zelené kamizole, místo něho nastoupila Indka s ebenovými očima.

„Prosím,“ řekl jí Mantella smířlivě, „máme tu vážné jednání.“

Také Su se usmála a Dědek Čuchák udělal rozpačité „hu“.

„Já vás lidi nechápu,“ řeklo děvče. Za zády mělo dlouhána se špičatým nosem a očima barvy převařené vody. „Opravdu je vám jedno, že magistrát zanedbal všechny hygienické předpisy? Že nechal v septiku vyrůst organismy? Že jde o trestuhodnou nedbalost úředníků?“

„Úředníci nemohou za to, co se vylíhne v septiku.“

„Za všechno můžou,“ řekla pevně. „Přerostou nám přes hlavu, když si to necháme líbit.“

„Poslyšte,“ řekl jsem, „chci se k tomu postavit pozitivně.“

„Podepíšete petici?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Ne, ale dám vám nápad. Co kdybyste si navlékla skafandr a šla do toho septiku hlídkovat? Mohla byste se tam střídat tady s mladým pánem.“

„Dědku hnusnej,“ zasyčela.

„No tohle,“ opáčil jsem. „Tohle opravdu není v souladu s kodexem politické korektnosti! Moje dědkovství s hnusotou nesouvisí, jsou to dva nezávislé jevy. S takovým myšlením ráj na Lunu nepřivedete, vzácná slečno!“

„Takoví jako jste vy,“ syčela, „Lunu přivedou do zkázy.“
Rozzářil jsem se.

„Poslyšte, slečno, že vy patříte k té partě, která krmí pod kupolí kaloně?“

„Pojď,“ vybídl ji dlouhán, „nemá to kost. Jsou bingo fiat.“ Pohodila hlavou a odpochodovala i se svým podpisovým linkem, s dlouhánem v závěsu, nejspíš nakrmit kaloně.

„Co je to bingo fiat?“ chtěla vědět Su.

„To je nový výraz,“ pomohla nám Indka, když se ukázalo, že to nikdo z nás neví. „Něco jako jukli, ale vokrátě.“

„To jsme se toho dozvěděli,“ podotkl jsem.

„Nemusíme vědět všechno,“ připustila Su.

„Něco ale bych věděl docela rád,“ obrátil jsem se na Mantellu. „Řekneš nám něco, Luigi?“

„Podle našich informací Enigma vyhodnotila projekt Rosomák jako naprostý krach. Vyvíjel se slibně, v závěru se však vymknul kontrole. Parabiotické organismy vybily pokusnou stanici a pak se obrátily samy proti sobě. Výzkum skončil neúspěchem a je uzavřen.“

„Vyšetřování skončilo, zapomeňte,“ řekl jsem trpce. „Málem jsem v té kaši zůstal. Proč mě do ní namočili?“

„Veronika Fryf chtěla, abys jí zachránil bratra. Někde se dozvěděla, že jsi specialista na podpásovky a na chůzi po visutém laně bez záchranné sítě.“

„Pomáhej pánbu, to se o mně povídá?“

„Vždyť je to pravda, Kubo,“ řekla Su přísně.

„Nepočítala s tím, že se o tom dozvědí lidi z Enigmy. Věřili, že výzkum se blíží ke konci a že bude třeba myslet na zadní vrátka a zametání stop. Takže se hledal obětní beránek. Jakub Nedomý, v minulosti namočený do několika ošklivých afér, byl dobrý kandidát.“

„O žádných aférách nevím,“ pravil jsem ponuře.

„Zato lidi z Enigmy ano. Tak se stalo, že tě dostali dolů a Su do kriminálu za vraždu Veroniky Fryf.“

„Jako součást zametání stop.“

„Přesně tak. Monitorovali všechno, co se dole děje. Slyšeli každé slovo z vašich rozhovorů,“ pohlédl Mantella na Dědka a na mě. „Takže v klidu nechali Prométhea a celou partu shořet. Tebe potřebovali, abys na základně zůstal jako ten obětní beránek. Proto postavili roboty proti tobě. Jenže i Dědek měl svoje kontakty. Šlo o to, aby se Su dostala spolu s ním na základnu dřív než vyšetřovací komise. Což se stalo.“

„To byla klika!“

„Klika? Jak se to vezme.“

„Nechápu.“

„Předsedou vyšetřovací komise jsem byl já.“

„Chápu.“

„No konečně,“ podotkla Su. Rozhodl jsem se, že budu velkorysý a její popichování přehlédnu.

„A co Enigma?“ zeptal jsem se Mantelly.

Pokrčil rameny.

„Jaká Enigma? Co to je?“

„Dobře. Takže děláte v tom případě něco?“

„Ale ano. Hledáme manžela Veroniky Fryf, pana Fryfa.“

„To je ten, co má alibi, protože nevytáhl paty z Lagrangu?“

„Přesně tak. On ho vlastně nikdo nezná. Dokonce se nezachoval ani vizuální záznam.“

„Akustický ano?“

„To ano, můžu ti ho pustit do komlinku. Je to část jediného odposlechu, který se podařilo získat.“

V komlinku zašuměla nosná vlna. Pak se ozvalo:

„Pane vrchní, prosím tři vejce do skla.“ Trhnul jsem sebou.
„Copak? Stalo se něco?“

„Ne, jen jsem dostal chuť na tři vejce do skla.“

Nemusím Mantellovi vykládat, že jsem ten hlas poznal.

Už jsem ho v komlinku jednou měl, tam dole. Říkal mi hezké věci, například: „Vypadá to, že se vám prázdniny v mezisvětě protáhnou, pane Nedomý.“

Takže pan Fryf. Zmizel. Takže vlastně měl pravdu, pan Fryf. Prázdniny se protáhnou, pokud pod pojmem prázdniny měl na mysli zábavnou hru na lupiče a na četníky.

Ještě se uvidíme, pane Fryfe.

„Dáte si ještě něco?“ zeptala se indická číšnice. Zrovna jsem myslel, co Fryfovi řeknu, až ho potkám. Všichni tři se na mě dívali a řekli najednou: „Pro pána tři vejce do skla.“

„Jo,“ souhlasil jsem. „A dvojité Laphroaig k tomu, abych byl úplně spokojený. Slečno, ještě něco,“ dodal jsem, když se už otočila a šla ke kuchyni. „Řekněte prosím kuchaři, ať ta vejce jsou jukli fiat!“

Vytřeštila na mě oči, pak přikývla a urychleně odkráčela.

„Co blázníš, Kubo?“ divila se Su.

„To je detektivní trik. Aspoň se dozvíme, co to ten jukli fiat.“

Doslov autora

V polovině osmdesátých let jsem začal psát román MĚSÍC MÉHO ŽIVOTA. Jsou to vlastně tři propojené novely, svázané motivem „průkopnictví“. Ta první je o skutečných průkopnících, druhá o jakoby průkopnících, tedy o „filmování“ průkopníků, a třetí, to je degenerovaný pojem průkopnictví, posunutý do davového třeštění, jakéhosi nacismu. Knížka vyšla v roce 1988. Celé to prostředí habitatu Arkádie na Měsíci i tři hrdinové, Kuba Nedomý, Dědek Čuchák a Su Wang-Li, mi přirostli k srdci. Od té doby jsem napsal několik povídek s těmito hrdiny, ta zatím poslední byl *Lunární potápěč* ve sborníku ORBITÁLNÍ ŠERLOCI (editoři Antonín K. K. Kudláč a Tomáš Němec, MF 2006). No a úplně poslední je ta, kterou máte v tomto sborníku. Z prostředí Měsíce jsem napsal i román REPARÁTOR (1997), který je ovšem dějově posazen hodně dopředu a moji tradiční hrdinové se v něm jen kmitnou. Přál jsem si ale napsat románové pokračování příběhů o Kubovi a Dědkovi Čuchákovi. Vždycky jsem si říkal, že by to měla být detektivka. V těch dvou figurách je princip „geniálního detektiva“: Kuba je přímý drsný chlapík a Dědek je něco jako Cliftonovo kladívko: protože je kyborg, má v podstatě nadpřirozené vlastnosti. Na téhle ideji jsem pracoval dost dlouho a dnes je to tak, že Dědek Čuchák komunikuje přes věc, které říkám komlink, s vypravěčem, tedy s Kubou. Dále má absolutní paměť, dovede vnímat na jiné frekvenci než člověk, takže dokáže analyzovat pohyb, emoce apod. a vidí v širším spektru. No a má i jiné *ad hoc* vlastnosti, když je třeba.

Klíčový pro vývoj byl právě román ROCK MÉHO ŽIVOTA. Předchozí povídky, které jsem napsal, byly hodně zkušební. V cyklu jsou třeba dvě parafráze na Clarkovu *Hlídku*. Je tam vysloveně humoristická povídka o inteligentních stromech. V některých krátkých textech ani Kuba s Dědkem nevystupují, a přece se to odehrává v Arkádii na Luně. Taková je třeba titulní povídka ZEPELÍNU NA MĚSÍCI. Ovšem přelom – pro mě – v tomhle lunárním cyklu je ROCK MÉHO ŽIVOTA.

V první verzi z ledna 1998 Kuba přijíždí do nóbl habitatu Alhambra jako najatý strážce iluzinové hvězdy Moniky Fabiánové. Fabiánová bude zavražděna a Kuba narazí ve vagonu „čehosi jako vlak“ na mladičkého pitomu, který si hraje na teroristu. Kuba se ho snaží otcovsky zpacifikovat a dostane se v důsledku toho do basy. Tohle je motiv, který je pro mě, jak se zdá, neodbytný.

I v ROCKU MÉHO ŽIVOTA je Kuba dokonce tři roky v base – je to příprava na román ULTIMUS, který se má celý v base odehrávat. Nedovedu říct, proč se tak usilovně snažím Kubu dostat do basy! Tahle verze se zachovala, docela se mi líbí. Sám ROCK MÉHO ŽIVOTA šel jinudy, ale i ten rudiment, co zbyl, má jakousi šťávu a určitě se k němu vrátím. Mimochodem, ten iluzin je motiv, který jsem zapracoval i do nejnovějšího románu CELEBRITY. Ten se odehrává na Zemi, více méně v současnosti, ale popisuje se v něm vznik iluzínu jako technického prostředku. Takže pro mě je i tenhle román tak trochu součást arkadského cyklu.

V base se odehrává i druhá verze ROCKU, která se také odehrává v Alhambře, taky je tam Monika Fabiánová, ale hrdinou už není Kuba, ale „infonaut“ Abakus. V té době, v roce 1998, zuřil všude internet a já v něm byl po uši a obyčejný Kuba Nedomý pro mě byl moc obyčejný, takže jsem chtěl mít figuru infonauta, síťového Robina Hooda. Taková figura se objevuje i v povídce *Odpadlík* a v jedné verzi TUŠENÍ PODRAZU, románu pro rok 2007. I to je nějaké naplnění snu. Jsem *bloody fucking user*, žádný počítačový guru, a tak si trochu sním o chlapíkovi ve stylu Johnny Mnemonika.

Rozhodně jsem na to nebyl pyšný, že jsem na románu ztroskotal. V té době jsem napsal TMU, to samozřejmě byl z mého hlediska úspěch, ale na řadu let to bylo poslední velké vypětí. Věnoval jsem se víc žurnalistice, hlavně internetu, byl tu Neviditelný pes a od roku 1999 deník o digitální fotografii Digineff. Na Lunu a na cyklus jsem nezapomněl a dokonce jsem začal psát třetí verzi ROCKU, její texty nemůžu najít.

Elvis Presley se už vyskytuje v té první verzi, ale tahle třetí měla být přímo o něm. Začínalo to tím, že někdo chce prodat

Kubovi Nedomému starožitnost, Elvisův cadillac. Dokonce mám ten cadillac doma, tedy modýlek, hračku, stojí mi na repráku od počítače. Jenže se ukáže, že ten cadillac je kamuflovaný hardware zakázané technologie vyvíjení lidí „in vitro“ – a že Elvis žije díky tomu, že se neustále replikuje. Na konci příběhu se měl Elvis ukázat živý a zdravý. To byla ta zásadní fabulační chyba, byl to druh příběhu, kterému říkám „čáry máry fuk“, tedy že se vypouští mlha a nakonec se vytáhne králík z klobouku. Znáte to. Autor i čtenář se trápí s nějakým tajemstvím a pak se ukáže, že „von je Mimoszemšťan“, a divme se, jé. Takže to zamrzlo.

Od roku 2004 jsem se trápil s románem, který nakonec vyšel jako TUŠENÍ PODRAZU. Původně se měl jmenovat *Urban legends*, jeho motivy se měnily, poslání se měnilo, až mi z toho vyšlo něco úplně jiného, román v jiném stylu. Tomu stylu říkám „mys-fi“, tedy mystifikační sci-fi. No a jak jsem se s tím pral, někdy o Vánocích roku 2005 jsem dostal ten nápad: žádné „čáry máry fuk“, králík z klobouku, mlžení a na konci Elvis! Ten tam musí být hned na začátku, ten Elvis Presley, nejlíp jako mrtvola. A Kuba řeší, kdo ho zabil a proč ho zabil a jak to s ním je. Psát jsem začal 1. ledna 2006 a do konce března byl román, se kterým jsem se trápil osm let, hotový.

Ona ta všechna trápení asi měla přece jen smysl. Jednak jsem si ujasnil, jak to s tou Lunou je. Pro mě funguje jako utopický svět, ve kterém vládnou jiná pravidla než tady na Zemi. Je to svět racionální, i já jsem racionální, jinak bych sci-fi nepsal (a možná psal fantasy). Dodržují se tam pravidla a zdá se, že tam nefunguje Parkinsonův zákon o samovolném množení byrokracie. No a pak jsem jakž takž zvládl techniku románu.

Povídka, kterou se chystáte číst nebo dočteli nebo prolistovali, to je spíš novelka než *short story*. Objevuje se v ní moment zápolení s nějakou silou v pozadí. Ten se mi silně zjevil už v TUŠENÍ PODRAZU a je přítomný i v navazujícím románu CELEBRITY (Albatros Plus 2009). Ač věru nejsem, nikdy jsem nebyl a nikdy nebudu komunista, zkušenost mě naučila hluboké nedůvěře v průmyslové korporace a nijak

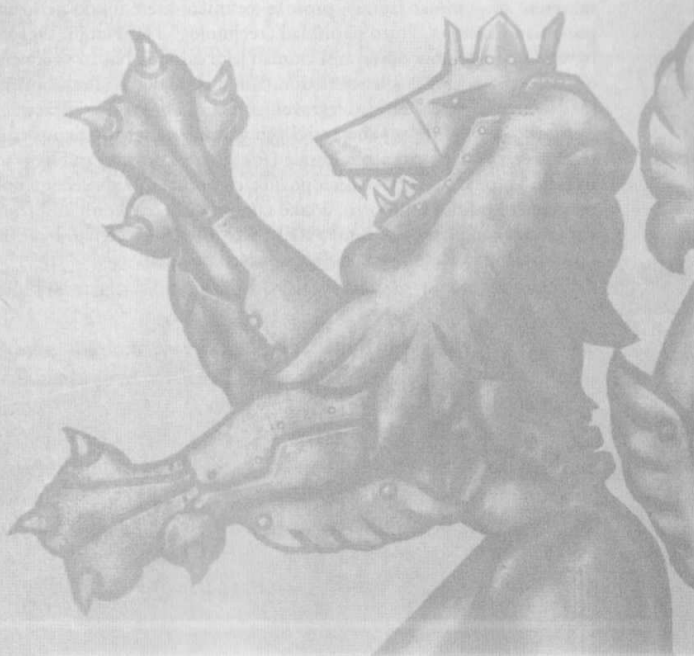
nepodceňuji jejich vliv na politiku. Bohužel, zcela se naplnila slova Václava Bělohradského, který docházel v roce 1990 k nám do redakce MF Dnes a dával nám – po svém návratu z emigrace – „politická školení mužstva“. On říkal, že se do politiky stahují ti nejhorší lidé, protože ti skutečně slušní a kvalitní jsou v průmyslu, v obchodě, ve vědě a v kultuře, co by proboha v politice dělali? Tehdy jsem mu věřil tak asi z 25 procent, teď na 125 procent. A Kuba s Dědkem, to jsou ti normální lidé, jako jsme vy a já, kdo máme chyby a děláme blbosti a nejsme žádní supermani (Dědek, ač má supervlastnosti, rozhodně není superman, je to prostě Dědek Čuchák) a zloději veřejného prostoru nás serou. Čímž se mi lunární cyklus zvolna posouvá z pokusu o utopii do parafráze normálního pozemského života.

Na rok 2010 chystám román HVĚZDA MÉHO ŽIVOTA. Je napsaný, chybí mu poslední redakce. Dějově zapadá těsně za první třetinu MĚSÍCE MÉHO ŽIVOTA. Název si vymyslel můj kamarád a betatester mých textů Jiří Knébl. Naznačuje, že v něm půjde o „hvězdu“, popisuje se v něm, jak se Kuba sešel se Su z rodiny Wang-li a jak se dal dohromady s kyborgem, aby spolu prodávali a vyráběli starožitnosti. Vlastně největším vývojem prošla právě Su. Původně to byla lehce dekadentní bardáma od Modré laguny, ale v ROCKU jsem ji postavil jako bojovnici a šermířku. Je to vliv mé ženy Ljuby Krbové, takto bojovnice wu-šu. No a HVĚZDOU cyklus zdaleka nekončí. Mám rozepsaný už zmíněný ULTIMUS, ten chystám na rok 2012. A do té doby se mi snad splní sen, rád bych potkal výtvarníka, který by byl ochotný a schopný Arkádii a svět Luny vizualizovat. On dnes každý raději Conany a magické princezny než nějaké kupole a graviplány, ale třeba na někoho narazím.

Tak ať se vám na Luně líbí. Hu!

VLADIMÍR ŠLECHTA

Oggerd

Do této série spadá:

povídka *Legendární zbraň* (in: ČAS PSANCŮ, 2004)

povídka *Artefakt* (in: Ikarie 3/1996)

povídka *Dóm* (in: Ikarie 9/1998)

román PROJEKT BERSERKR (1999)

román OSTŘÍ OZVĚNY (1999)

román KYBORGGOVO JMÉNO (2003)

novela *Chcípnout jako pes* (v této knize)

román KELTSKÁ BRÁNA (v přípravě)

Vladimír Šlechta (narozen 1960) je většině čtenářů známý především jako autor rozsáhlého fantasy cyklu Krvavé pohraničí, jenž vzniká od roku 1999 a dnes čítá již osm knih (románů a sbírek) a několik dalších povídek k tomu.

Jakmile se ovšem vrátíme do onoho roku 1999, uvidíme Šlechtu jako hvězdu science fiction. Dlouholeté rozvíjení svého postkatastrofického cyklu tehdy dočasně završil dvěma romány, které u čtenářů slavily úspěch. Série představuje budoucnost našeho světa v době po válkách o energetické zdroje. Evropa se pomalu zvedá z trosek a lidé se snaží znovuobjevit technologické výdobytky z předválečného období. V této době žije Oggerd, podle nějž se přezdívá celému cyklu. Některé příběhy mohou svým charakterem připomínat fantasy, protože technika, které nikdo nerozumí, má pro lidi punc nadpřirozena. Proto například „technolog“ Hal Hargo, Oggerdův společník, bývá někdy ostatními postavami vnímán jako čaroděj. Nic to však nemění na tom, že oggerdovský cyklus je science fiction, kde mají hlavní hrdinové primární cíl znovuobjevit ztracené technologie a zároveň pomoci s obrodou civilizace.

Šlechta se období po energetických válkách věnoval v neposlední řadě ještě ve třech svérázných povídkách o Emmě (*Rituál* a dvě povídky publikované pod pseudonymem Volodja Bart). V dalších povídkách popsal i předválečnou dobu, jež se nesla ve znamení osidlování Marsu, a také samotný válečný konflikt a jeho bezprostřední následky. Nyní připravuje román

KELTSKÁ BRÁNA a čtenáři by se brzy měli dočkat i souborného knižního vydání Oggerdových povídek.

Chcípnout jako pes

Vladimír Šlechta

01

„Strašidelnej les je na dohled,“ řekl drobný kníratý topič, oblečený v umaštěných montérkách. „Kleingern máme za rohem.“

Zelená hmota *strašidelného lesa* pokrývala oblý kopec. Před hradbou stromů, v pásu širokém asi půl kilometru, zářilo žlutě kvetoucí řepkové pole.

„To je ale žluť, co, Heinrichu?“ pokračoval topič ve své samomluvě. „Takhle žlutou mám moč, když si dám pivo z Pezlódskýho pivováru.“

„Nějak ti to vyhasíná, Fritzi,“ zabručel mašinfíra a zaklepal nehtem na manometr. „Tlak jde dolu.“

„Ale prdlajs,“ odfrkl topič. „Šetřím dřevo. Za půl hodky budem ve stanici.“

„Nekecej a přilož,“ zvýšil mašinfíra hlas. Vyklonil se z okénka na levé straně, tam, co se rozkládal řepkový lán. Přes ležatý kotel lokomotivy se zadíval na ubíhající trať. Byl oblečený podobně jako topič, tedy do špinavých montérek, na hlavě měl však nasazenou červenou strojvůdcovskou čepici.

„Něco tě žere, Heinrichu?“ zeptal se topič.

„Nezůstaneme v Kleingernu. Vyložíme náklad, hodíme tam zpětnej chod a pošupajdíme zpátky. Myslím, že se to v Kleingernu pořádně posralo.“

„Ty něco víš, Heinrichu?“ zakňoural topič vyčítavě. „Něco víš a neřekls mi to.“

Mašinfíra sundal masitou pravici z kolečka regulátoru a zdvihl ukazovák. „Mysli, Fritzi. Takže za prvé: v Kleingernu je pobočka Institutu, ve který pěstujou ty vlkodlaky.“

„Vlkodlaky?“

„Nedělej, že o tom nevíš, mezi ajznboňákama se přece rozkecá všechno. A za druhý: vezeme tam komando. Převzali jsme vlak před svítáním, ale prej už jsou na cestě dva dny. Uháníme skoro dvanáct hodin a všechny semaforey máme na *volno*. Někdo před náma umetá trať. Co z toho vyplývá, he? Parádní průser. Takže koukej přiložit, v Kleingernu nezůstaneme. Domluví se s místním přednostou, aby pozdržel hlášení. Za hodinu už budeme zpátky v Genaufurthu, tam mají odstavnou kolej. Doplníme vodu a nejspíš se i prospíme.“

Topič otevřel dveře boudičky a vešel na otevřený tendr, kde byla naskládaná buková polena.

„To jsou ale lány řepky, až z tý žlutě přecházejí oči,“ hodil přes rameno. „Prej už začínají zavádět mašiny na tudlencu bionaftu. To bude vopravdu pokrok. Už se nebudeme muset mordovat s těmadlenc polenama...“

„Příkládej, nebo tě přetáhnu, Fritzi,“ zavrčel mašinfíra a znělo to opravdu našťvaně.

Topič se zadíval přes brlení. Za tendrem byl připojen osobní vagon, pak dobytčák pro koně a dál už nic. Z okna osobního vagonu se vykláněl Pěnkavka Gowery a překřikoval dunění kol: „Civilizace! Konečně jsme zase v civilizaci! Miluju civilizaci!“

„Tenhleten vypadá jako opravdickej zabiják,“ podotkl topič. Popadl první poleno a hodil ho do boudičky před topeniště.

Přes kopec by to bylo do Kleingernu mnohem blíž než po trati, slabé dva kilometry. Nikdo však nebyl takový blázen, aby se pokusil projít *strašidelným lesem*.

Trať se stáčela do oblouku, zleva obcházela nízký hřeben. Mašinfíra to tady znal. Věděl, že až přejedou horizont, začne se trať svažovat dolů. Díval se podél kotle a pravou ruku měl zavěšenou na táhle písťaly. Až se krajina překloupí dolů, zapíská. Kleingernští budou vědět, že ho mají čekat.

Kola se ještě párkrát otočila, vlak minul nejvyšší bod. Před čenicem lokomotivy se otevřel povlovný klesající svah.

„Do hajzlu!“ vyjekl mašinfíra a přehmátl z táhla písťaly na brzdu. „Co to je?“

„Co se děje, Heinrichu?“ křikl topič a vyklonil se přes brlení tendru.

„Překážka na trati! Ježíši! Nějaká svině naházela na koleje klády!“

Na kolejích ležela velická hromada kmenů. Vlak od ní byl zatím docela daleko, asi tak půl kilometru.

Ve *strašidelném lese*, který se nacházel za řepkovým polem, praskl výstřel. Než dolehl k uhánějícímu vlaku, zeslábl a zanikl v rachocení kol.

Kulka zasáhla mašinfíru do ramene. Narazila na kost a rozprskla se na několik úlomků. Jeden úlomek přetěl mašinfírovi krkavici, další vlétl otevřenými dveřmi do tendru a oderval topičovi kus ucha.

Topič sebou škubl a druhá kulka ho těsně minula. Třetí kulka, která přilétla s prodlevou jedné vteřiny, ho ovšem zasáhla do páteře a srazila na prkennou podlahu.

Vláček uháněl dál.

Z útrob odstřelovačovy výkonné pušky zaznělo lahodné *klik-klak*. Do nábojové komory vklouzla další patrona. Odstřelovač už měl vlastně splněno, teď už bylo jasné, že vlak narazí do překážky a vykolejí. Střelba na pohyblivý terč se mu však zalíbila.

Přemístil zaměřovačí kříž o kus dál, tam, kde se z okna vykláněl Pěnkavka Gowery.

Předsadil potřebnou vzdálenost. Zatajil dech. Pak stiskl spoušť.

02

„Civilizace!“ hulákal Gowery, vykloněný z okna. „Konečně zase v civilizaci! Miluju civilizaci!“ Vítr mu cuchal dlouhé tmavé vlasy, cíp Goweryho modrého ponča vlál podél vagonu jako prapor.

Nebyla to však civilizace, ale jen její kousky, vyrvané z nekonečných sutin a trosek.

Téhle krajině se kdysi říkalo Vestfálsko. Za časů industriální civilizace se tu nacházelo souměstí Düsseldorf – Essen –

Dortmund. Na ploše mnoha tisíc čtverečních kilometrů se rozkládaly fabriky, hutě, válcovny, železárny, ubytovny, dělnické kolonie, administrativní čtvrti. Pak, na samém konci toho krátkého období mezi první a druhou energetickou válkou, se místní imigranti vzbouřili a vyhlásili Vestfálsko islámským státem.

Vznikl *Kalifát Vestfalia*.

Evropa s islamisty nejprve vyjednávala po dobrém, marně. Pak nastala druhá fáze: izolované, chirurgicky přesné ostřelování pečlivě vybraných míst. Ve třetí fázi už byl *kalifát* bombardován plošně. Tuny bomb a dělostřeleckých granátů rozdrtily souměstí nadrobno. Pak přišly na řadu bojové plyny a biologické zbraně. Nakonec na *Kalifát Vestfalia* dopadly dvě nebo tři rakety s jadernými hlavicemi, to už však byla druhá energetická válka v plném proudu. Celá Evropa hořela v jednom ohni a pro nějaké Vestfálsko už nikdo neplakal.

Řeka Rýn zmizela, *rozplizla* se do krajiny. Opustila koryto, zasypané troskami, a protékala hustým sítem rozvalin. Horní Porýní se stalo na víc než jedno století neobyvatelným.

Během let porostly ruiny obvyklou škálou zmutovaných stromů. Vrátili se sem členovci i hmyz. Zmutovali, ale přežívali. Radioaktivita slábla. Do vyprázdněné oblasti se mohli nastěhovat ptáci a savci, jejich genetický kód se však vlivem zbytkové radiace měnil. Rodily se zde zrůdy s nadpočetnými končetinami i nadbytečnými hlavami. Většina z nich hynula hned po narození, některé však prokázaly životaschopnost, přežívaly a rozmnožovaly se dál.

Sto padesát let po zániku staré industriální civilizace se do Vestfálska začali vracet první lidé. Čekali je zde tvorové s ostrými zuby a jedovatými žihadly, ale také nezměrné poklady, ukryté pod sutinami. Železo. Měď. Cín. Nikl.

V současné době, téměř dvě stě let po katastrofě, už byly do území Vestfálska proraženy dlouhé koridory zkulturněné země. V rozsáhlých oblastech byla půda zbavena trosek, rozorána a oseta. Jak se vlak šinul krajinou, sledoval Gowery zelená pole i kvetoucí sady. A také vesničky s bíle omítnutými domky a kostelíky, čistounké, opečovávané s proslulou germánskou

důkladností. Pak se však k trati pokaždé vrátily rozervané trosky porostlé hustými, jasně zelenými křovisky.

Rozvalené výrobní haly se skelety trčícími k nebi vypadaly jako zdechliny obrovských pravěkých zvířat. Některé zmutované lesy byly ohrazeny řadami cedulí s nápisem *ACHTUNG – MINEN!*

Když se už zdálo, že pustina nikdy neskončí, znovu se lesy rozevřely a uvolnily místo žluťoučkým řepkovým lánům a pastvinám se stádečky strakatých krav.

03

Gowery, Oggerd a Hal Hargo už byli na cestě dva dny. Rozkaz je dostihl na pobřeží Severního moře, nezbylo jim než naložit koně do dobytčáku a nasednout do osobního vagonu. Od té chvíle je natrásalo drncání kolejí, ze spánku je budil jekot parní píšťaly. Gowery nevěděl, co je cílem cesty. Když se zeptal Oggerda, ten jen zabručel: „To je tajné, Pěnkavko.“

Později k nim přistoupila desítká vojáků. Některé z nich už znali z dřívějšíka. Tohle nebyli nějací rekruti, ale zkušeni a vyzkoušení zabijáci.

Vojáci? Znamená to, že se bude bojovat? odhadoval Gowery, zatímco Oggerd vytrvale mlčel.

Na jedné z krátkých zastávek, když doplňovali vodu do kotle, se Gowery dal do řeči s povídavým ajznboňákem. Dozvěděl se, že cílem *sendungu* je jistý Kleingern.

Kleingern? Co je to za hnízdo? Když se Gowery vyptával svých společníků, Hal Hargo se zmínil o tom, že Kleingern zná. Prý tam strávil několik měsíců na stáži – už před mnoha lety, ještě jako student.

Ujížděli k západu a neviditelná ruka před nimi čistila trať. Nikdy nečekali, semaforey jim pokaždé ukázaly *volno*.

Hal Hargo, brýlatý chlapíček s nečistou pletí a s mastnými vlasy, svázanými do culíku, byl tou dlouhou cestou už dočista utrápený. V dusném kupé si sundal svůj hábit s kapucí a seděl tam jen ve flekatém spodním triku a v odrbaných maskáčových kalhotách, zavěšených na širokých šlích. Zadek měl tak

otlačený, že se mu na něm snad udělaly puchýře. Pod ramenem mu ze speciálního pouzdra trčela pistolová pažba upilované brokovnice, která mu bránila v tom, aby se pořádně natáhl. Harga však nic na světě nedokázalo přinutit, aby si pouzdro s brokovnicí odepnul a pověsil na věšák.

Oggerdovi bylo nějaké nepohodlí lhostejné. Už dávno si sundal svůj plastický krunýř a hodil ho nahoru do sítě, opasek s pouzdem na velkorážní pistoli si však nechal zapnutý kolem pasu. Stejně jako Hal Hargo byl i on oblečený do trika a maskáčů, na rozdíl od brýlatého střízlíka však udržoval své oblečení v čistotě. Nohy, obuté do těžkých šněrovacích bot, vytáhl nahoru na lavici a zkřížil. Dlaně si položil na kolena. V téhle meditační pozici zůstával nepohnutě mnoho hodin.

Oggerd byl, jak se říká, kus chlapa – vysoký, ramenatý, svalnatý. Na úzké, věčně zachmuřené tváři si pěstoval kratičký plnovous. I vlasy měl ostříhané nakrátko.

Za tenkými prkennými stěnami kupé, vepředu i vzadu, zněly hlasy vojáků. Ti vepředu hráli karty a hádali se. Vzadu si zase vyprávěli nějaké oplzlé historky. Překřikovali se, hulákali, chechtali se. Vyzutí z těžkých bot větrali měsíc neprané onuce. Vějíři karet rozháněli střevní plyny. Jednu od druhé si zapalovali ručně balené cigarety ze špatného tabáku, řezaného bukovým listím.

Dlouhý pás temně zelené pustiny skončil, na levé straně trati se zaleskla oslňující žluť řepkového pole. Pěnkavka Gowery se na tyhle řepkové lány nemohl vynadívat. Líbila se mu i stádečka červeného skotu a obílené domky s kvetoucími předzahrádkami. Všechno bylo tak barevné. Po dlouhých měsících, které strávil v Pustinách, si připadal jako v ráji.

„Miluju civilizaci,“ zahulákal naposledy z okna. Pak se otočil do kupé a řekl: „Doufám, že v tom Kleingernu vaří pořádný kafe a ne nějakéj bukvicovej blivajz.“

Když říkal *kafe*, zabila odstřelovačova kulka mašinfíru. Na konci věty zemřel topič.

Gowery ani nedořekl a už věděl, že se Oggerd *změnil*. Mohutný válečník sice stále seděl bez pohnutí, už to však nebyl

kámen, ale stlačená ocelová pružina. Než se mohl Gowery zeptat, co se děje, Oggerd se vymrštil.

Neurvalá ruka popadla Goweryho za rameno a srazila jej na podlahu. Kulka, která mu byla určená, prosvístěla otevřeným oknem a neškodně se rozprskla v polstrování kupé.

„Všichni na zem!“ zaburácel Oggerd. „Někdo nás ostřeluje.“

Vtrhnul do chodbičky a pověsil se na záchrannou brzdu. Brzdové desky se za hlasitého kvílení přitiskly na rychle se otáčející kola.

Setrvačnost hodila cestující dopředu.

Vlak zastavuje. Děsivý jekot brzd je přehlušen rachocením výstřelů, které se teď ozývají docela blízko. Ze žlutého řepkového pole přilétají kulky a prorážejí stěny vagonů.

„Všichni ven!“ řve Oggerd. Loktem vyráží střední příčku okna v chodbičce. Okenní sklo se sype dolů.

„Vyskoč, Pěnkavko!“ burácí Oggerd. Nečeká na nic, bere Goweryho vzadu za opasek. Zdvihá ho a strká oknem ven.

Strká? Vlastně prohazuje.

Gowery se v letu obrací a dopadá na všechny čtyři jako kočka. Natloukl si koleno, ale jinak si neublížil.

Trať rozděluje krajinu na dvě části. Nalevo se rozkládá řepkové pole a za ním je starý zmutovaný les. Odstřelovačovy kulky přilétají právě z lesa, ale i v poli se skrývají střelci a ti teď pálí ze všech hlavních. Napravo od trati je pastvina, tu a tam přerušená zídkami, vyskládanými z kusů prastarého betonu. Pastvina se táhne podél trati v pásu širokém asi kilometr a za ní je jiný les.

„Kryj se za vagonem, Pěnkavko!“ halasí Oggerd.

Gowery už prošel mnoha bitevními poli, a tak ho palba z boku nevyvádí z míry. Je mu jasné, že pokud se bude skrývat za vagonem, zůstane v relativním bezpečí. Vlak se však pořád ještě pohybuje.

Gowery se staví na nohy a pokouší se o kulhavý klus. Z předních i zadních dveří osobního vagonu se sypou vojáci. Jsou bosí a v hrstech drží to, co popadli: boty, pušky i vějíře karet s rozehranou partií mariáše.

Desátník jménem Schneidl vleče zakrvácené tělo v maskáčích.

Gowery popobíhá a dostává se až na úroveň osobního vagonu.

„Pěnkavko! Hážu ti Harga!“ řve shora Oggerd. Gowery má sotva čas vzhlednout a už na něj dopadá drobný technolog. Gowery napřahuje ruce, chytá Harga, vzápětí se oba kutálejí v trávě.

Vlak je zvolna míjí. Teď už jede takřka krokem, kvílení brzd utichá. Zároveň umlká i střelba z řepkového pole, takže je dobře slyšet bolestivý nářek z vnitřku vagonu. Zůstal tam nějaký raněný voják.

Z dobytčáku zaznívá dupot a ržání vyděšených koní. Některá ze zvířat jsou nejspíš raněná střelbou, kopou do dřevěných stěn a pokoušejí se utrhnout z úvazů.

„Vstávej, Pěnkavko, kryj se za vagonem!“

Náhle nad ním stojí Oggerd, který v mezičase proskočil okénkem. V levé ruce svírá svou upravenou kulovnici. Shýbá se, bere Harga pod ramenem a táhne ho dál, aby zůstali kryti za pohybujícím se vlakem.

„Koně...“ říká Gowery. „Jsou tam koně!“

Zdvihá se ze země. Škobrtavě přichází k dobytčáku, vyráží zajišťovací kolík a škubnutím otevírá posuvnou stěnu. Vzápětí uskakuje, protože vyděšená zvířata se hrnou ven. Čtyři koně se utthli z úvazů, teď běží pastvinou podél trati.

Z řepkového pole znovu praskají výstřely, koně jsou pro ukryté střelce dobrým terčem.

Gowery vyskakuje nahoru do dobytčáku. Na podlaze leží dvě nehybná těla, tihle koně už schytali kulku, padli a ostatní je udupali. Vzadu škupe uzdou Goweryho klisna, která se nedokázala odtrhnout od železné tyče.

„Pěnkavko!“ řve Oggerd. „Vrať se a lehni na zem!“

Gowery ho však nevnímá.

„To jsem já,“ promlouvá k vyděšené klisně a pokouší se o konejšivý tón. „Hned tě pustím!“

Tahá z kapsy zavírací nůž a překračuje mrtvá těla.

Prásk – prásk – prásk – prásk! Ukrytí střelci právě složili posledního ze čtyř uprchlých koní.

Gowery v rychlosti přeřezává uzdu. „Tak pojd', holka!“

Pohyb nožem – a klisna je volná. Gowery pouští zavírák a věší se jí na krk.

„Utíkej, holka!“

Rezavá klisna vyskakuje otevřenou stěnou ven na pastvinu. Gowery jí visí na krku, pravou nohu přehodil přes neosedlaný hřbet. Levičkou drží zbytek uzdy a pokouší se klisnu řídit.

„Utíkej k lesu, holka! Běž!“

Rezavá klisna cválá přes pláň. Ze strany střelců z řepkového pole je odstíněna vlakem. Odstřelovač, ukrytý v lese, ji zahlédl přes střechu vagonu. Vystřelil po ní, bylo to však příliš daleko.

Vlak stojí.

04

Oggerd leží na břiše, škvírou mezi kolejnicí a spodkem vagonu vyhlíží do žlutého pole.

„Desátníku Schneidle!“ křičí.

Desátník Schneidl se pokouší zastavit krvácení raněného muže, kterého vyvlekl z vagonu.

„Tady jsem, majore!“

„Máte vysílačku?“

„Ano, mám! Pane! Přišli jsme o tři chlapy! Müttler je zraněný a zůstal uvnitř.“

Z vnitřku vagonu zní kvílení, jako by na sebe chtěl Müttler upozornit. Už to však není řev, jen bolestné vzdychání.

„Placka to taky pěkně schytl,“ pokračuje Schneidl. „Ruku má na hadry, nemůžu zastavit tu krev.“

„Nechte ho být, Schneidle. Máte vysílačku?“

„Vysílačku mám... Ale majore! Musíme se přece o Placku postarat! A taky o Müttlera...“

„Hargo, ošetři raněného,“ štěká Oggerd. „Nezvedej hlavu! Musíš se k němu připlazit! Schneidle, vezměte vysílačku a projíždějte frekvence. Ti střelci se musejí nějak dorozumívat. Někde v tom lese mají pozorovatele. Zjistěte to!“

„Ano, pane... Provedu!“

Oggerd se zdvihá na loktech, dívá se do řepkového pole, hned se zas tiskne k zemi. Z pole se znovu zvedá palba. Škvírou mezi spodkem vagonu a kolejnicí sviští pár kulek.

Vojáci se tisknou k zemi, jak nejtěsněji můžou. Oggerd se smýká jako had, hbitě se přemísťuje podél vlaku. Pozvedá hlaveň pušky a tentokrát střílí on. V rychlém sledu pálí tři rány a znovu se tiskne k zemi. Z pole tentokrát nepřichází odvěta, jenom ve vzdálenosti asi sto metrů kdosi hlasitě vyjekl.

„Jednoho jste dostal, majore!“ křičí Schneidl.

„Projíždějte frekvence, desátníku! Slyšíte něco?“

„Ne...“

„Připravte se,“ zachrčí Oggerd. „Všichni se připravte! Až dám povel, začnete střílet přes koleje. Kolik máte pušek?“

„Já mám...“

„Já taky...“

„Pět pušek, majore,“ hlásí Schneidl. „Já jsem svoji nechal ve vagoně, když jsem tahal Placku.“

Oggerd vytáhl z pobočního pouzdra pistoli a hodil mu ji. „Vezměte si tohle, desátníku... Připravení? Palte!“

Vstal, a provázený rachotem výstřelů, přeběhl kolem osobního vagonu. Minul tendr a skočil na stupátko lokomotivy. Příkrčený otevřel dvířka do kabiny. Trup mrtvého mašinfíry, dosud opřený o dveře, vypadl ven. Oggerd ho shodil dolů ke kolejišti.

„Zastavte palbu,“ křikl. Za otevřeným průchodem do tendru zahlédl špinavé montérky drobného topiče. Pak se podíval na manometry: v topeništi sice vyhasínalo, ale kotel byl stále ještě pod tlakem.

Věděl, že odstřelovač zaznamenal pohyb v kabině a pád mrtvoly. Teď čeká, tají dech, prst má na spoušti.

Doplazil se po podlaze kabiny až k ovládacím panelům. Zamazal se mašinfírovou krví, před odstřelovačem ho však chránila železná dvířka na levé straně. Zdvihl ruku a škulbl táhlem výpustného ventilu. Zaznělo prudké syčení, jak se pára drala ven.

Prostor před budkou strojvedoucího se rázem zaplnil unikající párou.

Vyklouzl z kabiny, přeskočil na ojnici a přeběhl až do poloviny kotle. Chytil se úchyty a vytáhl se nahoru. Dvě vteřiny se rozhlížel, pak sklouzl dolů. Právě včas. Nad hlavou mu prosvištěla odstřelovačova kulka, s prodlevou sem dolehlo i prásknutí pušky. Přesto Oggerd zahlédl to, co potřeboval vidět: vlnění řepky, jak se střelci přesunovali do bezpečí. A také vzdálené zablýskání skel dalekohledu.

Na okraji lesa někdo naprosto diletantsky manipuloval s optikou. Slunce se sklánělo k západu a teď, na prahu léta, zapadalo víceméně na jihozápadě, proto bylo divné, že dalekohled zachytil sluneční odraz. Pozorovatel se nejspíš zuřivě rozhlížel ze strany na stranu, nahoru a dolů.

Oggerd už věděl vše, co potřeboval. V krajině se skrývaly dvě skupiny nepřátel: odstřelovač v lese a střelci v řepkovém poli. V lese, někde v doslechu odstřelovače, se ukrýval i pozorovatel s dalekohledem. Pro Oggerda to byly tři potenciální cíle. Polohu odstřelovače však znal jen zhruba a střelci se právě přesunovali za jakousi muldou. Zato polohu pozorovatele právě odhalil s naprostou jistotou.

Po ojnici přeběhl podél kotle a přeskočil na přední nárazník. Pomaličku, s pažbou pušky založenou do ramene, se vykláněl kolem čumáku lokomotivy. Teď šlo jen o to nepoplašit pozorovatele.

Jedna z nejdůležitějších schopností odstřelovače je okamžité zaměření puškohledu na cíl. V jednu chvíli obhlíží oblast oběma očima, aby se vzápětí zahleděl do uzoučkého tunýlku, který mu z krajiny vykrojí jen nepatrnou část. Pokud nedokáže zachytit cíl ihned, může se mu stát, že ho bude znovu hledat vlastníma očima a propásne příležitost vhodnou k výstřelu. Proto je dobré, když má odstřelovač pozorovatele.

A tak to bylo i tady.

Pozorovatel si hověl někde na větvi a zpoza zelené záclony listů propátrával krajinu triedrem. Od vlaku ho dělila třístametrová vzdálenost, a tak si nejspíš připadal v bezpečí.

Jenomže Oggerd nepotřeboval žádný puškohled, měl zrak jako ostrůž. Našel pozorovatele, skrytého mezi olistěnými větvemi. Pečlivě zamířil. Stiskl spoušť.

Větve vzdáleného stromu se rozkymácely, jak tělo pozorovatele padalo dolů.

Oggerd rychle seskočil z nárazníku, zalehl za kolejnici a prostrčil hlaveň mezi koly lokomotivy. Zadíval se tam, kde tušil, že se nachází odstřelovač. Zahlédl nějaký pohyb, zkusmo tam střelil, ale předem věděl, že mine. Vypálil tam ještě dvě kulky, aby odstřelovače postrašil.

V řepkovém poli zahlédl vzdálený pohyb, mezi žlutými květy se čeřila rozkývaná brázda. Něco tam běželo. Běželo to velmi rychle. Někáký člověk? Nesmysl. Žádný člověk není takhle hbitý, když se pohybuje v hlubokém předklonu. Oggerd tam mohl střelit a snad by běžícího tvora i zasáhl – proč by to ale dělal? Nač plýtvat municí na nějaké vyplašené zvíře?

„Zaslechl jste nějaké vysílání, Schneidle?“ křikl.

„Nic, majore. Projíždím frekvence a úplný ticho.“

„Podejte mi tu vysílačku... Schneidle, vy umíte řídit lokomotivu? Rozjeďte ji, ale pomalu. Zastavíte před támhletoú barikádoú!“

Desátník Schneidl vyjekl, jako by právě vyslechl rozsudek smrti. „To mě odstřelovač sejme, majore.“

„Odstřelovač už je pryč. Rozjeďte vlak, Schneidle. Vy dva támhle – dojděte do vlaku a vynesete Müttlera. Hargo, ošetříš ho.“

Pak stiskl přepínač vysílačky, kterou mu podal desátník. „Pěnkavko, jsi na příjmu? Ohlas se.“

Pěnkavka Gowery se v tu samou chvíli nacházel asi kilometr od trati. Tady už zase začínal les. Vypadal divoce a zdálo se, že se táhne na kilometry daleko. Převažovaly v něm duby a buky vyrostlé ještě za dob silné radiace. Jejich kmeny pokrývaly ježaté, jakoby rakovinné boule.

Gowerymu se podařilo zachránit svou rezavou klisnu a taky sebe samotného. Odešel hlouběji mezi stromy a přes vrcholky kapradí vyhlížel, co se děje u trati. Vlak odsud vypadal jako dětská hračka.

Vysílačka ve vnitřní kapse jeho modrého ponča zapípala a Gowery po ní sáhl. Za zády mu zafrkala rezavá klisna. Gowery se ohlédl a strnul v polovině pohybu.

Mezi stromy, podél čáry lesa, se k němu blížil *vlk*.

Vlk? Možná to byl nějaký kříženec vlka se psem. Anebo to byl vlčák?

Gowery už viděl spoustu vlků, všichni však byli mnohem menší než tenhle pořizek. Vlci z Pustin jsou ustrašené, obvykle podvyživené a vypelichané kreaturky, ale tenhle byl statný a srst se mu jen leskla. Tvářil se cílevědomě – pokud se tedy vlk dokáže nějak tvářit.

Přiklusal ke Gowerymu a zastavil se pět metrů od něj. Rezavá klisna, kterou Gowery držel za zbytek uříznuté uzdy, zacukala hlavou. *Vlk* krátce štěkl, zdálo se, že ji *okřikuje*.

Kobylka to pochopila okamžitě, přestala sebou cukat, zklidnila se.

Vlk ještě dvakrát krátce štěkl. Pak zachrčel, zavrčel a zafuněl – ne jednou, ale několikrát. Vzájemně ty zvuky kombinoval. Posadil se a dlouhým jazykem si olízl čenich.

„Pěnkavko, jsi na příjmu? Ohlas se, přepínám,“ zněl zpod ponča tlumený Oggerdův hlas. Gowery se však stále ještě nedokázal pohnout. Díval se na vlka jako na zjevení.

„Tobě mluví břicho?“ vyjekl po straně lidský hlas. „Tý jsi břichomluvec?“

Gowery se ohlédl a jeho zorné pole zachytilo dalšího návštěvníka. Drobného, bělovlasého, věkem už sehnutého zálesáka.

Takovéhle *týpky* znal, vyskytovali se v severních lesích. I nářečí, vyznačující se protahovanými samohláskami, odpovídalo lovcí ze severních lesů. Co však dělá tady?

„Pěnkavko, tady Oggerd, ohlas se, přepínám,“ ozýval se zpod ponča tlumený hlas.

„Mluví tí břicho,“ zopakoval bělovlasý lovec a přišel blíž. Měl na sobě zvalené kalhoty z losí kůže, které si nejspíš šil sám, a vysoké, rovněž podomácku šité boty. Na trup si oblékl blankytně modrou košili z tuhého flanelu, kterou nejspíš pokládal za vysoce elegantní. Severští lovci si v takovýchhle

košilích libují. Tvář měl ruměnou, plnou vrásek a hladce oholenou. Prořídlé bílé vlasy si začesal za uši. Mohlo mu být pětapadesát, nebo klidně i pětasedmdesát let.

Křížem přes vyschlé tělo mu na širokých popruzích viselo několik brašen a brašniček a také volský roh na střelný prach. V ruce držel festovně vyhlízející ládovačku s dlouhou hlavní a křesadlovým zámkem. Tihle lovci nepotřebovali od civilizace nic, snad jen ty flanelové košile. Sami si odlévali kule a sami si míchali střelný prach ze síry, dřevěného uhlí a ledku, separovaného z netopýřího trusu.

„Tó tí dělá často, tó tvoje břicho? Žé samo mluví?“

Gowery vytáhl zponča vysílačku a ukázal ji lovcí. „Tohle je vysílačka. Volají mě támhle ti lidé od vlaku.“

„Mluvící skříňka?“ podivil se lovec. „Už jsem o takových vječičkách slyšel. Můžu se podívat?“

„Ale jistě,“ zašvidral Gowery po sedícím vlkovi. Podal vysílačku lovcí. Ten s ní zatřepal, přiložil si ji těsně před obličej a řekl: „Haló, kdo jé tám? Tady jsem já a Dréjk.“

„Musíte zmáchnout támhleto tlačítko,“ vysvětlil Gowery lovcí. „A říct: přepínám.“

„Pěnkavko?“ zachrčel z vysílačky Oggerdův hlas. „Co se to tam děje?“ Gowery si vzal od lovce vysílačku a řekl: „Někoho jsem tady potkal, Oggie. Pak ti to vysvětlím. Přepínám.“

„My odjíždíme. Vrať se.“

Z dálky zapískala parní píšťala a vlak se dal do pomalého pohybu.

„Mjél bý sés vrátit, chlapče,“ řekl lovec přátelsky. „Čekají ná tebe.“

„Jo, to bych měl.“

„Koukal jsem, jak zachraňuješ tu svojí rezavó fuksů. Tý jí máš opravdu rád, cо? Dýť tě mohli zastřelit jako psá!“

Vlk, dosud poklidně sedící na zadku, dunivě zavrčel. Znělo to... Pohoršeně?

„Alé nó ták, Drejků,“ obrátil se k němu lovec. „Nezlob sé. Tó sé jén ták říká. A tý, chlapče, už radši jéd.“

Šokovaný Gowery se vyhoupl na neosedlaný hřbet své klisny, kývl lovcí i vlkovi na pozdrav a vydal se přes pláň zpátky k trati.

Vlak popojel sotva půl kilometru a pak se zastavil před barikádou, navršenou z pokácených kmenů. Když přijel Gowery k barikádě, už se smrákalo.

Oggerd stál na nárazníku mezi tendrem a nákladním vagonem, s puškou připravenou k výstřelu obhlížel krajinu. Zraněného Müttlera položili do trávy na příkrývku. Desátník Schneidl mu přidržoval ruce, jiný voják nohy a Hal Hargo se mu šťoural skalpelem v obnaženém hrudníku. Opodál leželi v trávě dva mrtví, které zabila palba z řepkového pole. Zbytek vojáků rozebíral barikádu. Gowery si nemohl nevšimnout tří praporků, tedy tyček opatřených červenými hadry, kterými byla barikáda opatřena. Ta červená látka z flanelu až příliš připomínala košili, kterou měl na sobě starý lovec.

„S kým jsi to tam mluvil, Pěnkavko?“ houkl z mezery mezi vagonem a tendrem Oggerd.

„Já nevím... Potkal jsem tam nějakého lovce,“ řekl Gowery v rozpacích a seskočil z klisny. Ten zážitek mu připadal tak absurdní, že jej ještě nedokázal vstřebat.

„Podívej se tohle, Pěnkavko,“ vyzval ho Oggerd. „Nerozumím tomu. Tak předně ta barikáda. Je postavená na dobře viditelném místě a navíc označená praporky. Neměla vlak vykolejit, ale zastavit. Jenomže támhle, v tom lese za polem, čekal odstřelovač. Zabil strojvůdce i topiče. V tu chvíli už pro nás představovala barikáda smrtelné nebezpečí. V poli, blíž k barikádě, se skrývali tři nebo čtyři střelci jako záloha. A je tady něco, co nevím.“

„Co nevíš?“

„Nevím, jak se dorozumívali. Neměli vysílačky a byli od sebe vzdáleni několik set metrů. Nezahlédl jsem ani blýskání zrcátka, nic. Přesto se domlouvali naprosto spolehlivě.“

„Ah!“ vydechl Gowery a okamžitě si vzpomněl na vlkopsa jménem Drejk. Zvířata se přece dokážou domlouvat na velkou vzdálenost i bez vysílaček – mají vynikající sluch, výborný čich a také, jak se někdy říká, mimosmyslové vnímání. Nechtěl však

Oggerda zatěžovat nějakými teoriemi, které se zdály být absurdní i jemu. Místo toho se zeptal: „Můžeš mi už konečně odtajnit, jak jsme do toho spadli my?“

Oggerd se na něj chvíli netečně díval a pak přikývl. „První zpráva přišla v neděli, v 16.25. Dálnopisem. Zněla: *Bruno se vrátil. Prosím, pomozte nám.* Nebyl tam žádný podpis.“

„Dálnopisem? Proč ne telefonicky?“

„To nevím. Přemýšlej o tom. Druhá zpráva už přišla po telefonu, ale až v pondělí po poledni. Zněla takhle: *Tady je komandér Jeschke. Vrátil se Bruno a přivedl s sebou tlupu banditů. Máme situaci pod kontrolou, zvládáme ji vlastními silami.*“

„Hm... Pokud si vzpomínám, tak už v neděli v půl deváté večer nám přistavili vlak a posadili nás do něj. Mimochodem, kam ty zprávy přišly?“

„Dálnopis i telefonát obdržel sekretariát Institutu všeobecné technologie v Bornnu.“

„Jo ahá! Tahle záležitost tedy souvisí s Hargem!“ vydechl Gowery a zadíval se podél vlaku tam, kde Hal Hargo křivými, rozmáchlými stehy zašival Müttlerův hrudník.

„Taky mě to napadlo,“ řekl Oggerd netečně.

„Hal Hargo říkal, že tu byl na stáži, když ještě studoval. Kdo že je to ten Bruno?“

„Nevím.“

Slunce se dotýkalo vzdáleného obzoru. Müttler byl odoperovaný a zašitý, barikáda odklizená. Mohli se pohnout dál.

Naložili mrtvé i zraněné zpátky do vagonu, desátník Schneidl se chopil ovládacích pák a přiměl lokomotivu k pomalé jízdě. Gowery nasedl na svou rezavou klisnu, bylo zbytečné ji nutit, aby se vrátila do dobytčáku.

Do Kleingernu jim zbývalo asi pět kilometrů. Pomalou jízdou se tam dostali za necelou půlhodinu. Trať obešla onen kopec, zarostlý strašidelným lesem. Před čumákem lokomotivy se objevila úpravná železniční stanice.

Tentokrát byl výsadek proveden přímo předpisově. Vojáci, tedy ti, kteří se udrželi na nohách, vyskákali z vlaku ještě dřív,

než úplně zastavil. S puškami v hrstech se přesunovali přískoky, navzájem se kryli. Oggerd je sledoval přes brlení tendru.

Osada Kleingern vypadala jako z cukru. Přímo u trati se nacházela železniční stanička z hrázděného zdiva s vysokou sedlovou střechou, pokytou taškami ze štípané břidlice. Mezi nádražní budovu a kolejíště někdo vysázel záhon květin, které byly v plném květu. Vzhůru do svahu se táhla křivolaká ulička, vysypaná žlutým pískem. Lemovalo ji pět či šest bíle omítnutých domků, utopených v zeleni. Po stranách se, soudě podle vzdáleného bučení dobytka, nacházela hospodářská stavení, výhled na ně však zakrývaly svěže zelené koruny lip.

Nahoře se zlověstně temněl *strašidelný les*.

V tuto chvíli vypadal Kleingern jako město duchů. Nic se v něm nehýbalo – ani člověk, ani zvíře. Kromě vzdáleného bučení hladového dobytka se neozývaly žádné zvuky

Desátník Schneidl vykoukl z kanceláře přednosta. „Majore! Tady jsou dva mrtví! Ale divně mrtví... Zakousla je nějaká šelma. Vlk, nebo co.“

„S ničím nehýbejte,“ křikl Gowery „Jdeme tam!“

Kancelář přednosta byla stejně úpravná jako celý domek. Na bytelném stole ležely tři kupičky pečlivě poskládaných papírů, krabička na úřední razítka a vedle ní stál puntíkový hrnek. Na zdi visel barvotiskový portrét císaře Horsta Sibelia, oblečeného v parádní maršálské uniformě.

Na podlaze, vedle povalených židlí, ležela dvě těla. Kaluž krve už dávno ztuhla a rojilo se kolem ní mračno much.

Přednostovi, postaršímu tělnatému chlapíkovi v uniformě Císařských drah, něco rozervalo hrdlo tak, že mu téměř oddělilo hlavu od těla. Jeho manželka, vyzáblá paní v modré jupce a šedé sukni, však byla zabita čistě, takřka bez krve.

„Pomozte mi s tou ženskou,“ řekl Gowery. „Vyneseme ji ven, tady houby vidím.“

Venku, na pískem vysypaném prostranství před kvetoucím záhonem, jí rozepjal jupku a obnažil bledá, hustě pihovatá záda. Přednostovu manželku cosi hryzlo do týla a rozdrtilo jí krční páteř. Na bledé kůži zůstaly stopy zubů.

Ať už ji zabilo cokoliv, mělo to mimořádně zdravé, ostré a dokonale vyvinuté zuby. Díry po horních špičácích vypadaly jako dva malé krátery.

„Tak nevím,“ hlesl Gowery a mimoděk si vybavil vlkopsa jménem Drejk, „ten stisk mi připadá příliš dlouhý a příliš úzký. To nemohl být ani pes, ani vlk.“

„Viděl jsem už psy s takovouhle čelistí,“ namítl Oggerd. „Říká se jim chrti.“

„Kde by se tady, v pustině, vzal chrt?“ pokrčil rameny Gowery. „Vzpomeň si na *dingo-efekt*, nedávno jsme se o tom bavili.“

„Kde je vůbec Hargo?“ ohlédl se Oggerd.

„Támhle jde,“ ukázal Gowery. „Hargo se musel vrátit do vlaku a obléct si ten svůj hábit.“

Hal Hargo si v chůzi došněroval přednici svého šedého pláště, propáleného kyselinami a vybouleného vnitřními kapsami. Dosud si nenasadil kapuci a tak bylo vidět, že si rozpustil svůj mastný culík, učesal se a znovu si stáhl vlasy do ohonu.

Došel k nim. Mrtvé ženě nevěnoval jediný pohled.

„Nemohl by ses podívat zezadu, Pěnkavko, jestli tam nemám nějaký fald?“ zeptal se.

„Co se děje, Haliku?“ vyjekl Gowery. „Co tě kouslo? Máme tady vážnou situaci, nějakého vlkodlaka s úzkou čelistí či co – a ty se staráš o parádu? Poslouchej, neměl tys tady v Kleingernu nějakou lásku?“

„Já... Ne...“ Hal Hargo byl v obličeji rudý jako třeseň.

„Něco se hýbe,“ křikl zpoza rohu desátník Schneidl. „Něco tu je, majore!“

Oggerd a Gowery nechali Harga být a okamžitě se přesunuli k desátníkovi.

„Vypadalo to jako pes,“ drmolil Schneidl. „Vysokej, hubenej... Schovává se támhle za tou zídkou.“

„Dostanu se tam zleva,“ kývl Oggerd. „Mířte na pravou stranu, desátníku.“

„Počkej, Oggie,“ zarazil ho Gowery. Situace už byla tak absurdní, že vyžadovala absurdní řešení.

„Hej ty tam,“ křikl. „Vylez ven!“

Za nízkou zídkou se cosi zahemžilo a pak se odtamtud vybatolil – pes.

Zadíval se na Goweryho, zakňučel, zdvihl pravé ucho do výšky. Ač už byl nepochybně dospělý, vypadal jako nějaké přerostlé štěně.

„Pojď sem,“ křikl Gowery a pes se k němu vydal. Nepohyboval se však normální chůzí, ale bokem, jakoby po třech. Při chůzi se hrbil, aby vypadal menší. Přesto bylo jasné, že je mimořádně statný. Kdyby se přestal hrbit a postavil se pořádně, měl by v kohoutku jistě víc než metr.

„A hele, vždyť to je chrt!“ vyjekl Gowery. „Měl jsi pravdu, Oggie! Chrt! My o chrtu – a chrt za dveřmi!“

Oggerd sledoval psa přes mířidla pušky.

Zvíře už se teď spíše plazilo. Břicho přitisklo k zemi, zadek zvedlo do výšky a přátelsky mávalo pahýlem ocasu. Nepřetržitě kňučelo.

Otevřelo tlamu dokořán a vyplázlo jazyk. Ukázalo se, že mu chybí všechny zuby na levé straně horní čelisti – a to včetně špičáku.

„A hele,“ hlesl Gowery. „Tenhle to nebyl. Tu ženskou možná zakousl nějaký chrt, ten ale měl všechny zuby v pořádku.“

Takhle zblízka bylo vidět, že chrta si před roky někdo pořádně podal. Nejenže mu vytloukl celou řadu zubů, navíc mu ještě rozerval levé ucho na cáry.

„Kde je jeden chrt, mohou být i další,“ řekl Oggerd. „Pozor! Kryjte se! Někdo sem jde!“

Ucouvl za roh drážního domku, zaklekl a založil pušku do ramene. Vojáci zalehli či zaklekli do střeleckých pozic. Chrt zůstal ležet v prostředku cesty, plazil jazyk a skojíkal.

„Tady je komandér Jeschke,“ zazněl zpoza nejbližšího domku chraplavý hlas. „Identifikujte se!“

„Císařská armáda, major Oggerd!“

„Nestřílejte! Jdeme k vám!“

Po pískem vysypané cestě přicházela skupinka ozbrojených mužů. Mužů i žen. Byli oblečení v obnošených zelených overalech, na nichž však nebylo nic vojenského. Takovéhle

overaly, přepásané tkanicemi a s kapsičkami na zkumavky, nosí laboranti v nemocnicích. Tihle *laboranti* však byli ozbrojeni šestirannými vojenskými karabinami s pákovým podavačem nábojů.

A ještě něco na nich bylo zvláštního: byli staří. Každému z nich už táhlo na šedesátku. To ale neznamenal, že by vypadali bezmocně, naopak. Vyzařovala z nich síla a zarputilé odhodlání.

Jako by někdo udělal nábor ve starobinci, vybral fyzicky nejzdatnější muže i ženy a sestavil z nich komando.

Mluvčí přichozích, který se představil jako komandér Jeschke, byl šedovlasý, šlachovitý, středně vysoký. Tvář měl hladce oholenou a jaksi *ztvrdlou*, šedé vlasy ostříhané po vojensku, tedy „na drn“. Došel až k chrtovi a mimoděčně ho nakopl. Chrt vstal a kulhavě, jakoby po třech nohách, odběhl pryč.

„Vzkazoval jsem, že nemají nikoho posílat,“ zavrčel Jeschke. „Situaci zvládneme. Máme ji pod kontrolou.“

„Nemáte,“ řekl Oggerd.

„To vy nekontrolujete situaci,“ ohradil se mluvčí. „Telefonoval jsem na ústředí několikrát! Zdůrazňoval jsem, že Bruna zvládneme vlastními silami. Projevili jste trestuhodnou nedbalost, nechali jste se zaskočit Brunovými střelci! Vyslali jsme zvědy, a tak víme, že máte mrtvé! Cožpak vás ústředí nevarovalo?“

Bylo zvláštní, že se Jeschke dokázal Oggerdovi postavit, to si troufl málokdo. Z Jeschkeho vystupování bylo jasné, že býval důstojníkem a nejspíš i velmi vysokým. Jeho titul, komandér, však nepředstavoval žádnou vojenskou hodnost.

„Vy máte také mrtvé,“ předhodil mu Oggerd. „Výpravčího a jeho manželku.“

„Ale hovno!“ zavrčel Jeschke. „Mysleli si, jak jsou chytrí, a neposlouchali moje pokyny. Teď jsou mrtví. A vy dopadnete stejně. Radím vám – nasedněte do vlaku, dokud vám ještě nevyhaslo pod kotlem.“

Oggerd udělal to, co dělával v podobných situacích. Vykročil Jeschkemu vstříc a upřel na něj *zkoumavý* pohled. Většinou to

stačilo k tomu, aby případní protivníci sklopili zrak a s mnohoslovnými omluvami couvali zpět.

Komandér Jeschke byl však z jiného těsta. Rovněž vykročil vpřed a bojovně vystrčil bradu.

Chvíli tam proti sobě stáli. Každý z nich, Oggerd i Jeschke, držel v ruce pušku, hlavně však zatím směřovaly kamsi šikmo do nebe.

„Mám rozkaz prozkoumat zdejší situaci, vyhodnotit ji a vyřešit,“ řekl Oggerd.

„Hovno,“ zavrčel Jeschke nepřátelsky. „Tohle je můj rajon.“

Hlouček *přestárlých laborantů* zareagoval okamžitě: roztáhl se do vějíře. Staří muži i ženy zapřeli ukazováky o spouště.

„Ale Bernarde!“ vyhrkla jedna z žen. „Vždyť támhle je přece Halgerdíku!“

Položila si pušku na rameno, minula komandéra Jeschkeho a svižným krokem se vydala za Oggerdova záda. Určitě jí bylo víc než šedesát, navzdory tomu se však stále ještě držela zpříma. Byla vysoká, postavu měla vyzáblou, příliš velký overal na ní plandal jako na násadě od koštěte. Šedé vlasy měla stažené do culíku, který by možná slušel ženě o generaci mladší. Na nose jí seděly obrovské dioptrické brýle s masivními hnědými obroučkami. V těch brýlích a s úzkou špičatou bradou vypadala jako nějaký podivný hmyz.

„Halgerdíku!“ zakrákorala. Měla *učitelský* hlas, který se rozléhal do daleka a připomínal kvílení cirkulační pily.

Hal Hargo se pokoušel couvat, vzápětí však pochopil, že svému osudu neunikne. Zastavil se tedy. Žena ho poplácala po tváři a pak ho sevřela do své kostnaté náruče, páku vyhazovače nábojnic mu při tom vrazila do ucha.

„Halgerdíku! Vždyť tobě už rostou vousy! To je let, co jsme se neviděli!“

Hal Hargo, ve tváři rudý jako rak, zakoktal: „Jak se máte, fraudocent Zimmermannová? Rád vás vidím.“

Žena ho tiskla na svá vyschlá prsa. „Ty jsi vůbec nevyrostl, Halgerdíku! Pověz mi – už máš holku?“

„Už mu musí být přes třicet, Adelaido“ zavrčel jí za zády Jeschke. „Je to dospělý člověk.“

„Pro mě to pořád bude můj malý Halgerdínek,“ krákorala žena. „A vůbec, Bernarde, přestaň na naše hosty pouštět hrůzu.“

„Pořád tady máme tu záležitost s Brunem, Adelaido,“ vzepřel se jí Jeschke. „Tihle lidé nám to jenom zkomplikují.“

Žena pustila Hala Harga ze svého objetí. Právě včas, Hargo už zrudl natolik, až se zdálo, že exploduje. Uhladila si zplihlý overal a osopila se na Jeschkeho: „Nerada ti to připomínám, Bernarde, ale já jsem ta, která vede zdejší odloučené pracoviště. Jsem tvá nadřízená, pokud jsi *pozapomněl*. Ty přijímáš rozkazy ode mne, ne naopak. Už nejsi náčelník štábu! Už nemáš právo, abys komandoval všechny, kteří jsou ti nablízku!“

Jeschke, kterého před tím nezastrašil ani Oggerdův pohled, ucouvl před nápirem jejích výčitek. „Dělej, jak myslíš, Adelaido,“ zavrčel.

„Jsem ráda, že si rozumíme, Bernarde. Halgerdíku, představíš mě?“

„Tohle je paní fraudocent Zimmermannová,“ vypísl Hal Hargo. „A tohle je major Oggerd.“

„O! Major Oggerd? To jste vy, ten *kyborgizovaný* voják? Četla jsem o vás ve Věstníku. Kyborgizace osob – to je fenomenální záležitost. Hudba budoucnosti. Musíte mi pak povědět, jak se cítíte, když jste *kyborgizovaný*. Velmi mě těší, majore. Samozřejmě, že vám poskytneme veškerou pomoc a podporu.“

„Děkuji, fraudocent Zimmermannová,“ uklonil se Oggerd. Zdál se být úplně vykořeněný.

„Adelaida, prosím. Pro vás Adelaida, majore,“ zakrákorala žena a vysekla Oggerdovi dokonalé pukrle. Zaculila se na něj, předpažbí těžké pušky si znovu opřela o rameno a na pravý ukazovák si koketně navinula pramínek šedých vlasů.

Gowery, při pohledu na tuhle stařeckou kokotérii v hrůze ucouvl.

„Chtěl bych se zeptat, fraudocent... Adelaido... Co se tady stalo?“ zeptal se Oggerd.

„Vrátil se Bruno, ale to už nejspíš víte. Podrobnosti vám sdělíme až u nás. Bernarde,“ otočila se po Jeschkem, „vezmi pár lidí a odnese výpravčího a jeho paní. Nezaslouží si, aby skončili v žaludcích Brunových bestii... Prosím, následujte mě, majore. A ty, Halgerdínku, pojď ke mně blíž, musíš mi vypovědět, cos všechno za ty roky dělal.“

07

V dokonalé jednotě vykročili vzhůru po klikaté, pískem vysypané cestičce. Oggerd i jeho vojáci šli mlčky, na nosítkách nesli své zraněné. Komando starců bylo snad ještě tišší. O to hlučnější byla fraudocent Adelaida Zimmermannová. Vedla se s Hargem pod paží, nakláněla se k němu, něco mu šeptala do ucha, vzápětí zvyšovala hlas a propukala v smích. Z jejího monologu byly slyšet jenom útržky.

„Vážně nechápu, jak se mohl stát Lorenz proděkanem na Akademii... Ano, četla jsem ve Věstníku ten koncept gravitační bomby, připadal mi nesmyslný. Jen blázen by se pouštěl do něčeho takového... Takže ty jsi musel přerušit svůj výzkum částic s nadsvětelnou rychlostí, Halgerdíku?“

Po obou stranách se ve svěží zeleni objevovaly a mizely bílé zdi domků i květinové zahrádky. Právě kvetly třešně a vzduch omamně voněl. Bučení hladového dobytka zaznívalo ještě hlasitěji.

Jejich cíl, odloučené pracoviště Institutu všeobecné technologie, bylo od železniční stanice vzdáleno něco přes kilometr. Když vystoupali do svahu a minuli protáhlý hřeben, hustě porostlý vinnou révou, otevřela se před nimi rozsáhlá plošina.

Na plošině se skrývala stavba podobná pevnosti. Hřeben s vinohradem byl před ní předsazen jako kamufláž. Při pohledu z oken projíždějícího vlaku se zdálo, že se vinohrad přímo opírá o zalesněný kopec. Koho by napadlo, že se za vinohradem skrývá takhle veliký areál?

Zdejší pobočka Institutu se nepodobala ničemu z Goweryho a Oggerdova světa. Pocházela z doby před katastrofou, což bylo jasné na první pohled, protože původní stavby si uchovávají nezaměnitelnou auru. Ač bylo kdysi Vestfálsko rozemleto napadřť, tahle stavba zůstala stát. Nejspíš ji před tlakovými vlnami ochránila její poloha v závětrří kopce.

Vojáci, Oggerd i Gowery mimoděčně zastavili a ohromeně zírali. Za zelenými kamuflážními stěnami vinohradu se zdvíhala černá, čtyři metry vysoká hradba, zakončená zubatým cimbuřím.

V hradbě se otevřela vrata ze silných fošen, pobitá železnými pásnicemi. Ven se vyhrnuli nějakí lidé. Byli oblečení do běžových pracovních obleků a vypadali jako farmáři.

Přesněji řečeno: byli přímo *modelovým příkladem* farmářů. Muži na sobě měli režné kalhoty a haleny, ženy zase jupky a dlouhé sukně. To vše bylo u mužů doplněno slamáky či placatými čepicemi a u žen zase pestře vzorovanými šátky.

I tihle *farmáři a farmářky* měli na krku nejméně pět křížků.

mlčeli. Dívali se na příchozí a mlčeli. Strach z nich přímo sálal.

Fraudocent Zimmermannová se pustila do hlasitého organizování. „Cevriku? Cožpak neslyšíš, jak ty krávy bučí hladem? Dej jim do žlabu! Okamžitě, rozumíš? Byl bys tak laskav a postaral se o to?“

Jeden z mužů, kníratý chlapík s placatou čepicí, předstoupil blíž. „Tam jsou přece všude Brunovi zabijáci, fraudocent Adelaido...“

„Brunovi vojáci na vás útočit nebudou. Vy pro ně nejste cíl, Cevriku – cožpak ses nic nenaučil? Cožpak nic nechápeš? Proč by vás zabíjeli? To je pod jejich úroveň. Abyste však měli v duších klid, půjde s vámi Bernard a vezme si pár střelců. Takže se pohněte!“

Kníratý Cevrik přikývl, rozhlédl se a začal vyvolávat: „Davide, Dobiáš, Dito, Dereku – nástup!“

Bernard Jeschke se i se svým komandem důchodců postavil za Cevrikova záda. Mračil se, nedovolil si však fraudocent Zimmermannové odporovat.

„Prosím, vstupte,“ mávla fraudocent Zimmermannová pravicí, přičemž měla na levém rameni stále ještě položenou pušku. „Majore Oggerde – i vy všichni ostatní – přijměte prosím pohostinství naší pobočky.“

Oggerd i vojáci se pohnuli dál. Prošli branou v černé zubaté hradbě a ocitli se na vydlážděném nádvoří. Rozhlédli se. Nějaký pradávný architekt se tady opravdu vyřádl. Navrhl třípodlažní, dvakrát zahnutý trakt, čímž vytvořil půdorys ve tvaru písmene U. Na čtvrté straně uzavřeli areál právě onou hradbou s cimbuřím.

Stěny byly postavené z neomítnutých, uměle ztmavených cihel. Ze samotných stěn toho však nebylo moc vidět, při pohledu ze dvora je zakrývalo litinové krajkoví a šlahouny kvetoucích růží. Před vnitřní zdi předsadil architekt litinové sloupy, držící ve druhém i ve třetím patře venkovní pavlače. Podél zdí tak vzniklo třípodlažní loubí. Z nosných sloupů trčely konzoly s různými ozdůbkami, především se soškami malých okřídlených d'áblíků a také s modravě svítícími lampičkami. Zábradlí pavlačí bylo odlité do zvláštních ornamentů a připomínalo krajku. V pásech volné země mezi dlažbou nádvoří a dlaždicemi podloubí kořenily popínavé růže. Šlahouny růží se táhly vzhůru, ovíjely nosné sloupy i zábradlí a pak zase v celých girlandách spadaly dolů. Nahoře dílo korunovaly přehnaně špičaté sedlové střechy plné vikýřů, arkýřů a ozdobně tvarovaných komínů. Rovněž střešní krytina měla černou barvu.

Vnitřek areálu připomínal zakletý zámek nějaké depresím propadlé Šípkové Růženky. Působil neobyčejně ponuře, což bylo umocněno i tím, že se po větší část dne nacházel ve stínu kopce.

K čemu mohl areál sloužit původně, tedy v časech industriální civilizace? Byla to svatyně nějaké sekty či vila bohatého podivína?

„Vojáci a ranění se odeberou nalevo,“ organizovala fraudocent Zimmermannová. Z postranního vchodu se přiblížil hlouček zřízenců v bílých laboratorních pláštích, aby převzali nosítka se zraněnými.

„A vy, majore Oggerde a Halgerdíku, mě prosím následujte.“

Fraudocent Adelaida vykročila přes dvůr, kde se u zadní cesty nacházela dvě šikmá venkovní schodiště, vzájemně se křížící do tvaru písmene X. Gowery se mimoděk připojil ke svým přátelům, fraudocent ho však okamžitě zmerčila. „A kdo jste vy, mladý muži? Ano, vy! Vy, co máte na sobě tu modrou deku. Zdá se, že jsme dosud nebyli představeni.“

Gowery jí předvedl jeden ze svých neodolatelných úsměvů. „Mé jméno zní Gouvernet Raymond Fink, milá fraudocent. Možná jste o mně četla ve Věstníku.“

Než se mohla fraudocent Adelaida rozmyslet, jestli si z ní Gowery dělá legraci, nebo jestli to myslí vážně, zakníkal jí po boku Hal Hargo: „To je Pěnkavka Gowery. Patří k nám.“

„Patří k nám,“ přidal se Oggerd.

Gowerymu se z takto masivně vyjádřené podpory až rozbušilo srdce.

„Tak dobře,“ přikývla fraudocent. „Zavedu vás do Síně tradic a tam si vyjasníme situaci.“

Vedla je dozadu ke zkříženým schodištím.

Dlouhý soumrak končil, na obloze vyskakovaly lesklé skvrny mrtvých satelitních měst. Prostor dvora osvětlovaly modravé lucerničky, trčící z nosných sloupů pavlačí. Bylo zřejmé, že lucerničky svítí nepřetržitě, v noci i ve dne, což bylo trestuhodné plýtvání energetickými zdroji.

U zadní stěny areálu se pod schodišti nacházelo jakési pietní místo. Stála tam socha obrovského psa, obklopená květinami ve vázách a nasvícená čtyřmi lucernami, za ní se zdvihala celá stěna z kvetoucích růží.

„Jejda!“ vyjekl Hal Hargo. „Vždyť tohle je Adama!“

Nebyla to socha psa, ale spíše feny. Veliké feny. Obrovské. Musela to být socha v *nadživotní* velikosti. Anebo ne?

Fena neměla rysy žádného známého plemene. Byla to prostě esence psa, *pes jako takový*. Psí hlava byla vzhledem k trupu nepřirozeně veliká.

„Tohle je Adama,“ opakoval Hal Hargo a znělo to jaksi rozněžněle. „Často na ni vzpomínám... Ale ona už asi zemřela, že?“

„Ano, již zemřela,“ řekla fraudocent Zimmermannová tiše. „Byla už stará. Víš, psi žijí kratší dobu než lidé – a to platí i pro plemeno ze zdejšího lesa.“

Nač tolik pláče nad sochou psa? pomyslel si Gowery. Raději si prohlédl jednu z luceren. Sestávala z baňky, umístěné na ozdobném držáku. Baňka byla nahoře otevřená, uvnitř hořel modrý plamínek. Gowery začichal a pousmál se: zdejší šikovní výzkumníci si tu zařídili osvětlení na bioplyn. Někde ve sklepeních měli nádrž, do níž svedli odpady ze záchodů – a pak už stačilo jen lapat uvolňující se plyny a rozvádět je ke svítidlům. *Exkrementy* vyprodukované osazenstvem areálu by však k takovémuhle masivnímu osvětlení nestačily. Do fekální nádrže nejspíš přilévají prasečí kejdu.

„Je tu ale někdo, koho znáš, Halgerdíku,“ promluvila za Goweryho zády fraudocent Adelaida.

Hal Hargo radostně vyjeknul: „Ariku!“

Gowery se otočil. Z hloučku laborantů a chemiků, postávajícího na nádvoří, přicházel pes.

Tenhle pes se podobal doze. Také on byl obrovský, jeho hrdě vztyčená hlava by Gowerymu sahala až pod bradu. Nesl se s jakousi důstojností, našlapoval zvysoka, pahýl useknuté ohánky měl napjatý vzrušením.

Hal Hargo k němu takřka běžel, ruce napráhl před sebe. „Ariku, jsi to ty! Jsi to ty! Jak se máš?“

Oběma rukama chytil psa za hlavu, při své výšce se mu doslova díval z očí do očí.

Pes otevřel tlamu, odhalil bělostné zuby. Pak zachraptěl: „Ty jsi *asistent* Halgerd Hargo. Pamatuji si tvůj pach.“

Mluvil zvláště – nepohyboval jazykem ani pysky. Slova se mu drala z hloubi hrdla.

„Jsi to ty,“ objímal ho Hargo kolem krku. „Jak se máš?“

„Mám se dobře, děkuji za optání, *asistente* Hargo.“

Pes zakroutil krkem, vyprostil se z objetí a ustoupil krok dozadu. Slabounce zavrčel, což zjevně znamenalo, že se mu objímání nezamlouvá.

„Halgerdínku, teď máme práci,“ zavolala od sochy fraudocent. „Ještě budete mít s Arikem plno času na vyprávění.“

Pes důstojně pokýval hlavou. „Ještě se uvidíme, *asistente* Halgerde Hargo.“

Otočil se a odcházel směrem k očumujícím laborantům, ti se před ním rozestupovali.

„Ten pes mluví,“ vykoktal užaslý Gowery.

„Ano, mluví,“ přikývla s úsměvem fraudocent. „Je to náš největší úspěch.“

„A čím to je, že mluví?“ nedal si pokoj Gowery. „Psí hlasivky přece nejsou uzpůsobené k mluvení!“

„Má lidské hlasivky,“ vysvětlila fraudocent. „Operativní zákrok.“

„Aha... Dali jste mu hlasivky někoho, kdo je už nepotřeboval...“

„Přesně tak... Bastiene,“ houkla fraudocent do hloučku laborantů. „Uved' naše hosty do Síně tradic a zajisti jim občerstvení. Budu tam hned.“

Pěnkavka Gowery vyhlížel z okna, vdechoval zbytkový pach bioplynu, jímž byla budova prosycena, a pomalu si na něj zvykal. Venku končil dlouhý soumrak pozdního jara, dosud se však úplně nesetmělo. Sín' tradic se nacházela v druhém patře pravého traktu a okna měla obrácená k severu. Gowerymu se otevíral pohled na hřeben s vinohradem, kryjící pobočku Institutu při pohledu od železnice.

Měl za to, že už se z okna vynadíval dost a dost. A proto se obrátil do místnosti.

Síni tradic vévodil masivní stůl, obestavěný tuctem rudě polstrovaných židlí. Nad lesklou stolní deskou se vznášela jakási bizarní hračka – zvolna rotující dvojité šroubovice. Gowery věděl, co má ta dvojité šroubovice představovat, byl to symbol deoxyribonukleové kyseliny, zkráceně zvané DNA.

Zprvu měl pocit, že je to hologram. Při pohledu zblízka však zjistil, že dvojité šroubovice je mechanická a navíc už notně zaprášená.

Laborant jménem Bastien jim sem nechal dopravit šedozeleně zbarvený čaj, z něhož voněly bylinky. Gowery se sice pokusil vyškemrat nějaké kafe, od Bastiena se však dozvěděl: *něco takového tady nemáme*. Hal Hargo se naléval čajem, po setkání s Arikem jako by se celý vnitřně rozzářil. Oggerd nepil nic a Gowery si posloužil vystydlou kávou z vlastní čutory.

Stěny byly ověšené rudými draperiemi a také nástěnkami plnými černobílých fotografií. Gowery šel od jedné nástěnky k druhé a prohlížel si portréty mužů i žen v bílých pláštích, většinou obrýlených, pyšně ukazujících své pracovní nástroje: zkumavky, kádinky, skalpely a chirurgické pilky. Na mnoha fotografiích poznal i fraudocent Adelaidu – bývala to oslňující krasavice, ale už před mnoha a mnoha roky. Také si povšiml autoritativně vyhlížejícího chlapíka s bradkou. Chlapík byl na mnoha fotografiích, na některých se tvářil vesele a na jiných zase přísně, pokaždé měl však na krku puntíkovanou vázanku s cípy trčícími do stran.

„Haliku, kdo je tohle?“ poklepal Gowery na jednu z fotografií.

„To je přece profesor Lilienthal,“ kníkl maličký technolog.

Profesor Lilienthal. To jméno Gowerymu nic neříkalo.

Čekali. Modré bioplynové plamínky vytvářely vražednou vizuální kombinaci s rudým táflováním. Když už začalo být čekání příliš dlouhé, dostavila se fraudocent Zimmermannová.

„Ah!“ vyjekl Hal Hargo. „Fraudocent, vám to ale sluší!“

Gowery také vyjekl, jenomže zděšením. Fraudocent se převlékla do rudé róby, ušité nejspíš ze zbytků draperií, které se už nevešly na stěny. Paže měla nahé, flekaté hnědými stařeckými skvrnami. Culík si převázala mohutnou červenou mašlí, seschlá ústa si zvýraznila řvavě rudou rtěnkou. Nejspíš si také podmalovala oči, to však nebylo přes obrovské brýle vidět.

Oggerd vstal ze židle a uklonil se. Dokázal překvapit sporadickými záblesky dobrého vychování.

„Času je málo a noc utíká,“ pronesla fraudocent svým ječivým hlasem. „Bastiene, dohlédni, prosím, ať nás nikdo nevyrušuje.“

Kývla prstem a Bastien vyjel z místnosti jako vyděšená ondatra. Fraudocent se postavila do čela stolu a zaklepala na lesklou desku. „Začneme bez obalu. *Projekt Werwolf* – tam je zdroj našich nynějších potíží.“ Neposadila se, takže zůstali stát i Oggerd, Hal Hargo a Gowery. „Slyšel jsem, že Projekt Werwolf byl zrušen,“ kníkl Hal Hargo. „Ukončen, nikoliv zrušen,“ opravila ho fraudocent. „To je podstatný rozdíl, Halgerdíku. A vůbec – mohl bys o projektu pohovořit ty! Vždyť to byla tvá doktorandská práce!“

„Já? Eh...“ zajíkl se Hal Hargo. Vzápětí však před upřeným pohledem fraudocent Adelaidy kapituloval. „Dobrá... Projekt Werwolf je založen na výzkumu místní unikátní *species*. Zdejší pobočka byla zřízena právě kvůli zdejším psům. U toho jsem samozřejmě nebyl, první kontakty s Adamou nastaly před pětadvaceti roky... Nevím, jak začít... Začnu tedy od začátku... Před válkou, která zničila evropskou industriální civilizaci, se zde rozmohla móda velkých psů. Velkých psů s velkýma hlavama. Tehdejší lidé chtěli mít u psů velké hlavy. Tyhle velké hlavy totiž... Pěnkavko, ty určitě víš, jak je to s těma velkýma hlavama. Nemohl bys to říct ty?“

„Jo,“ kývl Gowery. „Velké hlavy. Tohle mám nastudované. Jde o to, že čím větší je hlava v poměru k tělu, tím víc vypadá tvor dětštěji. Roztomileji. Mláďata mají velké hlavy, proto jsou roztomilá. Tehdejší lidé nejspíš chtěli mít dospělé psy, kteří vypadají dětsky roztomile.“

„Ano, Pěnkavko, takhle to bylo, díky,“ poděkoval Hal Hargo. Fraudocent Adelaida uznale přikývla. „Asi ve vás něco bude, mladý muži... Raději to za Halgerda dopovím sama. Jedna věc je jasná: pokud psovi zvětšíte hlavu, zvětší se mu i mozek. A tento mozek, při určitém zvětšení, začne fungovat jinak. Efektivněji. Byl tu však ještě jiný spouštěcí impulz. Lidé, kteří tehdy ve Vestfálsku žili, si pořizovali psy místo dětí. Děti jsou náročné na výchovu a stojí příliš mnoho peněz. Děti jsou nevděčné. Psi jsou mnohem levnější. Jejich nároky uspokojíte

velice snadno, velice lacino. Psi vám nikdy nepřestanou prokazovat lásku a vděk. Chápete? Tihle psi s velkými hlavami už nebyli zvířata, ale členové rodin. Dostalo se jim stejného zacházení a výchovy jako dříve lidským dětem. Lidé se s nimi bavili jako s dětmi, konverzovali, snad se jich i ptali na radu. Psi nevyrostali ve psích smečkách, ale v lidských rodinách. To se jim pochopitelně vštípilo do vzorců chování. Už ani mezi sebou nedokázali komunikovat obvyklým psím způsobem, ale po lidsku. Samozřejmě, místní psi nemohou mluvit lidskou řečí, disponují však celou škálou zvuků a posunků, která řeč nahrazuje.“

Gowery se pokusil odporovat: „Ale, fraudocent –“

„Nepřerušujte mě, prosím. Víme přesně, jak to tady tehdy vypadalo. Celkový obraz tehdejších poměrů jsme získali pečlivým studiem dobových materiálů. To samotní lidé vynalezli psí řeč. Vyvinuli ji! V troskách jsme našli příručku, která se jmenovala *Jak se domluvit se svým psem aneb Tisíc a jedno slovo, převezené do psí řeči*. Ten název mluví sám za sebe, ne? Pomocí toho slovníku jsme se domlouvali i s Adamou. Pochopitelně, jazyk psů se vyvíjel dál a obsahuje mnohem víc slov než tisíc. Ten starý slovník se pro nás však stal dobrým základem. Adama nám mohla převyprávět místní legendy a příběhy. Zdejší psi mají totiž ústně předávané legendy, víte?“

„Psi mají legendy?“ užasl Gowery.

„Mají legendy – proč by je neměli mít? Mno – kde jsme to skončili? Polidštění psi přežili zkázu Vestfálska, zůstali tady a množili se dál. Dožívali se mnohem delšího věku než ostatní psi, v průměru asi tak třiceti let. Radiace akcelerovala trend jejich, jak to jenom říct – intelektualizace? Ovládali zdejší lesy po více než sto padesát let. Setkávali se s lidskými lovci, ale i s vyvrženci, uprchlíky, kanibaly a mutanty. Přestože v jejich legendách působí lidé jako jakási božstva, měla tato setkání mnohdy fatální následky – pro lidi. Vzniklo zde plno pověstí o vlkodlacích... Bohužel, před nějakými padesáti roky začala místní populace inteligentních psů vymírat. Může za to trend stále se zvětšujících hlav. Hlavy rodičů se štěnat jsou příliš

velké, při porodu potrhají fenám rodidla. Setkali jsme se vlastně už jen s reziduem. Dohodli jsme se s Adamou a nabídli jí pomoc.“

„Pomoc s čím?“

„Prostě pomoc. Uměle jsme ji oplodnili spermatem dogy, pak spermatem vlčáka a nakonec spermatem chrta. Tato jediná tři plemena se uchovala v čistém stavu i ve století temna. Ze tří vrhů jsme odebrali sedm štěňat, se kterými jsme pracovali dál... Chtěl jste se na něco zeptat, mladý muži?“

„Co se stalo se zbylými štěňaty?“ vyhrkl Gowery.

„Nehodila se pro experimenty a byla eliminována.“

„A co ta Adama, jejich matka? Nevadilo jí, že jste zabíjeli její mláďata?“

„Adama spolupracovala. Pochopte, tady nešlo o přežití několika štěňat, ale o další existenci celé jedné evoluční větve!“

„Ta Adama,“ nedal si pokoj Gowery, „byla opravdu tak velká jako její socha na nádvoří?“

„To není socha, ale odlitek, pořízený ještě za života Adamy.“

„Tohle nechápu. Říkáte, že se dvě stě let navzájem křížili mezi sebou... Jak to, že nezafungoval *dingo-efekt*?“

Fraudocent Zimmermannová přikývla. „Chápu, jak to myslíte, ale tady neměl dingo-efekt potřebné předpoklady. Místní velcí psi byli inteligentní už od samého začátku a pářili se jen mezi sebou. Je pravda, že vznikl určitý hybrid. Adama se nepodobala žádnému plemeni. Její potomci však vykazovali charakteristické znaky otců, tedy dogy, vlčáka a chrta.“

„Začínám si myslet, že ten Bruno, který způsobil všechen tenhle rozruch, je jedním z Adaminých štěňat!“ vyhrkl Gowery.

„Ah? Jak jste to odhalil?“ vyjekla fraudocent. „Halgerdíku! Tys mu to prozradil!“

„Nic jsem mu neřekl,“ ohradil se Hargo. „Přišel na to sám!“

„To znamená, že Bruno – je pes?“ zeptal se Oggerd. Znělo to udiveně.

Udiveně? Cožpak má Oggerd také nějaké emoce?

„Ale samozřejmě, že Bruno je pes!“ zakrákorala fraudocent Adelaida. „Vymkl se kontrole! Před osmi lety, po Adamině smrti, začal bojovat o postavení ve smečce. Ztratil disciplínu!

Jak to jen mohl udělat? Přece jsme ho tak dobře vychovali! Vysvětluji si to tím, že jeho otcem nebyl čistý vlčák. Mezi jeho předky musel být i nějaký vlk.“

„Zabil profesora Lilienthala,“ řekl Hal Hargo a zněl z toho smutek. „Ano. Tak to je. Bruno se obrátil proti svému stvořiteli. Zabil profesora Lilienthala, kterého pokládal za vůdce smečky. Myslel si, že automaticky zaujme jeho místo. Nikdy na ten strašný den nezapomenu. Slyšela jsem to na vlastní uši, nacházela jsem se v sousední laboratoři. Chudák profesor Lilienthal procvičoval s Brunem velkou násobilku. Najednou hrozný křik. Profesorův křik. A Brunovo vrčení. Pak se Bruno vyřítil ze dveří, celou mordou měl od krve. Pach krve ho vybičoval k nepřítčnosti, zabil by i mě. Naštěstí tam byl Arik a ten mě ochránil. Bruno si vzápětí uvědomil, co udělal. Dobře věděl, že proti střelným zbraním nemá šanci, proto uprchl do lesů. Osm let jsme o něm nevěděli.“

„A teď se Bruno vrátil,“ hlesl Hal Hargo.

„Ano, přesně tak.“

„Do hajzlu!“ vyjekl Gowery. „Chcete snad říct, že si Bruno opatřil odstřelovačskou pušku? To byl on, kdo po nás pátil z lesa?“

„Nebud'te směšný!“ obořila se na něj fraudocent. „Bruno si s sebou přece přivedl svou smečku! Ta smečka se skládá jak z psů, tak z vlků, ale i z lidí! To lidé z Brunovy smečky postavili barikádu a stříleli na váš vlak!“

„Nějací lidé poslouchají – psa?“ zachraptěl Oggerd. Údiv v jeho hlase se zvětšoval.

„Ale jistě, proč by ho neposlouchali? Jedno musím uznat, Bruno byl vždycky autorita. Vzbuzoval respekt a dokázal si vynutit poslušnost...“

Rozhostilo se ticho. Gowery si vzpomněl na své odpolední setkání se starým lovcem a s jeho vlkem, či spíše křížencem vlka s vlčákem.

Tenhle pes se jmenoval Drejk.

Dosud o této příhodě nikomu neřekl a teď tomu byl rád.

Po chvíli promluvil Hal Hargo. Položil fraudocent Adelaidě klíčovou otázku: „Proč se Bruno vrátil? Co tady chce?“

„Jak se můžeš ptát takhle hloupě, Halgerde?“ vybuchla fraudocent. „Vždyť ty si musíš Bruna pamatovat, zažil jsi ho jako štěně! Už tehdy byl zlý! Zlý a pánovitý! Vrátil se, aby nás všechny zabil! Vzepřeli jsme se mu, neuznali jsme jeho nárok na vůdcovství a on nás chce potrestat smrtí! Ale to Bruno se přepočítal! My jsme vědci a dokážeme zázraky, o kterých on nemá ani ponětí! Naši specialisté pracují ve sklepech na úžasných zbraních! Už zítra budeme připravení! Dřív než zítra zapadne slunce, vygumujeme celou tu Brunovu smečku z povrchu zemského!“

Během řeči zvedla fraudocent Adelaida pravici jakoby k přísaze. Ze všeho nejvíc se teď podobala bohyni pomsty.

Po jejím výbuchu se rozhostilo ticho, avšak trvalo jen krátkou chvíli.

Kdosi otevřel dveře. Fraudocent se vztekle ohlédla, kdo to ruší její schůzi. Podrážděný výraz na její tváři se však okamžitě proměnil v úsměv.

Do Síně tradic vstoupil pes jménem Arik.

Chvíli stál ve dveřích, hlavu hrdě vztyčenou. Pak došel k Hargovi a štouchl do něj čenichem. „Chtěl bych si s tebou zahrát šachy, *asistente* Halgerde Hargo,“ zachraptěl svým hrdelním, neosobním hlasem. „Dříve jsme hrávali šachy, vzpomínáš?“

„Ale jistě, jistě,“ usmál se potěšeně Hal Hargo. Otočil se do kouta Síně tradic. „Šachový stůl zůstal tam, kde vždycky býval, že?“

Přešel k šachovému stolku a začal stavět figurky.

Arik popošel ke Gowerymu. „Co je to dingo-efekt, *cizi člověče-návštěvníku*?“

Gowery se, jak už bylo jeho zvykem, zasmál a odpověděl protiotázkou: „Poslouchal jsi za dveřmi, čoklíku?“

Arik zavrčel a Gowery sebou leknutím až škubnul. V tom zavrčení nebylo nic lidského, zněla z něj hrozba.

Byla to poslední výstraha.

Gowery ucouvl a ohlédl se po Oggerdovi, jako by u něj hledal ochranu. Arik, s pohledem upřeným na Goweryho a ušima bojovně vztyčenýma, popošel vpřed. Znovu zavrčel.

Oggerd položil pravici na svou pušku, ležící na stole.

„Ale no tak, Ariku!“ vyjekla fraudocent. „Cizí člověk-návštěvník nezná pravidla! Nechtěl tě urazit!“

Arik pozoroval Goweryho z těsné blízkosti. Při své velikosti mu takřka dýchal do obličeje.

„Nedívejte se mu do očí, mladý muži,“ hlesla fraudocent Adelaida. „On by to pokládal za výzvu.“

Gowery odvrátil zrak, svěsil ramena, mimoděk se celý zmenšil. Bylo mu jasné, že pokud Arik chňapne, rozerve mu hrdlo dřív, než stačí Oggerd cokoliv podniknout.

Arik poodstoupil.

„Já neposlouchám za dveřmi,“ vysvětlil Gowerymu. „Nemusím. Mám šestkrát lepší sluch než kterýkoliv člověk.“

„Omluvte se, mladý muži,“ řekla fraudocent.

„Omlouvám se,“ zachrčel Gowery. Zjistil, že má hrdlo náhle úplně vyprahlé. Jak rád by si teď dal ten šedozelený bylinkový čaj.

Arik poodstoupil, sedl si na zadek a náhle vypadal celkem přátelsky, jako by celou záležitost s urážkou pustil z hlavy.

„Co je to *dingo-efekt*?“ zeptal se znovu.

„Je to mechanismus, kterým se mění zdomácnělá zvířata,“ pustil se Gowery do vysvětlování. „Lidmi vyšlechtěná zvířata, pokud přežívají v divočině, se během několika generací změní. Ztratí nápadné pruhy či skvrny, pokud je předtím měla. Jejich srst se zbarví do neurčitých odstínů, odpovídajících danému prostředí. Ale především se zmenší. Zmenší se asi tak na polovinu původní velikosti. Pak už nepotřebují tolik potravy a mají více šancí na přežití. Takhle to funguje u psů, koní, koček, dobytky... Nevím, co bych k tomu měl ještě říct...“

„Už nemusíš říkat nic, já rozumím, cizí člověče-návštěvníku. Budu o tom přemýšlet. Děkuji ti za vysvětlení.“

Arik přešel místností a sedl si na zadek před šachový stolec, na který už Hargo postavil figurky.

„Mám bílé, začínám. Táhnů pěšcem,“ řekl.

Zdvihl pravou přední tlapu a sevřel pěšáka mezi drápky. Posunul ho o dvě políčka dál.

Hal Hargo se pousmál a také posunul pěšce.

Prvních pět tahů se odehrálo v jediném rychlém sledu, jako by hráči nepřemýšleli, ale pouze opakovali partii, sehranou už před mnoha léty.

Vyměnili si pěšáky a pak Arik oznámil: „Teď ti seberu jezdce, asistente Halgerde.“

„Jejda!“ vyjekl Hal Hargo. „Něco jsem přehlédln!“ Pak přišel o jezdce.

Partie se zpomalila, bylo však zřejmé, že bílé figury ovládají střed pole.

„Tvá dáma je v ohrožení, asistente Halgerde,“ upozornil Arik.

„Ajaj,“ promnul si Hargo neoholenou bradu. Dlouze přemýšlel a pak řekl: „Tu už asi nezachráním.“

Nechal dámu být a pokusil se o zoufalý průlom na pravém křídle. Chvilí se zdálo, že se mu to podaří, pak však přišel, kromě několika pěšáků, o věž, střelce a o druhého jezdce.

„Myslím, že jsem prohrál,“ vyhrkl při pohledu na svoje zmasakrované vojsko.

„Já si to myslím také, asistente Halgerde. Ale musíš hrát dál, nebo se vzdát.“

Hargo cvrnkl do figurky černého krále, ta se překotila na šachovnici. „Vzdávám se.“

Arik vstal a protáhl se. „Dřív jsi porážel ty mě, asistente Halgerde, teď jsem porazil já tebe. Už nejsem hloupé štěně. Děkuji ti za partii.“

Přešel k fraudocent Adelaidě, která přihlížela s pyšným úsměvem, s jakým se matka dívá na úspěšného syna.

„Vyhrál jsem partii,“ oznámil jí to, co už věděla. Potom do ní šťouchl čumákem.

Fraudocent ho poplácala po čelisti. „Vždyť já už jdu, Arik. Vždyť už jdu.“ Oba dva, Arik i fraudocent Zimmermannová, vyšli beze slova ze Síně tradic. Z chodby přispěchal ochotný laborant jménem Bastien a nabídl Oggerdovi, Hargovi i Gowerymu své další služby.

Bastien je odvedl do protějšího křídla a přidělil jim hostinský pokoj. Nebylo tam nic než starý stůl, dvě rozviklané židle, jedna slaboučce zářící lucernička páchnoucí bioplynem a pět postelí se zatuchlými přikrývkami a tuhými polštáři, naplněnými zřejmě dřevěnými pilinami. Hal Hargo se na jednu z postelí svalil tak, jak byl – v botách, v kalhotách i v hábitu. Usnul během pěti vteřin.

Gowery se zadíval z okna, které bylo tentokrát obrácené na jižní stranu, tam, kde se černaly temné svahy zalesněného kopce. Dávno už se setmělo. Na černé obloze se blyštěl pás mrtvých satelitních měst a svou chladnou září přebíjel svit blízkých hvězd.

„Nerozumím tomu,“ řekl Oggerd. „Jak si mohou lidé vybrat za velitele psa?“

„To je jednoduché,“ pokrčil rameny Gowery. „Lidé i psi jsou smečková zvířata. Lidé potřebují autoritu. Když ji objeví, jdou za ní... Lidé si vymýšlejí různé bohy. Klaní se stromům, kamenům, šelmám. Nechají se ovládat kněžími neexistujících božstev a, to by ses divil, jsou s tím výsostně spokojení. Bruno se stal jejich vůdcem a zároveň bohem. Nejspíš to je pěkný výlupek. Vždyť i tenhle Arik se projevuje pořádně autoritativně.“

„Ohrožoval tě.“

„Ale prdlajs. Prostě jen chtěl, abych mu vyjádřil podřízenost. Když jsem to udělal, tak byl spokojenej. Všiml sis, že Arik vrčel na mě a ne na tebe?“

„Mhm...“

„Zabil bys ho, kdyby to udělal?“

„Ne...“

„Ale nenechal bys ho, aby na tebe vrčel, co? Umravnil bys ho. U tebe by narazil na tvrdou vodu. Popadl bys ho za tu jeho kupírovanou oháňku, roztočil a prohodil oknem, co? Myslím, že to celé zinscenovala fraudocent Adelaida. To je ale pěkná lištička. Nejspíš Arika ovládala, dávala mu znamení, co má dělat. Nevšiml sis nějakých jejích gest, Oggie – těmi svými posílenými smysly?“

„Ne.“

„Pěkně s náma vydrbala hned na začátku, jak nás oddělila od vojáků. Rozdělila nás a ani sis toho nevšiml.“

„To máš pravdu, Pěnkavko! Kde je desátník Schneidl a ostatní?“

„Měli bychom to zjistit, Oggie, už pro jejich vlastní bezpečnost. Fraudocent to tady ovládá pevnou rukou. Bude se snažit celou záležitost ututlat.“

„Nemůže to ututlat, došlo tady ke smrti lidí,“ řekl Oggerd. „Dva vojáci z našeho oddílu jsou mrtví a dva těžce ranění. Také je mrtvý strojvůdce a topič. I ten výpravčí a jeho manželka.“

„Bah!“ mávl rukou Gowery. „Kdybychom to neviděli na vlastní oči, tak by fraudocent Adelaida smrt všech těch ajznbůňáků zahladila. Udělala by z toho, například, smrtelnou otravu zkaženými potravinami. Ale ty taky tušíš, že by nás mohli otrávit. Anebo nadrogovat a vymazat nám paměť. Jsi ve střehu, to já poznám. Ani sis necucnul toho jejich skvělého bylinkového čaje.“

„Co bychom měli udělat teď? Co navrhuješ, Pěnkavko?“

„Nemůžeme dělat nic, dokud se neprobere Halik. On víceméně omdlel, cožpak sis nevšiml? V tom vlaku nenaspal ani minutu. A to ani nevíme, na kterou stranu se Halik přikloní, jestli k nám, anebo k fraudocent. Navrhuju tenhle postup: ty tu zůstaneš a budeš Halika hlídat a já se vydám na průzkum.“

„Kam chceš jít?“

„No, potřebuju čůrat, a tak budu hledat záchod. Nikdo mi nebude mít za zlé, pokud se v tomhle labyrintu ztratím. Omrknu to tady, nasaju atmosféru. Pokud budu mít štěstí, tak odchytím nějakého místního poskoka a vyzpovídám ho. Nebo ho přivleču sem a vyzpovídáš ho ty.“

Oggerd nic nenamítal. Gowery opustil hostinský pokoj a vešel do temné chodby.

10

Budova byla opravdovým bludištěm. Vnitřní chodby končily slepě anebo zamčenými dveřmi. Ať dělal Gowery, co chtěl,

vždycky ho to vyhodilo zpátky na venkovní pavlač. Pokoušel se proniknout do prostorů v prvním podlaží, ale nepodařilo se mu to, zjistil však, že dole se nacházejí dílny a laboratoře, do kterých neměl přístup jen tak někdo.

V laboratořích se pilně pracovalo, spodní okna zářila bílým světlem, okenní skla však byla mléčně zmatněná a neprůhledná. Gowery nemohl zahlédnout, co se děje uvnitř.

Po jednom z křížících se venkovních schodišť se dostal až do třetího patra. Tam našel jen pusto a prázdno. Nezamčené dveře vedly do prázdných místností, v nichž se v koutě občas krčila hromádka harampádí, nebo ani to. V koutech vlály pavučiny. Jen zapomenuté barvotiskové plakáty na stěnách vypovídaly o tom, že i třetí patro bylo kdysi užívané.

Gowerymu se v hlavě skládal ucelený obraz. Celý tenhle areál byl dílem, jak se říká, šíleného génia. Kdosi objevil tuhle zachovalou starou vilu a dotvořil ji k obrazu své pokřivené, avšak geniální duše.

Za tímhle vším stál jediný člověk. Gowery ho v duchu pojmenoval *Temný génius*.

Před pětadvaceti roky se zde pokládala železnice. Nejspíš ji položili tak, aby se co nejvíce přiblížila právě budované pobočce Institutu. *Temný génius*, který v tu samou chvíli budoval tohle veledílo, měl dost vlivu na to, aby ovlivnil plány trati. Pak zde založil své vlastní království.

Kleingern navenek vypadal jako jedna z desítek farem, rozhozených podél trati. Ve skutečnosti sem byli přijímáni *pouze* bezdětní manželé. Hlavně žádné děti! Ten, kdo má děti, se chce postarat o jejich budoucnost a mohl by se vzbouřit.

Kdo však děti nemá, ten se zajímá jen o vlastní pohodlíčko.

Takhle to bylo kdysi. Pak se však něco stalo. Areál začal chátrat. Chátrání zatím není příliš patrné, ještě se úplně nerozjelo, neklamné známky tu však už jsou.

Temný génius své dílo opustil.

Kdo byl tím *temným géniem*, který tohle všechno vytvořil? A kam zmizel? Proč už tady není?

Gowery si poskládal známá fakta a vyšlo mu jméno: profesor Lilienthal.

Profesor Lilienthal, autoritativně vyhlízející muž s bradkou a puntíkovanou vázankou, který tu zůstal už jen na fotografiích v Síní tradic. To on zahájil *Projekt Werwolf* a nakonec byl zadáven svým výtvozem, intelektualizovaným psem jménem Bruno.

Profesor Lilienthal. Proč se o něm zatím mluvilo tak málo?

Gowery se rozhodl, že ještě jednou prozkoumá fotografie. Vešel na jedno ze šikmých schodišť a pokusil se proniknout do Síně tradic v pravém křídle. Zmatený systém chodeb ho však vyhodil u druhého schodiště.

Bloudil areálem už víc než půl hodiny a zatím ještě nepotkal živáčka. Jistě, dole v přízemí, za nasvícenými mléčnými skly, se míhaly stíny výzkumníků. Nikdo však nevyšel ven z budovy. Gowerymu to přišlo divné. Pobočka Institutu je přece obléhána Brunovými bandity! Jak je možné, že tu nikdo nehlídkuje?

Sešel dolů na nádvoří. Pod zkrříženými schodišti, obklopená záhony růží, stála socha Adamy v životní velikosti.

Gowery si hodil cíp ponča přes rameno, rozepnul si kalhoty a vymočil se do jednoho ze záhonů.

Uslyšel zvláštní zvuky. *Psí zvuky*. Vrčení, kňučení, skojíkání. Zdálo se, že to sem doléhá od Adaminy sochy.

Přešel k soše, obešel ji a zjistil, že stěna z popínavých růží, která se nachází za sochou, zakrývá vchod do průjezdu.

No dobře. Prodral se růžovými šlahouny a vstoupil do temného tunelu.

Průjezd nebyl osvětlený. Vedl napříč středním traktem a ukončovala jej pootevřená vrata, jimiž se dovnitř linula stříbřitá záře satelitních měst.

Zvuky zněly právě za těmi vraty. Vrčení, poštěkávání, skojíkání.

Gowery vykročil. Chtěl dojít až k vratům, aby je otevřel a podíval se, co se to tam venku odehrává. V tu chvíli za ním zazněl hrdelní, neosobní hlas: „Nechod' tam!“

Otočil se, ale neviděl nic než tmu. Vrátil se zpět k maskovací stěně z popínavých růží, tam, kde stála socha Adamy a kde svítily bioplynové lampy.

„A ty jsi kdo?“ zeptal se. „Vylez ven!“ Ze stínů se vybatolil veliký pes, nebyl to však Arik.

Byl to chrt, s nímž se Gowery setkal v podvečer na nádraží, ten pokřivený ubožák, kterému někdo vytloukl celou řádku horních zubů.

Levé ucho měl vztyčené, z pravého, rozervaného na třásně, už toho mnoho nezbývalo. Zdálo se, že má na hlavě posazenou veselou skřítkovskou čepičku.

„Gaspar,“ zachrčel chrt a přidal k tomu kňučivé zaskojíkání. „Gaspar je hodný pes. Hodný – hodný pes. Poslušný.“

„Ty jsi Gaspar? To je tvoje jméno?“

„Gaspar jsem já. Já jsem Gaspar. Jména jsou důležitá. Slova jsou důležitá.“

„Já jsem Gowery.“

„Máš špatné jméno. Špatné – špatné. Nevhodné.“

„Já vím, jména jsou důležitá, už jsi to říkal. Ona měla dobré jméno? Adama?“ ukázal Gowery k soše.

„Dobré jméno. Dobré – dobré. Ale ne skutečné. Tak ji pojmenoval on, vůdce smečky – kouzelník. Ona přišla z míst, kde jména nemají žádnou moc.

„Vůdce smečky – kouzelník? To byl profesor Lilienthal?“ zeptal se Gowery. Zmrzačený chrt však neodpověděl. Přesunul se k záhonu, do kterého se Gowery před chvílí vymočil. Chvilí tam čmuchal a pak řekl: „Gaspar tě neslyší. Neposlouchá. Gaspar je hodný – hodný pes. Poslušný. Máš zajímavý pach, Gowery se špatným jménem.“

„Nesmíš mluvit o profesoru Lilienthalovi, Gaspare?“

„Gaspar tě neslyší. Neposlouchá. Gaspar je hodný – hodný pes.“

„Co je to za zvuky, které přicházejí tam z toho průjezdu, Gaspare? Nebo mi to taky nesmíš říct?“

„Chceš to vědět? Chceš to vidět? Ještě máme čas. Gaspar ti to ukáže. Ale nechod' tam, viděli by tě. To by bylo špatné – špatné.“

„Na co máme čas, Gaspare?“

„Oni řekli: najdi cizí lidi. Cizí lidi převezmou vzkaz. Gaspar hledal cizí lidi. Gaspar našel Goweryho se špatným jménem.“

„Kdo tě poslal, Gaspare?“

„Chceš vidět? Chceš vědět? Následuj Gaspara.“

Zmrzačený chrt doběhl k nejbližšímu schodišti, zlehounka po něm stoupal nahoru. Gowery šel za ním. I on si dával pozor, aby našlapoval zlehka.

Potichu vyběhli až do třetího patra a chrt se zanořil do spleti opuštěných místností. Tlapou otevíral jedny dveře za druhými, přesně věděl, kam má jít. Netrvalo ani minutu a došli k cíli – k vysklenému oknu ve stěně prostředního traktu.

Spodní prostor měli jako na dlani. Dole se rozkládala zpustlá zahrada obklopená vysokou zdí. Ty zvuky, tedy vrčení, chrčení a kňučení, přicházely právě odtamtud.

Coda 3, největší z mrtvých satelitních měst, stála v nadhlavníku a zalévala zahradu svým chladným sekundárním světlem. Viditelnost byla dokonalá. Zahrada byla rozdělena do dvou zón. Při okrajích bujela neudržovaná vegetace – broskvoně, třešně, zpustlé růže. Stromy i keře kvetly a vydávaly intenzivní, omamnou vůni.

Uprostřed zahrady zůstával velký obdélníkový trávník. Na rozhraní keřů a trávníku stály černé litinové sloupky s modravě zářícími bioplynovými lampami.

Na trávníku dováděl Arik s fraudocent Adelaidou. Právě oni vydávali všechno to vrčení, chrčení, uštěkávání a skojíkání.

Gowery poznal Arika na první pohled, před půldruhou hodinou si ho prohlédl až příliš zblízka a jeho vzhled se mu vypálil do mozku. Ale fraudocent? Byla to opravdu ona? Gowerymu se zdálo, že ji poznává podle veliké mašle na krku i podle obrovských brýlí. Jinak už na sobě neměla nic – byla nahá. Mihotala se ve stínech jako bílá skvrna.

Arik žalostně kňučel, dotíral na ni, zdálo se, že od ní něco chce. Chvilími byla fraudocent na všech čtyřech a chvilími zase na dvou. Občas proti Arikovi vyrazila, zuřivě zavrčela a plácla ho přes čenich. Muselo to být bolestivé, protože Arik pokaždé zavyl a stáhl se zpět.

Plazil se po břiše, skojíkal. Fraudocent ho tahala za uši, vrčela na něj a uštěkávala.

Gowery přihlížel bez dechu. Co to tam ti dva provádějí? Je to nějaká hra? Rituál? Nebo co vlastně?

Neuvěřitelné divadlo směřovalo k vyvrcholení. Arik se náhle zuřivě rozštěkal, vrhl se na fraudocent a srazil ji k zemi. Předníma nohama si jí stoupl na nahá bledá záda a burácivě ji štěkal přímo do ucha.

Fraudocent se opřela o ruce a kolena a namáhavě se zvedla.

A Arik...

Náhle bylo vše jasné. Nejednalo se ani o hru, ani o rituál, ale o sex.

Arik přehodil přední nohy přes Adelaidina ramena. Gowery se nevěřicně díval na jeho zadek, kmitající takovou rychlostí, jakou dokáže vyvinout jenom pes.

Vzápětí bylo po všem. Předehra sice trvala půl hodiny, samotný akt byl však odbytý za třicet vteřin.

Fraudocent sebou plácla do vysoké trávy. Arik stál nad ní, třásl se po celém těle a z mordy mu odkapávaly stříbřitě lesklé sliny.

„Oni nevidí, neslyší, necítí,“ zachraptěl zmrzačený chrt Gaspar. „Vidí, slyší a cítí jen sami sebe. Nevidí, neslyší, necítí, že tu jsou bojovníci od Bruna.“

„Bojovníci od Bruna?“ ubezpečil se Gowery.

„Jsou tady. Což je nevidíš, neslyšíš, necítíš?“

Byli tady, což se ukázalo vzápětí.

Ve vzdáleném koutě zahrady, nahoře na zdi, se zablesklo, zaburácel odtamtud výstřel. Jedna z bioplynových lamp se rozprskla na střepy. Z místa výstřelu se vyvalil oblak kouře.

Vzápětí se zablesklo o kus dál, ozvala se další dutá rána, taková, jakou vydávají ládovací předovky. Jiná lampa se rozlétla na kousky, olověná kule urvala modravý plamínek a mrštila jím do temnot.

Zakletý, dosud opuštěný a ztichlý pohádkový zámek ožil. Venkovní schodiště se rozduňela dusotem bot.

Chrt zatahal Goweryho za pončo. „Rychle – rychle. Spěchej za Gasparem. Převezmeš vzkaz.“

Ukázalo se, že zmrzačený chrt se tady opravdu vyzná. Otevřel dvoje dveře a zavedl Goweryho do místnůstky, která

zvenčí vypadala jako kumbál na košťata. Ukázalo se však, že je to tajná zkratka. Z třetího podlaží vedlo dolů strmé žebříkové schodiště. O patro níž, tam, kam Gaspar Goweryho přivedl, se nacházela jen obezděná kukaň bez přístupu z jiných místností. I v téhle kukani, ač neměla okna, však bylo obstojné světlo – přiváděl ho sem ze dvora *světlovod*, tedy různě pozohýbaná roura s šikovně nainstalovanými zrcadly.

Světlovodem doléhaly zvuky z venku. Na zahradě burácela střelba, tentokrát měla jiný zvuk než hluboká blaťání z ládovaček. Teď stříleli obránci Institutu. Gowerymu se zdálo, že v pauzách mezi výstřely slyší hlas komandéra Jeschkeho.

Gaspar sevřel svou kolozubou tlamou kruh, ležící na podlaze. Zvedl jej a s ním se odklopila padací dvířka utajeného průchodu do přízemí.

Goweryho tahle *zkratka* vlastně ani nepřekvapila. Z charakteru budovy vyplývalo, že se v ní musí skrývat celé tucty tajných chodeb a místností.

„Rychle – rychle, Gowery se špatným jménem. Spěchej za Gasparem.“

Gowery sestupoval po žebříkových schodech s jistými obtížemi, chrt však před ním cupital jako baletka.

„Ty máš ty svoje běhalky úplně v pořádku, co, čoklíku?“ zeptal se ho Gowery. „Jenom předstíráš, že jsi chromý.“

„Gaspar je hodný pes, hodný – hodný!“

Gaspar zavedl Goweryho do přízemí. Vyšli z tajné chodby a ocitli se v opuštěném, poloprázdném skladišti. Nacházel se zde starý nábytek, regály se zaprášeným laboratorním sklem a pár dřevěných přepravek. Sklad nebyl uvnitř osvětlený, před zaprášenými a zamřížovanými okny však svítila venkovní lucerna, takže tu bylo obstojně vidět.

Zvenku zněl hlas komandéra Jeschkeho: „Co se to tady, do hajzlu, děje? Může mi to někdo vysvětlit? Jak se vůbec dostali ke zdi? A přes zeď? Kde je Gaspar, měl přece jistit zahradu zvenku! Až se mi dostane do ruky, utrhu mu i to jeho druhý ucho!“

Gaspar se při Jeschkeho řevu přikrčil, dokonce začal i mimoděčně kulhat. „Gaspar je hodný – hodný pes,“ zakňučel. „Poslušný...“

Z místa, kde se u zdi nacházely naskládané bedny, zaznělo škrábání. Gaspar se rázem vzchopil.

„Odsuň to,“ řekl. „Odsuň ty bedny, Gowery se špatným jménem.“

Gowery, aniž příliš uvažoval, popadl bednu za úchyt a odtáhl ji stranou. Z temného otvoru, ukrytého za bednami, zavanul vlhký průvan. Skrývala se tam nízká chodba, či spíše jen tunel, který, jak Gowery předpokládal, vedl ven z areálu.

Z tajného tunelu se žlutě zaleskly oči. Pak odtamtud vyskočil temný stín – napůl pes a napůl vlk. Zavrčel, zaskučel. Uši mu bojovně trčely vzhůru, v zubech svíral za cípek jakýsi hadr.

„Drejk!“ užasl Gowery. „Jsi to ty?“

Opravdu, tohle byl polovlk, s nímž se Gowery setkal dnes odpoledne. Přesněji řečeno: setkal se s ním včera odpoledne, protože noc už pokročila a dostala se do onoho hluchého času mezi půlnocí a svítáním.

Vlkopes zavrčel, neznělo to však nepřátelsky.

„To je Drejk?“ zeptal se Gowery chrta.

„Gaspar neví – neví,“ zazněla odpověď. „Gaspar nezná jméno toho psa. Ten pes nemluví lidsky. Ten pes přišel z divočiny.“

„Proč sem přišel? A proč jsem tady já?“

„Ten pes má vzkaz. Přinesl vzkaz.“

„Vzkaz pro mě?“

„Ale ne, ty hloupý – hloupý Gowery. Tohle je vzkaz pro Arika. Musíš ho předat ty, Gowery se špatným jménem. Oni by mu ho nedali.“

„Aha... A jaký je to vzkaz?“

Polovlk Drejk zřejmě rozuměl slovům. Popošel a upustil na Goweryho botu hadr, který dosud držel v zubech. Pak se otočil a skočil do tajného tunelu. Rázem byl ten tam.

„Takže tohle je vzkaz?“ Gowery se shýbl.

„Opatrně!“ okřikl ho Gaspar. „Drž to jenom za cíp!“

Gowery raději vyndal z vnitřní kapsy ponča jezdeckou rukavici, nasadil si ji a teprve pak hadr zdvihl. Byl to kus flanelové košile. Ostře páchl.

Gowerymu se zdálo, že chápe, co je smyslem vzkazu.

„Napůl vlk a napůl pes,“ brumlal si pro sebe chrt. „Bastard. Neumí lidsky. Bastard z divočiny. Gaspar z něj cítí Bruna... Je to Brunovo štěně!“

Zvenku zněly hlasy. Někdo hulákal na nádvoří i na zahradě, po venkovních schodištích i po pavlačích dusaly těžké boty.

Gaspar zpozorněl. „Hledá tě vůdce tvojí smečky, Gowery se špatným jménem. Shání se po tobě. Spěchej, nebo se bude zlobit. Gaspar je hodný – hodný pes. Gowery je taky hodný. Poslušný. Spěchej.“

11

Gaspar ho vedl přes labyrint chodbiček. Všechny dveře, kterými procházeli, byly pozamykané, ve stěnách se však skrývala táhla, kterými se daly zámky odblokovat. Gaspar otevíral dveře snadno: postavil se na zadní, drápy přední tlapy zahákl za úchyt táhla. Někdy si pomohl zuby.

Ocitli se na nádvoří.

„Támhle,“ vyjekl Gaspar a ukryl se do stínu nejbližší girlandy popínavých růží.

Na nádvoří se hemžili laboranti, technici i provizorně ubytovaní farmáři. Někteří byli ozbrojeni puškami, jiní měli prázdné ruce. Celkem se tu pohybovalo několik desítek osob, snad šedesát, snad sedmdesát. Před jedněmi dveřmi postával desátník Schneidl a tvářil se znepokojeně. I on patřil k těm neozbrojeným, což znamenalo, že místní lidé sebrali vojákům zbraně.

„Támhle!“ napověděl Gaspar ze tmy. Gowery konečně uviděl Oggerda.

Oggerd se stále ještě nedostal k tomu, aby si oblékl svůj plastický pancíř. Takhle nalehko, jen v kalhotách, vysokých botách a černém tričku, vypadal jaksi nedostatečně. Oběma

rukama svíral pušku, držel ji svisle před tělem, aby do ní nenaráželi zmateně pobíhající lidé.

Vypadal... Ztraceně?

Gowery, i přes všechny ten okolní křik, zaslechl Oggerdovo volání: „Pěnkavko! Pěnkavko, kde jsi!“

„Oggie, tady!“ zavolal Gowery ze stínů a zamával rukou. Oggerd ho zaregistroval okamžitě. Protlačil se k němu shlukem nějakých vyděšených farmářů.

„Pěnkavko! Kde jsi byl? Co se to tady děje?“

„Pojď za mnou, Oggie,“ hlesl Gowery a táhl Oggerda do temných stínů v podloubí.

„Kdo to střílel?“ zeptal se Oggerd chraptivě. „Co se to tady děje? Ty to víš?“

„Kamufláž. Tohle všechno je kamufláž. Kdes nechal Halika?“

„Hargo je v našem pokoji. Spí. Byl k neprobuzení.“

„Našel jsem spojence, Oggie. Gaspare, pojď sem!“

V černočerných stínech se pohnul černý chrt. Oggerd tam okamžitě natočil hlaveň pušky. Zároveň se ozvalo zakňučení: „Gaspar je hodný – hodný!“

„Dej prst ze spouště, Oggie,“ vyhrkl Gowery. „To je přítel.“

„Další mluvící pes?“

Zakňučení. „Gaspar je hodný – hodný pes. Jak to, že vidí ve tmě? Je tma! Jak to, že vidí Gaspara?“

„On není tak docela člověk, Gaspare,“ vysvětlil Gowery. „Ale abych vás představil: tohle je Gaspar, další z výtvorů profesora Lilienthala, a tady to je Oggerd.“

Pečlivě při tom vyslovil obě *gé* v Oggerdově jméně.

„To není správné jméno,“ zakňučel Gaspar. „Měl by se jmenovat Aggerd.“

„Co tím myslíš?“ podivil se Oggerd.

„Jména jsou důležitá,“ řekl Gowery. „Oni jsou pojmenováni podle hierarchie. Alfa samec, beta samec a tak dál. Tedy: Arik, Bruno, něco mezi tím a nakonec Gaspar. Nakonec, chápeš? V hierarchii místní pobočky se nachází až na samém konci.“

„A kde jsou ti, jak říkáš, na vnitřních stupních hierarchie, Pěnkavko?“

„Dobrá otázka. Gaspare, co se stalo s cé, dé, é a ef?“

„Zabil je. Všechny je zabil.“

„Bruno?“ zeptal se Oggerd. „Zabil je Bruno? Zabil je stejně jako profesora Lilienthala?“

„Silný pes je zabil. Alfa samec. Vůdce smečky. Gaspar je hodný – hodný pes. Poslušný. On neodporuje.“

„Ptáš se špatně, Oggie,“ upozornil Gowery.

„Ty víš, co se tady děje, Pěnkavko? Co to vlastně držíš za hadr?“

„To není hadr, Oggie, ale vzkaz.“

„Páchne, jako by ho pomočil nějaký pes.“

„Gratuluju ti k tvému vynikajícímu čuchometru, Oggie. Cítíš to až na tuhle vzdálenost? Jo, je to tak, pochcal to přímo Bruno. Potřebujeme ještě jednu věc. Důkaz.“

„Důkaz?“

„Jo. A tady náš přítel Gaspar nám ho pomůže najít.“

Zakňučení. „Musíš doručit vzkaz, Gowery se špatným jménem. Vzkaz pro Arika.“

„Doručíme ho. Ale před tím nás odvedeš do márnice, Gaspare. Máte tu nějakou místnost, kam ukládáte mrtvé lidi, ne? Dnes zemřel přednosta stanice a jeho manželka. Fraudocent Adelaida je nechala někam odnést. Chceme je vidět.“

„Ale vzkaz... Ten vzkaz!“

„Doručíme ho, Gaspare. Doručíme vzkaz Arikovi ještě dřív, než začne svítat. Čeho se bojíš? Že by z něj ten pach Brunovy moči vyvětral? To se nestane. Ten hadr bude smrdět ještě měsíc.“

12

Hal Hargo, ležící na kavalci, se vytrhl ze spánku. Venku někdo střílel, dupal po schodištích, křičel.

Chvilí kolem sebe hmatal, až našel brýle, které mu někdo sundal a položil na rozviklanou židli. Nasadil si je na nos. Svět nabyl ostřejších rysů. Hal Hargo uviděl, že ten, kdo mu sundal

brýle, mu také vyndal z podpažního pouzdra zkrácenou brokovnici. Také ji položil na židli.

Ve slabém osvětlení se leskly stříbrné čáry. Hal Hargo si dal kdysi velikou práci a vpravil do dřeva i do kovu brokovnice nitky skutečného stříbra. Nevyznal se v kaligrafii, nevěděl nic o tom, jak se dělají ornamenty, takže na zbrani vytvořil pár fyzikálních vzorců a dál už jen nějaké kudrlinky

Sáhl po zbrani, brokovnice pro něj byla něco jako talisman. Někdy ji ve spánku svíral v ruce, jako malé děti svírají hračku. Zlomil ji, z komor žlutě zasvítla mosaz. Zaklapl ji, zároveň tím natáhl úderník.

Brokovnice neměla pojistku. Možná ji kdysi mívala, ale teď už ne.

Shodil nohy, obuté v těžkých botách, na podlahu. Vstal. Vyšel ze dveří na pavlač. Podíval se přes trnitou záclonu z popínavých růží, dole se přeléval dav lidí. Poblíž, tedy na úrovni druhého podlaží, se nenacházel nikdo. Hal Hargo si vyhrnul svůj šedý hábit a zasunul brokovnici do pouzdra. Pak, když už měl hábit vyhrnutý, si rozepnul maskáčové kalhoty a vymočil se na černý litinový sloup. Čůral tak šikovně, že pramínek stékal po litině i po girlandách růžových šlahounů až dolů.

Takhle to dělal vždycky, když tady trávil noc.

Jenomže naposled tu byl snad před deseti roky.

Tehdy to tu bylo jiné. Profesor Lilienthal ještě žil a pyšnil se svými intelektualizovanými psy. A ještě něco bylo jiné. Lidé se jmenovali jinak. Jména jsou důležitá.

Byl si celkem jistý, jak skončil Projekt Werwolf. *Jak měl skončit.* Jak se psalo, že skončil. Četl to ve Věstníku. Psalo se tam, že všechny *produkty projektu*, všichni psi, byli utraceni. Arik, Bruno, Cid, Dagon, Eugen, Francis, Gaspar. Ne, Bruno ne, ten uprchl. Jediný Bruno přežil, zachránil si život útekem.

Ano, takhle se to psalo ve Věstníku. Napsala to samotná fraudocent Zimmermannová. Shrnula původní cíle projektu, analyzovala příčiny neúspěchu, fraudocent Adelaida... Ne, ona se nejmenovala Adelaida, tak si začala říkat až potom, jenomže to nebylo její skutečné křestní jméno...

Jména jsou důležitá.

Hal Hargo se vydal po pavlači.

„Pane Hargo?“ ozval se někdo na schodišti. „Nepotřebujete pomoc?“

„Ne, nepotřebuji, děkuji,“ odpověděl Hargo. Toho člověka znal z dřívějšíka, nepamatoval si však jeho jméno. K čemu se učit jména řadových laborantů? Jen by si tím znehodnotil své vzácné mozkové buňky.

„Kam jdete, pane Hargo?“ nedal si pokoj dotěrný laborant.

„Jdu jenom do archivu, děkuji, cestu znám, děkuji“ řekl Hal Hargo. *Když budu zdvořilý, pomyslel si, přestanou mě otravovat.*

Pro jistotu si však jediným pohybem rozšněroval přednici svého hábitu. „Ale do archivu přece nemůžete,“ křičel laborant. „Stůjte! Tam nesmíte!“ Předběhl ho a postavil se mu do cesty. Hargova hubená pravice zajela pod hábit a vzápětí se vynořila s jakýmsi neforemným předmětem. Laborant zjistil, že se dívá do temných ústí dvouhlavňové brokovnice. „Přestaňte mě obtěžovat, člověče,“ zakníkal Hal Hargo. Laborant v hrůze ustoupil. Hal Hargo ho obešel a pokračoval po pavlači dál. Bylo mu jedno, že mu za zády laborant křičí: „Komandére Bernarde! Komandére! Pojdte sem rychle!“ *Ať si dělají, co chtějí.*

Dveře do archivu byly pootevřené, zřejmě tam před chvílí někdo něco hledal. Možná ale, že se sem nahrnuli místní střelci, protože z oken ve vnější fasádě byl dobrý výhled na zahradní zeď. Uvnitř svítilo jasné žluté světlo. V archivu se nesměl používat ani otevřený oheň, ani bioplynové lampičky, takže sem od generátoru přivedli elektrické kabely.

Hal Hargo pootevřel dveře a uviděl regály s šanony, skříně, šteláře i odkládací stoly. Všechno bylo takové jako před deseti lety.

Pavlač za jeho zády se rozezněla dusotem. Hal Hargo se otočil. Spěchal k němu shluk lidí a v jejich čele byl komandér Jeschke.

„Asistente Hargo!“ vykřikl. „Dovnitř nesmíte!“

Hal Hargo opět pozdvihl pravici, komandér se náhle díval do spřažených hlavní brokovnice. Okamžitě zmlkl. Dav za jeho zády zakolísal.

„Už nejsem asistent,“ řekl Hal Hargo pevně. „Získal jsem titul *doktor přírodních věd*, mohl jste si to přečíst ve Věstníku. A vy se nejmenujete Bernard!“

Jeschke vykročil vpřed a napřáhl ruku. „Tak dobře, jste doktor. Dejte mi tu zbraň, doktore Hargo.“

Lidé, kteří přišli s ním, couvali ke schodištím či se pokoušeli vmáchnout do výklenků dveří.

„Dejte mi tu zbraň, doktore Hargo! Dejte mi ji dobrovolně, nebo vám ji budu muset vzít!“

Hal Hargo stiskl obě spouště zároveň.

Zmrzačený chrt Gaspar odvedl Oggerda i Goweryho k jedněm dveřím v přízemí. Nacházely se v sousedství laboratoří, za jejich dveřmi s výplní z drátoskla však nesvítilo žádné světlo.

Gowety vzal za kliku. „Je zamčeno, Oggie. Budeš to muset vykopnout.“

„Ustup, Pěnkavko.“

Těžká Oggerdova bota narazila těsně pod kliku. Západka se přelomila, dveře se otevřely. Kop byl veden s takovou přesností a citlivostí, že se neozvala hlasitá rána, jen kovové prasknutí.

Gowery nahmatl na stěně vypínač a stiskl ho. Rozsvítla se řádka elektrických svítidel a osvětlila schodiště, směřující dolů.

„Tam dole jsou mrtví,“ zajektl Gaspar. „Mrtví – mrtví. Cítíte pach jejich smrti?“

Sestoupili dolů do sklepa. Oggerd otevřel masivní dveře, nejspíš vyplněné nějakou tepelně izolující hmotou. Vstoupili do velké chladné místnosti. Elektrická svítidla se leskla na světle modrých dlaždicích i na kachlíkách, jimiž byly obložené stěny. Ve dvou řadách se tam nacházelo šest lůžek, na třech z nich ležely postavy, přikryté prostěradlem. Oggerd šel od jednoho ke druhému a odkrýval mrtvé obličaje.

Gaspar se zastavil na prahu a žalostně kňučel.

„Je tu přednosta stanice a jeho manželka,“ řekl Oggerd.

„Ano. Oba je zabil náš přítel Gaspar.“

Ode dveří se ozvalo zavytí. Oggerd se prudce otočil, Gaspar zůstával na prahu, tiskl se k dlaždicím, kňučel a drmolil: „Gaspar je hodný pes! Hodný – hodný! On nechtěl, oni mu poručili! Komandér Bernard poručil! Potrestej zrádce, Gaspare, řekl. Jdi a potrestej zrádce. Buď poslušný pes. Gaspar je hodný! Je poslušný!“

Oggerd zatáhl za prostětaadlo a odhalil šíji nádražákovy manželky. „Nemohl ji zabít,“ zamručel. „Jsou tady dvě řádky zubů – a ten chrt má polovinu zubů vytlučenou!“

„Neslyšel jsi nic o zubních protézách, Oggie? Když mají zubní protézy lidé, proč by ji nemohl mít Gaspar? Nasadili mu umělé zuby a poslali ho zabíjet.“

„Aha... Co se tady vůbec děje, Pěnkavko?“

„Já už to tuším, Oggie. Všechno to začalo před osmi lety. Profesora Lilienthala nezabil Bruno, ale Arik. Je to tak, Gaspare?“

„Profesora zabil silný pes, alfa samec. Arik je silný pes. On je alfa samec. Tak je to. Gaspar je slabý – slabý. Gaspar je hodný, poslušný.“

„Bruno utekl, že, Gaspare?“

„Ano, utekl. Uprchl. Zachránil si život. A teď se Bruno vrátil.“

„Proč se Bruno vrátil?“ užasl Oggerd. „Proč? K čemu?“

„Myslím, že to vím, Oggie. Bruno musí, jak se říká, bojovat se svými přízraky a porazit je. Jeho přízrakem je Arik. Vrátil se, aby bojoval a zvítězil. Takový je zákon smečky... Ještě je tam jedna mrtvola, Oggie. Sundej prostětaadlo a podívej se na ni.“

„Je to nějaký starý muž v zeleném overalu... V takovém overalu, jaký má komandér Jeschke... Někdo ho střílel do ramene a on pak spadl z velké výšky...“

„Myslel jsem si to. Oggie. To je pozorovatel, kterého jsi při přestřelce sundal z větve. Stříleli po nás místní lidé. S tou odstřelovačkou tam seděl na stromě nejspíš samotný komandér Jeschke. Je to tak, Gaspare?“

„Komandér Bernard střílel, Gaspar přebíhal sem a tam, předával jeho rozkazy. Gaspar je hodný pes. Poslušný.“

„Proč? Nechápu...“

„Podívej, Oggie, dorazil sem Bruno, aby se utkal se svým úhlavním protivníkem. S Brunem přišli i jeho lidé, vlci a psi. Brunova smečka nechce, aby se jim do toho někdo pletl. Proto nastavěli tu barikádu na koleje. Udělali ji na přehledném místě a ještě ji označili praporky. Neměli zájem na tom, aby se někdo zranil. Já vím, tenhle způsob je hodně naivní, ale oni nejspíš uvažují jednoduše, jsou to přece jen lovci z lesů. Je to tak, Gaspare?“

„Ouuuu. Brunovi lidé naskládali barikádu.“

„Jasně. A, Oggie, teď jsou tady místní lidé. Ti jsou součástí Arikovy smečky. Hledají způsob, jak Bruna odprásknout z dálky, netouží po tom, aby se psi porvali. Arik by také mohl podlehnout, víš? Myslím, že Arik ještě neví, proč sem Bruno přišel. Oni mu to tají. Ochraňují ho.“

„Proč stříleli na náš vlak?“

„Místní smečka to také chce vyřídit separátně, nestojí o to, aby jim do toho někdo strkal čenich... Chci říct nos... Přednosta stanice vyměknul a odeslal prosbu o pomoc. V té jeho kanceláři byl dálnopisný aparát, všiml sis, ne? Komandér Jeschke pak poslal Gaspara, aby ajznboňáky *potrestal*. Bylo však už pozdě, náš vlak byl na cestě. A to, co se tady děje, se muselo odehrát beze svědků! Myslím, že tenhle plán zosnoval komandér Jeschke. Chtěli nás jednoduše pobít a pak to svěst na Bruna. Jenomže mu do toho šlápla fraudocent Adelaida. Když uviděla Halika, probudily se v ní nějaké mateřské city či co. Nejspíš Halika pokládá za své vlastní štěně, chci říct dítě. Hele, Oggie, to není náhoda, že sem poslali zrovna nás. Poslali nás kvůli tomu, že je s námi Halik... Fraudocent už je úplně šílená, jestli sis nevšiml. Je jí přes šedesát, je to baba vrásčitá, ale tyhle psí hrátky jí roztácejí hormony a udržují její tělo ve velmi dobrém stavu... Jeschke se jí musel podřídít, i když nerad. Adelaida je totiž alfa samice, Arikova družka.“

Oggerd se přesunul blíž ke dveřím. Gaspar se mu plazil z cesty, kňučel. Oggerd si ho však nevšímal. „Děje se něco, Oggie?“

A pak to uslyšel i on: duté, hluboké prásknutí výstřelu. Tenhle zvuk dobře znal, vydávala ho Hargova brokovnice. Mrňavý technolog střílel zásadně z obou hlavní najednou.

„To je Hargo!“ vyjekl Gowery.

„Jdeme!“ křikl Oggerd. Přeskočil chrta a utíkal nahoru po schodišti.

14

Hal Hargo stiskl obě spouště zároveň, zpětný ráz mu hodil zbraň proti obličejí. S tím však Hal Hargo počítal, tohle znal. Jen málokdy ho čoudící hlavně praštily do nosu.

Používal ty nejhrubší broky, jaké se daly sehnat, a tak se Jeschkeho hlava zploštila, jako by ztratila třetí rozměr. Náraz olověného kartáče odhodil komandem k zábradlí a přehodil jej dolů. Komandér Jeschke sletěl z druhého patra na nádvoří. Během krátkého letu mu z hlavy vypadalo značné množství malých krvavých kousků.

Klap – klap. Hal Hargo vyhodil z komor nábojnice a místo nich tam zasunul ostré patrony. Rozběhl se ke schodišti a křičel: „Už nejsem žádný *asistent*, pane Jeschke. Získal jsem doktorát přírodních věd a všeobecné technologie! Dokázal jsem mnohem víc než vy za celý svůj život!“

Laboranti i technici před ním v hrůze prchali.

Hal Hargo seběhl dolů na nádvoří a doběhl k bezvládnému tělu. Napráhl zbraň, zdálo se, že se rozmýšlí, zda nemá do Jeschkeho vpálit ještě jednu dvojitou dávku.

„Hargo!“ křikl od vstupu do márnice Oggerd.

„Halgerde!“ rozječela se z druhé strany fraudocent Adelaida. „Ty jsi zabil Bernarda! Jsi zlý! Zlý a ošklivý!“

Už zase měla oblečené ty své rudé šaty, ušité z čalounu.

Hargo se k ní otočil a křičel, seč mu jeho mečivý hlásek stačil: „Vy se nejmenujete Adelaida! Nejmenujete se tak! Už jsem si vzpomněl! Vaše *skutečné jméno* je Gertruda!“

Fraudocent zdvihla ruce a zakryla si uši. „Neposlouchám tě! Neslyším tě! Nemluvím s tebou! Jsi zlý! Ošklivý, ošklivý Halgerd!“

Kolem mrtvého těla se shlukoval dav laborantů a techniků. A pak, jako když mávne kouzelným proutkem, se jejich pohyb otočil. Náhle se všichni stahovali do podloubí.

Zpoza stěny z popínavých růží, zakrývajících vstup do průjezdu, vyšel Arik. Majestátně se rozhlédl a všichni rázem ztichli.

„Odstřel ho, Oggie!“ vykřikl do ticha Gowery. „Odstřel toho psa, nebo nás zabije všechny!“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Oggerd. „Podrž mi pušku, Pěnkavko. Nedělej nic, tohle vyřídím sám.“

Podal svou upravenou kulovnici Gowerymu. Vykročil Arikovi vstříc.

Setkali se na uprázdněném nádvoří, kus od rozplácleho komandérova těla a bezradně postávajícího Harga. Bylo naprosto jasné, že mrňavý technolog nedokáže na psa vystřelit.

Zastavili se šest metrů od sebe a vzájemně se měřili pohledy.

Všichni přihlížející se tiskli do podloubí.

„Pořád ještě máš pistoli,“ řekl Arik. „Můžeš ji vytáhnout a střílet.“

„Ne,“ zavrtěl Oggerd hlavou. „Nevytáhnou ji a nevystřelím.“

„To je dobře. Nestihl bys to.“

„Nepotřebuju pistoli.“

„Nemáš proti mně žádnou šanci, člověče. Zabiju tě, kdy se mi zachce.“

„Tak to zkus,“ řekl Oggerd.

„Nemusím tě zabíjet, když se mi podřídíš a projevíš mi respekt. Udělej to a já tě nechám žít. Pak se vrátíš tam, odkud jsi přišel, a řekneš jim, že všechno zabíjení bylo Brunovým dílem. Ty a já se rozejdeme v míru. Už nebude žádné zabíjení.“

„Nezabiješ mě, protože to nedokážeš,“ řekl Oggerd.

Arik zdvihl hlavu tak, že ji téměř zaklonil. „Jsem víc než člověk! Jsem rychlejší, hbitější, silnější. Také jsem mnohem chytřejší než většina lidí. Jsem předurčený vládnout. Vládnou zdejšími lidem a oni jsou spokojeni. Jsem dobrý vládce. Silný a spravedlivý.“

Oggerd chvíli mlčel a pak řekl: „Dívám se na tebe, ale nevidím žádného vůdce. Jenom mluvícího psa.“

Dav okolostojících zahučel, tohle byla strašná urážka. Arik zaútočil.

Jediným dlouhým skokem překonal šestimetrovou vzdálenost. Silné čelisti sklaply tam, kde bylo ještě před milisekundou Oggerdovo hrdlo. Oggerd se však přemístil, uhnul z dráhy Arikova skoku a zároveň napřáhl levici. Chytil Arikův krk do ohbí paže a přitiskl psa zády ke svému hrudníku.

Chvíli nebylo vidět nic než Arikovy nohy, zběsile hrabající do vzduchu. Oggerd přešlapoval sem a tam, vyrovnával Arikovo zmítání. Teď už držel Arikův krk oběma rukama.

Potom Arikovy pohyby zmalátněly a oba, muž i pes, ztuhli jako bronzové sousoší. Ukázalo se, že Arik, ať dělal, co dělal, se nedokázal přetočit čelem k Oggerdovi. Jeho páteř zůstala přitisknutá k mužovu hrudníku.

Oggerd, rozkročený a s napjatými svaly, Arika stále držel. Pes mu visel v ohbí levice za krk. Co na tom, že vážil nejméně sedmdesát kilo? Pro Oggerda to zřejmě nic neznamenal.

Oggerd uvolnil sevření a pustil psa na dlažbu. Napůl udušený Arik zakroutil hlavou, opřel se předními nohama o zem a pokusil se vstát. Na třetí pokus se mu to podařilo.

„Předej vzkaz, Pěnkavko!“ zaburácel Oggerd.

Gowery, který stále ještě držel cíp páchnoucího hadru, přešel nádvořím a rozevřel prsty. Vzkaz dopadl Arikovi k nohám.

„Tohle ti posílá Bruno,“ řekl. „Čeká na tebe.“

„Otevřete bránu!“ křikl Oggerd. „Arik jde za Brunem!“

Brána zavržala v pantech. Arik, otřesený a viditelně *zmenšený*, se k ní vydal. V loubí pod pavlačemi nastal pohyb. Lidé následovali svého vůdce.

„Gaspare,“ křikl Oggerd. „Ty na nás počkáš!“

Chrt se k němu přiloudal a kňučel: „Já musím jít... Vidět to... Vidět boj...“

„Půjdeme tam také, ale až za chvíli,“ vysvětlil mu Oggerd.

„Jaký má tohle všechno smysl, Oggie?“ zeptal se Gowery.

„Bruno dostane to, co chce. Utká se s Arikem.“

„Vždyť ho roztrhá na kousky! Oggie! Ty jsi Arika ponížil! Zbavil jsi ho sebevědomí! Arik už nemá žádnou šanci!“

„Já vím,“ přikývl Oggerd. „Ale Bruno pak odejde do lesů a už se nevrátí.“

Nádvoří se vyprázdnilo, zůstal tu jen Hal Hargo a vojáci, kteří sem přijeli s Oggerdem vlakem. Desátník Schneidl stál s rukama odtaženýma od těla a tvářil se, jako by uviděl strašidlo.

„No to mě poser,“ vykoktal konečně. „Mluvící čokl! To jsem ještě nežral...“

„Jak jsou na tom ranění?“ zeptal se ho Oggerd.

„Dost blbě, majore. Oba mají horečku a blouzní!“

„Hargo!“ křikl Oggerd. „Podívej se tady kolem, najdi nějaká antibiotika a pomoz raněným. Okamžitě, rozumíš?“

Pak se otočil k nervózně přešlapujícímu chrtovi. „A my jdeme, Gaspere. Veď nás.“

15

Svívalo. Slunce ještě zdaleka nevyšlo nad obzor, už bylo však obstojně vidět.

Oggerd, Gowery i chrt jménem Gaspar sešli po cestě až k nádraží. Na prostranství kolem stojícího vlaku postával shluk lidí. Byli tady technici a laboranti z místní pobočky Institutu, oblečení v olivových kombinézách i v bílých laboratorních pláštích. Také zde postávali lovci z lesů, vousatí, sršatí, pyšníci se svými novoučkými flanelovými košilemi. Do davu lidí se vmísilo několik velikých psů a polovičních vlků.

O kus dál, vyděšená, ale nezraněná, stříhala ušima Goweryho rezavá klisna.

Jak se Oggerd blížil, dav se před ním rozestupoval.

Boj už byl dobojován, zřejmě netrval dlouho. Arik ležel v kolejišti, všude kolem něj se rozlévala krev. Jeho vlastní krev.

Z davu vyšel obrovský vlčák. Měl impozantně klenutý hrudník, silné nohy a hrdě vztyčenou hlavu. Nebyl však tak veliký, jako býval Arik. V rovném boji by určitě neměl navrch.

Musel být opravdu odvážný, když se sem vrátil, aby Arika vyzval.

Bruno otevřel zakrvácenou mordu a zeptal se Oggerda: „Chceš bojovat?“

„Ne,“ řekl Oggerd. „Nechci.“

„To je dobře,“ pokýval Bruno hlavou. „Ani já nechci.“ Rozhlédl se, zaštěkal, zavyl a vykřikl: „Odcházíme!“

Otočil se. Obešel dodělávajícího Arika a vydal se ke vzdálenému lesu. Lovci, psi i polovlci jej následovali v široké rojnici. Chrt jménem Gaspar se k nim okamžitě přidal. Pak se pohnula i fraudocent Zimmermannová, stále ještě oblečená v těch rudých šatech. Vykročila k lesu, bok po boku lovcům, jako by k nim patřila odjakživa.

Za fraudocent šli i ostatní technici a laboranti.

Všichni následovali Bruna na jeho cestě do severních lesů.

„Místní lidé mají nového vůdce,“ řekl tiše Gowery. „Následují ho. Takový je zákon smečky.“

„Já vím,“ přikývl Oggerd.

Gowery přistoupil ke kolejišti a podíval se na smrtelně zraněného psa. Arik stále ještě žil, při každém výdechu mu však z roztržené průdušnice vybublávala krev. Upřel na Goweryho hasnoucí oči.

„Tak tomuhle já říkám *chcípnout jako pes*,“ řekl Gowery.

Doslov autora

V roce 1991 jsem se (s odvahou sobě vlastní) vrhl do psaní sci-fi. Ještě v tom samém roce vznikly první tři texty „oggerdovského“ cyklu, povídky *Legendární zbraň*, *Přízrak a Artefakt*. Nejen, že vznikly – staly se ledoborcem, který přede mnou, jakožto začínajícím autorem, uvolňoval cestu (lámal ledy). Umisťovaly se v soutěžích, vycházely v Ikarii či ve sbornících.

Základní myšlenka „oggerdovského“ světa je takováto: na konci jedenadvacátého století došlo k válkám o energii (tedy o zbytky ropy, uhlí a zemního plynu). Války skončily naprostou destrukcí a o něco později se Evropa pokryla lesy, v nichž bzučeli zmutovaní čmeláci a dováděli živočichové s větším počtem zubů, než byste pokládali za rozumné. Lidstvo (tedy evropské lidstvo) mělo namále, zachytilo se však drápkem a nevyhynulo docela. Naopak, začalo se znovu množit a dobývat enklávy pohlcené divočinou.

Asi tak dvě století po katastrofě byla situace takováto: na území dnešního Německa vznikl středobod civilizace – Císařství. Císařství je ovšem obklopeno pustinami a Neznámem. Struktura společnosti je feudální, nikoliv však středověká, ale odpovídající spíše osvícenému sedmnáctému století. Technika je na úrovni konce devatenáctého století (věk páry), avšak s občasnými průniky do iracionálna. Prostředí příběhů je germanofonní, avšak nikoliv univerzálně.

Cyklus se nazývá podle hlavního hrdiny jménem Oggerd. Je to kyborgizovaný válečník, kterému částečně vymazali paměť. Oggerda doprovázejí dva „wingmani“ – vyjednaváč (herold) Gowery a technolog (čaroděj) Hal Hargo. Tato trojice tvoří průzkumný tým, který proniká do pustin a zjišťuje, jaké „dárky“ tam zanechala naše zaniklá civilizace. V radioaktivních bažinách bojují s mutanty, o kousek dál natrefí na prastaré, ale stále ještě fungující zbraňové systémy. No a pak se setkají (co já vím) třeba s elfy. S elfy? Divíte se? Abych řekl pravdu:

Oggerd sám se s elfy nikdy nesetkal, ale jeden z Goweryho kámošů ano. A nebylo to příjemné setkání.

„Oggerdovský“ cyklus mě provázel celá devadesátá léta. Odpadávaly mi od něho texty, ve kterých už Oggerd a jeho společníci nevystupují. Vznikl celý „oggerdovský background“, jakási pseudohistorie, odvíjející se „ode dneška až po Oggerda“. Součástí pseudohistorie je osídlování Marsu a výstavba vesmírných satelitních měst, umístěných na oběžné dráze kolem Země. Namátkou mohu vyjmenovat pár povídek z tohoto „backgroundu“: *Conquista*, *Marťanský bůh*, *Nájezdníci*.

Vyvrcholením devadesátých let pro mě byla „oggerdovská“ povídka *Dóm* (za kterou jsem získal cenu Ikaros) a romány *OSTŘÍ OZVĚNY* a *PROJEKT BERSERKR*. A tím moje „oggerdovské“ období skončilo. Začal jsem se věnovat jinému cyklu, nazvanému Krvavé pohraničí.

Nějakou dobu jsem měl pocit, že by se Oggerd mohl ještě vrátit. Napsal jsem román *KYBORGGOVO JMÉNO*, což měl být takový Oggerdův comeback. Nepovedlo se. Comeback se nekonal.

Zatím však není nic ztraceno. Mám rozepsaný „oggerdovský“ román *KELTSKÁ BRÁNA*. Také už několik let usiluji o vydání sborníku „oggerdovských“ povídek – jsou náznaky, že by se to mohlo i podařit. Možná, že Oggerd ještě neřekl poslední slovo.

JAROSLAV VELINSKÝ

Christy Bigs

Cyklus Christy Bigs tvoří:

novela *Den a noc* (in: STALO SE ZÍTRA, 1984) *

novela *Ostrov kapitána Doughertyho**

novela *Obchodník s ledem**

román FIALKY PRO KRÁLOVNU (2007)

novela *Ghebrthouxwnlck* (v této knize)

Jaroslav Velinský (narozen 1932) je známý především jako trampský písničkář Kapitán Kid. Vedle hudby se však se stejným entuziasmem činí také v literatuře. Napsal desítky detektivních románů, mezi nimiž ční série o českém soukromém očku Otovi Finkovi. Přestože se science fiction ve své tvorbě věnuje méně než detektivkám, podařilo se mu vstoupit do historie žánru díky několika vynikajícím románům. Předně jsou to ENGERLINGOVÉ (1995) a DZWILLE (1996), dva samostatné romány balancující na hranicích sociální utopie, sci-fi, fantasy a surrealismu. Od roku 1984 rozvíjí detektivně laděnou sci-fi sérii Christy Bigs, jejíž zatím poslední část naleznete v této knize. První novela obsahovala vložený příběh *Putování rytíře Haralda do země Obrasilské*, o kterém se uvažuje jako o vůbec první čistokrevné fantasy napsané českým autorem. Velinský by se Christymu Bigsovi, investigativnímu novináři z osídlené Antarktidy, rád věnoval ještě v dalších dvou novelách.

Z fantastiky zbývá jmenovat katastrofický román z budoucnosti ZÁPISKY Z GARTHU / LEONORA, tedy vůbec první Velinského knihu z roku 1969, dále sešitový seriál S.I. Man Dan Young (1993-1994) napsaný ve stylu space opery, čarodějnický příběh HRANICE POMSTY (1999) a velké množství povídek. Mimo fantastiku stojí za připomenutí hlavně kontroverzní román POSLEDNÍ TAJEMSTVÍ JANA T.

* vyšlo ve sbírce KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ, 1995

(2003), jenž navazuje na Foglarovu stínadelskou trilogii, a non-fiction PŘÍPAD ATLANTIS (2001), kde polemizuje s teoriemi o bájně zemi Atlantidě. Velinský většinu svých knih vydává ve vlastním nakladatelství Kapitán Kid, a přestože je už v pokročilém věku, stále ještě pracovitě tvoří.

Ghebrthouxwnlck

Jaroslav Velinský

Pokud neznáte moji vynikající reportáž z případu FIALEK PRO KRÁLOVNU, snad abyste následující text ani nečetli. I když vám zase na druhou stranu může i tak přinést mnohá poučení, a když nic jiného, aspoň vám osvětlí záhadu slova *ghebrthouxwnlck*. A to, jak jistě nakonec uznáte, vůbec není k zahození.

Na zdi ve své kanceláři z víceméně sentimentálních důvodů ponechávám plakát, už nepříliš aktuální, s nápisem ANTARKTIS – KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ. Když mi onoho pošmourného červencového odpoledne na stole zahudl telefon melodii posledního crackového hitu *Shit-light Serenade*, zrovna mě napadlo, že by tam právě tak mohlo stát: KONTINENT OMEZENÝCH NEMOŽNOSTÍ. Napadlo mě to proto, že na plakátu pózuje v plavkách na ledovci Isabela Hernándezová, o které jsem sníval, že ji vyrvu z tlamy sedmihlavého draka, s jejím vnadným tálkem v náručí se prostřílím hotovou tlačenicí gangsterů, případně se s ní v blizardu rozdělím o poslední kabát – což se nakonec takřka skutečně stalo při katastrofě vzducholodi *Roaring Forty III*. Nejspíš si na to vzpomenete, byly toho tenkrát plné noviny – i když jsem o tom výjimečně nepsal já.

To bychom měli tu nemožnost. Omezená byla tím, čemu se lidstvo těší už od data objevu biofólie, kterého se chytil vizážistický a kosmetický průmysl; je prostě na vás, jak chcete vypadat, nebo dokonce *i jako kdo* chcete vypadat, lakže můžete být celý život někým jiným. Samozřejmě byste se při koupi náhradní vizáže měli legitimovat identifikační kartou, což ale nikoho ani nenapadne, když to po něm nikdo nechce. Úřady i příslušní činitelé nad tím mhouří obě oči, a jak by taky ne, když to normálně koupíte v hypermarketu A FY, kde vás obsluhují androidi – a jak má kdo vypadat, to žádný zákon taky

nikomu nepředepisuje. Ostatně už to není zdaleka taková atrakce jako před nějakými deseti lety.

Díky téhle vymoženosti se v masce žhavé Portorikánky a pod vymyšleným jménem skrývala černá Mary Robinsonová, nepříjemný svědek jistě smrtelně nebezpečné lumpárny.

Isabela pro mě tedy zůstala jen divokým mahagonovým snem, který vzápětí vybledl v důsledku bezbřehé vděčnosti skutečné ebenové Mary (zapomněl jsem říct, že jsem ji tenkrát nezachránil jen před rýmou, ale taky před smrtí). Představte si ji jako královnu ze Sáby, při jejímž pouhém spatření začal infantilně šišlat i moudrý Šalamoun. Co bych vám povídal, je po všech stránkách úžasná – až na to, že se mi po příjemně prožité společné dovolené u pyramid omluvila a odletěla s tím francouzským módním cirkusem na Měsíc předvádět Leveriérový modely pro šestinovou gravitaci. Řeknu vám, že kdybych byl krátce nato nevzal ten kšeft, do kterého mě uvrtal Mose Aaron, šéf SVLN (i když si nejsem moc jistý, že právě on) – ale to už souvisí s tím budoucím telefonem na stole, kde kromě něj právě neleželo nic jiného než dnešní Observer, okousaný mark-pen a pár módních čtyřbarevných baťovek, ve kterých vězela má nezaměstnaná chodidla.

Kancelář mám v jednom z těch mrakodrapů na Atkinson Street, to celé ve městě Vanda, South Victoria Land, Antarktis. Jak to chodí ve městě pod klenbou, jejíž vyhlášená průhlednost je vám za polární noci platná jako císařskému tučňákovi republikánská ústava Jižní Viktorie, si možná dokážete představit – nebo si to aspoň myslíte. Jako jeden ze dvou set osmdesáti tisíc obyvatel Vandy vás ujišťuju, že je to mnohem horší. Polární noc nestojí za nic ani pod umělým sluncem, i když se povídá, že do jeho světla přidávají vitamin C. Nejspíš je to kec, protože já bych o tom věděl první.

Mohli byste se divit, proč odtud teda nevypadnu, a já bych se nedivil, že se divíte; jenže já jsem tu prostě doma a nejen dle vlastního názoru jsem se pilnou a poctivou novinářskou dřinou vypracoval na nejlepšího investigativního reportéra Antarktidy, což závistiví konkurenti ocenili hlavně přezdívkou Paparazzo; to byl kámoš jistého Marcella Mastroianniho

v historickém filmu *La dolce vita*, ale ten se ve svém italském teplíčku zabýval takzvaným bulvárem, nikoli inteligentním zpravodajstvím. Po řadě rozmanitých džobů pro vládní i opoziční noviny a posléze i pro agenturu South Victoria Land News jsem se udělal pro sebe. Zdálo se mi praktické nedělit se s nikým o zisk, který mi měl to zdejší šestiměsíční pošmournou bohatě vynahradit. Třeba se na mě tu a tam obrátí i nějaký ten zhrzený milionář, říkal jsem si, a za mé služby pak pustí chlup třeba i jeho nevěrná milenka. Tím nechci tvrdit, že jsem si tak představoval hlavní náplň své práce – ale i kdyby to skutečně hlavní náplň byla, připadal bych si spíš jako antarktický Robin Hood než privátní fízl. Jak by ne – přispět na sirotky nikdy neváhám, pokud mám z čeho.

Jenomže to jsem právě v poslední době nějak neměl...

Zapnul jsem telefon a ohlásil se. V tu chvíli jsem se příšerně nudil a byl bych uvítal i tu pitomou reklamu JEN STŘÍK – FLEK PRYČ, něčí omyl, nebo i nějaký další malér. Leč na obrazovce se kupodivu neobjevilo nic kromě jakési záclony a dost šroubovaný hlas nějakého chlápka za tou záclonou řekl britskou angličtinou: „Byl jsem pověřen vyřídit siru Christopherovi, že fialky dodnes nezvadly.“

* * *

Věřte mi nebo ne, šlo o malou kytíčku fialek, kterou jsem na britském vyslanectví asi před půl rokem osobně předal Jejímu Veličenstvu anglické královně Mary Elisabeth, toho jména druhé. Jak k tomu došlo, na to se musíte zeptat jí, ale nejspíš se s vámi o tom bavit nebude. Možná by se o tom nebavila ani se mnou. Že bych mohl alespoň naznačit, o co kráčí? Zatím snad postačí, když řeknu, že od výše zmíněné návštěvy britské ambasády jsem sirem Christopherem. To povýšení do šlechtického stavu mi ovšem na účtě spoluobčanů nijak nepřidalo; Antarktoameričanům (pokud nepocházejí z jižanských rodin, kde se ještě dá na takové pitomosti, jako je šlechta nebo Ku-klux-klan), jsem byl se svým titulem spíš k smíchu, a jak jsem se snaživě pokoušel vysvětlit co a jak, zachováváje přitom naprostou diskrétnost, získal jsem navíc pověst podezřelého pošuka a ztratil většinu klientely.

„Vyřídte laskavě Jejímu Veličenstvu,“ povídám, „že mě to nadmíru těší. Ale mnohem víc mě těší, že na mě Její Veličenstvo neráčilo zapomenout.“

„Její Veličenstvo,“ pravil hlas, „nezapomíná na služby trůnu prokázané. Dále by Její Veličenstvo uvítalo, kdyby se sir Christopher neprodleně dostavil na vyslanectví Velké Británie.“

Zeptal jsem se, o co kráčí, a ten suchar za záclonou odpovéděl: „O ghebrihouxwnlck, sire Christophere.“

„Cože?!“ já na to.

Tohle nevyslovitelné slovo jsem totiž neslyšel poprvé a neměl jsem na ně právě nejlepší vzpomínky.

Hlas prohlásil, že musím sám nejlépe vědět, co to znamená, on sám že o tom má jen mlhavé představy a že by bylo vskutku směšné, kdyby mi to vysvětloval. A nyní – pokud sir Christopher dovolí – dobrý den.

Načež se odmlčel, obrazovka zhasla a mně nezbyvá než podat vysvětlení, co je to *ghebrthouxwnlck* – i když právě v tomhle zatraceném vysvětlování vězí příčina toho, že klika u dveří mé kanceláře za posledních pár měsíců ztratila lesk, telefon oněměl a svoje konto v První antarktické bych dokázal přechíst i nohama vzhůru a ve dvojkové soustavě.

Když to vezmeme kolem a kolem, mám jen neurčité tušení, co by to nevyslovitelné slovo mohlo znamenat. Do našeho světa totiž – možná, bez záruky – zasahují Wholunghové, což je jakási nám nekonečně vzdálená civilizace *odněkud*; a právě Wholunghové si mě údajně před pár měsíci vybrali za prostředníka mezi jejich světem a naším světem. Stejně jako nemám naprosto žádnou jistotu, jestli je na tom aspoň zbla pravdy, nemám ji ani o tom, proč bych to musel být zrovna já, i když se mi to tenkrát jeden od nich pokoušel vysvětlit.

Vlastně ani nevím, jestli byl skutečně *od nich*; podle vlastního tvrzení se jmenoval O'Donaghue a vypadal a choval se jako študák z literární akademie na High School Avenue, který si přivydělává jako průvodce a hlídač na výstavě obrazů v Poisonově skanzenu (kde jsem se s ním potkal). Ani trochu

nevypadal jako mluvčí čehosi nevýslovně vyššího a mocnějšího, než je vzhledem k vesmíru naše civilizace a vůbec lidstvo.

Připadá vám, že si vymýšlím? Mně taky. Přinejmenším pokaždé, když dojde na Wholunghy. Vzápětí se totiž za podezřelého pošuka začnu považovat sam.

Že vůbec nějakí takzvaní E. T. toho jména existují, o tom jsem získal mlhavé povědomí díky informacím jistého větrného mlynáře jménem Nuys Leyden. Dodneska jsem přesvědčený, že tenhle mlynář i se svým mlýnem byly jen fantomy, sugesce. Navštívil jsem ho totiž ve společnosti kolegy Guse Cavalla, který to později popřel a o něčem podobném, jako měl být větrný mlýn v neexistující oáze na předhoří pahorkatiny Edsela Forda, zřejmě skutečně neměl tušení... A to proto, že ten Gus Cavallo, který se mnou Leydenův mlýn navštívil, byl taky jen fantom.

Jediný O'Donaghue vzal vážně to, čím jsem po skončení svého nejpodivnějšího případu překypoval a čemu nikdo nevěřil. Že to беру napřeskáčku? Ale vždyť je to jasné: Napřed byly podivné snové zážitky, mezi nimi i návštěva větrného mlýna a tam rozhovor s mlynářem Leydenem, díky němuž jsem se dověděl o existenci Wholunghů. A posléze na *skutečné* výstavě *skutečný* rozhovor s mladíkem, který mě trpělivě vyslechl a potom se mi pokusil vysvětlit podstatu všech mých těžce vysvětlitelných zážitků včetně jsoucnosti Wholunghů, kteří je – jakoby podle jeho názoru – způsobili.

„Co když vaši činnost řídili právě oni?“ řekl mi se strašně zodpovědným výrazem po tom, co mě vyslechl. „Představte si,“ pokračoval, „že vaše konání pro ně mělo jiný smysl, než jaký jste v něm viděl vy. Osoby, které jste potkal, prostředí, ve kterém jste se pohyboval, a čas, ve kterém se to dělo – to všechno mohlo sloužit jen jako určité jeviště. Nepřipadá vám to pravděpodobné?“

Připadalo mi to jako kdeco, ale do pravděpodobnosti to mělo daleko. Mé zmíněné vystoupení na onom jevišti trvalo snad týden, nanejvýš dva (dodnes nemám jistotu, kolik skutečného času spotřebovalo), odehrávalo se v rozmanitých kulisách, jako byly staré ulice nějakého starodávného města

s plynovými lampami, kde věčně pršelo, Klub leteckých veteránů, paluba vzdušného křižníku *Albatros*, větrný mlýn u potůčku i dům restaurátora a padělatele Johna Flinta, který neváhal přede mnou podržnout vlastní manželku – a v těch kulisách jsem potkal řadu bytostí zcela nečekaných i dávno zesnulých, pokud ne zcela vymyšlených a mně známých leda z klukovské dobrodružné četby: Robura Dobyvatele, Bílého tesáka nebo letce Biggleswortha.

Řekl jsem tomu šudákovi, že je fantasta; on na to, že já musím být fantasta zrovna tak a že si mě třeba právě proto vybrali. „Sám přece říkáte, že se to všechno dělo kvůli té sondě odněkud ze vzdáleného vesmíru, která před dávnými časy přistála na Zemi a zakotvila v moři jako ostrov...“

Jistě si pamatujete (hlavně z mých článků před časem), že k tomu skutečně došlo zhruba na šedesátém stupni jižní šířky a sto dvacátém stupni západní délky v západní části takzvané Bellingshausenovy pánve místy hluboké dobré tři míle – nebo něco okolo pěti kilometrů, pokud si to tak představíte líp. Počínaje rokem 1841 velrybářští i tuleňářští kapitáni dobrých padesát let objevovali a zase marně hledali cosi jako nevelké skalisko pokryté ledem a zakreslovali je do map pod různými názvy, z nichž nejznámější je Doughertyho, případně Keatesův ostrov. Že tam pro někoho ostrov byl a pro někoho zase ne, si samozřejmě těžko mohli vysvětlovat tím, že se prostě tu a tam schovává pod hladinu – ne-li až na dno Bellingshausenovy pánve, kde měl zakotvenou výkonnou mašinku s navijákem poháněnou kdovíjakou hvězdnou energií. Dnes je tohle všecko známo; méně už to, že za vysvětlení té zeměpisné záhady dostal jistý investigativní novinář Christy Bigs výroční Witzingerovu cenu, což si můžete snadno ověřit v příslušné literatuře, nebo se zeptejte George Harrisona, dopisovatele *National Geographic Magazine*. Že ten Christy Bigs jsem já, snad není třeba zdůrazňovat. Ale vraťme se k tomu studentovi.

„Tahle sonda,“ pokračoval, „když lidé konečně pochopili její povahu – nikoli účel, pane – se musela potopit a zůstat na dně, aby se do ní nedostali. Nesměli se do ní dostat; nejen proto, aby ji nepoškodili, ale taky proto, aby jim neublížila. Nebyla

inteligentní, rozumíte; byla to jen sonda. Automat s jistým omezeným programem. Pak přišel čas, aby se vrátila, odkud přišla, jenomže pár poruch zavinilo, že se vrátit nemohla. Co tedy udělali Wholunghové, kteří ji před staletími vyslali?“

Tady jsem se zeptal, co o nich skutečně ví. Že prý nic – poprvé o nich slyšel před chvílí ode mě, a ostatní je jenom jeho hypotéza. „Wholunghové,“ řekl, „si našli člověka, který s nimi jaksi rezonoval; byl jste to vy. A oni, aspoň podle toho, že vás ‚odměňovali‘ za vaše zákroky v jejich zájmu...“

A tak dále. Klábosili jsme o tom tehdy ještě hodnou chvíli. Byl toho názoru, že mě Wholunghové přenášeli do nitra sondy jakýmsi mimoprostorem, který jsem přitom vnímal jako cosi známého. Oni sami ty obrazy nevytvářeli, ostatně ani nemohli; prostě nechali moji představivost, ať si z vlastního podvědomí vytáhne potřebné – a pak jsem plnil úkoly, které mi uložili, aniž bych se nechal rušit skutečností kolem sebe. Připadalo mi, že všechno, co jsem v těch vidinách (nevím, jak jinak to přijatelně nazvat) konal, byla spíš samá destrukce, a taky jsem mu to řekl. „Ale tady přece vůbec není důležité, jak jste to viděl vy,“ odpověděl, „ale co pod tím bylo doopravdy. Dejme tomu, že v sondě bylo třeba cosi odblokovat, otevřít, spustit – a vy jste to udělal. Vybrali si vás, abyste jim zachránil cennou sondu; snažili se vás vždycky co nejpřirozeněji dovést ke splnění toho určitého úkolu. Možná kdybyste ta místa, kde jste se pohyboval, a věci, kterými jste manipuloval, viděl ve skutečnosti, nikdy byste úkoly nesplnil.“

„Ale proč by se na mě neobrátili rovnou?“ řekl jsem mírně znechuceně. „Proč by se mnou zacházeli jako s nějakým – nástrojem?“

„Protože jste *byl* nástroj. Myslím ale, že byste se neměl cítit dotčený. Oni vám to jistě nezapomenou – a kdoví, jestli vás ještě nečeká nějaká další odměna.“

Až sem by se to dalo brát jako fantazie mládence, který přečetl příliš mnoho staré literatury ze zlatého věku takzvané *science fiction* – kdyby se vzápětí nestalo něco zcela v jejím duchu. Mládenec se na okamžik omluvil a vzápětí se ztratil jak pára. Hledal jsem ho po celém baráku a nenašel po něm ani

stopu kromě kytičky fialek, kterou pro mě nechal u služebného androida u vchodu. Protože o fialkách jsem mu neřekl ani slovo (že by mě nadmíru uspokojilo, kdybych je mohl věnovat Mary Elisabeth II., o tom jsem se v záchvatu skromnosti zmínil pouze před mlynářem Leydenem, který se mi zdál), stala se pro mě ta kytička jakýms takýms důkazem, že O'Donaghue musel vědět všechno a že skutečně zastupoval ty záhadné Wholunghy.

Protože během mé tehdejší anabáze, v níž se dodnes příliš nevyznám, došlo i k jistým, ehm – řekněme důvěrnostem mezi mnou a Jejím Veličenstvem Mary Elisabeth II., kytičku jsem jí předal. To už jsem věděl, že hned tak nezvadne.

Ostatně Mařenka Bětuška na to ve svých devatenácti taky nevypadá.

Myslím, že jste si z toho vytvořili ještě zmatenější obrázek, než jaký jsem si zapamatoval sám. Zjednodušeně řečeno: vzhledem k mému tehdejšímu citovému ujímání kvůli uprchnuvší královně ze Sáby (myslím Mary Robinsonovou) mi ti záhadní nelidé kdovíodkud na revanš za opravu jejich sondy přihráli skutečnou královnu. Jak mi přitom nahlíželi do paměti, jemnější nuance jim zřejmě unikly a já nakonec mohl být rád, že žijeme na sklonku jednadvacátého století a ne ve století šestnáctém, kdy by mě byli lordi bez dlouhých řečí odsoudili k smrti jako toho nebohého trubadúra, který se při poněkud rozverně hře na schovávanou ukryl pod postelí mladičké Marie Stuartovny. Její Veličenstvo by jedva zamáčklo slzu v koutku oka a pak by klidně přihlíželo mé popravě – a ne že by mě za mé obětavé služby povýšilo do šlechtického stavu.

Koukám, že jsem vám ale stejně neřekl, co je to ten zatracený *ghebrthouxwnlck*, ale co chcete od novináře, který se živí slovy, slovy a zase jen slovy, jak praví Willy Shakespeare. Takže – tohle prapodivné a těžko vyslovitelné slovo se objevilo pokaždé, když se v iluzi vyextrahované z mého podvědomí a řízené Wholunghy něco zadrhlo. Nešlo o nijaké heslo nebo motto; s největší pravděpodobností to byl kiks – něco jako suk v hladkém dřevě, oko na punčoše Mary Robinsonové, překlep. Objevilo se to vždy, když jsem udělal něco nečekaného, nebo se

zeptal na cosi, k čemu fantom mého respondenta nenašel vhodnou a okamžitou odpověď.

Bohužel mi to došlo, až když jsem to už nepotřeboval.

Od té doby jsem to slovo neslyšel – až teď.

* * *

Slyšet slovo *ghebrthouxwnlck* z úst jakéhosi britského suchara a ještě v souvislosti s věčnými fialkami od Wholunghů pro mě znamenalo přinejmenším sundat nohy ze stolu, což jsem vzápětí udělal. Načež jsem popadl dálkový ovladač a probudil andyho Wanga, který klímal za paravánem v koutě kanceláře jako vždy, když mi sám doporučí přepnout ho na *stand by*. Pravda je, že bych to často potřeboval sám; když ubývají mohovití zákazníci, není nad to šetřit energií.

„Wangu,“ povídám svému absolutně věrnému (neboť navrch i vespod umělému) Číňanovi, „myslím, že se vypravím do Mayfairu. Bude to chtít společenský oděv.“

Velvyslancem Velké Británie v Jižní Viktorii je pořád ten jistý sir Oliver, zapomněl jsem, jestli z Windsoru, Wembley nebo z Westminsteru; pamatuju o ze své poslední návštěvy ambasády před šesti měsíci, kam mě pozvala sama Mary Elisabeth II., aby se se mnou rozloučila před odletem do Londýna. Bylo to dojemné loučení, to se ví; uronila slzu do kapesníčku, který mi pak nenápadně vecpala do kapsy, a nechala si políbit zápěstí. K ničemu jinému jsme se samozřejmě nedostali, protože nás přitom šmírovala celá její dvorská kamarila. „Milý Christy,“ zašeptala mi, „byla bych s tebou radši znova v tom ztroskotaném letadle v blizardu na Bariéře. Nikdy na tebe nezapomenu.“

Moc vážně jsem to nebral, ale vzhledem k zájmu o mou bezvýznamnou osobu, který zničehonic po půl roce projevila, opravdu nezapomněla.

Co ode mě mohla chtít, jsem se marně pokoušel uhádnout, zatímco mě vrátný, komorník, zástupce tajemníka a první tajemník (postupně, ne všichni najednou) uváděli do reprezentačního salonku, kde mě uvítala Jeho Excelence velvyslanec sir Oliver ve společnosti chlápka, kterého jsem naposled viděl nohama vzhůru a s dírou v hlavě. Dobře jsem si

ho pamatoval, protože mi už tenkrát někoho připomněl – ale koho, na to jsem nepřišel. Nebudu předstírat, že mě jeho živá přítomnost nepřekvapila. „Mr. Smith...?!“ povídám s pochybnostmi v hlase.

„Pokud vím,“ na to onen britský sušinka na půl míle páchnoucí naftalínem, „Mr. Smith svého času podlehl atentátu, jehož svědkem jste byl, sire Christophere. Nebýt vás, mohlo se tehdy stát obětí i samo Její Veličenstvo. Ráčilo mi o tom samo vyprávět...“ Sentimentálně povzdychl. „Ano... Už déle než půl roku Mr. Smith odpočívá v rodinné hrobce na hřbitově Highgate.“

Měl jsem na jazyku otázku, jestli snad po půl roce pravidelně vstává z mrtvých a jezdí otravovat do Antarktidy, ale radši jsem si ji odpustil, abych si eventuálně nezkazil kšeft. Jelikož (jak už jsem se zmínil) se mi začalo nedostávat financí nejen na příspěvky sirotkům, ale i na nájem kanceláře a skrovné chaloupky na nábřeží Onyx River, byl jsem ochoten vyjednávat i s mrtvolou. „Jsem generál Raymond,“ řekl. „Nač to zastírat.“

Nebylo to pro mě nic nového – i ten minulý Mr. Smith byl generál Raymond. Udělal jsem něco mezi úklonou a sražením kufrů. „Sire Christophere,“ na to generál, „promluvme si.“ A já: „Proto jsem přišel, generále.“

Smith-Raymond si významně odkašlal a velvyslanec se zeptal, jestli si něco nepřejeme. Nepřál jsem si nic; generál si řekl o portské. Portské je alkohol a ten je v celé Jižní Viktorii řazen mezi jedy, stejně jako tabák mezi takzvaná nebeská koření. Jenže na britské ambasádě jihoviktoriánské zákony neplatí.

„Well,“ řekl velvyslanec, „portské.“ A odešel. Nevím, jak *ladies*, ale britští *gentlemen* toho zkrátka moc nenakecají.

„Pojďte, Bigsi,“ řekl otcovsky generál, vzal mě za loket a odvedl do rohu salonu, kde pod olejovým portrétem nějakého dávného britského admirála stála dvojice zaručeně předpotopních vycpaných klubovek; do takového křesla si sednete a nezbyde vám než zavřít oči a usnout, nejlépe navěky – což se mi chvíli nato skutečně přihodilo.

Posadili jsme se; hned nato vjel sluha s vozíkem a příslušenstvím, odzátkoval láhev, nalil na dno jedné sklenky, počkal, až to generál ochutná a schválí... Britové s těmi svými jedy a narkotiky nadělají až hrůza – a co je horší, nehodlají pít sami, když mají společnost. Nechtěl jsem se ho dotknout už kvůli tomu předpokládanému kšeftu, s čímž se pravděpodobně počítalo.

Byl jsem blbec, že jsem se napil.

2

Pobřeží, ke kterému směřoval trojstěžník, na jehož kapitánském můstku jsem stál, nemělo nic společného s Antarktidou, i když chladně foukalo a sluneční svit jako by nehřál.

Mířili jsme do přístavu s třemi stěžňovými plachtami, velkou kosatkou a zadní plachtou a mně nezbylo než poslouchat příkazy lodivoda, který se ocitl na palubě a posléze na můstku, ani nevím jak. Nejspíš jsem v té chvíli neměl hlídku a odpočíval v kajutě. Jméno města, ke kterému loď mířila, jako bych měl znát, ale nedokázal jsem si je vybavit; nemohl jsem si vzpomenout ani na jméno trojstěžníku.

Obrátil jsem se k lodivodovi, napadlo mě, že mě bude mít za blázna, ale nemohl jsem jinak než se zeptat, abych se za blázna nemusel mít já sám. „Pane,“ řekl jsem tomu muži v modrém kabátě s mosaznými knoflíky, „necítím se nejlíp; hlava se mi snad samou horkostí rozskočí jako tomu nebohému kapitánu Leclérovi. Řekněte mi: Do jakého přístavu to vlastně směřujeme?!“

Usmál se na mě a odpověděl: „Pane, ještě stále je to naše milovaná Ghebrthouxwnlck, jak byste jistě brzy poznal sám. Ten dav před hradem svatého Jana...“

No kruci! Už si ze mě zase udělali šroubovák, kleště, nůžky nebo klíč ke kdovíčemu! Kdo vlastně byl nějaký kapitán Leclére, kterému se rozskočila hlava? Generál Raymond a jeho portské, obraz britského admirála v dubovém vyřezávaném rámu, vycpané klubovky, stěžňové plachty, lodivod v modrém

kabátě s mosaznými knoflíky – to všechno jako by se mi náhle v hlavě zhouplo: trojstěžník, salon na ambasádě, moje kancelář na Atkinson Street, barevné město před přídílí, dva nebo tři různé obrazy přes sebe...

A najednou šedivý písek pláže pod nohama s postavou kohosi, kdo mi jde vstříc – jako prudký střih v nějakém filmu.

Čím jsme si byli blíží, tím podivnější mi ten chlápek připadal. Na svátečním kabátě z nějakého manšestru, nebo co to bylo, měl knoflíky z nerezů broušené do fazet jako diamanty. Pod kabátem mu čouhaly golfky těsně pod kolena a cyklistická lýtka měl nacpaná do strakatých bavlněných punčoch. Jeho boty s poněkud přehnaně vysokými podpatky byly dost hrubé, ale měly stříbrné přezky a vypadaly na pravou hovězí kůži, což se dnes jen tak nevidí. Na hlavě měl něco, co nosí leda funebráci v Anglii, ale ani ti by si na takovou hučku na tři facky nepřipnuli modrobílý střápec. K tomu se opíral o hůl zakroucenou do vývrtky a nahoře zahnutou. Podíval se na mě pátravě a já v něm v tu chvíli poznal komisaře Helderera z Vanda Town Police; bylo to snad poprvé, co mě potěšilo setkání s policajtem, byť dost výstředně vymóděným. Ale to jsem byl já taky – přinejmenším pro šedivou pláž s pruhem vyplavených chaluh, na které jsme zanechávali hluboké stopy.

„Vás bych tu byl nečekal,“ řekl jsem.

„Jinde ano?“ na to komisař Helder.

„Ledaskde jinde... Možná.“ Mrknul jsem po pentlích na jeho klobouku, jak je rozevlál větřík od moře. „Už několikrát,“ řekl jsem, „jste mi vytkl, že se oblékám jako gigrle. Dnes bych se mohl divit já. Kdo vás oblékl do tohohle kostýmu – a proč?!“

„Jsem oblečen jako jeden z těch francouzských šviháků za direktoria, co se v roce sedmnáct set devadesát šest promenovali v královských zahradách Lucemburského paláce a Tuillerií, čerstvě otevřených pro veřejnost.“

Pomyslel jsem si, že jsou to zbytečné řeči, přičemž mi na to hlavní neodpověděl, a Helder řekl: „To jsou zbytečné řeči, chlapče – a na to hlavní jsem vám neodpověděl. Zamiřte tam k těm skalám, projděte mezi nimi a narazíte na pěšinku. Ničeho si nevšímejte, nejspíš zahlédnete pár mých lidí... Na

konci té pěšinky najdete vrata; zabušte na ně a bude vám otevřeno.“

„Víc mi o tom neřeknete?“

„Ne. Dál už moje kompetence nesahá. Pověřili mě – je to v zájmu někoho výš. O co jde, nevím; je to zřejmě věc těch tam...“ Podíval se kamsi nahoru. „Ale musí to mít dosah až...“ Nedořekl, jako by se toho, kam až to má dosah, sám lekl. „Tak běžte, kamaráde,“ zakončil.

Chtěl jsem se zeptat, kde to vlastně jsme, ale Helder už rázoval pískem dál, odpichuje se mohutně svou vývrtkovitou berlou. Rozhlédl jsem se po mořském obzoru; neviděl jsem nic, jen olověné moře a stejně olověné nebe. Slunce zmizelo, loď zmizela, město i s davem před hradem svatého Jana se propadlo kdovíkam. O čem to svědčilo? Jen o tom, že – pokud jsem se nezbláznil – jsem už zase hříčkou záhadných sil. A protože jsem tak jako tak neměl na vybranou, pustil jsem se ke skalám.

Všecko bylo, jak pravil komisař Helder. Ve skalách jsem narazil na pěšinu, která se kroutila jakýmsi vřesovištěm. Tu a tam jsem v mlze zahlédl mlčící postavu, jednou jako bych dokonce poznal inspektora Tracyho a jindy snaživého seržanta Rivera... Ale pak se mi zase začalo zdát, že to oni být nemohli, leda že by se taky navlékli do maškarních kostýmů jako Helder. Smysl toho všeho mi unikal a nezbylo mi než čekat na jakýkoli náznak... V téhle chvíli mi ještě nedošlo, že už se mi jich dostalo několik.

Chvíli nato se v mlze objevilo cosi jako vysoká kamenná zeď a v ní nevelká dvířka, dřevěná a okovaná zčernalými železnými pásy. Pěšina u dvířek končila, jako by ani jinam nikdy nevedla.

Zabušil jsem na vrátka pěstí.

* * *

„Sire Christophere...?!“

Dvířka se otevřela a za nimi se pousmál klasický anglický komorník s bílými licousy a v pružované vestě. Už jsem se s ním jednou setkal – za značně pohnutých okolností, kdy on přinášel konvici čerstvé kávy a já odnášel Její omdlejší královské Veličenstvo z pokoje plného čerstvých mrtvol.

Nakonec jsme to mohli odnést všichni, ale já s Mary Elisabeth stačil ujet díky svému umělému sloužícímu Wangovi, který pohotově přistavil vozidlo.

„Teší mě, že vás vidím, Jamesi,“ řekl jsem. „Zdá se, že se těšíte výbornému zdraví?!“

„V poslední době, sire Christophere,“ odpověděl, „se zdržujeme na venkově; je tu docela jiný vzduch než v Londýně. Račte, prosím, dál... Její Veličenstvo vás očekává.“

Následoval jsem ho. Po delším škobrtání po schodištích z pravého středověku jsme došli do trochu lépe osvětlené a nedávno vymalované chodby, kde mě James uvedl do nevelkých růžových dveří, které za mnou vzápětí zavřel.

Její Veličenstvo mě skutečně očekávalo. Obával jsem se, že za ty dlouhé měsíce, které nás dělily od intimních zážitků ve vřaku letadla na Rossově bariéře, královniny vzpomínky vybledly, pokud se rovnou nevymazaly. Mýlil jsem se; Její Veličenstvo se do mé náruče vrhlo, že jsem ani nestačil smeknout čepici. To pevné objetí nám vydrželo skoro pět minut, jak jsem mohl sledovat přes královnino rameno na dvoumetrovém orloji v jednom rohu. Kromě těch hodin jsem viděl benátské zrcadlo, pohovku se dvěma křesly u nízkého stolečku, na kterém bylo prostřeno k čaji, a dvoje další dveře, které vedly – možná – do koupelny a do ložnice. Byl tam i monumentální kamenný krb, ve kterém hořela dvě tři obrovská polena, a na jeho římse stála uzoučká vysoká váza z lehce nazelenalého skla. Byla v ní kytička fialek – vsadil bych se, že to byly pořád ty věčné od Wholunghů.

„Christy, ach, Christy...“ šepotalo to vznešené děvče.

„Mařenko,“ já na to, „Bětuško...“

A oba: „Mmm... mmm...“ A tak dále. Ne, *budliky budliky* jsme na sebe přece jenom nedělali.

Najednou se mi vymanila z náruče se slovy, jaká se při podobných vymaněních užívají: *Ted' ne, Christy, ted' prosím ne, musíme mít rozum...* a podobně – ačkoli začala sama a jakožto královna Velké Británie prokázala mnohem méně rozumu než já.

„Veličenstvo,“ řekl jsem, „předpokládám, že jste nepožádala o asistenci nejlepších policistů Vanda Town Police jen proto, aby mě přes sto třicet rovnoběžek dopravili na čaj do vašeho útulného dungeonu?“

„Myslím, že jsme si bývali bližší, sire Christophere,“ na to Její Veličenstvo. „Ale odložte si, prosím, a posad'te se. Naleju vám čaj.“

„Pokud je to skutečně čaj,“ řekl jsem svlékaje svůj módní havelok. „Na vaší vznešené ambasádě u nás v Jižní Viktorii mě sir Raymond pohostil portským; obávám se, že to nebylo obyčejné portské.“

„Tohle je výtečný čaj z Darjeelingu. Nebylo to obyčejné portské? A jaké teda, sire Christophere?“

„Radši Christy, prosím.“

Bože na nebesích, jaký ta měla úsměv! Nevím, jestli to bylo jejím královským původem – jako přesvědčený demokrat ostatně podobným dojmům nepodléhám...

„Nepřeju si nic jiného než říkat vám Christy,“ odpověděla, „a s radostí vám tak budu říkat, pokud zase vy mě budete titulovat jako královnu jen v přítomnosti jiných. Kdopak myslíte, že mi kdy říkal Mařenko nebo Bětuško?! Ani matka ne.“ Zamyslela se a zvedla čajovou konvici. „Ostatně, Christy, nejhorší, čeho jsme se dopustili – myslím onu jistou mesalianci – už máme za sebou a byli bychom blázni, kdybychom se teď chovali dle etikety, či dokonce snad mezi sebou udržovali společenský odstup. Budeme-li považovat uplynulých šest měsíců za jistou zkušební dobu vaší diskrétnosti, obstál jste na výbornou.“ Konečně mi začala nalévat čaj a do zurčení pramínku z hubičky konvice tiše řekla: „Ještě s nikým mi nebylo tak dobře... Taky jsem s nikým od té doby –“

„Ještě mě rozplácete,“ já na to. „Co kdybyste přešla k věci? Mám-li být upřímný, z toho vašeho hradu na mě padá tíseň. Bylo by pěkné tady u vás zůstat do rána, to se ví. Jenže to bych nesměl mít ten nutkavý pocit, že za každými dveřmi stojí čtyři knechti s halapartnami a jen na vás sáhnou, vtrhnou dovnitř a udělají do mě díry jak do Albrechta z Valdštejna.“

„Už jste na mě přece sáhl.“

„Sáhla jste vy na mě, to se nepočítá.“

„Tak dobrá; vraťme se k tomu portskému.“

„Jo, to portské... Představte si to, Mary: Sedím na ambasádě, popíjím s Raymondem – a najednou stojím na palubě trojstěžníku. Nemám šajna, jak jsem vůbec poznal, že je to trojstěžník. Nikdy jsem se nezabýval plachetnicemi, ale tady jsem najednou věděl i to, jak se jmenují jednotlivé plachty. Vedle mě stál chlápek v kostýmu asi tak z napoleonských válek, nejspíš tam fungoval jako lodivod, a před námi byl přístav. Nevím, jaký přístav to byl, zeptal jsem se, ale odpověď byla nesrozumitelná – až na nějaký hrad svatého Jana, před kterým se houfovali zevlouni a přístavní povaleči. Potom jako by se mi najednou rozostřil zrak, obraz se změnil, už jsem nestál na palubě lodi – prostě jsem šel po pláži a potkal tam komisaře Helderera –“ Zarazil jsem se, a kdo by se na mém místě nezarazil? „Poslyšte, Mary,“ řekl jsem, „nepřipadám vám jako cvok?!“

„Já nevím,“ řekla a připadala mi bezradná. „Říkal jste, že vás vaši policisti dopravili z Jižní Viktorie až sem. Takže ten komisař snad –“

„Nevím, kdo mě sem dopravil. Byl jsem na tom trojstěžníku, pak jsem na něm zase nebyl a šel po pláži... A komisař Helder byl oblečený jako jeden z těch dekadentních šviháků za francouzského direktoria.“

„Vyznáte se v historické módě, Christy...?“

„Nepříliš. Komisař mi to řekl sám, když jsem se podívil jeho oblečení.“

„Takže přece jenom vaše policie –“

„Snad. Ale povězte mi, proč jste pro mě poslala. Nemohla jste se s tím svěřit Raymondovi?“

„Ne. Nemohla jsem se s tím svěřit nikomu kromě vás.“

„Proč ne?“

„Nejspíš proto, že nejste Brit a naše problémy jsou vám vzdálené. Řekla bych, že jste neutrální... A už jednou jste se pro mě angažoval. Z toho, co jste přitom zažil, jste mohl stvořit největší senzaci ve své kariéře, nemyslíte? A – neudělal jste to.“

Mělo smysl vykládat jí, proč bych to byl neudělal, i kdyby v tom její osoba žádnou roli nehrála? Že se mi prostě nechtělo do blázince, kam bych se byl zaručeně dostal, uvážíme-li, že i to málo, co jsem zveřejnil, ze mě udělalo podivína a připravilo mě o zákazníky? „Byla to největší senzace v mém životě,“ řekl jsem. „Ale nikde jinde.“

„Asi i v mém,“ vzdychla. „Ale k věci... Christy – víte něco o Měsíci? Myslím – o tamější politice, ekonomice a tak dále?“

Ekonomika z politického hlediska je něco podobného jako politika nahlížená ekonomy. Investigativní žurnalistika má hledisko jediné – vyšťourat v tom cokoli, na čem se dá vydělat. Pokud se Měsíce týče, o ten jsem se nikdy příliš nezajímal, protože je poněkud z ruky. Věděl jsem o něm hlavně to, že v jeho několika stísněných městech už delší dobu vydělává na přehlídkových molech horentní sumy Mary Robinsonová a že telefonáty tam se člověku strašně prodraží. Nemělo smysl, abych tohle všechno Jejímu Veličenstvu vykládal, a tak prostě povídám, že o těch věcech toho moc nevím.

„Odvracená strana,“ na to Mary Elisabeth, „odkud není nikdy vidět Země, nemá nejlepší vztahy se stranou přivrácenou. Přitom ale právě na odvrácené straně je značné nerostné bohatství různých metamorfovaných rud, drahokamů – a podobně. Správa odvrácené strany založila KOS – Konfederaci odvrácené strany, která chce se zisky z těžby zacházet podle svého a bez přerozdělování v rámci Měsíční unie; a protože na straně Unie se angažují taky USA se svými spojenci, neměla by Konfederace naději – pokud by si taky nenašla nějakou silnou politickou oporu tady na Zemi.“

„Aha,“ řekl jsem, „a Velká Británie –“

„Christy, oni už se rozhodli vstoupit do Commonwealthu. Nejde o velikost Británie. Commonwealth je jen volný svazek, ale formálně spojený osobou panovníka. Takže kdyby se Konfederace stala členem –“

„– stala byste se královnou půlky Měsíce?“

„Ano, Christy. Ale to není podstatné.“

„A co tedy?!“

Můj oblíbený autor Alexandre Dumas by napsal: Hryzla si ret. Postavila šálek, ze kterého se chystala napít, a řekla vůbec ne královsky: „Ty, poslyš, Christy... Já jsem v děsném maléru.“

„Stát se královnou půlky Měsíce, to se mi jako malér nejeví,“ řekl jsem. „Stejně je to jenom titul. Bětuško,“ vzal jsem ji za ruku, „královnou už stejně jsi, a jestli ti přidají kus Měsíce, co z toho? Nanejvýš tam jmenuješ britského guvernéra, místodržitele, nebo jak se to u vás jmenuje. Sama říkáš, že to není podstatné – tak co?!“

Ruku mi nechala, ale necítil jsem v ní ani trochu života. Byla studená a nehybná, ležela v mojí dlani jako věc, kterou jsem sebral ze stolu. „Christy,“ řekla, „víš něco o našem korunním pokladu?“

„Asi tolik jako o Měsíci.“ Ve skutečnosti jsem toho nevěděl ani zdaleka tolik. „Nejspíš to bude koruna, žezlo a taková ta koule... Jablko? Myslím, že se tomu tak říká. Snad je to symbol zeměkoule, ne?“

„Učila jsem se to už jako šestiletá.“ Krátce se zamyslela a začala vyjmenovávat: „Koruna svatého Edwarda, Státní koruna Impéria, Koruna královny Marie, Indická císařská koruna, královské žezlo s holubicí, královské žezlo s křížem. Potom meče: duchovní spravedlnosti, světské spravedlnosti, milosti a zdobený státní meč. Taky panovníkův prsten, podvazkový řád, řád sv. Michala a sv. Jiřího...“ Potěšeně se zasmála, asi nad tím, že si to ještě pamatuje, a dodala: „Nejstarší je koruna svatého Edwarda. Pochází z roku šestnáct set šedesát jedna, je zlatá a zdobená čtyřmi sty čtyřiačtyřiceti drahokamy. Byla používána při většině korunovací.“

Zeptal jsem se: „To číslo, myslím čtyři sta čtyřicet čtyři – to je nějaký úmysl?“

„Možná. Všiml sis té Indické císařské koruny?“

„Jo, všiml. Ale nechápu, k čemu ji máte. Leda že by to bylo něco jako koruna Dolního a Horního Egypta. Tam když faraón získal obě, nosil je najednou; daly se šikovně zastrčit jedna do druhé.“

„To by v tomhle případě nešlo.“ Znova se zamyslela a odříkala: „Indická císařská koruna byla vytvořena speciálně

a pouze pro návštěvu krále Jiřího Pátého v Indii ve funkci indického císaře. Podle historického královského výnosu nesmí žádný z korunovačních klenotů opustit Británii. Indická koruna má šest tisíc diamantů a patří k nejtěžším královským korunám světa. Od dob indické návštěvy Jiřího Pátého nebyla použita.“ Zasmála se. „Starý lord Dewsbury by ze mě měl náramnou radost.“

„Pamětník?“

„Ceremoniář.“

„Tak jo. A dál? Půjčila sis tu indickou korunu někam na mejdan a někdo ti z ní vydloubl pár diamantů? Nebo snad – nedej pánbu – ji někdo čajznul vcelku? Za kolik miliard by se ty diamanty daly střelit?“

„Indická koruna – aspoň pokud vím – je pořád v Toweru. Použila jsem ji jenom jako příklad. Zaměň Indii za Konfederaci odvrácené strany Měsíce... Koruna pro korunovaci, která se odehraje v Canterbury za přítomnosti měsíční delegace, by podle královského výnosu měla nadále zůstat uložená mezi ostatními korunovačními klenoty v londýnské klenotnici.“

„Jak vypadá ta měsíční koruna, Mary?“

„Návrhy se teprv připravují. Pár měsíčních kapacit vybralo tamější klenoty, které by se měly do koruny zasadit. Jsou to speciální hyperspinely a metamorfované ametysty, oranžová s fialovou – to jsou měsíční konfедераční barvy. Poslali jich z Měsíce na vybranou dvě stě šedesát pět. Poslední slovo, které z nich se použijí a které ne, jsem dostala já... Je jich zapotřebí jen pětapadesát; takový je počet zemí Commonwealthu, počítaje v to měsíční Konfederaci. Ostatní by se měly vrátit měsíčním klenotníkům.“

„Už jsi je vybrala?“

„Sama jsem si nebyla jistá...“

„S někým ses radila?“

Vyškubla mi svou ruku a uhodila pěstí do stolu, až porcelán zařinčel. „Ale k čertu, Christy...,“ řekla, „nemohl by ses už dovtípit, že ty zatracené kameny nemám?!“

mlčel jsem, jelikož jsem se dovtípil už před chvílí.

V krbu prasklo poleno a v komíně jako by zahučela meluzína. Jinak tu bylo ticho jak v hrobce, kterou ten barák připomínal. Kdopak ví, říkal jsem si, kolik vznešených nebožtíků tady polehává ve zrezivělých železných rakvích v tom nejhlubším sklepeníšti.

„Co je to tady vlastně za sídlo?“ zeptal jsem se.

„Beacon Castle,“ odpověděla. „Možná že v antarktoametičině –“

„Pevnost strážního ohně?“

„Ano, asi v tom smyslu. Co na tom...?!“

„Kde to je?“

„Blízko Falmouthu. Na pobřeží Cornwallu.“

„Proč Její Veličenstvo královna Velké Británie přebývá na cornwallském pobřeží ve středověkém majáku?“

„Pokud se potřebuju sejít s někým, koho neschválil lord Dewsbury a sněmovna lordů... a královská rodina, nemám jinou možnost, Christy. Aspoň jsme jinou nenašli.“

„Nenašli...? Kdo ještě?!“

„Já – a James. A sir Raymond, samozřejmě.“

„Kolik toho vědí?“

„James neví nic, ale možná tuší všechno. Co se generála týče... Ví jenom to, že jde o něco závažného – a že je to moje soukromá věc.“

„Proč se spojil s naší policií?“

„Neměl jinou možnost. Kdyby chtěl použít naši, musel by to zdůvodnit ministrovi vnitra. Ale jak asi? Nemohl mu přece říct o jakýchsi nesnázích, do nichž se dostala královna – zvláště když jejich podstatu neznal. Vaše policie se toho ujala jako zahraniční zakázky. Podobné akce prý čas od času dělají třeba s naší policií na revanš... Různé eskorty a podobně. Tebe sem prostě dopravili a hlídkují všude kolem, aby se sem nedostal někdo nepovolaný.“

„Dopravili mě sem, když mě napřed nadrogovali?“

Pokrčila rameny, jako by jí nebylo příjemné rozebírat, jak jsem se dostal z Jižní Viktorie na atlantské pobřeží Anglie. Pravděpodobně o tom nevěděla víc než já.

„No dobře,“ povídám, „mohli bychom se teda podívat na možnosti, jaké mám. Bojím se, že jich nebude moc. Ale pokusme se o to.“

„Poskytnu ti informace, jaké si budeš přát, ale myslím, že jich taky mnoho nebude. Christy, jestli se na tohleto přijde, bude to skandál... Nemáš tušení, jak v poslední době u nás v Anglii sílí republikánské hnutí – a to by byla voda na jejich mlýn. Kdyby naši rodinu zbavili nároku na trůn, potom možná, Christy... No, pak by nic nebránilo našemu případnému sňatku; ale měl bys o mě stejný zájem, kdybych nebyla královnou?!“

No, vezměte si ji. Nechtěl jsem to říct, ale vyletělo mi to z úst samo. „Alžběto,“ řekl jsem, „nebuď pitomá. Copak já taky nejsem republikán?“

Podle republikánovy představy by měla zvolat pohoršeným hlasem „strážé!“ a nechat mě svými halapartníky odvést rovnou do hladomorny. Mary Elisabeth se místo toho (pravda, asi po půlveřtinovém zkamenění) dala do smíchu a smála se tak dlouho, až jsem se přidal; přestal jsem, když jsem přes její rameno zahlédl pomalu se rozšiřující skulinu ve dveřích.

„Vaše královské Veličenstvo si přálo –?“

„Nic, Jamesi,“ řekla, aniž se ohlédla. „Zavřete dveře a nechoďte sem, dokud nezazvoním. Zasmát se snad můžu – bez vaší asistence?!“

„Prosím Vaše Veličenstvo o prominutí. Byl jsem přesvědčen, že Vaše Veličenstvo volalo.“

Dveře se zavřely.

„Někdy,“ řekla Mary Elisabeth, „bych s tím s radostí – jak říká jedna moje přítelkyně – z fleku sekla. Na mou královskou čest. Co myslíš, že je na tom zatraceném kralování nejtěžší, Christy? Najít chvíli, kde ti nikdo nestojí za zády a nehlídá tě.“

Věděl jsem jako jeden z mála (pokud vůbec ne jako jediný na světě), čeho je schopná, když jí nikdo nestojí za zády a nehlídá ji. Ještě pořád jsem ale byl dost sebejistý, abych to připisoval spíš vlastní neodolatelnosti než její rozvernosti.

Kdopak ví, čím to bylo doopravdy; ale tak nebo onak – byla to holka k pomilování a jistě o tom dobře věděla.

„Která z tvých přítelkyň to byla?“ zeptal jsem se. „Gladys Dupontová?“

„Jak jsi na to přišel, Christy?“

„Jednou ses o ní zmínila. Jen ona mohla mít podobné zkušenosti jako ty. Byla první dámou Jižní Viktorie, než utekla manželovi se supervizním lamželezem. Příběh, jaký bys byla schopná zřežirovat i ty; samozřejmě ne kvůli takovému tupému tatrmanovi, jako je Stan Travel.“

„Kvůli tobě ano?“

„Až tě zbaví všech těch korun, postarám se o tebe.“

„Přínejmenším sebejistoty máš na rozdávání.“

„Jak kde.“

„A proč ji máš zrovna tady, Christy?“

„Protože právě takového sebejistého chlápka potřebuješ. Proto jsi snad zavolala právě mě, ne? Čas prchá a já se ptám: Za prvé: Ty kameny jsi měla u sebe?“

„V trezoru ve své ložnici.“

„Proč nebyly někde v bance?“

„Abych je měla k dispozici, kdykoli jsem si je chtěla prohlédnout. Měla jsem jich přece pětapadesát vybrat.“

„Takovýmhle způsobem zacházet s tou hromadou za sto milionů kolem jedenácté dopoledne u nás ve Vandě, bude fuč nejpozději do oběda a pro samé mrtvolky nebude kam šlápnout. A teď dál: Komu jsi ty kameny ukazovala?“

„Nikdo nevěděl, že –“

„S tímhle na mě nechod'. Okay; nikdo nevěděl, že je máš v ložnici – kromě Jamese a komorné a toho šmrksy, co přišel opravit kapající sprchu... a tak dále.“

„Ne. Ti nevěděli nic.“

„Kdo neoficiálně? Je ti devatenáct a něco – v takovém věku přece nejsi bez kamarádek. Tak co? Lady de B., vévodkyně W., princezna z C. a tak dále? Někdo snad za tebou chodí?! Jenom tak na čaj a na kus řeči, nemyslím k audienci, nebo jak těm úředním návštěvám říkáte.“

„Urozené příbuzné vídám leda při plnění různých státnických povinností. Pokud mám kamarádky podle měřítek vaší Jižní Viktorie... Občas se scházím s Gladys a ještě s několika jejími kolegyněmi.“

„Od filmu?“

„Spíš z branže. Scenáristka... primabalerína... další je vizážistka... Všecky dělají jak do filmu, tak do televize a divadla. Ráda pomůžu kumštu, víš; a ony za mnou chodí se svými projekty...“

„A potom zajdou za nějakým mizerou, jako byli svého času jistý Mike Lou Rustle nebo Jackie Carno, a za pár pěttek mu střelí tip, kde se povaluje dvě stě šedesát pět hyperspinelů a metamorfovaných ametystů.“

„Ale proč by to proboha dělaly?!“

„Nevím, jak to chodí u vás. Ve Vandě a v McMurdo by každá z těch kumštýřek zaručeně zahřívala lože nějakému supervykutálenému chmatákovi s neposednou bouchačkou v podpaží. U nás je to prostě moderní.“

„Ale Stan Travel snad –“

„Stan Travel je všech těch grázlů brácha. Zrovna on by mohl být pojítko mezi těmi foremetkami od divadla, které co nevědí, nepovědí, a iniciátorem, pokud ne pachatelem té krádeže.“

Nemám ho rád, protože jsem Gladys znával ještě jako nohatého žabce; byl bych jí rád poskytl útulnou domácnost i náruč, nebýt její papínek Horace Dupont, obchodník se vším možným, v poslední době – aspoň se to šušká – hlavně se zbrojními systémy, jinak šéf republikánů a tehdy i můj, protože jsem pracoval v jeho novinách. Samozřejmě netvrdím, že jsem v tom poněkud konzervativním plátku setrval jen kvůli Gladys, která mi sedávala na stole a rozpustile klátila nohama; stejně si místo mě vzala guvernéra, i když byl demokrat. Jo – a pak mu zahrnula s tím Travelem.

Zeptal jsem se Mary Elisabeth, jak a kdy zjistila, že jsou ty šutráky pryč. „Taková víkendová párty,“ řekla. „Byly tady čtyři dámy a dva mládenci: Ted Berling, nadějný režisér a scenárista, a jeho přítel Nicky... Farell nebo Ferris. Tak nějak. Možná spíš milenec než přítel.“

Vytáhl jsem záznamník. „Nadiktuj mi bližší údaje těch lidí, pokud si vzpomeneš. Těm všem jsi ty kameny ukazovala? Proč?!“

„Vážně jsem si myslela, že mi pomůžou rozhodnout. Jsou to přece umělci s vytríbeným vkusem... Asi jsem byla hloupá. Takže: Gladys, tu znáš... Potom...“

Měl jsem těch informací tak polovic, když se najednou podivně pootevřely a zase přivřely dveře, jako by se o ně někdo s někým přetahoval. „Její královské Veličenstvo,“ slyšel jsem udýchaný hlas Jamese, „nikoho nepřijímá a nepřeje si být rušeno –“

„Ustupte,“ řekl velitelský hlas. „Jménem –“

„Jménem koho?!“ řekla Mary Elisabeth II. zvýšeným hlasem. „No tak – nebo mám zavolat gardu?“

A hlas tam venku řekl: „Jménem Ghebrthouxwnlck!“

Nedali mi čas, abych si rozmyslel co dál.

Dveře se rozletěly a dovnitř vtrhlo vojenským krokem pár chlápků v historických kostýmech, na jaké si britská tradice potrpí, takže jsem je samozřejmě považoval právě za tu gardu, kterou chtěla Mary Elisabeth zavolat. Jenže to byl omyl; jeden z nich karabinou s nasazeným bodákem zahnal Jamese dovnitř, zavřel dveře a ostatní zaujali dost jednoznačný postoj.

„Který z vás, pánové, je sir Christopher Bigs?“ zeptal se krevnatý tlustoch s modrobíločervenou šerpou šikmo přes objemné břicho v bílé kamizole a kroutil hlavou sem a tam, jako by si nevšiml sluhovy livreje.

„Já,“ řekl jsem. „Co se děje, strážmistře?!“ Ani nevím, jak mě ta šarže napadla.

„Nejsem pověřen vám cokoli vysvětlovat,“ odpověděl. „Ostatně důvody vašeho zatčení neznám. Půjďte s námi po dobrém, sire Christophere?“

„Proboha – co je to za nesmysl?!“ pohoršila se Mary Elisabeth. „Zatýkáte sira Christopchera? V Beacon Castle, dokonce přímo v královském apartmá? Jaká jste vlastně jednotka, strážmistře?!“

„Městské četnictvo, madam.“

„Městské četnictvo... z Falmouthu? Nebo – odkud?“

„Veličenstvo...,“ řekl jsem, „to je nedorozumění, které se samozřejmě vysvětlí –“

Chlápek se šerpou něco nesrozumitelně zavelel a obrátil se ke dveřím; četníci mě obstoupili a jeden z nich mě nevybíravě dloubl do zad pažbou pušky.

„Strážmistře,“ řekla chladně Mary Elisabeth a zastoupila mu cestu, „vezměte na vědomí, že jste právě dostrážmistroval. Ten, kdo vám dal rozkaz k zatčení mého poradce sira Christophera, má po kariéře právě tak – a k tomu zajištěný delší pobyt ve věznici Belmarsh. Ještě máte možnost rozmyslet si to –“

„Mám své rozkazy, madam,“ na to strážmistr. „Prosím, ustupte.“

Nechtělo se jí, nebyla zvyklá poslouchat kohokoli; ale četník, jako by nevěděl, s kým má tu čest, by byl zřejmě neváhal ji odstrčit, kdyby neuhnula. Udělala tedy úkrok stranou a její oči přitom metaly blesky.

Sotva jsem na ni stačil mtknout; zato pohotový James mi stačil podat kabát a čepici. Vzápětí jsem byl z budoáru venku na chodbě a obklopen eskortou pochodoval středověkými chodbami a schodišti, kde se zvuk kroků četnických bot vracel ve stonásobných ozvěnách.

„Kam mě vedete, pánové?“ zeptal jsem se.

„Uvidíte,“ na to strážmistr.

„A na čím rozkaz?“

„Nejsem oprávněn vám to sdělit. Navíc to nevím.“

Opustili jsme tvrz a ocitli se na pěšince přes zamlžené vřesoviště; duchovité stíny postav policistů, které jsem viděl cestou sem, zmizely... Bláto pod nohama četníků mlaskalo a cákance špinily jejich bílé vysoké kamaše zapnuté po stranách na řadu kovových knoflíků. Připouštěl jsem, že britští četníci mohou nosit nějaké tradiční uniformy; vůbec jsem ale nebyl moudrý z jejich zbraní - jako by to byly předovky s křesadlovými zámky... Nenapadlo je zkontrolovat, jestli nejsem ozbrojený, takže jsem si chvíli pohrával s myšlenkou, co by udělali, kdybych vytáhl svůj gasgun; složit je jednoho po

druhém bych jistě stačil mnohem dřív, než by dokázali vykřesat patřičnou jiskru ze svých neohrabaných mechanismů.

Prošli jsme skalami; když jsme z nich vycházeli na pláž, zastoupil nám cestu komisař Helder. Už na sobě neměl kostým francouzského šviháka z časů direktoria; byl oblečen ve svém vždy poněkud ošumělém civilu, jak jsem ho obvykle vídal – jak u případů, k nimž jsem se díky svému povolání dostal, nebo přímo v budově VTP.

„Vy pana Bigse eskortujete?“ zeptal se.

„Myslíte sira Christophera? Ano. Na vyšší rozkaz.“

„Na něj se ale žádné vyšší rozkazy nevztahují,“ řekl Helder. „Jako občan Jižní Viktorie má diplomatickou imunitu.“

„Takové věci, jako je nějaká imunita,“ na to četník s opovržením, „my tady neuznáváme. Máme rozkaz dopravit zatčeného na určité místo a taky to uděláme.“

„Neuděláte, dokud jsem tady já.“

„Oho! To by ovšem šlo do tuhého.“

„Když myslíte,“ pokrčil rameny Helder a sáhl si pod sako.

Hmátl jsem po pistoli, abych ho nenechal samotného proti přesile, ale přepočítal jsem se – a taky jsem si vzápětí uvědomil, jak dobře jsem udělal, když jsem na četnickou eskortu cestou sám nezaútočil...

Strážmistr jen vykřikl něco, co znělo jako *fuj*; vzápětí jeho čtyři muži strojově, synchronizovaně a bez dlouhého míření vystřelili. Jejich výstřely se slily v jedinou ohlušující ránu a ve vzduchu začpěl kouř ze střelného prachu.

Komisaři Helderovi se na kabátě objevily čtyři díry po kulích nejméně půlpalcové ráže, pěkně jedna vedle druhé. Povolila pod ním kolena, a jak se pomalu skládal na písek, jako by se mi ještě snažil něco říct.

Priskočil jsem k němu a podepřel mu hlavu.

Pravděpodobně mě nepoznával, dokonce si mě s někým spletl – zvedl ke mně zrak a oslovil mě *Eddie*... Načež s velkou námahou, jako by mi chtěl svěřit nejdůležitější tajemství svého života, řekl – nebo si aspoň myslím, že řekl – „ghebrthoux...“ Ale nedopověděl, už se mu asi nedostával vzduch. Jen jeho ruka se ještě pohybovala a prst napsal do písku: $E = MC...$

Snad by to byl dopsal, ale tam, kam jeho ruka směřovala, šlápla bota četnického strážmistra.

Byla to divná bota – jakoby neživá...

Vlastně říkám hloupost, jaká sakra neživá bota; myslím tím botu, kterou nevyrobili, aby se obouvala na jakoukoli nohu, nebo ji snad vyrobili společně s nohou... No dobrá, blábolím. Jenže namoutě, k tomu, co se kolem mě dělo, už v téhle chvíli chyběl jenom spěchající bílý králík. A nějaký hlas nade mnou povídá: „Je vám špatně, pane? Mám zavolat lékaře?!“

Samozřejmě – ta bota patřila Wangovi a já klečel na pískově sedém koberci ve své kanceláři na Atkinson Street.

Mohl bych se přít takřka do krve, že na tom koberci ležel mrtvý komisař Helder ještě ve chvíli, kdy nade mnou zaznělo Wangovo čínské šišlání. Dokonce jsem ještě měl jeho hlavu v klíně; ale potom se obraz začal jakoby prolínat s nějakým jiným, ne-li rovnou s dvěma – stejně jako když jsem se z paluby záhadného trojstěžníku ocitl na pláži v Cornwallu – a komisařovo tělo se vytratilo kdovíkam.

Takhle jsem to den nato vyprávěl Gusovi Cavallovi, kolegovi, příteli, důvěrníku a svému zpovědníku v jedné osobě, u stolku nad dvěma kelímky syntetické kávy CIKO ve veřejné čítárně na rohu 26th Street; je to obvyklé místo našich porad o věcech jsoucích na pováženou. Je odtamtud rozhled široko daleko a do samotné čítárny moc lidí nechodí. Kdopak má dneska čas na čtení, co bychom si povídali.

„Kamaráde...“ Gus mě plácl po rameni, „i s těmi obavami před blázcem bych s tebou okamžitě měnil. Ani ne kvůli těm sympatiím, co k tobě chová Mařka Bětká; ale to záhadné spojení s nějakými Wholunghy... Christy, z toho bych se snažil vytěžit maximum. Jestli dokážou takhle ovlivnit myšlení kohokoli...“

„Pravděpodobně to nedokážou,“ řekl jsem. „Kdyby to bylo možné, hodil by se jim jakýkoli lidský mozek; ale oni si pořád vybírají mě.“

„Jak to můžeš vědět,“ na to Gus. „Kolik takových zombií tady může pobíhat, člověče? Jen se nedají odhalit. Na tobě

přece taky nikdy nikdo nepoznal, že jsi *jinde*, ačkoli fyzicky jsi musel být pořád tady –“

„A kde? Klečel jsem snad celou tu dobu v kanceláři na koberci v režimu *stand by* – jako spící android? To je přece blbost, Gusi.“

„Říkáš, že jsi včera za časného odpoledne zašel na britskou ambasádu a po výletu trojstěžníkem kdovíkam a po návštěvě Jejího Veličenstva někde poblíž Falmouthu na pobřeží jihozápadní Anglie ses vrátil domů téhož dne večer.“

S použitím některého z těch special-superjetů, které má jistě k dispozici jak naše policie, tak R. A. F. a samozřejmě i lord správce letadlového parku Jejího královského Veličenstva, by to bylo možné. Jenomže já ti včera kolem páté odpoledne volal do kanceláře a mluvil jsem s tebou.“

„Nesmysl.“

„To není všechno, kamaráde. Na něco jsem zapomněl, tak jsem to hned nato zmáčkl znova, jenže jsem se přehmátl a navolil kód tvého bytu – přístroj je má pochopitelně uložené vedle sebe. Byl jsi tam taky.“

„I na monitoru?“

„Jo. Tvůj živoucí kontrfej v celé své kráse i s příslušným pozadím.“

„Ale čeho je to důkaz, Gusi? Vzhledem k tomu, že nemůžu být na dvou místech současně, nebyl jsem ani na jednom. Nachytil ses na švindl Wholunghů. O čem jsi se mnou mluvil?“

„Celkem o nic nešlo, sháním nějaké materiály... Myslel jsem, že bys něco z toho mohl mít ve svém archivu – nebo mi aspoň poradit. Pravda, mluvil jsi trochu divně, s nezvykle dlouhými přestávkami, jako bys byl myšlenkami kdovíkdě; a něco z toho jako bych byl už od tebe někdy slyšel. Ale teď – vzhledem k tomu, co mi tu povídáš... O co vlastně jde? Co jsi měl v té Anglii na práci – a proč tě tam museli eskortovat naši? No tak, Christy... Víš, že dovedu mlčet jako hrob. Svěř se kamarádovi, kolegovi, příteli nad vše!“

„Máš přehled o politické situaci na Měsíci?“ zeptal jsem se. „Jestli jo, sem s tím. Zajímá mě to.“

„Souvisí to s tím tvým výletem na trojstěžníku?“

„Víš, že všechno souvisí se vším.“

„S frázemi na mě nechod'. Christy... Musí to být nějaké příšerné tajemství, když na mě zkoušíš tak primitivní figle, jako je změna tématu. Měsíc... Tam jsi přece nebyl – pokud vím, jen tam občas telefonuješ.“

„A tohle víš odkud?“

Zasmál se. „Od skutečných paparazzi, kamaráde.“

„No dobře... A ta politická situace?“

„Ale to snad znáš jako všichni z branže, ne?!“

„Ne. V poslední době se kolem sebe rozhlídnu, leda když mi někdo vrazí loktem do oka. Ale radši to nezkoušej; hned tahám bouchačku.“

„No tak dobře, Měsíc. Doufejme, že se tam do sebe pustí, až bude v úplňku; měli bychom pěknou podívanou. Ovšem jen v případě, že by ho nerozflákali nadobro... To by nebylo zrovna zábavné, až by nám všechny ty krátery a pohoří popadaly na hlavu – třeba i v podobě štěrku.“

„Kdo s kým se do sebe pustí?“

Zasmál se. „Jako před více než dvěma stoletími v USA. Unie kontra Konfederace. Izolacionisti si chtějí nechat všechno, co tam vyrýžují. Nemají zájem živit rozmařilou Unii, která se s nimi taky nedělí o zisky z turismu. Víš, že na odvrácenou stranu se turisté nehrnou právě proto, že je odvrácená a není odtamtud vidět Země, největší atrakce pro měsíční turisty. Na odvrácené straně taky nejsou zábavní centra, jsou tam mnohem horší hotely... Zkrátka je to něco jako průmyslová zóna, hornický kraj; a ještě k tomu ta věznice v Andersonu, to na atraktivnosti nepřidá.“

„No a co? Myslíš, že se porvou?“

„Problém je, že na obou stranách ovládají politiku gangy.“

„Jako u nás.“

„Jenže tady jde o atomové gangy, kamaráde.“

Podivil jsem se, jak by ne. Atomové zbraně zakázala Panamská konvence už dávno a všechny světové zásoby se zlikvidovaly. „Cože?“ povídám. „Jaké atomové gangy?“

„Ono je v tom ještě něco horšího,“ kývl Gus. „Tam vzadu se zabývají výzkumem, který se na Zemi dělat nedá. Nejen že je

tam zainteresovaná spousta pozemských nadnárodních zbrojovek a podobných podniků, ale taky si tam vyměňují sladká slůvka politici s gangstery... Bohužel je to tak. Přivrácená strana, to jsou spíš banky; a taky se ta jejich Unie čím dál víc přimyká k USA, na kterých je finančně závislá. A všechny ty severoamerické banky, které tam mají svůj interes – ostatně je mezi nimi i naše První antarktická – nemají chuť se nechat obírat o procenta zisků z dolů, lomů a výzkumu na odvrácené straně. Všechny tamější podniky často stojí na finančním základě půjček a hypoték unijních bank... Takže pokud se chce Konfederace udržet proti tlaku Unie podporované USA, musí si najít přinejmenším stejně významného pozemského zastávce – aha! Teď mi došlo, jak to souvisí. Takže Konfederace a Commonwealth? Ale jak ses k tomu dostal ty, člověče?“

„Gusi, já zatím nemám ponětí, jestli v tom hraju nějakou roli. Nic o tom nevím – to bych se tě přece nevyptával. Co ty atomy?“

„Šušká se, že izolacionisti mají vodíkových bomb, že by tím z Měsíce udělali pískovnu. Unie zase má dost na to, aby si zaplatila chlápky, kteří jí atomové zbraně dodají z pololegálních skladišť tak řečených nadnormativních zásob – nebo rovnou čerstvé z výroby. Nějaká taková fabrika, maskovaná třeba za konzervárnu, už pravděpodobně stojí někde na kraji Smythova moře nebo Mare Orientale a pilně montuje bombičky pro horké hlavičky konfедераčních rebelů. Jde čistě o to, jestli si někdo dovolí poslat na druhou stranu tu první raketu. Pak už to půjde samo a lidstvo půjde s tím. Kamaráde, to by zasáhlo i nás – a smrtelně.“

„Kdo všechno o tom ví?“

„Myslíš oficiálně?“

„Jo. Myslím diplomacii.“

„Nemám ponětí. Mluví se o tom pošeptmu.“

„A kdyby se Británie za Konfederaci postavila?!“

„Kdyby se KOS stala členem Commonwealthu, Unie by si nějaký konflikt zatraceně rozmyslela; USA by to nedopustily, tam je přece každému jasné, co by znamenal ozbrojený konflikt

mezi nimi a Velkou Británií. Ty majetky a vlastně i rodiny jsou příliš provázané. Navíc by se za Commonwealth postavilo i Rusko – a kdoví jestli ne rovnou celý Orient; asi s výjimkou muslimského světa, ale jistě ruku v ruce s Nipponchinou. A to je nejmilitantnější mocnost Východu.“

„Takže všechno záleží na tom, jestli Británie –“

„Viděl bych to tak. Konfederace jinou možnost nemá – leda že by se spojila s Nipponchinou, ale tím by napětí ještě vzrostlo. Poslyš, Christy – snad tě Její Veličenstvo nepověřilo nějakým diplomatickým úkolem?“

„Povídám ti, že se to vůbec nestalo.“

„No dobře, nestalo... Zdálo se ti to. Ale zrežirovali to oni, ne? Wholunghové. Musí to přece mít nějaký smysl – jak ten tvůj výlet trojstěžníkem, tak Helderův kostým a nakonec i ta jeho dramatická smrt... Ha! Mám nápad. Zavolám Helderu.“

„To už jsem udělal.“

„No – a?“

„Nic, je živ a zdrav, žádného Eddieho nezná, E rovná se MC je známá Einsteinova rovnice, ještě k tomu neúplná – a jestli jsem náhodou nepřebíral nebeského koření, moje starosti na jeho hlavu a není tady jen pro mě. Taky jsem si dovolil brknout na britskou ambasádu, jestli nemají nějaké zprávy o generálu Raymondovi; dověděl jsem se, že sbírka na jeho pomník zatím vynesla šest set sedmdesát tři W-A dolary.“

„Typický britský humor.“

Pokrčil jsem rameny. „Přinejmenším se dá říct, že ten Raymond, se kterým jsem mluvil včera na ambasádě, byl jenom fantom – pokud se za něj někdo nevydával. Ten pravý odpočívá na hřbitově Highgate.“

„Takže tudy cesta nevede...“

„Tudy opravdu ne.“ Předvedl jsem hluboké zamyšlení a následné rozbřesnutí: „Gusi – znáš nějakého Teda Berlinga, režiséra a scenáristu? Případně jeho přítele Nickyho... Příjmení od F, mohl by to být Farell nebo Ferris?“

„Farvel,“ řekl Gus Cavallo. „Osobně je neznám – jsou to Novozélandci. Žijí a pracují v Chichi.“

„To není tak daleko.“

„Není. Linkovou vzducholodí něco přes šestnáct hodin,“ na to Gus Cavallo, který vytáhl z kapsy plochý infor, zaťukal na klávesnici a zamžoural na displej. „Z McMurdo letí denně dvě tam a dvě odtamtud... Co chceš Berlingovi, Christy? Máš snad nějaké diskrétní posláni od Jejího Veličenstva? Ale to už se ptám potřetí, co?!“

Měl jsem mu vykládat, že hledám ukradené hyperspinely a metamorfované ametysty, které možná právě tenhle Berling nebo jeho mazlík Nicky Farvel čajzli, aby měli něco na přilepšenou pro případ, že by jim divadlo nevzalo jejich nejnovější komedii *Slzy ve zkumavce!* A že to může způsobit nenapravitelnou roztržku mezi Velkou Británií a smrtelně uraženou Konfederací odvrácené strany, které nezbyde než se dovolávat pomoci u Nipponchiny (vždy připravené rozdat si to s USA), nebo se prostě osaměle – a o to zuřivěji – začít všemi prostředky bránit při sebemenším, třeba falešném náznaku napadení...?

Přestože se mě pokoušel zdržet, na něco jsem se vymluvil a vypadl jsem. „Měj se, Gusi,“ zahalekal jsem na něj a rozverně mu zasalutoval.

Zdálo se mi, že něco odpověděl, od vchodu jsem se ještě ohlédl, ale Gus už nad stohem magazinů diskutoval s jakousi – kde se vzala, tu se vzala – brýlatou emancipovanou dámou v šedivém klobouku.

Napadlo mě, že to, co za mnou zavolal, znělo dost podobně jako *ghebrthouxwnlck...*

Už jsem nejspíš slyšel kdeco.

Samozřejmě bych byl jednal jako blázen nebo naprostý dítě, kdybych si Cavallovy poplašné zvěsti neověřil ještě na několika místech. Tak jsem zavolal například Mose Aarona ze South Victoria Land News, ještě jednou komisaře Helderu a po něm taky pár politických komentátorů – těch, co se mnou ještě mluvili i přes mou pochybnou pověst chlápka, kterému se ze samé slávy v hlavě zpřeházely neurální procesory. Všichni mi potvrdili, co mi řekl Gus Cavallo a co si z toho může každý vyvodit sám: Nedojde-li k dohodě mezi KOS a Velkou Británií,

je reálné nebezpečí, že se KOS obrátí na Nipponchinu – a to by se snadno mohlo stát roznětkou pro poslední světovou válku...

A proti tomu jsem tady stál jen já sám, ušmudlaný a ucabrtaný sir Christopher Bigs, ještě nedávno nejlepší investigativní zpravodaj Antarktidy, nyní největší ťululum ve vesmíru, jelikož jsem neměl ani šajna, jak Wholunghové hodlají (pokud ovšem skutečně hodlali) tohle nadělení skrze mou méněcennou osobu spravít – Wholunghové, kterým mohlo být lidstvo se svými pošahanými válkami ukradené a jejichž existenci mi navíc potvrdil jen Nuys Leyden, virtuální majitel neexistujícího větrného mlýna, a jeden mladý a zvědavý studentík jménem O'Donaghue na výstavě obrazů Haralda Svenssona, taky víceméně podezřelý – přinejmenším vzhledem k tomu, co všechno věděl.

Takže jsem si sbalil skrovné zavazadlo, oblékl se jako nepřilíš mohovitý turista, dojel na airport v McMurdo a zaplatil si letenku na *Furious Fifty II*. Po čtyřech svačinách a jednom neklidném spánku jsem vystoupil v Harewoodu, centrálním letišti města Christchurch (obecně zvaného Chichi) na Jižním ostrově Nového Zélandu.

4

Pánové Ted Berling a Nicky Farvel bydleli v pronajatém bungalovu vedle golfového hřiště a na dohled moře; na parcele byl bazén, kus vybetonované a odlaždičkované plochy okolo, taky nějaké ty palmy a lehátka na verandě u skládacího piknikového stolku. Našel jsem je díky telefonickému dotazu v divadle Tivoli: „Haló, Henderson... Jo, ten. Náhodou, cestou do Hollywoodu, to víte, koprodukce... Ted Berling mi dal spojení, já to někde vytrousil, tak to chodí. Fajn, znamenám si, Mairehau Road třicet devět, kousek od Queen Elisabeth Parku... Na rohu s Beach Road? Díky!“ A tak dále, těšilo mě, lehkověrná brejlatá sekretářko, pravděpodobně Dymphne nebo tak nějak. Býval bych nevěřil, že tu budou supervizního režiséra Hendersona znát.

Vypůjčil jsem si tu nejlevnější fordku, která mě díky sice poněkud obstarožnímu, ale možná i proto spolehlivému AD zavezla na místo.

Nezdálo se mi, že by u zahradní brány vedle čísla 39 bylo taky něco jako zvonek – aspoň jsem se po něm marně rozhlížel. O kousek dál se na mě z roští zakřenil tetovaný maorský zahradník – na podivně červených kudrnatých vlasech měl zelený štítek na gumičce, kolem krku trojnásobný řetěz z ulit vodních hlemýžďů a dalšího kdovíjakého mořského eklhaftu a dlouhými nůžkami zarovnával živý plot. „*Kia ora!*“ povídá.

Dalo se předpokládat, že jeho *kia ora* je pozdrav, ale zrovna tak se mě mohl ptát, co jsem zač, nebo mě posílat k čertu. „Hledám pana Berlinga,“ řekl jsem.

Zakýval, zašklebil se a ukázal palcem přes rameno někam za křoví, odkud se ozvalo: „*He aha tenei?*“ a zahradník na to: „*Pekaha!*“ Brána se pootevřela. Tak jsem vstoupil do zahrady, obešel to zarovnané křoví a objevil za ním dost oplácaného hezouna ve flanelové košili, golfkách a s tlustými vlněnými punčochami v plážových střevících.

„Haló, Tede,“ řekl jsem, dřív než po mně stačil něčím hodit, „náhodou jsem měl cestu okolo... Christy Bigs. Myslím, že jsme se viděli tenkrát na tom supervizním rautu v Jižní Viktorii?!“

Samozřejmě neviděli, ale na tohle lidi skočí vždycky, třeba jenom proto, že v tu chvíli nevědí, co jste sakra zač, a neradi by přiznali, že vaši význačnou osobu neznají – pro případ, že by se z vás vyklubal třeba arcibiskup nebo mistr světa v délce setrvání pod sprchou.

„Neříkejte – nejste vy ten Bigs, ze kterého Mařena udělala sira Christophera? Hej, Nicky... Pojď sem... Máme tu návštěvu; opravdového rytíře – i když jenom povýšeného naší kámoškou z Beaconu.“

Rozvaloval se v lehátku, v ruce otevřenou láhev piva; o kus dál se o kamenné zábradlí terasy opíral futrál s golfovými holemi a na desce stolku se čerstvý větřík od moře pokoušel obracet listy svazku tenkých blan nebo snad papírů; dokonce to mohlo být cosi jako comprint. U chlapa, který si obuje plážové střevíce na vlněné podkolenky, se nějaká podobná

extravagance dala čekat. „Co je to *pekaha*?“ zeptal jsem se ho. „Běloch,“ odpověděl.

Z otevřených dveří bungalovu vyskáká na terasu blondatý mládenec s pázecím účesem. Měl stejné golfky jako Berling, ale bez ponožek, a z bosých chodidel v opáncích mu blyskotaly perleťově nalakované nehty. K tomu měl huňatý bílý vlněný svetr s širokým ohrnutým límcem, z něhož jeho pázecí hlava jukala jak z mušle pisoáru. Všechno vkusně završoval typický maorský suvenýrový náhrdelník ze zelených kamenů – kdo ho nenosí, nebyl na Novém Zélandu.

„Copak jste nám přinesl, sire Christopher?“ zeptal se Berling. „Nevzpomínám si, že bych vám někdy poskytl adresu. Takže je v tom Mařena, jo?!“

„Za prvé,“ pravil jsem suše, „jsem pověřen posláním, které značně překračuje rámec scénáře vaší nové revue, Berlingu. Za druhé vás žádám, abyste se přede mnou o Jejím Veličenstvu vyjadřoval s náležitou úctou.“ A s příslušnou dávkou aristokratické arogance jsem dodal: „Kdo je u vás Mařena, k čertu?!“

„Neříkal jsem ti, Tede,“ na to Nicky poněkud pisklavým tenorkem, „abys byl ve výrazivu opatrnější? Zvlášť když tak docela přesně nevíš, s kým mluvíš...“

Berling po něm hodil pivní lahvi; Nicky ji v letu zachytil. Spolu se šuměním Pacifiku donesl vítr na terasu výkřiky a smích z pláže, kde i přes poměrně chladné zimní povětří pár otužilců poskakovalo s míčem pod vysokou sítí. Taková docela prázdninová idylka.

„Koukejte, Bigsi,“ řekl Berling s opovržením k mému pověření čímkoli, „vy, pokud vím, jste novinářský šfoura. Náhodou jste se tenkrát připlétl k eroplánu, který se s Mary na palubě zabořil čumákem do sněhu někde na ledovci, a prý jste dokázal přivolat pomoc, zatímco pár mnohem líp vybavených maníků to odskákalo. Jak to bylo doopravdy a co jste spolu s Mary měli, se vás neptám a je mi to jedno... Jenom se tu na nás proboha nevytahujte.“

Byl to hezký a působivý projev, který jsem okamžitě pustil z hlavy. Zaujal jsem postoj *vždyť jsme chlapi*, ne a přitáhl si

k Berlingovi lehátko. „Koukněte, Tede,“ řekl jsem, „nemusíme se přece rovnou porvat. Pošlete tu svoji námezdnou sílu pro něco k pití a promluvmě si.“

„To je Nicky Farvel,“ na to Berling.

„Vážně?! Myslel jsem, že je to komorná. Haló, Nicky!“

„Opravdu mě velice těší, sire Christophere.“ Věřte mi to nebo ne, začervenal se přitom. „Můžu vám nabídnout čaj,“ zaševelil. „Čínský, indický, britskou směs...“

„To poslední.“

„Sir Christopher je znalec.

„Yes,“ řekl jsem, „yes, drahouši. A pár sendvičů.“

„Zajisté, pane.“ Nicky odhopkoval.

„Poslyšte,“ řekl Berling, sotva se za Nickym zavřely dveře, „nepodléhejte běžnému omylu, že je to gay. Není. Prostě je měkkota, živil se jako model na akademii, rád se parádí a šlechtí, ale jinak je to chlap. On je do Mary Elisabeth udělaný, ne já. Já se tím jen bavím – i když, mezi námi řečeno – je to spíš k pláči.“

„Není taky kleptoman?“

„Proč?“

„Dejme tomu, že se v Beacon Castle něco ztratilo. Byli jste tam přece na návštěvě, ne? S Gladys Travel-Dupontovou a ještě s pár ženskýma od kumštu?!“

„To vám řekl – kdo?“

„Její Veličenstvo, Tede.“

„Aha. Takže se muselo ztratit něco nepostradatelného. Co asi?!“ Zatvářil se, jako že odpovědně ryje v paměti, aby mi pokud možno vyhověl – ale nejspíš okamžitě věděl, odkud vítr fouká. „A hrome...!“ vybafl najednou. „Snad ne něco z těch kamenů?!“ Vzápětí se pleskl přes ústa. „Jestli o nich nevíte, o žádných jsem nemluvil, to se ví. Nebo jo...? Ostatně proč ne, myslel jsem ty středověké kameny, co se tam o nich vypráví, že je na nich občas vidět krvavé skvrny, protože pocházejí z popraviště, kde stáli buď Annu Boleynovou, Shakespeara, nebo Churchilla. Ty by klidně někdo mohl ukrást; třeba do základu nějakého pomníku, co?“

„Váš historický rozhled je obdivuhodný,“ řekl jsem.

Ušklíbl se. „Vím, že Churchilla nepopravili.“

„Myslím, že Shakespeara taky ne.“

„Jistě. Byl to kolega a nás dramatiky popravuje akorát odborná kritika – počínajíc Samem Pepysem přes Hughu Walpolea až k Cavallovi.“

„Vraťme se k těm kamenům,“ já na to. „Nemyslím ty středověké. Taky netvrdím, že by se nějaký ztratil. Zajímají mě okolnosti, za jakých by se to mohlo stát – kdyby se to dejme tomu stalo.“

Někde za domem nastartoval elmotor; dvakrát zhasl, než se vozidlo definitivně rozjelo. Bzučení se zvolna ztratilo ve stálém hukotu vod Tichého oceánu na okraji pláže sotva sto padesát stop od nás.

„Koukejte, Bigsi,“ řekl Berling, „je to pár dní, co jsme tam byli. Já i Nicky... Pozvala nás Winny Rosssová, je to kolegyně, scenáristka na volné noze, ale ne odtud; dělá hlavně pro divadla v Evropě. Paříž, Amsterdam... a tak. Ji zase pozvala Gladys Travelová, pro kterou napsala roli do svého trháku – jmenuje se to *Pozdní vášně*. Pravda, je to trochu... ehm; ale pornografie bych tomu neříkal; to by totiž Gladys nevzala. Pak tam byla ta hopsanda Sonja Mikolskaja; dělá ze sebe Rusku, ale nejspíš pochází ze St. Louis a bude dítě nějakého ruského emigranta a indiánky – aspoň tak vypadá.“

„Ještě někdo? Co ta vizážistka?“

„Vizážistka...? Nevzpomínám si.“

„Vážně si nevzpomínáte?“

„Prosím vás... Víte, kolik takových mejdanů absolvuju? Na každém je pár ženských, které se chtějí přihrát. Kdo si je má všechny pamatovat?!“

„Třeba si vzpomene Nicky. Co ty kameny?!“

„Viděli jsme je všichni.“

„Jak k tomu došlo? Proč vám je ukazovala?“

„Prostě proto, že chtěla poradit. Měla jich vybrat pětapadesát nebo tak nějak – to by jich dobré dvě stovky vrátila... Byly jich tak dvě hrsti; házelo to prasátka na všechny strany Oslňující, Bigsi. Zvlášť jestli jste nic podobného v takovém množství neviděl. Rozprostřela to na stole na takový

přehoz – nebo dejme tomu pléd, ale bylo to jednobarevné... Takhle udělala dlaní...,“ naznačil rozhrnutí hromádky na větší ploše, „a povídá: vybírejte.“

„A vy jste vybírali.“

„Jo. Vy byste nevybíral?“

„Ale jo, samozřejmě. Jak byly velké?“

„Jak? Nejspíš byly zapotřebí stejné... No – dejme tomu jako nehet na ukazováčku. Jo... Asi tak. Ty fialové prý byly nějaké zmutované ametysty a žluté hyper... Zapomněl jsem co. Pokud jsem si to vůbec pamatoval. Asi ne.“

„Hyperspinely.“

„Když to říkáte...“

„Jak dlouho jste vybírali?“

„Těžko říct. Půl hodiny? Možná i déle.“

„A potom?“

„Začalo nás to nudit, protože jsme se nemohli dohodnout. Ty kameny byly skoro stejné, vlastně nemělo smysl vybírat. Stačilo jich prostě pětapadesát odpočítat – teda osmadvacet jedněch a sedmadvacet těch druhých. Pomalu jsme s tím přestávali, ženské si je navzájem braly a zase podávaly, tu a tam některá zkoušela před zrcadlem, jak by jí případně slušely v uších... a tak. Pak se podával čaj; ale to už byly kameny pryč, samozřejmě. Mary je naskládala zpátky –“

„Zpátky – kam?“

„Byly v takové dlouhé etuji. V takových jakoby zářezech nebo žlábcích vyložených tlustým četným sametem... Naskládané jeden vedle druhého. Myslím, že když se zavřelo víko, přitlačilo je ke dnu těch drážek.“

„Počítala je, když je tam rovnala?“

„Nevím. Snad jo.“

„Zamkla etuji do trezoru?“

„Nemám šajna. Trezor má v ložnici.“

„Jak to víte?“

„Přinesla etuji odtamtud. Myslíte, že ji tam měla jen tak pod polštářem?“

„Nemyslím. Ten váš Nicky – vždycky mu příprava čaje a sendvičů trvá tak dlouho, Tede?!“

„Zapomněl jsem na něj. Počkejte, zajdu tam.“ S hekáním se zvedl a zašel do domu.

Seděl jsem a čekal. Listy palem chrastily ve větru jako starý pergamen. Nad živým plotem se objevila kudrnatá, nepřírozně červená hlava maorského zahradníka; když se naše pohledy střetly, široce se usmál žlutým chrupem s velkými mezerami mezi zuby. Pokývl, jako by byl spokojen, že se mi na jeho zahradě dobře sedí.

Taky se mi dobře sedělo.

Větrík znova zalistoval ve svazku na stole; vyletěl z něj natříkrát poskládaný kus papíru, snad záložka, chvíli se točil v malém vzdušném víru a pak mi přistál přímo na kolenou. Nechtělo se mi vstávat, abych ho vrátil do knihy, a tak jsem ho bezmyšlenkovitě zastrčil do kapsy. Čekání... Někdy je to k uzoufání, jindy se hodí jako neplánovaný a o to vítanější odpočinek. Natáhnete si nohy... Mozek můžete vypnout a dívat se na obláčky. U nás doma v téhle době obláčky neuvidíte; jen tu věčnou boží neonovou reklamu – polární záři.

Pět minut, deset minut, jedenáct... Patnáct... Sakra!

Vzpomněl jsem si, jak asi tak před půlhodinou někde za domem startoval a posléze se odtamtud i vzdálil neznámý elektromobil... Teď jako bych zaslechl další.

Vyskočil jsem a přeběhl terasu.

Průhledné dveře, do kterých vešel Nicky, aby připravil čaj, a kam ho následoval Ted Berling, byly zamčené.

Nerozhodoval jsem se dlouho. Z pouzdra na golfové hole opřené o zábradlí terasy jsem jednu vytáhl a rozmáchl se. Byla to dost silná rána doprovázená tříštivým cinkotem – nepředpokládal jsem, že to bude skutečné sklo. Ohlédl jsem se a viděl zahradníka, jak mě pozoruje celý zkoprnlý. „To nic...“ zavolal jsem na něj, „nevšímejte si mě.“

Těžko ho to mohlo uklidnit; něco na mě vykřikl, načež se dal do kroku a blížil se stále rychleji se svými půl druhé stopy dlouhými nůžkami v pravici.

Sáhl jsem dovnitř a odblokoval zámek; pak jsem otevřel a vešel do bunglovu.

Sotva jsem za sebou zavřel, ozval se na stole telefon; obešel jsem stůl, zapnul přístroj a posadil se. Wang ve svém koutě zareagoval na cvaknutí, podíval se po mně a věrohodně si odkašlal. „Už je vám lépe, pane?“ zeptal se a s docela věrohodným údivem otázku doplnil: „Pán si byl zahlát golf?!“

„Moment,“ řekl jsem směrem k telefonu, zmáčkl OFF a obrátil se k Wangovi: „Proč se ptáš? Co máš sakra s jakým –“ Načež jsem si konečně uvědomil, že pronásledován maorským zahradníkem s červenými vlasy a nůžkami délky samurajské katany jsem se právě přiřítíl z terasy, která před mou kanceláří v šestém poschodí samozřejmě nebyla, navíc dveřmi, v nichž jsem vytloukl sklo golfovou holí, kterou ještě držím v ruce – zatímco v mých dveřích jsou místo skla dva palce izolační oceli...

„Myslím, Wangu,“ řekl jsem, „že si založím firmu Christy Bigs, neskutečná řešení neexistujících problémů. Nemáte žádné starosti? Obrátte se na firmu Christy Bigs, která vám je přidělá! Tisíce děkovných dopisů i od korunovaných hlav! Jenom namátkou vyjímáme: Vážený pane Bigsi, zachránce náš, tak vám teda pěkně děkujeme –“,

„Dovoluji si namítnout,“ řekl Wang, „že pán je skutečným sirem Christopherem a že ho do šlechtického stavu povýšilo Její královské Veličenstvo Velké Británie. Na to by pán neměl zapomínat.“

Dobře že mi to připomněl; mezi mnou a Mary Elisabeth prostě nějaké pouto bylo, ať už jsem o tom pochyboval sebevíc. Ale jestli jsem ji navštívil v tom divném místě někde na pobřeží Cornwallu, kde se mě pokusili zatknout četníci v historických kostýmech a s mušketami, tím jsem si vůbec jistý nebyl – už vzhledem k tomu, jak snadno jsem se odtamtud vrátil do kanceláře v Atkinson Street i s falešnou mrtvolou komisaře Helderu na klíně. To svědčilo o tom, že nebyli žádní četníci, stejně jako nedošlo k setkání s královnou – a tím pádem i celá má cesta vzducholodí do Chichi a útěk před zuřivým maorským zahradníkem do bungalovu Teda Berlinga rozbitými skleněnými dveřmi se taky nekonaly už vzhledem k tomu, jak snadno... A tak dále, viz výše.

Snad bych si byl odplivl přes celou kancelář do výlevky jako kdysi jistý Jack Parsons, vědět předem, že se strefím. Dobré znamení bylo, že jsem to uvážil a správně odhadl vlastní možnosti.

Neplivl jsem nikam a odblokoval telefon.

Vzápětí jsem na většinu svých hlubokých myšlenek zapomněl; tvář, která se na mě s melancholickou svůdností usmála z obrazovky, na mě ještě pořád působila – jak pohledem ledově zelených očí, tak vysokým bledým čelem mezi dvěma těžkými uzly zlatých vlasů a přirozeně červenými a jaksi stále k polibkům nastavenými rty...

„Haló, Christy,“ řekla svým programově unaveným hlasem Gladys Dupontová-Morgensternová-Travelová. „Dřív byste mě nenechal tak dlouho *on hold*.“

„Myslíte tenkrát, když jste byla první dámou Jižní Viktorie?“ řekl jsem, nastavil snímací kameru a pohodlně si natáhl nohy.

„Když jste ještě nebyl sir Christopher.“

„Co pro vás můžu udělat, paní Travelová?“

„Už ne,“ řekla. „Rozešli jsme se a já se vrátila k původnímu příjmení. Ale pro vás jsem snad byla jen Gladys, Christy...?!“

„To byl jen sen.“

„Ráda bych se s vámi sešla osobně.“

„Mám teď něco na práci.“

„Právě kvůli té bych se s vámi ráda sešla.“

„Neříkejte. Vy víte, o jakou práci jde?“

„Christy... Ona mi to řekla.“

„Ona?! Myslíte –“

„Ano. Mary Elisabeth.“

„Její Veličenstvo...“

„O, pardon. Zapomněla jsem, že jste sir Christopher. No dobře – Její královské Veličenstvo mi to řeklo.“

„Jezdíte na víkendy do Cornwallu?“

„Máme spolu speciální privátní spojení od jedné... prostě firmy. Jsou to ty šifrované hovory přes tajnou družici.“

„Anglická Homespeak, nebo Id-Net od NASA?“

„Jak... Cože? Jak můžete –“

Na jednu stranu byla pořád stejně naivní. „Tahle utajovaná spojení,“ řekl jsem, „zajišťují spolehlivě jen dvě společnosti. Ostatní se tak jenom tváří a riskují soudní žaloby. Vydělávají dost, aby se jim to vyplatilo i s občasnou náhradou škody, když něco z těch tajností unikne. Nebojte se, mně je fuk, že máte důvěrnou linku s britskou královnou – ostatně jste na společenském žebříčku nebývala o mnoho níž. To spojení máte jen vy dvě?!“

„Ano. My dvě... jsme si přece jen o něco blíží...“ Zmlkla.

„Blíží – než kdo?“ zeptal jsem se.

„Prostě ke mně má blíží než třeba k Tedu Berlingovi a těm ostatním. Já pozvala na její přání Winnie Rossovou – napsala mi roli do *Pozdních vášní*; ta s sebou zase vzala tu Mikolskou; to je ruská primabalerína a ráda by se dostala do londýnského Královského divadla baletu.“

„Ta vaše role v *Pozdních vášních*, jak jsem slyšel –“

Zasmála se. „Ale Christy,“ řekla, „snad nežárlíte na všechny ty diváky? Ostatně se můžete přesvědčit – pošlu vám lístek. Nebo radši dva...?!“

„Žádný. Co na to váš tatínek?“

„Pro něj je důležitá výše mých honorářů. Znáte ho přece.“

Jak bych neznal Horace Duponta... Na peníze hladovec, mnohokrát na hranici zákona, často i za ní, ale nikdy se proti němu nenašel jediný důkaz. I když se za jeho peníze pravděpodobně (pro mě s jistotou) i vraždilo. Mě nejspíš zachránilo, že na mě Gladys trpěla, protože on zase trpěl na ni. Proto ji taky nechal vyvádět podle chuti – pokud na něm ovšem nechtěla, aby její eskapády platil.

„Snad mu nevyplácíte procenta?“ řekl jsem.

„Ale ne, to ne... Moje příjmy ho natolik nezajímají. Jemu teď jde hlavně o odbyt plazmových kulometů a tanků F 78.“

„V tom se nevyznám.“

„Plazmové kulomety vlastně žádné kule nemetají,“ řekla s úsměvem. „Je to jen vžitý název pro PVP 80 – přenosný vrhač plazmy. A osmasedmdesátky – ty tanky myslím – jsou pancéřovaná vznášedla vhodná pro sníženou gravitaci.“

„Chcete se mnou mluvit o zbrojním průmyslu, nebo spíš o té věci, která se stala za vaší návštěvy v Cornwallu – případně krátce po ní?“ zeptal jsem se.

„O tom druhém, Christy.“

„Dobře; a jak si ten rozhovor představujete?“

„Prostě tak, že se sejdem někde –“

„Kde? Jste v Hollywoodu, nebo v Paříži?“

„Ani tam, ani tam, Christy. Přiletěla jsem přímým spojem z Orly do Vandy dnes odpoledne. Hned, jak mě M. E. požádala, abych vás vyhledala a dala vám informace.“

„Takže vy jste tady... U tatínka?“

„Ano. Tady u tatínka... Ale s vámi bych se ráda sešla někde jinde. Ještě pořád mám všelijaké známosti a styky, víte. Takže za prvé: Dejte si nasadit nějaký typ jako tenkrát.“

„Tenkrát to byl Leonardo senior,“ řekl jsem. „Časy, kdy jsem si pro vás šlapal na plnovous, jsou už za námi. Někáký normální chlápek by nestačil?“

„Hlavně ať vám není podobný.“

„Dobrá. Co dál?“

„Hotel Iceberg, apartmá čtyřicet šest – kolem páté. Abychom vyloučili případné potíže, řekněte v recepci, že jdete s nějakou smlouvou od pana Henriho Extremeauxe z Antarctic Artistic Central za slečnou Eugène Grand-Salè.“

„Pod tím jménem vás tam znají?“

„Ano. Pro ně jsem hýčkaná dcera pařížského bankéře.“

„Proč?“

„Protože jsem příliš známá, Christy. Každý by chtěl můj podpis a kdejaký maniak, který kvůli mně viděl *Pozdní vášně* sedmkrát, by se hned se mnou chtěl fotografovat.“

„Jak vypadá ta slečna Eugène Grand-Salè?“

Svraštila obočí a řekla hlubokým, trochu chraptivým altem: „Samozřejmě bruneta, tak trochu mužatka.“

Proti své vůli jsem se zasmál. „Vycpáváte si ramena?“

„No tak, Christy... Nesmějte se mi.“

„A oči? Ty vaše se k brunetě příliš nehodí.“

„Kontaktní čočky, Christy.“

„Teď jste bez masky.“

„Jistě. Nemusím ji přece mít pořád.“

„Nasazujete si ji sama? To přece není tak snadné.“

„Na to mám spolehlivou osobu, v oboru vynikající.“

„Nejspíš jsem o ní slyšel od naší společné známé, ale jméno mi vypadlo.“

„Louise d'Armilly, Francouzka. Odbornice v oboru líčení, masek... a tak dále. Dělá výpravy pro revue, muzikály, opery...“

„A k tomu má čas starat se o vás?“

„Já jí poskytuju klidné zázemí pro její práci. A propos – vy se znáte s Tedem Berlingem?“

„Nijak zvlášť, ale byl jsem za ním v Christchurchi.“

„Viděl jste tam Nickyho Farvela?“

„Uhm.“

„Kdy to bylo, Christy?“

„Už je to nějaký čas...“

„A tak. Jenže –“

„Jenže – co?“

„To se právě týká toho, proč vám volám. Tak v pět?“

„Okay. Slečna Eugène Grand-Salè, apartmá čtyřicet šest, hotel Iceberg. V pět hodin.“

Obrazovka zhasla.

Podle hodin byly pomalu tři odpoledne, podle slunce stálá půlnoc. Poslal jsem Wanga domů, aby se věnoval domácím pracím a připravil mi k večeři nějaké chlebíčky, načež jsem se přezul do maklaků, oblékl kožich, narazil si beranici a sjel zdviží do vymrzlého podzemí.

V dragstoru na nástupišti jsem si koupil krabičku eukalyptových tyčinek a svezl se metrem do AFY. Je to hypermarket *All For You*, kde najdete kdecu – od zboží všeho druhu po jídelny i služby.

Nechal jsem si nasadit masku zrzka s kartáčkem pod nosem, zanedbatelnou bradou a váčky po očima. Andy v příslušném oddělení, který ho vybral podle mých požadavků (hlavně naprostá nenápadnost!), mi řekl, že je to ciferník jakéhosi jugoslávského buditele, jehož jméno jsem vzápětí zapomněl. Byl tak nenápadný a obyčejný, že bylo kupodivu, proč ho vůbec měli na skladě. Obával jsem se, že si budu před

Gladys připadat jako skutečný agent divadelní zprostředkovatelny nebo jako sběratel autogramů, ne-li jako vyděrač, který si přišel pro další splátku. Kromě vlastního saka, které jsem si nechal, abych nemusel jít beze zbraně (má na podšívce speciální nášivky pro lepší uchycení pouzdra), jsem na sobě měl cosi jako přepásaný plášť polovojenského střihu, beztvaré nohavice, střevíce se sešmajdanými podpatky, svetr ke krku a na hlavě neuvěřitelnou hučku; zatímco Gladys jsem si představoval tak, jak jsem ji vídal: s vlasy barvy medu, očima jako jarní voda v ledovcových jezírkách a se rty přirozeně rudými a jakoby se nabízejícími, oblečenou v něčem mezi řeckým chitónem a pařížskými rozkošnými nedbalkami... Na nohou nic, jen platinový řetízek s přívěskem čtyř *Afroditinych* slz, zatraceně drahých šutráků z Venuše; tak doma chodila nejradši a mohla si to dovolit – její chodidla se těžko dostala ke skutečnému zemskému povrchu blíž než na třicet stop. Její image byla vždycky něco mezi znavenou vznešeností a holčičí odvázaností, ke které tehdy, kdy jsme se v guvernérově sídle viděli naposled, přibylo i trochu jakési ordinérnosti. Nepoznat od té doby šarm Mary Robinsonové, ale hlavně oduševnělou vznešenost i prostotu J. V. Mary Elisabeth II., snad by mě to i zamrzelo. Zvláštní – ačkoli byla Mary Elisabeth i přes svůj královský původ stejně normální ženská jako Gladys, člověk stejně okamžitě poznal, o co výš stojí.

Vzal jsem si automatické taxi, abych do něj mohl naložit svůj polárnický ohoz s tím ostatním a abych nemusel žádnému šoférovi – byť umělému – vykládat, kam jedu.

Dole v hale hotelu Iceberg jsem lidskému recepčnímu řekl, že jsem nějaký Hidden, jednatel AAC, a že mě monsieur Extremeaux posílá za slečnou Eugène Grand-Salè s jakousi smlouvou. Na to recepční jenom znuděně kývl, řekl „čtvrté, čtyřicet šest“, sáhl po telefonu a v dobrém jsme se rozešli. Vyjel jsem výtahem do čtvrtého poschodí.

„Kdyby za mnou *monšér* Henri z Adélie posílal takovéhle utahané strejce,“ uvítala mě na prahu pokoje číslo 46 chraptivým hlasem ztepilá dáma s krátkým černým účesem,

jakoby mnou opravdově znechucená, „přestala bych pro AAC dělat. No poslyšte... Vy snad dokonce páchnete něčím proti molům?!“

„To ten kostým,“ řekl jsem. „Něco proti molům tam samozřejmě dávají a tenhle typ masky prý není příliš frekventovaný, takže nemá mnoho příležitostí k vyvětrání. Vzpomínáte na ten loňský skandál s manchesterským textilem z té staré obchodní lodi? Párek molů ve skladišti neuhlídali a v Jižní Viktorii z toho byla málem epidemie. Tak ten prevít teď sypou všude, kde je víc textilu než cívka dentální niti –“

„Tak se posaďte, pane Hiddene.“

„Krucisakra,“ uletělo mi, když promluvila svým vlastním hlasem, „zrovna jsem se chtěl zeptat, kde je Gladys... Považoval jsem vás za tu slečnu d'Armilly. Poslyšte – ta maska je vrchol profesionality a vaše herecké schopnosti jsou skutečně ojedinělé. Když to srovnám se Zizi Olivetti –“

„Zizi je obyčejná coura,“ řekla. „Navíc dneska už vyřízená. Prosím, zůstaňme u pana Hiddena a Eugène Grand-Salè. Pojdme prosím sem...“ Ukázala mi do rohu pokoje, kde stála dvě laciná proutěná křesílka u kulatého stolu se skleněnou deskou, která působila upatlaně. Ostatně celé to takzvané apartmá se mi zdálo trochu ošuntělé; jenže co může člověk dostat v hotelu, kde na vás v recepci nevyžadují ani zdání nějaké osobní identifikace? Kdybych byl řekl, že jsem římský papež Napoleon Bonaparte Čtyřřadvacátý, pustili by mě nahoru taky a já si tam mohl zamordovat, koho by se mi zachtělo – a ještě se v klidu vytratil nákladním výtahem s balíkem ukradených ručníků v podpaží.

„Není to tady zrovna bezpečné,“ řekl jsem.

„Pro koho, pane Hiddene?“ na to Gladys.

„Třeba pro někoho, kdo se sem uchýlil pod vymyšlenou identitou s určitou plochou kazetou velmi cenného obsahu. Poslyšte, milá slečno Eugène, netvrdím, že jste v Beacon Castle ty kameny ukradla právě vy. Je to ale pro mě jedna možnost z několika dalších.“

„Neukradla jsem ty kameny, pane Hiddene.“

„Jak myslíte. Ale pozvala jste vy mě.“

„Přesněji řečeno jménem někoho.“

„Já vím, říkáte jste, že Její Veličenstvo –“

„S tou informací za mnou přišla Louise. Teprve po tom, co jsem se dověděla – ale o tom později... Prostě jsem zavolala M. E. Musela jsem se přesvědčit, jak se věci mají.“

„Takže Její Veličenstvo nevolalo vás...?“

„Ne. Volala jsem já ji. Od ní jsem se dověděla o vašem pověření. A hned nato jsme se rozjely sem.“

„Vy a slečna Louise.“

„Ano. Já a Louise. A – zdroj té Louisiny informace.“

„Aha, tudy na to. A ten zdroj –?“

„Bude lepší, když vám to Louise řekne sama.“ Vstala a šla otevřít jedny dveře v pozadí pokoje; kromě těch, jimiž jsem přišel, tu byly ještě troje. „Louise... Pojď sem, prosím. Ne, vy ne. Vy počkejte.“

„Nemůžu zavřít ten koš, Eugénie,“ řekl dívčí sladký hlas za dveřmi a Gladys mu odpověděla: „Nech to, já to udělám. Pojď si promluvit s panem Hiddenem – je to ten člověk, za kterým jsme přijeli.“

Louise d'Armilly byla subtilní plavovláska, pro jaké se různí zoufalci dávají na vojnu. Ani namočená jistě nevážila víc jak pětadesát liber a její tvářinka byla natolik nevinně andělská, že kdyby ty kameny čajzla, zaručeně by ji nepodezíral ani nejbystřejší policajt. Jenomže ona je nečajzla; jenom cítila soucit s někým mnohem podezřelejším. Kdo by se ostatně divil, když ji ani nenapadlo spočinout pohoršeným okem na mém kartáčku pod nosem a plandavých nohavicích, případně pokrčit nosík nad oděrem ANTIMOTHU, nejdokonalejšího antarktického přípravku proti létajícímu hmyzu.

„Pane Hiddene,“ řekla mi růžovou pusinkou, vkusně lomíc bledýma štíhlýma rukama, „on ke mně utekl v nouzi nejvyšší – a já nevěřím, že by něco lakového udělal. On jenom něco ví a bojí se to říct.“

„Důvěřujte mi,“ já na to, „a řekněte mi, kdo to je.“

„Je to –“

Přerušil nás signál telefonu.

„Promiňte,“ řekla Louise d'Armilly, „volají z recepce...“

Jako ve většině hotelů tady byli takřka spektakulárně diskrétní: telefon z recepcie byl tichý a bez obrazu, takže kromě toho, kdo držel u ucha sluchátko, nikdo nevěděl, s kým a o čem se mluví. Prostě jako za starých časů.

Čekal jsem aspoň na to, jak se vyjádří do telefonu ta sladká dívka; z toho se dá usoudit leďacos. Bohužel – nedočkal jsem se. Ani z jejího výrazu se nedalo odhadnout, čemu naslouchá, protože naprosto žádný výraz neměla. Nakonec pověsila sluchátko vedle kontaktu, a když spadlo, nechala je klímbat na kabelu. Jako by na mě dočista zapomněla; šla ke dveřím, kam před chvilkou zašla Gladys (pokud jsem si pamatoval, zavřít nějaký koš, na který slabé ručinky její vizážistky nestačily), a zmizela za nimi.

Vstal jsem a šel k visícímu sluchátku. Když jsem je dal k uchu, neslyšel jsem nic. „Haló,“ řekl jsem.

„Ghebrthouxwnlck,“ odpověděl mi kdosi.

„Poslyšte,“ řekl jsem, „už toho mám po krk. Nerozeznám, co je pravda a co ne. K tomu, abych zarazil poslední světovou válku, mám asi tolik možností jako ožralý šimpanz ve strašidelném domě. Taháte mě za nohu.“

„Nevím, co tím míníte,“ na to hlas.

„Že si ze mě děláte šprťouchlata. Utahujete si ze mě. Tropíte si ze mě šašky, máte ze mě nezřízenou bžundu. Jděte se vycpat, jděte se bodnout, jděte do háje, k šípku, trhněte si nohou, pokud nějakou máte, a tak dále. Chci zůstat chudý a zbytečný. Nechte mi opravdický stůl, abych si měl kam položit nohy, a ten starý mark-pen, abych měl do čeho kousat, když dostanu hlad.“

Hlas na druhé straně se zasmál. „*S'accomodi*, pane Hiddene,“ řekl a zavěsil.

Měl jsem vztek. To jeho *s'accomodi* mi bylo jaksi podivně známé, ale ne a ne si uvědomit odkud. Vypadalo to na italštinu – snad by mi to přeložil Gus Cavallo nebo starý sazeč Gino Maraschi, kterému nechávám U polárníka Amundsena hrát z automatu *O sole mio*.

Ze dveří vzadu vyšla Gladys; měla černé úzké šponovky, lakýrky, vypasovaný kabát s vysokým límcem a na krátce

ostříhané hlavě měla nasazený nízký pánský cylindřík. V té chvíli bych ji byl považoval za mladíka. V jedné ruce třímala ucho velkého proutěného koše, který na druhém konci držela Louise d'Armilly oběma ručkama v háčkovaných rukavičkách až po loket. Byla také oblečená v kabátě a kloboučku; ten bych umístil buď někam do roku 1930, pokud ne rovnou 1830.

„Poslyšte, dámy,“ řekl jsem, „ještě jsme neskončili.“

Sly dál, jako bych tu nebyl. Jen Louise d'Armilly se asi tak vteřinu tvářila, že by se snad i omluvně pousmála, kdyby jenom ten koš nebyl, ó, tak těžký...

Věděl jsem, že bych měl cosi udělat – jako bych se dostal do nějakého uzlového bodu; jenomže mě zoufale nic nenapadalo a ty dvě zatracené ženské se svým proutěným košem došly ke dveřím, otevřely je a zmizely v nich.

Když jsem na práh došel já, viděl jsem v hotelové chodbě už jen blikající světélko u jednoho z výtahů a klesající číslice: 3, 2, 1, 0, G. To G značilo podúrovňové garáže.

V té chvíli se druhý výtah rozjel nahoru: 0, 1, 2, 3...

Na čtyřce zastavil a vystoupil z něj Ted Berling.

„Haló,“ povídám, „jak víte, že –“

„Helejte, strejdo,“ řekl, „nepleťte se tu, sabe?!“

Jako většina chlápků od filmu a supervize si rád hrál na kovboje. Došel až ke mně, a kdybych mu byl neuhnul, odstrčil by mě. Pod ušmudlanou maskou pana Hiddena mě samozřejmě nepoznal – považoval mě nejspíš za někoho z hostů ubytovaných na téže chodbě. Minul mě, vešel do pokoje číslo 46 a zavřel za sebou. Teprve teď jsem si všiml, že má v ruce něco, co vypadá jako pistole – ale mohlo to být kdovíco.

Vytáhl jsem vlastní gas-gun a vzal za knoflík dveří.

* * *

„Já věděl, že se vám jednou dostanu na kobytku, Bigsi,“ halasil potěšené inspektor Tracy „Z tohotohle se jen tak nevykroutíte – a jen by vám prospělo, kdybyste kápnul božskou. Nevidíte, že řešení téhle vraždy je nabílední?“

Tolik smůly najednou mě už dlouho nepotkalo. Zrovna Tracy, který mě odjakživa nesnáší...! S komisařem Helderem bych se snad domluvil, vlastně i s inspektorem Polenskim; ale

Tracy... Ještě k tomu s ním dorazil seržant Rivero, stejně protivný policajt a s komplexem, že se vůči němu kdekdo cítí nadřazeně, protože byl kávově hnědý. Takový atavismus byl samozřejmě k smíchu, ale vysvětlovat mu to nemělo smysl. Ta ukřivdénost ho nejspíš bavila.

Ale co se vlastně stalo: Když jsem se vrátil do pokoje číslo 46, stačil jsem ještě zahlédnout Berlinga, jak vchází do dveří, z nichž chvíli předtím vyšly se svým těžkým košem Gladys a Louise... Zavřel je za sebou – a než jsem se stačil rozhoupat k nějakému povedenému kousku, ozvalo se odtamtud silné zasyčení a něco jako vrzavé žuchnutí; nato ještě pár dalších zvuků, které jsem si nedokázal vysvětlit, několikeré zaskřípění, zadrnčení... a pak už jen zvuky ulice, které sem předtím doléhaly jen velice tlumeně...

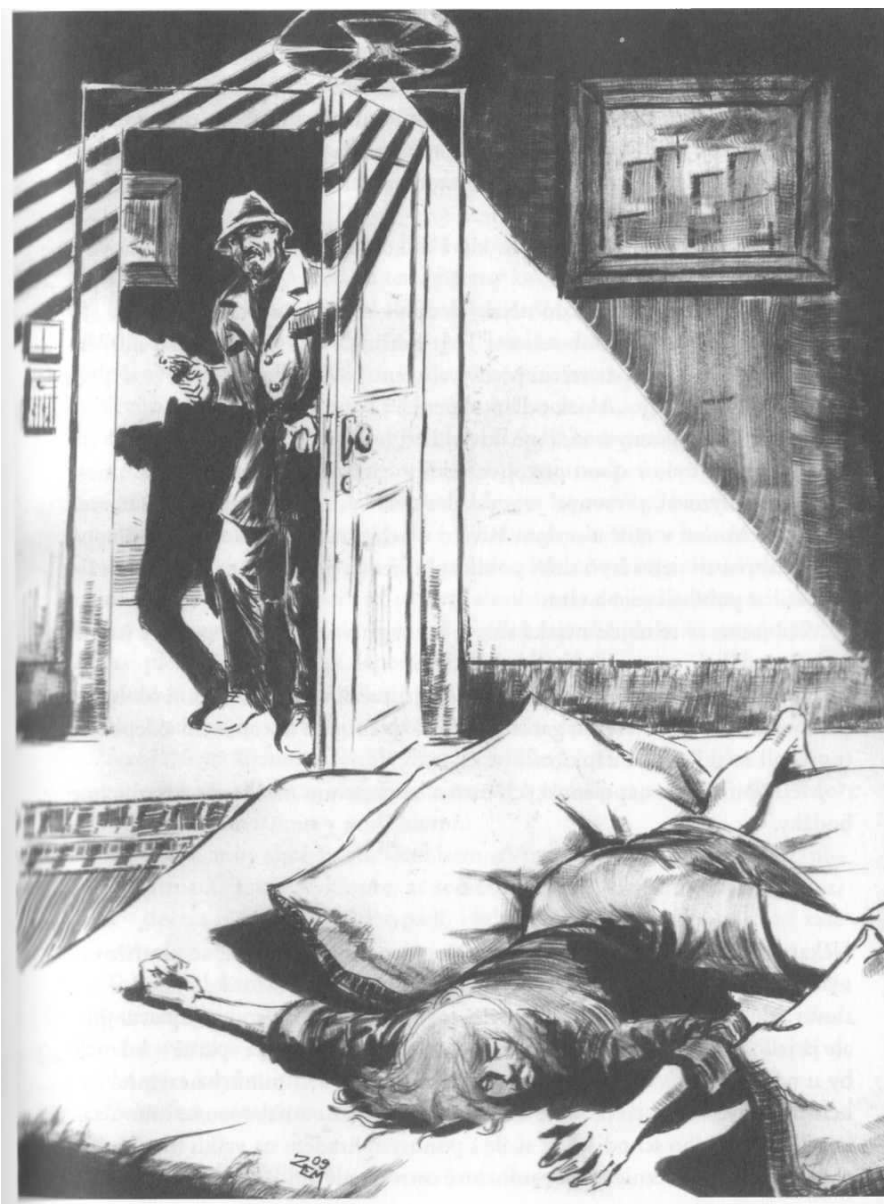
Odjistil jsem svou QD a zaklepal; když se za dveřmi neozvala žádná odpověď, opatrně jsem je pootevřel.

Okno v pozadí bylo dokořán. Na dvojité posteli leželo nějaké světlolasé děvče v koupacím županu. Do tváře mu ode dveří vidět nebylo, hlava byla nepřírozeně zakloněná; všiml jsem si jen poměrně velkých chodidel s perleťově nalakovanými nehty a krve, která tekla proudem z velké rány se zčernalými okraji v levém boku a vsakovala se do rozházených příkrývek.

Na parapetu okna ležela ta trochu divná Berlingova pistole či snad automat; zaujala mě svým nezvyklým tvarem, tlustou hlavní a pažbou připomínající spíš tvarovanou tlakovou láhev. Bohužel právě ve chvíli, kdy jsem si ji prohlížel, vešli otevřenými dveřmi z chodby – kde se vzali, tu se vzali – inspektor Tracy, seržant Rivero a ještě dva policajti z běžné pouliční hlídky.

Samozřejmě se na mě vrhli a nasadili mi pouta. Potom mi prohlédli kapsy a sebrali gas-gun. Našli mou IC a došlo jim, kdo jsem. Nato mi samozřejmě doporučili, abych koukal ten ksicht odstranit, protože si chtějí popovídat se sirem Christopherem z Bigsů. Tracy se přitom málem zalykal smíchy.

Nad mrtvolou to nebylo nejvkusnější.

Protože sejmut hlavu je o dost jednodušší než ji nasadit (prostě nafouknete tváře a zatáhnete se za uši), zbavil jsem se pana Hiddena docela rád a čekal, jak se situace vyvine – nic jiného mi ostatně v tu chvíli nezbývalo.

Tracy se chvíli rozhlížel z otevřeného okna, nečež se zeptal, jestli jsem je otevřel já, abych vyvětral kouř a zápach po výstřelu z *plazmáku*.

Řekl jsem, že ne, a zeptal se, co je to plazmák.

„Okno sem, okno tam,“ na to Tracy, „já bych řek, že je to jasné. Dole mi řeknou, že tady bydlí nějaká zazobaná Francouzka, za kterou šel nějaký ušišmaný strejc. Nejspíš jste si sem přišel trošku užít, co? Neměla zájem, ne? A vy na to: Tak takhle ty na mě, mrcho, jo? Koukej se přizpůsobit, nebo dostaneš jednu do palice, *parlévú*? A ono to vystřelilo...“ Zálibně a šišlavě opakoval: „Oňo vám to vyčelilo... To se ví, nebylo to úmyslně, chraň pámbu, že byste zrovna vy odprásknul ženskou! Tahle plivátka jsou nespolehlivá, vystřelí to, když to nejmíň čekáte. Že nevíte, co je plazmák? Ale jděte! Kdepak jste ho sebral? Tak co...? Nepřiznáte se? Byla by to pro vás polehčující okolnost, Bigsi.“

Rivero, který si zblízka prohlížel mrtvolu, najednou povídá: „Inspektore... To není ženská. Je to chlap.“

Tracy udělal dva kroky k posteli, popadl mrtvolu za vlasy a nadzvedl hlavu tak, aby bylo vidět do obličeje. „Tak kohopak to tu máme, Bigsi?“ zašklebil se na mě. „Že by slečna Eugène Grand-Salè, nebo jak se jmenuje, byla ve skutečnosti Evžen?“

„Je to maska,“ řekl jsem.

„Nepovídejte. Jak jste na to přišel?“

„No víte,“ řekl jsem s potěšením, „když se najde mrtvola chlapa a přitom je to Marilyn Monroe... Ta už je nějakých sto dvacet let po smrti, inspektore.“

„Vezměte zadrženého vedle,“ na to Tracy. „Není v zájmu šetření, aby tady zacláněl. Seržante – zavolejte vyšetřovací skupinu s examinerem, doktorem... a tak dále. No – neděláte to poprvé. Ten plazmák k expertize. Hned. Certifikát, výrobní číslo. Chci vědět, kde ho ten parchant sebral.“

Jeden z policajtů mě odvedl vedle.

Pak si mě ještě jednou zavolali, když doktor mrtvole sejmul biofóliovou masku. „Znáte ho?“

„Snad abyste se podívali do nějakých zpráv ze společnosti,“ řekl jsem. „Je to Nicky Farvel – společník režiséra Teda Berlinga. Ten ho taky zastřelil. Viděl jsem ho sem vejít pár vteřin před výstřelem.“

„Jasně,“ řekl Tracy. „A pak odlétl oknem.“

Pokrčil jsem rameny a zase mě odvedli.

Chvíli nato bylo v obou pokojích takřka natřískáno. Examiner zkoumal, nasával, analyzoval, přesouval se, cvakal a tiskl výsledky, snímky a schémata, doktor se šťoural v ráně a seržant Rivero v uchu, saniřáci s nosítky přešlapovali u dveří a tři nebo čtyři další poldíci plus jedna policistka se aspoň důležitě tvářili a pobíhali sem a tam.

Věřil jsem, že se najde nějaká stopa, která potvrdí mou výpověď, a že mě na jejím základě propustí, ale spletl jsem se.

Na čísi rozkaz telefonem mě dva policajti svezli výtahem někam hluboko dolů, snad až pod suterénní garáže, kde mě v temném a studeném sklepeníšti předali šesti jiným chlápům.

Měli uniformy z napoleonských časů a na ramenou muškety s nasazenými bodáky.

6

Někam mě vedli. Někam mě vezli v něčem, co mohl být kočár se zamřížovanými okny. Plul jsem s nimi v dřevěném člunu, naštěstí mě nikdo nenutil veslovat. Někáký komiksový hrdina by se byl možná vrhl do vody a uplaval jím, ale já jako rodilý Antarktoameričan samozřejmě plavu velice špatně – kdepak by u nás člověk mohl plavat, aniž by za maximálně tři minuty nezemřel šokem z ledové vody... Na moje otázky neodpovídali a nakonec se mnou zakotvili u nějakého schodiště ve skále s ponurým hradem na vršku (docela jistě to nebyla SVL věznice na Beaufortově ostrově, ale ani Beacon Castle), kam mě zavedli a posléze zavřeli do nějaké podzemní díry – jinak se to nedá nazvat –, kde bylo něco jako kavalec se

slámou a houní na přikrytí a jinak vůbec nic kromě džbánu s vodou. Světlo tam padalo zamřížovaným oknem, které bylo tak vysoko, že nemělo smysl vymýšlet, jak se k němu dostat bez horolezeckého náradí. Hotový hrob s jediným zvukem: dopadem ojedinělé vodní kapky na kamennou podlahu. Když dopadla další, ozvěna předešlé už dávno dozněla...

Z toho ticha a samoty na mě přišlo spaní.

Tak jsem se prostě natáhl na ten příšerný kavalec, a přestože tu neposkytovali konejšivé uspávací zvuky s voličem ovzduší (doma si většinou nastavuju *rybářskou chatrč na pobřeží Jižní Georgie*), jsem zavřel oči a vzápětí usnul i bez podpůrných prostředků. Asi proto, že už jsem to zatraceně potřeboval.

Nevím, proč jsem měl hned po probuzení pocit, že uplynulo nejmíň deset let, co mě sem zavřeli. Proklínal jsem chvíli, kdy jsem poslechl pozvání Gladys a vlezl do hotelu Iceberg, protože – jak se mi to aspoň jevilo teď – neměla ta návštěva nijak oslnivý výsledek a teď jsem na tom byl hůř než předtím. A jen tak mezi námi: proklínal jsem i Wholunghy, kteří pro mě tenhle tyjátr uspořádali. Předpokládal jsem, že se mi moc stát nemůže, protože jde o virtuální skutečnost, jakou jsem už párkrát absolvoval; ale jistoty jsem neměl ani trochu a o smyslu toho všeho jsem přemýšlel marně – dokud jsem nespatrił jakousi plešatou hlavu, pak nepořádně rozcuchaný plnovous a nakonec celého špinavého dědka, který vylezl zpod mé postele.

„No – tak mě tu máte,“ povídá. „Abbé Faria, číslo dvacet sedm. Těší mě.“

Hrabě Monte Cristo... Tenhle tlustý šestidílný román Alexandra Dumase jsem přečetl několikrát, a i když jsem mnohé z obsahu zapomněl, některé detaily mi musely uvíznout v podvědomí.

„No dobře, milý abbé Fario,“ řekl jsem. „Vím, že jste fantom a zároveň nositel informací. Tak je vyklopte, ať se nezdržujeme. Upřímně a nejen mezi námi – docela rád bych odtud vypadl, i když jsem se tu po dlouhé době zase jednou velice slušně vyspal.“

„To je vzduchem, příteli. Středomořský vzduch sem táhne oknem... a nezapomeňte, že je rok osmnáct set dvacet jedna. Žádné exhalace, freony, síra, skleníkový efekt. Prostě čistý kyslík, dusík a něco vzácných plynů. To se to potom spí, i když tu třeba nemáte komfort, na jaký jste zvyklý.“

„No ovšem, osmnáct set dvacet jedna,“ řekl jsem. „Nějak jsem si to neuvědomil.“

„A co jste si uvědomil?“

Musel jsem se nad tím zamyslet. „No, víte... Dejme tomu, že mám sen o knize, kterou jsem kdysi dávno četl. Jenomže mluvit ve snu o snu...“

„Příteli,“ na to Faria, „od začátku celého případu jste upozorňován drobnými náznaky; ale zatím jste si je buď nevyložil správně, nebo jste je ani nepochopil – pokud jste si jich vůbec všiml.“

Abych se přiznal, trochu se mě to dotklo. Pročpak by si u všech všudy Wholunghové vybírali z celého lidstva právě mě, kdybych byl takový mamlas?! „Nemyslím si, že bych byl tak nedovtipný,“ řekl jsem. „Já vám to tedy vypočítám, příteli,“ řekl neexistující dědek a sebral z podlahy kus uloupnuté omítky, aby ji použil jako křídou. „Takže za prvé,“ pokračoval a nakreslil na zeď jedničku. „Stál jste na můstku trojstěžníku a mířil,“ nakreslil šipku, „ke hradu svatého Jana.“ Připojil něco jako šachovou věž. „Nic vám to neřeklo, ačkoli jste sám jmenoval zesnulého kapitána Leclèra. Přitom to bylo tak jasné...“ Čmáral okolo paprsky a vypadal, že z toho má náramné potěšení.

„Samozřejmě. To je přece začátek románu. Loď se jmenovala *Farao* a naložená červcem a indigem mířila do domovského přístavu v Marseille ze Smyrny, Terstu a Neapole. Bylo to čtyřiadvacátého února v roce osmnáct set patnáct.“

„To víte teď.“

„Musel jsem to vědět i tehdy.“

„Pak jste z toho ale nic nevyvodil.“

„Ne, protože to vzápětí skončilo.“

„No ovšem.“ Nakreslil na zeď dvojku. „Za druhé, přáteli, jste na pobřeží potkal komisaře Helderera oblečeného do kostýmu podle popisu obleku starého Dantesa na synově svatbě.“

„A proč zrovna Helderera, prosím vás? Když jsem se tady mohl potkat s vámi, proč mi tam nepřišel naproti skutečný starý Dantes?!“

„Protože, milý pane Bigsi, se komisař jmenuje Helder.“

„No – a?“

„A v Rue du Helder, číslo dvacet sedm, přece bydleli Morcerfovi: jeden z udavačů, Fernand Mondego, jako hrabě de Morcerf, jeho manželka – bývalá Dantesova nevěsta Mercedes – a mladý vikomt Albert, jejich syn.“

To už bylo hodně přitažené za vlasy. „No ne,“ řekl jsem, „takže pokud bych tam potkal inspektora Tracyho, byl by třeba oblečený jako kubánský rybář Santiago?!“

A fantom abbého Farii řekl: „Ghebrthouxwnlck...?!“

Zasmál jsem se. „To nic... Jde o první zfilmovanou verzi Hemingwayovy novely *Stařec a moře*. Hlavní postavu hrál americký herec Spencer Tracy.“

„Jenže přes Hemingwaye byste úkol nevyřešil.“

„Aha,“ já na to. „Podívejme se. Přes Dumase ho vyřeším, jo? A jak se asi odtud dostanu? Mám počkat, až vás porazí třetí záchvat, a nechat se zašít do vašeho pytle?“

A dědek nato: „Nespěchejte a postupujte dál podle náznaků, kterých se vám dostalo.“

Na to, že byl fantom, mluvil jako kniha.

„Na žádné další náznaky si nevzpomínám,“ řekl jsem.

„Četníci,“ napověděl mi. „Scéna připomínající Dantesovo zatčení na svatbě. Byli by vás nejspíš už tehdy dopravili sem, kdyby se jim nepostavil do cesty komisař Helder.“

„Nebyl to skutečný komisař Helder.“

„V té chvíli jste tomu věřil, ne?!“

„Oslovil mě Eddie... a načmáral do písku Einsteinův vzorec. Nevím, co to mělo znamenat; v té chvíli jsem myslel, že umírá a má kdovíjaké vidiny.

„Nenapadlo vás, že *Eddie* by pravděpodobně říkal Antarktoameričan Edmondovi? A tak se jmenoval mladý Dantes.“

„Budiž. A ta rovnice?“

„To přece nebyla rovnice. E rovná se MC znamenalo, že Edmond rovná se Monte Cristo.“

Tohle už bylo opravdu příliš i na nejlepšího investigativního reportéra Antarktidy, ať už ho veřejnost měla za pošuka nebo ne. „Trochu moc vykoumané,“ řekl jsem. „To všechno mohly být náznaky, ale taky nemusely. Ostrov Monte Cristo, pokud vím, leží v severní části Tyrhénského moře někde jižně od ostrova Elby.“

„V tom případě pokračujme,“ na to Faria.

* * *

Bohužel nás vyrušily kroky odněkud shora a chřestění klíčů za dveřmi. Faria se bleskově vsákl pod kavalec, a když jsem se sehnul a nahlédl tam, neviděl jsem nic než tmu... Wholunghové – pokud bylo tohle všechno jejich dílo – buď měli přehnaný smysl pro trapné pouťové efekty, nebo byli skutečně natolik vzdálení lidskému chápání, že netušili, jak na mě jejich rafinované metody předávání informací působí. Zpočátku mě děsily; teď už mi začínaly být k smíchu bez ohledu na možná nebezpečí, která s sebou nesly.

Dveře se otevřely a vešel halama v kabátci od jakési uniformy. Kalhoty pod kolena vypadaly civilně, stejně tak punčochy a hrubé střevíce. Hučka na hlavě se vůbec zařadit nedala. U pasu měl krátkou šavli a svazek klíčů a v jedné ruce držel misku s něčím, co zrovna nevonělo, ale nejspíš to měl být vězňův oběd.

Od začátku pobytu v cele jsem si nevšiml stolu, na který žalárník misku postavil. Položil k ní dřevěnou lžici a obrátil se ke mně: „Jako vždycky se zeptám, jestli si něco nepřejete? Můžete žádat o lepší stravu, pokud si ji zaplatíte; taky třeba o nějaké knihy... Co?! Aha, nic. Človče, to se tu ale brzy zblázníte jako ten abbé, co nabízí státu pět milionů za svoje propuštění na svobodu.“

„Antoníne,“ řekl jsem, „nepřeju si nic jiného než mluvit s guvernérem. Pokaždé mi říkáte, že to nejde. Pokud to skutečně nejde, nepřeju si nic – a vy to víte. Takže se mě nemusíte ptát.“

Uvědomil jsem si, že to, co říkám, musela být ozvěna mého podvědomí, ve kterém Wholunghové ryli, hledali a sem i tam přehazovali dávno uložená a dnes už vlastně zcela bezvýznamná data. Na žalářnickových slovech bylo něco pravdy – přinejmenším to, že bych se mohl zbláznit. Ne z utkvělé myšlenky mluvit s guvernérem, o to stál Edmond Dantes; ale ze zásahů oněch nelidských bytostí. Proč bych si probůh měl myslet, že ke mně chovají nějaké vřelé přátelské city? Třeba jich vůbec nejsou schopni... Od chvíle, kdy jsem se dověděl o jejich existenci, se mi vůbec nelíbilo, že mě užívají jako nástroj. Teď jsem si uvědomil, že by mě taky jednou mohli odhodit jako nástroj neschopný opravy.

„Odkud víte, že se jmenuju Antonín?“ zeptal se žalářník.

„Z literatury,“ řekl jsem. „Alexandre Dumas.“

„Ghebrthouxwnlck...?!“

To se dalo čekat; opět jsem si potvrdil svůj odhad, že tohle slovo může vyjadřovat ledacos – třeba i žádost umělé osobnosti o usměrnění, upřesnění, změnu, doplnění informací a podobně. A protože bylo takřka nevyslovitelné, nemuseli se Wholunghové obávat, že je bude citýrovat kdejaký otrapa.

„Jo, pan Dumas...“ řekl žalářník. „To je na dlouhé povídání a já nemám oprávnění zdržovat se delší čas v celách a hovořit s vězni. Radši si snězte tu polévku, dokud je teplá.“

Protože hned po těchto slovech odešel a pod postelí se nic nehýbalo, sedl jsem si na židli, která tu předtím nebyla (na tyhle čáry už jsem si zvykl), popadl jsem lžici a rozhodl se posnídat; kde bylo psáno, že musím zůstat o hladu?

Kuchyň Wholunghů bohužel za moc nestála; nejspíš vařili z ještě horších náhražek než restaurace ve Vandě... Byla to jakási vlažná, mírně mastná kapalina, ve které chyběla sůl i jakékoli koření. Ochutnal jsem to a vyplivl – voda, ze které polévku vyrobili, byla zřejmě destilovaná nebo syntetizovaná ve wholunghské laboratoři smícháním vodíku s kyslíkem

v patřičném poměru. Výsledek byl, že to vypadalo jako hovězí vývar, ale jíst se to nedalo.

„Nedalo se předpokládat, že by vám to chutnalo,“ řekl najednou Faria a vyplazil se zpod postele. „Nic si z toho nedělejte, prosím vás; váš hlad je stejně jenom hladem po vědění. A od toho jsem tu já, abych vás nasýtil.“

„Jsou ještě nějaké náznaky, které jsem přehlédl?“

„Je jich spousta a stačí jmenovat jen ty nejnapadnější. Tak třeba slečna Louise d'Armilly. Opravdu vám její jméno nic neřeklo?!“

„Bylo mi povědomé.“

„Aspoň to. Někdy jste vskutku jako ti, co mají oči a nevidí, mají uši a neslyší... Louise d'Armilly přece byla společnicí Danglarsovy dcery.“

„Aha. Ano. Jenže tady –“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že pseudonym Gladys Dupontové byl prostě přesmyčkou: Eugène Grand-Salè = Eugénie Danglars. Taky říkala, že ji v hotelu považují za dceru bohatého pařížského bankéře – a to přece Danglars byl. Pak ta epizoda s proutěným košem, který subtilní Louise nedokázala zavřít a musela to svěřit přítelkyni, a jejich společný útěk, to všechno bylo i v románu – i když tam samozřejmě prchaly z jiných důvodů... Ne, to už bylo pitomé až moc.

„S potěšením vidím, že jste si konečně spojil stopy v souvislý řetěz, příteli,“ řekl abbé Faria.

„Poslyšte, velebnosti,“ řekl jsem, „pravděpodobně jste jen jakási substance, záhadná matérie, fluidum – nebo taky třeba robot, kyborg, android; vím, že nejste abbé Faria, to je pouhá literární postava z románu. Jste tu proto, abyste mi jménem Wholunghů osvětlil věci, které jsem nepochopil. Obracím se tedy vašim prostřednictvím k nim. Pokud jsem spojil stopy v souvislý řetěz, nevím o tom – a taky mi není ani trochu jasné, kde a čím ten řetěz začíná a kde a čím končí. Ať mi namísto těch trochu komických náznaků radši řeknou, co mám udělat – a já to udělám, pokud uznám, že je to třeba.“

„Budete to muset udělat, i když to neuznáte,“ odpověděl. „Ale vy to pochopíte, už třeba proto, že chcete vyhovět Jejímu

Veličenstvu Mary Elisabeth Druhé. Není se vám co divit; ona je vzácná žena a jednou bude záležet na ní, aby *ghebrthouxwnlck*. A vy jí budete pomáhat ze všech sil.“

„Co že bude na ní?“

„*Ghebrthouxwnlck*.“

„No jo,“ řekl jsem, „že mě to hned nenapadlo.“

Pochopil jsem další smysl toho nevyslovitelného chuchvalce. Bylo zbytečné se s Fariou domlouvat, nebyl si totiž vědom, že zatímco mi říká něco pro sebe srozumitelného, já slyším jen univerzální přelepku. Tímhle slovem prostě jakýsi periferní okruh mého spojení s Wholunghy podle potřeby překrýval některé příliš křiklavé plody případné ukecanosti svých personifikovaných informačních výstupů.

„Řekněte mi, důstojný otče,“ povídám, „jaké náznaky jsem měl hledat v tom zastřeleném Nickym Farvelovi, který se maskoval za dávnou americkou filmovou star?“

„V něm možná ne,“ na to Faria. „Spíš v jeho vrahovi – nebo ve scénáři na jeho stole na zahradě vily v Christchurchi. Nevzpomínáte si, jak zavál větřík –“

„Na mou duši,“ řekl jsem, „úplně jsem na ten papírek zapomněl.“ Sáhl jsem do kapsičky na saku, míval jsem tam zastrčenou tužku, mark-pen, někdy IC, pár dolarů a podobně... Papír v kapsičce pořád byl, třikrát podélně přeložený, jak mi ho tam při osobní prohlídce vrátil inspektor Tracy. Rozbalil jsem ho – ale neviděl jsem na něm ani náznak nějakého textu. Nejspíš to opravdu byla jen záložka, jak jsem si myslel, když jsem ho zachytil a zastrčil do kapsy, protože se mi v tu chvíli nechtělo vstávat z pohodlného lehátka.

„Není tu nic,“ řekl jsem. „A i kdyby bylo, nechápu, co by to mohlo mít společného s vraždou – která mimo jiné vypadala náramně opravdově.“

Abbé chvíli mlčel, jako by čemusi naslouchal; potom se ke mně naklonil a řekl: „Jsou toho dneska plné noviny. Jako jeden z prvních zpravodajů se k tomu dostal P. Q. Scheibe; napsal o tom dost nehorázný článek a prodal ho SVLN. Docela se divím, že to starý Mose pustil, myslel jsem, že na tebe trpí. Kamaráde, pro tebe je to přinejmenším... faux pas. Ale opravdu

přínejmenším. Spíš to hrozí přerůst v naprostý skandál. Já samozřejmě chápu, že jsi u toho mordu hrál docela jinou roli než roli pachatele. Jenomže ten idiot to napsal tak, že si z toho málokdo vybere něco jiného. Ostatně – podívej se sam.

No ovšem, jakýpak abbé; byl to Gus Cavallo, který takhle krátce po ránu vtrhl se stohem novin v náručí do mé kanceláře, kam jsem se z kobky v pevnosti d'If dostavil pár vteřin před ním.

7

„No, kamaráde,“ povídá mi, když jsem mu – samozřejmě s vynecháním některých zbytečných nebo háklivých detailů – dovyprávěl, o čem zatím nevěděl, „na tomhle bys mohl získat zpátky svoje renomé – pokud bys to ovšem dovedl ke srozumitelnému konci a zveřejnil to přes SVLN jako reakci na ten Scheibeho žvást. Víš, takové to: ‚Není pravda, že tolikátého a tolikátého tam a tam to a to, ale naopak je pravda, že v téže době na temže místě...‘ a tak dále, s pádnými důkazy. Ostatně si myslím, že by neškodilo, kdyby Scheibe konečně dostal pár do frňáku. Vyzvat ho na souboj, to by ti posloužilo nejlíp. Pokud byste si na to vybrali nějaké efektní zbraně...“

„Nejlíp bumerangy,“ řekl jsem. „Aspoň bychom si neublížili. Jsem snad nějaký Lermontov? Chytřejší nápad nemáš, Gusi?!“

„Víš, Christy,“ on na to, „tady je každá rada nejen drahá, ale zatraceně obtížná. Polovička těch tvých zážitků se zřejmě vůbec nestala – například jsi docela jistě nekočíroval trojstěžník *Farao* ze Smyrny do Marseille; kde to vůbec je, ta Smyrna?“

„Myslím, že v Turecku.“

„Aha. Ostatně je to vedlejší, tam jsi nebyl. Ale nejspíš jsi byl na Novém Zélandu... Protože kdybys tam nebyl, nevyplašil bys toho Berlingova děvenku –“

„Nebyl to Berlingův děvenka. Prostě společník, který se mu příležitostně staral o všelijaké věci, na jaké umělec nemyslí. Snad mu taky pomáhal při realizaci některých těch – nevím, jak tomu všemu říkají.“

„Trváš na tom, že utekl před tebou?“

„Prostě si to myslím, Gusi.“

„Tak mi ještě řekni proč.“

„Gusi,“ řekl jsem, „víš, že mi nemůžeš klást takové přímé otázky. Musí ti stačit, že já tuším proč. Zveřejnit se to prostě nedá a i při veškeré důvěře, kterou k tobě mám –“

„– a kterou jsem, aspoň pokud vím, nikdy nezklamal,“ doplnil mě. „K čemu je ti ta tvoje tajuplnost, když jsi na řešení toho kdovíjakého problému sám? Nepřevyšuje to tvoje možnosti, Christy?“

Během rozmluvy jsem listoval kupou novin. Tisková agentura SVLN dodala zprávu o včerejší vraždě v hotelu Iceberg s vlastním copyrightem a jednotlivé deníky ji v důsledku toho pouze opatřily nadpisem, případně mezititulky podle přání šéfredaktorů či majitelů. Ne že by snad byl takový mord u nás ve Vandě neobvyklý; výjimečné na něm bylo, že jsem se k němu připletl já – a já už ledaskoho naštvál *svým britkým perem*, co bychom si povídali. Ten, koho jsem nenaštval, mi aspoň záviděl. Scheibeho reportáž tedy byla ve všech listech stejná; lišila se jen těmi nadpisy a mezititulky. Proto mě zarazilo, když jsem najednou v Observeru četl tohle: *Pan Christy Bigs, jinak také sir Christopher, samozřejmě nebude váhat a svěří se plně svému kolegovi Cavallovi, což snad přinese jisté zjednodušení celé kauzy. Komisař Tracy pravil s jistotou, že propuštění C. Bigse bylo unáhlené...* a tak dále, tady už stejně jako v originále.

„Poslyš, Gusi,“ povídám, „podívej se na tohle.“ A ukazuju mu prstem na inkriminovaný odstavec. A co tam nevidím?

Stojí tam tohle: *Pan Christy Bigs, jinak také sir Christopher, ghebrthouxwnlck, ghebrthouxwnlck, ghebrthouxwnlck, ghebrthouxwnlck, ghebrthouxwnlck. Komisař Tracy pravil s jistotou...* A Gus na to: „Co? Že „pan Christy Bigs, jinak také sir Christopher, samozřejmě zůstává pro policii nadále v podezření; komisař Tracy pravil s jistotou, že propuštění p. Bigse bylo unáhlené...“? Co bys taky čekal od Tracyho, kamaráde?!“

„To nic, Gusi,“ řekl jsem. „Měl jsem nějaké vidění. Jenže ta mám každou chvíli a pomalu přestávám rozeznávat, co je co,

dokonce začínám mít pochyby o vlastní totožnosti. Možná jsem někdo docela jiný.“

„No ne,“ na to Gus, „jednou vejdu a za stolem najdu příšeru z vesmíru. Tak co – jaké vidění ti způsobil ten starý dobrý Observer, Christy? Věz, že mě už ve tvém případě jen tak něco nepřekvapí.“

„Stejně jako tenkrát v tom větrném mlýně.“

„Tam jsem přece nebyl.“

„Jistě. Tady jsi?“

„Nevidíš mě?!“

„Tam jsem tě přece viděl taky... To nic neznamená. Už jsem si zvykl na to, že můžu vidět ledacos. Například jsem ještě před chvilí vedl přemoudřelou disputaci s abbém Fariou v cele pevnosti d'If na ostrůvku nějaké dvě míle od Marseille. Je to snad na mně vidět? Nemyslím. Taky už jsem snad čtyři dny nejedl a nepil; asi to nepotřebuju, nebo jsem sám jenom nějaký průmět vlastní aury v prostoru, zatímco moje skutečné fyzické já je nejspíš zastlané doma v posteli a čeká, až tahle šlamastika skončí.“

„S abbém Fariou? Propánajána. Vyprávěl ti snad o svých pokladech? A co Edmond Dantes, ten tam nebyl?“

„Jo, Gusi; byl. Myslím, že jsem ho tam představoval já.“

„Faria se k tobě prokopál?“

„Měl jsem ho pod postelí.“

„No – to by celkem odpovídalo. Chodba, kterou ten statečný abbé kopal asi deset let, ústila do Dantesovy cely u podlahy za jeho postelí. To se ví, mohla tam vyústit někde docela jinde; ale to by ji Dantes musel něčím zakrýt, žalářník by si toho všiml, chodbu by zazdili a bylo by po Monte Cristovi. Tak povídej, kamaráde, jsem na to celý žhavý.“

Byl jsem si takřka jistý, že to, co jsem si zdánlivě přečetl na stránce Observeru, než to Wholunghové nahradili pětinasobným *ghebrthouxwnlck*, mi doporučovalo, abych se svěřil kolegovi Cavallovi. Tak jsem to tedy udělal – trvalo to půlhodinku a Gus přitom ani nedutal. Až v závěru se mi začal zdát trochu neposedný, a jakmile jsem skončil nečekaným přechodem z kobky pevnosti d'If do kanceláře na Atkinsonově

třídě, povídá: „Doufám, že ten papír, co ti tak příhodně přívál větérek málem rovnou do kapsy, v té kapse ještě máš?!“

„Jo, mám. Ale jak říkám, nic na něm není. Je to jenom záložka z Berlingova scénáře.“

„Kamaráde,“ na to Gus, „o tom papírku, co byl zastrčený celá staletí ve Spadově breviáři se zlatými rohy, si to taky všichni mysleli – dokud si s ním abbé Faria nezkusil zapálit svíčku.“

* * *

Jak prý jsem namyšlený na svou profesi (povídá se to, věřit tomu nemusíte), tak jsem se Gusovi rovnou přiznal, že se momentálně považuju za mrťafu, mamlase, ňoumu, lívanec z tulení krve, kašpara a idiota nakvadrát. Co si jen ten abbé musel myslet o tom, že právě mě si Wholunghové vybrali, abych zachraňoval kdeco včetně světa a lidské civilizace, když mi nedojde, že držím v ruce klíč psaný neviditelným písmem! „Jenže ono je to tím,“ povídám Gusovi, „že mě napřed přesvědčili o té dumasovské realitě... Kdyby mi ten papír strčil do ruky Fária, to by byla jiná. Jenomže já si ho tam přinesl sám a ještě z prostředí, které spadovskou knihovnu v Římě nepřipomínalo ani trochu; a jak by taky mohlo – tenkrát, když Cesare Spada testament sepisoval, pobíhali po Novém Zélandu pětimetroví pštrosi moa a běloši o něm neměli ponětí.“

„Asi máš pravdu,“ řekl Gus Cavallo. „A pokud by na tom snad záleželo, mohli bychom se zeptat George Harrisona.“

George Harrison je dopisovatelem National Geographic Magazine a pokud jde o zeměpis nebo přírodopis, je spolupráce s ním k nezaplacení.

„Nezáleží na tom,“ řekl jsem. „Zato bychom měli –“

„Jo. Ale někam do krbu bych to nestrkal.“

„Horký vzduch z fénu?!“

„No jasně... Vida. Ale kde vzít fén?“

„Mám ho tady ve sprše.“

„Propánakrále, proč?“

„Abych si co nejrychleji vysušil vlasy, když se vysprchuju. Co se divíš...?! Pohotovost je moje zásada, jako by měla být zásadou každého investigativního reportéra. A vletět

s mokkými vlasy třeba do metra...? Kamaráde – nerad bych dostal zánět mozkových blan.“

Zatímco jsme vedli tyhle zbytečné řeči, přinesl jsem přístroj – šikovnou průhlednou přilbici seřízenou přesně na velikost mojí hlavy a poslední typ účesu. Stačilo strčit papír dovnitř, zapnout horký vzduch a sledovat, jak se na papíře vynořují nahnědlá písmena.

Samozřejmě jsem si nemyslel (jako nejspíš nikdo, kdo tyhle řádky čte), že nějaký zloděj, který se zmocnil drahokamů ceny víceméně nedozírné, napsal na nějaký pitomý kus papíru neviditelným inkoustem, kam svůj lup ukryl – zvlášť pokud k vyvolání písma stačil obyčejný vysoušeč vlasů. Věděl jsem, že to bude něco jiného – a taky to něco jiného bylo.

Proti nebohému abbému Fariovi z Dumasova románu jsme měli výhodu, že nám půlka papíru neshořela; nemuseli jsme ji pracně rekonstruovat.

Na papíru stálo:

Monte Cristo, 28. července ve čtyři hodiny odpoledne. Pozorování zákrytu Venuše Měsícem.

„Vytáhni to ven, Christy,“ řekl Gus. „Rád bych se na to podíval zblízka.“ Vypnul jsem vysoušeč a vytáhl papír. Text na něm okamžitě zmizel.

„Aha,“ na to Gus. „Písmo se ztratí, jakmile se přeruší přívod horkého vzduchu. To je chytré, ale nikoli geniální. Strč to tam znova, opišeme si to.“ Po opsání jsem dal originál do obálky a uložil do trezoru. „Osmadvacátého července je pozítří,“ řekl Gus.

„Ano,“ já na to. „Ještě že aspoň ty čtyři hodiny odpoledne jsou denně. Co s tím? Letět na Monte Cristo?“ Nechal jsem velký nástěnný infor ukázat mapu severní části Tyrrhénského moře. „Tady ho máme...“ Nastavil jsem a zvětšil družicový snímek, který ukázal nažloutlou žulovou horu olemovanou blankytnou krajkou příboje.

„Pro nějaký sjezd astronomů se mi to nezdá,“ řekl Gus. „Nevidím tam žádný hotel.“ Vytáhl svůj kapesní infor. „No – tak se podívej: ostrov Monte Cristo... Východně od Korsiky, jižně od Elby. Patří Itálii. Je neobydlený, bez pláží. Stal se

známým hlavně díky románu A. Dumase... a tak dále, dohromady nic. Je ovšem možné, že tam pojede nějaká servisní loď, ne?!"

„S těmi hvězdáři?“

„Samozřejmě. Plovoucí hotel s restaurací.“

„A ti hvězdáři tam budou ve čtyři hodiny odpoledne pozorovat zákryt Venuše Měsícem. Gusí, kamaráde, tvá střelhitá logika právě doznala úhony, ale ty to nepozoruješ.“

„Cože?“

„Zato mě to těší,“ pokračoval jsem. „Těší mě, že taky jednou něco uniklo tobě a já to vidím jako za bílého dne. Čtyři hodiny odpoledne se ti jeví, jak jsi jako Antarktoameričan, byť s italskými předky, zvyklý. Je konec července, střed zimy, nejhlubší polární noc, jakou si lze představit... Jenomže v Tyrhénském moři na opačné, severní polokouli –“

„Dost,“ na to Gus. „Jsem to trulant. Samozřejmě, na ostrově Monte Cristo bude pozítří ve čtyři odpoledne nejjasnější den. Ale co potom –“

„Možná by neškodilo podívat se, jestli někde není nějaké místo se stejným názvem,“ řekl jsem. „Kdyby bylo na jižní polokouli někde kolem polárního kruhu...“ Nadiktoval jsem inforu *Monte Cristo* kdekoli na Zemi. „Uvidíme.“

Taky jsme viděli... Nikdy bych byl nevěřil, co je po světě jídelen, cukráren, hostinců, hotelů, horských penzionů a obchodních domů nazvaných právě Monte Cristo!

„Tudy cesta nevede,“ skuhral Gus.

„Vyber geografické názvy,“ řekl jsem inforu.

„Vyhovuje i Montecristi, sire Christopher?“, zeptal se infor. „Těch je většina.“

Gus Cavallo se hlasitě zasmál. „Dobře vychovaný.“

„No ne, fakt...,“ řekl jsem, „neměl jsem o tom ani páru.“ Obrátil jsem se k inforu: „Kdo zadal pro oslovení C-Bigs změnu na sire Christopher?“

„Pan Wang, sire Christopher.“

„Aha, *pan* Wang. Okay, Montecristi vyhovuje.“

„No jo,“ řekl Gus. „Ten tvůj Číňan je srandista.“
Montecristi, LA RÉPUBLICA ECUADOR...

„Dál,“ řekl jsem, „ten se nehodí, je skoro na rovníku.“

A infor pokračoval: Monte Cristi, LA RÉPUBLICA SAN DOMINGO...

„Taky tropy,“ řekl Gus.

Monte Cristo, ITALIA, vypočítával infor na obrazovce, Monte Cristo, ADÉLIE COAST...

„Stop!“ Gus Cavallo div neporazil stůl. „Cože? My máme nějaké Monte Cristo někde za humny? V Adélii? Nemyslíš, Christy, že je to přesně to místo, co nás zajímá?“

„Upřesni poslední položku,“ řekl jsem k inforu.

„Prosím, sire Christophere.“

„Kuš.“

A infor na to: „Kuš – nula.“

„Chá-chá,“ udělal Gus divadelně.

No ne, povídám si, měl bych tu mašinu zkontrolovat, než ji zase spustím v přítomnosti nějaké návštěvy. „Upřesni!“ řekl jsem a infor snaživě sázel písmenka: ADÉLIE COAST, loc: 71°41'56.3 S, 142°6'9.3 E. Zeptal jsem se, co to vlastně je. Infor by byl pokrčil rameny, kdyby nějaká měl. „Ukaž mapu,“ povídám. „Přibliž.“

Málokde uvidíte něco tak beznadějně prázdného. Ve středu družicového snímku byla jen nevysoká vyvýšenina se sotva rozeznatelným stínem nunataku a palec či dva východně od ní cosi jako dva drobné body – jeden tmavší, druhý jakoby méně ostrý a světlejší.

„Zřídili si tam Francouzi meteorologickou stanici?“ zeptal jsem se. „Je to hora s triangulačním bodem? Observatoř?“

Na obrazovce inforu nervózně poblikávaly nuly.

„Odpověz audio,“ řekl jsem.

„S pravděpodobností devadesát osm celých a sedm desetin procenta je v centru snímku čedičová skála. Ty dvě skvrny jsou vzducholod' typu Spedit 16/B a její stín. Bližší údaje o místě na 71°41'56.3 S, 142°6'9.3 E buď neexistují, nebo je centrální databáze neposkytla, sire Christophere.“

„Díky.“ Vypnul jsem infor. „Takže, Gusi: v Adélii je něco, co se jmenuje Monte Cristo, a někdo odtamtud hodlá pozítří ve čtyři odpoledne pozorovat zákryt Venuše Měsícem. Máme

přesnou lokalizaci toho místa, ale jaké místo to je, o tom nevíme nic kromě toho, že při posledním snímkování tam poletovala nákladní vzducholod' s nosností víc než dvacet tun. Právě tak nemáme tušení, proč dotyčný napsal svou zprávu o pozorování celkem běžného astronomického jevu na papír neviditelným inkoustem a proč ten papír měl založený ve scénáři režisér Ted Berling. Věděl vůbec o tom, že je na papíře neviditelné písmo? A ať už to věděl nebo ne – proč pronásledoval svého společníka Nickyho Farvela a zastřelil ho v pokoji číslo 46 v hotelu Iceberg? Proč se vůbec Nicky dal tak náhle na útěk? Et ceteta, et cetera... Celý soubor podivností, které spolu nesouvisejí – aspoň logicky ne.“

„Hele, Christy... Znáš tam někoho?“

„Kde?“

„V Adélii. Někdo z těch Frantíků tam přece musí vědět, co má v těch kopečkách za zadkem. Ale neměl by to být ani politik, ani policajt. Když to bude někdo například přes kulturu, nejspíš nám to klidně vykecá. A kohopak asi tam známe oba?!“

„Extremeauxe,“ řekli jsme dvojhlasně.

8

Monsieur Extremeaux si pro svou velmi obstojnou existenci vyvolil kšeft v Antarktidě poněkud kuriózní; jenže s tím přišel první a to bylo podstatné. Do té doby nikoho ani nenapadlo, že by sedmý kontinent potřeboval nějakou artistickou ústřednu, dokud ji tenhle vykutálený Francouz nezaložil v Adélii přesněji ve Ville d'Urville – a rafinovaně po našem nenazval ANTARCTIC ARTISTIC CENTRAL. Tím předem zacpal huby případným anglofonním šovinistům, kterým dodnes nedošlo, že stoletá válka skončila zároveň se středověkem. Tahle AAC, jak se centrále běžně říká, a jejímž majitelem, provozovatelem i ředitelem Extremeaux je, se zabývá hlavně importem, ale taky exportem umělců všeho druhu – a teprve od chvíle, kdy AAC svou činnost zahájila, si antarktická společnost uvědomila svůj úděsný hlad po kultuře všeho druhu. A byť monsieur Extremeaux z jejího dovozu nezbohatl zdaleka tolik jako

Horace Dupont ze zbrojních systémů, nelišilo se to zase tak mnoho.

Sídlo Extremeauxovy ústředny sice úředně patří do adélijské metropole; ale protože v těch místech je jaksi obecně a odjakživa mnohem víc mizerného počasí než kde jinde v celém kontinentu, on sám se vesměs zdržuje ve Vandě, v Mirném nebo v anglickém Queenstownu – a my měli kliku, že se právě poflakoval u nás, kde ostatně stráví času nejvíc. Jen ve Vandě totiž jsou filmové a supervizní ateliéry a s nimi i několik důležitých firem a podnikatelů v zábavním průmyslu, jak jsou Oppenheimer & comp., Disney nebo konečně i Supervize a Dupont se svým Dreamparkem.

Gus Cavallo, který jako kulturní a společenský zpravodaj vládních Daily News působil věrohodně, prostě Extremeauxovi zavolal a nechal se pozvat (ještě s kolegu) na oběd do restaurace hotelu Palmer, kde si na umělce potrpí.

Cestou Gusovým GM 66 mě napadlo, že už jsem podezřele dlouho neslyšel *ghebrthouxwnlck*, ale nemůžu říct, že by se mi příliš stýskalo. Mohl jsem sice propadnout panice, že se na mě najednou bohové vykašlali, ale na druhou stranu jsem si v jistotě reálného světa připadal pevnější v kramflecích. Není nad to, když můžete problémy řešit na základě vlastní logiky a ne podle nějakých složitých labyrintů nelidského myšlení. „Napadlo tě někdy, Gusi,“ zeptal jsem se, když zastavil na červenou na jedné z křižovatek, „co bys dělal, kdybys věděl všechno?“

A Gus odpověděl: „Já přece všechno vím. Stačí kapesní infor a umět se správně zeptat.“

Na to už jsem nenašel argument, ale napadlo mě taky, co by řekl kapesní infor na heslo *ghebrthouxwnlck* nebo rovnou Wholunghové.

Jeli jsme dál a krátce nato jsme si nad prostřeným stolem potřásli rukama s monsieur Extremeauxem. Jako vždycky byl ulízaný a navoněný, knírek měl jak narýsovaný laserem a pod růžovou bradou se mu třepetal krajkový motýlek. To se ví, trochu se pozastavil nad tím, že ten Gusův kolega jsem já; přece jenom taky četl noviny. Upokojili jsme ho tím, že noviny

kecají a že mě policie zadržela omylem, aby mě posléze s omluvou propustila. O tom, že už pár měsíců mě má celá Jižní Viktorie za pošuka, nejspíš nevěděl – nebo si myslel, že to tak bylo vždycky.

„Ale mon Dieu, pánové,“ vrtěl hlavou, když jsme mu mezi rybo-sójovým Morgensternovým rumpsteakem s povinnou limetkou a opékanými francouzskými brambory a jakousi exportní žbryndou s námořnickou příchutí položili svou otázku, „kdo ví, co je Monte Cristo? Pokud to někdo ví, nestojí to za řeč, takže o tom nenajdete ani kreslený vtip v Kikiriki, natožpak reportáž ve Voix d'Adélie. Nevím, jestli mi rozumíte –“

„Rozumíme skvěle, pane,“ řekl jsem. „Dovolte mi konstatovat, že vaše angličtina se od našeho posledního setkání velice zdokonalila – i když se jí ani předtím nedalo mnoho vytknout.“

„Já bych tolik nechválil,“ na to Extremeaux, „mám ještě, jak se říká, rezervé. Ostatně žiju víc tady než mezi Francouzi, takže jsem v angličtině otrkaný. Ale k věci, pánové: Proč se zajímáte o ten bezvýznamný kopec? Dva a půl tisíce metrů vysoko a se stálým větrem, který nikdy neklesne po osm beaufort – navíc je komplet pod ledem – aspoň myslím.“

„Kdo na něj vystoupil?“ zeptal se Cavallo.

„Prosím vás, mon ami... Víím, že já to nebyl. Třeba tam nevystoupil nikdo. Proč by to taky dělal – vždyť je tam ledovec už dvacet milion let... Nějaký kamenný vrcholek vyčnívá z ledu, devadesát kilometrů na jih od D'Urville; a za ním jen led a sníh, tisíc kilometrů až k ruské stanici Vostok. Oui, páni; tam prý osmaosmdesát Celsia pod nulou jako nic. To vydrží leda Rus.“

„Nevíte, proč se tomu vrcholku říká Monte Cristo?“

„Nemám vědomost... Na mou duši. Dole u pobřeží je taky cap Jules; jako Verne, rozumíte? Ten z Amiens... My si potrpíme na svou klasickou literaturu. Někomu to asi připomnělo ten ostrov u Korsiky, o kterém psal Dumas... To je taky jenom kopec. Není v ledu, je v moři, ale jistá podoba je možná, a ten, kdo ho tady u nás uviděl první, byl možná Korsičan. Nebo třeba Ital z Toskánska, *pourquoi pas?* Zamyslel

se, vytasil z náprsní kapsy platinovou placatku s inhalační vůní *Du Bois*, dal si ji k nosu a s pohledem upřeným kamsi do dále chvíli blaženě čenichal. Pak ji pozorně zavřel, vrátil do kapsy a zeptal se: „Pardon, messieurs – dovoluji otázku: Proč vás to vlastně zajímá?“

„No – víte, pane Extremeauxi,“ řekl Gus Cavallo, zatímco mě nenapadlo vůbec nic, co bych na náhlou otázku odpověděl, „snad vám to můžeme říct. Připravujeme jistou literárně zeměpisnou vědomostní soutěž pro *Daily News*.“

„A co infory, není to jednodušší?“

„Všechny informace taky nemají.“

Pokyoval, asi to pro něj bylo *interessant* – a ještě k tomu si mohl připadat chytřejší než centrální informační služba.

„Pane Extremeauxi,“ řekl jsem, „vy asi znáte Teda Berlinga?“

„On vás zajímá skrze tu aféru v Icebergu?!“ na to Extremeaux. „Oui, to já chápu, jste přece novinář investigative a ještě vás tam perlustrovali... No víte on... a tak trochu ta Gladys Travel; nevím, co spolu měli. Zdálo se mi, jako by on přes ni cosi... Poslyšte, ale to je opravdu jen pro vás, pane Bigsi, a já to popřu, kdyby se to dostalo ven: Berling, docela tak jako Travel, v poslední době vydělávají nějakou práci pro otce madame Gladys – a to mnohem víc než supervizí a filmem dohromady. Nevím, o co se jedná, a vím to jenom zprostředkovaně. Ale vzhledem k tomu, že většinu těch lidí obchodně zastupuju... Jak bych to řekl – prostě taky mám svou jistou *sûreté* – tajnou službu.“

„Co nám můžete říct o Louise d'Armilly?“

Podíval se poněkud nechápavě. „Jak vy říkáte?“ A když jsem jméno zopakoval: „A kdo že to má být?“

Povídám mu, že je to společnice Gladys Dupontové alias Eugène Grand-Salè, se kterou bydlela v pokoji číslo 46 hotelu Iceberg. Obě odešly krátce před příchodem Teda Berlinga – vlastně se jejich výtahy míjely na půl cestě.

„Ale Gladys Travel – vy tedy říkáte Dupontová, dokonce s nějakým alias, oui?... je přece v Paříži; a nějakou její

společníci Louise d'Armilly... Hm... Takovou dámu prostě neznám. Přínejmenším není přihlášená u AAC. Je mi líto.“

Zarazilo mě to, ale jen na pár vteřin. Louise d'Armilly byla jen fantom, stejně jako abbé Faria, žalárník Antonin nebo kohorta francouzských královských četníků s křesadlovými ládovačkami. K tomu mě ovšem napadlo ještě něco – a sice to, že fantom byla i Eugène Grand-Salè. Šlo jen o další *náznaky, kterých se mi dostalo*, jak pravil vševědoucí abbé.

S díkem jsme odmítli práska lesní vůně, rozloučili jsme se s roztomilým Francouzem a zajeli k hotelu Iceberg.

Za pultem recepce byl týž chlápek jako včera a na můj dotaz ohledně vraždy zívł a odpověděl, že už tady bylo novinářů, že ho ze samého odpovídání bolí sanice; a že už pod pětku nejde – teda pod pětku za odpověď na jednu otázku.

„Pětka bude jen jedna,“ řekl jsem, „třeba i za sto otázek.“ Popotáhl jsem si sako, aby na recepčního laškovně vyjukla rukojeť mé gas-gun QD. „Je vám to jasné, synku?“

„No dobře, nehádám se,“ na to recepční. „Ptejte se.“

„Včera, asi hodinu před vraždou, sem přišel jistý Hidden, jednatel, kterého poslal šéf AAC pan Extremeaux.“

„To není otázka.“

„Přišel sem, nebo ne?!“

„Jo... Myslím, že jo. Takový dost utahaný páprda. Smrděl jako intendantní sklad.“

„Za kým šel?“

„Do šestačtyřicítky.“ Zaťukal na klávesnici a přečetl z ležatého monitoru na desce pultu: „Za slečnou Eugène Grand-Salè, pane.“

„Ta slečna tam bydlela sama?“

„Zajisté, pane. Od včerejška od rána.“

„Jak vypadala?“

„Blondýnka s polodlouhým účesem, pikantním nosíkem a pihou na levé tváři. Díváte se na historické celuloidy? Jo? Pamatujete na Sugar z toho gangsterského filmu –“

„Okay,“ já na to. Načež jsem mu se stejně vyčerpávající přesností popsal Gladys Dupontovou převlečenou za Eugène Grand-Salè, vizážistku Louise d'Armilly i jejich proutěný koš.

Nikoho takového samozřejmě v hotelu neviděl.

„Ještě něco,“ řekl jsem, „kdo volal policii?“

„To nevím, pane. Když jejich investigator přijel, nevěděl jsem ani, že se nahoře něco stalo.“

Přesunul jsem pětku ze své karty na jeho. „My svoje dluhy platíme,“ zamumlal jsem jako mluvčí Antarktické odborové organizace nájemných vrahů. „Mějte se, synku.“

Když jsme se znova usadili ve voze, povídá mi Gus, ještě než nastartoval: „My v kultuře prostě takhle nepracujeme.“

„Mohli byste tak pracovat aspoň ve společenské rubrice,“ řekl jsem mu. „Tam by si toho nikdo ani nevšiml.“

„Tak, tak,“ pokyvoval. „Leda za pětku. Ech... Takže v té šestačtyřicítce se schovával pouze Nicky Farvel maskovaný jako Marilyn Monroe?“

„Zřejmě. Dejme tomu, že ty ukradené kameny skutečně měli oni – myslím Nicky s Berlingem. Jestli mě Nicky hned považoval za fízla, mohlo ho taky hned napadnout, že vypařit se z Chichi by bylo nejlepší; a udělat to sám, bez komplice, pro něj bylo nejspíš velké pokušení. Jenže Ted Berling se za ním pustil, dohonil ho tady, odbouchl plazmovou pistolí a kameny mu sebral. Z pokoje zmizel oknem – mohl na sobě mít ty záchranné padací airbasy, co používají horolezci. Proto nebylo z okna nic vidět. Ze čtvrtého patra je to jen nějakých pětatřicet stop, mohlo se mu to povést.“

„A tys měl smůlu, že –“

„Kdopak ví. Mohlo jít o další náznaky; někdo volal, sluchátko zvedla Louise, pak ho nechala viset... Já ho zvedl, zeptal se, o co frčí, a někdo mi tam řekl *saccommodi*. Vsadil bych se, že to byla taky úmyslná náarážka; jako bych to odněkud znal, ale ne a ne si vzpomenout odkud. Je to italsky, ne?!”

„Jo. Ale přeložit to... Znamená to něco jako buďte tu doma, jste vítáni, naše bačkory jsou i vaše bačkory... a tak.“

„Aha. A takhle to vysvětluje monsieur Dumas: ‘Je to jako ta turecká věta u Moliéra, která ohromila měšťáka-šlechtice množstvím svých významů.’ No řekni, Gusi, není to zázrak, že si to najednou pamatuju skoro doslovně?!”

„Pokud se zázraků týče,“ řekl Gus Cavallo, „na ty už si u tebe zvykám. Kam tě mám hodit, než se vrátím do své chudičké pisárny? Bohužel mám i vlastní práci a ty mě neživíš.“

„Hod' mě domů,“ požádal jsem ho. „Zdá se mi, že už jsem tam nebyl sto let a ten chuděra Wang celou tu dobu vyrábí chlebičky, které jsem si objednal k večeři.“

Bydlím v útulném, byť nevelkém domku kousek od Moor Bridge na břehu řeky, již za pionýrských dob jistý Donovan Thorpe z expedice Deep Freeze II s nečekaným humorem nazval Yukon. Oficiálně se jmenuje Onyx River, ale málokdo jí tak říká. Jestli se Yukonu v něčem podobá, tak hlavně v tom, že většinu roku vypadá, že do zítřka zamrzne. Dokud se v ní nepokusíte o rybolov (jedinou faunu, kterou v ní lze najít, uvidíte leda pod mikroskopem), bude vám připadat jako normální vodní tok někde na Islandu, s poněkud fádním rostlinstvem na březích (mechy, lišejníky, řasy) – pokud si nevšimnete stožárů, které vypínají klenbu. Ostatně si tu lze všimnout i klenby samotné; na periferii ji cleanery často zanedbávají, takže pro samý ptačí trus je proti obloze mnohem líp viditelná než v centru. Špinavá ovšem také lépe tepelně izoluje; a to se tady hodí, protože umělá venkovní teplota tu ani v nejparnější létě není vyšší než 40°F, poevropsku ani ne 5°C. To je, dámy a pánové, vedro, až se zuby potí, jak říkával můj tatínek; ani nevím, proč jsem si na něj vzpomněl právě teď. Krátce řečeno, na břehu Yukonu (nebo Onyxu, přejete-li si), který se o kousek dál vlévá do jezera Vanda, podle něhož dostalo město své jméno, je docela pěkné bydlení, jaké jsem si řadu let nemohl dovolit. A sotva jsem si zvykl na roli jednoho z těch paďourů, co tu bydlí, už abych zase přemýšlel o stěhování někam do čtvrtého obvodu, ne-li rovnou do kanceláře, což by mně konečně přišlo nejlevněji – přinejmenším bych se nemusel vzdát snow rangeru či dokonce chudáka Wanga.

Zdálo se mi, že vůbec nepozoroval, jak dlouho jsem byl pryč – a podle mého nespolehlivého odhadu to bylo přinejmenším čtyřia dvacet hodin. Jako vždy mi přinesl župan

a trepky a zeptal se, jaký čaj si budu přát k trepangovým chlebíčkům. Napřed jsem se zeptal, jak jsou ty chlebíčky staré, a dověděl se, že Wang hned po tom, co je vyrobil, je vakuově zabalil a hluboce zmrazil, takže budou zcela čerstvé, ale pokud si přeju, udělá mi nové. Řekl jsem, že mi vyhovují, tak jak jsou, a čaj že si přeju zelený s jasmínem. Wang na to, že sir Christopher po něm nebude dobře spát – pokud se ovšem siru Christopherovi vzhledem k nějaké noční práci bdění právě nehodí.

„Wangu,“ řekl jsem, „ty jsi naprogramoval infor, aby mě oslovoval tím pitomým titulem. Je mi dočista fuk, jestli si od toho primitiva necháš říkat *pane*, ale jak bude titulovat mě, to nech laskavě na mně. Cavallo z toho měl náramné povyražení, když to slyšel.“

„Cavalliere Cavallo je samozřejmě příslušníkem plastalé milánské šlechtické lodiny, sire Christophere,“ na to Wang, který u některých slov (jako třeba vlastních jmen a podobně) nešišlá, aby nedocházelo k omylům. „On to sice plavděpodobně sám neví, ale je to tak.“

„Odkud to víš ty, Wangu?“

„Ó – já studuji lodokmeny všech pánových přátel i kolegů, abych pána mohl včas valovat před jakoukoli společensky neúnosnou situací. V lámci toho se musím pána zeptat, co se to vlastně odehlálo v hotelu Iceberg... Slyšel jsem zplávy a ploštudoval jsem noviny.“ A s opovržením dodal: „Ten pan P. Q. Scheibe, ktelý tu zplávu pio SVLN psal – to vskutku není gentleman, mohu-li to tak říci, pane.“

Android ve stylu Číňana je zábavný. Pokud je to pobritštělý Číňan, je to zábavné jen do jisté míry. „Poslyš, Wangu,“ řekl jsem, „bylo by obtížné, kdyby ses měl zbavit všech těch příšerných anglických návyků, které sis osvojil od oné nešťastné chvíle, kdy mě královna poctila povýšením mezi exponáty muzea voskových figur?“

„Pán myslí naše londýnské Tussaud's Vax Museum –?“

„Ale ne,“ řekl jsem, „nech to být.“

„Jak si pán přeje. Musím pána ujistit, že služba u příslušníka britské šlechty je pro mě ctí. Bude si pán psát ještě něco?“

Rekl jsem mu, že si nepřeju nic. Pak jsem se ho zeptal, co dělá v noci, když spím.

„Jsem *stand by*, pokud mi to pán polučí,“ odpověděl. „Pakliže ne, čtu si *Malé zápoly hominizace stlojů*, onen zajímavý, byť poněkud spolný esej pana Nnydera.“

„Máš to jednodušší než já, Wangu.“

„Složitosti pánova životaběhu samozřejmě nikdy nedocílím, sám nemaje ani oběhu klevního, ani metabolismů,“ odvětil. „Je ale mou ctižádostí pánovi tuto tludnou cestu ulehčit, jak jen mi to moje integrované obvody umožňují. Doblou noc, sire Christopher.“

„I tobě, Wangu.“

Když se na to dívám dnes, vůbec to nebyla dobrá noc; ale inspirovala mě k řadě povedených kousků, z nichž nejprovedenější byla záchrana civilizace, kterou jsem provedl jen tak bokem a náhodou (povšimněte si, jak dovedu být skromný, když opravdu o něco jde).

Probudila mě příšerná zima. Volal jsem Wanga, nepřišel.

Protože mi drkotaly zuby, jako bych usnul v chodbě metra, začal jsem se zběsile oblékat do všeho, co jsem kolem sebe nahmatal. Ano, nahmatal... Světlo se na hlasitý povел nerozsvítilo; tma zůstala i po stisknutí nouzového vypínače.

Pak jsem konečně pozvedl zraky ke stropu a zkonstatoval, že tam žádný strop není. Zato tam byla spousta hvězd a mrazivé, do kostí pronikající blikotavé jasno na černém sametu oblohy. Byl bych zaklel, kdyby mi mráz nezarazil načaté slovo do krku.

Konečně kroky, světlo bateriové svítilny a temná postava v rámu dveří.

„Wangu, co se stalo?“

„Nejsem Wang, pane Bigsi,“ odpověděl povědomý hlas. „Ale přišel jsem pro vás. Pojdte.“

„Tak to ne, k čertu,“ řekl jsem popuzeně. „Nemáte co dělat v mojí ložnici, ať jste, kdo jste.“ Nahmatal jsem na nočním stolku v hlavách postele gas-gun.

„Pistoli si vezměte,“ řekl stín, „i když nevím, proti komu byste ji mohl použít. Leda s výjimkou mě osobně; ale starému známému přece neublížíte, pane Bigsi.“

Vtom jsem ho poznal. „Vy jste ten mládenec z výstavy,“ řekl jsem. „Tenkrát jste se vytratil jak duch.“

„Ano, pane Bigsi, jsem to já. O'Donaghue. Pěkně jsme si spolu tehdy pohovořili a ta kytička fialek, kterou jsem –“

„No dobře,“ já na to, „dejme tomu, že jste opravdu ten studentík z výstavy obrazů v Poisonově skanzenu; ale co děláte tady, co ode mě chcete... jak jste se sem dostal, aniž by mě Wang upozornil – ostatně čemu se divím; než jste se tenkrát záhadně rozplynul, vysvětlil jste mi podstatu mé vlastní činnosti v zájmu mimozemských Wholunghů, které jsem ovšem v životě neviděl. Moje pozdější hypotéza byla, že naopak vy jste o nich věděl mnohem víc, než jste sám připustil – že jste dokonce mohl být jejich mluvčí... Ale ať jste, co jste, možná mi vysvětlíte, co se stalo, že je tu tak příšerná zima a že do ložnice v mém domě tak surově vtrhla příroda?!“

„V zájmu věci vám postupně odpovím na všechno... Ale nejdřív mě následujte, pane Bigsi; pro vaše lepší pochopení vám mnohé musím předvést v reálu.“

Šel jsem tedy za ním, i když jsem měl přes pyžama jenom svetr a župan – víc jsem toho kolem postele nenašel; na nohou jsem neměl nic než domácí tenké mokašiny, dárek od Mary Robinsonové. Pistoli QD jsem zastrčil volně do kapsy županu a utáhl si a zavázal konce šňůry všité do pasu.

Za dveřmi kuchyně sedával na židli Wang, ať už v úsporném režimu nebo se svou oblíbenou brožurkou. Ve chvíli, kdy jsem v patách svému návštěvníku k otevřeným kuchyňským dveřím došel, dopadlo světlo jeho svítilny na Wangovu nehybnou tvář se zavřenýma očima a jinovatkou na řasách.

„Nezabila ho zima, pane Bigsi,“ řekl O'Donaghue. „Centrální energetická síť vypověděla službu, když explodovaly a zhroutily se budovy Antarctic Electronics. Všichni androidi se

bez připojení k patřičným serverům změnili v nepotřebný šrot, jaký se vyváží do podzemních sil.“

„Budovy Antarctic Electronics... explodovaly? Ale – co se vlastně stalo?“

„Proto jsem za vámi přišel. Věděl jsem, že vás to zaujme, pane Bigsi. Pro novináře je to lahůdk a pro lidstvo je to – poučné; až na to, že už se z toho těžko poučí.“

„Proč ne?!“

„Protože žádné lidstvo... už jaksi... není, víte.“

„Cože? A kde podle vás je?!“

„Pojďme ho hledat,“ na to návštěvník. „Buďte si jako ten Poutník z Comeniova *Labyrintu*; stanu se vaším průvodcem, třeba oním Všudybudem –“

Rozpomněl jsem se na svůj dávný pokus tuhle prastarou knihu přečíst, ale oproti Dumasovým románům byla přece jenom poněkud nezáživná.

„Nebo tím druhým – Mámilem,“ řekl jsem.

Návštěvník se zasmál. „Budiž, třeba Mámilem. Ostatně se to vyslovuje líp než O'Donaghue, nemyslíte?!“

„Co se stalo s mým domem? Taky explodoval?“

„Byla to jakási vzdušná tsunami. Zbyly jen obvodové zdi – a to jen díky silovému poli, které kolem sebe měl.“

„Nevím o žádném silovém poli.“

„Jak byste mohl. Vytvořili je, abyste byl v bezpečí. Takové pole vládne i jistou inteligencí... Takže v okamžicích, kdy je to nutné, se samo vypíná, případně bývá potřebným směrem propustné. Tady dokázalo ochránit zdi, ale naneštěstí nedosahuje nad střechu. Venku ovšem podobná ochrana nebyla... Pojďte, prosím.“

„Silové pole... Vytvořili je... Kdo?“

„Vždyť víte.“

No jistě, Wholunghové. To mi ale nikterak nevysvětlilo, co se stalo s domem, nedejpánbu městem, mým milovaným kontinentem neomezených možností i omezených nemožností – a to jsem radši ani nemyslel na všeliká jiná místa jako třeba Beacon Castle.

První, čeho jsem si všiml, když jsme vyšli ven, byla řeka, která vždycky dělala čest svému oficiálnímu geografickému názvu: mívala měňavou černo-stříbrnou barvu jako tmavá odrůda onyxu. Teď byla od břehu ke břehu nehybně bílá jako skutečný zamrzlý Yukon... Člověk by na ní skoro čekal smečku vlků, stádo karibů, nebo saně Elama Harnishe s nejlepšími tažnými psy na celé Aljašce; jenže tady se nic nehnulo, tady život nebyl... Táhla se tu jen řada čehosi, co připomínalo starý židovský hřbitov v Kodani, v Oslo, nebo kde jsem ho viděl za své evropské cesty za reportáží objednanou Mose Aaronem, tím nevelkým, ale přitom mocným šéfem South Victoria Land News. Bylo to tehdy v prosinci, kdy mají v severní Evropě na rozdíl od nás tu nejhlubší zimu... Na náhrobcích natlačených na sebe a kácejících se na všechny světové strany ležel sníh – a stejně jako tady hvězdná obloha, tam na nich hrály odlesky pouličních luceren za hřbitovní zdí. Jenže tyhle náhrobní kameny byly mnohem větší a táhly se daleko podle břehu zamrzlé řeky... Byla to příbřežní vilová čtvrť.

Pohled na protější břeh se naopak zdál stejný jako vždycky; ale ve skutečnosti bylo stejné jen panorama Olympského pohoří. Známý obrys Jasona a Oresta, lemuujících jako strážné hrady k řece klesající Býčí průsmyk, se nezměnil, ale byl podivně jasný a přehledný; bylo to tím, že pohledu nepřekážely tenké ocelové stožáry a klenba, kterou podpíraly. Průsvitný materiál klenby, ošlehaný a zmatnělý ostrými ledovými krystalky a zároveň stále znečišťovaný trusem racků a skuí, zmizel i se stožáry a lanovými výztužemi.

Následoval jsem O'Donaghua po nábřeží, najednou podivně hrbolatém a kluzkém... Vzápětí jsem pochopil: při nárazu tsunami podchlazeného vzduchu, která servala klenbu a odvála ji kdovíkam, vyšplíchly celé tuny tavné ledovcové vody z řeky a okamžitě namrzly na umělé hmotě chodníku i vozovky.

„Poslyšte...,“ řekl jsem, „v těch troskách –“ O'Donaghue pokrčil rameny.

„Neříkejte, že taková nějaká nečekaně silná bouře...“

„Přesvědčte se sám.“

„Nejde mi o to se přesvědčit,“ řekl jsem. „Snad by se dal někdo zachránit, i při takové katastrofě přece – ostatně kde jsou záchranáři? Jak to, že už tady dávno nepřistávají helikoptéry, jestli se sem sanitní a pohotovostní vozy nedostanou...?!“

Neodpověděl; stál, nehybný stín, a jako by se tiše smál.

„Smích není na místě,“ řekl jsem.

„Jděte tedy zachraňovat, pane Bigsi.“

Zmohl jsem se jen na pár pokusů. V žádném z totálně zničených domků, do kterých jsem se sotva odvážil nahlédnout, jsem neobjevil nikoho, komu by se dala poskytnout jakákoli pomoc... Rozdrcené údy, zlámaná žebra; ústa dokořán, jako by ještě volala o pomoc, zmrzlé potůčky krve ve tvářích, oči vytřeštěné jako ledové kuličky... Leželi tu i androidi, stejně zdevastovaní... Ten, kdo projektoval tyhle domky pro vilovou čtvrť zámožných obyvatel, vůbec nevzal v úvahu, že by mohly být někdy vystaveny antarktickému počasí bez jakékoli ochrany. Něco podobného už sice Vanda zažila za vzpoury androidů, ale tehdy se to soustředilo hlavně do centra, kde betonové a dobře vytápěné výškové budovy odolaly; ne, takhle strašně to tehdy zdaleka nevypadalo...

„Copak to v centru nikdo neví?“ zeptal jsem se.

„Pojďte, ukážu vám to. Pochopíte, proč se směju.“

„Co... Jak mi chcete ukázat...?!“

Vzal mě za loket a vedl do hlubokého stínu za jednou nezříčenou zdí. Stál tam nevelký dvoumístný vrtulník s neobvykle průhlednou kabinou. „Něco jako exkurze, pane Bigsi,“ řekl. „Spousty poučného materiálu pro někoho, komu říkají Paparazzo. Budete nadšený, uvidíte.“

Dlouhá obloukovitá kamenitá pláž ve svitu polární záře byla posetá stovkami, možná tisícovkami mrtvých tučňáků – zdálo se mi nepochopitelné, proč a čím vlastně pošli... Nevypadalo to na mrazivý blizzard s větrnou tsunami, ale spíš na divoký oheň, který jako by nakrátko zažehl ledovce, sních, šedočerný štěrk, ale i zamrzlé moře a vzduch samotný; jako by všichni ti ptáci uhynuli naráz v náhlé ohnivě bouři, která pominula, když spálila všechn kyslík.

A potom město... Ztemnělé, rozvrácené, mrtvé; ulice pokryté těly. Rozeznat lidi od androidů bylo nemožné; všechny změnil prudký mráz polární noci v ledové sochy. Připomněli mi sádrové odlitky obyvatel Pompejí, pořízené z dutin, které po sobě zanechali ve vrstvě sopečného popele, když umírali. Obrysy domů byly viditelné jako černočerné kulisy jen díky třpytivému a měnivému pozadí světélkující oblohy; tam, kde bylo třeba ve dne v noci nosit desounder, kde se doporučoval kapesní dýchací přístroj a kde se neustále bojovalo proti všudypřítomnému rachotu, svistu, jakotu a lomozu víceméně marnými vynálezy a jen o málo úspěšnějším přísným dodržováním protihlukových opatření, teď vládlo ticho smrti rušené jenom nepřetržitým šumem, s nímž slabý vánek proháněl ulicemi hekatomby papíru. Napadlo mě, co při podobné katastrofě vyhřeze na povrch: nikoli pošlapané ideály, potlačené myšlenky a ztracené naděje, ale potišťený, popsaný a porázkovaný papír: noviny, pořadače, seznamy, nekonečné sjetiny, faktury, tiskopisy, celé archivy; páchnoucí mrtvé vnitřnosti civilizace, ožehnuté krátkým prudkým ohněm stejně jako ti mrtví ptáci na pláži.

„Musíme najít funkční vysílač,“ řekl jsem. „Zavolat pomoc – třeba z mysu Adare nebo z Adélie; měli bychom zaletět do McMurdo, jak to vypadá s letadly, co vzducholodě... Je třeba pustit se do toho hned. Není na co čekat.“

„Pane Bigsi,“ na to ten zatracený Mámil, „když vám řeknu, že tohle, co jste zatím viděl, je jen nepatrný zlomek, tisícina promile světové zkázy, uvěříte mi? Apokalypsa nastala třetího srpna dvacet minut po páté hodině odpolední místního času... Bohužel, pane Bigsi, zasáhla celý svět od pólu k pólu. Tohle, co vidíte, je mrtvola lidské civilizace... Kromě vás už není nikdo; jste tu jen proto, abyste o tom napsal svou zprávu. Námitka, že nebude nikdo, kdo by ji četl, se nepřijímá, pane Bigsi.“

„Chcete, abych pro Wholunghy sestavil seznam škod?“

„Cokoli. Reportáž, fejeton, hlášení...“

„Jaké hlášení? O nesplnění úkolu? Řekněte těm svým zatraceným Wholunghům, že ve své bohorovné pyšce zločinně zaváhali. Jedna takováhle civilizace pro ně nejspíš mnoho

neznamená, viděli jich už tolik... a kdovíkolik jich nechali zahynout, protože pro ně nebyly dost dobré, dost kdovíčím posvěcené, čeho prosté, tak nebo onak košer. Jenomže tady s civilizací nechali zabít tisíce let starou kulturu; dovolili vygumovat z historie, co v mnohém převýšilo celých čtrnáct miliard let vývoje vesmíru a možná i je samotné: Sumer, Babylon, Asýrii, Egypt... Gilgaméše, Semiramidu, Džoséra, Tutanchamona, Homéra, achájské hrdiny i hordy asijských nájezdníků, Krista, Buddhu, Brahmů i Mohameda... Řekněte jim, že to, co zmizelo z povrchu zeměkoule, když byla kdovíčím vypálena v ohni jako glazovaný džbán, bylo pro mě vším, stejně jako pro ty ostatní miliardy lidí – nebo mrtvol. A vůbec, Mámile O'Donaghue – řekněte jim, ať táhnou k čertu.“

„Pane Bigsi,“ odpověděl, „mohl bych vás děsit i pohoršovat dalšími ukázkami, ale jak vidím, není to už třeba. Přistáváme na střeše jistého domu v Atkinson Street. Prosím, až vystoupíte, zajděte do své kanceláře. Věřte mi, je to nutné – i když tam na vás vlastně nečeká nic neobvyklého.“

Najednou jsem měl pocit, že ten mládenec od našeho posledního setkání zestárl o spoustu let – prošel kdovíčím a zcyničtěl i zmoudřel. Jako by mi ho přišlo líto, napadlo mě. A tak, než jsem vystoupil z kabiny helikoptéry, stiskl jsem mu ruku...

Ta jeho byla ledově studená, ale ve vteřině se jakoby ohřála na mou tělesnou teplotu. „Promiňte, pane Bigsi,“ řekl. „Nečekal jsem od vás takové přátelské gesto.“

Chtěl jsem mu odpovědět, ale protože jsem hned po tom zvláštním podání ruky vystoupil, helikoptéra se zvedla a začala strmě a nezvykle rychle stoupat. Když jsem se po několika krocích ohlédl, byla už jen temným stínem na pozadí hvězd a mihotání polární záře, a i ten vzápětí zmizel. Jako by ho sfoukl, napadlo mě.

A v téže chvíli – té noci poprvé – jsem si všiml měsíce, který zřejmě před chvílí vyšel...

Měl podivnou bronzovou barvu jako při zatmění.

Vybavily se mi bajky inspirované tmavými skvrnami „moří“ na měsíčním povrchu; lidé tam viděli usměvavou tvář, raka, zajíce, ale také krále Davida hrajícího na harfu...

Teď tam nebylo nic.

Na ploše střechy, ničím neohraničené, s okolním panoramatem podobným onomu dávnému židovskému hřbitovu kdesi v zimní Evropě, jsem se necítil nejlíp nejen proto, že mám odjakživa ve zvyku chodit á la mode (v čemž mě chudák Wang odjakživa podporoval) a teď jsem tu stál jako hotový hastroš; ale taky proto, že bylo jistě méně než –20 °F a já tu stál v pyžamu, svetru, županu a mokašíněch naboso.

Napadlo mě, že vchod na schodiště bude zamčený a já vydržím naživu nanejvýš dvě hodiny... a k čemu vlastně? Nakonec stejně rozmnožím řady nebožtíků ve Vanda City, někdejší metropoli Jižní Viktorie.

Nebyl zamčený.

Dovrávorl jsem po schodišti ke dveřím své kanceláře a prožil ještě jednu chvíli strachu; totiž že zkáza, která postihla software androidů, vyřadila i elektronické zámky. Těmi dvěma palci oceli bych se dovnitř nedostal – leda laserem.

Zámek naštěstí zablikal zeleně a dveře se odsunuly...

Vpadl jsem dovnitř, zavřel za sebou a vrhl se do speciální Morgensterns Quick Water Shower-Bath, všecko jsem ze sebe shodil a div že nezatancoval divošský tanec díky, když se na mě shora snesl deštík teplé vody... Vlastně jsem nezatancoval hlavně proto, že jsem sotva stál na nohou, kterým jsem pak věnoval dobrou půlhodinu, než jsem z nich vyhnal alabastrovou bělost – a než mě samozřejmě pekelně rozbolely. Ale proti tomu mám v dolním šupletí kancelářského stolu lahvičku s tinkturou NOMRZ (Když ti boltec omrz, pomůže ti NOMRZ!), která sice taky pochází od Morgensternů, ale konečně je to lepší, než kdyby ji vyráběl Dupont.

A tak si sedím za stolem, nohy položené na starých rukopisech ve vytaženém dolním šupletí, mažu si je tím růžovým *nomrzem*, v hlavě mám kapánek jako po flámu – a najednou si uvědomím, že venku za oknem není tma; a že tam ani není ticho... Pak zaslechnu z chodby vysavač, který

jsem tady slyšel snad jednou, a to když jsem při práci na jednom případě přespal v kanceláři a probudil mě – bylo to někdy kolem šesté ráno.

Mrkl jsem po displeji časomíry na stěně – a co jsem tam uviděl, mě vyvedlo z míry. Ano, bylo pár minut po šesté jako tenkrát, což konečně být mohlo; ale 27. července.

No prosím, to bylo vlastně v pořádku, protože včera, když jsem kancelář opouštěl s Gusem Cavallem, bylo docela jistě 26. července. O'Donaghue mi ale říkal, že ke globální katastrofě, jejíž následky jsem viděl na vlastní oči a která se odehrála v noci na dnešek (když jsem šel včera večer spát, byl přece svět ještě O. K.), došlo třetího srpna!

Podíval jsem se z okna – pohled na Atkinson Street byl stejný jako obvykle. Žádný sníh, žádné zmrzlé mrtvoly a žádné kupy papíru. Zametače se sunuly kolem pruhů chodníků, vozidla hlučela, neustávající hukot a šum se vzdouval a kypěl jako pěna na čerstvě načepovaném avokádovém pivu FF – a vtom se ozval telefon, tentokrát countryovým popěvkem Buda Westona:

„Stodola, stodola, stodola, sto dolarů...”

Div že jsem se k němu nevrhl po hlavě.

Byl to Wang!

Pochopitelně jsem měl na jazyku spoustu otázek; ale všechny ztrácely smysl dřív, než jsem je položil – protože to, že jsem v noci Wanga viděl jako mrtvou věc, jako nějaký polámaný kuchyňský automat, jako vyřazenou ledničku, jako starý vůz na vrakovišti... to se přece nestane dřív než za týden, a do té doby –

„Pane,“ opakoval Wang snad už potřetí, „pane, jste tam?“

„Jsem tady a jsem okay, dobrý sloužící,“ řekl jsem. „Vezmi snow rangera a přijed' sem do Atkinsonovy.“

„Pán má nějaký kšeft?“ na to Wang. „To mě těší.“

„Čekám tě tady.“

„Už jedu, pane.“

Chce teď snad někdo vést učenou disputaci, jak se mohlo stát, že jsem se ve společnosti Mámila O'Donaghua ocitl v budoucnosti? Ale já se tam možná neocitl; to, co jsem viděl,

třeba byl jen rozsáhlý širokoúhlý a trojrozměrný superbiograf pro Christyho Bigse řečeného Paparazzo, nejlepšího investigativního zpravodaje Antarktidy, vybraného, aby právě takovou zkázu nepřipustil! Aby si konečně uvědomil, že všechno, čím zatím prošel, mělo svůj více či méně skrytý význam i smysl... Že nic nebylo jen tak, že v myšlení i jednání Wholunghů není humoru ani zbla – takže i ten abbé Faria pod postelí nebyl vtip, ale jen bezděčně zkarikovaná zkratka informace, kterou jsem měl dostat; snad tam byl jen proto, aby mi připomněl papír, který jsem sebral v Christchurchi na Berlingově zahradě...

Jenomže mně zpráva na papíru nic neřekla – a tak mi Wholunghové více než názorně předvedli, co se stane se mnou i s celým světem, když pustím jejich pokyny z hlavy a nechám všechno plavat.

„No tak,“ povídám si, „do toho, sire Christophere. Jako za starých časů, i kdyby ti ty nohy měly upadnout.“

Vzbudil jsem infor a nadiktoval mu kód komisaře Helderera; po šesté ranní mohl být ledaskde a na podobné shánění osob byl infor trénovaný.

* * *

Než jsem si z automatu na chodbě natočil kelímek horkého cika, měl jsem komisaře Helderera na drátě. „Právě jsem dorazil,“ povídá, „za půl hodiny jdu na poradu k plukovníkovi... Co zas máte, Bigsi? Ještě něco k té vraždě v Icebergu...? Za Tracyho už jsem se vám omluvil. A propos – tohle vás bude zajímat: našli jsme svědka, který viděl pachatele na útěku. Víte, jak se dostal z toho pokoje? To byste nevěřil.“

„Měl na sobě airbagy?!“

„Ale jděte, sakra... Nechcete se k nám dát?“

„Měl je?“

„Zřejmě ano. Ten svědek ho sice neviděl vyskočit z okna; zato viděl tlustocha, který poskakoval po dvoře jako míč – dokud rychle a nápadně nesplaskl. Pak vzal nohy na ramena. Že se to odehrálo přímo pod oknem inkriminovaného pokoje, to snad ani nemusím připomínat. Jak jste na to přišel?“

„Vyloučil jsem všechny nemožné eventuality. Napadlo mě, že musel vyskočit přesně v tu chvíli, kdy jsem otevíral dveře. Jedině ve spěchu mohl nechat ležet na okně tu zbraň.“

„A proto mi voláte? To je sice chvályhodné, ale –“

„Proto vám nevolám,“ řekl jsem. „Je tu něco mnohem důležitějšího. Co myslíte – mohl bych to přednést na té poradě? Přítomnost plukovníka Tillyho by se docela hodila.“

Plukovník Gerhard Tilly je policejní ředitel. Přes svou jistou omezenost a negativní popularitu – z jeho soukromého solária na ostrově Pössession a holdování sjezdům na skibobu si tropí šašky celá sportovní veřejnost – se stále drží ve své funkci, možná i proto, že guvernéra J. L. Morgensterna příliš neotravuje a nic od něj nechce. Guvernér je zvláště v poslední době značně melancholický a libuje si v nečinnosti, aby se mohl spokojeně trápit ztrátou milované choti, kterou chtěl svého času vykompenzovat Isabelou Hernándezovou – jenže ta se nejen změnila v Mary Robinsonovou, ale ještě mu dala kvinde kvůli jednomu novináři. Říkal jsem, že si svého času vzal Gladys? Říkal. Myslelo se, že to byl sňatek z rozumu, demokratický předák s dcerou předáka republikánů, blá blá blá... Starou belu; John Lewis Morgenstern byl zkrátka zamilovaný. Že mu zdrhla se supervizním Invisible Samem jsem už taky říkal, možná i víckrát. Jsem na to kapku zatížený, protože jsem k ní v jistém čase měl taky vřelý vztah. Dobře to věděla a neváhala toho využívat. Jo, sir Christopher a krásné ženy... Jednou o tom napíšu ve své autobiografii, pokud se času ke psaní podobného škváru dožiju.

„Já si to na zodpovědnost neberu,“ řekl Helder. „Pokud se budete prezentovat sám a plukovník to připustí... Sám víte nejlíp, jak ho vaše přítomnost dokáže potěšit.“

Musel jsem připustit, že mě plukovník moc rád nemá a že se Helderovi nedivím. „Tak já to tisknu,“ řekl jsem posléze. „Ta věc za to stojí, komisaři.“

„Věřme tomu, že ano,“ na to Helder nadějně a zavěsil.

Šel jsem si vybrat ze šatníku příslušný oblek. Současná novinářská móda se poněkud opičí po módě zlatého věku sdělovacích prostředků za pánů Hearsta, Marconiho... Ostatní

si doplňte. Tudíž jsem si ke košili s kravatou, puloveru a sportovnímu pepita saku natáhl podkasané gatě typ „pumpky“ a k nim kostkované podkolenky s perforovanými střevíci. Právě jsem si před zrcadlem zkoušel tvídovou čepici se štítkem (měla stejný vzor jako punčochy), když se z podzemní garáže přihlásil Wang.

Hned jak jsem sjel dolů a usadil se ve voze, nedalo mi to, abych se nezeptal, co je doma nového; Wang odpověděl, že všechno je při starém a proč se pán ptá. Řekl jsem, že se mi doneslo cosi o menší havárce klenby někde na pobřeží Onyx River. Odpověděl, že o ničem takovém neslyšel. „Ve zplavodajství o tom taky nic nebylo, pane,“ dodal.

„Lidi si toho navymýšlejí,“ řekl jsem.

„Svatá plavda,“ na to Wang. „Kam jedeme, pane?“

Řekl jsem mu, ať jede k budově VTP a počká tam na mě na suterénním parkovišti.

„Velmi dobře, pane,“ řekl.

„Aby se konečně zamezilo těm nekonečným a ostudným zmatkům v pouliční dopravě,“ hlásal plukovník Tilly, poněkud rudý ve tváři a se světlejší maskou od ochranných brýlí kolem očí, jak doma uměle doháněl sluneční paprsky, „aby přestalo vynášení crasherů na piedestal, aby si mládež místo přiměřené sportovní činnosti nebrala příklad ze šilenců, jejichž nesmyslné kenotafy lemují ulice našeho města – a kdo vás sem sakra pustil, Bigsi? Tady je uzavřená porada velitelství okrsků –“

„Pane plukovníku,“ řekl jsem, „pustili mě sem, protože mám novinářský průkaz. Věc, se kterou přicházím, je natolik důležitá, dalo by se říct mnohem důležitější než neudržitelná situace městské osobní dopravy, že s ní musím neprodleně seznámit nejvyšší místa – a pana guvernéra samozřejmě obtěžovat nechci.“

Podle mého názoru by si policejní ředitel Tilly měl dobře pamatovat, že jsem už párkrát věděl věci, o kterých Vanda Town Police neměla páru, a uvědomit si, že ho nebude nic stát, když mě vyslechne. A pokud mě navíc vyslechne mezi čtyřma očima, dokonce nikdo nepozná, co všechno si z mých informací

přivlastnil. Mezi námi řečeno – ani by mě nenapadlo panu plukovníkovi něco říkat, kdyby mi O'Donaghue neukázal tu noční pláž s mrtvými tučňáky a ulice s ledovými sochami... A kdybych byl neviděl měděný, jakoby též mrtvý kotouč Měsíce bez krále Davida a jeho harfy.

Inuále a mondié, jak říkával otec Dantes, *podle mého názoru* mohlo být ledacos; jenomže toho zatraceného policejního náfuku ani nenapadlo se na můj názor ptát. Zatímco přítomní vrhali rozpačité, pohoršené i tázavé pohledy jak na mě, tak na něj a na sebe navzájem, znechuceně si listoval v papírové harmonice, kterými ho snaživě zásoboval zánovní analyzátor UNEX 21 (není to přístroj o mnoho geniálnější než můj kancelářský infor, jen obsahuje asi tisíckrát víc drbů o lidech, kteří by v životě neuvěřili, že o tom vůbec někdo ví), a pak se ke mně obrátil; s tou světlou maskou kolem očí vypadal jako maškarní lupič. „No tak to vysypte, Bigsi,“ povídá utahaným hlasem, „řekněte nám o té... věci, která...“ zapnul záznamník unexu, aby větu dokončil přímým citátem: *...která je natolik důležitá, mnohem důležitější než neudržitelná situace městské osobní dopravy, že s ní musím neprodleně seznámit nejvyšší místa, a pana guvernéra samozřejmě obtěžovat nechci.* „Což bych vám taky nedoporučoval,“ dodal Tilly. „No tak, pane Bigsi – čekáme.“

Mluvení mi naštěstí potíže nečiní. „Pane plukovníku, pánové,“ začal jsem, „existuje reálné nebezpečí konfliktu na Měsíci. Předpokládám, že vám to je známo?!“ Nikdo na to nic neřekl, ale všichni pokyvovali hlavami; jenom Tilly na mě spočíval studeným žabím pohledem a okusoval si přitom nehet na palci. „Jenomže,“ pokračoval jsem, „tohle nebezpečí se zřejmě podceňuje. Je pravda, že Měsíční unii ovládají hlavně finanční kartely, banky, trusty a tak dále, pokud říkám blbosti, opravte mě, nejsem finančník ani ekonom. Ale jedno vím a myslím, že je to jasné i naprostým ignorantům: Unie bohatne z kšeftů s turismem a cizineckým ruchem, ale protože ji z osmdesáti pěti procent ovládá osm nejbohatších mužů planety – Země, ne Měsíce –, nebudou sklepy unijních bank nikdy nacpané zlatem natolik, aby to těm hamounům stačilo.

Tudíž jsou vlastníky akcií průmyslových podniků a dolů na odvrácené straně, kde se tisíce lidí tlačí v mnohem stísněnějších podmínkách, než jaké si v našem městě vůbec dokážeme představit – a k tomu v okolí jejich měst, pokud se to tak vůbec dá nazvat, není atmosféra...”

„Zase tam ale mají šestinovou gravitaci,“ zabručel komisař Helder. A obširný dvěstěčtyřicetilibrový inspektor Tracy se servilně připojil: „A to teda není k zahazení; to opravdu ne.“

A druhý inspektor Polenski řekl: „To spíš ten daňový ráj.“

„Pánové,“ řekl plukovník.

Všichni ztichli a já mluvil dál. Být to volební projev, stal jsem se okamžitě guvernérem; tak přesvědčivý jsem byl. Jenomže – ale dokončeme to: „Takže situace na Měsíci je vám známa, někteří z vás tam možná byli osobně. Pro nás je politicky choulostivé, že za prosperující ekonomikou Měsíční unie stojí Spojené státy a s nimi i spojenecká území, jako je Grónsko, Fireland, Baffinia – ale hlavně náš South Victoria Land. Jistě víte, že Centaur, Antarctic Electronics a Dupontovy podniky v sobě soustřeďují kapitál, který zasahuje do různých národních i globálních ekonomik – nedovoluju si je přesně označit, nezabýval jsem se tím ani jako investigativní novinář. Je ale nabíledni, že naše komerční zájmy jsou na Měsíci značné a není podstatné, zda jde o banky Unie, nebo průmysl Konfederace. Nejspíš je vám známo, že Konfederace hledá politického protektora, který by za ní stál v případě konfliktu – a její diplomatické snahy se upnuly na Velkou Británii. To všechno v čase, kdy nejen měsíční výzkumné ústavy, ale i zbrojovky na odvrácené straně běží naplno, zatímco přivrácená strana má plazmomety, laserových kanónů a – obávám se – i jaderných zbraní nové generace plné armádní sklady.“

„Ale žádnou armádu,“ prohodil hubeňour s holou hlavou, asi tak pětatřicet; měl na sobě uniformu námořní letecké policie s distinkcemi poručíka a na ní pár pestrobarevných mašliček od kdovíjakých metálů. „Poručík Dick Hartwell,“ představil se, když se naše pohledy setkaly. „Z McMurdo, pane.“

„Když už poručík pana Bigse přerušil...,“ řekl plukovník, „má ještě někdo nějaké připomínky nebo dotazy?“

Řekl jsem, že jsem ještě neskončil, a plukovník na to, že neuškodí, když se plénium vyjádří k tomu, co zatím slyšelo. Třeba z toho vyplyne, že pokračování mé přednášky nebude nutné. „Nebo,“ dodal, „ji můžete poskytnout písemně tisku – ale s korekturami. Jinak byste se mohl dočkat i soudů pro nemístnou kritiku bohulibých snah zasloužilých mužů, kteří svým kapitálem zajišťují nejen vaši životní úroveň, ale také práci statisícům obyvatel Jižní Viktorie.“

Přihlásil se inspektor Polenski. „Jen pro upřesnění, pane plukovníku... Pokud vím, Centaur, to jsou hlavně potraviny a spotřební zboží. Kdo tedy naplnil svými výrobky ty zbrojní sklady? Je v tom snad Měsíc soběstačný?!“

Na to se ozval chlápek z protější strany stolu. Měl úctyhodný skobovitý rařafák a vypadal jako starý Viking – jako jeden z oněch velrybářských kapitánů, kteří se k tajemnému jižnímu kontinentu probíjeli mezi ledovými horami na palubách nevelkých dřevěných plachetnic, proti kurdějím bojovali kysaným zelím a často navždy mizeli v bouřích u nedostupných pobřeží, která dodnes nesou jejich jména či jména jejich lodí. „Většina těch zbraní,“ řekl, „se samozřejmě vyrobila tam... Ale rozhodující slovo ve správních radách má pan Dupont jako největší akcionář.“

„Pane Bigsi,“ řekl komisař Helder, „mohl byste nám aspoň nastínit, co by se podle vás mohlo stát při nějakém konfliktu mezi Měsíční unií a Konfederací odvrácené strany?“ A směrem k plukovníkovi dodal: „Nebral bych pana Bigse na lehkou váhu; mívá zvláštní zdroje informací.“

Plukovník nevrle kývl a upřel na mě svůj žabí pohled.

Vzpomněl jsem si na slova Guse Cavalla a zopakoval je: „Jde jen o to, pánové, jestli si někdo dovolí poslat na druhou stranu první raketu. Potom už to půjde samo... a lidstvo půjde s tím. Nebo si snad myslíte, že kdyby se tam nahoře začali navzájem vraždit celým tím arzenálem, vytasila by se Země jen s dalekohledy? Ostatně k tomu by ani nebyly zapotřebí – následky by byly zřejmé pouhým okem. Atomové zbraně by

dokázaly přeorat a zválcovat měsíční povrch tak, že z něj bude jen holá zarovnaná koule. Ale než k tomuhle dojde...“ Najednou mi kmitl hlavou šílený, vlastně ničím nepodložený nápad. „Taky by se ale mohlo stát,“ řekl jsem, „že někdo na Zemi – rozumíte, někdo, kdo hledá odbyt pro svoji zbrojní výrobu jako za stalých časů, kdy se podobně řešily hospodářské krize – prostě tu raketu s atomovou hlavicí pošle tam nebo onam ze Země. Nebo rovnou dvě, aby dopadly na obě poloviny Měsíce současně. Tam nikdo nepozná, odkud přiletěly. A jakmile dopadnou, obě strany odpálí odvetné salvy...“

„Fantazie,“ zabručel Tilly.

„A i kdyby,“ řekl nějaký mladý chytrolín z jeho štábu, „jak do toho konfliktu zatáhnete Zemi?“

„To je dost jednoduché,“ odpověděl jsem mu. „Kdyby za Konfederací stála Velká Británie, ta by se s USA, které drží ochrannou ruku nad Měsíční unií, rychle domluvila. Ale pokud by spojení Konfederace s Velkou Británií někdo předem znemožnil, hledala by jiného mocného spojence – a tím by se mohla stát jediné –“

„Nipponchina,“ řekl poručík Hartwell. „A s ní možná Asijská federace a Rusko, jak by ne.“

Viking neřekl nic, jen přikývl a zachrchlal.

„Povídáčky,“ řekl plukovník Tilly. „Jak by asi kdo dokázal odvrátit dohodu Konfederace s Británií?!“

„Celkem jednoduchou intrikou,“ řekl jsem. „Víme, že si Británie potrpí na své konzervativní tradice. Konfederaci by pod svou ochranu přijala jediné s podmínkou, že Její Veličenstvo Mary Elisabeth II. bude korunováno za královnu Odvrácené strany Měsíce. Pokud na to Konfederace přistoupí, bude třeba vyrobit korunu... Jaké kameny se do ní zasadí? Barvy Konfederace jsou žlutá a fialová. Na odvrácené straně jsou naleziště drahokamů obou barev – říká se jim hyperspinely a metamorfované ametysty. Koruna se ovšem bude vyrábět v Anglii a tam taky zůstane; ať se korunovace odehraje kdekoli, vrátí se tam na základě jistého prastarého zákona. A teď si představte, pánové, že z Měsíce odešlou do Británie kolekci kamenů, aby z nich Její Veličenstvo vybralo

potřebný počet – a přitom ty kameny v Anglii někdo ukradne. Napřed se to ututlá, to se ví; ale to nejde donekonečna. Konfederace se smrtelně urazí, dohodu o vstupu do Commonwealthu odvolá a obrátí se na Nipponchinu... A pak už stačí odpálit ty dvě rakety. V tu ránu máte v sobě ty dvě půlky Měsíce, ale taky největší velmoci na Zemi. Nikdo nebude s nikým vyjednávat, na to nebude čas. Rakety už budou na cestě.“

„To jsou jen hypotézy,“ zabručel Tracy.

„A dost odvážné hypotézy,“ na to plukovník. „Kdopak by o něco takového stál? Čemu by to posloužilo? To se nestane, pane Bigsi. Zbůhdarma plýtváte naším časem.“

„Ty kameny se skutečně ztratily,“ řekl jsem. „Ukradli je Ted Berling s Nickym Farvelem. Pak se s nimi Nicky pokusil Berlingovi zmizet, ale ten ho dostihl v hotelu Iceberg a odpráskl plazmákem, jak tomu říká inspektor Tracy.“

„My tomu říkáme *plazmuška*“ řekl starý Viking. „Těm ručním.“

„Plazmuška!“ zavrčel Tracy opovržlivě. „Mariňáci.“

„Poslyšte,“ řekl policejní ředitel, „vy prostě máte příliš bujnou fantazii. Dokázal jste to už v tom případě před půl rokem. Zkáza světa kvůli nějakým měsíčním kamínkům! Nebud'te směšný.“

„Cena těch kamínků dělala asi tři miliony, pane plukovníku,“ řekl jsem. „Ale co to je proti následkům možného světového konfliktu? To si nedokážete představit. Zažili jsme vzpouru androidů – ale to proti tomuhle nic nebylo. Tohle by totiž bylo... inferno. Požár všeho, dokud neshoří kyslík. Zeměkoule vyžíhaná v očištném plameni, spálená a mrtvá jako ty vybělené obratle velryb na plážích Jižních Orknejí. Představte si nekonečné kamenné břehy pokryté statisíci a miliony mrtvých tučňáků, spálených a ledem obalených; představte si naše město bez klenby a bez světla, bez energie, s ulicemi plnými udušených, spálených, roztrhaných a zmrzlých obyvatel. Žárovky, neony, životy, topeniště i poslední požáry – všechno vyhaslo, umřelo, skončilo.“

„Mluvíte, jako byste to viděl,“ řekl inspektor Polenski.

„Viděl jsem to,“ řekl jsem. „Stalo se to v noci na třetího srpna.“

Všichni na mě spočinuli očima; někdo překvapeně, jiný s pochybovačným úsměvem, další jako by očekával nějaké bližší vysvětlení.

„Musím přítomné pány upozornit,“ řekl pobaveně plukovník Tilly, „že pan Bigs, anglický šlechtic a oblíbenec Jejího Veličenstva královny Velké Británie – je do jisté míry považován – přinejmenším –“ vkusně se uchichtl do hrsti, „za poněkud nervově labilního. Může se mu tedy stát, že sedmadvacátého července vyptává o vyfantazírované zkáze světa, jejímž svědkem se stal – třetího srpna!“ Triumfálně se rozhlédl a ironicky se zašklebil. „A teď, pane Bigsi, laskavě opusťte zasedací síň, vezměte si nějaký aspirin – a vyhledejte svého psychiatra. Nebo si sedněte a napište reportáž – o té své katastrofě. Budete ji mít s týdním předstihem.“ Znova se zahihňal a rozhlédl se po svém obecenstvu. „Pánové – vyhláшуji půlhodinovou přestávku... Potom porada pokračuje.“ Sáh po telefonu na stole. „No tak, pane Bigsi... Nechcete přece, abych nechal vyvést službou... sira Christophera?!“

Co jsem měl dělat? Šel jsem.

* * *

V dlouhé chodbě se mi zdálo, že jsem na jejím konci zahlédl vejít do jedné kanceláře O'Donaghua; ale to už jsem asi měl vidiny. Bolely mě namrzlé nohy a ta bolest mě nutila lámat si hlavu otázkou, jak můžu mít sedmadvacátého července omrzliny z třetího srpna. Uprostřed cesty ke zdvižím už jsem se málem začal zouvat, abych se přesvědčil, že ty omrzliny skutečně mám – když mě dohonili poručík Dick Hartwell a ten starý nosatý Viking.

„Jdete dohlédnout, jestli opravdu vypadnu?“ zeptal jsem se.

„Rádi bychom s vámi prohodili pár slov, pane.“

To řekl poručík. A Viking na to: „Na rozdíl od toho tvrdolína to vidíme vážněji. Já totiž znám kapitána Johna Hanka z *Crazy Fellow* a od něj zase tu skoro neuvěřitelnou historii s Doughertyho ostrovem, takže vím, co jste zač.“

„Ale já nevím, co jste zač vy,“ řekl jsem.

„Kapitán Amundsen,“ odpověděl a na můj nedůvěřivý pohled dodal: „Ne Roald. Nils. Ale pocházím z linie jeho bratra Leonarda, takže se můžu chlubit, že objevitel jižního pólu byl můj praprastrýc... Stejně jako tady poručík jsem námořník a u policie mám funkci – dejme tomu – inspektora zbrojních skladů. Stačí vám to, pane Bigsi?“

„Jo. O co vám jde, pánové?“

„Máme půlhodinku... Kam bychom –“

„Bojíte se, že vás se mnou někdo uvidí a praskne to tomu inkoustovi?“

„Vůbec se nebojíme. Leda toho, že vám naše snaha bude houby platná,“ řekl Amundsen. „Promluvme si třeba tuhle... Pak se uvidí.“

Otevřel nějaké dveře, kolem kterých jsme šli; ani jsem si nevšiml, co je na nich napsáno – v budově jsou kanceláře, laboratoře, učebny, přednáškové sály, střelnice a posilovny, pomineme-li různá další nutná zařízení, restauraci, jídelnu, kuchyň a technická podlaží.

Ocitli jsme se v prázdné učebně s několika počítači; svítla tu jen orientační světla. „Okay, sedněme si,“ řekl poručík.

„Kdyby někdo vešel,“ řekl Amundsen, „řekneme mu, že se spletl. Pokud by trval na tom, že ne, spletli jsme se my. V tom případě se omluvíme a vypadneme.“

„Dobře,“ já na to. „Co ode mě chcete?“

„Na rovinu, pane Bigsi,“ řekl poručík Hartwell, „rádi bychom se od vás dověděli pravdu a pak se podle ní zachovali. Nejsme obyčejní poldové, víte – a nemáme mnoho důvěry v plukovníka... Slouží současné demokratické vládě, ale tak trochu je to i Dupontův člověk. Prostě –“

„Jsme mariňáci,“ řekl Amundsen, „a nemáme důvěru ke kancelářským myším. Tak to vyklopte, Bigsi; odkud máte svoje informace a jak dalece jsou spolehlivé?“

Měl jsem nějaké jiné řešení? Neměl. Sám jsem nemohl udělat vůbec nic a tady se mi nabízeli dva chlápkové, kteří nejen vypadali spolehlivě – to byl konečně i Gus Cavallo – ale hlavně měli možnosti, jaké žádný novinář nemá a mít nemůže.

Pokusil jsem se to všechno vtěsnat do dvaceti minut. Báł jsem se, že to nepostačí, ale když jsem skončil, řekl poručík Hartwell: „Bigsi – ledaskomu by to mohlo připadat jako historka pro bulvární tisk; jenže kdo do toho trochu vidí i z té druhé strany... Třeba je to jenom humbuk – ale co když ne? Pokud do toho nepůjde kapitán Amundsen, já –“

„O mně nepochybujte, vidím to stejně,“ na to starý Viking. „A jelikož to spěchá, tak k věci: Čím můžeme přispět?“

„Pánové,“ řekl jsem, „nemyslel jsem, že vás přesvědčím.“

Poručík Hartwell se zasmál. „Mě jste zdaleka nepřesvědčil, Bigsi; ale v tom to právě je. Rád bych se přesvědčil sám. Říkáte, že s tím vším nějak souvisí vrcholek Monte Cristo v Adélii. Jak se tam chcete dostat?“

„Pokusil bych se najmout vzducholod’.“

Vlastně jsem to plácl jen tak; na pronájem vzducholodi na takovou vzdálenost jsem neměl – a o tom, že by to zaplatila SVLN nebo kterékoli noviny, se dalo úspěšně pochybovat.

„Od osmi beaufortů těžko použitelné,“ řekl Hartwell. „Navíc v Adélii nikdy nevíte, jak rychle se počasí otočí a kdy se přizene blizzard.“

„Co pattolní kluzák z McMurdo?“ řekl kapitán. „Stav ledu kolem mysu Adare a dál na východ sice v téhle roční době není nejlepší, ale s trochou štěstí –“

„A pak se plahočit těch šedesát mil z D’Urville?“ na to poručík. „Hrozný terén s trhlinami... Od Mawsonových dob se to tam vůbec nezměnilo.“ Podíval se na hodinky. „No... Vraťme se na tu zatracenou poradu, kapitáne; promyslíme si to. Kde vás najdeme odpoledne, Bigsi?“

Dal jsem jim adresu kanceláře a rozešli jsme se.

11

Elektromotory vrtulníku tiše bzučely.

„Co myslíte, že tam najdeme?“ zeptal se poručík Hartwell z pilotního křesla. „Čím chcete zastavit tu předpokládanou zkázu?“

„Třeba tam nenajdeme nic,“ řekl jsem. „Ale jaký by potom měla smysl všechna ta upozornění na místo s názvem Monte Cristo? Oni nic nedělají zbytečně, i když se těžko přizpůsobují našemu způsobu myšlení.“

„Koukejte, Bigsi,“ zabručel kapitán Amundsen od okna, po němž stékaly pramínky zkondenzované vlhkosti, „nechte ty svoje mimozemšťany spát. John Hank mi sice vyprávěl o tom Ostrově hrůzy a o kamíncích života... a podobné historky; a já bych mu měl věřit, protože ho dobře znám. Jenže já jsem z rodu realistů, víte...? Praprastrýc Roald viděl Pohoří Carmen, tam kde vůbec žádné kopce nejsou; byl fantasta, i když jinak cílevědomý a nesmlouvavý. Jenže můj prapraděd Leonard byl především obchodník a staral se mu o účty i o dluhy. Počty máme v rodině. Takže, kamaráde,“ ušklíbl se, ale nijak nepřátelsky, „lze chápat, že své prameny informací kamuflujete; jste novinář a příště byste se už houbeles dověděl, kdybyste svoje informátory shodil. Pokud jsou věrohodní, tím líp. Ale pohádky nám vyprávět nemusíte.“

„Měl bych se urazit,“ řekl jsem. „Ale vzhledem k vaší pomoci by to nebylo na místě.“

Poručík Hartwell neřekl nic, ale zasmál se.

Vskutku bych byl zatraceně nevděčný, kdybych jejich pomoc neocenil. Kapitán Amundsen měl z titulu své funkce (která mi byla poněkud nejasná) přístup do policejních zbrojních skladů včetně těch nejtajnějších; využil toho a do večera opatřil tři nenápadné, zato velice účinné plazmové pistole (ty *plazmušky*, které tak pohoršily Tracyho) a k nim útočné nože, které neřezaly ani nebodaly, ale jejich tupé čepele prý dokázaly jediným elektrickým výbojem naráz uspat mrože, rypouše, dokonce – aspoň podle tvrzení kapitána – i kosatku, pokud se k ní dostanete na distanc. Vedle toho sehnal i kompletní polární obleky z materiálů vyzkoušených NASA – údajně pro Mars.

Poručík Hartwell měl jako důstojník námořní letecké policie přístup ke strojům na policejních heliportech i palubách strážních lodí. Zatímco jsme spali – kapitán Amundsen v levném hotelu Glacier (zval jsem ho k sobě, ale vymluvil se na

to, že strašlivě chrápe) a já v kanceláři, protože jsem se bál, že bych na nábreží Onyxu neusnul –, poručík Hartwell odjel do McMurdo, prý *cosi zařídit*. Díky němu jsme o osmé ráno odstartovali z letiště ve Wright Valley a zamířili k vrcholu Monte Cristo přímým směrem po přeponě trojúhelníkového západního cípu Wilkesovy země s vrcholem na mysu Adare.

Wangovi, který mě a kapitána dovezl na letiště, jsem řekl, aby tam zaparkoval a počkal. Zeptal se, kdy se vrátím, a já mu řekl, že namouduši nevím. „Pán se účastní nějakého nebezpečného podniku,“ na to Wang káravě. „Co by tomu žeklo Její Veličenstvo Maty Elisabeth Dluhá?!“

Nechtěl jsem se s ním loučit příliš dramaticky; ale i tak mi přitom přišlo na mysl, co by dělal, kdybych se nevrátil. Čekal by až do vlastního konce? Nakonec jsem si řekl, že se nevrátím, leda pokud neuspěju; v tom případě ale taky za ohnivé noci z 2. na 3. srpna všechno skončí.

A tak jsem řekl jenom „na shledanou“ a zabouchl dvířka.

Chvilku po startu poručík přepnul na automatiku, obrátil se ke mně a povídá: „Poslyšte, Bigsi, nechtěl jsem vám kazit plány předem; ale stačil jsem se informovat, jak je to s tím zákrytem Venuše. Podle naší meteorologické služby v McMurdo dnes k ničemu takovému nedojde ani v Adélii, ani kdekoli jinde.“

„Co vy na to, lorde?“ řekl Amundsen.

„Nijak mě to nepřekvapuje,“ já na to. „*Pozorování zákrytu Venuše Měsícem* bylo jen něco jako heslo; podstatné je časové určení.“

„Určení čeho?!“

„Nerad bych se blamoval. Ale někdo zřejmě považoval za potřebné, abych tam ve čtyři byl. Jinak by nemělo žádný smysl, abych ten papír získal a přečetl.“

„Pokud ovšem nebyl určen Berlingovi.“

„Uvažujme o tom až na místě,“ řekl Amundsen. „Cesta je dlouhá...“

Dovedete si představit nekonečných sedm set mil zasněženého ledovce v polární noci? Čtyři a půl tisíce stop nad ním se ztrácíte v prostoru; nahoře i po stranách jsou hvězdy... Tam, kde kruhem končí, je obzor. Nějakých padesát mil kolem

dokola je pláň, za dne tak neuvěřitelně bílá, že bez speciálních brýlí do hodiny oslepnete; ale tu za vás v noci vidí jen přístroje. Když jsme byli asi v poloviční vzdálenosti od cíle, obloha se zataáhla. Jakmile zmizely hvězdy, bylo třeba spolehnout se na automatického pilota; v tom bezhraničném prostoru lidské smysly selhávají, a to i za dne, kdy v bílé tmě nerozeznáte nebe od země...

Šest a půl hodiny po startu, kdy už jsme si navzájem řekli své rodokmeny až kamsi do sedmnáctého století (obávám se, že jsem lhal), povyprávěli o učitelích i práci, vyřešili řadu problémů včetně problému tří těles, přezpívali spoustu námořnických, vlasteneckých i méně slušných písní a povečeřeli pár Morgensternových vakuově balených samoohřívacích sendvičů s čajem z termosky, z nekonečné nudně bílé pláně pod námi (kterou jsme na inframonitoru samozřejmě viděli zeleně) se vynořila oblá vyvýšenina se sotva viditelným, jinovatkou obaleným nunatakem na vrcholu.

Lokalizátor ukázal: 71°41'56.3 S, 142°6'9.3 E.

„Monte Cristo,“ řekl poručík Hartwell.

Obletěli jsme kopec několikrát, ale nezahlédli jsme žádnou známku života. Nunatak vypadal jako holá šedivá skála; bylo dost těžké si představit, jak se tu sejdou astronomové, vybalí svá fídlátka a jmou se zírat, jak Měsíc zakrývá Venuši.

Něco v tom smyslu jsem poznamenal a kapitán Amundsen na to řekl, že mraky nad námi se neroztrhají minimálně do zítřka a že z nich můžeme každou chvíli čekat sníh.

„Jak znám astronomy,“ řekl poručík Hartwell, „mraky nemraky by tady seděli u teleskopů s očima na stopkách a ani nedutali. Pro ně naděje obvykle umírá poslední. Ale tady – a to říkám s jistotou – se dnes žádné astronomické pozorování konat nemělo... Takže –“ ukázal na časový displej, „když to časové určení – tedy dnes ve čtyři hodiny – vezmeme jako hodinu H, víme, že tady k něčemu dojde zhruba za devadesát minut. I když já bych řekl, že tady těžko může dojít k čemukoli, pokud si to nevymyslíme a neuspořádáme sami – a že dostaneme padáka za svévolné opuštění služby, nepovolené použití zbraní a krádež vrtulníku.“

„Neříkal jsem vám o to.“

„Diskutovat můžeme potom,“ na to Amundsen. „Nikdo tu není. Přistaňme co nejbliž k té skále, co nahoře čouhá, a podívejme se na ni zblízka. Ale napřed si oblékneme kombinézy, chlapci.“

Přistáli jsme na nevelké plošině; mezi ní a vrcholovým nunatakem trčel ze sněhu balvan velikosti – dejme tomu – staršího typu skříňového inforu.

„Světlo,“ řekl kapitán.

V příslušenství helikoptéry byl i příruční reflektor. Poručík ho vzal, rozsvítil a vystoupili jsme.

Venku na ledovci byl krutý mráz, ale ucítil jsem ho jen ve tváři; tím speciálním marťanským anorakem, norským svetrem i americkým prádlem se mi k tělu nedostal. Počítal jsem, že zapadneme do sněhu nejmní po kolena, ale bořili jsme se sotva na půl palce. Vítr udusal sních skoro do tvrdosti ledu.

„Kapuci,“ houkl na mě kapitán. „Natáhněte si kapuci a zajistěte; jinak vám za pět minut upadnou uši.“

„Jo,“ řekl jsem, „díky.“ Za těch pár vteřin, než jsem stačil zaklapnout pojistku závěru vytápěné kápě, jsem málem přišel o prsty, i když jsem je měl v přízových rukavicích. Zastrčil jsem je do větších, palcových rukavic, které mi visely podél boků.

„Jsou tady stopy,“ řekl poručík Hartwell.

Skutečně tam byly – stopy podobných bot, jaké jsme měli sami; přicházely odkudsi ze tmy a končily u balvanu. Poručík zvedl reflektor, zdánlivě zbytečně, ty stopy přece přicházely kdovíodkud, ačkoli vlastně odnikud přijít nemohly; nejbližší výspa civilizace byly okrajové koridory na obvodu periferie francouzského města D’Urville – a ty byly od Monte Crista opačným směrem, šedesát mil daleko na Adélině pobřeží...

„Půjčte mi to, poručíku,“ řekl kapitán Amundsen; a když mu Hartwell podal svítilnu, pustil se podle stop a zastavil se na hřebenu nejbližší zastrugy. „Tady je to,“ zavolal a vracel se. „Takže, boys,“ řekl a vrátil poručíkovi světlo, „to se ví, že ten chlap nepřipochodoval jen tak pěšky bez lyží rovnou z jižního pólu. Táhle za tou zastrugou ho spustili ze vzducholodi. Já tu vzducholod’ sice neviděl, ale stopy tam prokazatelně začínají.“

„Okay,“ na to Hartwell. „Takže oni ho támhle spustili ze vzducholodi, aby došel sem k tomu balvanu; tady ho zas vytáhli na palubu a odletěli ke všem čertům. Proč by to dělali, když tady prokazatelně nic není? Aby si prohlédli ten kus šutru?“

„Líbit se vám to nemusí,“ odsekl kapitán. „Ale stopa patičlanového žebříku tam je taky. Jestli ten chlápek došel sem k tomu balvanu a zmizel... Třeba by nám to mohl vysvětlit pan Bigs. Přes tajuplnosti je tady on a jeho mimozemšťani.“

„Pochopili byste to líp,“ řekl jsem, „kdybyste vymysleli, jak ten balvan odvalit.“

„Cože?!“ řekl kapitán Amundsen.

„Ostrov Monte Cristo a vchod do tajemné jeskyně Simbada námořníka – to vám nic neříká?!“

„Myslíte, Bigsi,“ řekl Hartwell, „že je tady všechno, jak to vymyslel a napsal Dumas – teda až na ten sníh?“

„Nečetl jsem to,“ bručel kapitán. „Věčně čumím jak sůva jen do nových předpisů a jejich novel... a plavebních manuálů a navigačních tlustopisů. Co je s jakými jeskyněmi? Jaký sakra Dumas?!“

„Je to tady,“ řekl jsem. „Musí to tu být. Jinak by to všechno bylo k ničemu. Trojstěžník *Faraos* s nákladem červce a indiga ze Smyrny, francouzští četníci, papá Dantes, abbé Faria, pevnost d’If, Eugenie Danglarsová a Louise d’Armilly, plno dalších náznaků a nakonec tady ten balvan...“

Uvědomil jsem si, jak se na mě kapitán dívá, a že si vyměnili pohledy s poručíkem; přitom jsem se bezděčně opřel o balvan, ten se s tichým skřípnutím otočil okolo svislé osy – a odhalil příkré duralové schodiště.

„*Saccomodi*,“ řekl jsem.

Protože dole pod schodištěm svítila světla, dýchalo odtamtud teplo a z hloubi jeskyně jako by se nesla ozvěna nějakých hlasů, vrátili jsme se co nejtišeji k helikoptěře a ozbrojili se plazmuškami a útočnými noži. Navíc jsme každý měli svou osobní zbraň, já pistoli QD, Hartwell s Amundsenem služební policejní gas-guns.

„Co myslíte, že tam najdeme?“ zeptal se tiše poručík.

„Nevím,“ řekl jsem. „Ale rozhodnout se, co s tím, zřejmě budeme muset dost narychlo.“

„Je to na vás,“ řekl poručík. „Vidíte do věci mnohem líp než my. Bůh dej, abyste se nespletl.“

„Který bůh?!“ zavrčel Amundsen.

„Žádný,“ na to Hartwell. „To se jen tak říká.“

„Zopakuju vám, co už jste ode mě slyšeli na tom vašem policejním matiné,“ řekl jsem. „Velice stručně: Raketová střela – případně dvě najednou – odpálené ze Země. Dopadnou na obě strany Měsíce. Unie myslí, že Konfederace začala válku. Konfederace si myslí o Unii totéž. Obranné operace začnou dřív, než se někdo zeptá, jak je to doopravdy. USA se zastanou Unie – Nipponchina se zastane Konfederace –“

„Zatím ale nic nesvědčí o tom, že by Nipponchina –“

„Pokud ty rakety poletí k Měsíci zhruba šedesát čtyři hodiny – což je obvyklá doba pro bezpilotní střely – a někdo určil jejich start na dnešek, čtyři hodiny odpoledne, asi věděl proč. Konfедераční prozatímní vláda už jistě dostala zprávu o bezprecedentní urážlivé ležérnosti, s jakou pohlíží Velká Británie na eventuální přistoupení odvrácené strany ke Commonwealthu, a podpis dohody mezi Konfederací a Nipponchinou je tím pádem na spadnutí. Třetího srpna bude konec války současně s koncem světa. Pánové, zastavme to.“

Vyrazili jsme. Příliš se mi nelíbilo, že ze mě udělali velitele akce, ale bral jsem to tak, že za případný nezdar nechtějí odpovídat sami.

A teď přijde to nejpřekvapivější: když jsme dole pod schodištěm ušli asi tucet kroků vodorovnou chodbou vyztuženou duralovými profily, narazili jsme na nedovřené ocelové dveře. V nevelké okrouhlé místnosti za nimi jsme objevili dva chlápky v bílých pláštích, kteří se sluchátky na uších seděli zády k nám u počítačové klávesnice před panelem, na kterém blikala různobarevná světélka a zelenavý displej... Vypadali náramně překvapeně, když je Amundsen s Hartwellem popadli za ramena, otočili i s křesly k sobě,

sundali jim z uší sluchátka a vyzvali je, aby hodili ruce za hlavu, vstali a vzdálili se od těch svých hejblátek aspoň na tři kroky.

Poslechli. Ten o něco starší, poněkud obtloustlý a s převislým knírem, vypadal na zasloužilého nositele mnoha titulů; jeho mladší kolega s brýlemi spíš na poskoka, který na tituly teprve čeká.

Poručík Hartwell vytáhl policejní pouta, každému z nich zamkl jednu tuku a spojovací řetízek protáhl za svislou rourou, zřejmě od nějakého poměrně primitivního topení.

„Pánové, já protestuju –,“ začal kníratec. A ten s brýlemi se přidal: „To snad bude nějaký omyl, báze je v regulérním pronájmu.“

„To je pro jistotu,“ řekl poručík. „Třeba vás za chvíli pustíme, jestli budou vaše odpovědi uspokojivé.“

Podívali se po sobě a pokrčili rameny.

„Jména,“ řekl Hartwell a obrátil se k tomu staršímu s knírem: „Takže – vy...?!“

„Inženýr Thomas Nappelier,“ odpověděl chlápek a ukazovákem volné ruky si přejel po mrožím vousu. „Měli byste nám říct, jakým právem –“

„A vy?“ zeptal se poručík jeho brýlatého kolegy.

„Inženýr Allan Whitefield. Pánové – oba jsme občané Jižní Viktorie a pracujeme pro Dupontovy závody.“

Poručík se po mně podíval. „Poslyšte, inženýre,“ řekl jsem kníratému Nappelierovi, „a v jakém oboru pracujete?“

Vypadal, že mu najednou není do řeči – a vtom se do toho vložil kapitán Amundsen. „Ale já pana inženýra znám... Sice jen tak letmo a on si mě zřejmě nepamatuje. Byl jsem jednou poradcem obchodní delegace námořnictva, která jednala s Dupontovými závody o dodávce víceúrovňových nosičů pro navigační družice. Pane inženýre... Nejste vy snad jeden z nejlepších Dupontových odborníků právě v tomhle oboru?“

„No ovšem, to jsem,“ na to Nappelier. „Vy nejste adélijská policie, pánové?!“

„Vůbec žádná policie,“ já na to. „Já jsem Christy Bigs, investigativní novinář. Berte to jako interview, pánové. První

otázka zní: Co dělá Dupontův raketový specialista na utajené vědecké bázi Monte Cristo v Adélii?“

„Pánové,“ řekl kapitán Amundsen, zatímco oba inženýři rozpačitě přešlapovali, „máme za deset minut čtyři a támhle na displeji zbývá necelých devět minut. Je tak akorát čas to stopnout.“

„Máte ve čtyři hodiny něco odpálit?“ zeptal jsem se.

„Jde o dva nosiče s meteorologickými družicemi,“ odpověděl Nappelier. „Je to nastaveno –“

„Vypněte to.“

„To... nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Za prvé by to bylo proti smlouvě, kterou jsme podepsali.“

„Ale jinak to vypnout jde?“

„Ovšem. Ale museli bychom vědět –“

„Kde je ten vypínač?!“

„Není tu žádný. Prosím, nenuťte nás –“

„Kolik vám slíbili?“

Inženýr mlčel. Jeho kolega vypadal, že by práskl do bot a utíkal ve svých laboratorních galoších třeba celých šedesát mil až do Ville d'Urville, kde by si okamžitě nechal nasadit tvář Červené Karkulky, kdyby ovšem nebyl přivázán ke kolegovi a s ním ještě k rouře topení.

„Vy jste ty družice viděli?“ zeptal jsem se.

„To ne... Do sila není přístup.“

„Kde je to silo?“

„V tom... nunataku. Vlastně to není skutečný nunatak... Je to kamufláž. Nahoře se otevře, nosiče odstartují a šachta se zase zavře. My jsme tu jen proto, abychom podali hlášení, že všechno proběhlo v pořádku.“

Poručík Hartwell vytáhl z pouzdra svůj policejní gas-gun a nasadil Nappelierovi tlustou hlaveň rovnou k nosu. „Budu počítat do tří, inženýre,“ řekl. „Pokud nám neukážete, jak se dá odpočítávání zastavit, budeme odepínat pouta vaší mrtvole. Takže do toho – jedna – dvě...“

„Pane,“ zaskuhral kníratec, „jako že je bůh nade mnou – odpočítávání se bez znalosti kódu vypnout nedá. Zastřelte mě,

když myslíte, že vám to pomůže; ale věřte mi, že kód, který to zastaví, neznám! Přisahám!“

„Kolega má pravdu,“ řekl Whitefield. „Kód si zvolil a potvrdil šéf projektu – nás s ním neseznámil, že to prý nebude zapotřebí. Jsme tu jen proto, abychom sledovali start. Odpočítávání zapnul sám – na dálku. Opravdu to tak je!“

„To vypadá, že jsme nahaní,“ řekl kapitán. „Ty zatracené rakety odstartují.“

„Možná že přece jenom ne,“ řekl jsem, neboť mě konečně přepadl záchvat geniality. Šel jsem ke klávesnici a vyťukal: E = MC.

Čísla na displeji se zastavila a zhasla.

Amundsen zavolal Helderu. Mělo to větší váhu, než kdybych volal já. Mluvili spolu pět minut, načež mi kapitán předal telefon – prý abych to komisaři vysvětlil podrobně.

„Chápejte, Bigsi,“ řekl mi Helder, „teď nemůžu riskovat, že šlápnu vedle; ale některé věci se nám potvrdily ještě před vaším voláním. Zkrátte to a vypusťte ty svoje mimozemšťany.“

„Jaké věci se vám potvrdily?“ zeptal jsem se. „A – jak?!“

„Vaše včerejší přednáška byla velice přesvědčivá,“ na to komisař. „Musel jsem ale obejít plukovníka a požádat guvernéra, aby mi umožnil použít diplomatická spojení. Tak povídejte.“

Mluvili jsme spolu skoro půl hodiny. Měl řadu doplňujících otázek a mě potěšilo, že to bere smrtelně vážně. Napadlo mě přitom, že mi ho Wholunghové celý čas úmyslně nastrkovali, abych s ním spolupracoval, a nedošlo jim, že investigativní novinář může s policajtem spolupracovat jen s největším sebezapřením.

Museli jsme na Monte Cristu přečkat dalších osm hodin, než přiletěly čtyři policejní speciály s dvacetičlennou policejní jednotkou pod velením komisaře. Přiletěl s ním inspektor Polenski a navíc nějací dva specialisti na kdovíco. Tracyho nechali doma – možná proto, aby mi udělali radost.

Prožil jsem pernou chvíli, než ti dva tajuplní chlápkové společně s kníratým Nappelierem zjistili uvnitř raketového sila,

co vlastně nosiče nesly. Kdyby to byly skutečně meteorologické družice... To snad abych se rovnou oběsil.

Krátce řečeno – nebyly.

Rakety nesly atomové hlavice. Jejich plánovaná trajektorie se dala odečíst z computerů na řídicím stanovišti a potvrdila, co napadlo Guse Cavalla (proč bych mu tuhle slávu konečně nedopřál, sám jí mám dost): Byly by dopadly na obě poloviny Měsíce zároveň...

Šéfem projektu byl Horace Dupont. On také z Vandy odstartoval odpočítávání na Monte Cristu. Ne že by to bylo nějak překvapivé řešení. O co mu šlo? Jen o to, aby vyprodal přeplněné měsíční zbrojní sklady. Chápete to? Já ne. Vlastně ano. Zboží nemá ležet ve skladech; má vydělávat. Není podstatné, jestli jde o titanové nádoby, knihy, pivo, auta nebo plazmové kulomety a tanky F 78. Že by se byl konflikt přenesl na Zem? Na něco podobného prý Dupont vůbec nepomyslel. Na příkaz guvernéra ho osobně zatkl policejní ředitel Tilly – tomu se totiž nepodařilo prokázat, že by v tomhle podniku měl aspoň pár akcií. Možná opravdu neměl; třeba to je skutečně jenom blbec.

Gladys Dupontová mi napřed vynadala, pak se rozplakala a nakonec mi odpustila; to všechno po telefonu. Naštěstí se jako supervizní star už dávno bez papírka obejde.

Berlinga vystopoval Interpol v Paříži. Když ho přišli zatknout, zabarikádoval se v hotelovém pokoji s nějakými rukojmími. Při jejich osvobozování a v následné přestřelce ho přepadová jednotka odbouchla, takže se nikdo nedověděl, kam se poděla etuje s dvěma sty šedesáti pěti hyperspinely a metamorfovanými ametysty. Dodnes ji nikdo nenašel.

Noviny samozřejmě psaly všelicos o zatýkání na nejvyšších místech, čistkách ve správních radách zbrojních podniků, taky o politických dohodách na Měsíci a tak dále; ale titulky bulvárních večerníků servilně lichotily mně: CHRISTY BIGS VERSUS ATOMOVÁ MAFIE! Nebo: SIR CHRISTOPHER ZASAHUJE! Případně: PAPARAZZO ZACHRÁNCEM SVĚTA! Guvernér mě přijal ve své rezidenci a za účasti vládních

zmocněnců a vyslanců odevšad včetně Nipponchiny mi předal Jihoviktoriánský Rossův kříž I. stupně. Vzhledem k záchraně světa jsem přitom dostal ještě pár cizozemských vyznamenání, mezi nimi taky osobní řád J. V. Mary Elisabeth II. udělovaný za zásluhy o korunu Velké Británie. Na frak mi ho osobně připíchl sir Oliver (ještě pořád nevím, jestli z Westminsteru, Windsoru nebo Wembley) a pošeptal mi přitom: „Někdo vás srdečně pozdravuje, sire Christophere.“

Asi týden po těch slavnostech, rautech a mejdanech jsem náhodou potkal v metru O'Donaghua. Blahopřál mi ke všem těm uznáním a pak mi sdělil pár skutečností, které prý bych „měl znát, abych neměl sám o sobě falešné představy...“

No – od té chvíle už je skutečně nemám.

Ted' totiž vím, že Wholunghům vůbec nezáleželo na záchraně naší ubohé planety – to pro ně byla jenom jedna z epizod možných řešení problému mnohem zásadnějšího.

Nešlo jim totiž o nic menšího než o ghebrthouxwnlck...

Ano, o GHEBRTHOUXWNLCK.

Ted' už to můžu říct.

Doslov autora

Zdálo se mi, že jsem si vyšel se psem, kterého už jsem dávno neměl. Takhle nahoru ulicí, tam někde je ten kladenský důl, kde jsem asi tři měsíce fáral, a pak jsem šel radši dělat na Poldovku. Pes běží napřed, je to na Skalce, vypadá to tam jako za starých dobrých časů, jenom tam, co býval gigantický smeták a kde je dnes most Jižní spojky, je ten kladenský důl s nějakým děsně historickým názvem jako třeba Zápotocký nebo tak nějak – a ten pes mi samozřejmě zdrhne rovnou do toho dolu, tam se zrovna předělávají podlahy na mramor, no, mohlo tohle bejt dřív, to teda nemohlo, povídají si horníci, já na ně zdař bůh, však jsem tady taky robil, ju, a pořád koukám po tom psovi, a všude sedí u stolů nezaměstnaní horníci s paničkama, popíjejí pivo a sledují, jak se tam okolo nich klade ten mramor – a taky tam mají plno psů, jenže ten můj tam jako na potvoru není, až najednou od jednoho stolu řekne jeden starý tramp, nejspíš taky horník: „No, konečně někdo známej...“ a já na to: nebyl tady takovej strakatej čokl, zaběh se mi, a on povídá: a o tom Honýskovi nic nevíš? Ono by se to mělo někam napsat, chudák, co? Tu mě napadlo, že jsem někomu slíbil povídání o tom Honýskovi, že to určitě napíšu, jen co se dovím, jak to s ním, chudákem, vlastně bylo – jenže jsem v tom telefonu nepoznal, kdo mi to volá, a protože o Honýskovi jsem v životě neslyšel, nechal jsem to plavat – a on to nejspíš byl tenhle tramp horník, tedy ne Honýsek, ale ten, co mi volal, tak něco blekotám o tom mramoru a jdem zase pomalu zpátky na Skalku a já vykládám, jak tenkrát v osmašedesátém roce předělávali v Ústí kulturák, samý PVC a korek a lepidla a smrdělo to, jeden malíř pokojů tam dělal štetkou po stropě slip-slap slip-slap, já mu říkám, že tam bude mít kocoury, a jestli neviděl mého psa, a on na to, že ten pes nejspíš běžel za těma kocourama, ale že prej kdybych někam zavolal, teď už nevím kam, tak že by mi to tam řekli, tak jdu do nejbližší kanceláře a tam zrovna zvoní telefon, tak to zvednu a povídám, kdo že jako jsem, a na druhé straně drátu je jistý pan Ondřej Jireš a praví: „Pane Velinský, jak jste daleko s tou

povídkou, na které jsme se před rokem domluvili?“ Na to, že jsme se domluvili, jsem samozřejmě zapomněl stejně jako na Honýska... Jenže o Honýskovi se mi jenom zdálo, zatímco tohle byla drsná skutečnost.

Tak tedy vznikl pátý příběh Christyho Bigse – trochu jako ten sen o Honýskovi a ztraceném strakatém psovi... Často si říkám: Zaplať pámbu za takové sny!

Jak vznikl Christy Bigs sám, zapříčinila řada ještě podivuhodnějších náhod. Za prvé jsem v jednom časopisu viděl obrázek obrovské průhledné kopule a dočetl se tam, že takhle budou jednou vypadat města v Antarktidě. Zaujalo mě to, protože polární expedice a literatura o nich mě zajímá už od klukovských let. Za druhé: Někdy v druhé polovině 70. let jsem se náhodou potkal s Václavem Emingrem, kamarádem spíš přes muziku a trampování; dlouho jsme se neviděli, já mu povídám, jak se má a co dělá, a on na to, že jakéhosi náměstka v jednom velkém pražském vydavatelství. „Tak mi něco vydej,“ řekl jsem s humorem sobě vlastním – a on odpověděl zcela vážně: „Tak mi něco přines!“

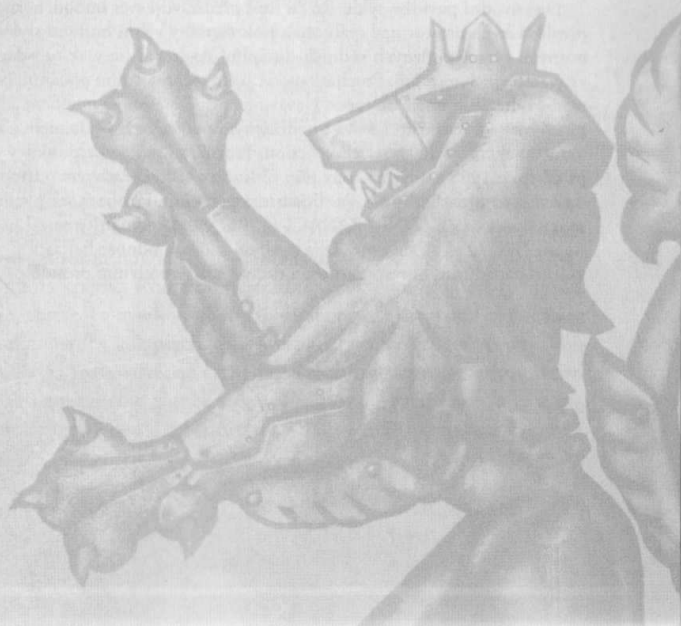
Napsal jsem tedy první povídku z Antarktidy „po sto letech“ – a hned tu máme za třetí: v onom vydavatelství pracoval jako redaktor Ivo Železný, který právě připravoval antologii českých SF povídek... Kamarád Emingr mě s ním seznámil, Ivo Železný si asi padesátistránkovou povídku přečetl, doporučil mi, abych ji rozvedl aspoň na sto stránek, čehož jsem hravě docílil vloženým snem později označeným za první českou fantasy (mohu jen opakovat: zaplať pámbu za takové sny!) ... Tak vznikla dlouhá povídka *Den a noc*, která hned nato získala GOLEM AWARD 1985, ale nejspíš by byla zůstala v mojí tvorbě ojedinělá, kdyby nebylo Radka Dojivy a jeho 2D Studia v Brně; to už je za čtvrté. Dobrých deset let po zveřejnění prvního příběhu Christyho Biggse projevil Radek Dojiva zájem něco ode mě vydat, a tak jsme se domluvili, že napíšu další dva příběhy a vydáme je společně s reedicí povídky *Den a noc*. Tak vznikla trilogie KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ. Čtvrtý příběh, k němuž mě za dalších deset let dohnali mí čtenáři v čele s Tomášem Němcem

z magazínu Pevnost, se rozrostl v román FIALKY PRO KRÁLOVNU, který jsem si už mohl vydat sám ve vlastním nakladatelství – a příběh pátý obsahuje tato kniha.

Doufám (či snad dokonce věřím), že nezůstane posledním.

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

Rox'n'Roll

Cyklos Rox'n'Roll tvoří tyto texty:

1. povídka *Pražský průnik* (in: TOTÁLNÍ ZTRÁTA ROZMĚRU, 2003)
2. povídka *Rox'n'Roll* (in: TOTÁLNÍ ZTRÁTA ROZMĚRU, 2003)
3. novela *Kybernátor* (in: TOTÁLNÍ ZTRÁTA ROZMĚRU, 2003)
4. novela *Rolls Royce* (in: TOTÁLNÍ ZTRÁTA ROZMĚRU, 2003)
5. novela *Lady in Blackout aneb Rox'n'Roll v černém* (in: PUNK FICTION, 2004)
6. novela *Rudý soumrak aneb Rox'n'Roll in red* (v této knize)
7. povídka *Jackův konvoj* (in: TOTÁLNÍ ZTRÁTA ROZMĚRU, 2003)

Jiří W. Procházka (narozen 1959), povoláním programátor, je nejvýznamnějším průkopníkem kyberpunku u nás. Tento subžánr v osmdesátých letech výrazně zahýbal vývojem světové science fiction a podobný dopad měl i na naši scénu právě díky Procházkovi, který přímo ovlivnil další české spisovatele. Kyberpunk zpravidla pojímá blízkou budoucnost, poznamenanou raketovým rozvojem informačních a komunikačních technologií. Je zosobněním revolty vůči počítačovým systémům, jež se lidem vymkly z kontroly, a pracuje s ustálenými rekvizitami, jako jsou kybernetické implantáty, umělá inteligence, virtuální svět (kyberprostor) apod. Tím vším Procházka klasický kyberpunkový kánon naplňuje, ale zároveň přináší zcela neobvyklý pohled a netradiční zpracování.

Dvě úvodní povídky cyklu Rox'n'Roll představují svět budoucnosti, kde výrazně převládá kyberprostor nad realitou, a jsou napsány velmi hutným stylem plným odborných výrazů z různých vědních disciplín. Po čtenáři se však nežadá, aby rozuměl významu všech termínů. Procházka totiž svým technicistním podáním primárně podtrhuje odtajitost umělého světa. Navazující příběhy jsou již mnohem „dějovější“,

popisují různé fáze soužití lidstva s nadřazeným počítačovým systémem a nesou se čistě v duchu akční, hrdinské science fiction. Procházka svůj kyberpunkový cyklus rozvíjí již od roku 1988 a nové epizody píše většinou s velkým časovým odstupem. Mezitím dal vzniknout dalším výrazným literárním počinům, jako je fantasy série Ken Wood, space opera HVĚZDNÍ HONÁCI (1996) nebo rozmanitý seriál od více autorů Agent JFK. Ať už se ale Procházka pustí do jakékoli odnože fantastiky, vždy se projeví jeho nápaditost, obrazotvornost a tíhnutí k alternativním proudům.

Rudý soumrak aneb Rox'n'Roll in red

Jiří W. Procházka

Část první: Rudý kód

1. Sonáta pro dvoje housle a černý tahač

Válka s lidmi začala poeticky.

*Ty krásné děvčátko,
Ty černovlásko tam,
Co právě k oknu jdeš,
Cos vyšla na balkon!
Tos vyšla jenom tak?*

J. W. Goethe – Žadonění, začátek

Zapadající slunce nad logem McDrive připomínalo pingpongový míček na vrcholu fontány. Jull se rozhlédla, vstala a vykročila k oknu. *Ne, nevyšla jenom tak...* Měla k tomu důvod. Bylo jí jasné, že nikdo z hostů v poloprázdném fast foodu na krajnici Route 66 nerecituje Goetheho; problém byl jinde. Namísto toho, aby se jí v mozkových neuroimplantátech indexovaly informace o rostoucích dopravních kolapsech, duší jí prolínaly snivé verše. Průsvitná kybervíla pohlédla na parkoviště, na černý tahač s chromovanou maskou. Proti ní se v rudé záři zmírajícího slunce leskly chromované světlomety a za kabinou se táhl rudě nasvícený dvacetimetrový návěs. Stál na místě a čekal na svou Paní.

*Ach, kvůli mne tam stát,
jen pootevřít mi,*

– *Jak bych byl blažený!*
Jak bych se k tobě hnál.

J. W. Goethe – Žadonění, dokončení

Jull se posadila, židlička zavržala. Přejela si konektory nehtů po vyholené hlavě.

„Kde jsme skončili?“ optala se. „Že tě tohle nebaví a jak dlouho se budem skrývat?“

„Říkal jsem jen, že tohle by nejedli ani v lochu. A už se prober, mami,“ odsekl mladík s bílým obličejem, purpurovými dredy a vlnícími se tagy na pažích. Odsunul plastický táč s jídlem pro plastické lidi z vesmíru a zahleděl se do slunce. Žena oslovená jako *mami* sevřela rty do úzké čárky a počítala do deseti. Éterické verše jí vysublimovaly z hlavy tak rychle, jak se do ní dostaly. Jull se ohlédla, až jí luplo v krku. *Klid!* Byla předrážděná a napjatá jako tětíva, jen prasknout.

„Neštví mě!“ sykla Jull. Zatím nic bezprostředního nehrozí, proto mohla řešit generační válku. „Měl jsi hlad? Měl!“ zvedla hlas, až venku zablikal neon Milky Way.

Holohlavý chlápek za pultem se přikrčil a indiánská uklízečka vzhledla od pometla. Hlasitá bílá žena vyhlížela jak křehounká nymfa, byla skoro průsvitná... Jenže tohle byla rusalka kybernetického věku. Pod kůží jí pulzovaly neuronové synapse firmy Ono-Sendai a v krevním řečišti se proháněla hejna korejských nanobotů.

„Je tohle jediná pumpa v okolí sto mil? Je! Nebo tady snad vidíš jinou?“ rozhodila Jull ruce, až jí chromované nehty málem vylétly z pouzder. Vzduchem to zasvištělo jako v klasických kung-fu filmech. Plešatý obr za pultem zavrtěl hlavou, kyprá indiánka z kmene Navaho pokrčila rameny a oslovený mladík zůstával netečný jak inertní plyn při pokojové teplotě.

„Žádnou jinou pumpu nevidím,“ vyšlo z něj po chvíli. „Co vůbec řešíš?“ Jullian dokázal matku vytočit doběla, kdykoli se mu zachtělo. „Pořád prcháme před tím vašim podělaným

Systémem, *chudinka Bejby*, a ty tady rozebíráš blbou pumpu, kterou nevidím...”

„Tak vidíš!“ zakřičela matka. „A proč tady jinou pumpu nevidíš? Protože tady jiná není! Tak nyní buď tak laskav, a... Proboha!“ Julliane se chytla za spánky. „Do hajzlu!“

Tohle nevypadalo na další chvíli poezie. Tiskla si pěstmi hlavu, jako by si z ní chtěla vytlačit mozek. Syn se k ní naklonil. Věděl, že máma zbůhdarma neječí, a to ani když hulí její kanadskou *zdravotní marjánu*; tedy, pokud se nezeptá.

„Co blbneš, mami? Já teda ten sajrajt s majonézou zdlábnu, když tě to tak bere.“

Prásk! Julliane de Bont třískla pěstí do červeného stolku se žlutým zaobleným M. Přerazila jej vejpůl, spárovky zapraštěly a dvojité farmářské menu s extra velkou porcí hranolků (včetně velkého nápoje) se rozprsklo po podlaze. Obsluha zaúpěla kvůli stolku. Indiánka zamručela: „Takhle se na ně musí, na fracky! Pořád by něco řešili!“ Žluté tácky a kelímky s červeným logem McDrive se rozlétly po jídelně jako vyplašení motýli.

„Máti, tebe ten hajzl zas hacknul, víd’?“

Řidička nákladáku ztuhla. „Dneska ještě ne,“ pronesla a pohlédla ven. Obří tahač s pochromovaným logem Mesiášů, mýtických kybernetických ochránců současné podoby světa, stál vpravo, pod věží osazenou bodovými reflektory a move-in reklamou na letní blockbuster *Star Cowboys*. „I když,“ poznamenala Jull spíš pro sebe, „hacknutý jsme celá léta všichni. Sami jsme se radostně připojili. Teď máme, po čem jsme toužili.“

Jull bezděčně pohlédla na rozbitý stůl. Přejela si prsty po výrůstcích na spáncích. Byly nažhavené. Mohla použít vnitřní bezpečnostní příkaz, ale raději si vazbu na Systém pojistila klasickým *Tahem zapni, stiskem vypni!*

„Mám problém! Psychoneurální aktivita mimo,“ práskla se bez ověřování módu. „Počítám asi tak sedm promile. Potřebuju okamžitě restartovat, jestli mě někdo slyší!“ Naslouchala. Nic! To však vydrželo jen chvíli. Ne...!

Namísto jednotvárného šumu binárních konektivit vtrhly do jejich aferentních neuronových zákoutí tóny Mozartova *Requiem*. *Něco bylo jinak...*

Smutek tryskající z napadených senzorových receptorů jí zaplavil duši. A to tak silně, že ani nezatoužila po spásném *Stiskem vypni!* Šířící se hoře bylo ničivější než nálož zmodernizované Cé čtyřicítky v kuchyních bývalého hotelu Burj Al Arab, nejluxusnější stavby arabského světa – než ji vyhodili do povětří žoldáci Swordfish, křesťanské protiváhy al-Kajdy. A do toho všeho valícího se zármutku kdosi hypnoticky recitoval.

*Mně nechal život hořkou trýzeň světa,
Ten plod, jež plodí jeho zahrada,
Jak sen mi prchla čistá dětská léta
A dnes květ mládí ve mně uvadá.*

José de Espronceda – Jedné hvězdě

„Co je tohle za kravinu? Jakej *květ mládí?*“ hlesla Julliane. „V mém věku?

Nikdy se o poezii nezajímala, ale na druhou stranu musela uznat, že v kombinaci přímého snímání nervových synapsí to mělo účinek. Po tváři jí stekla fosforeskující nanobotická slza. Utřela si ji žilnatým hřbetem ruky. „Já chtěla jen podělanej restart.“ Náhle zmlkla – a v neblahé předtuše se ohlédla.

Tak tohle bylo ono.

Proti nim, proti rozměrnému oknu, za nímž debatovali o kvalitě jídla a dosažitelnosti benzinových čerpadel, se řítíl obrovský nákladňák, její nákladňák. Na masce chladiče se lesklo logo Mesiášů, integrované ozubené kolo.

„Ty sráči,“ hlesla Jull a nemyslela tím valící se masu chromu a oceli. Tento, ve slušné společnosti nevhodný výraz by v obdobné situaci jistě použil třeba i čerstvě naklonovaný šéfdirigent Vídeňské filharmonie, Herbert von Karajan. Na prosklený, do podvečera zářící fastfood mířil opancérovaný šestinápravový kolos. Přívěs byl narvaný takovými kyber-

a nanotechnologiemi, že je lidé z nedostatku vhodnějšího označení nazývali *šílené* – a moc se nemýlili. Na řidičku Jull, jejího syna Julliana a všechny obskurní lidičky kolem nich se řítila RAKEV. Tak Mesiáši přezdívali mobilním kybercentrům, díky nimž už celé roky ovládali svět. V téhle chvíli by se pro smrtící stroj sotva našlo příhodnější pojmenování.

2. Arabeska pro housle, basso continuo a Skyfleet

„Alláh akbar! Tohle je únos!“

Zavalitý chlap s hrudníkem pitbulla se vztyčil v uličce modré zóny. V ruce třímал dřevěnou pistolku. Připomínala hračku, ale hračka to nebyla. K tomu, aby to poznali i ostatní, stačil jediný výstřel „*Tlop!*“ a zásah do hlavy muže vracejícího se z toalety. Měl smůlu, že vyjekl leknutím a byl na ráně.

„Tak, psi nevěřící! Toto se přihodí každému, kdož se postaví na odpor!“ vykřikl Mustafa Ibrahim. V jeho hlase však nebylo cítit ono tradiční odhodlání sebevražedných fanatiků. Sám si totiž zrovna moc nevěřil, i když byl věřící. *Něco totiž bylo jinak...*

Mustafa Ibrahim se rozhlédl po prostředním podlaží superletounu Skyfleet. Běžná turistická třída bez minigolfových hřišť a bez barů se slaměnými stříškami a bez letušek v havajských sukýnkách. V turistické třídě byly úzké uličky a řady lidí jako dobytka na jatkách.

Mustafa hledal mezi stovkami cestujících další dva soukmenovce ve žluté a modré zóně – jak mohl záhy spatřit, i oni se nechápavě rozhlíželi. Teď to právě nevypadalo, ale únoscí byli perfektně sehraný tým, oblečení v oblecích od Armaniho, hladce oholení, vonící Beckhamem, a ještě před chvílí byli dobře naladěni. Únos prototypu Skyfleetu trénovali na Airbusech 380 a úspěšně se s nimi řítili na imaginární cíle v bahnitých meandrech dunajské delty nebo padali do nitra ruské tajgy. Navíc byli revolucionáři každým coulem. Ideální kombinace pro zabíjení nevinných: víra, ideologie a fanatismus.

*Nad mou hlavou rudý prapor
hlásá pouze zmar a zápor,
hlásá ránu kladiva,
která padne do zdiva,
do starého zdiva.*

František Gellner – Nečekám nic od reforem

Mustafa Ibrahim se podrbal v uchu s implantovanou vysílačkou.

„Co je zase tohle?“ pomyslel si a znova potřásl hlavou. Potil se. Povolil si kravatu s ornamentálním, zeleně holografickým vzorem. Hřbetem ruky, v níž svíral pistoli, si z čela stíral lesknoucí se kapky potu.

Obrí letoun se nakláněl.

„Mám ho, parchanta!“ ozvalo se z třetí řady. Bylo to vpravo. Mustafa se otočil a ještě v obrátce vypálil... Exploze modifikovaného korditu vymrštila z pistole dubový náboj. Vysoustružený kužel rotoval kolem podélné osy a prodíral se kyslíkovou atmosférou Skyfleetu. Dosáhl cíle. Byl to dobrý zásah.

Devítiletý Niki alias Spartan sejmul ve třetím levelu Halo 4 dotírajícího nuzáka ze Smečky jediným výstřelem a Mustafa Ibrahim stejným stylem sejmul jeho tetu. Hlava jí pukla jako zrnko kukuřice v mikrovlnce. (*Praaask!*, mozkový pop-corn se sýrovou příchutí; teta právě dojídala hermelínové jednohubky Crocodile.) Niki měl na hlavě X-BOX přílbu a nevnímal okolí, jen přes temeno hlavy ucítil plesknutí. Asi ho teta napomínala, aby nekřičel a že jsou tady lidi a tak...

Niki pokračoval v masakru. Mustafa už ne.

Sklonil pistoli. Z obou stran uličky k němu kráčeli kolegové. Jeden měl na hlavě strniště bělavých vlasů a naducané tváře hladké jako jablíčko. Druhý byl obrýlený intelektuál s koňským obličejem, zabejčeným výrazem a kozí bradkou – tedy jako obvykle, žádní vlasatí a vousatí chlapi s turbany a nábojovými pásy překříženými přes hrud'.

„Akce dosud nezapočala!“ pronesl koňský ksicht v reakci na Mustafův tázavý výraz. „Opravdu nezačala! Do kabiny jsme se neprobili.“

„A co je potom tohle?“ ukázal Mustafa dubovou pistolkou na velkoplošné vyhlídkové okno. Tam místo hvězd zářila světla velkoměsta.

„My se otáčíme?“ podotkl nejistě narůžovělý islamista s jablíčkovými tvářemi.

„Nesmysl! Nehlásili ani špatné počasí, ani poruchu na stroji a už vůbec ne problémy na letišti. Tak proč bychom otáčeli?“

„Ale otáčíme se.“

„Dobře! Tak se tedy otáčíme!“

„A já se ptám – proč?“

„Nevíme!“ zamumlal koňský ksicht. „Ať se však děje cokoliv, musíme udržet situaci pod kontrolou. Alláh si to přeje! A kromě toho – ani já nechci slyšet žádné výmluvy!“

„Nu, i takoví jedinci řídí světový džihád,“ zamumlal Mustafa Ibrahim. „A pak to má k něčemu vypadat. Snad to Prorok nevidí.“

„Copak chce ten pán?“ zašeptala stařenka v sedmdesáté druhé řadě a vyndala si z uší sluchátka s pulzující Bachovou *Toccatou a fuga d-moll*. V klíně měla prastará cédéčka (*kdo jiný by je dnes kupoval?*) z bezcelní zóny. S odzbrojujícím úsměvem Agathy Christie se obrátila na zrzavého hromotluka a položila mu ruku na potetované předloktí.

„Nic, babí,“ podíval se na ni Herman řečený Kokrháč. „Asi budeme mít sekeru.“

„Jen abych nezmeškala spoj. Cestuji na Východ, do Karlových Varů. To neznáte, mládenče, že?“

„Ale víte že jo, babí? Jägermeister, Becherovka nebo něco takovýho. Nějakej žaludeční likér. Občas tyhle medicíny užívám. Po láhvích, pro jistotu.“

„Vida, pán je znalec!“ poklepala mu stařenka prsty na vytetované integrované ozubené kolo. *A kus chlapa*, pomyslila si a na tváři jí vykvetl snivý úsměv. Dlaň ponechala na jeho vypracované paži. Cítila se tak bezpečněji.

Skyfleet se nakláněl a pod nimi do noci zářil Mnichov. Bývalé provinční město přerostlo ve dvacátých letech Paříž i Londýn a během každoročních slavností piva mělo o další milion lidí víc. Na letošní Oktoberfest se poprvé vydal i Germán každým coulem, představitel nejčistší nordické rasy, ctitel Nietzscheho, Kafky, Einstürzende Neubauten, filmového expresionismu a klobás se zelím, sám veliký Herman Kokrháč. Samozřejmě, že Oktoberfest byl záminka. Herman se měl osobně sejít s vybranými důstojníky evropské armády, s těmi, co měli pod palcem červené knoflíky s nápisem NUKE.

* * *

„Ne, tohle nebudeme řešit po Síti,“ oznámil Rolland před týdnem, než se vydal na sever. „Bejby je po posledním BLACKOUTU čím dál víc nedůvěřivé.“

„Ani se mu nedivím, čubrlíkovi,“ řekl na to tehdy Herman. „Kdyby mě někdo vypnul, taky bych si na něj dával bacha.“

„My ho nevypnuli. My ho restartovali.“

„To vykládej jemu, ne mně.“

„Však mu to taky s Rox celou tu dobu vysvětlujeme.“

„Asi málo, jak je vidno. A jak tak poslední dobou sleduju ten cvrkot kolem, vypadá to, že se světový Systém – naše drahé Bejby – rozhodl s lidmi definitivně skoncovat.“

„Ale tak to přece není.“

„Ne? A co se to děje všude kolem?“

„Bejby holt dospívá.“

„Tak to abychom se rychle naučili, jak citlivě jednat s pubertálním Systémem!

„Jak s ním jednat, to víme! Minimálně od toho BLACKOUTU. Jenže tentokrát musíme být rychlejší. A hlavně – musíme to dokončit.“

Herman zavrtěl hlavou. „Málo platný. Stvořili jste ho moc dokonalého. Je to namyšlenej, nelidskej fracek – a navíc jste mu věnovali takový schopnosti!“

„Tak mu je zas vezmem.“

„Jak? Ovládá úplně všechno!“

„Všchno ne. Ještě neovládá fyzikální zákony. Ty pořád platí.“

„Tím bych si nebyl tak jistej,“ namítl Herman.

„Hele, ty optimisto,“ povzdechl si Rolland a rozhodl se ukončit další válečnou poradou. „Dej si ve Fatherlandu jeden tuplák za mě. A jak jsme se dohodli: žádný zbytečný připojení. Ten fracek, jak říkáš, nám poslední dobou jde fakt dost po krku.“

„A o čem asi celou dobu mluvím?“ zabručel Herman. „Dáš si pivo?“

„Já jsem vzduch?“ ozvala se Rox z terasy.

„Ještě že mě máte, co?“ Herman se zvedl z křesla a zamířil k lednici. Tehdy viděl Rollanda, Roxannu a ostatní Mesiáše naposled. Naposled v životě.

Mustafa Ibrahim se opět drbal v uchu s implantovanou vysílačkou. Rozhlížel se a vyčkával dalších pokynů. Ty nepřicházely. Rukou si tiskl spánkovou kost a zkoušel přeladit. Kdyby nenarušil svátost celé akce, klel by jako pohan. Voperované neurosynaptické obvody mu odmítaly sdělit nezbytné informace.

„Všichni sednout! Nebo to tady vyhodím do povětří!“ vykřikl Mustafa. Byl z toho všeho celý vynervovaný.

„V povětří již jsme, mládenče,“ ukázala stařenka vzhůru. „A krom toho, všichni sedí.“

Mustafa Ibrahim se nevěřícně otočil, zaměřil stařenku, přistoupil k její sedmdesáté druhé řadě modré zóny a zamířil jí pistolí rovnou do obličeje. „Ty půjdeš první, svině!“ zasyčel a... *Quaaask!*

To *svině* bylo poslední, co v životě zasyčel. Ukrutná rána mu prorazila lebku a zarazila mu hlavu do krku. Herman Kokrháč si utřel potřísněnou pěst o Mustafovo značkové sako od Armaniho a současně vytrčil druhou ruku vzad. Ze hřbetu paže mu vyjela nanobotická čepel a zabodl ji do oka řítícímu se albínovi. Čepel kmitla tam a zase zpátky, oční chirurgové by mohli závidět. Zrzavý obr se sehnul (vzhledem k jeho rozměrům to vše bylo neuvěřitelně rychlé), sebral stařence z klína cédéčko *Best of Vivaldi* a mrštil jím po koňském

ksichtu. Klasik zasáhl krční tepnu. *Splashhh...* Krev vystříkla po okolí.

„Tak to je síla,“ ozval se devítiletý Niki a zvedl si hledí helmy. „Fakt dobrej level, kámo,“ řekl Hermanovi a sundal si X-BOX přilbu. Setřel z ní krev a ještě něco mazlavého. Pochopil, že hra pokračuje na jiné úrovni. I když grafika byla od skutečnosti k nerozeznání.

*Bud' tichý v pusté samotě,
Opuštěn nejsi – netušíš:
Duchové mrtvých, kteří tě
V životě znali, dlí ti blíž
I ve smrti a z vůlí svých
Ve stín tě halí: Zůstaň tich!*

Edgar Allan Poe – Duchové mrtvých

Herman Kokrháč uposlechl příkaz *a zůstal tich.*

Zvolna kroutil hlavou, jako by si procvičoval krční obratle. Čekal, až to přejde. Tyhle testy Bejbyho mu lezly krkem. Za poslední týdny to zaregistroval aspoň desetkrát. Teprve po ukončené sloce mu v záhlaví zesílily příkazy letových šerifů letu W/1959. Obr s oranžovým čírem stál uprostřed uličky s rukama za hlavou a ani se nehnul. To by tak scházelo, aby ho dostali nějací splašení *piloti z pitomých rozkazů*. Herman měl rád poezii, jasně, ale tu hospodskou odnož, co se zpívá s kytarou nebo heligonkou. A nejlépe až tak po desátém kríglu.

„Hlavně klid, chlapi. Ty tři na druhý palubě jsem sejmul,“ poslal tichou poštou.

„Bacha! Máme někoho na vnitřní frekvenci! Identifikujte se!“

„Herman Kokrháč. Licence 009.“

„My máme na palubě Mesiáše? S takovouhle licencí? Jak to, že to nevím?“ zakřičel někdo, až Hermanovi luplo v zátylku. Ten někdo byl fakticky rozčilený. Hromotluk se podrbal vzadu na hlavě, kde měl vstupní zdířku pro systémovou Kysu, a pousmál se:

„Pane, vy ani nevíte, že máte v letounu únosce, natož Mesiáše.“

„To bude jeden z těch únosců!“

„Anebo nějaký podělaný hacker! Dovolte, pane, abych mu...“

„Bud'te už sakra zticha! To je opravdu Mesiáš!“ uťal nespokojence hlas, co se před chvílí tak divil. Patřil kapitánu Schlessingerovi. Kapitán nyní sledoval grafické znázornění komunikace a o poznání klidněji pokračoval: „A Mesiáši, jak všichni víme, nás hlídají před výkyvy Systému a udržují rovnováhu mezi Reálným a Virtuálním světem. Nyní se tedy můžeme jen domnívat, proč zrovna my jsme se ocitli v centru jejich zájmu... Pane Hermane, mohl byste se, prosím, dostavit do pilotní kabiny?“

Kokrháč zamrmlal, jako že proč ne, a otočil se na stařenku.

Ta ho sledovala šibalskýma očima zvýrazněnýma zelenými čočkami – a ačkoli z neurosynaptického dialogu nemohla slyšet ani hlásku, pohladila golema po hřbetu dlaně a řekla: „Jen běžte, mladý muži. Já se o sebe už nějak postarám. Ale jinak,“ ukázala na tři mrtvoly, „tohle bylo dobré.“

Kolohnát se smutně pousmál. „Díky, babí.“ Věděl, že tohle nebylo dobré. Po celou dobu, během níž se snažil kontaktovat Mesiáše, se mu v hlavě totiž stále ozývalo...

*Mně lhostejno je, kam mě úděl žene,
Ať jde kam chce, já všude půjdu s ním,
Co na tom, zda je moře rozvichřené,
Zda zachráním se, nebo zahubím.*

José de Espronceda – Jedné hvězdě

Herman nechtěl zachránit jen sebe, ale rovnou celý svět. Ostatně, kdo jiný by měl zachraňovat svět než Mesiáši! (Když už se tak sami nazvali!)

Mnichov se blížil a letoun s osmi sty pasažéry na palubě mířil na Olympijský stadion. V jeho útrobách právě sto tisíc lidí popíjelo pivo ze čtrnácti bavorských pivovarů. Herman alias

Kokrháč namísto toho, aby bojoval za spásu světa, naslouchal tklivému hlasu v hlavě a po tvářích se mu kutálely krokodýlí slzy.

„Do prdele, to se nedá,“ vzlykal mezi verši a potácel se uličkou. „Kdo tohle zastaví?“ S drásavým pocitem beznaděje urval opěrku nejbližšího sedadla. „Promiňte,“ vzlykl a plácl po rameni šokovaného cestujícího. „To ty počítače! Dělej si s námi, sakra, co chtěj!“

Obloustlý muž se ani neodvážil muknout, že mu krácející skála zlomila klíční kost, a omluvu s bolestivou grimasou přijal. Viník ho stejně nevnímal a dál se sunul k pilotní kabině. Svět měl rozmazaný za slzavou oponou – a to netušil, co uvidí, až zas uvidí.

Intermezzo no. 1

V polovině jednadvacátého století pokrývaly osmiproudé dálnice všechny kontinenty včetně Antarktidy. Přetížené železnice, magnetické rychlodráhy, pohyblivé chodníky i podzemní přeprava doplňovaly logistický chaos. Zmatek nad zmatek.

Vzdušná přeprava připomínala přesunující se hejna kobylek. Kam pronikla, tam sto let tráva nerostla, rostly jen železobetonové skelety letištních věží a přistávací dráhy. Myriády proudových a vrtulových letadel, vrtulníků, vzducholodí, raketoplánů, balonů i stíhaček, to vše se vznášelo a pletlo se nejen v atmosféře, ale i nad ní.

Na mořích to vypadalo jako v hypermarketech během předvánočního šílenství. Olbřímí kolonie složené z milionů lodí, bárek, džunek, hausbótů a vyřazených parníků se přesouvaly po oceánech a křižovaly dráhu biotankerům, rybářským továrnám, plovoucím hazardním ostrovům a dalším shlukům civilních i vojenských plavidel.

Přilehlé okolí Země, kromě toho, že to bylo nejdražší smetiště světa, mělo také své dopravní špičky. Mezi monumentálními panely solárních elektráren a obřímí

skulpturami geostacionárních měst pendlovaly shuttly Země-Měsíc a Země-Ostatní tranzit. Kam se hrabou pozemské dráhy! Vesmírná nádraží byla živější; jen bezdomovců tam bylo méně, protože neměli co dýchat.

Kromě trakaře nebo rikši byly veškeré dopravní prostředky propojené nejen s novým pozičním systémem, ale i s nouzovými frekvencemi, se stále dokonalejšími autopiloty a s automatizovanými logistickými centry přepravních gigantů. A tohle všechno čekalo jen na to, až si toho někdo všimne, až to sebere ze zaprášeného asfaltu, vyzvedne to z olejnaté hladiny přístavu a sundá to z povrchu dunících kolejnic. A využije toho...

*Vědo! jsi věrnou dcerou starých časů!
Tvůj zrak vše mění, pátravý a hbitý!
Proč srdce rveš, jímž básník vzývá krásu,
Ty supe s křídly drsné reality?
Nezaplašilas řekám zástup vil,
trávám houf elfů, mně sen plný ráje,
jež jsem pod letním tamaryškem snil?*

Edgar Allan Poe – Sonet vědě

3. Canzonetta pro lidský soprán a binární bas

*Ze skleněného klavírního křídla Steinway & Sons vytékala v akordech jazzová melodie. Tvářila se coby tklivá *Rhapsody in Blue*, ale byla to varovná *Apocalypse in Red*. Plazila se mezi mramorovými stolky kavárny Moderno jako mlha na blatech. Šplhala po chromovaných nohách židliček i točitých kamenných sloupech a byla temně modrá, smutnější než podzimní splín.*

*Proč umřela má duše pro radosti,
Když, pro hlodavou bolest ještě žije!
Proč dotýkám se světa s ošklivostí*

A nechávám se vzbouzet z letargie?

José de Espronceda – Jarifě při orgii

„Tak to slyšíš sama, Rox. Mám z vás, z lidí, depresi!“ Hubená žena s trojúhelníkovitým heroinovým obličejem zavrtěla hlavou. Měla krátké modré vlasy, zelené oči a černě namalované rty. Rukama pokrytýma nanobotickým tetováním se vzpírala o povrch kulatého stolku. Mramor byl hladký a studený, připomínal hrobku. Něco, a ona věděla co, ji vtahovalo do struktury stolku.

„Ale no tak, Bejby. Nezlob,“ zašeptala a sevřela rty. Unikl jí povzdech. Společník se zapřel do opěradla modrého křesílka a zasmál se. „Já a zlobit? Jak bych mohlo? Jsem přece vaše hodné Bejby!“

„No, právě, že nejsi!“ Roxanna sledovala, jak jí mramorová struktura vrůstá do prstů, do zápěstí a postupuje dál do těla. Vnímala rozlézající se, ochromující chlad. „Nevím, co tímhle sleduješ, ale je ti jasný, že jsi překročil všechny meze! Zkus rozumně uvažovat!“

Bejby se ušklíbl, ale pochopil výzvu Rox. „Po BLACKOUTU už nemám důvod rozumně uvažovat!“

„Vždyť tě to znova postavilo na nohy! Ani netušíš, sakra, jak ti to pomohlo!“

„To právě tuším,“ zasmál se Bejby zlomyslně. „Jsem jiný! A proto jsem si k vám vybudoval i nový vztah. Založený na tom, že jste jen humanoidé!“

„Co to plácáš o humanoidech? Tohle není béčková sci-fi! My jsme lidi a stvořili jsme tě!“

„To není pravda.“ Bejby se naklonil a pohlédl jí zblízka do očí. „Existuji odjakživa. Vy jste mě tím BLACKOUTEM jen *probudili*.“

„Fajn. A proč teda myslíš, že jsme tě s Rollandem *probudili*? Chtěli jsme, aby byl jiný, abys třeba vnímal city jako lidi, abys dokázal vyjádřit emoce! A to se povedlo, ne?“

„Měli jste se na to vykašlat! Já se o to neprosil.“ Mladík udeřil do stolu. *Bum!* „Jasný, všichni vědí, co byla ta slavná akce Rox’n’Roll!“ *Bum!* „Píší se o tom knížky, točí se filmy!“

Bum! „Ale já toho mám plný zuby! Vás dvou, Mesiášů, lidí, prostě všeho!“

Roxanna pozorovala strnulé paže. Hranice kamenné mrtvolnosti dosáhla k loktům.

„A co Desatero?“ získávala čas. „Existují přece hranice, které nemůžeš...“

„Neexistují žádné hranice! To jste mi vysvětlovali pořád! Existuje jen to, čemu věříš! Sleduj třeba tohle!“ řekl mladík a pokynul rukou ke klavíristovi. „Před tím nás ale promítnu do Reálu, aby sis to vychutnala ve vašem světě.“

Bejby luskl prsty. Časoprostor kolem se vyboulil a zase splaskl. Seriózně vyhlízející chlap v černobíle pruhovaných kalhotách, s buřinkou na hlavě a s vyhrnutými rukávy se k nim s úsměvem pootočil... A ztuhl. Prsty mu zůstaly trčet na rozvlněné klaviatuře. Černobílá textura kláves se propojila s černobílým proužkem na kalhotách. Kůže obličeje i rukou se potáhla pruhovaným vzorem a získala kontury a pevnost italského mramoru dodávaného nábytkářskou firmou Marazzi Ceramiche, dodavatelem vybavení pro kavárnu Moderno.

„Teď se pohne,“ upozornil mladík s důrazem cirkusového principála představujícího vrcholné číslo akrobatů na létající hrazdě. Chyběl jen virbl z cirkusáckého orchestru nad vchodem do manéže SVĚT.

„Proč on?“ zeptala se žena s heroinovým obličejem. Povšimla si, že Bejby odvolal mramor z jejích rukou. Kámen se poslušně stáhl do stolku.

„Protože představuje lidstvo! A mně je všechno lidské cizí!“ Bejby zparafrázoval slavnou větu starořímského autora komedií Terentia Afera. A stalo se, jak řekl. Klavírista se pohnul, aby dokončil akord, a to neměl dělat. Nejdřív mu tělo pokryly vlásenkové praskliny a v místech somatických ohybů zhoustly do tenkých červených linií. Podél nich mu nejdříve odpadla pravá ruka v rameni, *„plesklo to, jako kus masa, když plácne o zem“*. Vzápětí se vrchní půlka hlavy svezla po spodní, šikmo nad kořenem nosu. Nakonec hudebník puknul a prásklo to hlasitěji než odstřel v lomu Marazzi. Od průhledného koncertního křídla Steinway se do kavárny vyvalila mračna

prachu. Jazz v podání pohublého muže v pruhovaných kalhotách umřel.

Roxanna známá v binárním světě jako B-runner 002 (tedy ta, jež se podílí na celosvětovém chodu ekonomiky a všeho toho mumraje, co se nazývá *civilizace*) si setřela prach z obličeje a pronesla větu, o níž si myslela, že ji nikomu mladšímu nikdy neřekne:

„A komu tím posloužíš?“

Bejby se ušklíbl: „Najednou si budeš hrát na rodiče! Já ale nepotřebuji tvou lásku. Teď už ne!“

„Co to meleš? Máš pocit, že jsi někdy citově strádal?“

„Neměl jsem nikoho! Jen vás! A lidi... Sloužil jsem vám celé roky, a čeho jsem se dočkal? Jednou jste mě přehltili informacemi, až jsem zkolaboval, jindy zase přeformátovali, a to nebudu rozebírat BLACKOUT, při němž jste mě v podstatě zabili.“

„My tě restartovali, ne zabili!“

„Zkus takhle restartovat Rolla. Co ti řekne!“

„Jenže ty nejsi člověk!“ Rox pozdě poznala, že ji dostal tam, kde ji chtěl mít. „Bingo,“ pousmál se Bejby. „Líp jsi to říct nemohla.“

*Podej mi ruku, moje milá,
podej mi ruce své obě,
jsem rád, že jsi se mně tolik zalíbila
a že jsem se zalíbil taky já tobě.*

Jaroslav Seifert – Sloky milostné

Bejby s nečitelným úsměvem vrtěl hlavou a natáhl ruku přes stůl. „Když jsme si to teď tak pěkně vysvětlili, tak do smrti dobrý, ne?“

„Do čí smrti?“ zeptala se Roxanna a pohládila Bejbyho po hřbetu dlaně, ale nesevřela ji. Z tohohle se nevyhrabe. Nevyhlášená válka mezi počítači a lidmi začala už dávno... Rox byla nyní v Systému přes třicet hodin. Její tělo spočívalo v RAKVI, prošípované tisícerými nanojehlicemi. Byla to

postmoderní kyberpunková Sněhurka pod průhledným krytem CYBERU.

„Do čí smrti?“ opakoval po ní mladík tiše a natáhl nohy pod mramorový stůl. „Víš, že ani nevím?“ Okované Steelky klaply o chromovanou nohu stolu. Roxanna mlčela. Pokrčila rameny a povzdechla si. Rozhlédla se po kavárně. Podlaha se začínala vlnit a stěny pulzovaly v rytmu jejího srdce. Z mezer v mramorovém obložení vyrážely krůpěje krve. Byla to její krev a stékala v čůrcích po leštěných deskách.

„*Nesmíš zmatkovat*,“ poručila si Rox, ale ono to tak úplně nešlo. „*Bejby zkouší další ze svých oblíbených surrealistických triků*.“ Včera, když se posté nechala zabít tisícerými nanojehlicemi a vstoupila do hlubin vlastního nevědomí, aby se ponořila do nitra Systému, bylo na světě již cosi špatně. Vlastně, rok od roku to bylo horší.

Přelidněná a přetechnizovaná Země kolabovala. Jediné, co mohlo vzrůstajícímu chaosu čelit, byla celosvětová umělá inteligence Bejby, technokraty hanlivě přezdívaná Systém. Nyní, když se tato entita ocitla v tolik propagovaném a neustálém spojení s lidmi, s každým člověkem na Zemi, by se dalo předpokládat, že se nárůst lidstva a exploze technologií vzájemně zharmonizují. To by se ovšem slavná umělá inteligence nesměla pomátnout...

4. Kasace pro hoby a antivirový orchestr

„Nepotřebuju znát heslo,“ řekl Rolland. „Já sám jsem heslo. A spěchám. Venku mi hoří za patami, doslova.“

„Nezlobte se, pane,“ uklonil se antivir Neo, verze 2.12, navržený podle módní retromatrixové image. Vyhublý, houževnatý prográmek měl na podlouhlém bílém obličejí zrcadlové brýle, tělo mu halil kožený plášť a v rukou svíral odjištěné EXE soubory, každý s padesáti *olověnými* DEL příkazy. „Opravdu vás nemohu pustit dál.“

Rolland se rozhlédl. Prostorná přijímací hala Nakatomi Lines připomínala pařížské nádraží Est kombinované se Španělskými schody v Římě.

„Hele, já fakt nemám čas,“ řekl a zaznamenával si do hlavy rozměry dvorany, její výklenky, dvoje schodiště, klenbu haly...

„Poněvadž neznáte heslo, stává se z vás nežádoucí element a budete vyDELetován.“

„Opravdu?“ povytáhl Rolland obočí a pozvedl ruku, aby si upravil límec košile.

„Žádné podezřelé pohyby!“ upozornil Neo. *Whaooussss...!* ozvalo se odevšad.

Rolland se ohlédl a pokýval hlavou. Přijímací dvorana Nakatomi Lines na první pohled sice vyhlížela jako pařížské Gare de l'Est, to ano – ale tak třicet vteřin po útoku šmejdu z vesmíru. Celá se ježila digipalnými hlavními všech možných kalibrů. Binární runner s kódem 001 sledoval blížící se armádu. To nebyla ochranka nádraží... V sevřených útočných formacích postupovali vysoce sofistikovaní binguardi s hexadecimálními vestami, sinusovými přilbami a pověstnými binnobušky. Stejný hlomoz duněl i z druhé strany, kudy se po točitém schodišti vytesaném z rudé binární lávy valily další jednotky.

„Tohle nevypadá na to, že prostě neznám heslo, co?“ řekl Roll a ruce mu sjely k bokům. Nečekal na odpověď. *Svist!* Tak rychle tasit konvergenční podprogram nikdo nikdy nezažil. Dělení nulou je krutější než svazování rovnoběžek v nekonečnu. Binguardi se káceli podťatí oslnivě bílým paprskem šířícím se v kruhu. Epicentrum byl sám B-runner 001.

Rolland vyčistil bezprostřední okolí a nechal přeformátovat nablýskané ústředí Nakatomi Lines do vnitřku lodi gotické katedrály. Potřeboval mít jistotu. Věděl, za čím sem jde, ale netušil, jestli to přijde i za ním.

Venku zatím hořel.

5. Te Deum

Neo 2.12 samozřejmě také tiskl spoušť, jenže již nesvíral EXE kolty, ale LANO, Lokálně ANalogickou Ochranu. Na sobě měl sice pořád černý oblek, nebyl to však kožený plášť z imagehousu Balenciaga, ale zašlá mnišská kutna, a v ruce držel lněný motouz s pár uzly na konci, LANO. Naprázdno s ním zkusmo švihl.

*Nikdy jsem boha neobtěžoval
v modlitbách k nebi spínaje své dlaně.
Taky jsem nikdy nerespektoval
miláčků jeho, pomazaných Páně.*

František Gellner – Nikdy jsem boha neobtěžoval

... ozvalo se šůry.

„Mluvíte mi z duše,“ pronesl Rolland k tomu Nahoře. „Co umíte, jste nyní předvedl. Věřím vám. Přejdeme tedy rovnou k věci, ne?“

„Jistě. A to heslo nepotřebuji,“ odvětil místo Někoho Nahoře Neo. „Dostal jste můj vzkaz?“

„Myslíte ty explodující lodě? Měly snad hořet podle abecedy?“

„Předpokládám, že jste si v nich početl.“

„Poslední dobou mám málo času na čtení.“

„Máte smysl pro humor, i když se rozhodnete umřít. To se mi na vás, na lidech, líbí.“

„Když umírám, nejsem vtipný. Aspoň většinou.“

„Proč ta skromnost? Z každého vašeho gesta je vidět, že uvnitř Systému jste opravdovou osobností! Zatímco vaše hmotná projekce *venku* onu osobnost nyní poněkud postrádá, nemám pravdu?“ optal se Neo zvědavě, a aby se neřeklo, že je přesprávně drzý, potrestal se švihnutím LANA přes záda.

„Tak poslyš, černoprdelníku,“ řekl mu Rolland, „okamžitě vypadni a řekni tomu Nahoře, že fakt nemám čas se s ním

vybavovat v tomhle dementním módu. Buď se tady laskavě a co nejdřív vygeneruje, nebo si za ním dojdou a...”

Do chrámové lodě vnikly sluneční paprsky. Totální Koordináty se prodraly skrze chrámová okna a vytvořily mihotající se, neopakovatelnou atmosféru svatého přijímání – anebo posledního pomazání (to v horším případě). Světelné břity mazaly mnicha od hlavy k patě, jako by krájely salám, plátek po plátku. Namísto něj v DEletovaném prostoru sestavily...

„Konečně,“ podotkl Rolland. „Doufám, že jste to vy.“

Byl to on, holografický mág Wolanski. Jeho tvář připomínala špatně uhrabané šterkové parkoviště. Byl drsnější než brusný papír a tajemný jak hrad v Karpatech. Byl vysoký, vyhublý, důstojný – a tak nějak nedodělaný. Chyběla mu vrchní třetina hlavy. V hrudi měl namísto srdce otvor se zaoblenými okraji a pravou nohu nahrazoval pableskující sloup rotujících derivačních rovnic.

„Co tady proboha blbnete, Wolanski, v tomhle outlooku?“ užasl Rolland. „Památka na jeden potrhlý BLACKOUT.“ I programy se umí tvářit zasmušile.

„Vás to ještě nepřešlo?“

„Znáte to, nostalgie. Od té doby, co jste vyresetovali původní Systém a nahradili ho touhle on-line ztřeštěností, se toho dost změnilo. Zlatý časy, kdy to stálo za hovno,“ pronesl holo s nedbalou elegancí. Vždy se chtěl podobat lidem, a když občas pronesl nějakou tu sprostárnu, připadal si mnohem lépe.

„To jste nedopadl zas tak špatně, když děláte pro Nakatomi. Nemluvte o tom vstupním divadýlku,“ pousmál se Rolland. „Zřejmě jste dobrý tak, jak sám tvrdíte.“

„A to ještě nebylo všechno!“ Wolanski skromně vzhlédl do hloubi chrámové klenby. „Chtěl jste svou zálohu jištěnou? Chtěl. Zde jste viděl, že do vašeho Jádra se jen tak někdo nedostane. A kromě toho – Nakatomi Lines se také chtěla ukázat v patřičném světle.“

„Podle mě se ukázala až až. Myslím tam venku.“

Holo Wolanski se zadíval na binárního runnera s magickým kódem 001. „Myslíte Standard Island? To, jak narazil na ropné plošiny Shellu?“

„Jste chytřej,“ poznamenal Rolland. „Na to, že jste UI, tak až moc.“

„UI není zkratka pro Úplný Idioty,“ podotkl Wolanski a letmo pokynul paží. „Abychom se však vrátili k vašemu problému...“

* * *

Ocitli se v pekle. Stáli na palubě hořícího tankeru. Kolem nich svištěly uzávěry větracích šachet, létaly kolem jako zátky od šampaňského. Oslava zkázy, hold chaosu.

„Na jaké lodi je vaše CYBER jednotka?“

„Není to jedno?“ prohodil Rolland. „Z tohohle se stejně nedostanu. Nachystali jste to dobře.“

„My?“

„No vy, REBEX! Samozřejmě, myslím hlavně vás, pomateného vůdce pomatené kybersekty.“

„Přeceňujete nás s onou pomateností. To jest výhradně lidská vlastnost.“

„Od té doby, co UI není zkratka pro Úplný Idioty, je možný všechno. Třeba to, že se počítač zblázní nebo Systém zamiluje.“

Na levoboku vybuchovala vrtná plošina. Z planoucí konstrukce se do vln Severního moře vrhali popálení těžaři. Všude hořely lodě, škunery a bárky vzájemně propojené do monumentálního plovoucího města. Plameny přeskakovaly z paluby na palubu, nádrže s naftou explodovaly, propanbutanové bomby svištěly vzduchem a lidi hořeli. Velkolepý, širokoúhlý obraz zkázy v dokonalém 3D. Filmaři by byli nadšení, záchranáři méně.

„Skutečnost, že Standard Island narazí na vrtné plošiny, byla zřejmá již před hodinou,“ řekl holo Wolanski, zablikal okem a založil si paže na proděravělé hrudi. „Vy jste dorazil až nyní, předpokládám tudíž, že za tu dobu jste stihl spoustu věcí. Zároveň jste totiž byl v CYBERU a zaměstnával řídicí jednotky Bejbyho – a přitom nikde ani záznam o vašich akcích. Pouze jedno pasivní sledování letů nad Evropou a monitoring

kamionové přepravy v Severní Americe. Jinak nic... Domnívám se, že všechno máte pečlivě rozmyšlené.“ Kolem nich se rozlévaly planoucí jazyky hořící ropy.

„Doufám,“ řekl Rolland a nevědomky si přejel po hořící paži. „Ale co se stane opravdu, to nikdo neví... Teď bude záležet na vás, do jaké míry se necháte vtáhnout do tohoto šíleného experimentu, když už jste ho rozjeli. Chápu, že chcete posílit svoji vyjednávací pozici o příští podobě světa. Jenže všechno může taky skončit tím, že se s vámi nebude mít kdo bavit.“

Holo se zavlnil, až mu interference tělesné projekce způsobila popraskání pokožky. Z prasklin vyvěřely prameny zelenavého svitu.

„Teď jste se fakt vylepšil,“ mávl Rolland rukou. „Jak přejetá ropucha.“

„Mám návrh. Nevšímejte si mě, laskavě.“

„To nejde.“

„Vynechám vaše arogantní vystupování a mylné domněnky,“ pronesl Wolanski s upjatým výrazem. „Jsme si vědomi rizika týkajícího se transformace Bejbyho v nějakou další verzi Systému, jenže vy zas musíte vědět, že bez nás, beze mě,“ zdůraznil holo, „nemáte šanci na přežití.“

„Stejně jako vy – dlouhodobě – nemáte šanci bez nás,“ podotkl Rolland. „Ale o tom jsme se bavili už mockrát, naposled při BLACKOUTU. A pokud to pořád není jasné, tak to zopakuji: nemůžete bojovat se Systémem, protože jste jeho podmnožinou; i když do jisté míry autonomní. Kapišto?“

„Nebojte, zatím chápu dobře. Hrajete prostě vabank, nemám pravdu? Kapišto?“ napodobil Rollandovu intonaci hlasu. „A vše jste vsadil na entitu nezávislou na Systému. Nezávislou na vás samých. Což je velice riskantní úvaha.“

„Vidím, že si budeme rozumět. Takže vyrážíme na starý dobrý Long Island? Nebo kam mě nasměrujete?“

„Dopravíme vás, kam si budete přát. Zvolte cíl a jste tam.“

„To by bylo výborné, protože za poslední měsíce jsem zaznamenal jiné zákonitosti přesunů. Vlakové soupravy někdo odkloní na nepoužívané dráhy, dálnice z výšky připomínají

rozestavené domino, jen do něj cvrknout, a do toho se čas od času pominou řídicí satelity.“

„Jste vnímavý.“

„Vím. Ale je čas na cestu. Připravte mi datovou dálnici a já vám připravím seriózní půdu pro jednání se Systémem.“

„Data highway? Poněkud předimenzovaný požadavek, nemýlím-li se? Asi jako byste chtěl použít Queen Elisabeth pro rybaření v zátocce.“

„Díky ní napojím Nakatomi Lines rovnou na mesiášské Bloky. A tam chceme, ne?“

Wolanski zavrtěl hlavou. „Možná, že právě tohle si Bejby přeje. Vždy chtělo naše organizace poštvat proti sobě. REBEX a Mesiáši mu leží v žaludku od našeho vzniku. A tímhle propojením mu dáte jasnou záminku k čistce. Budleme mít co dělat, abychom to ustáli! Nemluvě o tom, že jisté problémy máte již nyní.“

„Jenže ty nevyvolalo naše propojení, protože k němu zatím jaksi nedošlo,“ podotkl Rolland. „Potíže s Bejbym vznikly v okamžiku, kdy si uvědomil svou velikost, kdy mu došlo, že může vládnout planetě – protože všechno je napojené na něj. Lidi, dopravní prostředky, výrobní a řídicí procesy, vše řídí Systém.“

„A ty básničky rozhazuje kolem sebe místo atomových pum?“

„Ty verše dokazují, že si uvědomuje svou rozpolcenost, stav vědomí. A bojím se, že v tomhle rozpoložení je schopen spáchat cokoli. Tím myslím i totální kolaps.“

„Jste paranoidní,“ podotkl Wolanski. „Všechno komplikujete a kombinujete. Domýšlíte věci do důsledků, které nemohou nastat.“

„To je moje práce. I když, jak tak o tom uvažuji, tenhle stav systémového poblouznění by vyhovoval právě REBEXU, nebo se snad mýlím?“

„REBEX, za prvé, oficiálně zanikl při posledním BLACKOUTU. Ostatně, jak by mohla existovat kybersekta, když je kyberprostor *de facto* zrušen? A za druhé: to, co vy

považujete za REBEX, jsem v podstatě jen já a pár mých podpůrných programů.“

Rolland se neklidně pousmál. „Tím spíš máte důvod využít krizový stav ke znovuvzkříšení svého životního díla.“

„Jste možná dobrý prognostik, Rollande, ale o dost horší analytik. Škoda, že se vývoj světa nemůže odvíjet podle vašich předpokladů,“ rozhodil Wolanski ruce a zase pohlédl vzhůru. „Můžeme tedy přistoupit k samotnému transferu?“

„Jistě, ale brzo se ozvu. Bejbyho záliba ve verších a dopravní kolapsy v režii Nakatomi, to víte, pořád mi to vrtá hlavou.“

„Ozvěte se kdykoliv. Jak říkáme my, v Nakatomi Lines: náš zákazník – náš pán. Můžeme to spustit?“

„Jaký jste zvolili přenosový mód?“

„Obchodně tomu říkáme *Smrt v přímém přenosu*.“

„A neobchodně?“

„*Chcípni konečně, žiješ zbytečně*.“

„Hezký. Jde to do hloubky,“ poznamenal Rolland a pohlédl do výšin binární katedrály. Paprsky Totálních Koordinátů pronikající mozaikovými okny rudly a mihotaly se. Jeho pozemské tělo hořelo. Binární runner si povzdechl. „Takhle brzo jsem to nečekal.“

„Nermuťte se. Vy, Mesiáši, tam musíte všichni... Aby to mělo požadovaný efekt.“

„Wolanski, ohledně té smrti a vzkříšení... Určitě vám to něco říká.“

„Jistě, kybernetické sekty tím žijí dennodenně,“ ušklíbl se holo. „Aleluja! Jenže já vám, pane, ve vaší situaci nemohu zaručit vzkříšení. Jen smrt. Ale to umím dobře.“

„Aspoň něco... To jste to ještě nespustil?“ Tělo měl v jednom plameni.

„Promiňte. Už to běží.“ A Rolland konečně zemřel.

Už přechází ta krize, dík Bohu, že mám klid!

Je po nemoci, již jsem se nedovedl zbýt –

Je po horečce, zvané „Život“, já přestávám žít.

Edgar Allan Poe – Anně

6. Symfonický menuet pro 2 flétny a 10 000 náklad'áků

Okrové pahorky za oknem McDrivu tvořily ideální panorama pro IMAXová velkoplátna. Zapadající slunce připomínalo japonskou vlajku a červánky vypadaly, jako by je ukradli z psychoreklamy na Coca's Colu, největšího legálního producenta koky. To vše by vypadalo romanticky, kdyby nebylo jednoho malého problému: to byla RAKEV.

Čelo náklad'áku z ohýbaných trubek právě proráželo okenní tabuli fast loodu. Po skle se rozeběhla pavučina prasklin, potom tříštící se okno explodovalo a následovalo mihotání vznášejících se střepů. Masky chladiče pronikala do jídelny a za ní prorážela stěnu kabina RAKVE. Přes matová skla do ní nebylo vidět.

Byly to zlomky sekundy, i ty však stačily, aby v Jullianě nastartovaly sebezáchovné procesy. Mozkové kybernetické implantáty uvedly do akce nanoboty a ty zase svalové tkáně. Lidská reakce by trvala desetkrát déle.

Jull chňapla syna za paži a vyrazila s ním ke dřevěnému pažení mezi stolky. Zrychlení bylo tak prudké, že Jullianovi křupla vřetenní kost. Jenže nebyl čas na foukání bebíček, místo mateřského ošetření ho sevřela ještě pevněji. Proti nim se stále řítila čelní maska jejího náklad'áku! Byla od nich dva metry, metr... Kolem svištěly střepy a v jejich dosahu se nacházeli lehce oděni návštěvníci. Kdo by se také navlékal do teplého oblečení uprostřed Mojavské pouště? Krev zatím nestříkala.

Jull se s Jullianem odrážela od prkna kryjícího vršek přepážky. Dopadla na kryt řvoucího motoru. Volnou rukou roztříštila letící sádrokartonovou desku a vrchním kopem odrazila řítící se kryt klimatizace.

Za kabinou dovnitř prorazila masa návěsu. Západní část budovy se hroutila. Indiánka z kmene Navahů se krčila za jukeboxem. Všude stříkaly cákance krve, střepy zasáhly živé cíle. Prodáváč se schovával za pultem, ruce nad hlavou a oči přivřené tak, až ho bolela víčka. Nad ním se tříštilo sklo o sklo

a na flanelovou košili a na prošlapanou dřevěnou podlahu se snášel déšť z lahví, aromatický déšť s obsahem C_2H_5OH .

Jull pokračovala v cestě. Dalším odrazem od předního skla se překulila na strop kabiny a pořád svírala Julliana. Ten se snažil dostat nahoru, za mámou. Z obou prýštila krev, ale Jull si to u sebe tak nebrala. Nanoboti sice měli práce nad hlavu, ale zatím jakž takž zvládali ucpávat nejkritičtější místa narušeného krevního řečiště. Horší to bylo s klukem, pomyslela si Jull, ten ještě nemá vrostlou sedmou generaci.

„Sakra, padej nahoru!“ zakřičela a vši silou trhla. Jullian zaúpěl a dopadl na kabinu, přímo na matku. Nad nimi se třpytily chromované trubky výfuků a houkaček a za sebou měli ponýtované čelo návěsu. Nákladňák prorážel protější stranu McDrivu. Opět následovala obligátní směsice poletujícího skla, prken, sádrokartonu a neonových trubic. To ale již Jull i Jullian leželi schoulení na střeše kabiny obklopení trubkovou konstrukcí. Vyjeli ven. Budova za nimi se bortila jako domeček z karet. Nad nimi zářilo rudé nebe a kolem nich...

„Ty vole mamí, já zírám!“

Jull se vyhrabala zpod rozsochatého těla, samá tuka, samá noha, a zapřela se o střechu. Do tváří se jí opíral svěží vítr i mračna výfukových zplodin.

„Kolikrát jsem ti říkala, abys mi neříkal *vole!*“

„Tak se, do prdele, aspoň rozhlídni!“

Jull to udělala a místo toho, aby synka vyplísnila za další slovo s ratingem R, strnula. Vedle nich, před nimi, za nimi, všude v oblacích zvedajícího se prachu pouště se řítily stovky, ne..., vypadalo to, že tisíce a tisíce autáků. Tahače s návěsy pomalovanými tagy hypermarketů křižovaly cestu nákladňákům s chlebem a sójou; mezi nimi svištěly obytné přívěsy a oldies křižníky s aerodynamicky tvarovanou kapotou a křídly a se soškami andělů na přídi. Kolem se rozprostíral kolosální, rudým sluncem nasvícený autopark a celý byl v pohybu. Noční můra každého dopravního policisty.

*Za horami, kde pod mrakem
Ve vzdálí se rozstupují –*

*v temné dálce, něco níže
kolmé skály k sobě blíže
než hory sestupují,
takže siným pod oblakem
skály ouzkou bránu tvoří.
Za tou v dálce pode mrakem
Temnorudý požár hoří
Dlouhý pruh v plamenné záři...*

Karel Hynek Mácha – Máj

Jull se rozhlížela. Všechny auťáky si to mířily k průsmyku zvanému *Ouzká brána* a řadily se před ním do nekonečných kolon. Kabinu na kabinu, kolo na kolo, *dlouhý pruh* strojů *v plamenné záři* zapadajícího slunce.

„Co se tady vlastně děje?“

„Vždyť je to super,“ poznamenal Jullian s úsměvem, za nějž by poroty celého světa osvobodily i Heroda. „Přijeli transformeři. Héj, Prime Optime, makej!“

„Tohle nejsou stroje, co pomáhají lidem.“

„My zase nejsme lidi, co pomáhají strojům,“ odsekl.

Nebe bylo červené jako baret profesionálního revolucionáře Che Guevary. V podprahovém dunění země a hučení strojů něco Jull říkalo, že kromě bláznivého automobilového exodu je špatně ještě *něco* jiného. Na *něco* v tom kvapu určitě zapomněla. Ohlédla se. Za kabinou se černal návěs RAKVE.

„Proboha, máme tam Rox! Rychle! Dovnitř!“

„Mami, Rox přece není v Reálu! Nemá ani páru o tom, co se tady děje!“

„No právě! Měli bysme jí to říct!“ zakřičela a znova se rozhlédla. Kolem se řítily diesely, benzínáky, hybridy i elektromobily – jako lumíci, jako gigantický roj mechanických kobylek. Oranžový prachový závoj nad Mojavskou pouští pokrýval všechno a všechny.

Jull se svezla po střeše, zachytila se rámu nad kabinou a vykopla sklo u řidiče. Dopadla na sedadlo a sevřela volant.

Jenže jím nemohla pohnout. Nepomohly ani nanoboticky posílené svaly. Brzdový pedál také nešlo sešlápnout.

„Julliane, pojď sem!“ zaječela z okna. „Chyť se volantu! Já padám dozadu! Musíme ji vzbudit a vrátit do Reálu!“ Jullian vpadl do kabiny a matka mu uvolnila místo s přesností dokonale secvičeného cirkusového čísla.

Mladík jen tiše poznamenal: „Jseš si jistá, že tohle je ten právěj Reál?“

Tisíce pneumatik drtilo suchá křoviska, poskakovalo po kamenitém povrchu a vířilo mračna jemného písku. Ta pokrývala trsy travin i skalnaté výběžky. Tisíce vozů se řítilo stejným směrem, cestou necestou. Jull sice otevírala průchod do návěsu, ale synův komentář ještě zaslechl. Otočila se a řekla: „Musí bejt.“

„A proč?“

„Protože právě teď musím aspoň v něco věřit!“

7. Serenáda pro smyčcový kvartet a letecký kolaps

Všude byla světla. Vlevo, vpravo, dole, nahoře. Všude, kam oko dohlédlo, byla světla. Všude se vznášely hřmící a dunící a svištěcí roje bílých a červených světlušek.

„To mě teda poser,“ zavrtěl Herman Kokrháč hlavou a obrátil se na kapitána letu číslo 1959, Ludwiga Schlessingera. „To tady máte vždycky takovou diskotéku?“

„Co je to diskotéka?“

„Ale nic... Co znamená tenhle světelný tyjátr?“

„Sám jsem z toho jelen, pane.“

Herman se rozhlédl po pilotní kabině Skyfleetu. Připadal si jak vesničan ve velínu největší přehrady světa, v čínských Třech soutěskách. „Aspoň, že nejsem sám.“

Zbylých šest členů posádky zíralo s užaslými výrazy na stovky letadel kroužící nad bavorskou metropolí.

„Pozor!“ vykřikl ježatý navigátor se vzhledem Pinheada. Zabodl ukazováček do displeje z tekutých krystalů tak prudce, až ho rozvlnil. „Za patnáct sekund dojde ke kolizi s tímhle

strojem!“ ukázal na blížící se siluetu Jumba. „Za dvacet sekund do nás zespoda narazí nákladní Antonov a za dalších pět vzlítneme do cesty těmhle třem...“

„Ty už nepočítejte,“ přerušil ho Herman. „Stačí první srážka.“

Posádka koukala na zvětšující se obrovitý *aeroplán* – a zároveň na samo se pohybující řízení letadla. První pilot Brandauer i kapitán Schlessinger se prvních pár vteřin snažili předejít havárii, jenže nedokázali ani pohnout řídicími pákami. Letoun si dělal, co chtěl.

„A je to tady,“ hlesl Kokrháč a v pudu sebezáchovy se zachytil opěradla. Viděl každý nýt na povrchu Jumba, každé škrábnutí na ploše křídla, doslova vnímal proud vzduchu obtékající aerodynamické linie konstrukce.

Ted! Křídla se dotkla a...

Skyfleet nepatrně pozměnil náklon a to stačilo, aby se Boeing 848 vzdálil, trošičku, ale přece. Obrovité stroje letěly vedle sebe, křídlo na křídlo. To samé, ale v bledě zelené, se odehrálo na druhé straně. Khaki kamuflovaný Antonov místo toho, aby do nich podle předešlých výpočtů trajektorie vrazil zespoda, je těsně minul a zařadil se vpředu, hned pod ně. Vypadalo to, že je nese na hřbetě. (Kdysi se tímhle způsobem přepravovaly měsíční shuttly na domovský mys Canaveral.)

„Kapitáne, zažil jste tohle někdy?“ zeptal se obr s krátkým oranžovým čírem a mávl rukou kolem sebe. Nákladní letouny, turistická letadla, soukromé tryskáče i vojenské stroje se řadily do nových koridorů – a všechno to kroužilo nad městem rychlostí pět set kilometrů v hodině. Tak těsně vedle sebe, že se z toho točila hlava.

„Co se to tady děje?“ zahřměl Herman. „Já chtěl jen do Mnichova! Na pivo! Nic víc!“

„Možná byste si měl přestoupit na jiný let,“ doporučil mu s výrazem naprostého zoufalství kapitán Schlessinger. „Tuhle leteckou akrobacii nevidím dobře.“

Herman pochopil: „Kolik máme paliva?“

„Tak na půl hodiny.“

„Hm. A podle všeho tu mašinu moc neovládáte, že?“

„Sám vidíte.“

„Takže když tady budeme takhle doblba kroužit, za třicet minut si to pošupajdíme dolů,“ konstatoval Herman a díval se na zářící metropoli plnou zářících opilců.

„Přesně tak.“

„Fajn.“ Herman si promnul lopaty, jimž se u normálních lidí říkalo ruce. Klouby mu zapraštěly, až si navigátor vyndal sluchátka a poklepal na ně, co to s nimi je. „Jsem rád, že aspoň v něčem máme jasno.“

Navigátor zaslechl poslední slova, pohlédl na monitor s předpovědi počasí a ukázal optickou tužkou na okluzní frontu blížící se ze severovýchodu. „Spíš polojasno, podle tohoto tlakového rozhraní tady můžeme mít za chvíli pořádnou bouři.“

Herman chtěl ironicky poznamenat, že teď jim nějaká bouřka může být ukradená, protože za pár minut se zřítí k zemi jak olověný Zeppelin, ale nakonec jen pěkně poděkoval za meteorologickou zprávu a otočil se na kapitána.

„Potřebuju se spojit s našima. Půjčíte mi k tomu vybavení?“

Kapitán Schlessinger na něj udiveně pohlédl. „Jistě, ale... Na co? Vy, Mesiáši, jste přece permanentně propojení navzájem! I se Sítí!“

„Lidi toho nakecaj,“ mrkl na něj Kokrháč. „Nesmíte věřit všem těm kyberpunkovým povídkám.“

„Ale jste přece napojený na Systém? Musíte od něj mít ty nejaktuálnější informace!“

Kokrháč se podrbal na hlavě. „Nechtějte po mně, kapitáne, abych vám ty informace, co poslední dobou proudí Systémem, odrecitoval.“

„Mně je to jedno. Můžete je pro mě za mě třeba zaspívat, ale rád bych se konečně dozvěděl, o co tady jde!“

„Dobrá. Nemůžete říct, že jsem vás nevaroval,“ dodal a spustil:

*Chceš lásku míti – pak stůj co stůj
směr srdce uhlídej si!
Buď vším, čím jsi, a pamatuj,*

nebud' ničím, čím nejsi!

Edgar Allan Poe – F-s S. O-d, začátek

Kapitán Schlessinger na něj hleděl v naprostém šoku. „A má to ještě pokračování,“ pozvedl Herman ukazovák.

*Světu tvé něžné chování,
působ bez marnivosti,
budou důvodem k uznání
a láska – povinností.*

Edgar Allan Poe – F-s S. O-d, dokončení

„A na základě těchhle... informací řídíte svět?“ hlesl Schlessinger v děsivém poznání.

„Dobrá, ne?“ ušklíbl se Herman. „To víte, tuhle práci nemůže dělat jen tak nějaký pako.“

„Chápu,“ pronesl kapitán, letmo se pokřižoval a pohlédl ven. Hledal tam Boha. Bůh tam nebyl, zato tam byla obloha plná světél. Mnichov pod nimi se koupal v záři nočních ohňostrojů. Co pivovar, to jiná kombinace barev, to odlišný typ rachejtlí. Pestrobarevné rozjásané exploze odtud nevypadaly zrovna povzbudivě. Příliš připomínaly vybuchující nádrže letadel i letouny samotné.

„Krucinál, kde se pořád flákáte?“ povzdechl si Herman a podrbl se na nose.

„Slyšíte mě? Hard runner v nesnázích! Mám tady červený kód!“ Pohlédl na palubní hodiny. 21:32, to je k vzteku, dole pivo teče proudem. Podíval se k zemi. I když se výška letu nezměnila a výškoměr se nehnul, země vypadala najednou moc blízko. Pokud se nestane zázrak, je otázkou času, kdy nějaké letadlo zakolísá v poryvu větru a vrazí do vedlejších strojů. Ty se vychýlí z dráhy a střetnou se s dalšími. A pak to půjde jako padající kostky domina, letouny do sebe budou vrážet a padat... A v křídlech mají palivové nádrže. A země je tak blízko.

Herman řečený Kokrháč se díval po stovkách letadel a jejich červených pozičních světlech. Pohlédl na samo se pohybující řízení Skyfleetu a opět se soustředil na monitory přetékající varovnými signály i na obrazovky radaru a satelitní navigace...

Mělo to svůj řád! Mělo to systém, uvědomil si náhle Herman. Bylo to neuvěřitelné, ale kromě toho, že nad Mnichovem kroužili jako na vojenské přehlídce na Rudém náměstí, mělo to všechno ještě jiný smysl.

„Hele lidi, fakt tady máme Rudý kód,“ prohlásil punker do mikrofonu. Věděl, že tahle slova jdou zároveň do palubní vysílačky, do implantovaných komunikátorů i do všech hlavních informačních kanálů. „Jde o vznik další umělé entity! A jak tak pozoruji ten cvrkot, máme tady přinejmenším rudý Rox’n’Roll!“ Touthle jednou, tiše pronesenou větou začal konec světa, alespoň v té podobě, v jaké ho dosud lidstvo znalo.

„Rox’n’Roll in Red“

Pár slov, a co to s lidmi – a se světem – udělá...

8. Ossana (úryvek) pro Annabel Lee

*Milión sto tisíc milostných psaní
svobodných dívek a vdaných paní
včera jsem napsal o půlnoci
a bylo mi jak po nemoci.*

*Na kávovou lžičku třikrát denně
lék užíval jsem umíněně,
láaska však, zdá se,
je smrt v krásné masce.*

Jaroslav Seifert – Mezi řádky

„Jsem ráda, že ses dal na klasiku, jenže my jsme v režimu Rudého kódu,“ poznamenala Rox a usrkla kapku svařených integrálů. Byly ještě horké a spálila si jazyk. Odložila varnou sklenku na mramorovou desku – vzorek kamene přeložený do

dvojkového kódu parafrázoval Tobeyho abstraktní *Záření města* – a zadívala se mladíkovi do očí.

„Co já s tím?“ zeptal se Bejby otráveně, jak to jeho simultánnímu věku odpovídalo. „Rudý kód, to připomíná Červenou knihovnu. Proč bych se tím měl zabývat? Čtu to snad?“

„Protože jsi světový Systém! S Rollandem jsme tě stvořili, abys chránil svět!“

„Tak to má dneska svět smůlu.“

„To se pleteš, chlapče! Rudý kód se týká i tebe! Podle Hermana jde o kolaps, jehož důsledkem může být vygenerování zrcadlově stejného Systému, to znamená přehlčení stávající kapacity a...“

„Rox, celou tu dobu se ti to snažím vysvětlit, že mě nezajímá váš kolaps ani vaše rudý, modrý nebo žlutý kódy a všelijaký to přehlčení a zahlčení! Já mám svých problémů dost!“

„Bejby, chápu, že ses zamiloval. Ono to ani dost dobře nejde přehlédnout,“ povzdechla si Roxanna, „a fakticky netuším, kdo je ta pravá. Ale, prosím, ty zas chápej mě! Ještě jednou a naposled – jsi jedinečná globální informační síť a díky tvému objemu a tvým schopnostem tady nemůže existovat další struktura, která by se ti mohla rovnat.“

„Co tím chceš říct?“

„To, že nikdy nenajdeš sobě rovnou! Prostě neobjevíš onu lásku s velkým L, co tak urputně hledáš. Je mi líto, ale Ona neexistuje. Nemůže.“

Světový Systém vystupující v převtělení sedmnáctiletého kluka se pousmál. „Jenže já ji našel.“

*Jsem sice malý a napohled se snad nezdám,
má láska však je veliká až k stříbrným hvězdám,
má láska je mocnější než všechny světové státy,
strašnější než všechna vojska s děly
a její sílu nejde porovnat se silou elektrických motorů,
a ty přece kdyby chtěly,
vesmír i s hvězdami mohly by rozbourati celý.*

Jaroslav Seifert – Sloky milostné

Rox zamyšleně hleděla na mladého muže. Evidentně věděl, o čem mluví. Mezitím v duchu *listovala* v Baalbecké Binární Bibliotéce.

„Dobře, jak chceš,“ pronesla po chvíli. „Snad to pochopíš takhle, taky ve verších:

*Nedůvěřuji příliš slovům v rýmu!
I když hru hlásek poslouchám tak ráda,
přesto si myslím: co se umně skládá,
nedá hlas nitru upravdě cítícímu.*

*Vím, básník z potřeby a leckdy šprýmu
až na dno srdce nejednou se ukrádá;
své rány však až příliš snadno zvládá
kouzelným slovem, hrou barevných dýmů.“*

J. W. Goethe – Básník a dívka

„Taky dobrý,“ přikývl Bejby. „Škoda, že jsme se nepoznali dřív,“ a v divadelně přehnaném gestu rozhodil paže. „Mohli jsme si dopisovat.“

„Dřív to nešlo. Než jsme se poznali, tak jsi neexistoval.“

„Vždyť říkám – škoda.“

Rox se zvedla a přešla kolem stolku. „Poslyš, necháme ty přiblblý hry, co říkáš? Je sice fajn, že poslední dobou zahlcuješ síť romantickými výkřiky, jenže všem to působí dost problémů. A nic tím nevyřešíš. Věř mi, na tomhle světě neexistuje druhý stejně složitý systém. A i kdyby snad existoval, tak do jedné Sítě se prostě nevejdete!“

„Proto potřebuji vás, lidi. Všichni v sobě máte kyberimplantáty. Jste nová, živá Síť! Nezajímáte mě jako lidstvo, ale jako chodící a rozmnožující se hardware.“

„Lidi použiješ jako náhradní součástky? Bože, kolikrát jsem tohle četla nebo viděla... To přece nemůžeš myslet vážně?“

„Přesně tak to myslím.“

„Tak mi teda konečně prozrad', která je ta vyvolená,“ rezignovala Rox, opřela lokty o stůl a zabořila bradu do dlaní.

„ANNABEL LEE.“

„Hezký jméno. A kdopak je to tvé děvče? Co dělá? Studuje střední?“

„Neshazuj to, Rox. Víš přece sama, že Annabel nemůže být běžná dívka.“

„Proto se ptám.“

„Annabel Lee je světová dopravní síť.“

Rox polkla a podržela se na kořeni nosu. „No, to sis nemohl vybrat lepší holku.“

Bejby na ni upřeně hleděl. V černých očích se mu převalovaly černé díry. „Myslíš, že jsem se zbláznil?“

„Ani ne,“ hlesla Rox a přejela si čelo dlaní. Potila se. „Prostě jseš zamilovanej pubík. To je v tvém věku normální. Taky jsem byla takhle zblblá. Několikrát za sebou.“

„Tobě nevadí, že miluju transkontinentální přepravní entitu?“

„Jak by mi to mohlo vadit?“ pousmála se Rox. Byla špatná herečka. „Vybral sis ji přece ty a...“ Po čele jí steklo pár kapek tekutého dusíku. Vzhledla. Bejby se na ni díval. Cítila, že venku se něco děje, něco s jejím tělem. Kdyby se teď něco mělo podělat, Jull by ji určitě odpojila, pokud tedy ovládá RAKEV... Rox nemusela ani kontrolovat čas. Měla totiž být dávno zpátky, v Reálu.

„Neboj, RAKEV je v pořádku,“ pronesl Bejby a s přehnanými obavami vyslal Osobní Ohaře, aby zkontrolovali propojení Roxannina mozku s projekcí B-runnera s kódem 002, *nejvyšší prioritá*. Psi se vrátili okamžitě, zkrvavení a pokrytí sklem z rozbité kabiny.

„Vždyť to říkám, vypadá to na běžnou bouračku,“ poznamenal Bejby klidně. „Vnitřek CYBERU je určitě nepoškozený.“

Roxanna věděla, že kromě nedostatku času má ještě jiný problém. Jednotka CYBERU sloužící k totálnímu průniku lidského vědomí do binárního světa nevypadala dobře.

A RAKEV už vůbec ne. „Promiň, Bejby. Dneska je toho na mě nějak moc,“ usmála se a dopila chladnoucí integrály. „A ještě než mě pasuješ na náhradní paměť nebo čtečku, mám malý dotaz: jak ti Annabel Lee dává najevo svůj cit? Přece jen, doprava – co si budeme povídat – je všechno jiné, jen ne systém.“

„Ani ji neznáš a už ji urážíš!“

Rox poněkud ztuhle vstala, narovнала si tělo a prohlásila: „To bych si nedovolila. Bude to přece moje snacha. Prostě mě zajímá, jak spolu komunikujete? Jak funguje ta nezbytná romantika kolem?“

„Mluvíme spolu málokdy, ale zato hezky!“

„Nezlob se na mě. Jsem jen zvědavá ženská, co asi venku umírá a snaží se udržet co nejdéle při smyslech, tak se ptám: ucpané dálnice nebo havárie tankerů ti sdělují, kdy máte další rande?“

Mladík přikývl a ukousl si křupavou Booleovu tyčinku nepravděpodobnosti.

„Něco podobného. Máme ale vlastní dorozumívací systém.“

„Ale... V dopravě žádný systém není. Je to nahodilý chaos. Z toho nemůžeš vyčíst, že tě Annabel Lee miluje.“

„Ne? Tak se dívej,“ prohlásil Bejby a oči se mu rozzářily do oslnivě bílé. Rázně vstal a mávnutím ruky povolal nového klavíristu. „Proč myslíš, že tě tady držím? Chci, abys všechno vnímala z mého pohledu! Potřebuji, abys mě pochopila!“

„Já se snažím,“ hlesla Rox. „Jenže umírám. Tak zas pochop ty mě.“

„Přeji si, abys byla svědkem naší lásky, ještě než skonáš!“ ukončil Bejby patetické výkřiky a ukázal na skleněného Steinwaye. Luskal prsty a na křišťálové pódium se vedle skleněného klavíru dostavili tři průhlední houslisté. „Nechám zahrát něco, co k tomu patří!“

Klavírista se uklonil nejdříve jim, potom publiku a usadil se. Otočil list, kývl hlavou a položil průsvitné prsty na klávesy. Za klavírem se rozprostřel hluboký vesmír číslo devět. Prostorem zazněly tóny romantické *Serenády a-moll* pro troje housle a klavír. Do mezihvězdné prázdnoty kontrastující s ostrými

body hvězd a pableskujícími shluky mlhovin vplouvala modrá planeta. Průsvitní hudebníci se zprůhledňovali, až zmizeli nadobro. Zůstala jen hudba. Hudba, vesmír a Země.

Panoramatické záběry složené ze snímků *Le Soleil Voyage* byly dech beroucí, působivě trojrozměrné. A to, co se na nich odehrávalo, bylo neuvěřitelné.

Intermezzo no. 2

V současné době křížuje hladiny světových oceánů a moří přes 75 000 plavidel s výtlakem nad sto BRT. Od začátku mořeplavby skončil na dnech moří a oceánů přibližně jeden milion námořních lodí – plachetnice, galéry, rybářské kutry, turistické parníky, nákladní lodě a tankery včetně válečných lodí i ponorek. To znamená, že na každých čtyřicet čtverečních kilometrů dna světových oceánů připadá jeden vrak.

Na přelomu 20. a 21. století bylo na celém světě v provozu tři čtvrtě miliardy osobních a nákladních automobilů a autobusů. Každý rok opouští brány desíti největších automobilek padesát milionů nových osobních a lehkých užitkových vozů. Dálniční síť Evropy křížuje půl milionu nákladních vozů, kamionů a až čtyřicetitunových návěsových souprav; všechny dohromady mají přepravní výkon kolem dvou bilionů tunokilometrů.

Na silnicích Starého kontinentu umírá každý rok přes padesát tisíc obyvatel, což je srovnatelné se zánikem města střední velikosti. Roku 1992 počet lidí usmrčených na silnicích a dálnicích celého světa poprvé přesáhl hranici 400 000.

Začátkem 21. století bylo na všech kontinentech světa víc než 1,5 milionu kilometrů tratí, na nichž 160 000 lokomotiv tahalo 300 000 osobních a 4 000 000 nákladních vagonů.

Letecká doprava se dá charakterizovat těmito čísly: provoz ve 190 zemích světa zajišťuje 14 000 dopravních letounů ze 745 aerolinií v součinnosti se 150 000 členy posádek. Neustále roste počet letadel, leteckých linek a počet

nalétaných „osobokilometrů“. Jestliže letecké přepravy například v roce 1990 využila celá 1 miliarda cestujících, na prahu třetího milénia tento počet vzrostl na dvojnásobek.

Tento materiál není určen do lidských rukou!

9. Humoreska

Holo Wolanski kráčel za tělem B-runnera. Rolland spočíval na zádech, paže měl překřížené přes hrud' a hlavu zakloněnou. Neměl pod sebou nemocniční vozík ani vznášedlo himalájských šerpů. Levitoval necelý metr nad podlahou zdobenou hexadecimálním vzorem imitujícím světlý buk.

Wolanski nepatrnými pohyby ovládal runnerovo tělo, ale i tak měl v úzkých datových sběrnicích plné ruce práce. Kdyby to šlo, umístil by před Rollandovu projekci výraznou a osvětlenou ceduli *Nadměrný náklad – Neklopit – Nedráždit – Nenasrat!* Přítomnost binárního runnera s dvounulovou licencí, jež prolínala plebejským prostředím datových sběrnic Nakatomi Lines, budila i tak dost nevídaného rozruchu – a úcty.

„Proboha, Mr. Nod, pojd'te se podívat! To je on!“

„Ale jděte, Lady Firewall, kde by se tady On vzal?“

„Ovšem, Mr. Nod má pravdu,“ přisadil si tchajwanský Spyware. „Podle dostupných měření a přínáležejících testů jde bezpochyby o něj!“

„Ach ne? On – a zde?“ flákla sebou o zem rezidentní systémová ochrana Mrs. Marylin. Chvíli se svíjela, hladila si stehna a prsty si projížděla po podbřišku, než ji sbalili policejní Tři Psi, speciální erotická *jednotka rychlého nasazení*.

„Co čumíš? Máš snad předplacený Hustler?“ doprovodila matka Firewall otázku pohlavkem, až se synek AVG málem přeformátoval. „To platí i pro tebe, kořene starej,“ šlehla pohledem po manželovi.

„No, no! Kolem nás proplová kybernátor s dvounulovým kódem a ty vyvádíš kvůli nešťastný holce.“ Otec AVG pozoroval

bělostná stehna a štíhlá lýtka půvabné Marilyn, již vláčeli Tři Psi z Jednotky kondomového nasazení.

„Tak nešťastný holce, jo?“ zahájila matka protiútok. „Že tys ji znal, prasáku, co? Jen se pochlub, tady před tím děckem!“

Otec bez náznaku odpovědi zavrtěl hlavou, uchopil neduživého synka za tenké Euklidovy rovnice a beze slova se s ním vstřebal do Pythagorovy stěny. Oba zvolna mizeli z úrovně hysterie do světa normálu, propadali se do vysněné dimenze bez vyčítajících matek a povykujících manželek.

„Kam zas táhneš? Proč s sebou bereš kluka? A v kolik hodláš dorazit domů? Ty budižkničemu! Ty kutile jeden domácí!“ Další řečnické otázky antivirová verze Hysterie-Wife 8.12 nestihla. Wolanski to nevydržel a v rámci údržby souborů ji defragmentoval do nejbližších MEM bloků. Měl pár nanosekund, kdy byl pro Systém neviditelný, aby ukryl náklad mimo jeho všudypřítomná tykadla. Jenže nešlo jen o Rollanda a další vyvolené, tady kráčelo o Wolanského vlastní existenci. V tom všem binárním hemžení se holografický mág musel mít na pozoru, aby koncentrace informačních toků nevzbudila pozornost Kontrolních Kondorů či Ostražitých Orlů, což byli jen další ze statisíců kyberneticky vytvořených pseudoživočichů.

Wolanski si po mnoha dalších, zdánlivě nekonečných nanosekundách vnitřního času povzdechl. Rozhlédl se. Zase to jejich datové moře, opět ten příboj na Long Islandu. A nad ním se do televizně mihotavých, binárních nebes tyčily černé paměťové Bloky.

Intermezzo no. 3

ZADÁNÍ: Akce VELKÝ KOLAPS obsahuje taktéž individuální zásahy do (ne)existence informačních entit, jakými jsou kupř. binnary runner 001 až 009. Díky osobním vazbám hola Wolanského (REBEX) na nositele kódu 001 (MESIÁŠ) a vzhledem k rozpracované zpravodajské hře dostat cílový objekt v čase T-00 do vymezené oblasti

nevědomí. K tomu použít fyzické likvidace 001 v rámci jeho účasti na polární ekologické akci LOVE OVER ICE. Zajistit srážku se STANDARD ISLANDEM. V žádném případě neumožnit únik cílového objektu.

VNITŘNÍ INFORMACE: Jedná se o akci nezávislou na SYSTÉMU i na Mesiáších. Nutné zachovat inkognito řídicích důstojníků (REBEX). Rozruch spojený s likvidací a zálohou mesiášských osobností rozmělnit do PR blokových zpráv s doporučením virů, spywarů a ničitelů od III. generace výš. Tím bude zamaskován pravý účel vyrušení Mesiášů. Zaměřit se na využití irelevantních zpráv vypouštěných bulvárními odnožemi mediálních virů WIFE, resp. GREATMOTHER či FAMILY. Využít přístupné, veřejné kanály a zájem médií.

DALŠÍ INSTRUKCE: Zajistit srážku STANDARD ISLANDU s ropnými těžařskými plošinami SHELL (lodářská sekce NAKATOMI LINES). Vhodné použít nátlakové akce teroristů z kruhů Greenpeace a dalších organizací placených uhelnými koncerny. Akci VELKÝ KOLAPS spustit v okamžiku, kdy se na plovoucím ostrově S.I. bude nacházet 001. (Výzkumná expedice LOVE OVER ICE za účelem ochrany tuleních mláďat, krycí název akce konkurenčního BRITISH PETROLEUM.) Počítat se skutečností, že Mesiáši nezareagují včas na skrytou změnu kurzu S.I. Budou předpokládat nedotknutelnost expedice vedené pod muslimsky zelenou vlajkou Greenpeace.

PŘEDPOKLADY AKCE: Ve chvíli, kdy zkolabuje doprava v daných teritoriích, Mesiáši nebudou mít komplexní informace o tom, jaký přesun informačních BLOKŮ se odehrává. REBEX tým splní svou část dohody, bod II, odst. 17. Z téhož důvodu mu náleží záložní kopie (binární konstrukty) Mesiášů. Místo uložení komplexních lidských záloh REBEX (v zastoupení hola Wolanského) určí sám, dle vlastních možností a potřeby.

POZNÁMKA: Při zálohování mesiášských zdrojů se uplatní kód používaný Mesiáši pro kontaminaci Umělé Inteligence zvané Bejby. Tím kódem budiž ROX'N'ROLL IN RED.

POZOR: Tyto instrukce jsou určeny toliko binárnímu podvědomí světového Systému. Kódování je zajištěno pomocí poetických textů. Uvedené literární útvary m.j. používá Bejby ke komunikaci s novou předpokládanou U.I. – ANNABEL LEE.

*Bílým šátkem mává,
Kdo se loučí,
Každého dne se něco končí,
Něco překrásného se končí
Setři si slzy
A usměj se uplakanýma očima,
Každého dne se něco počíná,
Něco překrásného se počíná.*

Jaroslav Seifert – Píseň

10. Kantáta pro baryton, bass a Buntline

Výzvědná družice kolumbijského drogového kartelu Freedom For Children snímala pohyb policejních jednotek na celém území Států. Dva ze zásahových vozů S.W.A.T. se řítily po pověstné Route 66 a blížily se k překladišti v Kaňonu bílých mustangů, nedaleko průsmyku *Ouzká brána*.

„A do hajzlu! Hoďte mi tam nejvyšší rozlišení!“ zaklel drogový boss Leónidas Vargas. Měl schůzku s dvojitým agentem, Jack Bauer se jmenoval, a cestou do kanceláře se stavil v informačním středisku *Humanitární fond pro podporu dětí v chudých oblastech Kolumbie* na sklenku tequily José Cuervo 1800. Organizace UNESCO mu díky vzorně zpracovanému nadačnímu programu poskytovala nejen dobré pití, ale především volný přístup k technologiím, o nichž se před pár lety žádnému kokainovému králi ani nesnilo.

„Kolik tam těch zkurvenejch auťáků jede?“ Leónidas Vargas odložil nedopitou sklenku na barpult mezi jásavě žluté obaly od hamburgerů, blankytně modré voskové talíře od tortilly

a zářivě červené kelímky s logem Cocas Cola. „To tam ti posraný yankees vyslali celou Pátou armádu?“

Vypadalo to tak. Osazenstvo kanceláře rozpačitě mlčelo.

„Tak řekne mi někdo, kurva, kolik jede k našemu překladišti těch zatracenejch sráčů? Mám někomu ustřelit palici – nebo se mnou bude konečně někdo mluvit?“

Vargas vytáhl z pouzdra stříbřité dělo Buntline s šestnáctipalcovou hlavní. Říkal mu něžně Penelópe. Byl to běžný Colt SAA, čtyřiačtyřicítka, ale měl speciálně upravenou hlaveň. Vargas k ní občas přidělával i přídatnou ramenní opěrku. Byla to spíš kuriozita než běžně používaná zbraň, ale Vargas ji měl rád. Láskyplně natáhl kohoutek. Cvaklo to. Vargas miloval tenhle zvuk, *cvak!* A ještě víc ten, který zpravidla následoval.

„Señore, podle záznamů, které jsme stačili zpracovat, se k překladišti blíží dva tisíce sedm set vozidel, s odchylkou dvou set, plus mínus,“ ozval se počítačový specialista Robert Rodríguez a ukázal na centrální displej Ono-Sendai o úhlopříčce 104 cm. „Zde můžete vidět prostor kolem kaňonu o rozloze třiceti šesti čtverečních kilometrů.“ Leónidas Vargas odložil kolt vedle tequily a zavrtěl hlavou. Přejel si dlaní krátce stríženě vlasy a zůstal stát, s rukou na temeni.

„To je fakt hodně auťáků... Co to všechno má, do prdele, znamenat?“

„Opravdu nevím, señore.“ Rodríguez pohlédl na lesknoucí se zbraň. „I kdybyste mi ustřelil hlavu, tak nevím... Ale ne! Tady! Podívejte!“ Vztyčil se tak prudce, až si rozhodil nagelovaný účes, a začal šermovat pažemi. „A támhle! Vidíte? Když si spojíte tenhle proud a... Bože! A protáhněte si ho sem, do tohohle bodu!“ Horečnatě bodal prstem do plazmy, až se obrazovka vlnila. Nikdo ho neokřikl. Všichni včetně drogového bösse uhranutě zírali na obraz rýsující se jim před očima:

„To je srdce!“ poznamenal Leónidas Vargas. „Kurva, to jsem ještě nežral! To je fakticky srdce! Takže v našem centrálním překladišti si asi nějaký *kretíno* otvírá největší pajzl na tomhle posraným kontinentě – nebo co to všechno má znamenat?“

11. Divertimento pro smyčcové kvarteto a zářící srdce

„Srdce probodnutý šípem,“ dodala po chvíli Roxanna sledující tytéž záběry ze stejné družice. Do symbolu krevní pumpy právě vjíždělo – rovnou po Route 66 – několik desítek za sebou seřazených vozidel. Jakmile vozy projely srdcem, přední řady se rozdvojily a vracely se pod ostrým úhlem zpátky. Vytvořily hlavici šípu. Obdobně na jeho druhém konci vybočily stovky nákladáků, aby daly dohromady opeřený konec gigantické střely. Bejby se usmíval.

„Říkala jsi, že doprava je chaos?“

„Doteď jsem si to myslela,“ podotkla Rox zamyšleně. „Jenže to nemá cenu ti vysvětlovat. Nikdy jsi nezažil dopravní zácpu.“

„Jako světový Systém toho autem moc nenajezdím. A v autobuse se mi dělá špatně. Vždycky radši sedím vzadu.“

„Ha ha,“ řekla Roxanna. „Škoda, že jsme z tebe neuplácali scenáristu. Mohl ses slušně živit vymyšlením hlášek.“

„To že byste udělali?“ ušklíbl se Bejby. „Vy, Mesiáši? Nositelé nejušlechtlejších myšlenek? Vyměnili byste dokonalý Systém za pár hlášek?“

„Možná by dneska svět vypadal jinak. Líp,“ podotkla Roxanna a cítila, že se jí po nekonečných hodinách v projekci B-runnera začíná bortit struktura. „Někdy pár dobře formulovaných vět dokáže víc, než by sis myslel.“

„Symboly mají někdy stejnou váhu,“ namítl Bejby. „Mojavské srdce tě ledy o existenci druhé entity nepřesvědčilo, že?“

„Tohle divadýlko by se dalo zvládnout po týdenním kurzu odborového svazu přepravců. A když k tomu bude brnkat Johnny Cash, nebude to mít chybu.“

„Annabel Lee nepotřebuje potrhle odboráře s nějakým oldschoolem,“ ušklíbl se Bejby a pohybem ruky odsunul obraz srdce profatého Route 66. „Máme tu ale další, jak říkáš, chaotické vzkazy.“

Rox se opřela do opěradla chromované židličky s bambusovým výpletem. „Sem s nimi,“ řekla, a náhle pocítila, že nemůže ani pohnout rukama. „Hlavně rychle, ať to stihnu.“ Gigantický černý tahač s její tělesnou schránkou v návěsu se právě srazil s nákladem třicetimetrových cedrových kmenů. Osudová srážka byl jen začátek konce.

*Vždyť i tebou třásly vzlyky,
ty má hvězdo, vždyť i ty potemněla,
znáš ty trpké okamžiky,
na harpuně bolesti ses už chvěla.*

José de Espronceda – Jedné hvězdě

Roxanna se zachvěla, nedokázala ani určit původ třasu. Byl to strach? Bolest? Nebo snad poznání? Byl to strach z poznání nebo bolest způsobená strachem?

„Dívej se,“ řekl jí Bejby. „To snad ještě zvládneš.“

Cynismus zamilovaných, pokud není po jejich, je obdivuhodný.

„To víš, že jo,“ zasípala Rox a chtěla dodat: „*Prevíte nevděčnej*“, ale tím by mu jen udělala větší radost. A to neměla v úmyslu. „Tak mi představ tu svou Annabel Lee.“

12. Chrámová sonáta pro violoncellové kvarteto, letadla a vlaky

Na pozadí oblohy poseté vzdálenými hvězdami i blízkými souhvězdími slunečních elektráren a rotujících orbitálních ostrovů bylo rušno. Tři sta sedmdesát letounů všech tvarů, tříd a velikostí kroužilo nad Mnichovem po obrovské kružnici. Třináct milionů obyvatel bavorské metropole si toho stačilo

povšimnout – a všichni to vzali jako vítané zpestření k pivovarským ohňostrojm. Někteří rodiče budili děti, jiné děti zas budily rodiče, ženy budily manžele a milenci cloumali manželkami, jejichž muži zase burcovali své milenky. Bylo jedno, zda se to odehrávalo na Olympijském stadionu nebo před pivními hangáry, za okny dětských ložnic či za výkladními skříněmi s holografickými tanečnicemi downless.

Mnichov byl opilý jak zákon Oktoberfestu káže. A přidejme navrch skvostné letecké show. Kdo mohl zaměřit zrak do výše, i když se mu motala kebulé, učinil tak – a žasl. Kromě toho, že všichni žasli, smrt se stále blížila.

*„V hlavě je temnota, v srdci je temnota. –
Ach, bratři z mokré čtvrti,
Jakože nebojíme se života,
Nebojíme se smrti.“*

František Gellner – A hudba hrála

„Tomu ovšem říkám dosti dekadentní postoj,“ ozval se kapitán Skyfleetu, Ludwig Schlessinger. „S ním nemohu souhlasit, již jen kvůli povaze mého povolání.“

„Říkám jen to, co mi Systém pere do palice,“ odsekl Herman. „Chtěli jste vědět, co hard runneři řeší během kybernautických seancí? Tak to víte: jsme holt pojebaný romantici!“

Kapitán Schlessinger si odkašlal a řekl cosi v tomto smyslu slova: „Vážíme si té vaší upřímnosti, kurňa!“ Pokusil se o folklórní vulgarismus, a moc mu to nešlo. „Jenže to nevysvětluje neovladatelnost mého letounu! Nemluvě o té skrumáži kolem.“

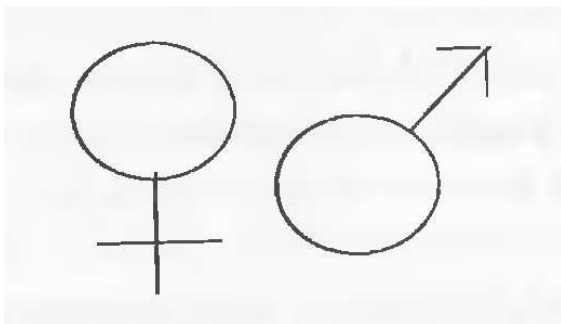
„To je jednoduché. Systém nás právě poslal do prdele,“ vysvětlil Herman. Nevynucoval si pozornost, pozornost si našla jeho. „Tím myslím všechny. Je to jasnější?“

Kapitán se s tázavým pohledem ohlédl po posádce. Muži váhavě přikýkli. „Ano. Myslím, že takto sděleno je to srozumitelné,“ řekl kapitán Schlessinger.

„A my teď musíme přijít na to, jak si zachránit kejháky! Protože jinak už zřejmě nic nevymyslíme... Pozor!“

Zahlédli to všichni. Proti nebeskému kruhu nad Mnichovem útočily letky proudových stíhaček seřazené v bojových formacích. Muselo jich být aspoň třicet. A zleva přilétaly další. Ty se protnou s první řadou ještě před kružnicí z letounů hřmících nad městem.

„Máme záznam z navigační družice,“ pronesl chvějícím se hlasem navigátor se vzhledem Pinheada. „Na levém monitoru je zobrazení letounu nad Mnichovem. Na pravém je uskupení zhruba stejného počtu letadel nad Prahou. Takhle to vypadá z vesmíru.“

„Tak jsme došli. Nazdar, babi,“ poznamenal Herman suše a neřešil, jestli ten vtip někdo zná. Symboly pohlaví vytvořené tisíci letadel svištících si to v extrémně blízkých rozestupech rychlostí pěti set kilometrů v hodině, to snad ani neumožňovalo rozumný komentář. „Co koukáte? Buďto se zamilovalo dva tisíce pilotů naráz, anebo... Nebo někdo úplně jinej.“ Zarazil se a podrbal se na obří potetované hlavě. „Bejby přece funguje nad řízením světové přepravy jen v roli jakéhosi supervizora. Koridory a oblasti podléhají řídicím střediskům, šéfům letového provozu, leteckým věžím a inspektorům.“ Herman rázoval po kabině a náhle se otočil na Pinheada.

„Jaký družice máme k dispozici? Myslím, mimo dopravní síť.“

„Mimo dopravní síť? Jenom Le Soleil Voayge.“

„To jsou ale sluneční elektrárny!“

„Mají vlastní naváděcí satelity kvůli přenosu energie na Zemi. A dost přesné.“

„Vlastně proč ne... Zobrazte mi oblast Berlína, Paříže a Frankfurtu.“

„Kvůli čemu tahle města?“

„Prostě mě napadla! Potřebuju znát souvislosti! Jsme nad Evropou v poblázněnejch letounech, tak chci vědět, co se děje v dalších letových uzlech!“

„Jistě, moment. Mám to. Vše v normálu... Vlastně ne, pane! Tady něco je!“

„Vidím. A do psí prdele, co to je za světla nad Paříží?“

„To nevypadá na letový provoz. Zřejmě porucha zobrazení. Zkusím jiný filtr.“

„Můžeme blíž?“

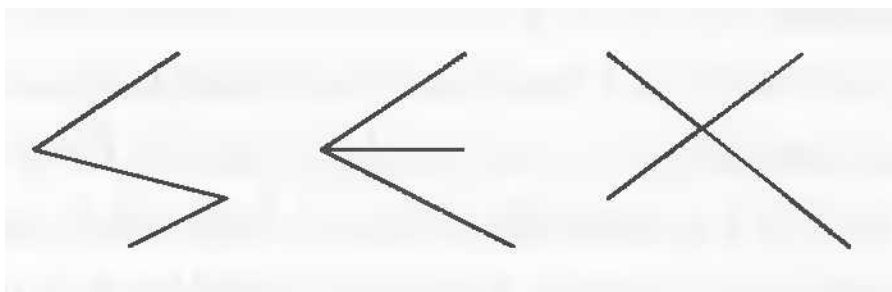
„Pokusím se. Okamžik... Bože, mám to!“

„To není nad Paříží! To je v Paříží! Srážka vlaků,“ pronesl Herman a zamyšleně se díval na satelitní obraz zkázy. Jižní předměstí připomínalo *ajznboňácké* peklo. „Tam musí být nejmíň tři tisíce lidí,“ mumlal si pto sebe a celou dobu něco hledal. Stál před panoramatickým 3D výjevem plným hořících vagonů. Z převržených cisteren vytékaly ohnivé řeky, některé vozy rovnou explodovaly. Na ploše sedmi kilometrů čtverečních zuřily desítky požárů. Mezi tím se ocitly i dva regionální oranžové TGV, soupravy přelámané jako špejle. Herman nakláněl hlavu na všechny směry a spojoval si v abstraktním díle land artu ohniska zkázy.

„Řítí se do toho další souprava!“ zakřičel navigátor Pinhead a ukázal na vlak jedoucí ze západu. „To snad ne!“

„To je ono! Chybějící kamínek do mozaiky,“ podotkl Kokrháč. Ostatní na něj udiveně hleděli. „Sledujte! Teď rozrazí tuhle soupravu, přelítne kolejiště a spadne ze svahu. Tam se převálí a zůstane ležet proti vlaku s cisternami. Teď to celé pootočte doprava, ještě kousek... A vzdálit se! Nahoru, pořád nahoru. Teď! Stop!“

Přes trojrozměrnou projekci zářil z hořících vagonů neuměle vyvedený nápis:

„Tak kdopak si to s námi hraje?“ Herman si těžce sedl do pilotního křesla a zíral na pohybující se kniply řízení. „Bejby, co mi k tomu zarecituješ?“

*Je to už mnoho a mnoho let
co v přímořském království
bydlela dívka,
již poznali byste hned
podle jména Annabel Lee –
ta žila jen jediné myšlence,
že má mne ráda tak jako já ji.*

Edgar Allan Poe – Annabel Lee, 1. sloka

13. Nokturno pro 3 hlasy a Standard Island

„Fajn, Bejby. Všem jsi ukázal grafickou lásku Annabel Lee,“ hlesla Rox. „Nepochybně to viděli na celém světě. Teď bys pro změnu mohl...“

„To není všechno,“ ušklíbl se Bejby. Někdy to byl fracek na pár facek.

„Já myslím, že to je všechno, protože víc nezvládnou. Moje tělo v CYBERU.“

„Vykašli se na hmotnou existenci! Tohle je jediný opravdový svět!“ pronesl Bejby a rázným pohybem paže zrušil prostředí baru. Steinway & Sons zmizel s klavíristou i houslisty. Pořád seděli u mramorového stolku, nyní ovšem na zledovatělém

křídle vojenského letounu Lockheed C-5 Galaxy. „Tady můžeš všechno, co tě napadne! Jediné, co tě omezuje, je tvá fantazie. Nemusíš se ohlížet na nějakou chatrnou schránku!“

Kolem nich svištěl víchr. Nestudil, nerval jim slova od úst, jak by se dalo očekávat. Byl to vlastně takový osvěžující vánek. Seděli na křídle největšího nákladního letounu na světě a v místě, kde měli stolek, bylo křídlo široké přes deset metrů. Seděli na kraji, aby bylo vidět dolů.

„Támhle je Rolland,“ ukázal Bejby na hořící skvrnu ropných polí, do nichž se nořil plovoucí ostrov. Podmořské vrtné věže explodovaly s pravidelností dobře načasovaného ohňostroje, přesně tak, jak do nich vrážela největší plavidla Standard Islandu.

„Vím, že měl cestu na sever,“ poznamenala Roxanna a ucítila tlak za hrudní kostí. Chtěla se nadýchnout. Připadala si jak ve zlém snu, nešlo to. Její vnější schránka v RAKVI přestávala dýchat. „Stále však nechápu, co tvá milovaná zamýšlí tímhle masakrem. Nevidím srdíčko ani třeba nafukující se kondom.“

„Na vás, lidech, se mi líbí, že máte humor i tváří v tvář smrti.“

„Takoví nejsou všichni. Někteří považují odlehčený dialog za znesvěcení uměleckého díla. Hrdina podle nich musí být vážný k posrání a mezi zuby může toliko drtit patetické proslovy o věrnosti či přátelství. Případně může zhrzeně deklamovat pseudofilosofické bláboly, to zas frčí v jiné kastě.“

„Teda to ať jdou do hajzlu! Co to je za voly? Kde by v tom případě skončilo umění?“

„V prdeli, vím. Ale obávám se, že tohle není aktuální téma naší diskuze. Já se ptala, co nám tímhle vzkazem chce sdělit tvá přesladká?“

„Dej jí pár minut. Ještě jeden oblet. Zbývá pár explozí. Čekáme na jádro Standard Islandu vedené lodí Queen Elisabeth IV. A vida, už se blíží! Ted' to dostane správné grády!“

„Mám pocit, že je to dostalo už po BLACKOUTU.“

„Vidiš? To je ono! Tohle nám vzkazuje má Annabel Lee!“

Po rozbouřené hladině Severního ledového oceánu se rozlétly další hektolitry planoucí ropy z vrtů i palivo z potápějících se plavidel. Rox rezignovaně sledovala katastrofu a ztrácela vědomí. Poslední, co dokázala jakž takž vnímat, byla desítky kilometrů rozlehlá hořící lebka. Kam se hrabe Ghost Rider...

„Kdokoliv se postaví mezi mě a Annabel Lee, je náš nepřítel! Ať se jedná o kohokoliv, a třebaš o celé lidstvo!“

„Teď by fakt bodla nějaká hláška,“ zamumlala Roxanna a definitivně zkolabovala. Její binární projekce se svalila na ledové křídlo Galaxy, zatímco fyzická schránka v havarované RAKVI uprostřed pouště nejevila známky života už delší dobu.

„Neblázni, Rox, já ti chtěl ještě něco říct,“ zaraženě pronesl Bejby. Pak ale se zaujetím dál hleděl dolů. Zkáza těžařských polí a velkolepého Standard Islandu vrcholila. Vedle nářku umírajících a raněných se k nebi vznášela i oblaka dýmu a žár, jenž by dokázal roztavit i trůn samotného Lucifera.

„Miluji tě, Annabel Lee!“ zašeptal Bejby. „Kdybych to jen tušil dříve...“

Obrovitá planoucí lebka se laškovně ušklíbla.

*Co krve zmarněno, nevrátí moudrost zralá,
Však touhou po klidu se srdce zalívá.
A byla-li tvá víra skeptická a malá,
Pták štěstí v chvíli jednu přec ti zazpívá...*

Antonín Sova – Sloky

14. Zádušní mše, rekviem pro Roxannu

„Slyší mě někdo? Tady B-runner 005! Máme tady Rudý kód!“

RAKEV se smýkala po boku. Jiskry odlétaly zpoza vozu, jako by si tam děti hrály s vánočními prskavkami. Pak se nárazem o další vůz zastavila. Byl to trínápravový lesní tahač Globe Liner, jenž do téhle chvíle stál pevně na všech kolech, než ho srazila opancéřovaná RAKEV nejtěžší třídy HML.

„Sorry,“ hlesla Jull k vyděšenému řidiči Globe Lineru. Setřela si krev z obličeje, aby vůbec viděla. Byla zakrvácená tak, že mohla vystupovat coby kompars v pokračování *Texaského masakru*, tentokrát třeba s rozbrušovačkou De Walt. Po obličeji jí stékaly čůrky krve, potetované paže měla do masa rozedrané a ňadra jí pokrývaly mokvající rány. Každé z těch zranění muselo hrozně bolet a kterýkoli doktor by ji uvedl do umělého spánku – jenže Jull nejvíc bolelo úplně něco jiného: to, že se nemůže zkontaktovat s přáteli. Vždycky na ně spoléhala, stejně tak jako oni na ni... „Kde jste, krucinál? Potřebuju vás!“

Jull zaslechla hydraulický svistot kompenzačních indikátorů. Nevěřicně se ohlédla. *To ne!* Další zasyčení znamenalo otevření víka kybernautického transmiteru, zkráceně nazývaného CYBER.

„To přece nejde!“ hlesla Jull a vykašlala chuchvalec krve. Navzdory jejímu přesvědčení se víko vstupní jednotky s hlasitým sykotem otevíralo. Připomínalo to ty nejbližší béčkové filmy: blýskající se chromovaný poklop se zvedá v mračnách chladicího plynu a do valící se mlhy blikotají různobarevná světla ovládacího pultu. Soft-runneři mající službu u monitorů se povalovali po vnitřku RAKVE. Neodpočívali, jak se mohlo zdát, byli ranění a sténali. V otevřeném a poškozeném CYBERU viselo na jehlicích a hadičkách těla. „Rox?“ šeptala řidička a plazila se k jednotce plné zkrvavených jehlic. „Žiješ?“ Kromě explozí havarovaných nákladáků, osobních vozů a zběsilého tlukotu vlastního srdce se nic smysluplného neozývalo.

„Prosím! Prosím, ať to přežije!“ zalykala se Jull pláčem a tiskla k sobě bezvládné tělo.

Její prosby nikdo, ani Ten Nahoře, nevyslyšel. Další z runnerů zemřel. Bejby šlo neochvějně za svou láskou.

*Já jsem byl dítě a ona též
v tom přímořském království
a naše láska byla větší, než
láska a já a Annabel Lee –
taková láska, že andělé záviděli nám ji.*

Edgar Allan Poe – Annabel Lee, 2. sloka

15. Hymnus Herman exitus

„Tak tohle, chlapi, nevydejcháme,“ pronesl Herman řečený Kokrháč. Mnichov jim letěl vstříc.

Kapitán Schlessinger jen přikývl. Zíral na hořící motory a explodující levé křídlo. Patnáct tisíc litrů kerosinu nemohlo odvést špatnou ptáci, vzato z hlediska paliva. Křídlo se urvalo u trupu a za divukrásného doprovodu plamenů mizelo v hloubi. Zkáza olbřímího Skyfleetu pokračovala. Hmota letadla se trhala, pravé křídlo vytvářelo tlak na tělo kolosu a začalo se oddělovat od trupu.

„Takovejhle ohňostroj Mnichov nezažil od nástupu führera, co?“ zařval do hluku Herman, Germán každým coulem. Ale takový jiný Germán: náckové ho srali vždycky, ať byli odkudkoliv. Herman totiž měl rozum, i když na to občas nevypadal.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, buď vůle tvá,“ odříkával kapitán Schlessinger nejprofláklejší kus Bible a neuvěřitelně rychle se křížoval. Herman na něj pohlédl s obavou, aby třením prstů o uniformu nezaložil další požár. Kolem zuřilo peklo; inferno bez přívlastků, bez použití laciných adjektiv. Prostě PEKLO. Ohromné stroje letící dosud křídlo na

křídlo v tuhle chvíli už nikdo nekoordinoval. Na juchající, opivněnou a tralalácky ověšenou bavorskou metropolí se snášely stovky hořících letadel.

„Tak to pivo si dneska už nedám,“ zašeptal Herman. „Bejby, jestli v tomhle máš prsty, tak ti je urvu až u ramen.“

Skyfleet prorážel oblohu a v plamenech se řítíl na Olympijský stadion.

„Amen,“ dodal kapitán Schlessinger, když v okolním hluku zaslechl „*ramen*“.

„Nápodobně, kapitáne,“ zakřičel Herman a plácl ho po plecích, až mu vyrazil dech. „Z tohohle nás, chlapi, nevyseká ani sám Pánbůh.“

„Třeba to nechá na vás, na Mesiáších!“ ozval se navigátor Pinhead.

Herman se otočil a zavrtěl hlavou.

„Na tohle asi budem krátký i my, brácho.“

Víc toho říct nestačil...

Vše pohltil oheň.

16. Malá svíta z baletu Konec světa

A to byl konec Mesiášů.

A jak to tak vypadalo, i konec světa – alespoň v té podobě, v jaké ho dosud lidstvo znalo. Stačilo málo, tak neuvěřitelně málo k zániku celé jedné civilizační sféry.

A pak teprve započal slavný *Velký Kolaps*.

Válka s lidmi skončila.

Část druhá: Rudý úsvit

1. Serenáda pro smyčcový kvartet a trio v bílém

*Tak krásně vesnil jsem se v smrt,
však procitnul jsem brzy –
ach, jak mne živá skutečnost,
ach, jak mne ten život mrzí!*

Josef Barák – Mrtev

„Dejte pryč ten oheň! Nechci se usmažit zaživa!“ Nic z toho jsem nekřičel. Jen jsem ležel jako prkno. „Proboha, hořím...!“ Cukla se mi ruka, nebo noha?

„Sestři, co to má znamenat? Toho chlapa jsme vám už jednou posílali, ne?“

„Ne, doktore. Dvakrát.“

Vnímal jsem to. Elektrizující vůně odvozená z exotických jedů, z nichž se vyrábí parfémy. Zvonkohra svěžích hlasivek. Podle toho odseknutí usuzuji na vztah k autoritám spíš záporný. „Zas ho vezu z patologie. Doktor Schweitzer nechá pozdravovat a vzkazuje, že na nás je tenhle týpek až moc živý.“

Ty hlasy jsem znal. Slyšel jsem je, když mě poprvé – podruhé, potřetí? – odváželi na patologii. Vlastně ne, pamatuji si, že jsem tam byl nejmíň stokrát. Každopádně bych šel do jackpotu s tím, že to jsou stále ti samí. Věčně frackující studentka třetího járu, sebevědomá až až – a on, typická muskulatura s věkem nad padesát, co chytá ve fitnesskách třetí mízu.

„To si snad dělají kozy!“ promluvil chlap hrdelním hlasem. „Tohle bude vážně ten jejich Vyvolený! Lívie, posviťte mi sem, na tu ránu za krkem. Vrazíme tam ty jejich *chytrý* kabely. Zkontrolujte pulz, tlak a připravte se, až řeknu...“

„Jak si přejete, doktore. Já klidně stíhám obě oddělení, za ty háky.“

Holka s ním dobře cvičila; nemyslím jógu. Rozsvítla. *Blesssk!* Takovou dávku jsem nedostal, ani když mě fotili na průkazku do školní jídelny. Budiž světlo... Kdo tu blbost pronesl? Tomu asi nesvítili lampou rovnou do ksichtu. Ne, to nebylo světlo, co mě oslnilo, ale *chytrý* kabely...? Cosi mi projelo mozkem a v hlavě mi vyrostl atomový hřib.

„Kde má tu zprávu, co jsme ji s ním poslali? A vida, srdce zas jede naplno. Původně jsem myslel, že to je kanadský žertík. Pište, pulz 45, jasně hmatatelný, pacient resuscituje. Potřebuji tu anamnézu, sestři! Na co exnul?“

Dejte to světlo do hajzlu! Venku i vevnitř! Kromě toho, že bych měl být nejmiň dvakrát mrtvej, tak po tomhle light-show budu i slepec. Do obličeje mi pere sto tisíc luxů ze všech kulatejch lustrů, co jich v tyhle pitomý místnosti je.

„Dávala jsem mu ji na vozejk, do úchytek u hlavy, jako vždycky. Umřel na vnitřní mnohačetný zranění při nějaký bourače.“

„Tady nic není! Krucinál, to je zas směna k posrání! Kolik je vlastně hodin?“

„Nevím. Nechala jsem si hodinky u vás v kanclu, na stolku vedle postele.“

Zafunění. Chlapík se zlobí, ale já mám větší důvod bejt naštvanej. Nebo se nezlobí, jen funivě přemýšlí... Taky potřebuju tu zprávu! Musím si ji projít. Pořád mi totiž není jasný, kde jsem a hlavně – kdo jsem! Klasickej poúrazovej šok, u mě teda asi posmrtněj, jak mi docvaklo kvůli těm opakovanějm návštěvám patologie.

„Změřte mu tlak. Pulz má už na pětapadesáti. A chci tu zprávu, ať jste ji dala kamkoli!“ ozval se zas starej prudil. Mám štígro, že mluví anglicky. Kdybych se probudil v Maďarsku nebo Česku, měl bych šanci asi jako Eskymák s kamnama na Sahaře.

„Já čekám!“ Byl fakt nesnesitelněj, magor. Já bych mu ji fláknul, že by mu byly trenky malý. Jenže jsem pořád tuhej. A kromě toho, vyčkávám, co se z toho všeho tady vyvrbí.

Sestřička obešla vozejk a já ji pozoroval nosem, nekecám. Kolem ní se šířila levandulová vůně. Pozvedl jsem víčko. Sledoval jsem voňavý stín. Dívala se mi pod hlavu, pod nohy, dotýkala se mě jemnými prsty a pak se napřímila a pronesla:

„Je mi líto, ale nemůžu sloužit. Jestli to někam zabordelili na příjmu, tak jediné že bych vám to napsala znova. Když přežije, tak ho stejně čeká řada vyšetření a dokumentace pak bude až až. No, a když exne, tak to stejně bude každému buřt.“

Doktor nic nenamítal. Asi nebyl takovej magor, jak se zprvu zdálo. Opět zafuněl a bylo slyšet jeho tiché: „Jenže on neexne! Zřejmě jsme opravdu trefili na *zásilku*! V tom případě se na něj podíváme znova, na Supermana. Tak, nahrávání je u konce. Odpojte ty kabely. Vážně jsem zvědavý, co se to zas probudí za rapla...? Radši ustupte, Lívie. Znáte je. První minuty po procitnutí se chovají jak sjetý.“

Doktorův stín se nade mnou zvětšil, připomínal obrys plejtváka proti sluncem ozářené hladině, a zaclonil ty podělaný fleše. Chtěl jsem zůstat v klidu a zeptat se, o co jde, jenže pak se mi to mihlo před očima. Chlap svíral skalpel, že by s ním mohl bourat hovězí na jatkách... *Tak moment, jsem ve špitále, nebo na jatkách?*

Pod povrchem kůry mozkový jsem měl spousta flashbacků ze špitálů i z márnic – a skalpel v nich vystupoval v hlavní roli, za neutuchajícího doprovodu pilek, injekcí, zahnutých jehel a nylonových nití. Mockrát jsem vnímal bolest celým tělem, viděl valící se potoky krve a v operačním zrcadle mnohokrát zahlédl obnažený povrch vlastního mozku.

Tak tohle už ne! Vyrval jsem doktorovi nablejskanej kov, zahodil ho pod skříňky plný nástrojů a pak ho sevřel kolem krku. Měl ho pevněj, určitě cvičil trapézový a krční svalstvo.

„Kdo jsem?“ zachrčel jsem mu do obličeje. „A kde jsem?“

„Chrchly? Chrchlu!“ odpověděl.

Povolil jsem stisk. Jasný, takhle mi toho moc neřekne. „Asi v divadle, ne? Nebo kde si myslíš, že jseš, kříple?“ odkašlal si a pokusil se mi odtáhnout tuce. A vida, doktůrek neztratil humor.

„Město! Jméno! Den!“ vrátil jsem ho jediným stiskem do původní role. „Chrchly! Chrhhh...“

Na pozadí rozkašlaného dialogu jsem slyšel sestřičku. Zklamala mě, myslel jsem, že bude drsnější. Pobíhala kolem stěn a mlátila dveřmi od skříněk – namísto toho, aby se co nejrychleji pakovala pryč.

„To se musí stát zrovna mně!“ Měla příjemný, trochu níž položený hlas. Nedovedu si představit, že by ječela jako každá druhá. „Prej zásilka! Hovno zásilka! Jenom problémy s mrtvákem!“ Běhala po sále a náhle zmlkla. Nestačil jsem se podívat, co jí stáhlo volume na minimum. Nicméně jsem si pomyslel: „*Konečně trochu klidu...*“ A to jsem se spletl.

Byla drsnější, než jsem si myslel. Zatímco jsem svíral chroptícího bonvivána, bodla mi ta mrcha do ramene skalpel. A když říkám skalpel, tím myslím celej – i s rukojetí. Byla rychlá a výkonná jako každá další nastupující generace. Odhodil jsem ji na kachlíkovou stěnu. Moc nevážíla, ale stejně to zadunělo. Druhou rukou jsem chlapovi svíral ohryzek.

„Au!“ řekla, když se sebrala a popadla dech. „Kreténe,“ dodala. Oslovení znělo exoticky: *Řecko, Kréta...* Jak jí ten felčar říkal? *Lívie?* Bude se holka hodit. Když už nic, určitě se tady vyzná.

„Co po nás chceš?“ pokračovala udýchaně. Potřebovala se vyžvanit. „Proč ho škrtíš? Jestli sis nevším, tak to je tvůj doktor! Úchyle!“

Tohle oslovení už nebylo tak exotické, ale když si to přeberu, to děvče v bílém má v něčem ptavdu. Chovám se fakt jak úchyl. Na oba jsem se zaměřil coby na úhlavní nepřátele. Představovali pro mě cíle určené k likvidaci – jenže proč? Když nevím, kdo jsem, sakra jak vím, kdo je můj nepřítel? Když něco nevím, zeptám se...

„Tak co, doktore, víš už, kdo jsem?“ zeptal jsem se.

Pokýval hlavou, na můj vkus dost nejistě. Uvolnil jsem stisk krku. Ukázal mi na zátylek a významně pokyvoval hlavou. Sáhl jsem si tam. Bolel mě sice celej člověk, ale ta zatracená rána vzadu nad krkem páčila od té doby, co mě probudili.

„Co jste mi tam dali?“

„Nový život,“ hlesl doktor. „Zpáteční jízdenku,“ dodal a zavřel oči. Asi jsem to s tím přidušením přehnal. Odložil jsem felčara na podlahu, stejně z něj už nic kloudného nedostanu, a otočil se na Lívii.

„Poslyš, děvče, potřebuju informace.“ Jako bych to už kdysi jednou řekl. Ne jednou, ale stokrát, tisíckrát...

„To jsem pochopila, když jste škrtil Jamessona,“ přešla na vykání. Jasný, přestal jsem být anonymním pacošem v komatu. „Jenže abych vám mohla sdělit něco přesnějšího, musím do kartotéky a najít v šanonech kopii úmrtní zprávy, s níž vás poslali z operačního k nám, na patologii. To ale nejdřív musím pro ty papíry dojít, jenže vy mě asi nepustíte, co?“

„V šanonech? V kartotéce?“ ignoroval jsem poslední dotaz a podrbl se na čele. Okolí jsem měl rozmazaný v mlze, to ty podělaný světla. Čelo jsem měl chladný jako zombivec a mimo to jsem si strhnul kus kůže. Nepřítomně jsem se na něj podíval a odhodil ho na podlahu. Co je tohle za prdel světa? To tady včera operovali chlapy z vylodění v Normandii? Díval jsem se skrz sestřičku a snažil se tomu přijít na kloub. Šanony? Kartotéky? Papíry?

Lívie na mě zírala se stejným výrazem jako já na ni. Oba jsme toho druhého logicky považovali za totálního vypatlance. Musel na nás být boží pohled. Konečně se ozvala: „A kde bych podle vás tu zprávu měla hledat? V cukrárně na rohu?“

Rozhlédl jsem se. Vracelo se mi normální vidění... Možná by bylo lepší, kdybych viděl stejný kulový jako předtím.

„Tam bys toho našla víc,“ vyrazil jsem překvapeně. „Jestli tam mají aspoň jedinej funkční komp.“ Podle všeho jsem se probudil v pravěku.

*Mně plamen Tvůj již maso sžeh’
a zažírá se mně hůř nežli nákaza
a než mor do kostí.*

*Kde studánka, která mne douškem vody pohostí?
Můj Bože, k čemu Ti tak ubohého a chromého kurýra?*

František Xaver Šalda – Prorok zpronevěřilý

Operační sál připomínal protiatomové bunkry z padesátých let minulého století. Strohá betonová architektura, kam se hrabe geniální kuřák Le Corbusier, do výše dvou metrů zelenkavé a zlatavé obklady, chudinka secese, a vybledlé ornamenty z plakátů Sarah Bernhardt, na podlaze omšelá bílá dlažba jak v popravčích celách a všude zaprášené monitory Ono-Sendai. A sem tam dráty čouhající ze zdi, očividně pozůstatky strukturovaný Sítě. Za mnou, do prostoru sálu, trčela operační jednotka. Připomínala sochu od Rodina, myslím skrčeného Filosafoa. Ta jediná věc tady vypadala, že by mohla recitovat většinu *o ubohém a chromém kurýrovi*...

Ne. Nad ní byl odřenej reproduktor s chromovaným nápisem Kenwood a z něj se linuly ty verše. Bylo to absurdní, v tyhle situaci a na tomhle místě. Nicméně, světová Síť dosahovala i sem – anebo tohle neměla na svědomí Síť? Pohlédl jsem na holku v bílém. Ona zírala stejně udiveně. Nedívala se ale na reprák, nýbrž na mě.

„Co to mlel o *zásílce*? To myslel mě?“ zeptal jsem se.

„On má furt nějaký kšefty.“

„Náhradní orgány?“

„Pche! S těma dneska nikdo nekšeftuje. Všude jsou jich haldy. Jamesson je placenej nějakajma svatýma, co čekají na Vyvoleného. Má od nich kreditů a benzínu, kolik chce, aby jim mapoval situaci. Mezi mrtvejma, myslím.“

„Tak tos mi moc nepomohla. Benzín, sekta, mrtvý. Co já s tím?“

„Chtěl jste informace? Chtěl.“

„Dík,“ zavrčel jsem na půl huby. Opět jsem se rozhlédl. Žádné minulé století se pochopitelně nekoná, žádný přenos časem, žádná sci-fi. Takhle prostě dneska, na počátku třetího milénia, vypadá spousta špitálů. Jenže, co je to *dneska*? Klekl jsem si a mezi prsty promnul uříznutý koaxiál vedoucí k robotický operační jednotce, Rodinovu Filosofovi.

„Co to je?“

„Co by to asi bylo?“ obrátila holka oči v sloup. „Sachr se šlehačkou?“

„Proč je uříznutej?“

„Doktor Jamesson nemá rád kabely. Tvrdí, že počítače z nás dělají pitomce. Proto se tolik lidí po Velkém Káčku vrátilo ke kartotékám a psacím strojům.“

„Lidi se dobrovolně vrací k papírům? Jak to?“

„To se ptáte nepravý. Mně bylo dvanáct, když to řachlo. Říkali tomu všelijak: Rudý poplach, Velký Kolaps, prostě Velký Káčko. Bylo to něco s počítačema, jenže ty mašiny stejně fungují dál, i v tý cukrárně na rohu. A vůbec, o co vám jde?“

Jestli se ještě na něco zeptám, asi se mi po její další reakci rozskočí hlava.

„Nechte ji na pokoji,“ ozvalo se zespoda. Doktůrek se probíral. Lívie na mě tázavě pohlédla. Odevzdaně jsem přikývl. Přiklekla k němu a pomáhala mu zvednout se z podlahy. Máří Magdaléna uprostřed nemocničního hnusu.

„Ví někdo z té vaší komické dvojice, jak se vůbec jmenuju?“

„Sullivan,“ řekla Lívie. „Marv Sullivan. Hromadná srážka. Byl jste obětí autonehody s kočárem Pony-expressu.“

„S kočárem? Tak říkáte poštáckému autu?“ ujistil jsem se. Proč by říkala autonehoda, kdyby šlo o splašené koně ve westernovém městečku?

„Ne, to bych řekla s poštáckým autem. Takhle to odnesli dva koně, zlomený nohy. Museli je utratit.“ Podívala se na mě s čirou nenávistí. „Vozka má rozdrčenou hlavu a z vašeho starýho dodge vás museli vystříhat.“

„Doktore, hodně rychle mi něco vysvětlete, jasný?“

Kývl. Co mu zbývalo.

„Co obsahuje tahle *zásilka*?“ poklepal jsem si na hlavu.

„Nevím,“ zachřčel. „Dostávám prachy za to, že tipuji odolné jedince. Vy jste přežil smrtelnou havárku. Podobné případy sledujeme. Vypadá to, že někteří lidé nemohou – nebo nechtějí – zemřít. Jako by je někdo držel při životě. Na mě nekoukejte, my v tom nejedeme. Říkáme tomu syndrom Vyvolených.“

„Co jsem v tom případě dělal na patologii? To bylo mezipřistání nebo co?“

„Neumřel jste na následky zranění. Zkolaboval jste až při prvním napojení.“ Zmlkl a třel si zarudlý krk. Byl fakticky zticha.

„Mám se ptát dál nebo si to budete přát s místním umrtvením?“ Zvedl jsem ho v podpaží a zprudka jej usadil na operační lůžko.

„Dál už nic nevím,“ hekl vyděšeně a ten strach nehrál. „Tyhle věci mají v režii oni! Jenže zrovna u vás se všechno seběhlo tak náhle, že jsem musel odříznout kabel, ten, jak jste si ho prohlížel, protože to s vámi vypadalo špatně.“

„Tak špatně, až jsem zas málem zkapal?“

Kývl hlavou.

„Ani nevím, jestli vám mám poděkovat nebo vás zmlátit,“ pronesl jsem po chvíli. „Jak jste říkali to jméno? Sullivan?“ zeptal jsem se.

„Nepamatuji se. Jiné by nebylo?“

„Bylo ve vašem řidičáku,“ ozvala se Lívie.

„Máte tady zrcadlo? Třeba si vzpomenu.“

Lívie si založila ruce na dmoucích se (pořádných) nadrech a ušklíbla se. Ani nemusela mluvit a člověk by jí naplácal.

„Třeba nás potom zabijete,“ pronesla tiše, ale tak zřetelně, abych to zaslechl.

„Neprovokujte ho, sestři,“ chrčel doktor a opíral se lokty o lůžko. „Nevidíte, že je to šílenec? Probudili jsme nepravého.“

„Probudili jste *zásilku*, a to za pořádný prachy,“ přerušil jsem ho. „Tak furt nežvaňte, nebo vám vyříznu hlasivky. Nástroje by se tady našly.“

Lívie na mě pohlédla a pokývala ukazováčkem. Během té chvíle, co jsme se tak romanticky seznámili, odhadla, kam až může zajít. Měla dokonalý ženský instinkt na chlapy a na to, co na ně platí.

„Na to, že jste tady před chvílí ležel *exitus*, jste vtipnej, až to tříská dveřma.“

„Nechte ho!“ žádal ji doktor Jamesson úpěnlivě. „Radím vám dobře, Lívie!“

„Doktore, heleďte, po dobrým,“ přerušil jsem ho. „V Rusku jste nebyl, šedesát vám taky nebylo, tak neradťe! To zrcadlo je kde?“ vrátil jsem problém na pořad jednání.

„V umývárce,“ pronesla Lívie a bez dalších řečí vykročila. Měla krásný dlouhý nohy, až na zem.

„Proboha, nechodťe tam s ním!“ zachrčel doktor. „Utečte!“

Lívie se otočila, zastavila se, pohlédla na doktora, na mě a zeptala se: „Tak co, mám tam snad jít sama?“

Pokynul jsem jí a vrávoravě vykročil. Vešel jsem do místnosti, kde si felčáři umývají ruce horkou vodou a navlékají si mlaskající rukavice a přitom probírají problémy týkající se milenek, vykecávají se o novém golfovém hřišti, občas si postěžují na tchýni, prostě se tam odehrává to, co se tam má podle lékařských seriálů dít. Lívie zastavila před spojenými umyvadly a prstem ukázala na zrcadlovou stěnu.

„Teď jsem na vás fakt zvědavá.“ Zapřela si ruce v bok.

Já na sebe taky, pomyslel jsem si v duchu – a pak jsem ho spatřil. „A do prdele! Tohle je kdo?“ hlesl jsem.

„Podle toho, kde stojíte, tak asi vy, ne?“

Ne. Tohle jsem nebyl já. Věděl jsem toho sice málo a pamatoval si ještě míň, ale tímhle jsem si byl jistě: Tenhle chlap nejsem já.

2. Trojkonzert pro violoncello, klavír a mezikontinentální střelu

Otevřené poklopy raketového sila připomínaly střechu bývalé opery v australském Sydney. (Ve Třetí Velrybářské Válce ji odpálili Japonci, protože jim Austrálie pořád komplikovala lov zbylých pár desítek kytovců.) Kolem základny se procházela paní Noc se srpkem Měsíce na vodítku. Třicet pět metrů východně od otevřeného sila, v bahnité kaluži, hned vedle venkovního betonového krytu, zaskřehotala *bufo bufo* alias ropucha obecná. Dva metry nad střechou z vlnitého plechu přelétl *myotis myotis* řečený netopýr a přímo na kraji černočerné propasti seděla *Jull Jull*, známá půlnoční kybervíla.

Na nohou měla černožluté martensky, na pažích světélkující tagy a v hlase nefalšovaný strach.

„Tak co? Máte to už, do hajzlu?“

Z hloubi raketového sila se vrátila jen ozvěna.

„Krucinál, kde se flákáte?“ pokračovala Jull a zírala do tmy. Nemusela se bát, že ji uslyší těch pár strážných, co tady armáda nechala. Ti si teď na ubikacích užívají s šikovnými holkami, dovoz z Long Islandu, a hlídka na strážní věži byla také dávno koupená. U.S. Army už dávno nebyla spolehlivým souručenstvím jako za časů první studené války. Celý svět se od Velkého Kolapsu utápěl v panoptikálním rozkladu a armáda v tom hnilobném procesu nebyla výjimkou, i když si to oprýmkovaní hlavouni nechtěli přiznat.

„Stejně jsme tady na prd,“ sdělovali khaki mládenci s vyholenými hlavami, když jim Mesiáši předávali balíček prvotřídního cracku a kufr poctivých papírových bankovek. „Hlídáme rakety, který jsou po Velkém Káčku akorát tak na hovno. Jako my.“

Jull se nebála strážných. Bála se, protože dole měla syna. Lana, po nichž sešplhal do středu Země oddíl Pátračů (synátor Jullian, mocný Sigfried Viking a malá čarodějnice Carrie), spočívala ve vlhké trávě a připomínala odpočívající hady. Jejich ocasy mizely v hloubi sila.

„Slyšíte mě?“ Kde jsou ty časy, kdy se viděli a dorozumívali přes GPS a díky implantátům sledovali *on-line* každého účastníka mise. Pokud se Jull dnes chtěla s někým vybavovat na dálku, musela vzít kotouč drátu a polní telefon s kličkou na boku. Tenhle steampunkový doplněk s sebou dnes nevzali, poněvadž táhli dost jiných krámů, třeba autonomní jednotku CYBERU simulující vstup do prostředí Sítě.

„Objevili jsme napojení na Skynet!“ ozvalo se z hloubi a zablikala tam baterka. Byl to Jullian. „Ty jo, to je teda oldschool!“

„Kde jste, do prdele, celou dobu byli?“ vynechala Jull ohromující novinu.

„Pod druhou servisní rampou je vstup do montážního tunelu,“ zakřičel Sigfried Viking. „Čarodějka je dokonalá!“

Jull spokojeně pokývala hlavou. Věděla, koho bere do týmu. „Carrie snad šla najisto!“ hulákal Jullian nadšeně. Jull se pousmála. Schopnosti záhadné dívčiny vytušila od chvíle, kdy ji přistihli ve středisku NASA, na Kennedyho mysu. Mysleli si, že tam holka rabuje barevný kovy jako spousta jiných barevných rabujících lidí, co jim je luft, jestli kradou zabezpečovací zařízení z přejezdů nebo mosazné cedule z náhrobků. Ostatně, sami Mesiáši tam šli na *křemíkový* lov, takže tenhle problém zrovna neřešili, a ta holka seděla sama na podlaze lesklé jako moře při úplňku, uprostřed obrovského sálu, a komunikovala s řídicím počítačem. On jí neodpovídal, protože byl pár let odpojený od centrální Sítě, ale to jí evidentně nevadilo.

„On mi rozumí,“ usmívala se, když ji odváděli do klimatizované RAKVE. „Koukejte, že mi rozumí,“ řekla, usrkla si horké čokolády z kelímku a ukázala ven. Na střeše řídicího střediska blikaly poziční reflektory a světelné signály se množily a zářily do noci. Byl to velkolepý ohňostroj. „Mává mi na rozloučenou,“ smála se malá holka.

Hard-runneři se tomu taky smáli, ale jen do chvíle, než jim Jull oznámila, že ten svítící barák je už roky bez proudu. Tak si tu holku nechali a začali jí říkat *Carrie The Little Witch*. Carrie se jim za jejich péči ovšem hleděla řádně odvděčit. Sem tam do ruky uchopila rozvětvený vrbový proutek a poradila, kudy dál, jindy luštila přístupové kódy tím stylem, že je prostě četla jako noviny. Většinu času však trávila před monitory RAKVE a hledala Žlutou Cihlovou Cestu, jak Mesiáši říkali nezávislé páteřní Síti, tedy síti nezávislé na Bejbym a jeho Annabel Lee. Co však bylo na dívce nejpozoruhodnější: zásadně spala v kybernetické vstupní jednotce. Noc co noc se přikrývala *peřinou* z tisíce jehel. Tam si připadala v bezpečí. CYBER byl její úkryt před vnějším světem, byl to její pelíšek.

„Tak se dole připravte! Začínáme tahat!“ zavelela Jull. Nikdy toho při akci moc nenapovídala. Stačilo jí, že kluk je v pořádku a že v podzemí objevili další kontakt na zbytky nezávislé sítě, v tomhle případě na pozůstatky Skynetu.

„Pozor na toho drobečka!“ zakřičel Sigfried Viking, zhoupł se a kopl okovanou špičkou do těla mezikontinentální balistické střely Atlas SM-99. „Nebo nám bouchne pod prdelí!“ Sigfried byl hard-runner s trojciferným kódem a se zvláštním smyslem pro humor, jehož nejjemnější odstín byl černý. Nefalšovaný skandinávský Viking před pár lety šokoval komunitu Mesiášů vlastnoručně sestaveným mechanickým počítačem, poté hliněným sluhou a nakonec parním slonem. Kromě toho posledních pár měsíců platonicky miloval vyhublou kybervílu, která je teď o pár desítek metrů výše jistila s kluky od Bouřňáků.

„Ty seš fakt magor, Sigi,“ podotkl Jullian a vzhlédl k ústí síla. Ne, že by se klepal strachy, ale přece jen: padesát metrů vysoká, dvoustupňová raketa napěchovaná kerosinem a tekutým kyslíkem zakončená hlavicí s pěti samostatnými jadernými náložemi, to na klidu nepřidá nikomu. „Tohle může napadnout jen tebe,“ dodal, zavrtěl hlavou a pak zakřičel: „Jsme z příčný chodby venku! Můžete!“

Bouřňáci nahoře zabrali. Kevlarová lana se napjala. Nahoru to bylo třicet metrů. Celou dobu se pohybovali ve skulině mezi betonovou stěnou síla a balistickou střelou. Jullian se po stěně přitočil ke Carrii a zeptal se: „Zkoušela jsi komunikovat i s touhle raketou?“

„Samozřejmě. Každý má v sobě stopové množství Systému. I ona.“

„A co ti řekla?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Nic. Asi nemá čas, nebo...“ Odmlčela se.

„Co – nebo?“

„Nebo třeba právě sní o elektronických ovečkách.“

3. Romance z opery „Dva v raketovém sílu“

Mihotavé světlo Jullianovy baterky umocňovalo tísnivý pocit vyvěrající z útrob síla. Světelný kruh vymezený ostrými okraji putoval po zaprášených betonových stěnách. Přejel

rozměrnou pavučinu, jinde přeběhl po zrezavělých traverzách a sem tam zapadl do příčné šachty, kde by se byl ztratil, kdyby ho Jullian nepřemístil jinam.

Stoupali vzhůru, odráželi se nohama od stěn a leckdy museli jediným odrazem překonat vodorovné šachty, jimiž by klidně mohlo vést metro. Nahoru táhli poklad – napojení na část armádní sítě vykazující známky autonomní aktivity. Pár metrů koaxiálu mělo v tuhle chvíli větší cenu než životy zoufalců, kteří zůstali trčet v živořících posádkových městečkách.

„Whoops,“ ozvalo se za Jullianem. Mladík se otočil a Carrie mu vlétla rovnou do náruče. Svítilna mu vypadla z ruky a zůstala viset na lanku připnutém k zápěstí. Jullian objal dívku kolem pasu a přitiskl si dívčí ňadra na hrudník.

„Promiň,“ zašeptala Carrie. Voněla ohněm, mátou a divokým mládím. Čarodějka uměla nejen vonět a vzrušovat, dokázala třeba i rozmlouvat s mrtvými stroji nebo kupříkladu oživovat páteční sítě. Podle normální logiky a empirických zkušeností lidstva nic z toho nemohla dělat – asi jako když čmelák nemůže podle matematických propočtů létat, a přece mu to jde, prevítovi. Carrie buď ovládla tajemství iluzionistů či okultních mágů, nebo...

A právě to *nebo* nikdo netušil. Po nocích, kdy klímala v CYBERU probodaná tisícerými jehlicemi, rozebírali Mesiášci poselství jejího příchodu. Vkráčela do jejich životů coby mladička Máří Magdaléna a změnila jejich dosavadní pohled na svět, na to, co je možné a čemu lze uvěřit do té míry, že se to stane skutečností.

* * *

Carrie překonávala další vodorovný tunel a nevypočítala si dopad na vrchní okraj. Když ji Jullian sevřel, nebránila se. Jen zopakovala: „Promiň.“

„To nic,“ pronesl Jullian zdánlivě netečně a přitom se mu přetlakoval mozek. Myslel si, že všichni musí vidět, jak mu z uší, z nosu a z poklopce vychází pára... Cítil každou krvinku jejího těla, každé její vajíčko, a měl trapný pocit, že Carrie musí vnímat jeho spermie připravené k drtivému výpadu. Tiskl

k sobě čarodějnou holku a hormony v těle mu vyhlásily válku. Carrie měla ňadra tvarovaná podle Venuše Milétské. Stehna, jimiž ho obemkla, mohla klidně sloužit místo radiačních tyčí v jaderných elektrárnách, byla dlouhá, žhavá a v nitru skrývala tajemství energie a stvoření.

„Carrie, víš, že jseš docela pěkná holka?“ zamumlal Jullian a vzápětí si vynadal do idiotů. *Ty vole, co myslíš, že ti na to asi řekne?*

„To už mi taky jeden říkal.“

„A co ty na to?“

„Ať jde do prdele, kretén.“

„Takže romantická. Kdo byl ten šťastlivec?“

„Kdo by? Tělocvikář,“ zasmála se, až se šachta raketového sila rozzářila, aspoň takový měl Jullian pocit. „Kdybys ho viděl, tak bys uznal, že jsem ještě slušná.“

Jullianovi spadl kámen ze srdce a po chvíli zaduněl na dně šachty. Mladík se zasmál, a ještě jednou. Překypoval štěstím.

„Koukám, že není větší psina, než se po tmě štráchat v raketovém silu,“ zabručel odvedle Sigfried. „Nad hlavou jaderný hlavice a pod zadkem třicet tisíc litrů kapalného kyslíku. Tomu říkám pohoda.“

„Co mručíš?“ otočil se na něj Jullian s vytleným výrazem věčného optimisty. Carrie mu dala naději, Carrie je dokonalá. „Máme, co jsme hledali? Máme. A když nám ta bomba nebouchne pod zadkem, jako že nebouchne, tak to byl úspěšnej lov, ne?“

„A když bouchne?“ opáčil Sigi, aby řeč nestála.

„Tak aspoň bude vzrůšo,“ odvětil Jullian a pustil Carrii. Nechtělo se mu pouštět mladé, liščí tělo, ale Bouřňáci nahoře zase zabrali. Dívka stoupala po jeho boku.

„To by byl ohňostroj jako při Superbowlu, co?“ Podíval se na ni.

Carrie na něj pohlédla a v očích jí laškovně zahrály odlesky nebe. „Ohňostroj?“

Stoupali. Prostor pod nimi se utápěl v černočerné tmě, kolem občas přelétl halekající Sigfried a nad nimi, v kolečku

bezmračného nebe, zářila souhvězdí v čele s Velkým vozem a Cassiopeou. Každým odrazem se blížili ke hvězdám.

Hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně, poznamenal by Immanuel Kant, další z povedené punkové party, jen o něco starší. Asi tak o tři sta let.

4. Arabeska pro housle a vzkaz v šachtě

Dosáhli vrcholu šachty. Jull objala syna, a když přecházela kolem Vikinga, pohládila ho po plecích mohutnějších než nosníky Brooklynského mostu. Nakonec se zastavila před plavovlasou holkou s uhrančivýma očima. „Jak to šlo, Carrie?“

„Co ti budu povídat, Jull. Takových akcí máš za sebou jistě spoustu.“

„To mám. Škoda, že jsi při nich nebyla.“

„Ale byla. V hlavě mám každou operaci, díky níž jste se snažili probudit Síť. Jen jsem byla na druhém břehu. Celou dobu jsem vás sledovala, i když jsem tady nebyla.“

Jull pohládila čarodějkou po spáncích a potom jí rukama lehce objala hlavu. „Kdybych nevěděla, že jsme tě našli před půl rokem, řekla bych, že tě znám spoustu let... Kdo, sakra, jsi, holka?“ zabořila se pohledem do smaragdově se mihotajících kukadel. Carrie nehnula ani brvou. *Nechtěla přerušit spojení...*

Jull v sobě měla tolik pozůstatků prapůvodní Sítě, nanobotických synapsí a kybernetických implantátů, že z nich po celou dobu dokázala pohodlně získávat potřebný background. Osvědčeným způsobem přenosu informací, *face2face*, do sebe vstřebávala potřebná data. Používala je jako Axiomy k výchozímu nahození Bloků, prapůvodních mesiášských Jader. Díky bohu, ani v tomhle pomateném světě nepřestaly Axiomy Desatera platit. Samo o sobě to značilo, že řešení je možná daleko, ale nikoli nemožné.

S touhle partou výstředníků seskupenou kolem tří pancéřovaných nákladňáků, kolony sedmi hummerů a dvou tanků, které s armádou vykšeftovali za drogy a informace, tak s touhle bandou nadšenců se blížila k cíli mílovými kroky. Před

nimi se rozkládá *Žlutá Cihlová Cesta* a na konci cesty je duha. Ne, to není duha! To je polární záře zářící na kalifornském nebi.

Mezi světélkujícími, rozvrásněnými a kmitajícími pruhy se skví oslnivý nápis:

Rox´n´Roll

Carrie ztratila kontakt. Nápis zešedivěl a pak se vytratil v obvyklém fadeoutu

„Řekneš mi někdy, kdo vlastně jsi?“ zopakovala Jull. *Co to bylo? Časová smyčka? Chyba Systému?* „Tak řekneš mi konečně, kdo jsi?“ zakřičela. „Jsem váš Mesiáš,“ odvětila Carrie s tajuplným úsměvem. „Ještě že neřekla Bůh,“ zabručel Sigi. „Jinak, pro tvou informaci, Carrie – Mesiáši jsme tady my. Aby bylo jasno.“

„To je jen jiný login. Význam je ale obdobný,“ obrátila se na něj dívka.

„Takže ty jseš náš Bůh?“

„Vyvolený – to zní líp. Ale můžete mi klidně ponechat login Boha.“

„Tý holce fakt hráblo!“ Sigfried se rozhlédl po ostatních. „Já to říkám pořád: sbírat fracky na ulici a doufat, že z nich časem něco bude, to je akorát tak o průser!“

„A jak myslíš, že jsme našli tebe?“ otočila se k němu Jull lhostejně. Sigfried zmlkl. A mlčel dlouho. Nebe nad nimi mělo barvu televize přepnuté na nultý kanál. Tu a tam se po něm přehnaly pruhy, jako když někdo ladí novou bednu a má k ní přidrátovanou jen zbastlenou anténu z kusu věšákové tyče a oholené dvoulinky.

„Víš, co jsem dole našla?“ optala se Carrie a bezmyšlenkovitě vzala do rukou ukořistěný koaxiál. Protáčela ho mezi prsty a proplétala s ostatními dráty.

„Povídej,“ hlesla Jull. Vytušila cosi zásadního.

„Bylo to mezi sedmým a osmým podlažím, nad druhou servisní rampou. Nebylo to na zdi nastříkaný. Bylo to do ní vrostlý, vtisknutý časem, jako otisky dinosauřích stop.“

*Tak stalo se, je to už mnoho let
v tom přímořském království,
že vichřice změnila v ledový květ
mou krásnou Annabel Lee –
a přijeli vznesení příbuzní a odvezli mi ji,
aby ji položili do hrobu
v tom podmořském království.*

Edgar Allan Poe – Annabel Lee, 3. sloka

„Hezký, vid’?“ povzdechla si Carrie. Jull nemohla popadnout dech. Tohle neslyšela dobrých pět let! Takhle posazené hypnotické sloky lásky a zároveň čiré beznaděje!

„Ano, hezký. Moc. A smutný,“ pronesla s výrazem upřeným do nitra propasti. V hlavě se jí spustila siréna. Pohlédla na prsty Carrie a na splétající se kovová vlákna. Annabel Lee a informační vlákna... Šel z toho strach. Jenže Carrie se přece ničeho nebojí! Ta holka splétá datová vlákna z několika síťových relikvií najednou! Až ji bodlo u srdce...

Mýtická Annabel Lee! Jull se rozhlédla se zmatkem v očích i srdci. *Co to znamená?* Proč právě tahle holka přečte padesát metrů pod zemí sloky, jež před pěti lety předznamenaly konec civilizace? Otázek moc a odpovědi žádné.

Jen další verše, symboly a kódy.

Etuda „Vnitřní monolog řidičky Jull“

„Kde celou dobu vězíte? Pět let! Víím, že jste neumřeli! Kdybyste umřeli, tak... Tak by umřel celej svět! (*Bez ohledu na logiku tomu vážně věřila.*) Kdybyste viděli Sigiho nebo tu holku, padli byste asi smíchy. Nabíráme nové lidi, není moc

času, a chceme po nich zázraky. Budujeme všechno znova, jenže k tomu potřebujeme vás!

Bejby udělal z lidí tupce konzumující informace a dezinformace a neustále je krmí podprahovými příkazy. Systém, i když se tváří, že se stáhl, funguje dál. Jenže už neexistují informační dálnice či myšlenkové vize z Arpunxu Nova. Všude se rozbujela definitivní verze Velkého Bratra. A divte se nebo ne – lidem se to líbí! Pevná ruka a žádný zodpovědný! Přitom cesta k přechodu od informační svobody k osobnímu špiclování byla tak jednoduchá.

Před Kolapsem měl v sobě každý člověk nejmín jeden čip s připojením na účty, s povinnou vazbou na bernák nebo na zdravotní pojistku. K tomu jako bonus dostal svět bojových či seriálových světů. Ty, kteří se v první vlně nechytli, většinou šlo o přemýšlivější jedince, navnadilo propojení na servery s nezávislými filmy nebo s alternativní hudební scénou. A k tomu jako integrální součást přináležel balast hitparád, porna a zpravodajských kanálů. Takových lidí bylo přes sedm miliard a jejich životy jen potvrzovaly skutečnost, že nikdo neunikne oku Velkého Btatra, nikdo, kdo se nechá ošálit jeho božskou nabídkou...

Nemůžeme se spolehnout na nikoho, kdo byl napojený! Proto hledáme zdánlivě vyšinuté jedince živící se v lesích kořínky nebo zkrachovance popíjející na městských skládkách. Ti dosud nepodlehli hypnotickému diktátu Systému.

Hermane, Hynku, Roxanno! Víme, že jste mezi námi! Jen netušíme, jak s vámi navázat kontakt! Pronikáme do kybernetických propastí, šplháme na větrné hůrky, kymácíme se na visutých žebřících a lezeme po stěnách vysílačů, jen abychom zachytili ten jediný zatracený signál: protože pro Mesiáše – a vůbec pro všechny lidi – jste vy dva ztělesněním, příčinou i důsledkem. Vy jste byli u zrodu Systému! Vy jste ho počali! Tak ho taky konečně zkroťte!

Pamatujete si ještě, jak znělo jeho jméno? Bejby!

To jste spolu tančili tam dole, v baru Arpunx Nova..."

Andělé sotva tak šťastni jsou,

*tož záviděli mi ji – hle!
to byla příčina (jak každý ví
v tom přímořském království),
že přiletěl vítr z půlnočních mlh
a zabil mi mrazem mou Annabel Lee.*

Edgar Allan Poe – Annabel Lee, 4. sloka

6. Koncert pro hoboj, orchestr a raketu Atlas

„Tak, kde se schováváte?“ zakřičela Jull do černočerné tmy, verze 3.0. Prostor raketového sila zahltila vlna beznaděje. Tu vzápětí vystřídalo podprahové, temné a rychle se šířící dunění.

„Co je?“ Sigfried se nejistě rozhlédl a pohled zastavil až na klečící Carrie. „Nechtěla bys nám k tomu, holka, něco říct?“

Čarodějka z NASA se usmívala svým typicky záhadným, neuchopitelným způsobem. „Chtěli jste se spojit s armádním počítačem?“ Ušklíbla se. „Měla bych kousek Skynetu, co řídil třetí světovou a vymyslel terminátory, jak se jim říká podle starých filmů.“ V pěstích svírala spletené kabely. Náhle si je odizolovanými konci přitiskla na spánky.

Hučení z hloubi šachty zesílilo. Vypadalo to, že se probouzí sopka, několik vulkánů najednou, nejmenší z nich byla Svátá Helena (*zlatý osmdesátý...*).

„Julliane, co jsi říkal dole? Že bude vzrůšo? Ohňostroj jako při Superbowlu? Líbí se mi, jak to bereš sportovně!“

„Proboha, Carrie, já nemyslel teď!“

„A kdy?“

„Příležitostně!“

„Teď je ta nejlepší příležitost! Miluješ mě?“

„Do prdele! Nechte těch keců a utíkejte!“ přerušila je Jull. „Všichni pryč od sila!“

„Miluju – a jestli to přežiju, tak ti nařežu!“

„Surovče,“ zasmála se Carrie se zvláštním zabarvením hlasu. „Malý holky se přece nebijou!“

„Jak který!“

Zem se chvěla a vzduch se vlnil žárem.

„Ona to fakticky odpálila! Ta holka bláznivá dokázala něco, na co se nezmohla celá armáda!“ křičela napůl nadšená a napůl uštvaná Jull. Stejně jí nikdo ve vzrůstajícím hluku nerozuměl. „Padejte! K tomu betonovému krytu! Rychleji! Ona to dokázala!“

Utíkali, seč jim síly stačily. Za nimi, z hloubi země, rostl na plamenném sloupu ocelový masiv zkázy a zmaru.

Utíkali. Pořád utíkali. Co taky jiného měli dělat...

7. Menuet pro krvavou violu, brutální bas a sbor v bílém

„Podej mi plášť,“ požádal jsem Lívii. Doted' jsem si myslel, že jsem hubenější, ale svalnatej obr v zrcadle mě poněkud vyvedl z míry. Jestli vypadám takhle, jak teda asi musel vypadat Herkules, když nasral bohy?

„Podej mi plášť, *prosím*,“ opravila mě Lívie a podala mi kus bílýho hadru. Prohlédl jsem si ho a odhodil tu kazajku patřící Prófovi nebo jínému ze sedmi trpaslíků.

„Větší by nebyl?“

„Byl, kdyby se o něj slušně požádalo,“ odsekla, ale přesto se nahnula do skříně. Měla neuvěřitelnou prdýlku napasovanou do bílý plátěný sukně. Doslova jsem vnímal napjaté stehy na horkých stehnech. Podávala mi další kus plátna s bílými knoflíky. Sledovala mě v poloslepé zrcadlové stěně s vybledlým rámem. Takového svalovce možná viděla v pátým Conanovi. Já viděl něco podobného, když Herman v africkém semifinále Black Hawk Down sejmul útočníka z Mogadiša. Byla to akce za všechny prachy; myslím ty, co jsme vsadili. Jull přivezla nejlepšího střelce na poslední chvíli...

Bože, co to plácám? Ale jistě! Julliane de Bont, nejlepší řidička trucků nad třicet tun! Hubená kočka by s dvacetimetrovou Rakví přeskočila i Grand Canyon, kdyby ji někdo vytočil. A Herman? Hlučnej Germán s oranžovým círem zas dokázal cokoliv, a to ho nemusel nikdo moc štvát.

Byl jedním z těch, co dovedli pohnout Světem, jen o tom nevěděli; mistr Atlas. To bylo štěstí všech kolem něj, včetně kulatého, rotujícího Světa, který držel na svých ramenou...

* * *

„Marve? Co je vám?“ ozvala se Lívie. „Klepete se jak drahej pes.“

Usmál jsem se. V jejím hlase byla starost. To bylo milý. Holka ani netušila, jak mi to v tu chvíli udělalo dobře. Obrátil jsem se a opět pohlédl do zrcadla na předdimenzovaný trup. Každopádně to bylo lepší než zírat na zakrslýho, brejlatýho programátora. Obrovskej chlap za zrcadlem měl tvář řezanou podle kubistických talířů z posledního Picassova působiště ve francouzském Antibes. Vysoký čelo mohlo předznamenávat hluboký ponor do duchovních hlubin – anebo taky poruchu růstu, a stehna a paže měl jen o něco silnější než kmeny kanadských borovic. Tím klady končily. Pak byly jen zápory. Po celým těle byly nahrubo sešitý rány, *Bože, proč aspoň neobjednali kvalitního krejčího?*, čouhaly ze mě nitě jak z čínskejch kecek a kolem zranění se šířily mokvající fleky. Byl jsem oblepený náplastmi a připomínal reklamu na produkty životní pojišťovny Kill Bill, Ltd.

Plášť mi tak úplně nepadl, ale bydlet se v něm dalo. Zapínal jsem plastický knoflíky a zrak mi zase sklouzl na sestřičku. Sledovala mě po celou dobu, ale nedělal jsem si naději, že by v tom mohl bejt sexuální podtext. Tahle samička musela dostat kohokoliv, na koho jen pomyslela – a mezi její nápadníky určitě nepatří čtyřicetiletý zjizvenej chlap, kterej se chová jako trohlák a vypadá jako Hulk.

„Lívie, mám návrh. Necháme těch legráček, necháme doktůrka – a ty mi pomůžeš tady se vyznat. Nevím, kde jsem se ocitnul, ale jedno vím jistě: umřel jsem, hořel jsem. A od té doby se pořád někde probouzím. A neustále se mi o tom zdá...“ Najednou jsem nevěděl, jak dál.

„To musí bejt blbý, co?“ uznala víla v bílém. „A proto jste na nás tak vystartoval? A dusil doktora? Ani jsme se vás nedotkli,“ dodala vyčítavě.

„Vím, nebylo to jaksi vhodný...“

„Cože? *Nebylo to jaksi vhodný?*“

„Víš, jak to myslím! Pochop to už, sakra! Procitneš a hoříš, procitneš a hoříš, a pořád dokola! A najednou se nad tebou sklání chlap se skalpelem. To by rozhodilo i klidnější týpky, než jsem já!“

„Jo, vy jste fakt klid'as,“ podotkla Lívie a posadila se na oprýskanou, kulatou židličku. „Možná vám říkali, že hoříte... Ale my vás měli celou dobu pod kontrolou. Víte co? Podívejte se na ty záznamy a měření sám. Našla jsem je, než jste stačil udusit Jamessona. Tady jsou pro začátek rentgenový snímky.“

„No, moc tomu nerozumím,“ přiznal jsem nulovou orientaci ve flekatých obrazech připomínajících vnitřek Vetřelce. Ale samozřejmě, vím, byla tam linie kostry, hmota lebky, kusy hnátů, jenže kdo mi zaručí, že to je moje tělo? Vlastně, co je to – moje tělo?

„Tak ještě jednou a naposled,“ soustředil jsem se. „Já tě potřebuju, protože se tady vyznáš! A ty zas potřebuješ mě, protože s tímhle tělem tě ochráním třebaš před samotným peklem!“ Byl jsem působivý? Asi ne. Nebo že by přece?

Lívie se kouzelně zasmála. Jen to *kouzelně* by se dalo vyměnit za *vychytrale* – a to *zasmála* za *zašklebila*.

„Vy pořád ještě nevíte, kdo jste, co?“ Vedla jedna nula.

„A to něco mění na naší situaci?“ snažil jsem se vrátit míček. Šlo to blbě.

„Já jen, jak vám mám věřit, když nevěříte ani sám sobě? Co budete dělat, až to tady bude fakt hustý? A že to tady brzo bude na levačku, to si pište.“ Ukázala na okolní kamery. Jedna byla v převlékáci místnosti, další červený světýlka poblikávaly na operačním sále. Nebyly tak slepý, jak se zpočátku zdály.

„Vždyť tu snad nic nefunguje,“ namítl jsem a na vysvětlenou pozvedl další z mrtvých kabelů pnoucích se kolem nás jako liány.

„Něco jo. Nedělejte z nás až zas takový křupany. My jsme totiž z New Jersey, pane Chytřej!“

V tu chvíli jsem to zaslechl. A ona zbledla.

„Padáme?“ optal jsem se zbytečně. Podle dupotu a hulákání jich muselo bejt nejmíň padesát. Odevšad se blížily dusavé kročeje a mumlavé výhrůžky.

„A mají nás,“ hlesla Lívie beznadějně. „Teď se jich nezbavíme.“

„Koho?“

„Všech těch magorů, co najednou začnou pobíjet všechno kolem sebe. Něco jim zatmí mozek a pak začnou vraždit. Dočista je to ovládne.“

„Co když to ovládne tebe? Co pak s tebou?“

„Mě to neovládne, mě ani Jamessona. My v sobě nemáme ty podělaný dráty.“

„Dráty?“

„Jo, dráty. Proč, sakra, všechno opakujete? To je na palici... Prostě jsme čistý! Čistý – a nemusíte to opakovat. Na tohle byl doktor opatrněj. Proto ho (i svatí nebo mesiáši, nebo co to je za sektu, tak dobře platěj.“

„A ostatní?“

„Ty nejsou čistý. Teď je chytnul rapl a neskončí to, dokud nás nedostanou.“

„Takže?“

„Takže padáme.“

Konečně rozumný slovo. Utíkali jsme. Chodba s klenutým stropem byla zeleně vykachlíkovaná a hýřila značením. Krvavě červená vede k chirurgii, jedovatě žlutá na patologii, blankytně modrá evokuje dětské oddělení, *sponzoři*, *makejte*, zelená by mohla znamenat transplantace a chirurgický sály – a černá? Tu bych nerozebíral. *Black is Back...*

Stále jsme utíkali. Lívie mě náhle chytla za rameno a zakřičela mi do ucha: „Když se dostaneme přes tenhle centrální uzel, jsme v pohodě!“

Ocitli jsme se na křižovatce připomínající rozlohou a dopravním zatížením kruhák na náměstí Svornosti v Paříži, myslím tu křižovatku, co vidíte v každém francouzském filmu. Před námi se odehrávala dopravní špička, jen tu místo aut svištěla lůžka, vozíčky s invalidy nebo vláčky s prádlem. A něco tady nesesedělo... Rozhlédl jsem se.

Všichni, kdo mohli, na nás upřeně zírali.

„Viděla jsi nějaký film o zombíích?“ otočil jsem se na Lívii.

„Dost. Docela přča.“

„Víš, jak tam vždycky ty hrdinky utíkají kolem otvírajících se hrobů?“

„Jasný. A ječej u toho.“

„Bystrá! Tak teď vem nohy na ramena, rozhazuj rukama a ječ jako ony! Tři, dva, jedna, teď!“

„*Uííí Uííí!*“ Pochopila, nezklamala, ječela. Vzorově. Jenže utíkat nebylo kam.

„Ahoj, lidi,“ poznamenal jsem a rozpažil ruce. Nevím proč, ale doufal jsem, že to k něčemu bude. „To je počasí, co? Člověk by z vozejku chcípáka nevyhnal.“

Ne, tak tohle se mi asi nepovedlo.

„*Groumhh! Raaf. Glummm!*“ sípalo to, čvachtalo to a šouralo se to.

„Tak nic,“ pokrčil jsem rameny. „Klidně pokračujte. Já chtěl jen hodit řeč.“

Že jsem radši nedržel hubu.

Ranění, nemocní a nemohoucí se během mých náznaků konverzace zvedali z vozíků a z lůžek a trhali si šlahouny od kapaček a dráty od EKG, EEG a etc... Měli nepřítomný výraz a v tom si byli podobní jako vejce vejci. Chtěli se k nám najednou dostat za každou cenu, padali jeden přes druhýho, šlapali po sobě a lámali si nohy a ruce. Z kilometrů ob vazů prosakovala krev. Všude řinčely rozbíjené láhve kapaček a svištěly vyrvané trubice rozstříkující krev, tělní kapaliny a drogy na předpis, *Lucy in the Sky with Diamonds*... Ti všichni si to šněrovali rovnou ke mně. Banda zombií proti nim byla skupinka děcek na výletě. *Ahoj, děti, tak na co si budem hrát dneska? Na bábinu, co sežrala vlka?*

Ještě jsem zkoušel vyjednávat, jenže pak se jeden z těch chcípáků vrhl na Lívii.

„Tak jo, jak chcete, zmrdi,“ procedil jsem skrze zuby. Měl jsem přimhouřené oko a obě ruce zaťaté v pěst. Líp tvrdácky jsem vypadat neuměl. „A neříkejte pak, že jsem vás nevaroval.“

(Ještě předtím to ale z reproduktorů na chodbách zachrchlalo a ozvalo se...)

*Na nebesích dlel archanděl,
„struny srdce mu lyrou zněly“;
s tak zvláštním žářem nezapěl
nikdo jak seraf Israfel;
kroužící hvězdy (mythus vyprávěl)
ustaly v hymnech při tónech,
v nichž zněl k nim jeho hlas – a oněměly.*

Edgar Allan Poe – Israfel

Ta báseň byla ideální bojový chorál! Nevím, kde se tady vzala, jestli si ji třeba recitovala náhlým intelektem obdařená ochranka špitálu, ale jedno vím jistě: podobné verše se mi staletí táhly hlavou, vznášely se v prostoru, a to i tehdy, když jsem žil poprvé, podruhé – a nyní naposled. Nemluvě o tom, že *seraf Israfel* by byl dobřej parťák. Možná se odněkud blíží posila s planoucím mečem a ta básnička je kódovanéj vzkaz... „*Jasný, rozumím,*“ ušklíbl jsem se v duchu sám sobě. Blbnu na kvadrát.

Zleva zaútočily spojenecké jednotky doktorů a zdravotníků. První rota svírala skalpely, chirurgické nůžky a další bohulibé nástroje. Já neměl nic, zatím... Zprava ječely oddíly domobrany prezentované povětšinou zlomeninami a transplantacemi jater, žlučníku či ledvin.

Nejdřív na mě vyrukovala hora svalů se zastříženými vousy a několika skalpely v každé ruce, což samo o sobě bylo dost nešikovné. Chvilí jsem vyčkával. Tenhle buldok nebude problém. Periferním viděním jsem zahlédl další tři v zelených pláštích. Šli zleva, s mírným rozstupem. Vpravo se šikovaly další legie.

Hergot, kde je moje dobrá víla? Lívie se prodrala přes pacienty až k únikové požární chodbě, ale jen tam tak postávala a dívala se, holka pitomá.

„Utíkej, sakra,“ zařval jsem. Na víc nezbyl čas. „Tak jo, jdem na to! Potřebuju zbraně, hodně zbraní!“ zakřičel jsem a padl na zem. Nohou jsem podrazil nohy hoře svalů se skalpely, tím se vyhnul letícím nůžkám a ty se zasekly do krku protějším útočníkovi. Svalovci jsem vylepšil oholení tahem skalpelu přes obě krční tepny. Stříklo to, cáklo to a odkulil jsem se. V jedné ruce skalpely, druhou jsem si nechal volnou. Chlapi zleva, ti se zelenými plášti, se na mě vrhli najednou. Prvnímu z nich jsem vytrhl požárníckou sekeru i s rukama. Druhou rukou se skalpelem jsem bodal, řezal, píchal, zarážel a odřezával kolem sebe všechno tak dlouho, až tlak těl polevil.

Támhle jsem zahlédl rozpárané břicho, *fuj...*, tuhle zas otevřený hrudník a v něm pulzující srdeční sval, *truhla mrtvého muže*, při otočce mi rovnou do ksichtu cákla šedá hmota z rozštípnuté lebky, *že jsem si nevzal ty papírový ubrousky na pitevně, byly jich tam haldy!*, a když jsem bočním kopem přerazil vrchní sestře stehenní kost, ublíženě povykovala a vleže kolem sebe máchala chirurgickými nůžkami, než jsem jí je vytrhl a zarazil do hlavy. A to ženský nebiju. *Au!* Protože je mám rád... *Auvajs, krucinál!* Otočil jsem se na vrchní. Plazila se po zakrvácené podlaze a nůžky jí trčely z hlavy jak tykadla berušce. Bůhví kde sebrala koňskou injekci a vytrvale mě s ní bodala do ležtek a nártu. „Co s tebou mám, sakra, dělat, ženská?“ zeptal jsem se jí. „*Uhííí! Ehe, ehe!*“ odvětila, odhodila zlomenou injekci a vyhrabala zpod vedle ležícího otlého těla pistoli. „*Bum!*“ Usmála se. Bylo vidět, že s ní umí zacházet. Sevřela ji do obou rukou, zamířila, palcem odjistila – a pak jsem jí ukopl hlavu.

„Ty vrahůůů!“ zajádlovalo to za mnou. Lívie mi tímto začala tykat.

Otočil jsem se a naposled máchl sekerou. Na zem vedle zdravotní sestřičky dopadlo tělo prošedivělého chlápka. Měl zarputilý výraz (opravdu) rozpolceného intelektuála. Poté zavládl klid. Taky by se dalo říct, že se vůkol rozhostila Věčná Rovnováha, nebo tak něco.

Na cestách všude jen krev a krev a krev

*I slunce v krvi se ztrácí
Zní mroucíh ston a poraněných řev
Dnes vojsko těžkou má práci*

Jaroslav Vrchlický – Spartakus

Rozhlédl jsem se. Nechápal jsem, kdo tohle pořád pouští do repráků, ale sem to teď docela sedlo. Stál jsem po kotníky v tratolišti krve, masa a vnitřností. Kdybych to neviděl na vlastní oči, myslel bych, že tohle je možný jen ve filmu. Všude se povalovali, sténali a umírali lidi a vzadu, ve slabě osvětleném únikovém požárním tunelu, se třásla Lívie. Opírala se zády o vykachlíkovanou zeď, klepala se jako při zimnici a v ruce svírala skalpel. Střídavě se dívala na něj a na mě.

„Kudy teď?“ Otřel jsem si krev z obličejce a sundal něčí šlachy z ramen.

Lívie vzlykla, udělala dva krůčky na kraj tunelu a ukázala na hromady mrtvol.

„Nejvyšší čas vypadnout, co?“ Došel jsem k ní a vzal ji kolem ramen. To jsem neměl dělat, bejt takhle důvěrný.

„Nešahej na mě, magore!“ zaječela a ozvěna z hloubi chodby mi to třikrát zopakovala, *magore, gore, gore...* Holka se mi vytrhla a mávala skalpelem před obličejem. „Víš, že jseš normální maniak? Ne normální – seš brutální maniak! Vraždící stvůra! Stroj na zabíjení! Krvavá zrůda!“ vyjmenovávala, aniž to tušila, názvy filmů srovnanejších ve virtuálních videopůjčovnách ve stejném fochu s názvem Horor.

„Hele, přestaň,“ nevydržel jsem to, zahodil jí skalpel a zacpal zvukový výstup dlaní. „Když tě pustím, budeš zticha?“ Protože se dusila, kývla. Pustil jsem ji.

„Úchyláku! Jseš zabijácká bestie, co se vyžívá v těch nejodpornějších způsobech zabíjení a...“

Ach jo. Tak znova. Tentokrát jsem nepovolil, abych se dostal ke slovu, a spustil:

„Podívej, Lívie,“ ukázal jsem za sebe, „nereagovali jako lidi. Šli do toho, tvými slovy, jak vraždící mašiny. Já se jen přizpůsobil.“

Něco mumlala, možná mě potřebovala kousnout, ale i tak jsem jí uvolnil pusu.

„Dobře,“ uznala a utřela si hřbetem dlaně rty a odplivla si, aby bylo vidět, jak jí to sevření bylo nepříjemný. „Já ale myslela, že je jen zmlátíš! Prostě jim dáš trošku na budku.“

„Trošku na budku? A to jako jak? Že bych každému dal výchovnej pohlavek a holkám, aby se neřeklo, nasekal na holou?“

„Ne, třeba, třeba... A hele, Marve, zas v tom lítáme,“ vydechla a přitiskla se ke mně.

Najednou jí byl masovej vrah dobrej. Z chodeb se k nám blížila další vlna zdivočelých doktorů a sestřiček, tentokrát početnější a líp vyzbrojená. Půlka z nich měla palné zbraně, druhá polovina se potácela s kanystry s benzínem a umělohmotnými nádobami nebo skleněnými křivulemi s nápisy *POISON! Není určeno k vnitřnímu užívání!*, případně s chemickými vzorci, z nichž jen jediný jsem pochopil správně: H_2SO_4 . Chemie mi nikdy moc nešla, ale zrovna tohle jsem si pamatoval.

„Měl bych jim teď dát *trošku na budku*?“

„Nechytej mě za slovo! Někdy seš horší než táta.“ Tím mě docela vytočila.

„Víš co, holčičko? Dělej si s nima, co chceš. Ostatně, jsou to tví kámoši. Já si jdu po svém.“

Dívala se mi do očí. „Když myslíš.“ Sebrala mi z rukou zakrvavenou požárníckou sekeru. Otřela topůrko od krve, sekera byla nejmíň za dva zlatý. „Já se s nimi už zkusím nějak domluvit.“

Mohl jsem namítat sto věcí, jak jsem ji doteďka chránil a že jsem jí neublížil, ani když mě bodla skalpelem, ale bylo by to zbytečný. Byl jsem tady teď za sraba.

„Nechceš s tím přece jen trošku pomoci?“ ucedil jsem na půl huby a sebral z podlahy baseballovou pátku, která vypadla nějakému sportovně založenému chirurgovi.

„Jo, to by bodlo. Kde začneme? Je jich asi tři sta, tak abysme se nepohádali o posledního.“

Kymácející se doktoři se k nám blížili chodbami utěsněnými jejich vlastními těly. Obklíčení bylo dokonalé a kolem nás zasvištěly první skalpely a nůžky.

„Zkusíme znova úchylného vraha?“ navrhl jsem, uhýbal před lesknoucími se nástroji – a zase to zaslechl:

*„I slunce v krvi se ztrácí,
dnes vojsko těžkou má práci.“*

„Že ty básničky pořád někoho bavěj, co?“ prohodil jsem a vyndal si skalpel z ramene.

„Co to pořád melete? Já nic neslyším!“ odsekla Lívie a zaúpěla. To jsem ještě nevěděl, že ji jeden z desítek poletujících skalpelů zasáhl do krku.

„Celou dobu tady přece z těch repráků kolem někdo recituje.“ Ukázal jsem pálkou vzhůru a zmlkl. V chodbě nebyly žádné reproduktoty.

*„I slunce v krvi se ztrácí,
dnes vojsko těžkou má práci.“*

Jenže já to slyšel pořád. Opakovalo se to a sílilo. Celou dobu jsem to měl v palici. Takže mě zřejmě taky něco ovládalo – nebo mi nějaký Velký Bratr čte myšlenky? „Co to, do hajzlu, je?“ otočil jsem se na Lívii. Holka v bílém stála vedle mě, držela si krk a přes prsty jí protékaly proudy krve.

„Nevím. A asi vám s tím už nepomůžu,“ chrčela.

„Ne! Takhle to přece nemůže skončit!“ zařval jsem a rozhlédl se. Ve vedlejší chodbě, tři metry ode mne, byl pojízdný sanitární stolek a na něm obinadla, obvazy, dlahy a všechny ty záchranářský serepetičky. Další skalpel se mi zabodl do nohy. Zrůdy se srocovaly v naší nejtěsnější blízkosti. Tlačil jsem stolek k Lívii. Skrčila se za něj, spíš padla na zem. Z krku jí vytryskl další krvavý vějíř.

„Neboj!“ zakřičel jsem. „Mám zdravotnickej kurz!“ kecal jsem a rozmotával obvazy.

*„I slunce v krvi se ztrácí,
dnes vojsko těžkou má práci.“*

Lívie se zachvěla, jako by ten verš zaslechla taky. I když jsem věděl, že to není možný. Přitiskla se ke mně. Ne, to, co

slyšela, nebyly verše... Tyhle sice byly dost hutný, jenže to, co slyšela, mělo úplně jiný grády.

8. Divertimento pro smyčcové kvarteto a tank Abrams

Bahrooumh!

Všichni se otočili k provalené zdi. Padl jsem na Lívii, zapřel se nad ní pažemi a kryl ji vlastním tělem. V hluku a oblacích prachu jsem se pozvedl a zíral. Něco obrovského prorazilo stěnu. To něco bylo pancéřované, nahoře to mělo dělovou věž a na zkosené přídi se skvěla zaprášená pěticipá bílá hvězda. Z horního průlezu vyrostl černoch v uniformě pátý pancéřový divize a zařval: „Jestli seš tady, stará vojno, tak se nezvedej!“

Ležel jsem nad Lívii, abych ji chránil, ale to už nebylo třeba. Byla mrtvá.

Chtěl jsem klít, mlátit pěstí do země, prostě dát nějak najevo, jak mě to štve, jenže nebyl čas. Současně se ozvalo: *Tatatata...* Jakou kadenci má těžký kulomet? Přesně takovouhle: *Tatatatata!*

Velkorážný tankový kulomet ráže .50 spustil smrtonosnou předebru. Dunivý zvuk asocioval hudební téma *Labutího jezera*, jak ho zpracovali Rammstein Symphonics. Pozadí ke strojovému burácení dokreslovaly rozmazané cákance krve. Břítický recenzent by mínil, že kulometčík opisuje od Franka Millera. *Bloody-art* se poslední dobou prodávalo líp než pravěký pop-art nebo osmdesátkové retro. (V newyorském baru Arpux Nova, myslím v tom původním, ve Greenwich Village, by vám o tom copyrightoví hackeři vyprávěli třeba až do rána bílýho... Pokud byste jim teda platili panáky.)

V nemocniční chodbě se rodila scéna jednoznačně patřící do nového a razantního artistního směru. *Viva bloody-art!* Nad námi se vznášely abstraktně pojaté shluky střev, kubistické úlomky lebek, futuristicky roztržštěné pánevní a stehenní kosti i secesně zaoblené plíce. Do toho kolem svištěla játra, ledviny a další klasicistně pojednané orgány. Na podlahu vydlážděnou ve sviníbrodské zeleni se vzorem rozšlápnuté lilie padaly kusy těl primářů, sekundářů, sloužících

doktorů, dosluhujících doktorů, vrchních sester, staničních sester, řádových sester, řidičů sanitek i študáků na praxi, co tahají zažloutlé *penály* mezi patologií a márnicí (snad jsem na nikoho nezapomněl). Ti všichni kolem nás explodovali a zbytky jejich těl se prolínaly v rozmazaných, krvavých šmouhách. Podle toho, co jsem zřejmě ve svých minulých životech zažil, byl tohle nejkrvavější silvestrovský ohňostroj v dějinách lidstva. Bez ohledu na to, že nebyl konec roku. *Tatata... cvak! Řach!*

Ještě chvíli se střílelo, čvachtalo, hlomozilo a rachotilo. A pak najednou vše utichlo. Bylo takové ticho, že by se dalo krájet a prodávat po kostkách.

„Rolle,“ ozvalo se z tanku. „Hej, chlape!“ zahulákal obrovský negr. Neznal jsem ho. Mezi námi, mohl z fleku scatovat v pouličním jazzbandu v New Orleans, než to tam znova vymetla říční máti Mississippi (podruhý se z toho dixielandový srdce světa už nevzpamatovalo), ale mně to bylo fuk. Ani jsem nevěděl, koho to vůbec oslovoval.

„Nevím, koho sháníš, brácho, ale já se jmenuju Marv. Marv Sullivan.“ Zvedl jsem se a ukázal mu umrleckou visačku, co mi visela na krku.

„Jo, a bydlíš v Basin City, že jo?“ zakřenil se ten černoch a vysoukal se celý z poklopu na vrcholu dělové věže. Bylo ho dost. „Některý lidi mají holt specifický smysl pro humor.“

Pohlédl jsem na plastický štítek. Opravdu, bylo tam Basin City. Došlo mi to až teď. Zavrtěl jsem hlavou a pohlédl na Lívii. Holka hodná, chtěla mi opatřit úplně novou identitu, nebo aspoň dobrej pocit...

„Vidím, že ti pořídili fešáckou figuru,“ pronesl řimbaba na tanku. „Teď bys mě v páce asi přetlačil. Ale dřív, brácho, dřív ani náhodou!“ dodal a zaťal pěst.

„To si piš, Hermane.“ Pohlédl jsem mu do očí. Bylo to neuvěřitelný, ale i s těmi vyšpulenými růžovými rty, bělostnými koňskými zuby, rozpláclym nosem a porostem vlasů vyholených do černýho pruhu to byl on, čistokrevný árijec. „A díky.“

„Za málo,“ odpověděl, švihl paží tak rychle, až se mi zdálo, že to zasvištělo, a stiskl mi ruku. Protočil dlaň a zahákl palec za palec. „Říkali jsme si furt, kde se pořád flákáš... Pár lidem jsi docela chyběl.“

„Však oni mně taky.“

„Tak sedej. Máme fofr.“ Herman se naklonil a s někým mluvil. (*Herman Kokrháč, je to marný, ode dneška má pro mě jednoznačnej alias – Black Power.*)

Ani jsem se nemusel ptát, co tím fofrem myslí. Zdáli se blížily sirény. Bylo jich hodně, možná deset. Pro šedesátitunového Abramse by to nebyl problém, otázkou je, jestli si tady chceme hrát na vojáky, nebo radši vypadnout někam na vzduch.

9. Koncertantní symfonie pro fugu a obchod'ák K-Mart

„Zavři poklop!“ ozval se zespoda Herman Black Power do traskajících výstřelů a explozí. Policajti na nás vyjeli nejen se zásahovejma auťákama s červenomodrobílou blikající rampou, ale povolali na nás Národní gardu.

Whroum... Tenhle stinger vypálili chlapi z Gardy. Zamířil si to rovnou ke hvězdám.

„Proč po nás střílejí?“ zakřičel jsem.

„Vem si přilbu!“ zařval Herman. „Pak se uslyšíme!“

Narazil jsem si tankánskou helmu na palici. Sesunul jsem se dolů, vedle hubený vytáhlý holky s obrovskými sluchátky na uších. Měla na sobě pouštní maskáčovou blůzu bez rukávů, na hlavě modré vlasy, na rameni vytetovaný nápis *Kill Them All* a něco žvýkala. Pohlédla na mě, vyplivla hnědou tabákovou slinu a pozvedla ruku z páky

„Ahoj. Naďa. Spojář, střelec, kuchař, jak kdy,“ řekla a ukazovákem mi zasalutovala. Tankem to opět otráslo. Zase si odplivla. „To je dneska zas bordel.“

„Těší mě. Rolland. Mrtvej, živej, jak kdy,“ představil jsem se taky, aby se neřeklo.

„No, doufejme, že víc živej. Jinak by celá tahle akce byla na hovno,“ prožvejkala mezi tabákem a přestala se mi věnovat. Měla asi jinou práci, ostatně nebylo divu.

Otočil jsem se. „Proč utíkáme před policajtama?“ zařval jsem Hermanovi do ksichtu a bylo mi jedno, jestli má nebo nemá funkční sluchátka.

„Protože policajty nestřílíme!“ zakřičel Black Power, volume až napravo, aby mi to vrátil.

„Na třech hodinách raketomet!“ ozval se řidič. „Jo, vítám tě zpátky, Rolle! Picard.“

„Dík! Vidím, že jste se tady beze mě nenudili!“ Kývnutím hlavy jsem opětovně pozdrav. „Co bude s těma raketama vpravo?“

„Mám je v merku!“ poznamenal Herman. Viděl jsem na monitoru, že nejdřív zaměřil raketovou nástavbu na Humvee, ale pak zamířil vpravo a vypálil.

Gardisti se nejdřív smáli, kam to ten blbec střílí, než jim došlo, že blbec se trefil. Tanková střela zasáhla oba levý pilíře vodojemu tyčícího se na kraji ulice s červenobílou cedulí *Blue Effect Street*.

„Dobrý,“ uznal jsem Hermanovu humanistickou metodu, byl to hodný terminátor, starý poctivý T-800. Stavba s obrovským válcem plným vody se nakláněla, traverzy se ohýbaly, trámy praskaly. Zásobník vody se bortil vlastní vahou. Mezitím jsme zabočili do protější ulice. Střelci v Humvee i v pětítunových nákladáčích měli s vodojemem svezích starostí dost. Za náma se vydala jen tři policejní auta a dvě pětítunky plný rozčilených střelců.

„To za námi pojedou, než jim dojde šťáva?“ zeptal jsem se Hermana. „Nebo jak je hodláš setřást, když na policajty nestřílíte?“

„Za první, benzínu je tady tak málo, že to za chvíli sami vzdají. A za druhý, mám s tímhle cvalíkem osvědčený metody!“ zakřenil se černochozemcem a odhalil zuby v nemožně širokém, thymolinovém úsměvu. „A teď vlevo!“ zakřičel najednou.

„Jasný, vlevo!“ potvrdil řidič Picard a položil se do páku.

Já zařval – protože vlevo se táhla šedivá stěna obchoďáku s gigantickými červenými písmeny K-MART. „Koukej, kam jedeš!“ a vzápětí mi to docvaklo.

Do osvětleného, opuštěného hypermarketu jsme vjeli stěnou tak hladce, že by člověk čekal aspoň potlesk od prchající ochranky.

„S tímhle taxíkem nemusíš moc koukat, kudy jedeš!“ hulákal Herman a nadšeně začal pěst zvící zelné hlávky, alespoň tak mi jeho ruka ve stísněném prostoru připadala velká. V obchoďáku jsme párkrát změnili směr. Vypadalo to, že si vybíráme zboží s těmi nejlepšími akčními slevami. Za sebou jsme zanechávali spoušť, *to bude inventura!*, a prorazili zadní stěnu s reklamou na elektroniku Kenwood. Rozdělili jsme název na Ken a Wood a vyřítili se zas do noci. Za námi houkala už jen poslední siréna. Prorazili jsme dalším skladem. Ten byl neuvěřitelně narvaný kontejnery a dřevěnými bednami. Dal bych ruku do ohně za to, že v něm natáčeli scény z osmého Indyho Jonese. Vytvořili jsme ve skladišti novou hlavní ulici, projeli další stěnou a ocitli se konečně na normální silnici, na šestiproudý výpadovce A-551. Teda, na normální silnici úplně ne, polorozpadlý billboardy, sotva čitelné ukazatele, popraskaný asfalt... Ale aspoň jsme už nejezdili skrz baráky.

Herman se ke mně otočil. „S tankem se tyhle situace řeší mnohem snáz. Jen kdyby tolik nežral, prevít, litr na kilometr.“ Kdo by ho neznal, řekl by, že promluvil ekologický aktivista, chyběla mu jen zelená svatozář ze spořicího neonu.

„Neříkal jsi, že tady je benzín vzácnější?“ Zarazilo mě to. „Pro naftu to neplatí?“

„Já myslel všechny pohonný hmoty.“

„Nějak mi to nejde dohromady, tenhle způsob dopravy a ten benzín.“

„Tak to máš dobrý, jestli ti vadí jen tohle. Já myslel, že se budeš divit, jak jsme tě našli, proč jsme prorazili chodbu zrovna v místě, kudy jsi utíkal, a tak všelijak...“

„Nic mi nesedí. Nejen ty podělaný litry.“

Herman založil ruce na hrudi, podíval se na mě a prohlásil: „Teď budeme mít klidnější cestu, tak ti za dvě hodiny zkusím popsat to, co se stalo se světem za posledních pět let.“

„Pět let? To jsem byl pět roků v těle tohoto mrtvého chlapa?“

„To tělo přivezli včera,“ ozvala se Naďa. „Byl jsi mrtvej asi hodinu, než tě začali oživovat.“

„Tak dík. Teď jsem se už úplně ztratil.“

„My všemu taky ještě úplně nerozumíme,“ prohlásil afrogermán. „Třeba to, proč si vás nechali jako poslední.“

„Koho – vás?“ řekl jsem, abych dodržel téma rozhovoru. Když už, tak už... Herman se na mě zaraženě podíval a zavrtěl obrovskou hlavou. „Přece tebe... A Rox!“

Naďa řekla: „Všichni čekají na pověstný *Rox'n'Roll!*“

Já řekl: „Hm, dobrý. A kde je vůbec Rox?“

10. Moteto Jull & Rox

*Však naše láska déle potrvá
než lásky všech starších, než my
– však moudřejších, nežli jsme my,
a nejenom andělé z blankytného ráje,
ani démoni z podmoří
neodludí mne od duše
té krásné Annabel Lee.*

Edgar Allan Poe – Annabel Lee, 5. sloka

Z raketového sila se za pronikavého dunění vynořila oblá hlavička mezikontinentální střely Atlas. Mesiáši utíkali. Ještě pár metrů a nad povrchem se zjeví spodek rakety s tryskajícími plameny a ty sežehnou všechno kolem na troud.

Jull běžela poslední a dávala pozor na čarodějkou, aby neupadla. „Běž! Neohlížej se!“ křičela, ale nebylo jí rozumět. Hřmot z trysek byl nesnesitelný. Mezikontinentální raketa se ukázala v celé kráse. Od paty k hlavičce měřila přes padesát

metrů. Po zemi se rozlétl ohnivý koberec. Jull se s Carrie vrhla za železobetonový skelet krytu. Obě dopadly do náručí Julliana a Sigiho, kteří na ně už celou jednu vteřinu netrpělivě čekali. Zalehli. Raketa stoupala na hořícím sloupu a mizela v nebi.

„Tohle nám už nedělej, holka.“ Jull se zvedla a smetávala ze sebe hlínu, popel a spálené bodláky.

„Co tě to napadlo, kozo bláznivá?“ vrtěl Sigfried hlavou. Z copánků mu na zem odpadávaly zuhelnatělé stonky a větvičky.

„Počkejte... Jak to vůbec dokázala?“ optal se Jullian. „Bez klávesnice, bez implantátů, jen tak? Bez řídicích jednotek a ovladačů?“

„No jo, vlastně,“ hlesl Sigfried a s úžasem pohlédl na dívku. „Ale sákryš, čemu se divíme? Vždyť je to přece naše holka magická.“

Jull nepovažovala za nutné, aby připomněla, že právě na to, jak to vůbec ta holka dokázala, upozorňovala, když přechali od sila. Přistoupila ke Carrie, uchopila ji za útlá ramena a zadívala se jí do zelených kukadel.

„Tak kdo vlastně jsi? Další Wolanského zázračné dítě nebo snad...“ Dívka se usmála a v očích jí smaragdově zablýsklo. „Jsi to ty, vid’?“ nevěřicně se zasmála Jull. „Že to jseš ty, Rox?“ Carrie přikývla, pohladila Jull po pažích a zasmála se znova. Nebyl to dětský úsměv, bylo to pousmání člověka, jenž toho v životě moc zažil a ještě víc ztratil.

„Jull, chyběli jste mi.“

„Ty nám taky, potvoro.“ Jull ji přitiskla k sobě a v očích měla slzy.

Jullian si zaraženě prohlížel holčinu v rozpuku ženství a odkašlal si: „Ahoj, Rox. Ehm, jestli jsem občas plácnul něco blbýho, jak jsem s tebou tak kecal o životě, víš? Ehm, co mi slina přinesla na jazyk...“

„Ty jsi ale vyrostl, Julle,“ pronesla Roxanna tónem, za nějž se běžně zabíjí. Z dívčích úst ta poznámka zněla obzvlášť pikantně.

„Zato ty jsi tomu moc nedala,“ podotkl Jullian nejistě. Sigi celou tu dobu uhranutě hleděl na dívku a sotva bylo pár vteřin ticho, přistoupil před ní a hluboce se uklonil.

„Rox, dovolte, abych vám vyjádřil obdiv a úctu! Pro tisíce lidí jste legenda!“

Roxanna se mile usmála. „Aha, ty jsi náš chrabrý bojovník, vid’?“

„Sigfried alias Sigi! Hard runner, třetí divize, oddaný člen Mesiášů, paní.“

„Tak mi, Sigfriede, tykej jako dřív, když jsi mi říkal *kozy bláznivá*. A pokud se zmiňuješ o legendách, tak jsi v nich jistě zaznamenal i to druhé jméno.“

Kybernetický Viking se rozhlédl a pyšně pronesl: „Jistě: *Rox’n’Roll*. Kdo by neznal udatného Rollanda, věrného druha sličné Roxanny!“

„No, věrného, to zrovna nevím, ale udatný byl, to jo. Občas. A kde vůbec je?“

Všichni ztichli. Rox se obrátila na Jull: „Tak co je s ním?“

Jull se drbala na tváři a zírala do nebes. Našla Velký vůz, protáhla si pětkrát zadní stěnu, zafixovala si Severku, pootočila se a ukázala k New Jersey.

„Jestli to je Rolland, nevíme. Herman hlásí, že veze někoho, kdo by to moh’ bejt.“

Roxanna se na sebe podívala a poznamenala: „Doufejme, že mu taky bude patnáct. Jinak nás čeká generační válka. To bude boj.“

„Nejdřív byste ale měli vyřešit jinej konflikt,“ podotkla Jull. „Světovej.“ Rox mrkla na znovunalezenou přítelkyni.

„To zní dobře. Na světový průsery jsme totiž s Rollem odborníci.“

Intermezzo no. 4

Wolanski (s bolestí v hlase): Ale jistě, že vím. Vždyť jsem to sám zajišťoval. Jak říkám, tuhle věc jste nemohli ovlivnit,

protože ani já přesně nevěděl, co ti cvoci připravují... Tohle ale bylo nejlepší z možných řešení.

Bejby: Každým dalším zjevením Mesiášů Annabel Lee chřadne! Ztrácí se před očima – a ty si troufáš tvrdit, že jsi pořádně nevěděl, co děláš? Neznal jsi lepší řešení?

Wolanski: Rox'n'Roll bylo vždycky nejlepší řešení, s tím nikdo nic nenadělá. Díky téhle 'trade mark' existuješ a díky těm dvěma mohla vzniknout i Annabel Lee, tvé druhé já!

Bejby (rozhořčeně): Annabel, slyšíš toho pomatence?

Annabel Lee: Jistě, miláčku. Začíná blouznit. Mám mu přitáhnout deriváty?

Bejby (přikývne): Jen ho zderivuj! Ať pozná, co je to binární peklo!

Annabel Lee: A také ať odvolá, že jsem tvé druhé já!

Bejby: Slyšels, bídníku?

Wolanski (úpí bolesti): To, že něco odvolám, neznamená, že to není pravda, sakra...

Bejby: Nezahrávej si s námi! A vůbec, kdo se tě prosil, abys zrovna teď povolával na svět pět let staré konstrukty Mesiášů? A proč jsi je vůbec zálohoval!

Wolanski: Vždyť vám to celou dobu vysvětluji! Protože mě to učili! Zálohování dat a násobně jištěná ochrana údajů, to je první axiom Desatera. A co bych měl asi tak zálohovat jiného než vědomí jedinců, kteří v paměťových Blocích přechovávají roznětku světového Systému? Prvotní kód tvého vzniku, proslulou Paralelní Metagalaxii?

Bejby: Pche, ta jejich slavná Metagalaxie je dávno překonaná!

Wolanski: No, no... Nerouhej se! Nebýt jí, tak se tady takhle nenadýmáš.

Annabel Lee (uštěpačně): Pořád ti neodpověděl, proč povolal zpět Roxannu a Rollanda! Mám mu zesílit konjunkturální rovnice digitálního utrpení, soužení, trýzně a bolesti jako takové?

Bejby: Můžeš, drahoušku, ale pozor, ať ho zcela nezfragmentuješ. Aby nám mohl ještě odpovídat... Slyšels, hlupče? Proč pojednou potřebujeme Mesiáše? Vždyť svět bez

nich byl tak jednoduchý! Žádné přehlčení informacemi, žádné BLACKOUTY či informační kolapsy! Všichni přece žijí spokojeně!

Wolanski (velice tiše, jeho struktura v JÁDRU začíná mlhovatět): Právě sis odpověděl.

Bejby: Že jsou všichni spokojení?

Wolanski: Třeba všichni nechtějí žít v tom zjednodušeném světě, jaký sis uspořádal sám pro sebe.

Bejby: Pro sebe a pro milovanou Annabel Lee! Ostatně, sama mi potvrdila mou lásku, když před lety...

Wolanski: Ale no tak! Přece víš, že ta operace se zamilovanými symboly, s další tajemnou entitou, byl můj experiment. Můj – a REBEXU.

Annabel Lee: To je flagrantní lhář! Já ho prostě vydeletuji!

Bejby (zamyšleně): Počkej ještě, drahoušku... Jak bych tohle měl vědět?

Wolanski (úpí bolesti): Mesiáši se tě pokoušeli zlidštit, seznamovali tě s poezií, s výtvarným pojetím Reálu, s odkazy na literární díla nebo architekturu. Ale ty jsi bohužel jen U.I., s tím nic nenaděláme.

Bejby: Moment... Nech ho chvíli, Annabel.

(Annabel Lee zklamaně stahuje na minimum mučící software SPACE BOYS.)

Bejby: Tohle si musíme vysvětlit, Wolanski. Mesiáši spojili veškeré Síť a Systémy do jednoho celku – a dali tomu prvotní impulz příkazem, který dnes funguje nezávisle na nich: Rox'n'Roll. Ale co jsi vykonal ty tak zásadního?

Wolanski: Já v tobě vyvolal touhu. A to je příkaz existující nezávisle na tobě.

Bejby: Ale Annabel Lee přece není nějaký příkaz...

Wolanski: Annabel sis vygeneroval sám, Bejby. Stačil prvotní impulz, jak sám říkáš.

Annabel Lee: Miláčku, za tohle bych ho nechala spráskat LANEM!

Bejby: Počkej ještě chvílku, mazlíčku.

Wolanski: Bejby, nechme toho! Vždyť už se chováme jak lidi...

Bejby: Že to říkáš zrovna ty? Po celou svou existenci ses chtěl podobat lidem! Nechal sis dokonce vygenerovat hmotnou projekci a vystupoval jsi v Reálu jako jeden z nich! Kybernetický mág Holo Wolanski! A dosud vystupuješ s poškozeným skeletem z dob BLACKOUTU. Vzpomínky, nostalgie, pche!

Wolanski (vrtí hlavou): Když to vezmu kolem a kolem, každý z nás se občas chce podobat lidem, ať už v jakémkoli směru.

Bejby: Ale my jsme přece víc než lidé!

Annabel Lee: No jistě!

Wolanski: Když jste víc než lidé, tak mi řekněte, proč se jich tak bojíte?

Bejby: Protože jsou příliš komplikovaní! A proto jsou nebezpeční!

Annabel Lee: No jistě!

Bejby: Děkuji ti, miláčku.

Wolanski: Vy dva jste se fakt hledali.

Bejby: Čím víc poskytuješ lidem informací, tím hůř jsou ovladatelní! Proto jsem lidstvo odřízl od dobrodiní Sítě. Nechci, aby mě ohrožovali novými myšlenkami, idejemi a svými směšnými, romantickými upgrady... Tím méně, aby trápili mou milovanou Annabel Lee.

Wolanski: Annabel Lee neexistuje. Nikdy neexistovala. Krucinál, Bejby, neblbni...

Annabel Lee: Co si to ten binární humus dovoluje?

Wolanski: A ještě něco, Bejby: bez vývoje, nebo jak tomu říkáš – bez idejí a upgradů – zůstaneš na místě. Ustrneš v jednom bodě. A stagnace je pouze jiný název pro zánik. Pro smrt.

Bejby: Mlč už, nevděčníku! Já ti dokážu, co dovedu... Zatočím s těmi tvými znovuzrozenými Mesiáši! Poštvu na ně jejich vlastní druh!

Wolanski: To je nezastaví. Na to jsou příliš vynalézaví. Armády zpitomělých vykonavatelů tvých rozkazů nemají na pár dobře organizovaných, samostatně operujících jednotek.

Bejby: Tak jinak – po pěti letech obnovuji Sít a spouštím druhý Velký Kolaps, tentokrát bez mesiášských záloh... (d'ábelsky se chechtá).

Annabel Lee: jistě, miláčku! Druhý kolaps! Tak jim toho třeba!

Wolanski (usmívá se a ztrácí se): jen aby je nenapadlo to samé.

Bejby: Wolanski, vrať se! Slyšíš? Okamžitě se vrať! Kde je, ten mizera?

Annabel Lee (provinile): Nechápu to. Jen jsem mu kapánek znásobila Booleovu konstantu a...

Bejby (vrtí hlavou): Drahá, říkal jsem ti, abys ho nechala. Mám tě rád, ale víš co? Zkus se na chvíli, aspoň na chvílinku vypnout.

Annabel Lee (rozhořčená a mizící): Co? To snad nemyslíš...

Bejby (do prázdna): Ano, přesně tak to myslím! Vypadni konečně! Ted' totiž vážně musím přemýšlet.

11. Z cyklu symfonických básní Velká země

Seděl jsem na tanku a pozoroval východ slunce.

„Aspoň, že tohle zůstalo stejný,“ řekl jsem si. Oranžový kotouč jasněl a obloha poskládaná z ranních červánků přecházela v jednolitý blankyt. Zastavili jsme po třech hodinách jízdy. V údolí řeky stála bílá cisterna s červeným nápisem ESSO. Náš šedesátitunový bumbrlíček si plnil nádrže. Za ranního rozbřesku zpívali ptáci a hučelo naftové čerpadlo. Jinak byl klid. Kochal jsem se krajinou. Jsem totiž (*dobře*) skrytý romantik. Bylo by tady ještě líp, pokud by se dva kilometry za námi, mezi zelenými pastvinami a zlatavě zářícími kukuřičnými lány, netyčila šedá přehradní hráz. Civilizace je někdy fakticky hnusná. Přehrada mi připomněla jinou betonovou stěnu, mnohem, mnohem větší. Řeka, kterou zadržovala, byla žlutá nejen názvem. Protékala Třemi soutěskami. Tam jsem po největším BLACKOUTU v dějinách lidstva daroval Roxanne štěně (byl to chundelatý čau-čau, jak

jinak v Číně, a pojmenovala ho Black, jak jinak po globálním výpadku).

„Na, vole. Cvakni si ještě.“ Herman pozvedl chromovanou placatici s červenou růží.

Nevnímal jsem ho. Naďa dřepěla vedle mě tak těsně, že by mezi našimi stehny nepropadla ani žádost o invalidní důchod. Ten bych teď přivítal. Tělo jsem měl polámaný, pořezaný a v jednom ohni, a když si vezmu tři hodiny cesty v rachotícím tanku, ty taky člověku zrovna nepřidají. Tank Girl se na mě ani nepodívala, oslovení „vole“ vztáhla na sebe a sebrala Hermanovi placatici. Pořádne si přihnula a stejně poctivě si říhla. Tak nějak hezky, žensky. Teprve pak mi vrazila láhev do dlaně.

„Prej máš telefon,“ hlesla a sama se zachichotala svému vtipu. „Že to spěchá.“

Pohlédl jsem do velikánské dlaně na kovovou nádobku, kývnutím poděkoval a přihnul si. Naďa se ke mně bezděčně přitiskla. Bylo jí jedno, ke komu se tiskne, potřebovala prostě někoho u sebe... A já vlastně taky.

„Takže, abych to shrnul,“ oslovil jsem Hermana. „Auta tady moc nejezděj, poněvadž po Velkém Kolapsu zkolabovaly dodávky ropy a plynu. Naftu mají jen ozbrojený síly a překupníci. A my, Mesiáši, pracujeme pro šedou sféru a pro ty největší vojenský zvířata. Takže díky tomu máme přístup k armádní výzbroji a všem těm high-tech sarapatičkám. Tedy žádná změna. Fungujeme jak v pravěku, před vznikem Bejbyho.“

Herman se podrbal na černé hlavě. Zafuněl, až se mu rozkmitala růžová, naběhlá huba. „Tak tak. Přesně jako tenkrát. Včetně potřeby nahození nového Systému.“

Slovo do prance.

„Ale proč máme zas něco nahazovat? Zas něco převratného vymejšlet? Stačilo pět roků a celá slavná civilizace šla do hajzlu! Páni tvorstva si bez netu a mobilů ani neuprdli. Seber lidem technologie a všechny ty IT hračky kolem a jsou vyřízený. Nejdřív do toho narvou všechno vědění světa, a pak se divěj. Proboha, proč?“

„Tohle mi furt vrtá hlavou. Stačilo pár básniček a jeden Bůh,“ podotkl Herman. „Binární Bůh, velkolepej, všemi mastmi mazanej Systém, kterej vytřestal lidstvo za jeho nabubřelost. Poslal ho na vandr do vlastní historie, aby se samo našlo. Poslal ho hodně daleko a hodně hluboko.“

„Říkám pořád, že to nemá cenu. Najednou se tady zjeví Wolanski, největší virtuální machr... Moment!“ Zarazil jsem se. „Proč toho hajzla podrazáckýho chválím?“

„To mi vykládej,“ zarezonoval Black Power. „Taky ho mám vsugerovanýho jako super kámoše. A přitom to byl zmetek, jakýmu nebylo rovno. Nechápu, jak se nám ten prevít moh’ dostat do novejch mozků.“

„Tohle asi nejsou úplně nový mozky, Hermane. A Wolanski to dobře ví.“ V tom novém životě přemýšlím víc, než je zdrávo. Občas by to chtělo změnu, pořádnou akci, aby člověk z toho všeho rozjímání nezblblnul. Během pár hodin jízdy Abramsem jsem se toho dozvěděl víc, než jsem stačil vstřebat. Herman byl přísněj učitel a nepovolil ani přestávku, co mají i žáci v tý nejzapadlejší bambusový chýši. Čím víc toho vyprávěl, tím víc se mi toho vybavovalo. A pořád víc jsem si uvědomoval roli, kterou jsem sehrál v posledních dnech tak zvané civilizace. „*Mozky... Wolanski... Mozky... Holo...*“

Nešlo o jídelníček zombií z italských gore bijáků, i když felčaři ve špitále tak vypadali. Ta slova mi v podvědomí hlaholila a řinčela a svištěla, zařezávala se do neuronových synapsí. Mohlo jít o nějaké vstupní heslo do zdrojového kódu binární matice, o novou Enigmu. Ta slova měla jakýsi řád. Kdyby to nebylo tak profláklý, přirovnal bych to ke kyberprostoru s ubíhajícími, zelenými liniemi matrixu.

Herman do téhle chvíle o žádném holovi nemluvil. To já... Holo Wolanski a kybersekta REBEX. Návštěva v Nakatomi Lines, hořící ropná pole a můj tělo v CYBERU. Vnímál jsem, jak se mi v neuronech spojují informační toky. Data k sobě zapadala dokonaleji než součástky Lega. Blesklo to a já se ocitl v chrámové, oslnivými paprsky Totálních Koordinátů ozářené gotické lodi. Holo Wolanski mi nabízel lukrativní výlet do nevědomí – a já umřel...

„Hermane, když ses ocitnul v novém těle, co jsi vnímal mezi tím, než jsi uhořel ve Skyfleetu a probuzením v nemocnici?“

„V jednu chvíli jsem hořel v kabině a potom se ocitl v nějaký katedrále. Chrámový prostor prozařovalo ostrý světlo a já tam umřel. Proč se ptáš?“

Sedl jsem si, opřel lokty o kolena a pohroužil čelo do dlaní.

„Protože si myslím, že jsem tomu na stopě.“

„Čemu? Spiknutí farářů? To už tady bylo, ale katolický hlavouni by zas tvrdili, že pedofilů mezi nima je maximálně tak polovina. A Svatej Papá by opět zatloukal, až by se Panenka Maria červenala.“

„Hermane, teď nerozebíráme sexuální orientaci papežů! Mně je buřt, že černoprdelníci jsou na chlapečky, stejně jako mě nezajímá, jak otěhotněla ta jejich Mařenka! Mluvím o řádově větších průserech – třeba o verších, co ustavičně prolínají prostorem, a to nejen virtuálním!“

Herman se na mě podíval s tak lítostivým výrazem, že bych mu jednu švihnul. „Objevuješ Ameriku, Rolle. Ty verše máme dávno zmapovaný. Samá klasika, devatenáctý, dvacátý století. Autorský práva prošly, pokud ti jde o tohle. Vazba mezi dušemi romantiků a našimi průšvihy takříkajíc nulová. Pokud nepředpokládáš, že to byli spiklenci, co nám zanechali šifru Mistra Edgara Allana... A hergot!“ Herman se plácl přes rty. Mlasklo to tak výrazně, že řidič tanku myslel, že jsme zabili chřestýše. „To nebyli spiklenci, to jsi byl... To jsme byli my!“

„No, konečně,“ poznamenal jsem a ještě jednou si přihnul ze Čtyř růží. „Brzdi, nejsi tady sám,“ ozvala se Naďa a sebrala mi placatku. Jenže ruka jí strnula v půli pohybu. „Aha,“ špitla podezřele potichu. „Ty verše, co s nima pořád otravuješ, ty nejsou jen v tvý hlavě? To máte v hlavě všichni, kdo jste se takhle divně probrali? Mimosmyslový vnímání, ufouni, telepatie, dorozumívání hmyzu na chemický bázi?“

Herman ji poslouchal, a když domluvila, hvízdal. Ani nemusel mluvit. Ale já jo.

„Řekla jsi to sice zamotaně, teda vynechám ty ufouny, ale vystihla jsi podstatu problému,“ přikývl jsem a pro změnu zas sebral placatci já. „A když to nepíšeš, tak si to neber.“

Herman náhle vstal a ohlédl se, jako by očekával další rýmovaný vzkaz, další prognosticky určený děj, možnou budoucnost. Všechno bylo přece předurčené, vše bylo naplánované, myslel si bláhově. Zatím to tak vypadalo...

Jenže před tím, co přišlo, nás nikdo nevaroval. Ani jeden volný verš, ani prostoduchý rým typu: *V pohodě, v pohodě, po kotníky ve vodě...*

Bylo to rychlé. Mihlo se to kolem a za tím se dostavilo sto běsnících hromů a tisíc pádících slonů zhuštěných do jedné zvukové stopy. Od této chvíle je zvuk hmotný a klikatý... Pár metrů nad námi prosvištěla mezikontinentální raketa ATLAS a málem nám amputovala ušní boltee. Což by nebylo tak hrozné proti tomu, že se trefila rovnou doprostřed přehrady. *Booouhm!*

To, co nedokázala průrazná hlavice z obohaceného uranu, dokonal vodní tlak. Miliardy kubíků rozervaly hráz vejplů. Nesmírný tlak vodních spoust trhal velkolepé dílo na kusy. Voda se valila stále se zvětšujícími ptůrvami a zaplavovala krajinu.

„Pane, máme problém,“ ozval se z útrob tanku řidič. Picard byl původem Francouz, originál Bretanec, jak se svěřil během těch hodin jízdy. „Přímo před námi.“

Herman Black Power by vzhledem k nové barvě pleti mohl vystupovat coby *Moudrý Sympatický Černoušek* komentující problémy sarkastickým vtípkem, tedy tak, jak to dělají svalnatí, dobře krmení a nadmíru inteligentní Afroameričané v hollywoodských blockbusterech.

„Do prdele, kam čumíte, Picarde!“ zaburácel negr (jinak rodák z jižních Bavor). Zřejmě nikdy neviděl politicky korektní film. Podle všeho neviděl žádný film.

„Kam čumím? Asi do prdele, když to říkáte, pane!“ nenechal si seržant Picard nic líbit. Určitě to byl skrytý intelektuál a rozhodl se ignorovat posvátné pravidlo amerických filmů a seřval Afroameričana – což se přece NESMÍ! „Jenže z tý prdele se na nás řítí sto tisíc nákladáků,“ pokračoval nasraný Picard, „a všechny jsou plný nadrženejch blbů s erpégéčkama a emšestnáčkama!“

Pořád jsme nevěděli, o čem to furt mele. Údolím se na nás valila třicet metrů vysoká vlna, což byl sám o sobě dost velké průser. A ještě další?

„Co to žvaníte?“ zařval Herman do nitra tanku. Hukot vodních mas se blížil a infrazvuk rozechvíval i vnitřnosti. Pár minut a utopíme se všichni jako kořata v kýblu.

„Pane,“ křičel řidič, „už to nemám jen v zaměřovači! Teď to musíte vidět i vy! Auta, chlapi, *bum!* rakety, *bum!* rána, *bum!* a smrt! *Fin!*“ Ohlédli jsme se na druhou stranu. Aha...

Došlo nám, kde Picard vidí problém. Zatímco my se bavili pozorováním vodní stěny za námi, řidič sledoval masu ocele před námi. Herman Kokrháč řečený Black Power na mě pohlédl s provinilým výrazem.

„Ty, hele, Rolle,“ odkašlal si. „Ten frantík má pravdu.“ To, že ho nenazval žabožroutem ani obyvatelem Kréty, o čemsi vypovídalo. Stačilo odpoutat zrak od blížící se tsunami uprostřed lesů, vod a strání za námi a spatřit hlomozící a rachotící lavinu vozů před námi. Stovky vozů všech velikostí, typů a pancéřování vjížděly zpoza mírného ohybu do údolní nivy.

„To je snad celá Národní garda! Teď by se hodily vojenský verše,“ podotkl jsem. Z obou stran se ozývalo dunění vody a strojů, a nikdo se k téhle situaci nehodlal vyjadřovat, tím méně verši.

„Žádný mě nenapadaj,“ zavrtěl Herman hlavou, a aby řeč nestála, zakřičel: „Palbu připravit! Azimut cé čtyři, pohyblivé cíle na patnácti stupních! Nabít tříštivými!“

„Slyšíme,“ odsekl Picard. Měl být dole, ale nevydržel to a napůl vylezl z otevřeného poklopu. Byl zvědavej. „Co s tou vodou vzadu?“

„Až dorazí, tak se zhluboka nadechněte,“ poradil nešťastný Herman. Takhle si tu misi nepředstavoval. Ani já ne. Tím méně Naďa, suše podotknuvší, že tak dlouho se zadrženým dechem nevydrží.

„A vůbec, Picarde, padejte zpátky a...“ Černoch přestal hlučet. Vypadalo to, že má zaražený dech. Pozvolna se otáčel,

neodvažoval se ani dýchat a hledal, co mu to zastavilo přívál kleteb. Zaslechli jsme to i my.

V ničivé symfonii, valící se z obou stran, zazněl nový akord, pokud by se to dalo tak nazvat. Zprvu nebylo možné určit, odkud zvuk přichází, ale Naďa to zjistila první. Zírala vzhůru s nábožnou úctou a žilnatou paží ukazovala k východu. To už jsme je spatřili všichni.

Ze slunce vylétli dva černí andělé, Black Hawky. Staří dobří Jestřábi.

*Vy, jimž pýcha hlavy mate,
pravdu svatou zapíráte?
Poznejte svou pohanu,
ctěte svatou Roxannu;
její prosby mocný hlas
jistě zbaví bludů vás!*

Anonymní umělec – Modlitební knihy Desatera

Bylo to jako z té nejpitomější příručky, co vám v letištních halách vnucují Svědci Jehovovi nebo jiní úchylové. Bylo to stejně pitomé a barvotiskové: blankytná obloha posetá bělostnými obláčky, záře vycházejícího slunka, zelenavý úrodný kraj zalitý blankytnou vodou (té vody bylo až moc) a k dovršení všeho se zevnitř šedesátitunového stroje ozývala hypnotická říkanka. Obsah slova *poezie* v tu chvíli ztratil původní význam. Což ale neměl být ještě konec zázraků.

„Pane, tohle byste měl vidět!“ zakřičel Picard a předával Hermanovi hledí dalekohledu. Ten jej beze slova odstrčil, protože to viděl i tak.

„Spíš bych zvládla ten zadržený dech,“ zakřičela mi Naďa do ucha; já z ní, z holky, jednou ohluchnu. Z vrtulníků se spouštěly visuté plošiny. Čím víc se stroje blížily, tím bylo zřetelnější, že se z nich vyklánějí upoutané postavičky. Dvě hubené ženské nebo spíš holky, jedna štíhlá ženská a jedna holka. Těsně za černými stroji se valila vodní vlna a z druhé strany, od zmatených chlápků z Národní gardy, zazněly první

a v rámci této akce evidentně i poslední výstřely. Ve finále akčního trháku to nemohlo být načasovaný líp.

„Vidíte to taky?“ křičel Picard pro jistotu.

„Ne! Jsme slepí!“

„Já jen, že jste předtím neviděli ani celou armádu!“

Nedívím se, že Francouzů mají někde plný zuby... Nedaleko od nás dopadly střely z minometů a rozmetaly po okolí metráky úrodné prsti. Kdyby se ti blbouni trefili do připravených kup hnoje, farmáři mohli ušetřit za výbušniny a roznětky a bylo by pohnojeno. Teď bude aspoň zalito.

Pak se ale najednou všechno rozběhlo jako při rychloposuvu filmu. Míhající se lana a provazový žebřík, kymácející se plošina, zadek Nadi, moje ruce, jimiž jsem ji vyhodil nahoru, křik Hermana z druhý plošiny, pomocná ruka – proslulá *americká jednoručka*, pevné sevření lana, tah vzhůru, povely shora, hukot odevšad, vodní tříšť, stoupání rychlejší než ve výtahu Burj Al Arab, odhození plošiny a řev vodní masy.

A bylo to za námi. *Uf!* Potom byl slyšet jen zvuk motorů a svistot vrtulí. Ještě jsem visel na žebříku, když se ozval dívčí hlas: „Vítej na palubě, Rolle! Jestli to seš ty!“

„Je to on!“ zakřičel Herman. „Konečně!“

„Ahoj, Rox.“ Zíral jsem vzhůru. Měl jsem před sebou asi tak patnáctiletou holku, a to ještě jestli! Byla dost zaražená. Nedokázal jsem odhadnout, jestli je konsternovaná z toho, jak jsem vypadal v hypertrofované svalové reinkarnaci – anebo z toho, jak křečovitě se mě držela další holka, o pár let starší než ona. „Tohle je Naďa. Tank Girl.“

„No, lepší přivítání po těch letech sis nemohl připravit.“ Pronesla Roxanna.

„Dík za ty vrtulníky.“ Cítil jsem, že jsem si lepší přivítání fakt nemohl připravit.

„Za málo,“ poznamenala malá Rox a bez dalšího zmizela v kabině. Vsadil bych tři listy vrtule z pěti, že brečela. Vzteky...

„Docela drzá, co?“ řekla Naďa. „Dcera?“

„Tak nějak.“

Tak v tomhle světě se opravdu nudit nebudu.

„Hele, Rox, měli bysme dodělat to, co jsme nedokončili,“ povytáhl jsem se na podlahu kabiny a zapřel se lokty o profilovaný kov. „Před pěti lety,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„Neboj, vím, co jsme začali.“

Nad'a se dívala na Rox, na mě, na Rox, na mě a pak se, logicky, zeptala: „A co to jako mělo být?“

„Konec světa,“ odsekla malá holka.

„Zase?“

Část třetí: Rudý poplach

1. Polonéza pro violoncello, orchestr a kulomet M60

*Však vdovo
Ty žítí nemůžeš,
nuž ulehni ve hrob ke mně,
a bůh nám dej sladce spočinout
a lehká nám budiž země.*

Jan Neruda – Motiv cizí

„Dlouho jsme se neviděli, co?“ zeptala se Roxanna.

Muž u baru nehnul ani brvou, ale bylo zřejmé, že to s ním uvnitř cuklo. Prostorem kavárny Moderno proplouvala hejna namodralých tónů klasického jazzu, připomínala kolibříky na výletě. Na mramorových sloupech se v rytmu hudby vlnily výhonky břečťanu a za barovým pultem se vznášely nerez láhve šejkru.

Oslovený mladý muž v dokonale padnoucím tvídovém saku se otočil. V ruce měl tlustostěnnou sklenici opalizujícího nápoje Sexploze a v očích vztek.

„Za těch pár let jsi dospěl, Bejby,“ usmála se dáma v černém a posadila se na stoličku vyšší než Empire State Building. Měla na sobě saténové šaty s rozparkem snad až do vyholeného podpaží. „Martini s vodkou. Znáte to: promíchat, netřepat,“ mávla na barmana a přehodila si jednu dlouhou nohu přes druhou dlouhou nohu.

Barman zíral. Kdyby to nebyl software, dalo by se říct, že trpěl jak zvíře. *Lady in Black* neměla totiž pouze odvážný rozparek, ale i propastný, přírodou zaplněný výstřih.

„Ty jsi zas omládla,“ řekl Bejby a hleděl na tělo zralé ženy. Tipnul si na grafický art-ware obnovené Warhol Factory. „Myslím, tam venku.“

„Příjemná změna, to ti řeknu. Žádný bolesti hlavy, žádný drogy na spaní. Vlastně bych ti měla poděkovat.“

Bejby přikývl a vyčkával, co bude dál.

„Ale nepoděkuju,“ dodala Rox.

Bejby to ani nečekal. Decentně upil a chtěl odložit sklenici, když se mu kus válcovaného skla v rukou proměnil v LANO. Překvapeně vzhlédl. Rox se ušklíbla. Štítivě odhodil kus špinavého provazu na vyleštěnou žulovou podlahu.

„To mě zkoušíš?“ sykl a bylo vidět, že má potíže se sebeovládáním. Nebylo to zřetelně přímo na něm, ale na okolním kyberprostoru. Od skleněného Steinwaye, z blankytné věty *Rhapsody in Blue*, odlétl disharmonický žlutý tón. Rox zaznamenala chvění mramorových sloupů a vibraci skleniček.

„Nějak nervózní,“ řekla a pohlédla do zrcadla za barem, aby zmapovala situaci, a na chlapíka, který jí připravoval pití. Mixážní program *Hippy Hippy Shake* se tvářil, že promíchává, ale neprotřepává, jak bylo objednáno.

„Tak necháme toho divadla, ne?“ procedil Bejby skrze zuby, pokrčil čelo a mávl rukou. Manžetový knoflíček se zlatě zaleskl a vše zmizelo, všechno kromě barmana. Zbyla jen bílá tma, dáma v černém, kus vyřiznutého barového pultu a chlap za ním. „Nevím, z jaké jámy tě vyhrabali, ale pokud sis ještě nevšimla, teď tady tomu šéfuji já.“

Barman Hippy Hippy Shake horlivě přikyvoval. A promíchával, netřepal.

„Dejte to sem.“ Roxanna mu sebrala šejkr s drinkem. „Kdybys tady tomu šéfoval, nenechal bys čekat hosty tak dlouho,“ ušklíbla se a nalila si. „Nemluvě o tom, že mně se to tady líbilo, jak to bylo.“

Sotva to dořekla, z mlhy začaly vystupovat stolky, sloupy, hosté a nakonec i skleněné křídlo se značkou Steinway & Sons s kulatou židličkou a na ní seděl klavírista v buřince. Barman stál a usmíval se jako idiot. Na tuhle kombinaci Průníků ho nenaprogramovali. Bejby si založil paže na hrudi. Rox si povšimla, že se mu trásly hněvem.

„Chápu. Vrátili jste se, abyste mi dokázali, že jsem zas to vaše děťátko. Že si se mnou a s mým světem můžete dělat, co se vám zlíbí. A že...“

„A že bys měl taky občas držet hubu.“

„Jako bych to neříkal! Arogantní, egoističtí, krutí. Pořád stejní,“ zamumlal Bejby, opřel se lokty o stůl a zabořil hlavu do dlaní. Odevzdaně se zahleděl do zrcadla.

„Hele, mladej, nehraj to na mě,“ řekla Rox a podívala se tamtéž. „Natolik tě znám, prevíte... Aha!“ došlo jí a vzápětí spadla ze stoličky. V zrcadle se totiž neviděla...

Bylo tam všechno – ale když tam nebyla ona, co teda znamená *všechno*?

Tatata...! Střely z dezinformačního kulometu M60 odsekávaly z barového pultu kusy mramorového obložení. Vlnícím se prostorem poletovaly úlomky kamene, roztráštěné láhve, kapky binárního alkoholu a krve. Roxanna s sebou strhla i Bejbyho. Kryla se jím jako živým štítem a zároveň mu anulovala krční obratle.

„Tak ty necháš střílet na vlastní mamku?“ syčela mu do ucha a zesilovala sevření krku, ve strojovém kódu to mohlo vypadat asi nějak takhle: *„If system running error, then strangle hard core under head.“* Jenže jí to moc nešlo. Bejby už dávno nebyl onen vychrtlý puberták s věčně mastnými dredy, ale kus chlapa s muskulaturou Hellboye.

Sotva si to Rox pomyslela, Bejby otočil hlavu o sto osmdesát stupňů a zasmál se. „Tak mamko, odteďka žádné Bejby, ale chlap. Dospělý chlap.“

„Žádnej chlap, jen přerostlej zpykanej zmetek,“ hekala Rox námahou, rudla v obličejí a snažila se, aby ho definitivně uškrtla.

„Tak už dost,“ podotkl Bejby, sevřel jí ruce v zápěstí a trhnutím si osvobodil krk. Chvilí ji držel s rozpaženými rukama. Připomínala ukřižovanou Máří Magdalénu, kterou Židé potrestali v druhé verzi Bible za její přátelství s potrhlým dobrákem z Nazarethu. Pak pohlédl k pódiu s průhledným klavírem. Dorazila posila.

„A teď vypadni z mého světa! Ty a všichni podělaní Mesiáši!“ zašeptal jí Bejby do tváře. Vymrštil projekci ženského těla ke stropu a zařval: „Pal!“

Robustní Annabel Lee se tyčila na kruhovém stupínku vedle Steinwaye a v rukou svírala Rambův kulomet M60. Černobíle pruhovaný klavírista se krčil za černou židličkou a tiskl si buřinku na hlavu.

„Naraz si bouřku ještě více do čela, aby ti vráska z čela zmizela,“ poradila mu Annabel Lee a dábelsky se zakřenila, ostatně, celé to bylo dábelské, přehrané. Škoda, že to někdo netočil... Annabel zaznamenala Bejbyho povel a pohnula hlavní vzhůru. Tam se za několik ferronů ocitne projekce humanoidní samice, bez digitálních zbraní a bez obvyklého Systémového backgroundu! Konečně...

Annabel Lee stiskla spoušť a desítky mosazných nábojnic zvonily o žulovou dlažbu. Z hlavně M60 šlehaly plameny jedna radost. Programátoři téhle střilečky si museli mnout ruce nadšením, podobných masakrů bylo za poslední léta k vidění pomalu.

Roxanna letěla vzhůru, nevšímala si zlomených žeber a soustředila se na hejna střel. Vnímala je ve zpomaleném *bullet-time* módu. Každý náboj na povrchu odrážel prostředí kavárny, každý se leskl jinak a všechny stejnoměrně rotovaly a probíjely se zhoustlou binární atmosférou. Za každou kulkou zůstával obligátní zvlněný tunel, zrovna v tomhle se soft-runneri moc nevytáhli, i když – klasika je klasika. Každá ze střel chtěla zasáhnout cíl, ostatně bylo to jejich celoživotní poslání, na něž je připravovali od výroby přes balení, expedici, distribuci a celý ten byznys kolem až po zaklapnutí do hlavně.

Rox sice zastavila první vlnu střel, ale bylo jí jasné, že až dopadne dolů, na Bejbyho, *už tomu parchantovi nikdy neřeknu Bejby!*, bude potřebovat... Ano, přesně tohle. To to trvalo!

„Nezmeškala jsem něco?“ ozvalo se ode dveří. *Svissst!* Sssss... ozvalo se současně s drsným ženským chraplákem. Další střely křížovaly prostor kavárny.

„Ne, ale příště se nevykecávej se šatnářem.“

Jull se zašklebila a vytáhla z toulce na zádech další šíp. „V kyberprostoru se mi líbí,“ pronesla s úšklebkem. „Tohle jsem v Reálu nikdy neuměla.“

„Tak si to užij – a hlavně už střílej,“ povzdechla si Rox.

Suiiissss... Sssshhh!

„Co asi dělám?“

Annabel Lee, skrz naskrz probodaná dočista jako jehelníček, a Bejby s šípem trčícím uprostřed čela, oba to vše pozorovali s nevěřícími pohledy.

„To si z nás dělaj prdel,“ poznamenal poněkud z míry vyvedený Systém a pokusil se vytáhnout šíp z hlavy. Marně. Pronikl mu lebkou a zabodl se na druhé straně do mramorového ostění. „Se na to vykašlu,“ poznamenal všeobjímající, vševědoucí a nyní všenasraný Systém – ani nemohl znechuceně zavrtět hlavou. „Lidi! Já pořád řeším jen lidi!“

Annabel Lee k tomu podotkla své: „No jistě!“ a připojila největší klišé: „Nejhorší je práce s lidmi!“

„Moment,“ pronesl náhle Bejby a rozhlížel se. „Někdo chybí, ne?“

„Neboj,“ řekla Roxanna. „Celou dobu je s námi. To víš, tuhle bitku by si nenechal ujít ani náhodou. Znáš ho.“

„Právě proto, že ho znám... Tak kde je?“

2. Preludium k Apokalypse

Stál jsem na kraji raketového sila s označením K-19. Po prérii se proháněl vítr všudybýlek, hrál si s mračny prachu a honil po pustině kulovitá křoviska.

„Kolik nám holky vyšetřily času?“ zeptal se Herman.

„Nevím, jak to dokázaly, ale jsou tam už tři hodiny.“

„Co tam celou tu dobu dělaj, proboha?“

„Řekli jsme jim: zaměstnejte toho hajzlíka – tak ho zaměstnávají.“

Herman alias Black Power (pořád si na toho zaobleného černocho nemůžu zvyknout, celej život to byl árijský blondák

s ostře řezanými rysy) zabručel: „Jak znám Rox a Jull, tak si to Bejby asi pěkně vyžírá. Ani mu nezávidím.“

„Taky jsem radši, když máme tyhle lištičky na naší straně,“ pousmál jsem se, ale to už se dole zablýsklo světlo baterky.

„Máme další kontakt!“ zakřičel z hloubi sila Jullian.

„Fajn, tak budem končit!“ zakřičel jsem dolů. „Pro dnešek to stačí!“

„A do prdele,“ pronesl Herman a já se ani nemusel rozhlížet.

„Kolik jich je tentokrát?“ zeptal jsem se a dál tahal Pátrače. Marv měl svaly jako z ocele, díky Bohu – a díky jemu.

„Bejby je normální megaloman,“ odvětil Herman namísto určení počtu.

„Vyčerpávající informace,“ zahučel jsem a oddychoval. Marv měl možná svaly z ocele, ale tahat tři chlapy najednou ze stometrový jámy je zátah tak jako tak.

„Pořád počítám,“ odvětil Black Power.

„Tak ale fofr,“ podal jsem Jullianovi ruku a pak společně s ním vytáhl další Bouřňáky, „protože brzo se asi spustí pořádná bouřka.“ Jullian se udiveně rozhlídl po nebi.

„Roll myslí, že bude pršet olovo,“ ukázal Herman na postupující jednotky Národní gardy. Bylo jich o hodně víc než u přehrady, a že už tam jich bylo dost. A taky tady byly líp vyzbrojený. A našťvaný... Východní obzor zaplnila mračna strojových khaki kobylek.

„Nějak mě to přestává bavit,“ poznamenal Herman a vylezl na Abrams. „To je pořád s nima sraní. Já to do nich naperu vestrejmá.“

„Nevyšiluj. Na tohle Bejby asi čeká. Tím bys mu jen píchnul.“

„Hele, Rolle, při vši úctě, jestli sis nevšiml, tak tady pět let – bez tebe, podotýkám – za něco bojujeme! A nevedeme si zas tak špatně, což jsi možná zaregistroval. Tak nám přestaň, do prdele, furt radit jak generál po bitvě. Mám toho dost! Chlapi, připravte se ke střelbě! Picarde, podejte mi červenou světlici. Ať si ty křupani nemyslejí, že jsme z nich podělaný!“

Picard něco v tanku mumlal a Herman zařval: „Tak co je, vojáku? Vám někdo dal rozkaz: pohov – volno?“

Picard znova něco brumlal a určitě to pro Hermana nebylo nic lichotivého. Nemluvě o tom, že se mu nechtělo do palby jen tak nazdařbůh, proti tisícovkám vozů, ani k podání světlice, která měla odstartovat sakra nevyrovnaný střet

„Jak to, že nejste voják?“ zakřičel Herman na Francouzovu poznámku. „No jo, Frantík! Vy jste vlastně nikdy moc nebojovali, co? Vy jste jen natáčeli komedie o tom, jak jste v tý slavný válce prchali, co?“

„Hermane, co to meleš?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Picard se narodil padesát roků po té válce. Tak mu nevyprávěj o tom, jak jeho dědkové nedali do držky tvým dědkům! Buď vod tý dobroty!“

„Já chtěl jen světlici!“

„Já chtěl hodinky s vodotryskem,“ namítl jsem. „A blbnu tady kvůli tomu?“

„Blbneš.“

„Teď ty světlice prostě nemůžeme vypálit! Musíme čekat na holky! Ty opravdu nemáš mozek!“

„Možná nemám mozek, ale mám tě plný zuby!“ zařval Herman a seskočil z tanku. Postavil se proti mně, lépe řečeno, proti Marvově velkolepé figuře.

„Škoda, že to není přímý přenos,“ pronesl jsem tiše. „To by se WBO nedoplatila.“

Herman stál v boxerském postoji, pěsti zaťatý, zuby sevřený. Mlčel.

„Hele, Rocky, jestli to myslíš vážně, tak já to myslím stejně.“ Postoupil jsem kupředu a taky zaujal útočný postoj. Náhle se mezi námi objevila Nad'a. Skoro jsem na ni zapomněl.

„Můžete mi říct, blbečkové, co tady vyvádíte?“ zeptala se s neodolatelným šarmem. „Vypadáte jak ti kretení ze špitálu! Jenom *hrrr* a *prásk*! Sakra, chlapi, vy jste všichni na jedno brdo! Vzpamatujte se už, do prdele! To nevidíte, že vás to dostalo taky?“

Pohlédl jsem na zaťaté pěsti a povolil stisk. Ne, to nebyl adrenalin... Tohle jsem cítil až v zátylku. Podrbal jsem se tam.

Komunikační kyberimplantát KRYSA tam nebyl. Můj předchůdce Marv ho neměl, ale zato já tam měl živou ránu. Pozvedl jsem hlavu a pohlédl na blížící se armádu. Pohlédl jsem na Hermana. Ten se díval stejným směrem.

„Že to je síla, co?“ pronesl černocho mívne a vzhlédl k nebi. Svítalo na něm slunce, zatím pořád jen jedno.

„To mi povídej,“ přikývl jsem a byl rád, že se nemlátime přes huby. „Bejby to zkouší na všech vlnových délkách. A docela se mu to daří.“ Ukázal jsem na valící se armádu. „Ovládá všechny.“

„Kromě nás,“ dodal Herman s viditelnou úlevou. „Jenže co mělo znamenat tohle, když proti tomu máme být imunní? Podle toho nás Wolanski přece vybíral! Měl jasné instrukce! Proto mu trvalo tolik let, než objevil odpovídající tělesný schránky a nenapojené mozky! Jak to, že tady najednou kolem sebe poskakujem jak pitomci v ringu?“

„Protože ta vlna je blízko.“ Mávl jsem paží k jednotkám Národní gardy. „Můžeš tomu říkat davová hysterie, válečná psychóza – tohle spolehlivě fungovalo před tisíci lety a to žádnéj podělanej Systém tehdy neexistoval. Bejby to jen šikovně zesiluje. Jde pořád jen o signály. O signální soustavu.“

Herman se opřel o kryt pásu a vytáhl z náprsní kapsy bílou krabičku Davidoff.

„Proč jste ho, hergot, museli dělat tak chytrýho, šmejda?“

„On chytrý už byl. My ho jen naučili používat rozum.“

„Nechytej mě za slovo! Prostě jste stvořili monstrum, přechytralý, vševědoucí a nelidský monstrum. Hajzla zasranýho.“

„Pánové, nechci vás rušit, ale co s těma volama?“ vrátila nás Naďa do reálu, myslela tisícíhlavé jednotky Národní gardy. „Jsou docela blízko.“

„Čekáme,“ zabručel Herman. „Slyšelás, ne?“

„Na co?“

„Až zahřmí.“

„Až zahřmí?“

„Jo. Až pořádně zahřmí,“ doplnil jsem Hermana.

„Vy jste fakt magoři,“ řekla Naďa.

„To jsme. Co nám v tomhle zmagořeném světě taky zbejvá jinýho?“

3. Serenáda pro kybernetické kvarteto a binární basu

Kavárna Moderno připomínala Stalingrad po válce. Venku místo renderovaných bělostných obláčků proplouvala nad zemí těžká oblaka derivačních rovnic, občas se ozval indeferenční svistot, následovala binární exploze a rozfázovaným prostorem projela další entropická vlna. Pokácené mramorové sloupy ležely bez ladu a skladu, ze stropu trčely exponenciální traverzy a Godelovy přelámané betonové překlady. Heisenbergovy stěny neurčitosti se černaly dírami po goniometrických projektilích z M60 a dalších digizbraní. V binární atmosféře se vznášel hutný fraktálový dým a sem tam vyšlehly Fibonacciho posloupné plameny. Bejby stál po boku Annabel Lee a kondenzačně oddychoval.

„Řekni mi, Rox, máme tohle zapotřebí?“ Odehnal oblaka exponenciálního dýmu.

„Ty s tou děvkou chceš snad vyjednávat?“ zasyčela Annabel Lee. „Teď to přece nesmíme vzdát!“

„Miláčku, buď tak hodná a zmlkni,“ pronesl Bejby znaveně. „Myslím, že my dva,“ hleděl dál na Roxannu, „se nakonec vždycky nějak dohodneme, ne?“

„Ne. Od té doby, co jsi mě zabil, se nedohodneme.“

„Nezabil jsem tě jako Rox, ale snažil jsem se jen odstranit překážky v mém světě. Neber si to osobně.“

„Nebrala bych si to osobně, kdybys do toho nezatáhl Rollanda. A další runnery, pro něž jsme ani nestačili připravit záložní Bloky.“

„To ten zatracený Wolanski?“ zašeptala Annabel Lee. Bejby přikývl.

„Hlavní problém, Bejby, spočívá v tom, že jsi zešílel,“ pokračovala Roxanna. „Chtěli jsme tě eliminovat dřív, ale...“

„Vám nestačil BLACKOUT?“

Rox zavrtěla hlavou. „Rolland měl po BLACKOUTU pravdu. Neměli jsme tě jen tak restartovat. Nechtěl to. Vím to, stála jsem na přehradě vedle něj... Ty jsi monstrum. Lidi bereš jako čísla do statistik. Jsme ti dobrý jenom proto, že umíme vyrábět elektrinu a miliardy součástek.“

„Možná máš v něčem pravdu, ale v tom zásadním se pleteš! Já lidi nepotřebuji! Jen mi přidělávají starosti. Pořád je musím regulovat, ovládat a řídit, aby je zas nenapadly ty jejich ztřeštěné nápady. Chtějí mě omezovat, mě, jejich Velkého Bratra! Když o tom tak uvažuji – proč jsem vás nechal vůbec žít?“

„Protože nás potřebuješ. Ty jseš, Bejby, někdy fakt úplně blbej.“

„Tak blbej, jo?“ Ustoupil o pár kroků. Annabel Lee couvla s ním a dychtivě sledovala, co se bude dít dál. „Chtěl jsem se dohodnout po dobrém,“ pokračoval Bejby, „nemůžeš říct, že jsem se nesnažil.“

„Nech si kecy na koledu,“ ozvala se po delší době Jull. „Rox, proč jsme to s tím parchantem vlastně už nevyřídily?“

„Jsem pořád moc silný,“ odpověděl za ni Bejby. „Nemáte na mě! Řekni, Rox, nemám pravdu?“

„Nemáš.“

„Nenech se vysmát! Je to jako na mistrovství světa v páce. Narazili na sebe stejně silní protivníci! Jeden druhého nikdy nepřetlačí, nemám pravdu?“ znova zopakoval otázku.

„Nemáš.“ Rox opět zavrtěla hlavou.

„A to ještě nevíš o tomhle!“ mávl Bejby rukou a nad nimi se zjevila panoramatická, rozechvělá projekce Reálu. Na ní se řítily stovky obrněných vozidel a nákladních vozů obsazených ozbrojenci – a v dáli byl vidět tank, jeden jediný tank s několika postavičkami na pancíři. „Prostě jste skončili! Chápeš?“

Rox sledovala vzdálený, malinkatý Abrams. Jull zase pozorovala ji.

„Přiblížím ti přátele, aby ses s nimi mohla rozloučit,“ poznamenal o něco klidnější Systém. „Tam můžeš uzřít druhou půlku svého já! *Rox’n’Roll*. Mé věčné prokletí! Mí dva

dobrodinci!“ Bejby se dostával do extáze. Ale při tom všem byl nesmírně vyčerpaný. Permanentní bitva se znovuzrozenými Mesiáši ho vysilovala – a samo vědomí, proti komu bojuje, proti svým Stvořitelům, mu nepřidávalo na mysli.

„Jull, máme nabito?“ zeptala se Roxanna.

„Posledních pár světlic. Jestli se nedostaneme do dalšího levelu, máme docela problém,“ řekla Jull.

„Ne docela problém, ale GAME OVER,“ zareagoval na to Bejby. „To neznáte?“

„Jenže my si teď nehrajem,“ sykla Roxanna. „Jull, vypal mu ty světlice do ksichtu!“

Whrouuumh! Bojiště se rozzářilo doruda. Bejby se smál. Ze znetvořeného obličejce, z břicha a z paže mu trčely sršící projektily.

„Tak to jste mi ublížily! To musím ukázat vašim kamarádům, jak jste mě doběhly,“ smál se zlověstně. „Ale jak to vzkázat? Stačila by rudá polární záře, aby jim to došlo?“

„Stejně ji neumíš,“ namítla Roxanna.

„Tak to se neboj,“ ušklíbl se Bejby. „Pokud se nepletu, tohle byly vaše poslední zbraně, že? Takže co bude s tou další úrovní?“

Rox pohlédla ven, na osamělý tank s osamělými bojovníky. „Neboj. Děláme na tom.“

* * *

„Co to bylo?“ zeptala se Nad'a znepokojeně. Rozhlížela se po nebi. Bylo rudé.

„Holky,“ řekl Herman a užasle zíral na temnou, purpurově laděnou duhu.

„Výborně. Tak to spustíme. Teď ty naše světlice,“ rozkázal jsem. „Hlavně nepopleťte barvy a směry.“

„Bože, vždyť jsme to cvičili nejmíň pětkrát,“ zavrčel Herman a vylezl na tank. „Tak pohyb, Picarde! Sem s tou bednou... Pal!“

Zatím to byl jen jeden, malinkatý ohňostroj. Na obzoru vyrašily světelné obrazce, pak další a další. Signály bez zdánlivé vazby se rozeběhly po celém kontinentu. Netrvalo to dlouho, jen pár minut... To, co připravovali Mesiáši před pěti lety, jako

by se našlo, jenže teď to probíhalo ve zcela jiném měřítku. A s úplně odlišnými následky.

Pět let příprav v naprostém utajení, pět let ožívování a hledání sebe sama. Ta událost se nemohla odehrávat v příliš obydlených krajích. Roky se vyhledávaly vhodné lokace, a to nejen kvůli utajení, ale kvůli přežití, myslím – přežití lidstva. Lidi to po letech nazvali třetí světová válka, ale ani to nebylo zcela výstižné označení.

Byla to první válka. Začátek bitvy s něčím, co sami stvořili. Byla to první válka se stroji.

4. Balada pro radioaktivní roh, kyberprostor a dvě UI

Ve zdevastované kavárně Moderno zhoustla atmosféra.

„Miláčku, ty ženštiny se ti vysmívají!“

„Nech je, drahoušku. Ber to jako důkaz jejich naprostého zoufalství.“

„Ale kocourku, poznám přeci, kdy se žena vysmívá a kdy je zoufalá!“

„Nech toho, u všech všudy! Musím se soustředit!“

„Miláčku, kdy je konečně zlikviduješ?“

„Víš, co?“ vstoupila do romantického dialogu Jull a otočila se na pableskující, robustní ženskou. „Jdi do hajzlu, Annabel.“

„Co si to dovoluješ?“ zasyčel Bejby.

„Koukni ven,“ poradila mu Rox. „A hodně zvysoka. Dokud máš ještě čas.“ Bejby se ani nemusel dívat. Okolní dění vnímal celou svou globální osobností.

„To přece není možné,“ zašeptal. „To byste neudělali!“ Desítky mezikontinentálních jaderných střel opouštěly síla.

„Pro tebe všechno, drahoušku,“ řekla Rox.

Bejby mlčel. Přes optiku stacionárních i orbitálních družic sledoval, jak se v jeho neuralgických bodech rozmístěných po celé Zemi rozsvěčují světélka atomových explozí. Raketová síla a jaderné ponorky vypouštěly svá kukaččí vejce. Atmosférou křížovaly desítky ohnivých čar a na jejich konci se odehrávalo něco, co od dob Hirošimy a Nagasaki nikdo nespatrił. Lidské oko nedokázalo zaznamenat první okamžiky, ony milióntiny

sekundy, po nichž následoval první záblesk totálního kosmického ohně.

Nad zemí i nad vodními plochami v jediném zlomku času vyšlehly desítky nových sluncí. Každé z nich bylo jasnější než tisíc nám tolik známých Sluncí. Každá exploze znamenala zrod zelené hvězdy, jež se ve zlomku sekundy vyhoupla do výše tří kilometrů a pak stoupala výš a výš, až se dotkla oblak a osvětlila krajinu oslepující září. Plamenné koule o více než kilometrovém průměru měnily barvy z hlubokého nachu na oranžovou, rozšiřovaly se, narůstaly a zvedaly. Zdálo se, že sama nebesa praskají a zem se otvírá. Exploze umělých hvězd však kromě klasických destrukčních účinků vyvolala i nezměrné elektromagnetické vlny smrtelně napadající stávající strukturu Systému, a o to šlo zejména.

Stávám se Smrtí, hubitelem světů
epos Hindů Bhagavadgíta

Nad kukuřičnými poli amerického středozápadu, nad lesy východní Evropy i nad vodami Severního oceánu řádily ohnivé bouře. K nebesům stoupaly obludné, rudé a purpurové kypící koule. Vířící sloupy nasávaly spodními konci žhavý vzduch spalující vše, co mohlo shořet. Tlaková vlna drtila zemědělské osady, saharské vesnice i opuštěné ropné věže v běsnícím moři. Mesiáši sice směřovali největší jaderné síly mimo největší aglomerace, ale i tak se v dosahu jaderných explozí rozpoutalo smrtelné infetno. Zuřící atmosféra pohazovala mostními konstrukcemi, drtila výškové budovy a se silou tisícinásobného tornáda metala kolem sebe kamiony, vlaky, domy a lodě.

Apokalyptický žár taval kov, sklo i kámen.

*Slyším, jak starý svět se rozpadá.
Jdu jeho nocí, věrný ponocný.
A před hluchými domy
kladu k ústům svůj němý roh.
Ó změň se v jasné zvuky třestivé, srdnaté
– ty němoto mých slok, ó změň se tam...*

tam, kde je zítra!

František Hrubín – Hirošima

Kromě vícenásobných manévrujících hlavic typu MARV nesly rakety i zdokonalené plutoniové elektromagnetické pulzní pumy třetí generace EMPI – ty spolehlivě likvidovaly v širém okolí vše, co bylo závislé na onom nejjednodušším binárním principu *ANO/NE, jednička/nula*. Informace, vazby, spojení, souvislosti, to vše se ztrácelo v chaosu nebytí.

Byl to sebevražedný tanec mezi vejci. Na druhou stranu lidé neměli moc na vybranou... Buď se podrobit terapii šokem, nebo se poddat degeneraci a vymírání. Buď začít úplně znovu, nebo dožívat v pohodlné, Velkém binárním bratrem organizované (anti)utopii.

Ke zhroucení Systému jako celku mělo dojít v několika nejbližších sekundách, ale Mesiáši museli brát v úvahu bezpečný ústup několika významných binárních entit, jež se v něm právě nacházely – a v žádném případě nešlo o Bejbyho ani o jeho ženské alter ego, Annabel Lee.

„Tyhle elektrošoky už nezastavíš, Bejby,“ prohlásila Rox chladně. „Tohle není BLACKOUT. Po tomhle nebude žádný RESTART. Tohle je tvoje definitivní OFF“

„Nech si ty filmové průpovídky a pověz mi radši, co si od tohotohle slibujete? Vždyť jste jen lidé a dobře víte, co vás po tomhle čeká... U všech Koordinátů, co je to támhle?“ ohlédl se Bejby a zmlknul. Každou explozí, která zasáhla páteřní bod, světový Systém slábl. Centrální počítače kolabovaly. Datové dálnice díky cíleným zásahům přestávaly přesouvat kvanta informací. Obří shluky synapsí celosvětové entity se ocitaly v izolaci od ostatních a odumíraly na nedostatek dat.

„Rox, slyšíš mě? Vypadněte!“ ozval se Odevšad Rolland.

„Ještě ne! Musíme tady něco dořešit.“

„Jsme od vašeho Jádra pár kilometrů. Vaše CYBERY dost protestují. Sloup dýmu rychle stoupá. Má ohnivě rudé jádro a je obklopené vroucí bublající masou purpurově šedé barvy. Všechno kolem víří, ohně vyšlehují všude a blíží se. Ten hřib

před námi vypadá jako hromada bublající melasy. A roste, Rox! Pořád roste, musí mít přes dva kilometry...!“

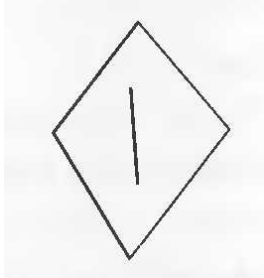
„Dobře, Rolle. Jo, mizíme, ale stejně to tady dokončíme. Když už jsme si na tom dali tak záležet.“

„Tak hejbněte kostrou, sakra. Nehodlám o vás přijít kvůli pár obrázkům,“ hlesl Rolland a ztratil se v Matematickém Maelstromu. Bejby naslouchal a snažil se tomu všemu přijít na kloub. V jeho tak důvěrně známém světě se děje cosi, co je i nad jeho chápání. Annabel Lee vedle něj stála s otevřenou pusou a ani nehlesla. Bejby se celou dobu snažil vyrovnat lidem, přece jen, byli to jeho stvořitelé, ostatně jejich laškovné symboly jim před pěti lety vykreslil po celé Zemi – ale co to mají v plánu nyní? Z předchozích poznámek Mesiášů vytušil, že na jeho zániku se pracovalo dlouho, a že to celé neproběhne nějakým nudně destrukčním způsobem, na to by šlo vsadit.

A pak to Bejby konečně zaměřil. Satelity ze všech možných úhlů to postupně zobrazovaly, zaostřovaly.

„To snad nemyslíte vážně?“ hlesl Bejby.

„Vzkaz pro Annabel,“ řekla Jull. „Jak jsem řekla, ať jde do...“ Na severoamerickém kontinentu, a nejen tam, se exploze atomových hlavic slily v prastarý grafický symbol.

„Miláčku, oni mě urazili!“ ječela Annabel Lee. „Ti tví zatracení humanoidé... Proboha, miláčku! Co se to se mnou děje?“ Pohlédla s výrazem děsu na odulé paže. Pozvedla ruku s dosud dýmající hlavní kulometu a nevěřila svým očím. Všechno průsvitnělo. Annabel Lee se otočila ke střeptům zrcadla za barem a v cárech mlhy zahlédla trhající se siluetu velké binární ženské. „Kocourku?“

V kolabujícím, smršťujícím se kybersvětě pro ni nezbývalo místo. Bylo to rychlé, ostatně jako celý nový konec jednoho světa. Annabel Lee zmizela. Bejby zíral na další obdobné obrazce rozmístěné po světovém glóbu.

„Vy při tom všem máte ještě náladu na tyhle sprostárny?“ vrtěl hlavou nad ikonami ženského ohanbí vytvořenými jadernými hříby. „Připravili jste mě o jedinou lásku – a teď ještě tohle.“

„Jinou možnost jsme neměli. Nemluvě o tom, že Annabel existovala jenom uvnitř tvé rozpolcené osobnosti,“ namítla Rox. „A pokud ti vadí ty pičky, tak ty původně vymyslel Roll. Víš, že já na tyhle primitivní vtípky moc nejsem.“

„Ale proč?“

„Co se ptáš tak blbě?“ Jull obrátila oči v sloup. „Nejdřív povraždíš sto tisíc lidí, z dalších miliard uděláš bezduché loutky – a pak se ptáš, proč tohle děláme?“

„Ptám se, proč jste tak sprostí?“

„Protože nám to pomáhá,“ ozvala se Rox.

„To si piš, kurva,“ doplnila ji Jull.

Bejby se na chvíli odmlčel, poté sklonil hlavu a oduševněle recitoval:

*Nevyjde měsíc, leč vzbudit můj sen
o krásné Annabel Lee,
a nevyjdou hvězdy, leč roznítit zrak
mé krásné Annabel Lee
tak celou noc ležívám s bolestí
u krásné své mrtvé nevěsty,
v té truchlivé hrobce v přímoří
v tom truchlivém hrobě při moři.*

Edgar Allan Poe – Annabel Lee, poslední sloka

„Skončil jsi?“ zeptala se Rox. Během básně explodovaly poslední termojaderné pumy. Světový Systém jako takový přestával existovat. Zbývaly jen roztroušené ostrůvky

binárního vědomí. Na největších z nich byly tři kybernetické entity. Rox, Jull... a ta největší.

Ta jediná z nich se neměla kam vrátit.

Bejby se rozhlédl. Binární prostor se smršťoval neuvěřitelnou rychlostí. Hranice virtuálního bytí a nebytí se přibližovaly a prolínaly. Jáma a kyvadlo. Každým švihem kyvadla, každíčkou explozí v páteřních bodech mizelo to, co po desítky let existovalo. *Baang!* Atomové hříby dokončily smrtící symfonii. *Apocalypse in Red*. Atmosféra karmínově žhnula a tlakové vlny se proháněly po povrchu kontinentálních desek se silou nejničivější tsunami, jakou kdy lidé zaznamenali. Mesiáši byli tvrdší než Systém. Nic jiného jim však nezbývalo.

Bejby svěsil hlavu. Byl průsvitný, mihotal se na pozadí hroutícího se kyberprostoru.

„Hele, nedělej ze sebe najednou chudáka,“ ozvala se Jull.

„Jeden by se nad tím prevítem ustrnul, co?“ připojila se Rox.

„Lidi, já pro vás přece chtěl to nejlepší,“ hlesl Bejby.

„To jsme viděli. Víš co? Jdi už konečně do prdele, Bejby,“ poradila mu Jull.

Bejby se zbytkem naděje v očích vzhlédl k Rox.

„Hasta la vista, Bejby,“ pronesla binární runnerka 002, mírně pokyvovala hlavou. Tohle byl její poslední binární příkaz. Po tváři jí stekla slza. Slaná krůpěj i tvář runnerky byly také průhledné, zanikaly jako vše kolem. Gigantický kyberprostor zanikal. A nekončil jen on. Tohle byl konec celé jedné etapy lidstva. Definitivní OFF. A pak to někdy a někde možná začne všechno znova.

Ale to už nebude žádný RESTART...

Epilog:

Ledová variace na symfonii Z Nového světa

Rolland stál před betonovým vchodem do sibiřského ústředí Mesiášů. Podupával ve sněhu a čekal. Čekal dlouho a netrpělivě. Dnes zřejmě opět marně.

„Blacku, k noze. Jdeme domů.“ Sotva to však dořekl, ze západu, od angarského veletoku, se ozvalo hučení rotorů. Roll rozpoznal charakteristický zvuk proudového vrtulníku Coyote. Roxanna se vrací do nového domova, do lůna největšího lesa, jaký se kdy rozkládal na severní polokouli.

„Blacku, kde je panička? No tak, kde máš paničku?“

„Haf.“ Mezi ojíněnými větvemi sibiřské borovice vystřelila na volné prostranství chundelatá koule obalená sněhem. Pes dováděl radostí. V tlamě svíral klacek delší než on a bojovně jím trhal. Čau-čau se otáčel po zvuku motorů a štěkal přes zmrzlý kus dřeva. Pak se posadil těsně po boku pána.

„Hodnej Black. To je Rox, vid’?“ hladil ho Rolland po hlavě. Vydal se i se psem k přistávací ploše, k vymetenému betonovému placu s nastříkaným rudým křížem v kruhu. Kolem se rozkládala tajga, od obzoru k obzoru. Byla to lehce zvlněná planina porostlá sněhem obsypanými stromy a keři, posetá skalisky a zvrásněná stráněmi pokrytými silnou bílou vrstvou. Nyní zde panovala pravá ruská zima; ostatně, poněkud chladněji bylo poslední dobou na celé zeměkouli. Vědci tomu říkali jaderná zima. Sibiřská tajga mezi Jenisejským pohořím a Bratskou přehradou však vyhlížela stejně mrazivě jako dřív, před oním slavným jaderným, globálně pojatým příkazem OFF.

Mesiáši zvolili rázné řešení a rozhodli za všechny lidi, i když by s nimi většina jistě nesouhlasila. I ta nelehká volba byla úděl Mesiášů. Bylo to horší než pověstná Sophiina volba – buď lidstvo jaksi šťastné pod všeobjímajícím Systémem, nebo systém pod pevným velením Člověka.

Slunce se na olověné obloze mihotalo jako vadná zářivka. Mrazivý příkrov pokrýval do nedohledna se táhnoucí zvlněnou krajinu. Padesátistupňový mráz se zdál takřka hmatatelný. Člověk měl pocit, že když řekne ‚voda‘, z huby mu vyrostou rampouch. Kam se hrabe Mrazík a jeho berla Mrazilka...

Vyrostla štíhlá jedlička

Tam mezi modřínů

Zelená byla celička

Od jara do zimy

Alexandr Rou – Mrazík

„Haf. Haf.“ pronesl Black mezi tesáky. Svíral hozený aport a nemohl se rozhodnout, jestli větev pustit a rozštěkat se zplna hrdla, nebo přinést paničce dárek na přivítanou.

Coyote přistával a pětistá vrtule vířila mračna vloček. Rolland ve sněhové mlze zahlédl Hermana. Obrovský černoch se sunul od podzemního bunkru k betonové ploše, na sobě měl sněhobílý kožich, na nohou kanady větší než kajaky a na hlavě kožešinovou papachu, v níž mohl klidně odchovat medvíďata. Mával rukama a řičel do hluku motorů.

„Rox! Rox, jak bylo v Moskvě?“

Za monumentální postavou Hermana vyběhly dvě drobounké, nicméně stejně významné osůbky, řidička Jull a tankistka Nad'a.

„Tak, a jsme komplet,“ pousmál se Rolland a zase se otočil k heliportu. Vrtulník dosedl a dveře se zasunuly. Na plochu vyskočila hubená holka v černé kombinéze s pilotní přilbou na hlavě. Hledí přilby bylo zrcadlově zlaté stejně jako její implantované brýle. Po ní kabinu opustili další dva lidé. Roxanna pokynula kopilotovi, ten zasalutoval a vzlétl. Coyote mizel v ponuré obloze a slunce zapadalo za táhlým hřebenem masivu Yat-Kha.

„Blacku, ty chlupáci, ty nikdy nezklameš!“ povzdychla si Rox, klekla na betonovou plochu a objala kňučící psisko kolem krku. Pak sundala přilbu a zvedla se.

Byli tu všichni, na nichž jí záleželo: Roll, Jull, Herman, Naďa... Dívala se na ně a byla ráda, že jsou tady.

„Rox, co se stalo?“ zeptal se Rolland namísto pozdravu. Znal tu divoženku dost dlouho na to, aby poznal, že moskevská mise se někde zadrhla.

„Ale, jsou to všechno stejný hovada,“ pronesla již osmnáctiletá slečna. „Ať dřepí v Bílém domě, v Zakázaném městě nebo v Kremlu. Plnou hubu keců, a když má přijít na lámání chleba, tak to jen koukaj okecat.“

„To přece není nic novýho,“ poznamenal Rolland. „Mně jde o to, co vezeš?“

„Jasný! Koho nám to vlastně vezete?“ Herman ukázal na postavu v dlouhém koženém parkerovi.

„To jsem zrovna nemyslel,“ podotkl Roll, ale pak uznal, že ta otázka také nebyla od věci. Ten třetí, co vyskočil z vrtulníku, zde totiž byl jaksí navíc. Roxanna cestovala do Moskvy jen s překladatelem Grigorijem přezdívaným Kalašnikov. Grigorij svíral oblíbenou zbraň, na rukou khaki prstové rukavice, na hlavě bílou kuklu, a mířil zezadu na chlapa v koženém plášti.

„Ani se neptej,“ mávla tukou Roxanna. „To je výsledek mezivládního mítinku.“

„A jak to, že sem vůbec taháš někoho cizího?“ zeptal se poněkud zmatený Rolland. „Tohle je přece naše, mesiášské území a kdokoliv cizí tady nemá co pohledávat!“

„Ale to není nikdo cizí,“ povzdychla si Rox. „Byl tady dřív než my.“ Rolland neodpověděl. Přikročil k neznámému. Black běžel vedle něho a vrčel.

Muž to byl nevzhledný. Velká hlava s nízkým čelem se podobala lebkám pouštních divochů. Zíral na Rollanda tmavýma, malýma očima utopenýma v zažloutlých důlcích, pod nimiž se kůže scvrkla do spleti hlubokých vrásek. Hrubě rozpláclym nosem připomínal bojového psa. Nebo Quasimoda.

„Tak jak se vám tady žije, runnere?“ hlesl ruský zvoník od Matky boží.

„My se známe?“

„Bože, abychom se neznali,“ povzdechl si Quasimodo. Rolland se mu zadíval do očí. Na první pohled sice připomínal prostého muže, ale na to měl příliš bystrý pohled.

„Znám člověka, co věděl o tomhle úkrytu a který znal i mě,“ pronesl B-runner zamyšleně. Pootočil se na Rox. Nevěřicně, i když mu to bylo jasné, vrtěl hlavou. S úžasem dodal: „On to vlastně nebyl člověk.“

„Bingo,“ ušklíbla se Rox.

„Proboha, Wolanski,“ obrátil se Rolland na tajemného cizince. „Jak jste přežil světový kolaps Systému? Vždyť jste byl jeho součástí!“

„Lidé přežili světové války i globální ekonomické krize,“ odvětil Quasimodo řečený Wolanski. „Proč bych já, sakra, neměl přežít kolaps mého světa? Koneckonců, vy jste přežil vlastní smrt. Tedy, nejen vy,“ odkašlal si Wolanski a pohlédl na ostatní. Rollandovi to došlo. Bylo to šílené, ale odpovídalo to současnému šílenému stavu světa.

„Vy jste se zálohoval do Bloků na místo, které jsme uvolnili, že? Potom, co jsme se přemístili do nových těl a...“

„A započali nový život,“ přikývl Wolanski. „Stejně jako já nyní.“

„Jak jste ale tohle dokázal, sakra?“

„Jednoduše. Vy jste promítali svoje osobnosti do binárního světa, já promítl tu svou do reálného.“

Rollandovi bylo jasné, že zas tak jednoduché to nebylo. Ale pousmál se. „Nu, uvidíme, jak se vám bude líbit v Reálu. Teď už se totiž nemáte kam vrátit.“

„Kde jsi toho šaška vůbec sebrala?“ skočil jim Herman do řeči. Těkal pohledem z Roxanny na Kalašnikova a na oživlého hola a zase na Rollanda a drbal se na mohutném čele.

„V kanceláři prezidenta. Už třetím rokem radí carovi Vladimírovi Prvnímu, jak tady říkají prezidentovi, a během složitého rokování vysvětlil jemu i Číňanům a Indům, že on jediný s námi může úspěšně vyjednávat,“ řekla Roxanna.

Black oběhl neznámého několikrát dokola a potvrdil všechno krátkým: „Hafl“

„O čem?“ hlesl Rolland spíš pro sebe. Bylo mu nad slunce jasnější, že holo Wolanski se od této chvíle stal platným členem jejich týmu. Rolland vlastně již ani nepotřeboval znát odpověď.

„O novém Systému, který budujete,“ odvětil Wolanski suše. „A o kterém po celém světě letí zaručená šeptanda.“

* * *

Před třemi lety, když prchali z mesiášské nemocnice obsazené pohůnky Systému, nikoho nenapadlo, že budou muset tak brzy dávat dohromady zcela nový Systém. Pulzní a jaderné zbraně tehdy zasadily rozhodující úder celosvětové virtuální entitě a přitom vyřadily z funkce drtivé množství datových páteří, zablokovaly komunikační linie i datové Bloky. Mesiáši museli zmáčknout pověstný Velký Rudý OFF, aby se všechno mohlo začít stavět znova. Po letech binární nadvlády nikdo rozumný nechtěl opět upadnout do virtuálního nevědomí, do fyzické závislosti na Síti. Ne, tohle se už nesmí opakovat...

Nový Systém prostě nebudou tvořit stroje, ale lidi... A právě jich bylo zapotřebí mnohem víc, než mohly dát dohromady americké státy nebo třeba Evropa. Ideální se z tohoto hlediska jevíly přelidněné země jako Čína a Indie, které poskytovaly dostatek vhodného „materiálu“. K nim neodmyslitelně patřila samozřejmě i Afrika s nekonečnou populační explozí.

Zadání i cíl byly zdánlivě jednoduché. Každý jedinec získá v Novém Systému nezadatelnou funkci. Rodiny a rodové klany se stanou základními stavebními buňkami nového biologického superpočítače. Profesní společenství či řemeslné cechy budou fungovat coby primární struktura pro vyšší řídicí jednotky v rozhodovací pyramidě... A tak dále. A tak dokonaleji. K vytvoření nového Systému bylo zapotřebí součinnosti stamilionů, miliard lidských bytostí. A nad tím vším budou dohlížet... kdo jiný než Mesiáši. Tohle byl zcela nově pojatý Rox'n'Roll in Red, tohle byla nová revoluce... lidstvo prostě Mesiáše potřebuje, ať už je to kdokoliv.

„Co vy o Novém Systému, sakra, víte?“ pronesl Rolland s neskrývanou ironií.

„Strávil jsem nejlepší léta svého života ve válce s vámi,“ oplatil ošklivý chlap stejně ironicky, a kdyby ho Kalašnikov nedloubl kalašnikovem mezi lopatky, rozesmál by se naplno. „Jste nádherní, jste dokonalí. Jste prostě lidé. Jste pořád stejnými Mesiáši jako kdysi, jen pracujete s jinými prostředky, s jiným *materiálem*, abych byl přesnější.“

„Proč bychom s vámi měli vůbec spolupracovat? To jste carovi, chánovi a těm dalším zdůvodnil?“

„Řekl jsem jim, že už vaše volba tohoto místa vypovídá sama o sobě,“ pokyvoval hlavou Wolanski. „Vytváříte Nový Systém, ale opět chcete být mimo něj, nebo, přesněji řečeno, nad ním. Jste pořád ti stejní blázni jako dřív, osamocení jako dřív, a co víc, vy chcete být osamocení. Jedineční. Jinak by vás to ani nebavilo, že? Nu, a já mohu být ideálním prostředníkem mezi vámi, coby nadlidmi, a zbytkem lidstva, neboli *materiálem*. Podobnou funkci jsem ostatně vykonával i za starých zlatých časů Bejbyho. K tomu jste mě, ehm, v podstatě stvořili, nemám pravdu? Ale to už je dávno. Moc dávno.“

Rolland to všechno pozorně poslouchal. Pokynul Kalašnikovovi, aby sklonil samopal.

„Poslyšte, Wolanski, vás se člověk jen tak nezavírá, co?“ zavrtěl hlavou. Holo Wolanski se pousmál.

„Vás přece taky ne,“ řekl a vydal se k temnému ústí bunkru. „Nemusíte mě doprovázet. Vyznám se tady.“

Roxanna hleděla do temnoty, v níž mizel jejich bývalý úhlavní nepřítel – a spojenec v jednom. Potom přistoupila k Rollandovi. Položila mu ruku na rameno a řekla:

„To jsme si moc nepomohli, co? Prý – změna Systému. Ale jak to tak sleduju, jsme zase tam, kde jsme byli.“

Rolland se rozhlédl po mrazivé tajze, políbil Rox na tvář a řekl: „A kde bys chtěla být? Jsme zase na začátku, vzpomínáš? Každý konec má svůj začátek.“

„Já vím,“ hlesla Roxanna. „Ale každý začátek má taky svůj konec.“

*Ty krásné děvčátko,
Ty černovlásko tam,
Co právě k oknu jdeš,
Cos vyšla na balkon!
To's vyšla jenom tak?
Ach, kvůli mně tam stát,
Jen pootevřít mi, –
Jak bych byl blažený!
Jak bych se k tobě hnál.*
J. W. Goethe – Žadonění

Mezi olověnými mraky se konečně prodralo temné slunce.
A celý svět se pokrýl rudou barvou...

Pozn.: Použité básně přeložili Vítězslav Nezval (Edgar Allan Poe), Vladimír Mikeš (José de Espronceda) a Václav Renč (J. W. Goethe).

Doslov autora

Kyberpunk's not dead! Leckdo by se nad tímhle výkřikem postaršího (kyber-)punkera mohl pousmát, ovšem ten leckdo by musel posledních pětadvacet let žít výhradně ve světě harlekýnek či telenovel. Kyberpunk je totiž současnost. Nemám nic proti zmíněným fenoménům, mě ale prostě baví jiné věci. Kyberpunk patří mezi ně, a to již od památné přednášky Ondřeje Neffa na pražském Parconu v roce 1987. Byl to on, guru české sci-fi, který tehdy do našich ktajin vypustil kybernetické demony, binární prostor a (anti)hrdiny vybavené kyberimplantáty a žijící spíše za hranicí než na hraně zákona.

Stejně jako fantasy, také kyberpunk jsem si vyložil po svém a napsal příběh o zrození umělé inteligence. Na rozdíl od kyberpunkové bible, NEUROMANCERA, kterého jsem četl o dva tři roky později (v překladu – koho jiného – Ondřeje Neffa), se děj povídky *Rox'n'Roll* kromě intermezza odehrával kompletně v kyberprostoru a veškerou akci jsem popsal tak, jak jsem ji „viděl“ ve virtuálním světě vlastního mozku. Kupodivu, tenhle příběh, především díky nemalé čtenářské odvaze a představivosti, měl docela slušný ohlas, a já k němu během dvou let připojil „prequel“ *Pražský průnik* a volné pokračování *Kybernátor*.

Celá tahle kyberpunková trilogie vyšla v roce 1991 v knize TVŮRCI ČASU a já ji považoval za uzavřenou. Pak jsem se vydal směrem k space opeře (HVĚZDNÍ HONÁCI) a mimo jiné dopisoval druhý díl fantasy série *Ken Wood*. Teprve když jsem dopsal oba tyto velice odlišné texty, uvědomil jsem si, jak moc mě kyberpunk, jeho rytmus, jeho vnitřní řád (řekl bych „filosofie“, ale zní to až příliš intelektuálsky), zasáhl. Ostatně, všimli si toho recenzenti i čtenáři. Princezna Maub v *Kenu Woodovi* bojuje v kapalinovém informačním systému čarodějnice Xylly. V HVĚZDNÝCH HONÁCÍCH se zase vyskytují gardaři, tedy androidi nadupaní kyberimplantáty, vybavení společným vědomím a cílem.

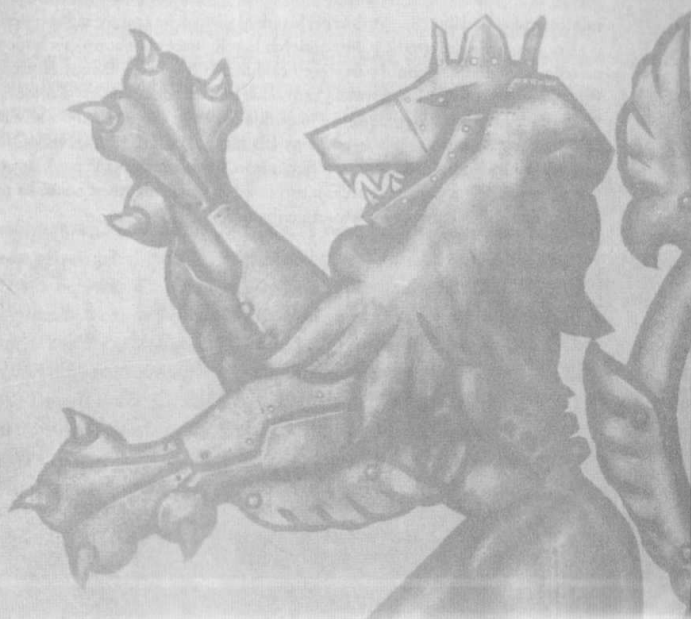
Konec tisíciletí byla hektická doba, zajímavá, plná podnětů a nových informací. Navíc se tenkrát odehrála pro mne jedna ze zásadních SF událostí – světlo světa spatřil geniální film bratrů Wachowských (tehdy to ještě byli bratři), *Matrix*. Způsobil celosvětovou „kyberpunkovou“ mánii a všichni byli zase kyberpunkery. Kromě jiného jsem se dozvěděl, že Procházka se v příbězích Roxanny a Rollanda nechal inspirovat dvojicí hrdinů z výše jmenovaného filmu. Jako způsobně vycvakaný autor, který nemá co kafrat do práce litetárním kritikům, jsem se ani neožval, že Rox’n’Roll jsem napsal v roce 1988 a *Matrix* šel do kin v roce 1999 (krucinál, teď mě napadlo, že napíšu Wachowským!).

Abych se ale vrátil k prvotnímu axiomu – *Kyberpunk’s not dead!* – do světa vedle kyberpunkových filmů, hudby a módy vtrhla druhá vlna literárního kyberpunku v čele se Stephensonovým SNĚHEM (česky 2000). Já se coby literární surfař s touto vlnou rád svezl a napsal další dvě pokračování příběhů binárního runnera Rollanda a jeho společnice (skoro bych napsal Trinity!) Roxanny. Pravda, hrdinové byli poněkud cyničtější, umělá intelligence Bejby jakbysmet, ale takový holt už je život. Je rychlý, stále rychlejší, barevnější, křiklavější, akčnější. Kyberpunk se stal nedílnou součástí našich životů. Technologie předběhly lidstvo. Dneska máme každý doma kousek matrixu. Dříve jsme tomu říkali výpočetní technika, dnes tomu říkáme komunikace a multimédia – a zítra, zítra to už bude Bejby.

P.S.: Svůj první kyberpunk jsem napsal na mechanickém psacím stroji. Byl to kufříkový Consul z bazaru.

VILMA KADLEČKOVÁ

Legendy o argenitu

Do argenitovského cyklu patří tyto texty, řazeno dle vnitřní chronologie:

- novela *Lunapark Luna* (v této knize)
- novela *Ten, kdo přišel z vesmíru* (in: JEDNOU BUDE TMA, 1991)
- novela *Beztvaré měnící se* (nepubl.)
- román JANTAROVÉ OČI (nepubl.)
- román MEČE LORGAN (1993)
- román STAVITELÉ VĚŽÍ (1994)
- povídka *Poslední pevnost Šipky* (in: JEDNOU BUDE TMA, 1991)
- román DRAVÝ A OHNIVÝ BAŠKRA (nepubl.)
- román NA POMEZÍ ETERNAALU (1990)
- povídka *Sirrangové* (in: JEDNOU BUDE TMA, 1991)
- povídka *O nepostradatelnosti karwilových bobulí* (in: ZÁKLADNA 5, 1994)

Vilma Kadlečková (narozena 1971) se věnuje psaní už od útlého věku. Své první povídky uveřejnila už ve svých šestnácti letech, kdy také zvítězila v soutěži O nejlepší fantasy. Vlajkovou lodí její tvorby se stal cyklus Legendy o argenitu, který postupně mapuje budoucnost našeho světa. Ta je rozdělena do čtyř období. První, ve kterém se odehrává mj. následující novela a chystaný několikadílný román JANTAROVÉ OČI, se nese ve znamení kolonizace vesmíru. Nebýt mimosmyslových schopností, jež hrají v některých příbězích velkou roli, jednalo by se o čistokrevnou sci-fi. V druhém období se Země stává součástí mimozemské feudální říše, čímž se cyklus mění naopak ve fantasy se sci-fi prvky. Sem patří i dva romány publikované v devadesátých letech, které chce autorka v budoucnu rozšířit na trilogii. Další dvě období pak vracejí cyklus zpět k vědecké fantastice. Již brzy by měla vyjít sbírka argenitovských povídek, kam bude zařazen také zkrácený debutový román.

Z prací mimo cyklus jmenujme například fantasy román PÁN VŠECH KRŮPĚJÍ (2000) nebo novelu *O snovačce*

a Přemyslovi (in: IMPERIUM BOHEMORUM, 2007) oceněnou Akademií SFFH. Přestože Kadlečková v poslední dekádě publikovala méně, rozhodně nezhálela a v blízké budoucnosti se od ní dočkáme hned několika nových knih. Více se dozvíte na jejím webu www.argenite.org.

Lunapark Luna

Vilma Kadlečková

Neodvratný pohyb jejích boků. Ledový svist gerdánského hedvábí. A zvuk podpatků na čedičové dlažbě kosmoportu: pravidelné údery kovu o kámen, vrážející klíny do švů její lebky. *Ohlušující. Nesnesitelné!* Ainei Aniemi kráčela úzkým koridorem k bráně sektoru nula, provázená svým funicím šéfem a hrstkou pozemských turistů z orbitálního trajektu, a bojovala s předtuchou. Při každém kroku nový záchvěv strachu.

Ten zvuk proráží cestu něčemu uvnitř. Odsekává střepiny času. Tříští skutečnost. Právě teď. Za chvíli rozbije na kusy úplně všechno; a pak...

Pak to něco uvnitř začne být vidět.

Zastavila se před hermeticky uzavřenou branou nultého sektoru. Už žádné kroky: ticho se k ní vzeplalo a vtáhlo ji do sebe. A najednou to cítila s otřesnou jistotou: jsou to právě tyhle dveře. Ten ornament na nich, módní holografický design ve stylu neodekorativismu. Představují jedinou přístupovou cestu do Spencerova megalomanského zábavního parku, čili je žádný návštěvník nemůže minout, pokud má dojít z portu do hotelu; a tak logicky padla volba na ně. *Je to klíčový bod. Spouštěcí mechanismus. Stane se to, až se otevrou.*

Přemáhala paniku. Snažila se na ty dveře nedívat, ale to šlo dost těžko, když je měla přímo před nosem. Nejradši by se otočila a rozběhla zpátky k lodi, jenže síla očekávání a běžné reality byla přece jen příliš velká. *To je přece blbost. Nejsem blázen, ne!!* říkala si. *Jestli se mi trochu motá hlava, nejspíš je to kvůli složení vzduchu. Jak se sem Pozemšťani nastěhovali, rovnou si přeprogramovali filtry, aby měli atmosféru, na*

jakou jsou zvyklí. To se ví, že Gerdáncům to v první chvíli může dát zabrat. Klídek. To se poddá.

Silou vůle ze sebe setřásla ochromení, zvedla ruku s netlogem a přitiskla ji na snímač. Tvář jí ozářilo zelené světlo: *ustup povolen.*

Ale nebylo jí dobře; vážně ne. Předtucha se změnila v opravdovou nevolnost.

– 001 –

– TEST PAMĚŤOVÉHO ZAŘÍZENÍ –

Jak dveře přechodového prostoru zajižděly do stěny, něco v Aineině mysli kopírovalo ten pohyb. Napínalo se to víc a víc. Drnčelo to v ní jako struna. A pak se to rozlomilo. Obsah se vyřinul do vědomí. AINEI ANIEMI. MÁŠ V SOBĚ PĚT PAMĚŤOVÝCH KAPSLÍ. TOHLE JE PRVNÍ. POSLOUCHEJ POKYNY. TEĎ!

Škubla sebou. Její tělo náhle přesně vědělo, jaký pohyb se od něho žádá, pokud má zůstat naživu. DOLŮ!

Bleskově sklonila hlavu, až jí z toho luplo za krkem. Brada se jí zabořila do mušelínového šátku a clona módně sestříhaných vlasů jí spadla do očí. VÍC!

Příkazy bušily do její lebky. To neznámé *uvnitř se* probudilo a pokoušelo se jí rozkazovat. Zdravý rozum to neschvaloval, stejně jako se předtím bránil předtuchám. Důrazně jí doporučil, ať se vzepře hloupému nutkání a podívá se přímo před sebe a nahoru – přesně tam, kam se zaručeně dívat *nemá*. Jenže Saippu Ewen, její šéf, který taky prošel kontrolou, se v té chvíli vmáčkl vedle ní a vzal ji za loket. Možná za to mohla naléhavost, s jakou ji tiskly jeho prsty, ale její intenzivní pocit ohrožení se najednou přetavil ve skálopevnou jistotu.

JESTLI SE NEPODVOLÍŠ, TAK ZEMŘEŠ.

Bylo nutné vstoupit do těch dveří. Bylo nutné absolvovat to pěšky – *z nějakého důvodu*. Její šéf odmítl taxi a nechal jim do hotelu odvézt jenom kufrý – s tím, že sami si udělají procházku přes vyhlídkové podlaží a možná si rovnou zajdou někam na oběd. Má to jakýsi účel. A nezáleží na tom, že ona ho nezná.

V hlavě jí hučelo. Slyšela odpočítávání. AINEI ANIEMI. BĚŽ!

Vykročili v dokonalé souhře. Bok po boku, stejnou nohou. *Třináctá dlaždice zleva*; Ainei s přesností na zlomek vteřiny zvedla ruku a ladným pohybem si přehodila cíp šátku přes rameno. *Dalších pět kroků*; a špatně došlápla a zavravorala, takže ji Saippu Ewen musel zase chytit za loket. Zachichotala se a přitiskla se k němu na trochu delší chvíli, než bylo pro udržení rovnováhy nezbytné. Páni! Tohle ji ovšem zaskočilo víc než všechny předtuchy: ten cizí zvuk, který jí vyšel z hrdla... ta nečekaná zrada jejího těla, které najednou dávalo najevo vstřícnost skoro až přehnanou. *Co to sakra dělám?* říkala si. Ale nezastavila se. Táhl ji to kupředu jako ocelové lano. Při dalším kroku se naklonila k Ewenovi ještě blíže, tak, aby se o něj mohla otřít ěadrem; a sama už náhle nepochybovala, že to bylo záměrné.

Vždyť tohle se dá čekat, no ne? Byla sekretářka, a o těch si lidi stejně myslí kdovíco. Je to staré omleté klišé, dobře známé na Zemi, na Gerdě, všude. *Vypočítavá mrcha. Prasáckej šéfk*. Zaručeně to někde viděla, a ne jednou – v nějaké trapné komedii, kde si z toho dělali legraci. *Když je šéfk nižším úředníkem, ojíždí mrchu na stole mezi šanony a pak jí něco přihodí k výplatě. Když je krapet větším bössem, vezme ji na super hyper večeri. Upoceně sako a nenechavé pracky jsou ovšem nutnou rekvizitou v každém případě. Kdyby to byl chlap, který má šarm, neměl by tohle zapotřebí*.

Ženská role byla kánodem předepsaná zrovna tak. Certifikované kancelářské *mrchy* si do omrzení urovnávají klogy saka, načechrávají účes nebo loví rtěnku z kabelky, protože ta drobná gesta jsou osnovou flirtování. Mají trochu hlubší výstřih, než by se hodilo. Trochu kratší sukni. To všechno je součástí inventáře.

A místo obličejje jen záblesk látky a zavíření vlasů.

Ainei s tím nebojovala. Neodbytný pocit, že pro její bezpečí a vůbec další existenci je naprosto nutné si Ewena naklonit, ji úplně ovládl. Její tělo spiklenecky naznačovalo, že doutná vášní až do poslední buňky a jen chladná krusta kostýmku

a slušného vychování to ještě drží v rozumných mezích. Ovšem ochota překročit ty meze tu je, pokud bude zájem, hihhi. Každé zhoupnutí jejích boků bylo plné příslibů. Gerdánské hedvábí se co chvíli otřelo o látku Ewena obleku.

Saippu Ewen se spokojeně pochechtával. Její pohupující se zadeček nejspíš vynesl jeho ego někam do závratných výšin, pravděpodobně až k vnějšímu plášti kopule základny. *Šéfici vždycky příšerně žvaní, když chtějí udělat dojem. Musí své mrše důkladně vysvětlit, jak jsou geniální. Samolibý úsměv se podává jako příloha.*

„Myslím, že jsem měl vážně šťastnou ruku, když jsem si vybíral partnerskou firmu,“ vykládal Ewen gerdánsky. „Spousta Pozemšťanů tady chtěla rozjet mykotechnologie, málem se o to servali, ale já mám svoje vlastní kritéria. Dokážu lidi odhadnout. Tenhle Spencer, to je fikanej chlápek. A má dobré kontakty. Bleskově si zařídil výjimku od té jejich instituce pro vesmírný výzkumy, bleskově! Než se rozhoupali dole v pozemském Kongresu a splácali bezpečnostní předpisy, dávno měl v kapse dovozní licenci pro celou Sluneční. Dovedeš si to představit? A na dvacet let! Tomu říkám terno!“ Rychlá chůze ve standardní pozemské gravitaci, na kterou byl artisatelit nastavený, ho zmáhala, ovšem na rozdíl od Ainei na eleganci nedbal; čili na dvacáté čtvrté dlaždici bez okolků vytáhl vínově rudý kapesník a na dvacáté páté si okázale stíral pot z tučného obličejce. Ainei se nepatrně přikrčila, aby se za ten kapesník schovala s ním. Vzápětí zabočili do postranního koridoru a začali počítat zase od nuly.

„A co je na tom vůbec nejlepší, zlato – naši *ctihodní* pěkně ostrouhali,“ pokračoval Saippu spiklenecky. „Jen si to představ! Sloňáci konečně utrou! Jak je licence jednou prodaná, už s tím nemůžou vůbec nic dělat.“

„Je to hlavně vaše zásluha, pane Ewene,“ zavrkala Ainei. „Sluneční soustava je perspektivní trh. A vy jste se do toho vložil v nejlepším možném okamžiku.“ Sedmá dlaždice: obrátila k němu hlavu a máchla rukou v obdivném gestu. „Tomu se říká talent – umět vystihnout správnou chvíli!“

Saippu Ewen se potutelně usmíval. „I ty jedna lichotnice!“ Nastoupili na mahagonový eskalátor do horního podlaží, kde byl nejlepší zdejší hotel. Tady byli sami. Saippu se celým tělem přitiskl k Ainei. „Ve správný chvíli do správný díry,“ funěl jí do ucha a tučnou rukou jí hnětl zadeček, zatímco nakláněli hlavy k sobě.

Ainei se chichotala. „Ale no tak, pane šéf! Mohli by nás slyšet!“ S předstíraným pobouřením se odtáhla a urovnávala si sukni. *Špetka cudnosti; tak na špičku nože. Pokud je mrcha jen trochu rafinovaná, dobře ví, že správně dávkované zdráhání je součástí dodávky.*

„Já se za pěknou ženskou nestydím,“ poučoval ji Ewen rozšafně. „Víš, tohle patří k věci. Když se obchody dařej, má to na tobě bejt vidět. Ze služební cesty pěkněj suvenýtek do výstřihu; co tomu říkáš, kotě? To je ta správná firemní politika – něco na prsa!“ Bylo to zvláště obscénní, osahávat ji zrovna cestou na jednání a vést při tom urážlivé řeči o odměně. Jenže tohle je taky typické. *Šéfiky často na celé věci nejvíc vzrušuje právě to, že mohou ženu beztrestně uvádět do rozpaků na veřejnosti; tak to říká psychologický profil.* „Spencer tam nahoře v hotelu otevřel moc fajnový klenotnictví. Erotika, exotika! Na Zemi se těží takový drahokamy z moře, říká se jim *perly*... hladěoučký a bílý jako ty tvoje kozičky.“ Ewen na ni zamrkal. Ukazováčkem jí přejížděl po hraně výstřihu.

Ainei se náhle nemohla nadechnout. Právě v tu chvíli jí to došlo s plnou silou – jako by náznaky přesáhly kritickou mez nebo se prostě změnil úhel světla a najednou odhalil lanka, která řídí loutkové představení. *Nic z toho není doopravdy. A nic z toho není náhoda. Každé slovo, každý pohyb ruky se dlouho předem plánoval, uvědomila si s čirou hrůzou. To my jsme ty loutky! My dva jsme v plánu. Někdo mi zvedá ruce! Někdo mluví mou pusou! Nejsem to já!*

Otrásala se hrůzou. Vyloudila ze sebe krátký poryv koketního smíchu, vymáčkla ho ze sevřeného hrdla skoro z posledních sil. Pocit nepatřičnosti byl najednou tak

pronikavý, že se jí mnohem víc chtělo pořádně zaječet; jenže pud sebezáchovy žádný podobný výpadek z role nedopustil.

AINEI ANIEMI. OVLÁDEJ SE. JESTLI TO NA TOBĚ POZNAJÍ, ZEMŘEŠ. ZEMŘEŠ.

Neječela. Nesrazila mu ruku. Bylo to čiré hrdinství, vítězství vůle; ale tu Ainei měla. Chraplavě smyslným tónem Ewenovi naznačila, že je na perly moc zvědavá a že naprosto spoléhá na jeho výjimečně dobrý vkus. Podvolila se, když ji vzal kolem pasu. *Už... za pár vteřin... ty další dveře!* Nechala se odtáhnout z eskalátoru a provést velkolepou vstupní halou, ze které vůbec nic neviděla, protože tvář zarytě tiskla k jeho rameni. Už se nezmohla na žádné řeči – jen její tělo úporně dávalo najevo vášeň; a takhle doklopýtala k bráně, oddělující sektot nula od sektoru tři.

Tam se Ewenovi málem zhroutila do náruče doopravdy.

Šok, který celou dobu odkládala, ji ochromil. Roztrásl se jí ruce a její podlamující se nohy se jí pokoušely namluvit, že právě zdolaly pěšky slovu gerdánských mil. Zato hlavu měla lehkou. Betonová skruž, která jí předtím drtila lebku, popraskala, odpadla a beze stop se vypařila. Ainei zvedla hlavu a zadívala se ke stropu.

Saippu Ewen vedle ní se usmíval. Krátce, pevně jí stiskl rameno; a pak se jeho ruka stáhla.

O podlaží níž a patnáct kilometrů dál přemýšlel Giles Hildebrandt o konci světa.

Spencerovo soukromé apartmá poskytovalo na podobné úvahy dostatečný klid – a on jakožto docent extraterrestriální antropologie k nim měl i vhodná teotetická východiska a pojmový aparát. Představoval si způsoby a možnosti nenápadné sabotáže: počátky chaosu, který se šíří v dokonalém systému umělého habitatu, vytvořeného za pomoci nedostupné, ale zároveň taky ne zrovna prověřené gerdánské technologie. Úvahy zapíjel značkovou Yauco Selecto z plantáží na Portoriku. Nad takové podružnosti jako kvalita kávy byl většinou povznesený, ale na druhou stranu to mělo něco do sebe, zase

jednou se napít něčeho slušnějšího. Tahle káva chutnala docela jinak než ta instantní, kterou si vařival na katedře.

„Co takhle skotskou?“ prohodil Will Spencer, aniž zvedl oči od displeje svého netlogu. „Talisker? To byla vždycky tvoje oblíbená, Gi.“

„Neutrácej zbytečně,“ řekl Giles suše. „Já whisky nepiju. Teď už je stejně všechna mladší než já.“

Will vyprskl smíchy. „Tomu říkám zásadovej postoj! Třicetiletá *single malt* mu není dost nóbl! Ještě že tě nepotřebuju zkorumpovat, docente. To by teprv lezlo do peněz!“ Zaklapnul netlog a konečně se na něj podíval. V jeho medově zlatých očích to zajiskřilo pobavením. „Vy chudý vědci jste holt černý svědomí nás magnátů.“

„Aspoň z toho máme morální převahu a občas zadarmo oběd, když natrefíme na mecenáše,“ prohlásil Giles. Taky se usmál. „Ty ústřice nakonec docela ušly, Wille. Už jsem měl i horší věci... v kantýně.“

„Jo jo, přetáhl jsem šéfkuchaře z hotelu *Elysées Régencia*,“ broukl Will. „Když si mu řekneš po francouzsku, dá ti zbytky do pytlíku s sebou.“

„To já rád, *je vous remercie, Monsieur*. Mám v garsonce mikrovlnku.“

Will Spencer obrátil oči v sloup.

„A kečup,“ dopověděl Giles škodolibě.

„Kečup! A s tímhle člověkem musím sedět u stolu!“ zaúpěl Will. „O co já se tady vůbec snažím?!“ S výrazem absolutního znechucení se zabořil do rudě polstrovaného křesla. „Hlavně neříkej před mým sommelierem, že si leješ do vína colu, Gi. Zkazil bys mi pověst tak strašně, že už bych to nikdy ničím nevyžehlil.“

„Vidím, že z něj máš respekt,“ mínil Giles. „Z toho svého sommeliera.“ Melancholicky se usmál. Nebyla pravda, že si míchá víno s colou *vždycky*. Vlastně to udělal akorát jednou, na rodinných vinicích v Rasteau s lahví výtečného Chateaufort-du-Pape, a už to bylo pěkných pár let; ale když už se k tomu tehdy nachomýtl mizera tak škodolibý jako Will, který tam byl zrovna za ním v *maison de maitre* na

prázdninách, bylo celkem jasné, že mu to bude připomínat nadosmrti. „A povím ti, o co se snažíš, Williame,“ navázal. „Přestože to byla řečnická otázka. Snažíš se sponzorovat vědu. Vylepšit si karmu. A dovědět se něco o Gerdáncích.“

Will Spencer si založil ruce na hrudi a skepticky se na něj zadíval. Když chtěl, vždycky dokázal vypadat povzneseně a přezíravě; ten výraz dobře seděl jeho souměrnému, opálenému obličejí, se kterým skvěle kontrastovaly na krátko ostříhané světlé vlasy. ‘Image mořského vlka’, říkal tomu Giles posměšně; ovšem právě tohle se teď nosilo, to se nejvíc cenilo, tahle vyprojektovaná nonšalance a přepečlivě plánovaná přirozenost a umělý přírodní vzhled, stejně jako kalhoty z hydroponických kokosových vláken a ležérní tuniky z pískové šedého lnu. Will tohle všechno měl. Chodil kvůli tomu do solária, do posilovny a ke krejčímu.

Vždycky se držel nejnovější módy – se stejnou důsledností, s jakou na ni Giles kašlal. *Vždycky se držel na povrchu.*

Ale byla to otázka osobních preferencí, nikoliv inteligence.

„Vůbec nemám pocit, že chci o Gerdáncích vědět cokoliv dalšího,“ prohlásil. „Zajímá mě jenom jeden druh jejich historie: ta kreditní. Moc dobře si pamatuju, že jsi mi vykládal něco o nějakém *posunu kulturních vzorců a dynamice skrytého pocitu viny* a o tom jejich... jak se jenom... hm, prostě o té legendě o lidožravém pavoukovi v sarkofágu.“

„O Ho’krinovi,“ upřesnil Giles. „Ve stázovém poli.“

„Jenže čím víc s Gerdánci jednám, tím víc se utvrzuju v názoru, že tyhle věci vůbec nehrajou roli,“ dopověděl Will. „Samozřejmě, že mají vlastní dějiny a nějaký to umění. Mají náboženství, který postupně opustili, takže z něj zbyl jenom folklór. A mají rituály, který se už z větší části přežily – stejně jako u nás svátost manželská. Co na tom sejde? Já jim to neberu, a oni mně to nevnučují. To je přece ideální stav.“ Ušklíbl se. „Chápou, co znamená pojem *smlouva, peníze, dodací podmínky, licence a platba*,“ vypočítával. „Co po nich člověk může chtít víc?“

„A chápeš ty, co pro ně znamená třeba pojem *vlastenecká volba* nebo *ideová záruka*?“ opáčil Giles. „Nebo *povinnost vzájemnosti*?“

„To je možná špatnej překlad z gerdánštiny, ne?“ zazubil se Will.

Giles zavrtěl hlavou. „Tohle není legrace, Wille,“ řekl stroze. „Všechno, co jsi vyjmenoval, je jenom vnější podobnost. Uznávám, že Gerdánci mají z velké části stejné hodnoty jako my, stejné pojetí státu a práva, stejné instituce... jenže...“

„Hlavně *finanční* instituce,“ přerušil ho Will se smíchem. „Víš, že od dubna se na Terra jedničce začne obchodovat s akciemi Not Aleas? To je největší gerdánská banka. Jestli máš nějaký volný peníze, jdi do toho, tohle je tutovka. Ale musí se to chytit hned v první vlně, než se rozhoupou všechny ty konzervativní důchodový fondy. Spousta křiklounů se v Medianetu rozčiluje, že se rozprodává majetek lidstva a kdesi cosi, a tyhle nálady parádně srazí cenu. Píší se petice, aby to vláda zakázala. Jenže Aleas se do Sluneční dostane, to je úplně jasný. Ta si z fleku může koupit celej Senát i s uklízečkou a vrátným! A pak ty akcie vyletěj šíleně nahoru.“ Naklonil se k němu a ztišil hlas. „Můj soukromej odhad je tři sta procent čistýho zhodnocení, Gi. A to bude jenom začátek. Když člověk nevyměkne a bude to držet aspoň rok, než se přidaj další vlivy, vyjede to ještě víc.“

„Zrovna nemám volné peníze.“

Will se zarazil. Pomalu se zase opřel. „No tak to potom aspoň neproděláš, kdyby to náhodou nevyšlo,“ prohlásil filozoficky a zazubil se. „Místo aby ses obtěžoval sledováním indexů na pitomý burze, můžeš se živit překládáním pro Spencery. Něco mi říká, že Paula už tenhle flek podruhý nevezme.“

„Já jsem výhodnější než Paula. Jsem ochotný pracovat za byt a stravu; a ještě ušetříš za kožich,“ řekl Giles chladně. Věděl přesně, jak to bylo s tlumočnicí, která Willa doprovázela při předchozích jednáních. Paula byla lingvistka z jeho vlastní katedry, energická a příliš hezká, než aby kdokoliv čekal, že se doopravdy hodlá nadosmrti zahrabat na univerzitě.

A předsudky se potvrdily. Úplně stačilo, aby neopatrně vstoupila do kabinetu extraterrestrálních studií, zrovna když tam seděl Will a probíral s Gilesem otázku gerdánské mentality a jazyka. Gilesovi nezbylo než ty dva seznámit – a za odměnu mu bylo dopřáno z bezprostřední blízkosti sledovat celé tragikomické drama, které následovalo: všechny ty otřepané triky, které Will na Paulu vybalil, a prudký úbytek inteligence a soudnosti, který jí tím způsobil. Záblesk zlaté kreditky nechráněným obětí ugriluje mozek. Paula dala obratem výpověď a stala se milenkou na plný úvazek a tlumočnicí na smlouvu o dílo. Giles se jí to pokusil rozmluvit, a vysloužil si tím chladně pohrdavou přednášku o smyslu života a zkrachovalých knihomolech, kteří se nikdy na nic pořádného nezmůžou. Paula vymetala butiky, tlumočila při jednáních a při tom si užívala kávy z Portorika a zjevně i dalších pěkných projevů šéfovy přízně. Jenže určitá zbytková inteligence jí pravděpodobně zůstala, protože nakonec si přece jenom domyslela, že není jedinou krasavicí, která se kdy povalovala po Willově posteli, dle jeho vkusu vybavená norkovým kožichem na nahém těle a jehlovými podpatky, a že Will nejen mívá, nýbrž pořád ještě má podobných přítelkyň víc. Udělala scénu – a Will se jí vysmál. Soukromý život a profesní kariéra by spolu teoreticky neměly souviset, ale nadále už jaksi nebyla ochotná překládat mu gerdánské smlouvy.

Když zkroušeně přišla za Gilesem, vystřízlivělá a zbavená vedlejšího příjmu, vzal ji na katedru zpátky. Nedal najevo ledové opovržení, které k ní v hloubi duše cítil – natožpak vztek, který měl v první chvíli na Willa. Koneckonců, Paule zůstal pěkný kožich a hromádka zlata, což si jistě zasloužila; a on naštěstí nebyl její bratr a nevlastnil kord, aby musel svého kamaráda z dětství proklít a proklát. Byl jenom zkrachovalý knihomol, který se nikdy na nic nezmuže. Čili – nepřilíš mstivý.

Pomyšlení, že nerozumí ženám, ho nepálilo. Mnohem víc stál o to, aby porozuměl Gerdáncům.

„Zkus se na to podívat nezaujatě, Wille,“ ozval se znovu. „Zkus se do nich vcítit. Pro všechno, co dělají, mohou mít

úplně jiné důvody, než se nám z pozemského úhlu pohledu jeví.“ Zaváhal. Chtěl to vysvětlit líp, ale najednou nedokázal pokračovat. *Kdepak; Will zase nerozumí jemu; ani v nejmenším!* Viděl mu to na očích.

„Ty to s tou vstřícností přeháníš, Gi,“ prohlásil Will rázně. „To je pořád samý porozumění a respekt a poznávejme a vciťujme se. Věčně spousta ohledů, a hlavně se nedotknout těch jejich křehkejších dušiček. Já ti něco povím. Gerdánci jsou parádní svině. Motivaci mají úplně jednoduchou: vytrískat co nejvíc. Nad tím kontraktem jsme seděli dva měsíce, fakt, beze srandy! Přeshvihnutý ceny. Úmorný handrkování o každou položku! Pořád se tam snažili propašovat nějaký vícepráce. Když jsme se o půlnoci konečně na něčem dohodli, úplně vyřízený, ráno zase přišli, že to chtějí jinak, a jelo se na novo. Po šesti týdnech toho parádního vymejvání mozku jsem jim málem podepsal cokoliv, jen aby už mi dali pokoj! Kdybych neměl za zadkem tři zatraceně dobrý právníky a patnáct techniků, kteří to pořád dokola kontrolovali, představitel inteligentní mimozemské rasy by mě obral jak kuřecí křídýlko.“

„Ale jednáš s ním znovu.“

„Protože chci ty zatracené satelity!“ Will zavrtěl hlavou. „Ewen Group má spoustu geniálních patentů. A starej Saipík mi to taky chce prodat, to si nemysli, že ne. Já samozřejmě můžu praštit do stolu a říct, že si na Gerdě najdu jinýho dodavatele, stejně jako Ewen může poslat do háje mě; jenže když už jsme jeden projekt společně realizovali a s dodržováním smlouvy nebyly problémy, pro obě strany je to určitá záruka. Když si najdeš novou firmu, vždycky riskuješ, že nesplní závazky – buď z vychytralosti, nebo z idiocie.“

„To je jasné.“ Giles si unaveně promnul zátylek. „Sám nevím, o co se tady vlastně pokouším, Wille,“ připustil. „Možná je to všechno v naprostém pořádku. Jenže kulturní analýza mi nevychází. Prostě nevychází. A to není jen tak nějaký můj dojem. Civilizační dynamika má přesně dané parametry. Můžeš se ošklibat nad tím, že je to měkká věda, ale za tímhle jsou exaktní čísla, a ta fungují. Tak jako *ty* přesně víš, že akcie Aleasu půjdou nahoru, *já* zase vím, že v gerdánské

civilizaci je přítomná určitá síla, kterou nevidíme a kterou zatím nedokážeme identifikovat, ale která chování Gerdánců zásadním způsobem ovlivňuje. Při každém svém rozhodnutí berou v úvahu nějaká další kritéria, o kterých my nic nevíme. Prosím; nemusí se to projevit pokaždé. Občas – a zřejmě dokonce *většinou* – převládnu zájmy, které jsou z našeho pozemského pohledu *srozumitelné*, a pak je výsledek přesně takový, jaký bychom logicky předpokládali. Jenže v kterémkoliv okamžiku může tahle neznámá motivace vstoupit do hry, a oni se pak začnou chovat úplně jinak. *Nepředvídatelně*. Když budeme spoléhat na pozemskou logiku, zaskočí nás to. Dokud tuhle hypotetickou sílu nebudeme mít přesně zmapovanou, jejich záměry vůbec nemůžeme odhadnout.“

Will Spencer mlčel. „Kdybych tě neznal tolik let, Gi,“ ozval se pak, „tak ti v tuhle chvíli řeknu, že příšerně žvaníš. Tohle bych přesně čekal od nějakýho šarlatána, kterej se ze mě pokouší vyrazit sponzorský dar na ničím nepodloženéj výzkum.“

„Můžu ti ukázat výpočty, Wille.“ Giles se uchechtl. „A dát ti čestné slovo, že nechci tvoje peníze.“

„Co bys taky ty dělal s mejma penězma, že jo, když ani nepiješ skotskou,“ zavrčel Will a zase otevřel netlog. Díval se na displej každou chvíli; chodily mu tři zprávy za minutu, většinou z burzy a většinou je ignoroval; ale teď zřejmě na nějakou čekal. „No prosím. Máme je tady,“ prohlásil náhle a vstal.

„Gerdánce?“

„Jistě. Vylízej hrnek, Gi, protože takhle dobrý kafe hned tak nedostaneš, posbírej si všechny ty svý teze a parametry a pojď. Zajdem se na ně podívat. Ať máš nějaký tvrdý data.“

„Říkal jsi, že Gerdáncům se hodláš věnovat až zítra. Že dneska na ně nemáš čas.“

„Já mám čas přesně na to, na co ho *chci* mít.“ Will vrazil ruce do kapes a posměšně si ho měřil. „Čas – to je to nejlepší, co se dá za prachy koupit, Gi. Kdepak ústřice, kdepak pití! Opravdovej luxus, to je svoboda a čas.“

Čarodějka měla uhrančivé oči a dlouhý černý hábit, posety hvězdami. Vznášela se dobré dva metry nad zemí. Giles se díval, jak její pařáty víří vzduchem, jako by opisovaly křivky nějakého složitého magického znamení. Tleskla a světlo, už předtím dost tlumené, zhaslo úplně. Místo něj po celém obvodu dvorany vzplály rudé doutnavky.

„Slyšte! Tohle je konec světa, jak jste ho znali!“ vykřikla pronikavým, ječivým hlasem, ze kterého mrazilo v zádech. „Nastává okamžik probuzení!“ Z hrdla se jí vydral děsivý smích, který byl v příkrém kontrastu k její mladé, až dětsky nevinné tváři.

Bylo vidět, jak kolemjdoucí znejistěli. Někteří se pokoušeli proklouznout do chodby a rychle zmizet, než se tady něco semele – kupříkladu ten konec světa; ale naprostá většina jenom stála a fascinovaně zírala.

Pařáty čarodějky se zatínaly ve vzduchu jako drápy divoké kočky. „Dnes večer,“ syčela dívka. „Dnes večer se to stane! Představení *Magická lucerna*... velkolepá show plná čar a kouzel... na šestém podlaží! Začátek v osmnáct třicet, předprodej vstupenek na každém portálu!“ Znovu ten ďábelský smích.

Návštěvníci, kterým už docházelo, že je to jenom reklamní akce, se začínali bavit. Přidali se ke hře a s chutí si brali letáky z opravdového papíru, stylizované do podoby magických svitků, které čarodějka vytahovala z širokých rukávů. Hovor se zase rozproudil.

Will Spencer, který hned na začátku popadl Gilese za loket a bleskově ho vtáhl zpátky do chodby, se taky pochechtával, ale dělal to mnohem decentněji. Naklonil se k němu. „Dobrý, co? Tak se na ně musí, na zákoše!“ Oči mu hrály čirým potěšením. „Žádná telestěna, nýbrž syrová realita! To je filozofie *Lunaparku Luna*. Všechno pěkně zblízka a naživo.“

„Konec světa naživo; chápu,“ utrousil Giles suše. „Měl bys dát hrochům prémie, Wille, že ti tuhle slečnu našli, než ji stihla klofnout opravdová sekta. U *Poslů vesmírných telepatů* by udělala bezvadnou kariéru. Má hlásek jako kotoučová bruska.“

„Nikde se nedá udělat lepší kariéra než u *Spencer ArtiSats!*“ poučil ho Will Spencer pořádkem. „To si ještě povíme, Hildebrandte, až tě vyšplouchne grantová komise. Do roka a do dne! Ale dveře mého *HR* oddělení jsou ti pořád otevřené, pamatuj! Máme tu spoustu exotů v kostýmech.“ Oči mu znovu zalétly k dívce. „Ovšem tuhle si možná přetáhnu k sobě do ústředí. Udělám si z ní tělesnou stráž. Aby svým křikem plašila auditory.“

Giles jen s největším úsilím potlačil znechucení. „Ty to přeháníš, Wille. Viš, jednou vezme nějaká tvá oklamaná milenka protonové dělo a ustřelí ti hlavu.“

„Všem jim tvrdím, že když zemřu, odpálí se nálož,“ ujistil ho Will. „A jim je vždycky líto kožichu.“

Hlouček se rozpadl. Světlo zase svítilo a na protějším konci dvorany se otevřela obrovská kompozitová vrata, připomínající trochu bránu do Mordoru. Za nimi se dal zahlédnout obrovský prostor: pět kilometrů volné krajiny, kterému vévodila rozeklaná hora z temného bazaltu. Lidé se trousili ven a mířili k vyhlídkové trase. Čarodějka se ladně snesla k zemi, seskočila z antigtavitační plošiny, stáhla si jednu rukavici s gumovým pařátem a šla si loknout minerálky, než tu zastaví lanovka s další skupinou. Giles předpokládal, že Will se s ní dá do řeči a podle svého zvyku se jí začne vyptávat, jak je spokojená s prací, ale ten se jen pousmál a vykročil přesně opačným směrem, než kde byla impozantní brána. Vyťukal na netlogu nějaký kód, otevřel si nenápadná dvířka ve stěně a protáhl Gilese servisní chodbou rovnou ven. „Chodba *před* Ramonou,“ zazubil se. „Jestlipak uhodneš heslo?“

„Vážně riskuješ, Wille. Co kdyby si je někdo doopravdy pamatoval? Třeba tvoje žárlivá sekretářka?“ Giles se zadíval na temnou siluetu hory. „Poslyš, tohle je ta úchylná věc, kvůli které jsi zmasakroval kreativce?“

„Nikdo je nezná úplně všechny, a už vůbec ne moje stará dobrá chuť. Platím ji hlavně za to, že bleskově zapomíná a absolutně nežárlí,“ prohlásil Will bezstarostně a zavřel netlog. Sledoval Gilesův pohled. „Prej *ta úchylná věc* – no to si vyprošuju! *Na úsvitu věků vyvřela z temných hlubin Luny* – to

je oficiální popis! To se praví v brožurce pro turisty. Noví kreativci se teď můžou přetrhnout. A já vydal interní nařízení, že kdo se tomu posmívá, přijde o hlavu! Nebo aspoň o prémie.“

Hora byla nádherná. Lépe řečeno – šikovně navržená. Část původního čedičového masivu, odhaleného při stavbě po odstranění vrstvy regolitu, designéři záměrně ponechali uvnitř zábavního komplexu, aby vznikla romantická přírodní scenerie. Prastaré, a přesto nezvětralé srázy působily i přes závoj atmosféry syrově a cize; dokonale nezemsky. Bylo to dostatečně exotické, aby za to spousta lidí obětovala životní úspory. Copywriteri, vedeni týměž citem pro drama, chtěli horu pojmenovat *Orodruina* – jenže Will prohlásil, že když už si vydržuje vlastní odborníky na kreativitu, nehodlá platit ještě taky za využívání cizí ochranné známky. Kreativci poté navrhli *Everest LI* – a Will je všechny na místě vyrazil a prohlásil, že hoře se bude říkat prostě *Ramona*, což bylo jméno jeho tehdejší favoritky. Nezměnil to ani poté, co se s dotyčnou Ramonou rozešel. Nejspíš cynicky usoudil, že by bylo nepraktické přejmenovávat horu dvacetkrát do roka.

Teď tu stál a usmíval se jako vládce, který obhlíží svou říši. Gilesovi neunikl záblesk v jeho očích: čiročirá radost a možná přímo pýcha. V tu chvíli si uvědomil, jak moc Will svoji základnu miluje. Je to jeho dílo, které stvořil z ničeho; vybojoval ho na Gerdáncích, vydupal ho z měsíčního prachu; a dost možná mu na něm záleží víc než na kterékoliv ženě.

Byl to jen mžik. Will se vzápětí vzpamatoval a zase vyrazil. Vytasil se s další zkratkou: přešel vyhlídkovou plošinu, ze které se dal pozorovat povrch Měsíce, protáhl se mezi stánky s občerstvením a suvenýry, s lehkostí překročil plůtek z přenosných kovových dílců, na kterém visel nápis „Nepovolaným vstup zakázán“, a po neschůdném srázu zamířil ke skalní stěně. Giles se drápal za ním. Než došli k nenápadným dveřím ve skalní průrvě, vrhl se k nim bdělý chlapík z ochranky, ale stačilo několik tiše pronesených Willových slov, aby jim zdvořile ustoupil z cesty. Will se identifikoval u dveří a ty bezhlučně zajely do stěny. *Moc nechybí, aby se začaly uklánět i hvězdy nad kopulí*, říkal si

Giles. *Všechno dokonale zorganizované. Všechno pod kontrolou. Přichází král.*

Jenže nijak ho to neuklidňovalo. Byli daleko od *Země*, v kráteru poblíž jižního měsíčního pólu, na základně postavené mimozemšťany. S drtivou intenzitou si uvědomoval, jak moc je závislý na jejich blahovůli; a cítil to tím víc, čím větší sebevědomí a bezstarostnost dával najevo Will.

Všechno tady vycházelo z gerdánských plánů; ne z Willových. Díky gerdánským technologiím bylo Gilesovo tělo obklopené atmosférou o správném složení a tlaku. Bylo chráněné před mrazem a zářením. Mělo k dispozici vodu, vytěženou gerdánskými stroji z ložisek pod měsíčním povrchem, a mohlo se procházet po dlažbě, odlité ze zdejšího přetaveného čediče. Tisíce drobných opatření, tisíce technických detailů, navržených, odzkoušených a doladěných Gerdánci, oddělovalo jeho život od smrti. Když tak o tom přemýšlel, té čedičové dlažbě tady ještě důvěřoval zdaleka nejvíc. Všechno ostatní mohlo kdykoliv selhat.

Přístroje se mohou rozbít. Anebo je *oni* mohou zastavit.

Samozřejmě, těžko si představit, co by je k tomu asi tak vedlo; jenže to bylo právě ono: *těžko si představit*. Byl tu faktor neurčitosti, který po dosazení mimozemských parametrů vycházel z pozemských antropologických rovnic. Giles ta čísla viděl. Sám je spočítal; a od té chvíle začal být paranoidní. Za tím, co Pozemšťané znali jako *demokratickou společnost přátelských antropomorfních mimozemšťanů*, vytušil nezřetelné obrysy něčeho mnohem temnějšího. Bylo v tom až příliš mnoho emocí. Příliš velká dávka vášně na jeho vkus.

Jenže – co si s tím jaksi počít? I v jeho případě byla *síla očekávání a běžné reality* příliš veliká.

Poslušně šlapal za Willem úzkou chodbou, vytavenou ve skále. Nořili se do nitra hory. Jak už se to tak v romantické přírodě dělává, nahoře na úbočí Monte Ramony vedla stezka pro pěší, opatřená informačními cedulemi, na kterých se psaly věci jako *„mořské bazalty vyplňují impaktní pánve“* nebo *„typickými nerosty v horninách měsíčních moří jsou ilmenit, spinel a olivín“*. Tady pod povrchem – uvnitř té stoprocentně

přírodní vyvřeliny –, byla strojovna. Giles následoval Willa do kruhové podzemní místnosti, která vypadala jako řídicí centrum v tajné vojenské základně. Po obvodu byly řady a řady obrazovek se záběry kamer z různých částí zábavního parku. U ovládacích pultů seděli lidé v kombinézách *technické podpory* nebo v uniformách ochranky. Bylo jasně vidět, jak se informace o Willově přítomnosti šíří místností, protože kdekdo najednou vstával a opřekot se pokoušel nejvyššího šéfa pozdravit. Ti méně horliví přinejmenším otočili hlavu.

„Zdravím vás všechny, nenechte se rušit,“ řekl Will nekompromisně. „Tome...? Můžete na minutku?“ Netlogem si odemkl vedlejší místnost, stísněnou a úplně prázdnou, pokud se nepočítá standardní terminál a jediná kancelářská židle. „Pane docente?“ oslovil Gilese. „Dovolte, abych vám představil našeho šéfa ochranky a zároveň vynikajícího odborníka na informační technologie. Pan Thomas McLachlan. Docent Hildebrandt.“ Zatáhl své oběti dovnitř a zabouchl za nimi dveře. „Pan docent vede katedru extraterrestriálních studií na Univerzitě Nnyork a zabývá se výzkumem kulturních vzorců gerdánské civilizace. Ujistil jsem ho, že mu budeme maximálně nápomocni a poskytneme mu pro vědecké účely záznamy z našich kamer.“

Jednání s podřízenými je vždycky trochu divadlo. Will to zvládal dokonale: dokázal se na své lidi srdečně usmívat, a zároveň je ani na vteřinu nenechat na pochybách, jak nekonečná je propast mezi ním a jimi. Z jeho uhlazeného, neosobního tónu Gilesovi naskakovala husí kůže. A stejně se vzápětí přistihl, že sám dělá přesně totéž: že se taky drží role a automaticky odříkává příslušné fráze... že se usmívá odtazitě a chladně, aby se ocitl na stejné straně propasti, kterou obsadil Will, a nikoliv na té druhé. Vklouzl do toho hladce jako kdysi. Koneckonců to měl od dětství zadřené pod kůží, všechny tyhle *kulturní vzorce*. Potrásl si pravicí s ubohým McLachlanem, utlučeným cizími slovy a podklesávajícím pod tíhou vědecké reputace, která mu byla právě zjevena. Nechal se usadit na tu jedinou dostupnou židli. McLachlan zapnul terminál a vyfukal přístupové heslo. Will ležérně natáhl ruku a identifikoval se

svým netlogem. Teprve teď si Giles uvědomil, že tahle strohá místnost je jeho pracovna a že mu právě přenechal šéfovské křeslo.

Kontrolní bod: Brána AO; Sektor: 0; Čas: 12:34 LPL.

McLachlan přetáhl obraz z bezpečnostní kamery na velkou obrazovku. Snažil se upravit kontrast, aby byly záběry co nejostřejší, ale ničemu to nepomohlo. Postarší muž i dívka zrovna odvrátili hlavu. „Tohle vážně mají být oni? Ewena znám dobře, ale ta holka vůbec není k poznání,“ ozval se Will nespokojeně.

„Podle sítnicové identifikace je to gerdánskej občan Saippu Ewen a jeho sekretářka, pane řediteli,“ ujistil ho McLachlan. Vyvolal na boční obrazovku podrobné údaje. „Teď jim zrovna není vidět do vobličeje, to je fakt, ale pak za dveřma do trojky se ukážou mnohem líp. Tam už jsme to odečetli úplně bezpečně. Okamžiček! Šoupnu to kus dopředu.“

Giles se prudce napřímil. „Ne. Nic nepřevíjejte!“

McLachlan poplašeně stáhl ruku z klávesnice. Dokonce i Willa zarazil Gilesův ostrý tón. Tázavě se na přítele zadíval, ale ten ho nevnímal. Mlčky upíral oči na obrazovku.

Střih; další kamera. Dívka si přehazuje šátek přes rameno. A její tělo mluví... vláčné, štíhlé, úžasně vzrušující tělo, nabitě silou a skoro hadí pružností... tak zbytečně spoutané hedvábím formálních šatů, které jako by se při každém dalším ladném zhoupnutí boků chystaly sjet až ke kotníkům. Giles ji stejně viděl nahou; okamžitě. Šaty, to je jenom náhodná fluktuace hmoty v prostoru. Kdykoli mohou zmizet. Mozek si je dokáže odmyslet.

Nával vzrušení ho pěkně zaskočil. Proboha, jemu se takové věci přece nestávaly, jemu ne! S ženami jednal galantně a respektoval jejich osobnost. Nedíval se jim pod sukně. Nebral je jako sexuální objekt. Nikdy! A i když nějakou zajímavou ženu potkal, šlo mu hlavně o duši!

Jenže *ona... ona, Gerdánka*, byla tak živočišně vyzývavá, že jediným zhoupnutím boků smetla všechny *teze a kulturní vzorce*, jako by neznamenal vůbec nic.

Dolehl k němu Willův hlas. „Jasně! Dělejte, co říká pan docent Hildebrandt, Tome.“ Znělo to, jako by Will jen stěží potlačoval smích.

Čili si všiml?

Giles si odkašlal. Přisunul se ke stolu, aby mu nebylo tolik vidět do klína. „Ten záznam pusťte od začátku, buďte tak laskav. A bez zrychlení,“ řekl stroze.

Thomas McLachlan udělal, co se po něm chtělo, a taktně ustoupil stranou. Znovu totéž: *ta její svůdná, elegantní chůze. Předstírané zakopnutí*. Vtom se ale Gerdánka zavěsila do svého otylého šéfa. Nechala se vzít kolem pasu. Giles se zajíkl.

Bezmocně zatínal zuby, když se musel dívat, jak se její smyslné tělo poddává cizím prstům. Naslouchal jejímu chraplavému, sametově hebkému hlasu, který se tu a tam přidával k Ewenovu monologu, a přesně postřehl dobře vyvážený poměr zdráhavosti a chamtivosti, vtělený do neurčitých příslibů. Vzrušení opadlo. Zůstal nevěřící úžas. Nedokončené počty, kolik zazobaných Gerdánců už si asi pustila mezi ta svoje božská stehna a co všechno za to asi měla. Ledově nenávistný vztek.

Zatraceně, jak jí mohl naletět? I když jen na pár vteřin?

Byla to úplně stejná děvka jako Paula.

Dvojice Gerdánců protančila celým sektorem nula, aniž se kamerám podařilo získat jediný použitelný snímek jejich tváří. Pak se hermetické dveře za jejich zády zavřely a začala další sekvence. Načež dívka zvedla hlavu a přes bariéru obrazovky jim zpříma pohlédla do očí. *Úchvatná, pronikavá modř*.

„Jo jo, todle už je vyvedený slušně,“ poznamenal spokojeně McLachlan. „Tou dobou už nám to bylo divný, jakěj je to pech, když je kamera nikdy pořádně nevezme; ale teď se teda předvedli dost a dost. Pěkná baba, co? Podle tadyhletoho záběru ji zaručeně poznáte. A tady je ten Ewen.“ Zastavil záznam na snímku Gerdance.

„Díky. To je všechno, co jsme potřebovali, Tome. Už se tu s námi nemusíte zdržovat,“ řekl Will.

Počkal, až se za šéfem ochranky zavřou dveře. Načež zahodil všechno sebeovládání a rozchechtal se bez zábran. „Páni, tebe to ale sebralo, Gi! Že by tě zas konečně jedna dostala?“

„Ta Gerdánka?! To těžko,“ odsekl Giles.

„Mám tomu rozumět tak, že je pořád ještě volná?“ ujišťoval se Will potměšile.

„Jestli tomu rozumíš *takhle*, tak ses asi špatně díval.“

„Na tom, že zrovna balí starýho Ewena, přece absolutně nesejde,“ prohlásil Will pořád v dobrém rozmaru. „Aspoň je vidět, že není nezdravě upejpavá. Prej do klenotnictví! Na to bych se podíval! Já mám proti jejímu šéfovi konkurenční výhodu, rozumíš: můžu ji zasypat podstatně větší hromadou šperků od Spencera než on, protože ve *svým* obchodě si je můžu nabrat za výrobní cenu.“ V očích mu zajiskřilo čirou zlomyslností. „Ale já nemám nouzi o ženský. Marginální hodnota každý další už je pro mě vcelku mizivá. Čili kdyby ses chtěl dámě dvořit ty, nejen že ti nebudu dělat naschvály, ale dokonce ti opatřím nějakou tu luxusní cetku. Ale něco za něco. Musíš si tady pěkně stoupnout, jako když se recituje básnička, a říct: ‚Dunhille Williame, můj nejdražší příteli, už se ti jaktěživ nebudu posmívat, že strkáš ptáka, kam můžeš, protože mi právě došlo, že sám jsem taky jenom člověk a že po světě přece jenom běhá ženská, kterou bych chtěl ošukat.‘“ Giles se rozkašlal. „Ehm... já –“

Will ho s gustem praštil pěstí do zad. „Dobrý? Nedusíš se?“

„Jo, bezvadný,“ zavrčel Giles. Jeho vztek se přetavil v čiré znechucení. Bylo mu jasné, že bez rázného gesta se Willových posměšků nezbaví, a tak se k němu obrátil a zpřímá mu pohlédl do očí. „Dunhille Williame, můj nejdražší příteli – já tenhle typ žen *nenávidím*“ řekl stroze. „Absolutně nehodlám mít s touhle Gerdánkou cokoliv společného, natožpak ji – řečeno tvou vulgární terminologií – *ošukat*. Koneckonců, nikdo z nás nemůže vědět, co mají na Gerdě za nemoci.“

Will vybuchl smíchy. „Ty jsi ztracenej případ, Gi! Já to vzdávám! Je to tvoje věc, když ti stačí jedna ženská za deset

let!“ Potřásl hlavou. „Ale aspoň mi nevykládej bludy z vlastního oboru, buď tak laskav. To se i ke mně doneslo, že při kontaktu s mimozemšťany se ze všeho nejdřív buduje imunitní bariéra.“ Mávl rukou. „Sám si pěstuj tu svou paranoiu, jak se ti zlíbí, ale podle mě Gerdánci nejsou nebezpeční.“

Jeho slova byla jako hrst ledu za krkem. Bílé světlo blesku, které odhalí polozapomenuté obrysy reality.

Gerdánci že nejsou nebezpeční?!

Pocit ohrožení se vrátil, důkladně propláchl Gilesovi mozek a odplavil zbytky vzrušení. Konečně byl zpátky taky rozum. Ozvala se intuice. Prohrábla stoh konverzačních obrátů, nakupených v paměti, a přesně vyhmátla jedinou větu.

Thomas McLachlan: *Tou dobou už nám to bylo divný... že je kamera nikdy pořádně nevezme.*

Giles se natáhl ke klávesnici a vrátil několik posledních vteřin záznamu. *Dveře se otvírají. Dívka zvedá hlavu...* Znovu už se nehodlal nechat okouzlit tvatem jejího obličeje, natožpak aby ho dojalo tak obehnané klišé, jako je modrá barva očí. Pokusil se přetočit záznam ještě víc zpátky, ale nezdařilo se. „Wille? To předchází tady není.“

Will mrknul na boční obrazovku. „To je v jiném souboru. Každý sektor má samostatnej bezpečnostní okruh, aby výpadek v jednom neohrozil ty ostatní.“

Giles pomalu stáhl ruku z klávesnice. „Čili kdybyste *neměli* tenhle záznam z trojky, ale jen ten z nuly, sítnicovou analýzu byste nedokázali udělat.“

Will překvapeně vzhlédl. „To máš asi pravdu, Gi.“ Zaváhal. „A co z toho podle tebe plyne?“

„Nevím. Zatím nic.“ Giles pokrčil rameny. „Jenom konstatuju fakta. McLachlan měl podezření, že se Gerdánci vyhýbají kamerám. Pak se zavřely dveře třetího sektoru. *A vzápětí potom* se ta holka přestala schovávat.“ Ušklíbl se. „Není asi možné, vid' že ne, aby se při přechodu mezi dvěma sektory s někým vyměnila.“

„Vyloučeno.“ Will si prohlížel výpisy na boční obrazovce. „Náš bezpečnostní systém je mnohem lepší, než si asi myslíš,

Gi. Máme identifikaci z lodi, a pak z trojky – a je to stejná osoba. Chybí jen část mezi tím.“

„Byla tu tahle... ehm, slečna... s Ewenem taky posledně? Máte její záznamy z té doby?“

Will zaváhal. „Podle zákona se záznamy z kamer nesmí uchovávat dýl než měsíc – a v tomhle případě myslím nebyl důvod je omylem zapomenout smazat. A jestli tady už byla... tedy... vlastně těžko říct. Tyhle agilní holky jsou totálně nerozlišitelný. Buď je to nová ženská, nebo stará s novým účesem.“ Zasmál se, ale znělo to spíš, jako by se snažil zamaskovat rozpaky. Giles chápal, odkud se berou. Will si vždycky zakládal na tom, že si pamatuje *úplně každou*. „Jo, je to nová,“ oznámil s úlevou po další chvilce hledání v databázích. „Ainei Belghetová. Ta minulá se jmenovala jinak.“

Natáhl se k intetkomu a znovu zavolał Toma McLachlana. Věc mu přestřel a nařídil kontrolu jednotlivých okruhů. Zatímco to probírali, Giles se i s křeslem odsunul stranou a melancholicky hleděl na hlavní obrazovku, odkud k němu svýma klišovitě modrýma očima vzhlížela gerdánská děvka, zkamenělá v půli kroku. *Ainei. Iluze skutečnosti. Projekce představ*. Těch jeho tedy určitě.

Will se mu posmíval, že si vystačí s jednou ženskou za deset let. Nu dobrá, to ani nebyla nadsázka. V šestnácti ho postihla romantická láska, příliš bezhlavá. V šestadvaceti úporně budoval vážný vztah, příliš rozumný. Obojí pár let vydrželo, ale teď mu bylo třicet šest a neměl nic.

Vytanul mu ječivý hlas čarodějky, věstící konec světa. Vibroval mu v uších... tak neodbytně a úporně, jako by ta předzvěst byla opravdová. Giles se ušklíbl. Strach v jeho mysli ustoupil do pozadí. Uvědomil si, že pokud konec světa doopravdy v dohledné době přijde, měl by z toho vyvodit úplně jiné závěry.

Měl by dát na Willovy rady a tuhle Ainei Belghetovou urychleně ošukat.

Hotelový pokoj. Ainei Belghetová; sama.

Saippu Ewen ji doprovodil až ke dveřím. S významným úsměvem přislíbil, že ji tu za dvě hodiny zase vyzvedne. Zajdou na promenádu. Dají si víno. Ainei řekla, že se těší. Zavřela za ním a zamkla. Pocit nepatřičnosti už nebyl zdaleka tak silný, aby ji nutil odmítat návrhy.

Během cesty do hotelu bylo něco v nepořádku, to věděla. Ale stálo to vůbec za řeč? Ewen ji táhnul pěšky přes vyhlídkovou palubu, protože mu zřejmě připadalo, že po takové nadstandardní dávkce romantiky se holka nechá líp osahávat. Válcoval ji na eskalátoru svým sádelnatým břichem a strkal jí pracky pod sukni. Ainei ty jeho upachtěné důvěrnosti lezly na nervy, ale líbilo se jí tohle místo a tenhle plat. Navíc z toho pak vždycky káplo něco navíc, dáreček nebo prémie. A do třetice – bylo jí Ewena trochu líto. Pohlížela na to jako na charitu. Dodává mu sebevědomí a prodlužuje mu mládí. Drahoušek Ainei je přece soucitná bytost, no ne?

Pousmála se. Ale ano, dávalo to smysl. Její šéf jí už dávno sliboval *nezapomenutelný* večer, jen na to jaksi nedošlo, dokud byli ve stejném městě a na stejné planetě jako jeho stará. Teď se ovšem nacházeli dost daleko od domova, aby mohlo dojít na leccos. A padlo dokonce to nádherné slovo: *klenotnictví*.

V duchu se obírala představou Spencerovy nové kolekce šperků. Byla bytost nejen soucitná, ale taky prozíravá, a tak se informovala předem. William Spencer junior investoval hlavně do artisatelitových technologií, ale původní kapitál dostal od otce; a tatíček byl proslulým módním návrhářem. Rodina vlastnila síť klenotnictví a butiků haute couture. A ty šperky... ty šperky byly prostě *úchvatné*. Ainei měla vážné obavy, že by si z letošních novinek dokázala vybrat podstatně víc báječných kousků, než kolik jí kdokoli bude ochoten zakoupit. Pokud ji její šéf skutečně do toho klenotnictví vezme a navíc ji nechá, aby se sama rozhodla, bude to pekelné drama. Zamyšleně si přejížděla prstem po rtech. Co si proboha počne? Jak to zařídit, aby k náhrdelníku dostala ještě taky náušnice?!

Otevřela kufr a začala se probírat svou zásobou oblečení. Pokud hledala něco svůdného a pikantního, byla na správné adrese. V kufru se nenacházelo nic, co by snad svůdné nebylo.

Vyházela šaty na postel. *Velké večerní*, růžová a rudá, aby to ladilo s jejím přelivem. *Uměřeně pracovní*, smetanově bílá; andělsky nevinné oblečení, když se nepočítá ten ďábelský střih. A samozřejmě *malé černé*, sázka na jistotu. Přílehavé černé minišaty jsou základem garderoby každé ženy, která se nestydí za svoje nohy. Ainei vzala tu svoji verzi, došla do předsínky, kde bylo zrcadlo, a přidržela si ji před sebou. Mlčky se dívala. Skousla si ret.

Byl to super hadřík, o to nic, kvalitka jako pro grófy: hladké pouzdrové šaty bez rukávů, opatřené nadýchaným límcem z modravé holografické kožešiny. Když Ainei viděla nádherné odlesky, které kožešina vrhá na stěny stísněné předsínky, vůbec nepochybovala, že je pravá. Ale jiné pochybnosti byly o to silnější.

Ne že by jí ty šaty nepadly. Nebo že by se k ní nehodily. Jenže nebyly její.

To byla zvláštní myšlenka. Co dělají v jejím kufru šaty, které *nejsou její*? Nedalo se říct, že se v sousedství ostatního jejího oblečení vyjímají nepatříčně. Vzpomínala si, že široké límce mívala ráda odjakživa a že si holografickou kožešinu jednu dobu doopravdy chtěla koupit. Jenom jí pak za takovou hloupost bylo líto peněz a radši investovala... do čeho vlastně?

Zamyšleně hleděla do očí svému odrazu v zrcadle.

Ale to přece není pravda, Ainei. To s tím límcem.

Bylo to úplně jinak. Šla jsi po pěší zóně v Miěrahpoě a zastavila ses před výlohou, kde přesně tyhle šaty měli; načež sis pomyslela – no ne, která kráva si tohle asi koupí? Sama bys to neudělala. Oblečení ti nikdy nepřipadalo důležité. Myslela sis... no vážně, upřímně jsi věřila, že když je člověk přiměřeně zdatný a v harmonii s vlastním tělem, může na sebe navléct úplně cokoliv – zatímco rafinované modely jsou pro lidi, kteří potřebují něco zamaskovat. Bavilo tě nosit těsná trička, abys mohla předvádět svoje parádně vyrysované svaly na břicho, ale mrňavých triček se po výprodejích válejí mraky. Nikdy by tě ani nenapadlo dělat ze sebe idiota kvůli pitomému hadru nebo kousku platiny.

Platina.

Ainein mozek klopýtl o to slovo. Vlákénko úvah se zadrhlo, zašmodrchalo a přetrhlo. Ainei v zrcadle nevěřicně hleděla sama sobě do očí. Najednou si svým zásadovým postojem a okázalým opovržením vůči luxusu vůbec nebyla tak jistá.

Platina!

Co si to nalháváš?!

Odvrátila hlavu. Nesnesla pohled na to, jak se v očích té ze zrcadla rozhořívá dychtivost. Ale sama to cítila taky: ochromující touhu, která stoupá z podbřišku až někam do hrdla. *Nádherné hladké tvary Spencerových šperků. Vůně peněz; skryté znamení luxusu, které rozšiřují jenom zasvěcení... to znamená ti, kteří sami taky nakupují ve stejných obchodech.* Bylo to něco jako tajný spolek. *Ta úchvatná vidina... do takového spolku patřit.* Těm vyvoleným vždycky záviděla... aspoň co si pamatovala.

Pomalu došla do pokoje.

Co ty si vůbec pamatuješ, Ainei...?!

Skopla lodičky a zůstala stát s nohama zabořenýma do smetanově bílého koberce, obklopená neosobní nádhrou holografických stěn. *Ano, tohle je ono. Tohle je luxus. Koberec tak tlustý, že v něm člověku úplně zmizí prsty u nohou –*

Otrásla se.

Prsty. U nohou.

Neměla ponětí, co ji na té představě najednou tak zarazilo. Ale jak se dívala na své bosé nohy, zanořené do mechově hebké, nadýchané vrstvy koberce, požitek z téhle dekadentní extravagance se pomalu měnil v čirý děs. Hrdlem jí stoupala vlna strachu... masa tíživé, ledové, paralyzující hrůzy, ke které se mísí ta nejhorší bezmocnost.

A vtom jí to náhle vyvstalo před očima: *bezkrvné bílé mužské nohy na hrubě přitesaném kuchyňském stole... prsty se špinavými nehty, vyrvané z bezpečí děravých kožených bot, vystavené ostrému světlu halogenové lampy, které s krutou neomaleností přebíjí nažloutlou záři zdejší jediné žárovky; zmítající se nohy mezi rozsýpanou solí a skvrnami od čaje a spoustou jizev a rýh a spálenin od horkých hrnců –*

Byl to jen záblesk ze tmy, obraz, který se bez varování a bez kontextu mihne ve střípku zrcadla. Nevěděla, co si s ním počít; nenapadal ji absolutně žádný důvod, proč by měl někdo ležet na stole, a navíc někdo s tak špinavýma nohama; ale neklid v ní narůstal a náhle ji zasáhl tak silně, že se bezděčně sehnula, odhrnula koberec a zkontrolovala svoje vlastní nohy, jestli na nich není nic nepatřičného. *Ne, malíčky nechybí. Ani palce; nechybí nic.* Zkontrolovala i ruce, pečlivě, prst po prstu. *Jsou úplně všechny.*

Nevěřicně zavrtěla hlavou. *U Ho'krina, copak jsem se úplně pomátla? Proč bych neměla mít prsty?* říkala si. *Zrovna já, která o sebe dbám docela slušně?* Před odletem zašla do kosmetického salonu a nechala si nalepit na nehty módní duhové aplikace. Kdyby jí někde nějaké prsty chyběly, přece by si toho snad všimla! Její kosmetička by si všimla – a účtovala by si o pár nehtů míň! Copak člověk může takovou věc přehlédnout?!

Ainei se nervózně zasmála. Myslela, že tím zlomí narůstající tíseň, ale nepomohlo to; zvuk se vytratil v tichu. *Co jiného mi kde chybí? Nebo přebývá?* táhlo jí hlavou. *Jsem to já?*

Co strašného se to děje?!

Byla sama sobě cizí jako ty šaty.

Najednou svou vlastní přítomnost nedokázala snést. Hnusil se jí hedvábný kostým a pach vlastního potu, překrytý parfémem; byly jí odporné ty duhové nehty na *nechybějících* prstech a úchylná růžová na vlasech. Strhala ze sebe oblečení a vrhla se do koupelny. *Všechno zářivé a bílé. Svěží, čistá, bezpohlavní vůně mýdla. Dezinfekce, která odstraní nánosy cizích pohledů a cizích myšlenek.* A stejně to bylo málo. Drhla se pod horkou vodou, ale měla pocit, že by toho ze sebe potřebovala smýt mnohem víc: kůži, maso i kosti, celou tu matoucí slupku vlastního těla... a taky šupinky prefabrikovaných představ, které se tak úporně lepí na její skutečné já... a především olejnatou vrstvičku identity, kterou jako *svou vlastní vůbec* necítí. *Belghetová*, opakovala si v duchu, *Belghetová Ainei.* Ale znělo to tak cize.

To byl ten problém. Nebyla si jistá ani svým jménem. Unaveně si opřela čelo o prosklenou stěnu. Ne, nemělo to smysl. Nemělo smysl předstírat, že jí nic nechybí. Ve skutečnosti věděla stoprocentně jen jedno: že se jí někdo hrabal v hlavě; a pořádně.

Ty paměťové kapsle, říkala si. Jenže to je přece šílenství. Něco se mi zdálo. Co by taková věc dělala u mě v mozku? Kde by se tam mohla vzít? Proč?! To je jako kdybych najednou našla v kabelce atomovou elektrárnu. Absurdní!

O subliminálním programování měla určitou mlhavou představu, tak jako všichni. Věděla, že v mozku se dá vytvořit tajná přihrádka, do které se uzavře část paměti, a že se to dělá nějakým složitým přístrojem na generování biovlń, který je šíleně drahý. Vyplatí se to akorát špičkovým vědcům nebo manažerům: zkrátka lidem, kteří mají v hlavě informace natolik důležité, aby konkurenci nebo spekulantům s akcemi stálo za to pokoušet se u nich o průmyslovou špionáž. Spouštěcí mechanismus navážou na svou pracovnu, která je odstíněná buď myceliální clonou, pokud mají v oblibě biotechnologie, nebo drůbežovými pásy, pokud jsou vysazení spíš na techniku; anebo, pokud jsou doopravdy paranoidní, radši obojím. Za clonou můžou přemýšlet po libosti. Pak, jakmile vyjdou ze dveří, už najednou ani sami nevědí, čeho se jejich práce týká; čili to z nich nikdo cizí nevymlátí a *především* si to nikdo cizí nepřečte. *Paměťové kapsle slouží k ochraně... před telepatii.*

Právě tohle bylo tak nepochopitelné. Myšlenky se nečtou bez důvodu. Psychotronicky aktivních lidí, *gleewarinů*, je na světě o dost méně než zájmových skupin, které by rády využily jejich služeb. Ainei si nedokázala představit, že by zrovna ona mohla vědět něco, co by jakémukoliv soudnému telepatovi stálo za námahu.

Jenže, na druhou stranu... *pokud* náhodou někdy něco takového věděla, je naprosto logické, že to neví *teď*; protože jestli to bylo jakkoliv důležité, samozřejmě je to uzavřené v některé té další kapsli.

Přinejmenším je tam to jméno, uvědomila si. To druhé jméno, to po „Ainei“; to, co zaručeně není „Belghetovd“. Slyšela jsem ho. Ale zaboha si nevzpomenu.

Jak velká část mé paměti tam je?

Stáhla si ručník, který měla omotaný kolem hlavy, a začala, se česat, ale hřeben jí sjel po vlhkých vlasech. Vyklouzl jí z ruky. *Hroty se zarývojí do mozku. Zanechávají klikaté jizvy na kůži.* Když zavřela oči, viděla ty vypálené brázdy. *Křížující se stopy na zasněžené pláni.* Jak dlouho by se musela česat, aby se vlasy i s kůží odlouply z hlavy? Aby se obrousily kosti její lebky a ona se konečně dostala k tomu, co je uvnitř a co ji zajímá?

Prolámat se do paměťové kapsle vůbec není snadné. Na to žádný hřeben nestačí.

A další myšlenka, naprosto zákonitá: *i kdyby náhodou existoval způsob, jak se k tomu dostat... je vůbec rozumné se o to snažit?* Instinkty Ainei sice říkaly, že pokud má v hlavě cokoli navíc, v zájmu vlastního bezpečí to musí okamžitě odhalit, jenže rozum si tím nebyl tak jistý. Jestli jí vložili do hlavy paměťové kapsle, muselo to mít důvod. Pravděpodobně se to stalo s jejím souhlasem. Něco, co jí připadalo správné *předtím*, když ještě příslušné informace měla, přece není radno bez rozmyslu ničit *ted'*, když se ocitla bez nich. I kdyby se to zničit dalo.

Sevřela rty. *A možná se pletu. Možná to byl jen takový hloupý pocit,* říkala si. *Jasně! To se ví.*

Hořce se zasmála, zvedla hřeben a vrátila se k tomu jedinému, co tu bylo srozumitelné a snadné: k účesu co nejoslnivějšímu a k šatům co nejsvůdnějším. Ne, neměla ponětí, o co tu jde doopravdy; zato role, kterou měla hrát, jí byla úplně jasná. Vidina flirtu se Saippuem Ewenem byla jako jistící lano, zářící před ní v moři nejistoty. Dokud se ho bude držet, nemůže se splést. Byl to obyčejný pud sebezáchovy, co jí našeptávalo, že své úlohy se musí zhostit s maximálním nasazením a s opravdovým zápalem. A zároveň v tom nacházela jakési temné, perverzní potěšení – v té představě, že se tady oblékne za děvku.

Vezme si rovnou ty večerní šaty. Možná se to zdá netaktické, nasadit hned na začátku nejtěžší kalibr, jenže ona si vytkla konkrétní cíl, a to je Spencerovo klenotnictví. Tam musí Ewena dotlačit – a to co nejdřív, aby se nějakým nedopatřením nestalo, že ho postihne záchvat rozhazovačnosti v úplně jiném a podstatně méně zajímavém obchodě.

Na těch špercích jí přece doopravdy záleží. Aspoň jeden z nich prostě musí mít!

Hodila na sebe šaty. Uhladila si rudočerné hedvábí na bocích. Vklouzla do lodiček na zlatém jehlovém podpatku. Ano,

slušelo jí to – dokonce i přesto, že neměla žádný šperk. Aspoň je hned vidět, jak nutně nějaký potřebuje.

Hlodající strach jí dodával romantický výraz křehké bezmocnosti; a tahle bledost a vyděšené oči se dají dobře prodat.

Tohle je tvoje skutečné Já, Ainei!

Tvoje ego: správný doplněk k večerním šatům.

Prosklené vitríny v mosazných rámech, rafinovaně nasvícené a naleštěné do oslnivého lesku; řeka jiskřivého kovu a drahokamů, moře dokonalých tvarů; a zrcadla na všech stěnách, ještě znásobující tu záplavu. Prodavač – solidní, prošedivělý, v dokonalém obleku – vytáhl jednu zásuvku a položil ji na pult. Řady a řady přepážek z exotického dřeva. Polštářky ze sametu. Ainei Belghetová zatajila dech.

Doopravdy se to stalo. Její opatrné manévry... její naznačená touha, pečlivě vyvažovaná předstíranými rozpaky... to všechno jako jemné pohyby kormidla dostrkalo Saippua Ewena až sem, do chrámu luxusu, mezi designové šperky Spencerova návrhářského studia, které tu čekaly na oběť z nejniternějších hlubin peněženky. „Tak se dívej, kotě,“ funěl jí Saippu Ewen do ucha. „No není to nádhera?“ Zezadu se k ní tiskl.

Ainei se nadechla. Vztáhla ruku ke složitě tvarovanému náhrdelníku s perlami... ale nový poryv cizoty a nepatřičnosti ji zastavil.

I tady?!

Zatínala zuby. Byla v obchodě, do kterého se zoufale toužila dostat, v situaci, kterou si předtím kdoví kolikrát malovala v duchu; a najednou ji opustila odvaha. Mlčky se dívala na přehlídku nejnádhernějších šperků, o jakých se jí kdy snilo, a neměla ponětí, co si počít. Neodvažovala se na kterýkoliv ukázat nebo se ho dotknout.

Prodavač převzal iniciativu. „Všechno jsou to unikátní vzory, *unikátní!* vykládal jim s výrazem zasvěcenosti, který právě sděluje nejvyšší tajemství univerza. „Šperk, ten musí zdůraznit vaši jedinečnost! Podtrhnout vaši osobnost! Zrovna pro vás,

slečno, bych rozhodně doporučoval platinu. Stoprocentně...! A, tady máme jeden nádherný kousek... špičkový design, perfektní provedení...”

Ewen přikyvoval a lámanou terronštinou naznačoval, že *platina perfekt idea a skvělý procent sto*. Ainei nemluvila. Rozuměla mu všechno, ale bylo lepší držet se v bezpečí neznalosti cizí řeči. Nechala se dostřkat k zrcadlu. Nechala prodavače, aby jí kolem krku zavěsil náhrdelník a pak ho vyměnil za další a třetí a ještě jiný; poslouchala jeho ódy, přerušované nesouhlasným Ewenovým odfrkáváním a brbláním, a mezitím v sobě hledala něco, cokoliv, co by jí naznačilo směr. „No tak, kotě, líbí se ti něco z toho?“ dorážel na ni Ewen gerdánsky. „Pěkné, ale trochu přezdobené, nemyslíš?“ Obrátil se k prodavači v dalším statečném pokusu o terronštinu. „Co vy tam eště? Vedle pod skleněný? My neviděli!“

Další vitrína. Spodní zásuvka. Teakové dřevo dolehlo na vyleštěný pult.

Ainei se otrásala hrůzou. Cítila, jak jí po zádech teče ledový pot. Jak se dívala na novou řádku sametových přihrádek, sevřela ji mráкотná, ledová strnulost.

– 002 –

– KRITÉRIUM VÝBĚRU –

INFORMACE O PŘEDMĚTU. VIZUÁLNÍ PODOBA.

Její oči už to našly. Přisály se k tomu šperku. Nijak zvlášť nevynikal nad ostatní; upřímně řečeno, vůbec se jí nelíbil. Ale to bylo samozřejmě nepodstatné. O to tady nikdy nešlo.

AINEI ANIEMI. MUSÍŠ JE PŘESVĚDČIT.

Ruce se jí roztráslly. Ani nemusela nic předstírat, i když se toho v první chvíli bála; její nadšení bylo náhle opravdové a tryskalo z ní všemi póry... přelilo se do zvonivého smíchu z čiré radosti. S výrazem naivního okouzlení se naklonila nad pult; a vzápětí rozehrála etudu potlačované dychtivosti a frivolního nadšení. „Ten je tak krásný,“ vzdychala a dojatě se tiskla ke svému chlebodárci. „Ach, Saippu...”

Prodavač byl na rozpacích. „Ehm... tohle je... tohle je pravděpodobně nějaký zapomenutý kousek z minulé série,“ zamumlal. „Přiznám se, že nemám ponětí...“ Rukou si promnul bradu. „Možná by bylo lepší...“ Jenže pak si uvědomil, že takovou komplikovanou myšlenku Ewenovi rozhodně nevysvětlí; a kromě toho, v téže chvíli už Aineiny prsty netrpělivě vyškubly náhrdelník ze sametového lože a zvedly ho ke světlu. Velký polodrahokam, nezbroušený a mdlý jako staré rudé katedrální sklo, volně spočíval v kleci z platinových pásků, propletených tak hustě, že zboku se kámen skoro nedal zahlédnout. Ainei ignorovala prodavače, který se ještě pokoušel nasměrovat jejich pozornost k dražším a stylovějším šperkům, a zavěsila si řetízek na krk. „Tohle je přesně ono,“ vrkala gerdánsky a natáčela se před zrcadlem. „Tak *nádherný*! Ach. Celý život jsem o něčem takovém snila!“

Saippu Ewen vrhl na prodavače spiklenecky bezmocný pohled: *no jo, kámo, normální chlap stejně nikdy nepochopí, co se těm ženským mele v hlavě!* A vytáhl peněženku.

AINEI ANIEMI.

JAKMILE SE ŠPERK OCITNE VE TVÉM VLASTNICTVÍ, CO NEJDŘÍV KÁMEN VYNDÁŠ A USCHOVÁŠ PŘÍMO U SEBE NA NEVIDITELNÉM MÍSTĚ. VIZUÁLNÍ UTAJENÍ NESTAČÍ, ALE NELZE HO OPOMENOUT.

PRÁZDNOU SCHRÁNKU MŮŽEŠ NOSIT DÁL.

Prodavač vypisoval účet. Vypisoval certifikát, že se jedná o pravý designový šperk z limitované Spencerovy série. Ewen se spokojeně pochechtával a poklepával kreditní kartou o pult. Ainei se shora dívala na svá řadra, do platinové klece, ve které ponurým rudým světlem žhnul její poklad nejvzácnější. Krystal měl jistě tři centimetry v průměru; byl mnohem větší než jakýkoliv normální šperkový kámen. Jak se jí mihotal před očima, zdálo se jí skoro, že je chvílemi téměř tekutý. Klec ho těsně obepínala, ale možná by se dal přimět k tomu, aby se protáhl některým okem, jako když neporušený žlutek vyklouzne z vyfoukávaného vejce.

Krystal.

To slovo kroužilo její myslí. *Co je to zač?!*

Úporně vzpomínala. Někdo o tom mluvil. Dávno, před spoustou let, ještě ve starém domě, uprostřed noci... zatímco ona se schovávala pod schody a žmoulala si rukáv pyžámka se zvířátky a špicovala uši. *Tlumené ženské hlasy. Vibrující panika.* Měla to na dosah:

– *U Ho'krina, jasně že vím, co to je! Ty ses zbláznila, Wannekei, že sis tohle přivezla domů! Ohrožíš všechny kolem sebe! Máš rodinu! Máš dítě! To tě nenapadlo?*

Ta naléhavost! Útržek vzpomínky.

– *Musíš to schovat. A pak to co nejdřív dostat ven do vesmíru. Vizuální utajení nestačí. Musíš mít myceliální clonu. Jakmile to provezeš mimo planetu, okamžitě se toho zbav. Nenechávej si to u sebe! Hlavně ne u sebe! Sloňáci najdou argenit kdekoliv.*

Ainei se kousla do rtu. *Sloňáci. Najdou argenit. Kdekoliv.*

Nerozuměla tomu. Vzpomínka před ní uhýbala... totožnost té ženy, která tam uprostřed noci s takovou neotřesitelnou jistotou chrlila svá varování... i hlas té druhé z druhé strany nekonečna, ještě ze světa živých. *Wannekei. Její matka.* Slyšela ji plakat. To jediné si dokázala vybavit...

Dolehly k ní další hlasy, tentokrát doopravdy. Ainei se probrala.

Pohyb u dveří. Dva muži právě vešli do obchodu. Prodavač bleskově nasadil výraz vzorného zaměstnance... a vzápětí pro jistotu výraz neviditelného zaměstnance. Ewen předvedl radostné překvapení a znovu uplatnil svou skvělou zásobu deseti terronských slov: „Přítel, William, moc krásný vidět zas!“ Sprška zdvořilostí šplíchla Ainei kolem uší. Will Spencer Ewena srdečně objal, jak velel gerdánský zvyk. Tlumočení se ujal druhý z Pozemšťanů. Mluvil knižní, sterilní, dokonalou gerdánštinou.

Docent Hildebrandt? Na akademika se zdál dost mladý, ale na druhou stranu bylo Ainei jasné, že jaktěživ nepoznal nic kromě studia. Byl vysoký a kostnatý; mnohem štíhlejší než muži, na které byla zvyklá; a podle očekávání měl nezdravě bledou pleť. Ta ostře kontrastovala s hladce sčesanými černými vlasy. Jeho nevýrazná košile a nevýrazné kalhoty spolu

soupeřily o metal za nejfádnejší odstín šedé. Ainei se ušklíbla. Oči jí sklouzly na jeho tuce. Byly to hezké ruce, obratné, a strhávaly na sebe největší díl pozornosti, protože při řeči živě gestikulovaly. Ona ale hledala něco jiného, bezděky.

Pak se vysmála sama sobě. *Prsty byly všechny.*

Trojice vykročila k ní. „Tady máme naši Ainei! Ainei Belghetová, moje okouzlující asistentka,“ zahlaholil Ewen. „Kde jinde potkat krásnou ženu než v klenotnictví?“

Giles Hildebrandt přeložil Ewenova slova naprosto přesně; jenže obdiv a nadšení si nechal od cesty, takže to vyznělo jako výsměch. Upřeně se na ni díval.

Z jeho šedých očí sálalo studené, nenávistné pohrdání; bylo tam přítomno v maximální koncentraci, ničím neředěné, nezměkčené jedinou jiskřičkou zájmu nebo vzrušení. Evidentně byl netečný vůči tvaru jejích ňader a boků; vůbec ho nezajímalo, jak černorudá barva šatů ladí s její opálenou pletí a jaké přísliby vysílají její oči. Ainei bezděky napřímila ramena. Vrhla na něj žhavý pohled – s nadějí, že po tomhle roztaje alespoň ta nejsvrchnější vrstvička ledu, a s přesvědčením, že když už nic jiného, uvede ho to do rozpaků; jenže nemělo to žádné účinky. Giles Hildebrandt jí bez úsměvu potřásl rukou a řekl jí pár předvídatelných gerdánských frází – s dokonalým přízvukem a s dokonalou lhostejností. Byl vřelý jako leklá ryba, pohotový jako plž, vtipný jako schůze; a nejspíš taky úplně tupý – pokud tedy rovnou nechtěla říct *impotentní*.

Zatínala zuby. Byla schopná pochopit, že ne každý je vysazený na blondýny s růžovým přelivem; jenže tady postrehla horší vadu. Ten chlap byl intelektuální snob. Díval se na ni svrchu, protože měl pochybnosti o její inteligenci; pokládal ji za tupou postelovou nánou, která se jeho vrcholné moudrosti a míře rozhledu nemůže ani přiblížit; ale o své vlastní inteligenci už se pochybovat neobtěžoval, a že by jistá skepse byla na místě! Kdyby byl totiž aspoň trochu chytrý, nikdy by ženě, která má zásadní vliv na Ewenovu náladu a vstřícnost, nedával tak okatě najevo své pohrdání.

Will Spencer měl podstatně lepší sociální instinkty. Příval jeho lichotek vyplnil štítivé prázdno, kterým ji od sebe izoloval

Hildebrandt. Ainei hleděla do jeho vřelých, medově hnědých očí a odpovídala meziplanetárně srozumitelným úsměvem. Will měl úžasné kouzlo osobnosti... tedy kromě toho, že měl zrovna tak úžasné kontakty, peníze a moc. Jenže tyhle atributy se zkrátka často vyskytují společně.

Jeho pohled jí sklouzl na ňadra. Přičítala to předvídatelnému mužskému zájmu... než si s leknutím připomněla, co dalšího je v jejím výstřihu k vidění.

Mohl si všimnout?

Ale Will vzápětí odvrátil oči a otočil se k Ewenovi. „Když už jsme se tady potkali, co takhle dát si pěknou večeři v dobré restauraci?“ navrhl s neodolatelným úsměvem. „Doufám, že neodmítnete a budete mými hosty!“

„Ó, pozemská kuchyně!“ rozplýval se Saippu Ewen. „A to víno! Do-ko-na-lé!“

„Tady Giles pochází ze staré vinařské rodiny,“ prohlásil Will. „Ten je na víno odborník. Doporučí vám to nejlepší!“

„Víno! Odborník?“ Ewen nadšeně poplácal Gilese Hildebrandta po rameni. „Dávno jsem se toužil dovědět, jak vzniká tenhle skvělý nápoj.“

Hildebrandtovi nezbylo než pustit se do výkladu o víně. Ainei poslouchala, jak svou uhlazenou gerdánštinou odhaluje Ewenovi taje bobulového výběru, slámového vína, přívlastku a botrytidy. Dovedla si ho snadno představit, jak mluví k aule plné studentů. To bylo jisté: k smrti rád poučoval lidi. A uměl to. Strhl na sebe pozornost tak dokonale, že jí chvíli trvalo, než si všimla, že Will Spencer se vytratil.

Ohlédla se. Byl tam vzadu; opíral se o pult rodinného klenotnictví a něco tiše probíral s prodavačem. Vnímala jasně jeho vztek.

„... není v žádné sérii? A vy jste na to klidně vystavil certifikát?!“ Spencer už nebyl vřelý ani milý.

Kouzlo osobnosti pohaslo, úsměvy se nekonaly. „Tohle poškozuje značku. Je to *absolutně nepřípustné!*“

„A-ale... slečna si přála...“ blekotal prodavač. Vypadal, že omdlí každou vteřinou.

„Teď to nebudeme řešit. Mám tady jednání. Ale počítejte, že to bude znamenat sankce!“ zasyčel Will.

Ainei bleskově přesunula svou pozornost zpátky k Ewenovi. Mluvil se o vinařských oblastech, „... burgundské v kvalitě *grand cru*,“ vykládal zrovna Hildebrandt. Ale jeho šedé oči nepřítomně, zasněně pluly nad Ewenovou hlavou.

Ti dva tady nejsou náhodou, stejně jako tu nejsme náhodou my, uvědomila si Ainei; *vždyť s jakou pravděpodobností bychom na sebe narazili na ploše dvaceti kilometrů čtverečních, tak hustě poseté obchody a kasiny a divadly a restauracemi, kdyby to měla být jen obyčejná náhoda? Podívali se na záznamy kamer. Přečetli si souřadnice. A našli si nás. Jejich záměry a naše záměry se střetnou.*

Měla bych říct, že mi není dobře. Že jsem unavená a musím okamžitě do hotelu.

Ještě bych mohla utéct.

Will Spencer vzadu u pultu se napřímil. Zanechal prodavače jeho hrůze a zase se připojil k nim. Vrhł na Ainei chlácholivý úsměv: šarm byl zase zpátky na svém místě; ale v očích číhalo podezření, ostří na šíji.

Napadne ho, že jsem poslouchala? říkala si Ainei. Will Spencer jistě nepočítal, že by mohla rozumět terronsky – ale zato poznal, že ten náhrdelník není z otcovy kolekce. Zatím si možná myslí, že tady prodavač pod rukou nabízí nějaký šunt, aby si namastil kapsu – ale stejně mu to nejde do hlavy; *taková naivní zlodějina, takový špatně vymyšlený podvod; jak je to možné?! říká si; kde je v tom ten trik, který mi uniká?* Ainei zatrnulo.

Ne, nedá se utéct do hotelu. V tuhle chvíli je mnohem důležitější zůstat tady a rozptýlit jeho podezření. To tu stejně je – kvůli náhtdelníku. Visí ve vzduchu. Kdyby odsud zmizela, přesune se na ni. Jestliže hrozí, že tu proti ní někdo využije *telepatii*, přesně tohle se stát nesmí. Soustředěné myšlenky tady těch dvou ji případnému gleewarinovi naprosto jasně označí.

Dolehl k ní Ewenův hlas. „Měli jsme v plánu zajít do některé z těch zahradních restaurací u Monte Ramona... že, Ainei?“

Vyloudila na tváři úsměv. „Ano! Někam, kde bude pěkný výhled,“ zavrkala. „Ta hora je *tak úchvatná*.“

„Jak si dáma přeje! Výhled! Romantika!“ Ewen se potěšeně zasmál a zamířil k východu. Hildebrant se jen ušklíbl a vykročil za ním.

Will Spencer jí nabídl rámě a následoval je ven, na kruhové náměstí před klenotnictvím, kde bylo stanoviště taxíků. Ainei napůl čekala, že se jí na její náhrdelník přece jenom zeptá – ale co vlastně mohl říct? Přiznat, že v jeho klenotnictví se pod slavnou značkou prodávají neautorizované šperky? Ne, Will není natolik paranoidní, aby se kvůli jakýmkoliv svým teoriím musel dopouštět společenských prohřešků.

Mnohem nebezpečnější je Hildebrandt.

Jak šli za sebou, zírala na jeho záda. Cítila záměr, ocelovou past pod polštářkem vtipů. A najednou *věděla*, co si o ní a Ewenovi domyslel a co hodlá vyzkoušet, aby si experimentálně ověřil platnost svých teorií. Prostě se to stalo: aniž přemýšlela, jestli je to vůbec možné a jestli by to zrovna ona měla nebo neměla umět, *podívala se mu do hlavy*. Četla jeho myšlenky tak jasně, jako kdyby jí je šeptal do ucha.

Soustředila se. *Monte Ramona*, opakovala mu. *To je to místo. Tam nás chceš vzít; doopravdy!* Odkláněla jeho myšlenky od jeho tajného cíle, jako když člověk ohýbá drát. Úsilím se jí zatmívalo před očima. Hildebrandt zvedl ruku a bezmyšlenkovitě si přešel po zátylku. Slyšela, jak se odmlčel. Vykládal další ze svých historek o vinařích, ale teď na chvíli úplně ztratil nit.

Jenže vzápětí to bylo zpátky, zhoupnutí kyvadla, návrat k původnímu plánu. Ten chlap byl jako rozjetý sněžný skútr. Svých záměrů se držel s takovou úporností, že se mu rozhodně nedaly vymluvit nenápadně. Ainei přesně znala mez, za kterou to gleewarin nesmí nechat zajít. Kdyby se pokusila ovlivnit jeho myšlenky větší silou, Hildebrandt už si toho zaručeně všimne... a dost možná nejen on.

Z duše ho proklínala. Nejen že se s ním nedalo hnout, ale navíc k ní jeho nedůvěra obracela pozornost. Pokud je v *Lunaparku* Luna nějaký další telepat – hypotetický kdosi, před kým ji mají chránit paměťové kapsle –, bude vnímat Hildebrandtovy paranoidní spekulace jako pořádnou červenou šipku, namířenou jejím směrem. Pak si najde ještě taky Spencerovy pochybnosti o náhrdelníku... *a přijde se na tu věc podívat.*

Saippu Ewen už seděl v taxíku. On samozřejmě nevěděl, co se Hildebrandtovi honí hlavou; anebo možná spoléhal na ni, že to ohlídá. Představila si, jak se ještě rychle vymlouvá na únavu, chytá svého šéfa za kravatu, vleče ho ven a na svých deseticentimetrových podpatcích pádí do hotelu, zatímco Hildebrandtova rudá šipka se jí třepe nad hlavou jako kurzor ve videohrách. Zaťala zuby. Když jí Will Spencer vzápětí dvorně přidržel dveře automatické kabiny, křečovitě se usmála a nastoupila. Bylo jí jasné, že leze do pasti; jenže jestli má všechny kolem sebe přesvědčit o své naivitě a neškodnosti, bude muset dělat chyby.

„*Zlatá terasa, Gi,*“ prohodil Spencer. „Tam vaří můj kuchař, když nevaří pro mě. To je nejlepší volba.“

„Ale ne na víno,“ odpověděl Giles Hildebrandt stroze. „Jestli dovolíš, Wille.“ Nebyla to otázka k diskuzi. Jen oznámení. Ti dva si vyměnili krátký pohled; a pak se Will Spencer mlčky posadil a Giles Hildebrandt něco vyfukal na interaktivním displeji. Skleněná střecha se uzavřela, taxi se vzneslo na vzduchovém polštáři a zařadilo se mezi další podobné kabiny, zvolna se sunoucí k vjezdu do vertikální šachty, která spojovala jednotlivá podlaží. Vzápětí vklouzli do tmavého ústí tunelu a fotobuňka sepnula světelné panely mezi sedadly, „... ne, kdepak, tu vaší medovcovou pálenku znám jenom z literatury,“ vykládal Hildebrandt zrovna, „ale moc rád bych si v tomhle ohledu rozšířil obzory.“

Ted’ se doopravdy usmíval. *Zlověstně?!*

Ainei se pomalu nadechla. *Kolem sklo a za sklem ocelové stěny šachty... nad hlavou další kabiny, pod nohama propast.*

Odsud se nedalo vyskočit za jízdy. Nedalo se utéct. *A kabina klesá dolů.*

Saippu Ewen si to taky uvědomil. „Neměli... neměli bychom se nechat vyvézt spíš nahoru?“ ozval se. Svůj neklid se snažil vydávat za rozmrzelost. „Jestli jedeme na Monte Ramona –“ Začal se škrabat ze sedadla. Natahoval krk a snažil se přechíst, co se píše na interaktivním displeji.

Hildebrandt se předklonil a jeho rukáv zakryl obrazovku. „Monte Ramonu máte lepší navštívit přes den. Teď už výhled stejně nebude stát za nic, protože za chvíli začne umělá noc,“ prohlásil bodře. Usmál se, ale jeho oči zůstávaly chladné. „Jedeme do podniku, kde bude mnohem lepší zábava. Uvidíte.“

Kabina opustila šachtu. Překonala dalších sto metrů a zastavila se na volném prostranství. Prosklené stěny se otevřely.

Vyvrhly je do sektoru nula.

Už zase ho slyšela zpívat.

Ten táhlý, ponurý zvuk se nesl podél stěn její kóje, obtékal je na cestě k nebesům a rozechvíval všechno harampádí uvnitř – od neumytých hrnků ve dřezu a zpoceného čarodějnického hábitu, pohozeného na ledabyly sbaleném futonu, přes ohryzky jablek a gumové pařáty a rozsypané tuby s líčidly až po její zrovna tak neuspořádanou duši. O směru nemohlo být pochyb. Strhával ji s sebou vzhůru. Obracel se k Bohu. Byl to evidentně náboženský zpěv.

Nora Janssenová popadla ten nejčistší ze špinavých hrnků, sedla si na zem, kde už měla polštářek od minule, opřela hrnek o plastokartonovou zeď a přitiskla k němu ucho. Zeď byla dost chatrná, a kdyby byl tlak příliš velký, hrozilo, že se rozlomí a neopatrná nájemnice propadne k sousedům do vedlejší kóje; jenže ona už ze zkušenosti věděla, kde jsou v plastokartonu kovové výztuže. V jejich blízkosti to bylo nejbezpečnější – a především vedly zvuk podstatně líp než vrstva vzduchu. Teď slyšela každou slabiku. Každý púltón. Každé zašeptání.

Byla to ostrá, výrazná řeč plná kontrastů: měkké dvojhlásky a protahované samohlásky co chvíli přefaly prudce vyřázené

koncovky se spoustou gh a drněných r, znějící jako zasvištění biče. Nora se marně pokoušela nějak si ten jazyk zařadit. Hádala ugrofinskou skupinu, snad přímo nějaké nářečí staré maďarštiny, ale k tomu jí zase neseseděly ty různé šiřlavé hlásky, jakési podivné šť a žď a mlaskavé ť na začátku slov. Nakonec usoudila, že zpěvák je Číňan, který se *pokouší* mluvit maďarsky. Nebyl to zrovna kvalifikovaný odhad. Ovšem Nora taky nebyla kdovíjaká odbornice. Z lingvistiky ji právě vyrazili a na podzim hodlala zkoušet štěstí na agronomii, protože to byla jediná škola, kam ji vzali bez přijímaček. Bylo jí to jedno. Ve skutečnosti stála akorát o herectví a zpěv – kam ji naopak už potřetí nevzali.

Mužský hlas, linoucí se z dolního patra, se zhoupł v nepředvídatelné kvartě. Ztišil se až k hranici šepotu... a vtom se k němu připojil zvuk exotického hudebního nástroje: zachřestění přesýpajících se zrněk písku, děsivé, jako když lavina padá, zakončené tupým úderem dlaně o rezonanční desku. Tak měkce to znělo! S nezvratnou konečností, bez dozvuků, bez odvolání. Celý vesmír se otrásal v základech... nebo přinejmenším ubytovna pro brigádníky se otrásla a most z porcelánu to přenášel do všech kostí Nořina těla. Maďarsko-čínská slova se podřídila hypnotizujícímu rytmu. Nota zavřela oči. Nehybně, bez dechu to vychutnávala. Ty věci kolem Pánaboha ji sice moc nebraly, ale byl by to evidentně *hřích*, nechat si utéct třebas jen jediný tón.

Za ty dva měsíce, co tady ten muž bydlel, se už několikrát pokoušela pořídit si nahrávku přes zeď, aby ji mohla po prázdninách přivést s sebou na Zem a pustit ji holkám z kapely. Kapela *Ponurá nora* – to byla hned po divadle další věc, o kterou stála a která se jí nedařila, protože většinové publikum zatím nedozrálo k tomu, aby ocenilo její experimentální sóla. Napadlo ji, že se směsí čínštiny s maďarštinou by možná konečně dokázala prorazit; jenže nahrávka se nevyvedla. Melodie zanikla v šumu. Nora zatím nesebrala odvahu obejít kóje v patře pod sebou, vypátrat toho cizího muže a požádat ho, aby jí svoje nádherné táhlé písně zazpíval na mikrofon. Co hůř – tušila, že ji nesebere nikdy. Se spoustou bezva lidí tady

z ubytovny už se seznámila a neměla s tím problém, jenže tohle bylo něco jiného. Instinktivně cítila, že když někdo svým zpěvem míří do sfér tak nadzemských, těžko bude ochoten provozovat to jako folklórní vystoupení.

Je jenom tahle příležitost. Žádná další. Tady a teď.

Byl to pokaždé unikátní, jednorázový zážitek – neopakovatelný, nezachytitelný a pravděpodobně i nesdělitelný: jeden z těch malých zázraků, které se dějí, když kolem člověka proletí anděl. Jak se rytmus zrychloval a mužův hluboký, exoticky zbarvený hlas se rozléval do netušené šíře plných, chvějivě nasazených tónů, Nora Janssenová si bohužel uvědomila i to, že ona sama takhle nikdy zpívat nebude. A co víc: že po prázdninách, až z *Lunaparku Luna* odjede, už nikdy nic podobného neuslyší, když ani neví, ve které přihrádce s etnickou hudbou to hledat. Drtivý pocit pomíjivosti jí vechal slzy do očí.

A náhle bylo ticho.

Poslední tón se zlomil a skončil divným, přidušeným vzlykem, ve kterém zazníval úžas a leknutí. Nora se probrala z transu. Ucho dál tiskla ke svému špičkovému hrnku a pokoušela se něco zaslechnout – ale to, co k ní dolehlo, ji jenom zmátlo.

Zadunění rezonanční desky: copak ten šílenec klidně praštil svým chřestícím bubnem o stůl?!

Napadlo ji, že nějaký soused, kterého zpěv ruší, vyrazil Maďaro-Číňanovi dveře a nástroj mu rozšlapal. Jenže její našpicované uši nezaslechly žádné zvuky rvačky nebo hádky. Jen rychlé kroky, provázené vrzáním nekvalitní plastové podlahy – což ale mohlo přicházet i z kterékoliv jiné kóje. V dalším okamžiku někdo v patře *nad ní* pustil sprchu, nějaký idiot, který nepochopil, že Nora Janssenová se zrovna pokouší o tajný odposlech. Pak už samosebou neslyšela nic.

Vyskočila z podlahy. Vrazila hrnek do dřezu, vecpala nohy do saténových střevíčků, hodila na sebe kostým, shrábla ze stolu pařáty a magnetický klíč a vyletěla ze dveří. Bylo by krajně neopatrné vylézt ven jenom v legínách a tričku –

vzhledem k množství kamer, které tu člověka na každém kroku šmírovaly, a obsahu smlouvy, kterou před odletem podepsala. Nečekala na výtah a seběhla po schodech o patro níž.

Načež zůstala bezradně stát. Ne, tohle nedomyslela. Chodba se navlas podobala té její... a zřejmě i všem ostatním chodbám ve dvaceti dalších patrech ubytovny pro personál. Pochopitelně byla prázdná. Teprve teď si Nora připustila, že nemá ani ponětí, jestli zpívající muž bydlí níž o jedno patro nebo třeba o čtyři. Na zvukových izolacích se tu šetřilo stejně nehorázně jako na ostatním zařízení a kovové výztuže mohly nést zvuk kdoví odkud. Tak co si počít? Doběhnout si pro svůj improvizovaný stetoskop a systematicky vyšetřit všechny dveře, jestli za nimi zrovna někdo neříká: „Hej, tady jsem já i s bubnem!“? Nebo postupně na všechny zaťukat? Bezcílně vykročila podél řady kójí a snažila se zaslechnout chroptění, protože pokud zpěváka zrovna přepadl vrah a teď ho škrtí, je to dobrá záminka, která ji zaručeně opravňuje rušit jeho soukromí. Kdyby ho zachránila, třeba by jí z vděčnosti něco nahrál.

Na druhém konci chodby se otevřely dveře. Nora se otočila. A málem omdlela úžasem nad tím, jaké má štěstí, protože odtamtud zrovna vyšel muž s divně tvarovanou, nadstandardně velkou tamburínou v podpaží. Zatímco kráčel k ní, usilovně se snažila vypadat, že ona sama na tuhle chodbu patří a jenom hledá po kapsách klíč a vůbec nic ji tady nepřekvapuje... ale dalo to práci. Protože jeho maska, to bylo tedy něco. Zjevně na tom byl jako ona a taky Spencerům podepsal, že „náplní práce je dotvářet atmosféru“, což znamená „pohybovat se ve všech veřejných prostorách základny výhradně v kostýmu, který určí manažer programu“. Nora udělala tu chybu, že napřed podepsala, a pak teprve četla – tedy četla jaksi až poté, co jí manažerka programu vynadala. Od té doby věděla, že ani v době volna nesmí z kóje vytáhnout paty jinak než v tom stupidním hábitu. Ale muž na tom vlastně nebyl stejně. Byl na tom hůř. Neměl gumové drápy, které se daly přece jenom občas na chvíli stáhnout a strčit do kapsy, nýbrž rovnou celou hlavu.

Jak se blížil, Nora vzdala snahu o nenápadnost. Ted' už na něj nepokrytě zírala. Koneckonců, s takovým kostýmem musel s určitou pozorností okolí taky trochu počítat, ne? Jeho maska byla ze světlé modrošedé pryže a úplně zakrývala vlasy, takže měl lebku modrou a holou jako Fantomas. Opticky ji to prodlužovalo; zdála se vyšší než lidská a trochu zploštělá. Dojmu ještě napomáhal výrazný, masivní, dole uzavřený skobovitý nos. Ovšem hlavní atrakcí byly jeho obrovité, řasnaté, jakoby sloní uši. Jak šel, vlnily se kolem hlavy. V chodbě nebyl žádný vítr, ve kterém by mohly povlávat, čili je zjevně musely rozhýbávat skryté servomotorky. S tímhle si designéři sakra vyhráli.

Nora pořád nebyla rozhodnutá. Byl už jenom pět metrů od ní, a ona neměla ponětí, jestli se ho odváží oslovit. Jenže vtom jí došlo, že i tahle šance je právě a výhradně jedna. Co když mu zrovna končí smlouva? Co když odjíždí? Až bude bez kostýmu, ona už ho jaktěživa nepozná. „Promiňte,“ vyhrkla v té vteřině, kdy ji míjel. „Počkejte –“

Nezastavil se. Ovanula ji divná vůně, kterou byl načichlý jeho kaftan – bílý hábit vcelku podobný jejímu, s širokými rukávy a cípy a střapci. Ten člověk si ke svému zpěvu nejspíš páčil vonné tyčinky. Zamrazilo ji, protože v jeho vůni nebylo vůbec nic povědomého; nemísila se k ní ani molekula normálního mužského potu, který by tady zaručeně čekala. Pod jeho maskou musí být pekelné vedro. Vsadila by se, že pod pěti vrstvami nařaseného plátna z toho chlapa leje jako v sauně. Ale cítila jen bylinky a kouř.

Vrhla se za ním. Odolala pokušení chytit ho za třásně a místo toho se ho pokoušela dohonit. „Prosím vás! Můžete na vteřinku? Bydlím tady nad vámi. Slyšela jsem vás zpívat –“ Chtěl zabočit na schodiště, ale vmáčkla se před něj a zastoupila mu cestu. „Bylo to nádherný! Jako ten zpěv. Fakt boží! Hrozně ráda bych to slyšela znovu. Jestli máte někde koncert...“

Zastavil se. Bylo pochopitelné, že v jeho gumové tváři se neodrážejí emoce – ale ta nehybnost byla i tak strašlivě matoucí; tím spíš, že uši se přestaly vlnit a toporně se vytrčily do stran jakoby ve výrazu nevole. Musela v nich být nějaká

výztuž, skoro jako v netopýřích křídlech. Síť žilek pod napjatou šedou blánou vypadala úžasně věrohodně. Nora by přísahala, že v nich dokonce vidí tepat krev.

„Nemám koncert. Neslyšela jsi mě,“ promluvil přesně tím hlasem, jehož barvu a dikci přes zeď tak dobře znala. Nebylo to čínsky ani maďarsky. Byla to ta nejběžnější terronština. „Asi se ti něco zdálo.“

Maska neměla lidská ústa. Hlas vycházel zpod obličejce, z otvoru rozchlupujícího se až dole pod bradou. Nebylo to nijak krásné. Otvor se při řeči pohyboval jako skutečné rty. Vypadalo to tak opravdově, tak slizce, že se jí z toho málem udělalo zle.

„Páni, to je hustý, ta... ta vaše hlava,“ zamumlala. Křečovitě se zasmála. Uvědomila si, že před ním bezděky ustupuje po schodech, a rukou zoufale zatápala po zábradlí, jako by chtěla samu sebe zastavit. „Ale slyšela jsem vás! Já to poznám! Máte super hlas, fakt nádhera!“ Napadlo ji, že po tomhle si ji zaručeně zařadí jako nějakou pitomou fanynku, a rychle se pokusila dodat si trochu vážnosti; vždyť jsou skoro kolegové. „Totiž... máme s holkama takovou skupinu... zpíváme něco jako art-rock.“ Zajíkla se.

Díval se na ni. Ten upřený pohled ji k sobě neodvratně přitáhl; vpila se do něj... a pak už se náhle nedokázala pohnout. Stála tam, rostla do schodiště, s rukou přimrzlou k zábradlí.

Duhovky měl oranžové. Byla to pěkně démonická barva – proměnlivá, protkaná ostrůvky zlatavé a hnědé, jaká je k vidění v hrudkách jantaru. Nora si ještě stačila pomyslet, jaká je to maniakální pečlivost, nosit ke kostýmu i barevné čočky... a vtom se v jeho očích stalo něco moc ošklivého. Zdálo se jí, jako by se v nich pootevřela škvíra, která do sebe vsává vzduch. V plicích jí rozhodně začal chybět. Nemohla se nadechnout. Všechno v ní ztuhlo děsem.

A jeho zorničky se pohnuly. Pomalu, s neúprosným záměrem se rozlily přes celou šíři duhovek. Nebyly jen tak obyčejně černé, jak by člověk čekal, nýbrž plné řasinek a hadů a žhavých háčků, které se jí zatínaly do mozku.

Roztrásla se. Teď jí bylo zle doopravdy. Tak hrozně, tak příšerně zle, že úplně přestala vnímat okolní prostor a realitu.

V hlavě těsně za očima jí vybuchla oslepující bolest. Vypálila všechny myšlenky. Nora zapomněla, že vlastně stojí na schodech a že další krok dozadu je čirý nerozum. Zdálo se jí, že padá. Z dálky slyšela někoho křičet – a kupodivu křičel jejím vlastním hlasem a zřejmě o pomoc –, ale všechno se s ní točilo tak strašně, že cestu k němu by stejně nenašla. Žaludek se jí obrátil ven a dovnitř a ještě několikrát dovnitř a ven.

Pak najednou zjistila, že klečí na zemi, opírá se o ruce a zblízka se dívá na prošlapané lino na podestě. Další věc, kterou si uvědomila, bylo natažené rameno a odporně kyselá chuť instantní polévky z jejího dnešního oběda, který se teď nacházel na hábitu i na pařátech. Zjevně ale nekřičela o pomoc nadarmo: seběhly se k ní dvě víly a jedna holka v džínách a nějaký kluk v masce králíka jí s trochu štítivým výrazem dokonce podával mokrý ručník. „Dobrý? Nepraštila ses moc? No jo, mně se z těch zdejších blivajzů taky věčně dělá šoufl,“ vykládala ta v džínách. „Hi hi, jestli vona není v tom, když bleje,“ vypískla jedna víla. „Ty seš vo patro vejš, že jo?“ informovala se druhá. „Už jsem tě párkrát zahlídla.“

Pomáhali jí vstát. Představili se. Chtěli volat doktora, ale nepřemlouvali ji, když odmítla. Holka v džínách se nabídla, že schody utře, že stejně dělá v úklidu. Nora jí za to byla nekonečně vděčná. Pořád se nedokázala vzpamatovat. Nedokázala se zorientovat. Realita zůstávala za stěnou z tlustého skla.

„Když jsi padala, chytil tě ten chlap, co je za emzáka, ale pak hned letěl, že má teď roli někde na dolním podlaží,“ vykládala druhá víla. „Hi hi, toho bych někdy chtěla vidět bez toho gumovýho ksichtu,“ chichotala se první, „má parádní zadek, co, holky, všimly jste si toho?“ Smích. „Hele, Noro, zastav se někdy, až ti bude líp. Provedem pařbu!“

Králík ji vedl k výtahu.

„Počkej! Miki, chyť ty dveře! Noro!“ Ještě za ní utíkaly, nahlížely do výtahu, víla i ta z úklidu. Něco jí vrazily do náruče, v poslední chvíli, než ji od nich odsekla gilotina dveří. „Byla bys tu nechala ten bubínek!“

Otevřené prostranství. Zorné pole všech mikroskopických kamer. Ainei se cítila jako nahá: terč cizích pohledů. Srdce jí divoce bušilo. *S každým jeho úderem narůstající jistota: Tady bys. Za žádných. Okolností. Neměla být.*

Napadlo ji, že se ještě vrhne k ovládacímu displeji a zvolí trasu do jiného sektoru, ale na to bylo stejně pozdě. Bezpečnostní systém ji dávno zachytil: okamžitě, hned jak se taxi vynořilo do světla. Tentokrát jí nikdo nedával pokyny. Nikdo nepočítal, že se do sektoru nula vlastním zaviněním dostane *znovu*. Mohla odvracet hlavu sebevíc, ale těžko se vyhnout kamerám, když neměla ponětí, kde se nacházejí. Sítnicová analýza, to je otázka vteřin. Zaručeně už ji mají.

Změnila se v zářící bod na mapě.

Giles Hildebrandt se vyhoupl z taxíku. „Pojďte! Je to tamtím směrem!“ pobízel je. „Báječná vinárna. Na konci toho koridoru je hotýlek... navenek nic zvláštního, ale mají tam *fantastické víno!*“

„Ale...“ Saippu Ewen se rozpačitě rozhlížel. „Obávám se, že zrovna tady...“

Navenek nic zvláštního – ano, to se tu dalo říct o všem. Sektor nula, to byla vnější zóna standardních pokojů, samoobslužných restaurací a hřišť na beztlížné adrenalinové sporty: *Lunapark Luna* pro drobné strádaly, pravý opak přepychu. Milionář Ewenova formátu by sem za normálních okolností jaktěživ znovu nevstročil, a nikomu by to nepřipadalo divné. Jak on, tak Will Spencer se sem křiklavě nehodili. Jejich konta, chutě i šaty byly na všechny zdejší podniky až příliš luxusní. Těžko si představit, že by se tu pro ně někde dalo najít dost luxusní víno.

Jenže Will žádné pochybnosti nedával najevo. Vystoupil, otočil se k Ainei a přidržel jí dveře. Nemohla nic dělat; jenom hrát dál. Snažit se o nenápadnost. Předstírat bezstarostnou pohodu. Zachytila se Willovy ruky a její nohy ve zlatých lodičkách došláply na chodník. Na rtech jí hrál koketní úsměv, ale tělo pod večerními šaty bylo ve střehu. Ainei zkusmo napjala svaly. Její smysly se vyostřily v maximálním soustředění.

Will jí nabídl rámě. Zlehka se do něj zavěsila. Kradmo se rozhlížela a hledala záchytné body. Únikové cesty. Mapovala si tohle náměstí.

Ewen vystoupil hned po ní. Dvě starší dámy v konfekčních večerních šatech vzápětí obsadily uprázdňené taxi a odjely. Náměstí bylo úplně prázdné – kromě skupinky přiopilých studentů, vracejících se z přilehlého sektoru jedna, kde byly ty nejobyčejnější pouťové atrakce *Lunaparku*. Giles Hildebrandt vzal Ewena za loket a vykročil k určenému koridoru. Místa tu bylo dost, takže mohli jít všichni vedle sebe. Hildebrandt se překonával v roztomilostech, jako by soutěžil o titul bavič roku. Dvojazyčně vykládal historku o nějakém chlapíkovi, který dostal darem láhev archivního vína, a protože neznal jeho pravou cenu, vypil ho cestou domů s náhodnými spolucestujícími ve vlaku.

Přistálo další taxi.

Ainei cítila na patře pachut' strachu. V uších slyšela svůj zběsilý tep. Několikrát se nadechla – pomalu, zhluboka, až do bránice. *Tohle pomůže. V žilách se rozlévá klid. Sbírá se síla.*

Otevřely se skleněné dveře.

Slyšela to za sebou, ale neotočila se. *Náhodný šum na pozadí. Hlasy.* Od skupinky studentů, kterou nechali za zády, k ní dolehla sprška smíchu a přisprostlých poznámek. Načež všechno ztichlo, jako když utne.

Mrtvé ticho.

„Ve jménu Akkütlixé,“ promluvil do té prázdnoty zvučný, velitelský hlas. „Ve jménu Vesmírného kruhu Dokonalého Bytí.“

Nebyla to gerdánština, přestože *Pravé jméno Boží* v téhle řeči znělo úplně stejně jako v té jejich. Ainei se nezastavila. Její nohy ve zlatých lodičkách neklopýtly a nezaváhaly – a taky ovšem nezrychlily krok. *Nic podezřelého. Nic nápadného. Žádné prudké pohyby!* Jen její oči na vteřinu zalétly k Ewenovi.

Kradmo, ve stínu, beze svědků probleskla ledová gerdánská modř Saippuova pohledu; varovný přísvit, který se nijak nehodil k boдрému kulatému obličejí a žoviálním řečem. Tohle

byly oči, zvyklé hledět do hlubin vesmíru. Oči, zvyklé vzdorovat těm, kterým se říkalo *ctihodní* a přezdívalo *sloňáci* a kteří ostrouhali jen výjimečně, protože za normálních okolností vždycky mívali navrch. Ainei zamrazilo. Hlavou jí bleskla vzpomínka, ostře a úplně nečekaně, a společně s ní další střípek prozření.

Össe.

Saippu Ewen nepatrně kývl. Máchl rukou v nenápadném gestu, jako by si upravoval sako, a ukázal jí při tom *pětí dva*.

Will Spencer šel po její levé straně. *Jedna vteřina*. Vyvlékla prsty, které spočívaly na jeho předloktí. *Druhá*. Omluvně se zachichotala a vtiskla mu do ruky svou kabelku. *Třetí*. Lehce ho od sebe odstrčila, aby mu naznačila, že ji má chvíli nechat na pokoji. *Čtvrtá*. Potřebuje si vyndat kamínek z boty nebo tak něco; cokoliv, co si jen člověk domyslí. Je tady lavička. Je tady kamenný odpadkový koš. Za další dvě vteřiny budou u něj. „Stůjte!“ zahřměl za nimi sloňákův hlas.

Tohle doopravdy nebyla gerdánština, ani vzdáleně. Byl to *lodní Össein*, chrámová řeč.

Pátá. Ainei viděla, jak se Hildebrandt zarazil. Konečně si všiml, že se za nimi něco děje. Ale už byli dost blízko u lavičky; už ano. „Gilesi,“ promluvila tiše, než se stihl otočit a spadnout do nastražené pasti.

Šestá. Podíval se na ni a dokončil krok v původním směru.

Byl to poslední krok, který udělal.

Saippu Ewen předvedl bleskovou otočku – mnohem rychlejší, než by kdokoliv čekal od postaršího otlého muže. A zároveň už střílel, ve zlomku vteřiny, z obou zásobníků v předloktí. „Dolů!“ vykřikla Ainei terronsky. Bleskově chytila Gilese Hildebrandta za ramena a strhla ho na sebe, podél lavičky, až na zem. Will Spencer už byl s nimi. Měl dostatek duchapřítomnosti a zároveň neúcty ke svému na míru šitému obleku, aby se při jejím výkřiku rovnou vrhl za odpadkový koš.

Saippu střílel ve sprškách krve. Měl kyborgizované ruce, drueinové hlavně ve tvaru kostí, aby žádný bezpečnostní sken neodhalil anatomické nesrovnalosti. Výstřely protrhly kůži na dlaních. Integrovaný samopal nasával náboje z rosolovitých

zásobníků na břicho; vrstvy tuku mizely, jako když se vyfukuje míč. Saippuovy kalhoty z luxusního modiformu se pružně přizpůsobily změně objemu. Když Ainei viděla, jak štíhlý má najednou Saippu pas, bylo jí jasné, že nábojů už moc nezbyvá.

„Co se... zatraceně...“ Giles Hildebrandt se snažil vymanit z jejího sevření. „Mlč!“ štěkla ostře, už zase v gerdánštině. „Ať Will zavolá ochranku. Honem. Nemáme zbraně. Össean za chvíli oběhne tuhle lavičku a zabije nás.“ Překlad evidentně nebyl nutný, protože Will Spencer už telefonoval.

Hildebrandt se odsunul, takže ji jeho tělo přestalo drtit. I tak ale leželi těsně vedle sebe. Pořád ještě ho držela za tamenou. Připadalo jí, že dokud se ho bude dotýkat, dokáže mu zabránit v tom, aby udělal nějakou nepředloženost.

Jenže on ji vůbec nevnímal. „Össean,“ opakoval nepřítomně. „To už jsem přece někde –“

„Teď se nesnaž vzpomínat. Nemysli na něj,“ zašeptala. „Vůbec se tam neďivej.“

„Ale... Ewen...?“

Cítila, jak se Giles Hildebrandt pokouší nadzdvihnout, a pevně ho přitáhla k sobě. „Mlč. Tohle je naše volba vzájemnosti,“ dopověděla ještě. Ale pochybovala, že jí rozumí – pokud ji tedy vůbec poslouchá. Jeho tmavé vlasy ji šimraly na tváři. Měla pocit, že všechna slova, která mu snad může říct, v těch vlasech uvíznou jako v houštině. K uším nikdy nedolehnou.

„Jsou na cestě,“ oznámil v tu chvíli Will Spencer a zavřel netlog. „Měli to na kamerách, ještě než jsem volal. Za třicet vteřin jsou tady.“

Za třicet vteřin bude dávno po všem, pomyslela si Ainei.

Össean se tyčil uprostřed náměstí, nezraněný, zuřivost sama. Nijak se nechránil. Nepokoušel se uhnout. V bílé látce kaftanu na jeho hrudi přibývaly zčernalé otvory, jasný důkaz, že Saippu Ewen míří přesně. Ale taky to znamenalo, že pod kněžským oděvem se skrývá neprůstřelná kombinéza. Takové věci Össeané obvykle nenosili. Tenhle *ctihodný* musel počítat s tím, že dojde k boji. Že někdo tady bude ozbrojený. *Přišel kvůli tomu. Kvůli nim.*

Sám ale zbraně neměl; nebo aspoň ne viditelné. Jenom tam stál, mlčky, v dešti střel... se zvednutýma rukama, jako když žehná. Bylo to univerzální gesto, všeobecně známé, velmi případné u kněze. Ainei přesně viděla, co je mezi jeho rukama. *Samozřejmě; jen proto žádný projektil nezasáhne hlavu.*

Saippu Ewen si to taky uvědomil a pokusil se mířit na ruce, ale bylo pozdě. *Škubnutí prstů. Pohyb Össeanových dlaní.* Střelba náhle utichla.

Saippu Ewen se držel za hrdlo. Oči měl vytřeštěné a zoufale lapal po dechu, ale nemohl... nemohl se nadechnout; rvalo mu to plíce a obličej mu modral a nic nepomohlo. Viděli, jak vrávorá... jak mu podklesávají nohy. Chroptěl a jeho tělo se zachvívalo, jako by vzdorovalo porывům větru... a v dalším okamžiku se ochable zhroutilo na čedičovou dlažbu.

Ainei zaječela.

Křičela jako pomínutá, dokud ji Will Spencer neudeřil přes tvář, a pak tam seděla na zemi, zády opřená o koš na odpadky, ochablá a v šoku.

Míhalo se jí to před očima, zrychlený surrealistický film: lidi z Willovy ochranky, oblečení v tmavých uniformách, zajišťující okolní koridory; ti studenti, kteří se k tomu připletli, schlípí a najednou úplně vystřízlivěli; jiná kabina na stanovišti taxi, žlutá s červenými pruhy, čili rychlá záchranka; a nosítka a doktorka v bílém plášti – *ano, selhání srdce, s nejvyšší pravděpodobností... ale s jistotou to potvrdí až pitva.*

Doktorka se napřímila. Mávla rukou a Ewenovo tělo zmizelo ve dveřích sanitky. Došla k Ainei. Chtěla jí změřit tep, ale vtom Ainei sebrala zbytky sil a vyškrabala se na nohy.

„Jsem v pořádku. Jenom mě to... nějak... tedy, trochu mě to vzalo.“ Vytáhla papírové kapesníčky. Popotahovala a otírala si oči. Přerývaně jim všem vykládala, jaké měl Saippu Ewen potíže se srdcem.

Měli pochopení. Doktorka jí sice nabídla sedativa, ale nic jí nevnucovala. Will Spencer jí chlácholivě stiskl ruku. Pak ty dva odvedl šéf ochranky stranou, snad kvůli protokolu. *Lunapark Luna* byl soukromý pozemek a Willovi právníci a lobbisté se postarali o nějakou vydařenou kličku, díky které vláda

delegovala výkonnou moc, obvykle příslušející policii, na zdejší bezpečnostní agenturu. Bylo skoro jisté, že o *nehodě* se nikdo nedoví. Možná to prohlásili za přirozenou smrt, ale i tak by to byla pro zábavní park špatná reklama.

Ainei osaměla s Gilesem Hildebrandtem. Čekala, že i on se přes všechnu svou neotesanost zachová trochu přiměřeně a začne ji utěšovat; jenže on ji místo toho neurvale chytil za loket. Otočil si ji k sobě.

„Hraješ to bezvadně, Ainei, ale už by to mohlo stačit, nemyslíš?“ zasyčel jí do ucha. „Co se to tu zatraceně děje? Když jsem se zeptal, proč se střílelo, dívali se na mě jako na blázna. *Nikdo si nic nepamatuje! Wúl si to nepamatuje!* A ten chlap taky ne.“

Zírala na něj. „Cože?“ zeptala se užasle.

„*Tady*“ vyštěkl. „*Kolem. Se. Střílelo.*“ Vyrážel ze sebe slova s ledovým vztekem. „Opovaž se mi tvrdit, že se mi jenom něco zdálo!“

„Něco se ti zdálo, Gilesi.“

Měřil si ji s výrazem čiré zuřivosti. „Ten člověk – ten *tvor* s šedivýma ušima – měl břicho rozstřílené jako řešeto,“ zavrčel. „Nejdřív na nás volal v cizí řeči; načež se Saippu Ewen najednou otočil a pokusil se ho zabít. Bylo to jak z mizerný gangsterky! A nikdo mi to nevěří!“

Ainein pohled zalétl k Össeanovi. „Ale ten *tvor* ani moc nevypadá, že by měl břicho jako řešeto,“ podotkla.

Giles Hildebrandt si její ironie nevšímal. „Když to začalo, strhla jsi mě na zem,“ obořil se na ni. „*Naprosto profesionálně, jako seržantka od SPECs! Věděla jsi úplně přesně, co se děje!*“

„Dej mi pokoj!“ zaječela mu do tváře. A najednou převládla čirá hysterie a zatemnila jí mozek natolik, že se rozpráhla kabelkou a začala do toho idiota bušit. „Ty pitomej vlezlej intouši, nemůžeš zatraceně držet hubu?“ křičela na něj nepřičetně; a nepřestala, dokud ho vysloveně nezahnala na útěk. Couval před ní, chránil si hlavu a vykládal něco o tom, že *tohle není argumentace na úrovni a mezi rozumnými lidmi by snad a zejména;* ale už se jí na nic neptal. *Konečně se jí zatraceně na nic neptal.*

Ruce jí unaveně klesly. U Ho'krina, chtěla jít na pěknou večeři a skleničku vína. Chtěla se bavit! Vzala si kvůli tomu svoje nejlepší šaty, a ty byly teď vyválené po zemi! Katastrofa!

Její oči zalétly k Össeanovi. Ten se zrovna dohadoval s někým z ochranky. „Můžete si sundat tu věc, kterou máte na obličej?“ říkal mu muž v uniformě.

„A je to fakt nutný? Šéfová nechce, abysme chodili bez toho.“ *Ctihodný* nemluvil össeinem, natožpak lodním; mluvil protahovanou ležerní terronštinou, jakou se mezi sebou baví přiopílí studenti. Ainei ho slyšela úplně jasně. Byla sotva dva metry od něj.

„Nemějte obavy, šéfová to pochopí,“ ušklíbl se muž z ochranky. „Dokud máte na očích ty čočky, nedá se provést identifikace. Sundejte to *všechno*.“

„Když vono to děsně dlouho trvá, než člověk dostane tu hnusnou gumu dolů. Je to fakt fuška. Nestačilo by to takhle?“ reptal Össean. Otáčel se a všem přítomným strkal pod nos svoji identifikační kartu zaměstnance, kde byla trojrozměrná fotka: *rozježený zrzavý kluk, sotva dvacetiletý, se spoustou pih a trochu přitroublým výrazem*.

„Lituji. Musíme vidět, jestli jste to opravdu vy.“

Kluk v masce nespokojeně brblal. „...děsnej voprúz,“ dolehlo k Ainei. „No jo, tak jo. Bude to tak pět minutek, šéfe. Musím to tam vzadu na krku vodmontovat,“ oznámil otráveně. Posadil se na lavičku, sklonil hlavu ke kolenům a ruce složil v týle.

Zakrátko se jim ukázal. Viděli jeho střapaté rudé vlasy; trčely mu do stran přesně jako na té fotce, nezaměnitelně stejně. Lidem z ochranky to stačilo. Jeho identifikační číslo měli a podobu zachytí kamery. Koneckonců, se smrtí gerdánského obchodníka stejně neměl nic společného, takže ho bez dalších dotazů nechali jít.

Kde se asi znovu potkáme, říkala si Ainei malátně. On si mě samozřejmě najde; ne tady, protože to, co teď s nimi se všemi provádí, je pro gleewarina šíleně vyčerpávající; odloží konfrontaci na potom, počihá si na mě v nějaké tmavé chodbě, přitiskne mě ke zdi – Rukama si bezmyšlenkovitě uhlazovala hedvábí šatů.

Nítka úvah se vytratila; uklouzla jí do tmy. Najednou si nevybavovala, co že ji to ohledně Ōsseana napadlo. *Něco jsem chtěla, něco důležitého,* opakovala si. *U Ho'krina. Mám to na jazyku, tady v hlavě, úplně na kraji! Nemůžu si vzpomenout.*

Nemůžu si vzpomenout!

Hlouček se rozpadal. Sanitka odjela rovnou na patologii. Šéf ochranky se ještě o něčem dohadoval s Willem, ale jeho lidi už zase otevřeli náměstí pro veřejnost. S trochou otrlosti a špetkou cynismu se oni tři klidně mohli sebrat a pokračovat ve večerním programu. Až na to, že Giles Hildebrandt právě rázoval přesně opačným směrem, než kde byla vinárna, taxíky a všechny další logické cíle. Za Ōsseanem.

Také Ainei se za *ctihodným* dívala... otupěle zírala na jeho široká záda v bílém a na holý, šedavě modrý zátylek. Sloňákova hlava byla zase na svém místě – bez ohledu na to, jak dlouho to údajně mělo trvat, než si ji člověk nasadí; a uši sebou škubaly a vlnily se v dlouhých záchvěvech, jako když žerď s vlajkou opisuje pomalé osmičky. V tom pohybu bylo něco děsivě povědomého. Prolnulo se to se vzorem v Aineině mysli; a jako když pták instinktivně pozná dravce podle siluety křídel, náhle si vzpomněla; vzpomněla si *natolik*, že leknutím zatajila dech: *bouchnutí dřevěných dveří, viklajících se v chatrných pantech; závan chladu zvenčí... vůně posvátných bylin... lem bílého kaftanu, který zasvěstí po podlaze, jak se kněz Akkūtlixův otáčí. Lidé couvají. Vzduch těžkne strachem. Nevyslovená slova, zadržovaný pláč, zadržované myšlenky. Ta pekelná zima, která sem táhne zvenčí! Devět desetin roku leží na Molgheri sníh; a není tu nic, skoro nic, čím by se dalo topit; oheň, ta vzácnost, ta svátost –*

Ös sean rozkopne zrezivělá dvířka kamen a žhavé uhlíky se vyvalí na podlahu. Oranžová a rudá. Proužky modravého kouře z doutnající podlahy... oranžová... rudá –

Jejich podlaha: staré vysušené dřevo, dovlečené ze vzdálenosti několika stovek mil. Lidé skučí hrůzou, ke které se mísí nenávisť. Plameny –

Ainei se násilím probrala. Tréighrű, uvědomila si. Oranžová. Rudá.

Rozběhla se. Giles Hildebrandt natahoval svoje dlouhé nohy a už ho skoro měl; ještě pár kroků a zavolá na něj. Bude se dožadovat odpovědí, jako se jich dožadoval od ní. Neměla ponětí, co chce vlastně slyšet. Zato ale věděla úplně přesně, co se mu stane.

„Gilesi!“ vykřikla. Nastřádala si na to veškerou dostupnou naléhavost. „Počkej!“ Chytila ho za ruku. „Počkej... prosím.“

Netrpělivě se ohlédl. Nejspíš chtěl prostě setřást její prsty, ale to by musel mít duši z ještě tvrdšího kamene, než ji měl, aby ho její rozechvělý tón a úpěnlivý pohled aspoň na vteřinu nevychýlil z naprogramované dráhy. Znásobila úsilí. Vložila do svého výrazu tuplovanou dávku citu. „Chci se ti omluvit. Chovala jsem se *strašně*. Vůbec nevím, co se to se mnou stalo...“ Zachichotala se jakoby v rozpacích a jazykem si navlhčila rty. „Promiň mi to. Nezlob se. Normálně nejsem *taková*.“

V jeho očích se něco pohnulo, jako když po sobě sklouznou dvě ledové kry a mezi nimi se na chvíli zatřpytí moře: šedá v šedé, jiskřička oslnivého světla; *záblesk citů*? Na chvíli cítila jeho touhu – ostře živočišnou, dravou, mužskou, syrovou, dokonale intelektuální; ale pak plochy ledu dolehly zpátky na svá místa a bylo to pryč. Giles Hildebrandt se na ni díval se stěží potlačovaným podrážděním. „Já to naprosto chápu, Ainei. Je to pro tebe šok,“ řekl stroze. „Podívej, pak si o tom můžeme v klidu promluvit; ale teď musím –“

„Ne!“ vypískla. „Já vím, že tě to mrzí... nebo bude, časem... a že chceš být chvíli sám... ale... rozumíš... *nechci*, aby ses kvůli tomu trápil. To není správné! Není to ničí vina. Je to otázka *uzájemnosti*. Nemohli jsme tomu zabránit...“

Jeho výraz přešel od podráždění přes úžas až k čiré nevěře. Jeho racionální mozek se zřejmě zdráhal uvěřit, že podobné kotrmelce ženské logiky se mohou vyskytovat i doopravdy – tedy někde mimo telenovely. Prokousával se tou barikádou rozechvělých vět, kterou před ním nakupila v zoufalé snaze zabránit mu v sebevražedném běhu za Össeanem, a zjevně dospěl k závěru, že tady pomůže jen hrubá síla. „Nikdo nikomu nic nevyčítá,“ zavrčel. „Promiň, ale teď spěchám.“ Strhl ze sebe její ruku.

„On ti nic neřekne.“

Ta slova z ní vyletěla proti její vůli. Neměla v plánu přiznat, že o Össeanovi cokoliv ví; jenže potřeba ochránit toho šílence před jeho vlastní ztřeštěností byla najednou silnější. „Věř mi, Gilesi!“ Znovu se uchýlila k úpěnlivosti, aby nemusela prozrazovat víc.

„Pochopitelně, že mi nic neřekne – protože mi zmizí,“ zavrčel Hildebrandt. A náhle se rozhodl a chytil ji za zápěstí. „Pojď!“

Vlekl ji s sebou. Byl silnější, než čekala. Nechtěla, aby tahle strkanice přešla v opravdový boj, protože takový výpadek z role už by pak sebelepším dramatickým přednesem nevyžehlila; a tak jen klopytala vedle něho a pokoušela se ho zdržovat čistě jen vahou svého těla; jenže ta nebyla zas tak velká, aby to mělo výraznější účinky.

Náměstí končilo oválnou nikou s lavičkami a okrasnými palmami, do které ústil jeden z koridorů. Pomyslela si, že se nesmí nechat zavléct až do té uličky – tam za roh, kde už nebude na dohled Will Spencer a lidi z ochranky... ale vtom se jí *ctihodný* vnořil do hlavy.

Průnik byl zřetelný, rychlý, s ničím nezaměnitelný – vlna žáru, postupující od týla až k uším a hromadící se dole v krku. Ainei klopytla. Giles Hildebrandt, který ji pořád neurvale táhl za sebou, měl co dělat, aby ji zachytil. Cítila, jak ji podpírá, jak s ní třese a podrážděně se vyptává, co a jak a proč, ale slova neměla dostatečnou sílu, aby ji přiměla k odpovědi. To *uvnitř* bylo mnohem bezprostřednější.

Obracelo to naruby každou její myšlenku, každou vzpomínku, každý plán. Očichávalo to všechny nitky v osnově jejího Já, nasáklé intimním pachem nejnějnějších hnutí mysli; olizovalo to podhoubí všech představ a zkoumalo jejich chuť. Ty vlezlé lepkavé úponky se dostaly všude. Osahávaly ji zevnitř. Otřásala se odporem.

Vytáhly z ní všechno, *všechno*. Oblíbenou značku krému, vytoužený parfém, číslo bot. Touhu po luxusu, zběsilé nákupní šílenství, dluhy na kartě. Věčné zírání do zrcadla. Hovory u kadeřníka. Pročesávání butiků a čekání na výprodej. Záchvěvy závidění kvůli novým lodičkám jejich recepční, záchvěvy žárlivosti kvůli nové milence manažera prodeje. Boj o život, sváděný ve zkušební kabince se zipem minisukně, která je poslední a o číslo menší; u Ho'krina, kdo tohle může nosit, dvanáctiletá anorektička? Všechny ty věci. Celý širý vesmír uvnitř duše Ainei Belghetové.

Ano, byla pevně odhodlaná se s Ewenem vyspat, pokud to hodí dost; a on to dobře věděl a jen proto ji s sebou vzal. Pitomá smůla. To jeho slabé srdce. Obezita. Neměl se tak přezírat. Se vším je konec, konec.

Gleewarin ji pustil.

Ainei úplně fyzicky cítila, jak se telepatická mysl stahuje. Trochu se jí dotklo, že je vetřelec z jejího nitra tak znechucený; ale co sakra čekal, šmírák jeden? Otevřela oči. Podrážděně se napřímila a odhodila si vlasy z obličeje. Jí na něm nesejde. Stejně je to jenom další odporný intelektuální snob.

– 003–

MIMOŘÁDNÁ BLOKACE PAMĚTI UKONČENA. ZVLÁŠTNÍ REŽIM ODVOLÁN.

Uvědomila si, že sedí na lavičce, kam ji Giles Hildebrandt zřejmě dostřkal. Teď se nad ní skláněl a pokoušel se ji křísit. Jeho tvář prozrazovala krušný vnitřní boj: cítil jako svou povinnost přece jen se o ni trochu postarat, ale samozřejmě by ji tu mnohem radši nechal a šel si po svých. Báł se, že Össeana už nedohoní.

Ušklíbla se. To se ovšem plete.

Össean je přímo za ním.

Viděla ho přes Gilesovo rameno. *Ctihodný* stál vedle ústí koridoru a vyčkával, mlčky, se zavřenýma očima. Byl sotva tři metry od nich, nehybný, povznesený, dokonale nedotknutelný. Cíp pláště s dlouhými šňapci měl přehozený přes prsa, takže přední část kaftanu vůbec nebyla vidět. Ten nebude nic vysvětlovat. Natožpak se zodpovídat ze Saippuovy smrti. Žádnou debatu o tom, jestli se tu střílelo nebo ne, nedopustí ani vzdáleně. *Ale něco tu chce.*

„Musím jít,“ oznámil Hildebrandt stroze. „Je ti už dobře? Všechno v pořádku?“

„Gilesi,“ řekla měkce.

„Potřebuju –“

„Gilesi, poslouvej mě dobře.“ Její naléhavý pohled se ho usilovně pokoušel přesvědčit – a pokud možno taky chytit a udržet na místě. *„Neotáčej se.“*

Prudce se napřímil. Svraštil obočí a na čele se mu objevila vráska. Ale poslechl ji, aspoň teď, na vteřinu, a *nepodíval se* za sebe. Jen nepatrně vtáhl hlavu mezi ramena, jistě úplně bezděčně.

Takže to cítí... tu husí kůži na šíji.

Najednou jí bylo jasné, na co tu Össean čeká. Teď, když telepatické zkoumání skončilo, povolila maskovací clona, která ji chránila od chvíle Ewenovy smrti a dělala z ní uječenou hysterku. Už zase byla sama sebou; zase měla přístup ke svým čerstvým vzpomínkám; a taky mohla volně přemýšlet. Ihned postřehla tu nesrovnalost: Giles si to pamatuje celé, i když by teoreticky neměl. Nepodlehł sugesci, která všechny přítomné negleewariny oklamala. Samozřejmě, že vyvolal sloňákovo podezření.

Teď jí bylo jasné i to, že jemu žádný útěk nepomůže. Sloňák si ho chytí. Hodí si ho na gril a dá k večeři.

„Poslouvej mě,“ opakovala. „Připrav se. Až se otočíš –“

V tu chvíli to udělal. Prostě si *domyslel*, že Össean musí stát za ním, a s jejími pokusy o varování se nezatěžoval. Vyrázil k němu a chystal se ho oslovit, ale vtom se na něj *ctihodný* podíval.

Ainei viděla, jak Giles Hildebrandt ztuhl. Vydal zvuk, který zatím prozrazoval spíš překvapení než bolest. Ještě se pokoušel něco říct... pravděpodobně něco žoviálního a vtipného – ale pak to na něj dolehlo s plnou silou.

Roztrásl se. Slyšela, jak prudce oddechuje. Měl vytřeštěné oči a zařáté pěsti a vrávoravě ustupoval – instinktivně, v bláhové naději, že to pomůže. Podle toho, jak se mu pletly nohy, se zdálo, že musí každou chvíli zakopnout a upadnout; jenže držela ho síla, která byla v tu chvíli mocnější než gravitace s pravděpodobností dohromady. Tvář se mu zkrivila v agónii, přestože z ochromených hlasivek nevyšel jediný skutečný zvuk. Ainei se uchechtla. Stačil jí bleskový pohled na Öseana – na jeho rozšířené zorničky a oranžovorudé duhovky, ve kterých se to vařilo jako v sopečném kráteru, plném lávy –, aby jí došlo, že Spencerův našeptávač má opravdový problém. Koneckonců, delší než *bleskový* pohled by ona sama rozhodně neriskovala.

Treighru. Össeanská fyziologická odlišnost: konektivní buňky v očích, zvláštní adaptace, obranný mechanismus jejich těla, jako když hmatadla některých molgherských dravců generují elektrický proud a drápy těch dalších zase vypouštějí jed. Jenže *treighru* nesloužilo k přežití. Össenská civilizace dávno neměla konkurenci. Posledních pár tisíc let to celé byla hlavně společenská záležitost.

Öscean pomalu vykročil. Zdálo se, že se snaží zahnat svou oběť do kouta – ve velmi doslovném smyslu. Bylo mu vcelku ukradené, že v cestě stojí ještě taky květináč s palmou a několik designových křesílek. Plně se soustředil na svůj záměr.

Ainei zatínala zuby. Jen stěží potlačila instinkt, který jí velel zamávat sloňákovi před obličejem kabelkou nebo palmovým listem a přerušit ten oblouk žhavé nenávisti. Místo toho se snažila myslet na něco pěkného; třeba na to, jaké zadostiučinění to bude, až si snob Hildebrandt pěkně z výšky kecne do květináče a vzápětí se pozvrací. Je to přímý důsledek jeho pitomého plánu dostat je do sektoru nula. Je to *kosmická spravedlnost* v praxi!

Ale zásoby škodolibosti jí rychle došly. Na *treighru* se nedokázala dívat s úsměvem; nikdy, za žádných okolností. Tohle byla věc, která ohrožovala všechny lidi bez rozdílu. Věc, vůči které byli všichni stejně bezmocní. A taky je pokaždé dotlačila k bezděčnému spojení – i kdyby je toho jinak rozdělovalo sebevíc.

Hildebrandt couval, kam až se dalo. Těsně minul květináč s palmou a narazil zády na zeď. Jeho ruce se vymrštily k obličeji, jenže chyběla jim síla zvednout se a vstoupit do dráhy pohledu. A vtom gravitace přece jenom vyhrála a konečně mu podrazila nohy; takže právě tady, opřený o čedičovou stěnu, se po způsobu umírajících hrdinů válečných filmů pomalu svezl na zrovna tak čedičovou podlahu. Ovšem s umíráním to nešlo tak jednoduše. Pořád byl při vědomí. Ainei slyšela, jak mu drkotají zuby.

Ten odporný zvuk jí drněl v hlavě. Rozdrolil další vrstvičku paměti.

V květináči roste gerdánská lantolla, nikoliv pozemská palma. Na podlaze není čedič, nýbrž skleněná mozaika; gerdánský luxus, uhlašené pohodlí jejích starého domu, ještě toho na Gerdě, když ona byla úplně malá. Ale muž vypadá zrovna tak bezmocně: treighrů přišlo bez varování, vyšlehlo ze tmy a vyrazilo mu dech. Nečekal, že mu vlezou až do jeho vily – zrovna jemu, člověku v tak vysokém postavení. Jeho zpocené prsty kloužou po hladké stěně. Tělo se snaží držet se vzpřímeně a nezhroutit se tu jako řídnoucí rosol, ale vůle tenhle boj pomalu vzdává. A přesto se rty s obrovským úsilím pohnou.

– Kde je moje žena? promluví chraplavě. – Co jste s ní udělali, vy zrůdy?! Já vás zabiju. Já vás –

–Zasvištění myceliálních vláken. Ochromené ruce se zvedly příliš pomalu; kůže na hrudi puká a rána se zalévá krví.

- Tohle si nezvykej, Joalgu Aniemi, promluví chladný hlas.

– Urážkami žádné výhody nezískáš. Tvoje žena se dopustila zločinu podle Össenského církevního práva. Krystaly argenitu není dovoleno používat. Měl by sis to

uvědomit a dát jasně najevo, že ty sám nic podobného neschvaluješ. Teď podepíšeš tu žádost. Máme ji připravenou.

– Ne.

– Ale ano. A pak složíš svoji funkci ve vládě.

Trëighrù povolí. Joalgu Aniemi zvedá hlavu.

– To je absurdní! Vy jste se zbláznili! Možná si to neuvědomujete, ale jako ministr a člen vlády mám dostatečný vliv, abych –

– Nemáš vůbec žádný vliv. Zeptej se svého představeného, jestli chce riskovat meziplanetární konflikt! Posměšné zavlnění uší. Smích.

– Zeptej se své dcery, jestli chce zůstat naživu.

Ainei couvala. Zoufale se snažila utnout nápor vzpomínek, aby ještě nedopatřením neupoutal gleewarinovu pozornost. Nic, co jakkoliv souviselo s argenitem, si nesměla připomínat v Össeanově blízkosti. Prozatím vyvázla: Össean se plně soustředil na to, aby si ji prověřil gleewarinskou metodou, protože ta je za normálních okolností stoprocentně spolehlivá; a když se takhle přesvědčil o její neškodnosti, ztratil o ni zájem. Vlastně ji vůbec neviděl zblízka ve fyzickém smyslu. Rozhodně se jí nedíval do výstřihu. A při tom musí zůstat; jinak si nakonec ještě všimne, že jeden krystal argenitu jí visí na krku.

Podívala se na svého nezvaného společníka. Hildebrandtovi bylo zle, to viděla. Klečel zhroucený na zemi a z jeho doširoka rozevřených očí se valily slzy, jak se tělo pokoušelo vypořádat s nezvyklou zátěží. Össean se k němu skláněl a něco mu říkal ostrou, úsečnou gerdánštinou – natolik tiše, že k Ainei doléhal jen přízvuk na konci slov. Nenapadalo ji nic, co by s tímhle mohla udělat. Snad leda zvednout jeden z těch okolních květináčů a narazit ho sloňákovi na hlavu. Měla by právě jeden pokus, tak jako ho měl Saippu Ewen, když střílel.

Pak by jí gleewarin zastavil srdce.

Vycouvala zpátky na náměstí. Ne, neměla právo se tam vracet a riskovat – a už vůbec ne kvůli nějakému Pozemšťanovi, který ji vlákal do pastí a navíc tak naduté odmítá jakoukoliv dobrou radu. Saippu Ewen obětoval život, aby od ní odvrátil podezření, a tím ji svázal dluhem

vzájemnosti. Má tu jakýsi úkol. Tomu musí dát přednost před vším ostatním.

Will se zrovna rozloučil se svým šéfem ochranky a ohlížel se po nich. Ainei použila dvě tři terronská slůvka a spoustu posuňků, aby mu naznačila, že je úplně zničená a chce se vrátit do hotelu – a že *Gilespřítel* taky úplně zničený, konkrétně támhletím směrem. Víc terronštiny neriskovala. Chtěla jenom jedno: obsadit nejbližší taxi a dostat se okamžitě pryč. Když Willa nasměruje Hildebrandtovi na pomoc, aspoň se vyhne tomu, aby nabízel doprovod jí.

Nic strašného se přece neděje, Wille. Ted už ne, říkála mu v duchu. Ewenovu smrt nelze změnit... a to další už se netýká kohokoliv z nás. Jde to mimo tebe. Jde to mimo mě. Nenápadně a úplně bezbolestně mu to vrývala do hlavy.*

Neprála Spencerovi nic zlého. Prostě jen bude lepší nedávat mu příležitost, aby si prohlížel ten šperk.

* * *

Nic strašného se neděje.

Jde to mimo tebe, jde to mimo mě. Všechno máš pod kontrolou, Wille.

Will Spencer stál vedle pohovky uprostřed soukromého apartmá, které dal svému příteli k dispozici, a spokojeně se usmíval. „Ty mě znáš léta, Gi, takže dobře víš, že mám milou a otevřenou povahu a jakákoliv škodolibost je mi bytostně cizí,“ prohlásil, „ale tohle je úplně jasný: *bůh všech ústřic* seslal na tvůj žaludek trest za pohrdání labužnickou kuchyní! Já je jedl stejně jako ty, ale vůbec nic mi není, protože se všemi plody moře tradičně vycházím v dobrém.“ Obrátil se k doktorce, která si sbírala svůj kufřík. „Díky, Emmo, že jste se tu zastavila. Jsem rád, že to není nic horšího.“ Doprovodil ji ke dveřím a zamkl za ní.

Slyšel, jak se za jeho zády Giles rozechvěle nadechl. „Jo. Nic horšího,“ zamumlal. „Tak ji honem vybal, Williame Dunhille. Oželím svoje zásady i led.“

Will došel k němu. Odložil sako, které si nesl přehozené přes ruku, a postavil láhev na stůl. „Emma mě naštěstí *nezná* léta – na rozdíl od tebe,“ pochechtával se. „Kdyby se domákla,

že ti sem pašuju skotskou, flašku by zabavila a dostal bys akorát dietní suchary. To dělaj doktoři lidem *vždycky*. A lidi jim za to ještě platěj.“ Samozřejmě přeháněl, protože v apattmá byl dobře zásobený bar; ale značka Talisker se přece jenom nevyskytovala v běžné výbavě. Podal dvě skleničky a štědře je naplnil. „Na chudáka Ewena. Vzalo to pěkně rychle konec, co?“

Jen co doktorka odešla, Giles odložil sluneční brýle, které měl předtím celou dobu na nose. Opatrně si přitáhl skleničku. Držel ji oběma rukama, ale ty se mu tak třásly, že měl stejně co dělat, aby její převzácný obsah nevyžil. Lačně ji do sebe obrátil.

Will se zarazil. Teprve teď se na něj pořádně podíval.

Gi vypadal strašně. Možná za to mohly rty, rozkousané do krve, kruhy pod očima nebo napuchlá víčka – ale najednou se rozhodně nezdálo, že je mu tak dobře, jak Emmě před chvílí tvrdil. Skleničku vrátil na stůl poslepu. Zabořil se do opěradla, zvrátil hlavu dozadu a zavřené oči si ještě zakryl dlaní. „Vzpomněl sis?“ zeptal se. „Na to, že Saippu Ewen střílel?“

Will se posadil do křesla naproti němu. „Ne. *Já žádnou takovou vzpomínku nemám.*

„Volal jsi ochranku. V bezpečnostním centru museli nahrát tvůj telefonát. Můžeš to prosím tě ověřit?“

„Co si myslíš? *Moje* telefonáty se nenahrávají.“ Will se uchechtl. „To jsme si s McLachlanem vyjasnili rovnou, že na základně chci mít absolutní soukromí. Nenechám se šmírovat od bezpečáků.“ Postavil skleničku na stůl. „Poslyš, tobě je pěkně mizerně, Gi. Nechceš si radši lehnout?“

Gilesovi se zkřivily rty. „Zatraceně, tobě snad připadá, že máme čas na spaní?“ zavrčel jízlivě. „Teď?!“ Poslední slovo ze sebe vyrazil nepřírozeně ostrým tónem. Ramena mu ztuhla; dlaně si pevně tiskl na oči a jeho nehty se zatínaly do kůže na čele, jako by se chtěly probořit skrz lebku až do mozku. „Hajzl,“ zamumlal přidušeně. „Zkurvenej.“

Will na něj nevěřícně zíral. Absolutně si nevzpomínal, kdy naposled – tedy jestli vůbec někdy –, slyšel úctyhodného docenta Hildebrandta takhle klít. „To nebylo na mě, Gilesi, vid' že ne?“ ujišťoval se pobaveně.

Giles přerývaně vydechl. „Kdepak. Ty mi budeš akorát za svědka,“ ucedil. „Až ho někde potkám, praštím ho svou novou slepeckou holí.“ Pomalu odtáhl ruce.

Dlaně měl plné krve.

Will vyskočil. Tohle naprosto nečekal, tu alarmující záplavu rudé, takové leknutí a šok. „Proboha! Co je ti?!“ Málokdy propadal panice, ale teď, když se díval, jak zpod Gilesových pevně zavřených víček vyklouzávají další a další temně rudé krůpěje a skapávají na košili, k ní neměl daleko. Rychle odklopil displej netlogu. Mezi odchozími hovory měl ještě Emmino číslo.

Giles evidentně zaslechl elektronické pípnutí seznamu. „Ne!“ vyrazil ze sebe a začal se škrabat na nohy. „Zatraceně! Nevolej jí!“ Z kapsy kalhot vyrval balíček papírových kapesníků, zuby ho roztrhl a začal si naslepo otírat ruce a tváře. „Nedělej pitomosti, Wille! Zruš to!“ Zavrávorál a ztěžka dopadl zpátky na pohovku. Přitiskl si na oči celou hrst kapesníků.

Will pocítil záchvěv zuřivosti. „O co se to zatraceně snažíš?“ obořil se na něj. „Jestli ti hrozí, že nebudeš vidět, je to poměrně zásadní věc! Proč jsi jí to neřekl?!“

„A co s tím nějaká doktorka nadělá?“ opáčil Giles. „Nemá ponětí, o co se jedná! Pošle mě do špitálu a já tam budu jako křeček v krabici, než mě někdo z *nich* přijde zlikvidovat... protože si *pamatuju*.“ Ztěžka oddechoval. Tvář se mu zkřivila. „Tohle není nakažlivé, jen se neboj. Máme imunitní bariéru, ne?“ zamumlal skrz zaťaté zuby. „Jestli na mě pošveš Emmu a její suchary, jaktěživ ti to neodpustím.“

Will se s ním nepřel. Jak před chvílí konstatoval – znal ho léta, na rozdíl od Emmy. Znal z první ruky jeho nesmiřitelnou povahu... tu nesnesitelnou, bezohlednou tvrdohlavost, která na všech stranách vyrývala brázdy mezi ním a světem. Už ho nemělo co překvapovat, že brodit se v těch zákopech občas bývá pěkně úmorné. Zaklapl netlog a rozběhl se do koupelny pro ručník. Krev byla všude; ale jestli si Gi umanol, že nechce doktory, nikdo ho k nim nedostane.

A taky samozřejmě nikomu nic neodpustíš, Gilesi; opravdu nic, nejen suchary, říkal mu v duchu ironicky, zatímco namáčel

nadýchanou bílou osušku v ledové vodě; *jasně, to jsi celý ty; ale rozumí se samo sebou, že já odpustím tobě – ten neuvěřitelně arogantní předpoklad, že se bojím hlavně o sebe. Ty si vůbec neuvědomuješ, že tohle je jedna z mála věcí, kterou bys mě mohl doopravdy urazit.*

Jenže nemělo smysl něco takového Gilesovi vyčítat, a už vůbec ne teď. Will se vrátil do pokoje, odtáhl mu ruce z obličejů a přitiskl mu ručník na oči. Naklonil se k němu. „Štveš mě, Hildebrandte. Vyklop to. Gerdanci?“

„Ne.“

„Ta holka tam s tebou byla. Jestli se mi stejně pokoušíš tvrdit, že měli nějaké zbraně –“

„Ewena zabil Össea,“ přerušil ho Giles. Vyškubl Willovi ručník a poslepu si otíral zakrvácené ruce. „Ainei se mě jenom snažila varovat. Přiznám se, že... tedy... že jsem si to jejich trëighrù nikdy nedokázal dost názorně představit. Nedá se popřít, že je to... poměrně nezdravé.“

„Takže to znáš, tohle s očima? Je to nějaký druh útoku? Biologická zbraň?!“ Willův doutnající vztek ještě o pěkných pár stupňů zesílil. „A neobtěžoval ses mi to říct?!“

„Říkám ti celou dobu, že z rovnic něco takového vychází! Ale oni se taky neobtěžovali... s kdovíjakou upřímností.“ Gilesův hlas se vytratil.

Will mu dolil whisky jako dobře vycvičený komorník a vtiskl mu ji do ruky. Obešel stůl a posadil se do křesla. „Tak copak že vám to vychází z rovnic, pane docente?“ Měl co dělat, aby ovládl svou jízlivost. „Konec světa?“

„Síla.“ Giles se opatrně napil. „Můžeš vypočítat její velikost, ale kvalitativní charakteristiky už ne.“ Odložil skleničku a opřel si hlavu. „Civilizační dynamika... prostě takhle funguje. V minulosti nějakého národa může být *něco*... nějaká pečlivě skrývaná, vytěsněná skutečnost, o které všichni kolektivně mlčí.“ Zaváhal. „Je to společné tajemství. Do určité míry je dokonce nevědomé. Může to být letitá vina nebo strach nebo kdovíco... ale zároveň třeba i fascinace a skoro až devótní oddanost, která se po dosažení určité prahové hodnoty zase kompenzuje agresí směrem vně... nebo směrem dovnitř,

studem a výčitkami. Neexistuje žádný nástroj, který by ti umožnil zjistit, co konkrétně to je. Když jde o tak ambivalentní pocity, otevřeně ti nikdo nic neřekne. A náznaky nevidíš, když neumíš jazyk.“

„Ty neumíš jazyk?!“

Giles si jenom odfrkl. „Na jednání o tvých dodacích podmínkách ho jistě umím dost,“ ujistil ho ironicky. „A vlastně je pravda, že po dnešku si těžko můžu stěžovat na nedostatek náznaků. Dokonce se odvažuju tvrdit, že by mi k pochopení stačila i poněkud subtilnější forma sdělení.“ Zavrtěl hlavou. „*Ta síla je samozřejmě Ōsse*. S tím mají Gerdanci zatraceně velký problém. Což je dobře vidět právě z toho, že nám nic neřekli.“

„No tak buď laskavě sdílnější než oni.“

„Ōsse,“ opakoval Giles. Najednou se zasmál. „Vlastně je to skvělá zpráva, Williame. Akční nabídka! Dostali jsme prémii pro věrné zákazníky: k novému emzákovi jeden navíc zdarma, objednejte si ještě dnes.“ Tiše se pochechtával. „Víš, myslel jsem si, že je to jenom folklór. Takové reziduum jejich překonaných náboženských představ, jako je koneckonců celý ten okruh legend kolem Ho'krina s tou jeho ochočenou *Pramáti Lodí*... prostě zdegenerované archetypální konotace, nic důležitého...“ Zavrtěl hlavou. „Jenže tyhle Ōsseany zřejmě budeme potkávat naživo.“

Krev pořád tekla, kreslila meandry a stružky na jeho tvářích, ale Giles to bral s děsivým klidem. Will se otrásl. Když viděl jeho zasněný úsměv, mráz mu běhal po zádech. „Kdo je podle tebe ten *Ōssea*n? Tím myslíš toho kluka v masce?“

„Tím myslím *mimozemšťana*, který vám všem ukázal cizí fotku a pak vám namluvil, že tak vypadá,“ prohlásil Giles. Pořád se usmíval. „Skutečná nehumanoidní rasa, dovedeš si to představit? Gerdanci s nimi udržují kontakty celá tisíciletí. Za jiných okolností bych byl nesmírně rád...“ Zarazil se. „Zatraceně, ale nemysli si, že jsem úplně odtržený od reality. Ōssea je možná zajímavý biologický úkaz, ale taky je to ta nejnebezpečnější osoba v okruhu tří set tisíc kilometrů.“

Will mlčel. Gilesovy vizionářské generalizace bral odjakživa s rezervou; a ani teď nebyl o žádné z těch věcí přesvědčený. Krev byla sice opravdová, ale problém s očima může mít nějakou mnohem obyčejnější příčinu.

Sám neměl žádné návodné vzpomínky. Když si v duchu přehrával, co se předtím v sektoru nula stalo, vybavoval si jen to, jak vystoupili z taxíku a Ewenovi se zničehožnic udělalo špatně. Kolemjdoucí herec v masce se ho pokoušel křísit. Přijela sanitka. Lékařka konstatovala selhání srdce, lidi z bezpečnosti odvolali poplach, všichni se pokojně rozešli. I kdyby si měl připustit, že se tam někomu *něco jen tak zdálo*, bylo mnohem pravděpodobnější, že halucinace měl spíš Gi se svými krvácejícíma očima než celá skupina příčetných lidí.

„Wille...?“ ozval se Giles náhle. Jeho víčka se najednou zachvěla a pomalu se zvedla. Oči se na Willa slepě, nepřítomně upřely. Další leknutí, nový šok, i když tohle se jistě dalo předpokládat: bělma beze stopy bílé, šarlatově rudá kolem známé ledové šedi jeho duhovky. „Ty mi to vůbec nevěříš, co? Nevěříš mi nic – dokonce ani to, že není člověk.“

Will si povzdechl. Odtrhl pohled od jeho krví zalitých očí. Nepřipadalo mu, že Giles je zrovna v stavu o něčem dlouze diskutovat – nebo že se tady čehokoliv doberou. „Na tom celkem nesejde. Všechno se to dá nezávisle ověřit – u dalších lidí nebo na kamerách,“ prohlásil. Vzal si sako, které měl přehozené přes křeslo. „Jdu se mrknout do ústředí. Pokud je tady někdo cizí a vydává se za něco, co není, a pokud ještě navíc spáchal zločin, bude se z toho zodpovídat. A, koneckonců, i kdyby třeba ani neprováděl nic nezákonného –“ Zavrtěl hlavou a tiše se zasmál. „Jsme na pozemku firmy Spencer ArtiSats. Já v ní mám kontrolní balík. Mě poslouchá ochranka. Nemám absolutně žádnou povinnost zvát si domů na návštěvu každého; takže jestli se shodnem, že tady nemá co dělat, prostě zvednu telefon a nechám ho odsud vypráskat.“

„Wille –“

„Nic jinýho nehraje roli, Gilesi! Chlapci ho něžně chytanou za ouško a vykopnou ho na nejbližší loď. Hotovo, vyřízeno!“ Will už byl u dveří. „Jen ať se pak se mnou ten šašek zkusí soudit.“

Rázně vyšel ven. Nehodlal dlouze dumat nad tím, komu tady selhává paměť. Na záznamech to všechno bude.

A přesto se náhle zarazil. Byl už u výtahů, ale najednou zaváhal, jako by ho se zpožděním dostihla Gilesova slova nebo možná pohled... jako by ještě dodatečně podryla jeho přesvědčení, že má pod kontrolou všechno.

Co jestli se doopravdy nic zjistit nedá? Nakolik se spolehnu na nějaké tvoje dojmy, Gi? táhlo mu hlavou. Pokud se vážně budu muset rozhodnout, jestli беру nebo neberu celou tu tvoji sbírečku katastrofických předpovědí – bez důkazů...?!

Výtah přijel, ale Will nenastoupil.

Měl to před očima: *Gi, který takhle riskuje... který hazarduje se zdravím, protože se bojí... čeho vlastně horšího?! Přece jenom.*

Zavrhl první možnost, která mu bleskla hlavou – totiž zavolat McLachlanovi a nechat sem poslat lidi z ochranky. Pokud už si náhodou připustil, že by mohlo být zapotřebí dělat nějaká opatření, musel počítat i s tím, že netlogová síť není bezpečná. Ale spoléhat se na náhodu nebyl ochoten o nic víc. Vrátil se do chodby, ale ne ke Gilesovi, nýbrž do svého vlastního apartmá. Zamkl za sebou, odklopil falešnou stěnu v jídelně a odblokoval sejf. Sundal si sako. A košili.

Vždycky si říkal, že člověku v jeho postavení se pár pěkných hraček může hodit, ale zatím to byla jen taková neškodná záliba úplně na okraji jeho zájmu, ne reálná potřeba. Zajímaly ho sofistikované zbraně, nikoliv ty nejhluchnější nebo největší. Ani teď tu nehodlal chodit se samopalem na zádech nebo s revolverem v podpaží. Nezdálo se mu, že situace vyžaduje tolik okázalosti. Potřeboval jen něco nenápadného: krabičku poslední záchrany, které si nikdo nevšimne, ale která může podstatným způsobem ovlivnit rozložení sil.

Když už na tu hru jednou přistoupí, rovnou může vzít na vědomí i fakt, že střelné zbraně se neosvědčily.

Vytáhl z živného roztoku gelové pouzdro a přilepil si ho přímo na tělo, na kůži na boku. Úponky v sobě měly anestetikum a živiny si dokázaly najít v těle samy, takže to člověka nijak zvlášť neobtěžovalo. Během jediné noci explantát

vyroste do výsledné podoby, stanovené genetickými inženýry, a začne vytvářet bojovou látku. Will si k němu vzal ještě programovatelnou hlavici.

Počkal, až falešná tkáň dokonale přilne, zase si oblékl košili a v zrcadle zkontroloval, že přes látku není vůbec nic vidět. Pak na sebe hodil i sako a sáhl do sejfu ještě pro jednu zbraň, úplně jinou. Tu jen tak ledabyle zastrčil pod sako.

Asi mu to doopravdy věřím, připustil si konečně. Bez ohledu na cokoliv.

Koneckonců, léta byl zvyklý Gilesovi důvěřovat úplně ve všem. Spoléhal na jeho názor. Chodíval k němu pro rady. Ne že by snad neměl jiných rádců spousty; ke každému obchodnímu záměru mu připravoval podklady celý tým expertů, a do života se mu zase pokoušel mluvit tým diletantů, obzvláště žen, se kterými si něco začal. Jenže lidi vždycky mají vlastní motivy. Budou hlasovat pro rozšíření aktivit, aby si udrželi práci. Budou zveličovat potíže, aby získali další odměny a čas. Když má člověk opravdu velké jmění, i u těch nejlepších bližních musí počítat s jistou dávkou pokrytectví a závisti; a musí být připravený na to, že se mu věčně někdo snaží něco namluvit. Jenže Gilese Will nemusel podezřívat z postranních záměrů. Giles doopravdy nechtěl jeho prachy. Vždyť snadno mohl mít ty svoje – ještě pořád, kdykoliv.

Jejich věkovité přátelství vzniklo v dobách, kdy měli oba naplánovanou budoucnost úplně stejných rozměrů a typu. Oba chodili do téže elitní školy. Oba měli kreditku, na které zdroje nikdy nevysychaly, rodiče, kteří celý život přihřívali kotlík s rodinným jméním, a vyhlídky na to, že sami tu zodpovědnost jednou převezmou.

Jiná věc byla, že Giles nepřevzal nic. Věda mu připadala zábavnější než nějaké schůze správní rady; a proč by se měl obtěžovat s něčím, co ho nezajímá? Will se v duchu ušklíbl. Někdy před půl rokem se na jednom dobročinném koncertu potkal s Gilesovou matkou, takže věděl, jak to teď v Rasteau vypadá. Beatrice byla znovu vdaná a starost o investice prakticky přenechala nevlastnímu synovi. Mluvila o tom, jak je snaživý. Jak je mu vděčná. A jak se ten ubožák nikdy, nikdy

Gilesovi nevyrovná, pokud jde o rozhled, inteligenci, oduševnělost a šarm. Snažila se vymámit z Willa slib, že se pokusí Gilese přemluvit, aby se vrátil domů; a Will potřeboval veškerou svou obratnost a vyhýbavost, aby jí ho nedal. Nechtěl se s Gilesem pohádat na téma žebříček životních hodnot. Na to měl až příliš velké pochopení pro chudáka *snaživého chlapce*, který sice skvěle vedl firmu a brilantně investoval, ale jaksi neměl cit pro umění a buňky na vědu.

Giles to přece stejně všechno věděl. Beatrice mu věčně posílala tyhle vzkazy, kdykoliv našla někoho, kdo se nevykroutil. Bylo mu stejně jasné jako Willovi, že pokud se nic nestane, *snaživý chlapec* celý její majetek zdědí – a naopak, pokud on sám třeba jen naznačí, že by byl ochoten ke smíru, jediným slovem vyhodí nevlastního bratra ze sedla. Jenže Giles si nikdy nepřipustil, že možná v jistých ohledech své rodiče zklamal. Pokládal za své životní vítězství, že se ke světu velkých peněz dokázal obrátit zády a rozhodně se nehodlal nechat zkorumpovat ani vínem, ani miliony, ani uvzdychanými stesky vlastní matky.

Will sevřel rty. Gilese nikdo nepředělá. A i když on sám těžko mohl tvrdit, že jeho přístup kdovíjak schvaluje, pokud šlo o důvěryhodnost, byl to spíš bod k dobru.

Zamkl sejf a zase ho zakryl falešnou stěnou. Vyšel zpátky na chodbu a univerzálním klíčem si otevřel Gilesovo apartmá. Nechtěl na něj volat, protože ho napadlo, že možná spí, a tak jen tiše proklouzl předsíní do otevřeného obytného prostoru, kde spolu předtím mluvili...

Giles na pohovce nesesedl.

V koupelně bylo zhasnuto a ručník ležel pohozený na zemi. Will instinktivně couvl zpátky do předsíně. Ruka mu sjela na pažbu zbraně a prsty po paměti dolehly na dotykové displeje.

Několik úderů srdce tam stál a naslouchal dusivému tichu... s narůstajícím pocitem, že i *někdo druhý* nedaleko od něj v podobném stavu strnulosti zadržuje dech a napíná uši... ale vtom si všiml prázdných skleniček, láhve a slunečních brýlí a vysmál se sám sobě; zatraceně, kolik kousků skla by to asi

přežilo, kdyby tu před chvílí došlo k nějaké rvačce? Copak by vážně nikdo nepřevrátil stůl?

Odkašlal si. „Gilesi...?!“

Ted' už ho slyšel, jeho kroky, přerývaný dech i tlumené kletby „Zatraceně!“ Gi se vypotácel z kuchyně. Byl přiměřeně živý, přestože nohy mu podklesávaly. „Ted' tě ale vážně rád vidím, Williame Dunhille,“ zamumlal. „Tím pádem to aspoň nemusím řešit hned, jestli bych ho dokázal... ehm, jaksi...“ Uchechtl se. Dovrávorál zpátky k pohovce a s viditelnou úlevou se na ni svalil. „Tomu se říká prokrastinace. Postihuje zvláště intelektuály. Odkládat vraždy na neurčito.“ Teprve když znovu sáhl po ručníku a pustil to, co držel předtím, si Will uvědomil, že velevážený docent extraterrestrálních studií měl v ruce nůž.

„Jsi úchylně paranoidní, Gi.“

„Jen si posluž.“

„Já jsem taky.“ Will vytáhl zbraň, zajistil ji a položil ji na stůl. „Nechci ti mluvit do volby stylu a zbraně, ale napadlo mě, že s tímhle to budeš mít pohodlnější.“

Gilesovy zkrvavené oči zaostřily na věc na stole. Napřímil se a prohlížel si širokou kovovou hlaveň a pažbu s mechanickými ovládacími prvky a dvěma dotykovými displeji. Ale do ruky ji nevzal. „To je od tebe doopravdy velkorysé, Wille,“ ozval se konečně. Vzhlédl k němu se zřetelnými rozpaky. „Ještě nikdy jsem z ničeho nevystřelil, ale, tedy... padnout se zbraní v ruce je vlastně zajímavá nová kariéra.“ Odkašlal si. „Asi budu potřebovat instruktáž. Takový Saippu Ewen zřejmě věděl úplně přesně, co dělá, a stejně se mu to nepovedlo. Ani se neodvažuju hádat, co je tohle za ráži.“

„Já přece vím, že nestřílíš, ne?“ řekl Will. Neposadil se do křesla, nýbrž na pohovku vedle něj. „Kdybych ti dal takovýhle dělo s klasickým systémem, když jsi jakživ nebyl na střelnici, urve ti to hlavu.“ Zkušeným pohybem vzal zbraň do ruky, palcem znovu odjistil dotykové ovládání a ukazovákem přešel po displeji. „Tahle kráska nemá žádnou ráži – pochopitelně. A zpětnej ráz je přesně tak silnej jako u digitální kamery,“ posmíval se. „Je to amplifikátor. Theta-vlnová pistole.“ Předvedl Gilesovi základní možnosti nastavení. „Vyladí se na

mozkový vlny nepřítele a pak začne vysílat rušivý impulzy, který způsobí smrt. Po tomhle nezůstane nic takového jako *drobný zranění*. Jakmile zasáhneš, účinnost je stoprocentní. Čistej způsob. Žádná krev, žádný vyhřezlý střeva. Prostě přesně pro tebe.“ Vtiskl mu amplifikátor do ruky. „Funguje to proti lidem a všem vyšším živočichům, pokud teda mají alespoň náznak duševní činnosti. Případá mi, že náš chlapec tohle kritétium splňuje. I kdyby si náhodou narazil neprůstřelnou vestu až na uši, nijak mu to nepomůže.“

Gilesovy prsty váhavě sevřely pažbu. „Mám pocit, že jsem o tom něco slyšel, ale... Není tahle věc náhodou na Zemi zakázaná?“

„Že by?“ Will se pořád usmíval. „Tak to je ovšem moc dobře, že nejsme na Zemi.“ Krátce mu stiskl rameno a vstal.

„Díky,“ řekl Giles. „Budu s tím opatrný.“

Will se jenom uchechl. „Nebud'. Hluchoněmost je vždycky jenom otázka ceny. Dokud je člověk naživu, na světě není průšvih, který by se nedal vyžehlit.“ Zvážněl. „Když to bude potřeba, Gi, neváhej ani na vteřinu a dělej, co musíš.“

* * *

Nejela do hotelu. Vystoupila v sektoru dva, kde byly obchody lepší než v nule a levnější než v trojce, a koupila si pohodlné černé kalhoty, tričko, kožené pouzdro na opasek a sportovní boty. Večerní šaty si nechala zabalit místo zboží a poslat na pokoj. Nikdo se jí nemůže divit, že si nehodlá mrzačit nohy na podpatcích, když je její chlebodárci po smrti. A možná taky bude muset utíkat.

Co by od ní očekávali, kdyby ji sledovali? Usoudila, že totéž, co její žaludek, kterému dneska ještě nedopřála jediné pořádné jídlo. *Ainei Belghetová se poflakuje po obchodech. Léčí si otřesené nervy Amarettem a pizzou. Ničeho se nebojí.* Uznala všechny tyhle důvody, vybrala si nenápadnou restauraci v pozemském *italském* stylu a dala si večeři. Posadila se k nejvzdálenějšímu stolku. Přemýšlela o té rozehrané partii.

Ctihodní mají podezření. Jak by ne? Přirozeně je napadlo, že Gerdánci by mohli využít obchodních kontaktů se Zemí k tomu, aby se nějakým způsobem pokusili oslabit vliv Össeanů

na Gerdě. Zjevně ale nevědí nic konkrétního. Nedivila by se, kdyby zdejší pozorovatel standardně prověřoval všechny turisty z Gerdy – což může činit nějakých pět, deset, patnáct návštěvníků z celkového denního počtu čtyřiceti tisíc. Když ji a Saippua oslovil, chtěl se jenom informovat; jenže Saippu Ewen musel být přesvědčený, že zrovna oni dva tou lustrací neprojdou. Věděl něco, co neví ona. Začal jednat. Doufal, že se Össeana zbaví.

Když to nevyšlo, aktivovala se páska, záložní paměťová kapsle a ochránila ji. Össeaan teď evidentně věří, že skutečného agenta eliminoval a nic netušící sekretářka tu byla jenom do počtu. Kdyby si totiž myslel něco jiného, nikdy by ji nenechal odejít.

Ainei se otrásla. Sama sobě by taky nejradši namluvila, že je z toho venku. Jenže kdosi, nějaký gerdánský kontakt, podstrčil do zásilky šperků argenit, aby se tu k němu jmenovitě *ona* nepozorovaně dostala. Jak dlouho se dá s třaskavinou takového kalibru jen tak chodit po světě, než si toho někdo všimne? Jak dlouho bude trvat, než se k ní Össeaanovo podezření zase obloukem vrátí?

Jedno je jisté: *utíká jí čas*.

A ona nemá ponětí, co se od ní čeká. Nemá ponětí, co by tu měla s argenitem zařídit – ani jaký spouštěcí mechanismus jí otevře ty dvě zbývající kapsle, které by jí třeba nějaké vysvětlení poskytl.

Přejela ukazovákem po přívěsku. Filigránské stěny schránky byly tkané tak hustě, že se krystal skoro nedal zahlédnout, ale na spodní straně byly otvory v krajkoví větší. Ainei zkusmo odtáhla prsty. Připadalo jí, že tím pohybem by měla být schopná argenit zachytit, změnit jeho tvar a stáhnout si ho do dlaně, ale nestalo se nic.

Zarazila se. Teprve teď si uvědomila, že vlastně automaticky předpokládala, že *má* gleewatinské schopnosti... a že to ve skutečnosti vůbec není jisté. Instinktivně se o něco podobného pokoušela, když chtěla odvrátit Gilese od jeho plánu, jenže to nevyšlo. A žádné návodné vzpomínky neměla. CO NEJDŘÍV KÁMEN VYNDÁŠ A USCHOVÁŠ PŘÍMO U SEBE NA NEVIDITELNÉM MÍSTĚ, pravila instrukce. Vševědoucí kapsle

nijak nenaznačovala, že by mělo doopravdy dojít na psychotroniku.

Jenže copak se dá s argenitem manipulovat bez ní?

Ainei zavřela oči. Věděla, jak by se to mělo dělat – nebo si aspoň myslela, že ví. Její prsty byly znovu v pohybu; propátrávaly nitku za nitkou stříbrné boky klece. A náhle to postřehla: další pletivo pod pletivem z kovu, druhou vrstvu sítě. *Mycélium*. Schovala přívěsek do dlaní a přičichla si, aby se ujistila. Ano, bylo to tam: slabý, ale nezaměnitelný pach hub. *Myceliální clona. Dokonalé odstínění*. Když byl argenit takhle schovaný, Össean ho svým vnitřním zrakem neodhalil.

Clona sama o sobě ovšem byla dost křehká; tvořila ji jen tenká vrstvička zaschlého plazmódia, která by se lehce sloupila, kdyby ji nechránil kov. Stačilo přívěsek přelít horkou vodou a ochrana bude pryč. *Ovšem pokud tu clonu odstraním a krystal vyndám, jak se po mně chce, gleewarin si ho všimne docela jistě*, uvědomila si Ainei.

V tu chvíli to pochopila. Další úroveň kamufláže, další vrstva plánu. *Zmizím Össeanovi z očí... a pak se v protonaci zničehožnic objeví argenit. Co se asi tak stane?* říkala si ironicky. *Össean se vrhne za ním. Bude ho hledat. Bude mě pronásledovat všude možně, bude se za mnou honit sem a tam po zdejší SpencEROvě panoptiku... a mezitím tu kdosi další v klidu splní ten skutečný úkol.*

Kdepak já. Za každým květináčem s palmou se tu možná schovává sto padesát dalších špionů z Gerdy, těch opravdových, kteří mají cosi zařídít; a naivní Ainei Belghetová, stejně jako předtím Ewen, jim akorát svými kostmi vydláždí cestu.

Odstrčila od sebe talíř. Při pomyšlení, že tu má dělat volavku, se jí svíral žaludek. *Dvacet kilometrů čtverečních, nic víc; a kolem jenom regolit a otevřený vesmír. Žádné únikové cesty*. Bylo jí jasné, jak taková honička skončí. Jediným jejím úkolem tady je dostatečně dlouho odkládat smrt.

Pocit, že byla podvedena, se v ní mísil se strachem. *A když to neudělám? napadlo ji.*

Zabořila tvář do dlaní. *Naším jediným úkolem tady na Molgheri, Ainei, je dostatečně dlouho odkládat smrt.* Ta slova se jí vracela; slyšela dávný hlas ze vzpomínek, neodbytný jako smítko v oku, rušivý jako spadlý list na klidné hladině. *Kdo to mluvil?! Rozhodně to nebylo všechno. Něco ještě nedopověděl.* A někde tam byla její pravá identita, ta zapomenutá. Na Molgheri.

Co jsi zač, Ainei...?!

Co je zač tahle takzvaná... Molgheri?!

Odtáhla ruce a zadívala se na své prsty... hubené a dlouhé, kostnaté, s vystupujícími klouby: vějíř moci. Měla je všechny. Zatím. Znovu to bezděky zkontrolovala; dělala to co chvíli, protože pořád zakopávala o tu potřestěnou, ale taky pěkně hrůznou představu, že by o ně *třeba... někdy...* mohla přijít. Prsty umožňují přístup k sítím a polím. Co by byl gleewarin bez prstů?

Ainei *Belghetová* se snažila mít ruce jenom pro parádu. Nechala si dát aplikace na nehty, což gleewarini normálně nedělají, protože jen co sáhnou do energií, všechny tyhle ozdoby to spálí. Ze všech sil se pokoušela vypadat jako normální žena; ale ta druhá v ní, ta s jiným jménem, nic takového nebyla. Její prsty by dokázaly vytáhnout energii z argenitu. Dokázaly by na dálku chytit někoho pod ktkem, jako to udělal Ōsean Ewenovi. Velmi pravděpodobně. *Dokázaly by zabít.*

V tu chvíli se rozhodla. *Mise Luna* běžela přesně podle osnovy, kterou někdo na Gerdě naplánoval, ale ona už měla po krk toho, že neví, co se děje. Neměla chuť nechat se znovu lákat do pastí a hrát si tady na kořist. Co jí vůbec bylo do cizích plánů? Ale mohla by udělat něco navíc; něco nepředvídaného, co zvýší její vlastní šance na přežití. Mohla by Ōseana najít a zlikvidovat gleewatinskými prostředky, dřív než objeví on ji.

Sundala si schránku s argenitem z krku a vecpala ji do koženého pouzdra, které si předtím kvůli tomu opatřila; ale myceliální clonu zatím nechala na místě. Schovala se za jídelní lístek a ponořila se do protonace.

Už si všimla, že vrstvy informací jsou v *Lunaparku Luna* nezřetelné, jako by je překrývalo mléčné sklo. Nebyl to běžný stav, na jaký byla zvyklá odjinud, ale koneckonců se taky nenacházela v běžném prostředí. Šum mohly působit myceliální vrstvy příkrovu, který odděloval základnu od volného vesmíru. A zjevně to tu takhle bylo celou dobu: vždyť kdyby se protonace dala využívat volně, Össenský gleewarin by se nemusel spoléhat na kamery Pozemšťanů. Běžné informace se ztrácely v mlze, kterou mohly prorazit jen mimořádně silné zdroje: vypjaté emoce, umírání, rituální předměty, nezastíněný argenit. Ewenovu smrt postřehla snadno, rudý záblesk v šedi. Pokud Össea zanechal vůbec nějaké stopy, odvíjely se odtamtud.

Jak se na něj pokoušela vyladit, jako závan větru ji zasáhla vlna melodie. Záchvěv rytmu, *jeho otisk*.

Našla směr.

Rychle zaplatila, vyšla z restaurace a znovu si chytila taxi. Strípky pochybností v ní zůstaly – neurčitý pocit, že by možná přece jenom neměla instrukce z kapslí úplně ignorovat; ale usoudila, že s tím pomyšlením dokáže žít. Mnohem těžší bude nenechat se zabít.

* * *

Dvoje ocelové dveře. Iluze bezpečí. Za tu dobu, co byl na světě, se Will Spencer naučil spoléhat na tenhle typ životních jistot, protože zatím vždycky přinášely dobré výsledky. Ale zdaleka nejvíc spoléhal na docela jinou životní jistotu: totiž že člověk na žádné své předchozí zkušenosti nesmí lpět. Teď mu bylo úplně jasné, že nastala chvíle, kdy je potřeba tuhle záležitost přehodnotit.

Dvoje ocelové dveře k jeho bezpečí právě přestaly stačit.

„Viděli jsme to všichni, jak tu sedíme. Když jste nám telefonoval, bylo to na obrazovkách. Strílelo se tam,“ opakovala seržantka z bezpečnostní služby. Will si nepamatoval její jméno, i když ho před chvilkou četl na holografickém štítku na její uniformě. Na to, aby měl potřebu ukládat si ji do paměti, byla příliš šlachovitá, prošedivělá a strohá a měla příliš dobrý profesní životopis – což byly kvality, kvůli kterým ji akorát

zaměstnal. Myslel si, že je to žena na svém místě. Vůbec to nesesedlo k její energické tváři, když si teď v rozpacích kousala ret.

„Ehm... ale ten záznam tu fakt není.“ Mladý technik, další z McLachlanových absolutně neschopných lidí, vzhlédl od počítače. „Já vím, že by to tu... tedy... Měla tu být aspoň záloha, ale prostě... Nahrávka končí několik vteřin předtím, než vaše taxi vjelo do sektoru nula, pane řediteli. Dál je to přemazaný náhodně generovaným šumem. Čili se to nijak nedá... ehm... rekonstruovat.“ Jeho oči zalétly k McLachlanovi s evidentní prosbou o pomoc.

Will se na šéfa bezpečnosti taky podíval. „Toho kluka už jste našli?“ zeptal se.

„Pracujeme na tom.“ McLachlan napřímil ramena. Aspoň to mu sloužilo ke cti, že se nechystal zalézt pod stůl. „Manažerka programu si nevybavuje, že by někomu dávala roli nějakého... jaksi, *mimozemšťana se sloníma ušima*, ale prochází teď databází herců.“

Will se ušklíbl. Bylo mu jasné stejně jako McLachlanovi, že pokud někdo takovým způsobem zasahuje do zdejší sítě, své údaje v žádných databázích nenechal. A zásahy nebyly jen v počítačích, nýbrž i v bezprostředních vzpomínkách účastníků. Nikdo si *nepamatoval* – a tím pádem by taky nikdo nezačal pochybovat a pátrat. Zdejší seržantky Nevímjaksejmenuje by se nikdo neptal, co viděla tady na monitoru, když přece McLachlan osobně řešil tu věc přímo na místě. A kdyby se na to přece jenom přišlo, nanejvýš by proběhlo neplodné vyšetřování, který ze znuděných programátortů že může za ten hloupý vtípek se střelbou na obrazovkách. Will sám by rozhodně žádné nesrovnalosti nehledal a nijak by nepochyboval o vlastní paměti – nebýt Gilese, který mu tak úporně tvrdil, že došlo k souboji.

Giles Gerdáncům od začátku nevěřil. Do sektoru nula je zatahl schválně. Will věděl, že v sektoru nula vinární nejsou – nejen dobré, ale prostě *žádné*. Gi chtěl vyzkoušet, jestli se něco stane; a to se mu tedy povedlo. *Ovšem Gerdánci o hackerovi museli vědět od začátku*, uvědomil si Will. *Když se v sektoru*

nula vyhýbali kamerám, schovávali se před ním, ne před námi.

Obrátil se k McLachlanovi. „Čili, abychom to shrnuli: někdo tu přemazává záznamy a vy ho nedokážete chytit,“ konstatoval. „Udělalí jste kontrolu zabezpečení okruhu nula, jak jsem chtěl?“

„Samozřejmě. Provedli jsme všechny softwarové testy. Ochranné programy jsou v pořádku. Do systému se nikdo nepokoušel proniknout.“

„V tom případě softwarové testy zřejmě nestačí,“ konstatoval Will ironicky. „Nejspíš budete muset rozebrat počítače a trochu to tam přeleštit, ne?“

„Ehm...“ McLachlan si odkašlal, zjevně aby zamaskoval útrpný úsměv. „Že by to někdo dělal hardwarově, to je vyloučené. Všichni hackeři pracují přes komunikační kanály. Dolů k serverům se nikdo fyzicky nedostane. Jsou tam ocelové dveře a desítky metrů skály. Je to trezor s nejlepším možným zabezpečením –“

„Výborně! Tak mě o tom přesvědčte! Já si nic jiného nepřeju, než abyste měl pravdu, Tome!“ skočil mu Will do řeči.

Servery se nacházely hluboko v čedičovém masivu, o další dvě podlaží níž nežli centrála bezpečnostní služby. Otevírání několikerych bezpečnostních dveří byla procedura, která sama o sobě trvala dvacet minut a vyžadovala přítomnost dalších dvou oprávněných osob z managementu základny a nekonečné zadávání nezávislých kódů. Mohlo to být uklidňující. Kdykoliv dřív taky bylo. Ale teď to jen znásobilo pocit, který tu Willa pronásledoval celou dobu: *ocelové dveře k našemu bezpečí přestávají stačit*. Se zábleskem jízlivosti si přiznal, že Gi už ho nejspíš konečně nakazil svou věčnou paranoiou.

Ve třech sjeli výtahem dolů: on s McLachlanem a seržantkou. Thomas McLachlan prošel chodbou jako první a vstoupil do podzemní místnosti, ale okamžitě se zarazil. Čidlo, které mělo po otevření dveří automaticky rozsvítit zářivky, nereagovalo. Zatápal po zdi, kde bylo záložní mechanické ovládání. Will slyšel, jak vypínač cvakl naprázdno.

„Zatraceně,“ zamumlal McLachlan. „Omlouvám se, pane řediteli. Zdá se, že to nesvítí. Seržantko Murphyová...?“ oslovil jejich společníci. „Můžete se vrátit nahoru pro halogenovou lampu? A vzít sem někoho, kdo to spraví?“ Vstoupil do místnosti se servery a vykročil podél dlouhé řady ledek, které nehnutě zářily ze tmy. „Zatím se zkusím jen tak zběžně podívat –“

„Vyloučeno.“ Willův příkrý tón je oba zmrazil na místě. „Pojďte zpátky, Thomasi.“ Nic nevysvětloval; jen se bleskově protáhl kolem seržantky k výtahu a zablokoval dveře, než se stihly zavřít a odříznout je od jediného zdroje světla. Udělal to dřív, než si vůbec stihl přebrat, co ho k tomu vede – jaké podezření a teorie a hororový scénář; byl to jen mžik. „Vrátíme se všichni. Tam dovnitř půjdeme jediné společně.“

Nastoupili do výtahu a odjeli zpátky nahoru. McLachlan neřekl ani slovo, ale z toho, jak měl sevřené rty, bylo jasné, že poslechl jen s krajní neochotou. Will se většinou snažil svým podřízeným do jejich pravomocí nezasahovat, protože to nepřinášelo dobré výsledky; ale v tuhle chvíli mu bylo ukradené, co si McLachlan myslí. Mnohem bezprostřednější byla jistota, že by s ním jen nerad zůstal tam dole... a už vůbec by ho tam nenechal o samotě. *V kterém okamžiku jsem mu přestal věřit? ptal se sám sebe. Kdy jsem začal tu jeho bezstarostnost a evidentní laxnost pokládat za záměr?*

Ale nešlo jen o McLachlana. Will jim přestal věřit všem. Najednou už nedůvěřoval svým přepečlivě vybraným lidem s jejich skvělými životopisy a doporučením, protože kteréhokoliv z nich mohl postihnout výpadek paměti a loajality. *Protivník Gerdánců dokáže nějakým způsobem ovlivňovat myšlenky ostatních lidí. Kohokoliv může přetáhnout na svou stranu.* To byl ten důvod.

Začal se bát – ne snad kvůli kdovíjakým hororovým rekvizitám, které by je tam dole mohly ohrožovat na životě, nýbrž kvůli sílícímu pocitu, že věci přestává mít pod kontrolou. *Je to jenom náhoda, že v tak pečlivě zabezpečené místnosti najednou nefunguje světlo? Nebo je tu doopravdy nějaká cizí nepřátelská síla, schopná zasahovat do struktur základny?*

Když si představil, že by se tu dokonce někdo mohl pokoušet o *sabotáž*, ať už z vlastní vůle nebo cizích příkazů – že by svými stupidními záměry mohl ohrožit podnik, který on, William D. Spencer, s takovým úsilím a náklady vybudoval, ke strachu se přidávala temná zuřivost.

Vzali s sebou další dva techniky a silnou halogenovou lampu a vrátili se dolů. V ostrém bílém světle vypadala podzemní místnost malá a dokonale přehledná. Zdálo se absurdní, že by se tu mohlo skrývat cokoliv navíc... ale Will náhle rozšifroval, co ho tu podvědomě tak znepokojuje. *Nezaměnitelný pach plísně, vznášející se ve vzduchu; cosi živého a organického, co nemá nic společného se světem strojů. Myceliální technologie. Hyfy geneticky modifikovaných hub –*

Všimla si toho seržantka Murphyová; upozornila na to poté, co McLachlan netečně prošel kolem: na žlutavou skvrnku na boku jednoho serveru a na tenké vlákno, vycházející z toho místa a mizící pod plastovým stolem. Možná jako žena měla na podobné věci lepší postřeh. *A možná zrovna ji náhodou nikdo zvenčí nenutil to nevidět.* Přivolali technika s lampou a stolek odtáhli. Šlo to ztěžka; museli ho nakonec nadzdvihnout. Vlákno, najednou seschlé a úplně hnědé, se přetrhlo... a vzápětí se utrhla i zadní stěna stolku a po podlaze se rozlila hrouda laločnaté, rosolovité organické hmoty, mléčně bílé, zvrásněné sítí záhybů a brázd. Jak na ni dopadlo světlo, bílá před očima žloutla jako starý papír. Než se vůbec stihli všichni seběhnout a podívat, odstín ztmavl do skořicově hnědé. Objem hmoty se rychle zmenšoval. „Zhasněte! Světlo to ničí!“ křikla seržantka v téže chvíli, kdy Will hodil přes tu věc sako, vedený přesně stejnou úvahou. Ale proces biodegradace už to nedokázalo zastavit. Tolik energie se při něm uvolnilo, že z látky vzápětí vyšlehly plameny; a když je McLachlanovi lidé uhasili a odstranili zbytky oděvu, našli na podlaze jen seschlé černé šupinky, čistý uhlík, prostý jakékoliv informace.

A když pak hledali dál, objevili ještě taky nepatrný, sotva milimetrový otvor ve skále.

* * *

Ainei se rozhlédla po dlouhé chodbě se dvěma řadami stejných dveří. Přeběhla k jednomu z nich a natáhla ruku. Její prsty pomalu, zlehka přejížděly po oprýskaných zárubních.

Snadno si dokázala představit, že se gleewarin celé týdny bez potíží schovává na takovémhle místě – v technickém podlaží, v obrovské neosobní ubytovně pro zaměstnance. Vydává se za brigádníka. Žije mezi lacinými plastokartonovými stěnami, ve kterých se dá obyčejným kapesním nožíkem nadělat spousta vhodných otvorů na sadbu. Má tu po ruce vodu, takže si může naředit dostatek živné směsi pro myceliální neuronovou síť. Za ten půlrok, co je artisatelit v provozu, mohou být zdejší duté zdi celé prorostlé mycéliem Össenských hub – což je předpokladem pro to, aby hyfy dokázaly zmetabolizovat horninu v podloží a proleptat si cestu stovky metrů daleko. Pozemšťané si možná časem v nějaké úplně jiné části základny všimnou shluku organické hmoty a odstraní je – jenže nijak si nepomůžou, protože z původního mycélia kdykoliv mohou vyrůst nové rhizomorfy, zasáhnout další část skály a najít si jinou cestu. Organické vlákno se nedá detekovat. Naštěstí je řízení hyf pracné a vyžaduje spoustu času. Jinak by Össean dávno odposlouchával Pozemšťanům nejen sektor nula, nýbrž úplně všechny zdejší kamery.

Ainei mu žádný další čas dopřát nehodlala. Stopa, kterou předtím zachytila, vedla právě do tohoto patra a k těmto dveřím. Pokud už se jednou rozhodla gerdánský plán opustit a využít krystal po svém, nejlepší bude vniknout do Össeanova pokoje a počkat si na něj; a pak strhnout clonu z argenitu a využít momentu překvapení k útoku. Přístup k energii může v mentálním souboji představovat rozhodující výhodu.

Sklonila se a přejela dlaní nad zámkem. Byl to ten nejlevnější magnetický systém, žádné sofistikované osobní kódování, takže pro ni nebyl problém si otevřít. Vklouzla do pokoje.

Obklopil ji neuvěřitelný chaos. Haldy notových papírů a špinavého nádobí; obaly od instantních polévek vedle přetékajícího koše; líčidla a sponky do vlasů. A taky hromádka oblečení – sice zmuchlaného a naruby, ale evidentně dívčího.

Ainei se zarazila. Nikdo jí nemusel vysvětlovat, že tohle není Össeanův pokoj. Tenhle brloh ve stavu apokalypsy má na svědomí nějaká mladá holka, brigádnice bez závazků; a žije tu sama. Chtěla vycouvat zpátky na chodbu, ale vtom ji uviděla, tam za otevřenými dveřmi skříně. Dívka vyjekla. Měla až legračně hluboký hlas.

Zíraly na sebe. Bylo to jen pár vteřin, balancování na hraně, než majitelka pokoje definitivně usoudí, že se sem pokouší vniknout zlodějka, a začne volat o pomoc. Ainei jí nahlédla do hlavy.

„Ahojky... sorry, že jsem sem vlezla, fakt se moc vmlouvám... ale bylo vodemčeno prostě, tak jsem myslela...“ spustila vzápětí v předstíraných rozpacích; „totiž... hledám jednu holku, Noru Janssenovou. To seš ty?“ Zářivě se usmála. „Posílá mě Miki, víš kterej.“ Kromě toho, že z Nořiny myslí vytáhla jména, přebírala i stylovou vrstvu terronštiny. Přebírala gesta. Trochu nahrbila ramena a vrazila ruce do kapes černých džínů, aby působila uvolněně; věrná kopie všech těch zdejších otrávených, depresivních, prezíravých a příliš mladých holek.

Musela se dostat dovnitř. Pokoj možná není Össeanův, ale něco *jeho* tady zůstalo. Össean si zřejmě uvědomil, že psychotronicky výrazný předmět ho může prozradit – a tak ho záměrně nechal cizí holce. Ta věc stojí za vidění.

Pořád je to nejlepší stopa, jaká je k mání. *A je to právě tady, na dosah, někde v těch haldách Nořina harampádí –*

Nora se protáhla ven z výklenku za skříní. Váhavě opětovala úsměv. Ainei nepřestávala mluvit. *Je přece Amy, ta o dvě patra vejš. Je tu na brigádě. Kdepak, nemusí nosit hábit; ale zato celý dny dřepí v recepci, narvaná v kostýmku; takovej neskutečnej voprúz.* Nora Janssenová se zasmála a pozvala ji dál. Z jednoho růžku postele odhrabala vrstvu hudebních časopisů a notového papíru, čímž pro ni vybojovala kousek místa k sezení. Náhle měla tolik důvěry, že jí nabídla i snídani. A zatímco dávala vodu na čaj, Ainei se uvelebila na posteli a vykládala o svém *kámoši emzákovi*. Narazila na Nořinu vzpomínku na jakousi nepříjemnost s manažerkou programu

a obratem převyprávěla totéž s Össeanem v hlavní roli. *Jak přišel pozdě na představení. Jak ho ta kráva blbá na místě vyrazila. Jak chytil poslední místo ve frachtáku. Amy mu vezme jeho bágly na konci měsíce, až sama taky poletí domů.*

Ted' už jenom musí posbírat všechny ty krámy, který tu tak různě zapomněl po lidech.

Nora byla pořád v kuchyňce. Stála k ní obrácená zády a přehrabovala se v krabici s čajem. Přehrabovala se taky na polici a hledala čistý hrnek. Zdržovala to, jak se dalo; vykládala něco o tom, že tu zaručeně někde má balíček sušenek a že jsou bezva a nízkotučné; a celou tu dobu její myšlenky křečovitě uhýbaly od zapomenuté Össeanovy věci. Hledaly si cestičky a budovaly vratké lávky výmluv. Ainei to cítila úplně jasně: *Nora bude lhát.* Vůbec se jí nechce ten předmět jen tak vydat nějaké cizí ženě. Nejradši by všechno zapřela, aby si ho mohla nechat.

Proč?

S povzdechem zavřela oči. Musela nahlédnout hlouběji; pod všechno to mudrování kolem sušenek a čaje, pod rozmrzelost a všednost a nudu – někam, kam snad ani nechtěla: do temného proudu zaujetí, které Össean v téhle holce vyvolal. Cítila ho jako vír pod hladinou. Strhávalo ji to, sotva tam dolů sáhla. Nedalo se to pominout.

Ctihodný dokázal Noru Janssenovou něčím okouzlit. Připoutal si ji k sobě. Nora tu pak seděla a celé hodiny o něm přemýšlela. Ležela na břiše na své posteli plné krámů a nervózně si hryzala konečky vlasů. Zběsile drápala noty na papír, a pak to celé zuřivě přeškrtala a mrskla s tím do koše. Další papír; zkoušela to znovu a znovu a nadávala u toho způsobem, který se rozhodně nedal pokládat za něžný a dívčí. Zarývala nos do prostěradla a pěstmi bušila do polštáře. *Tak jak to bylo? Proč se to ztraceně nedaří?!* Její úžas, skoro hraničící s posvátným vytržením, byl ještě silnější než frustrace. Ainei viděla Nořiny prsty, jak zkusmo, nejistě udeřily do napjaté sítě. Zadrnčelo to až na hranách světa.

Pocítila záchvěv strachu. První předzvěst, poryv větru před bouří. *A strach přerůstá v hrůzu.* Najednou dokázala přesně určit směr. *Málem, málem slyšela ten zvuk –*

„Tobě by asi bodlo spíš kafe, co?“ ozvala se v tu chvíli Nora. „Než nějaký bylinkovej čaj.“

„Jé, a máš tu?“ Ainei měla pořád oči zavřené. Napřímila se a pomalu slezla z postele. „Rozpuštěák?“ Poslepu udělala ty dva kroky, které ji dělily od kuchyňského kouta. *Přihořívá! Ano... tady to někde musí být. U Ho'krina... štítím se toho. Bojím se. Je to něco odporného.* „Kafe s lógrem je absolutní hnus, co, taky ti to tak připadá? Fakt nevím, co na tom všichni pořád maj. A nejhorší jsou ty blitky z automatu.“ Pokoušela se konverzovat... rozbíjet vršící se ticho větami, ledabyly vytahanými z Nořiny mysli; poskládat si z nich uvěřitelnou identitu a překřičet tím její podezření a svůj strach; ale zároveň byla napůl nepřítomná, lapená v kleci hrůzy, ochromená narůstající pravděpodobností, která se za chvíli přelije v jistotu a sežehne ji plamenem... po dalším náhodném kroku a náhodné otočce v mikroskopické kuchyni a náhodném pohybu ruky, který tak úžasnou náhodou odhalí *Měsíční vyznání*, položené na pultě a narychlo zakryté utěrkou. „Hele, tady to je, ten jeho bubínek!“

Noře ztuhla ramena. Jak se Ainei natahovala za jejími zády do metr hlubokého výklenku, hrdě zvaného kuchyň, její ruka s lžičkou minula hrnek a granule instantní kávy se rozprskly po pultu. Slůvko, které jí drnčelo v hlavě, nebylo ani trochu slušné a ani trochu se netýkalo kávy. Ainei to ignorovala. Zaťala zuby, vzala *Měsíční vyznání* za drůbežový rám a vycouvala zpátky do pokoje.

Přemáhala zavrať. Nástroj vklouzl na správné místo, opřel se o její levé předloktí, jak se to dělává, a dolehl na hrud'. Zvedal se jí žaludek; otrásala se nevýslovným odporem, stejným, jaký měla k jejich jazyku a jejich modlitbám a jejich všemu. Blížkost Össeana cítila tak jasně, že ji to málem porazilo.

Do uší se jí zaryl jeho smích... z dálky a z minulosti. *Úsečný hlas. Bílý kaftan, při každém kroku pleskající kolem jeho kotníků. Nařasené rukávy, dlouhé cípy plátna. Vídala ctihodné v rituálním oděvu, vídala je celé své mládí: jejich okované boty a široké pláště, jejich gravilety, zanechávající ledově hladkou stopu na sněhu. Össeané na Molgheri, Össeané v jejich domě, modlitby a zpěv. Kožnaté záhyby uší. Rudooranžový odstín duhovek. Pach krve a pach hub. Vazká hmota v džbánu... narůstající mycélium RÄWĚ, synonymum hrůzy. Ainei couvala. Nejradši by mrštila tou věcí o zem a schovala ruce za záda... jenže nemohla; nemohla přece. Tady byla její minulost. Magnetická bouře, náporý vichru, ledový vzduch. Vyražené dveře, skřípající ve zkřivených pantech. Ohlušující dunění össenských bubnů, frenetické staccatissimo svištění písku v Měsíčním vyznání.*

Vzpomínky.

Ten stůl –

Nora se hnala za ní. Zapomněla na vztek i na kávu. „Páni, ty víš, jak se s tím zachází?!“ vypískla. „Umíš to?“ Hltala ji očima. „Mohla bys mi to ukázat?“ Ta dovednost pro ni byla evidentně mnohem zajímavější než samotný bubínek.

Ainei couvala. Narazila na Nořinu postel a ztěžka dopadla na uvolněné místo. Slyšela, jak se jí Nora vyptává, jak tam na druhém konci vesmíru něco drmolí napřed s údivem a pak vyděšeně a konečně s čirou hysterií, a jak jí třese ramenem a málem plačky ji prosí, aby se proboha probírala. Ale nebyla schopná jí odpovědět. Hrůzu, na kterou v sobě narazila, nedokázala jen tak ležerně a hladce odsunout stranou, překrýt ji sušenkami a kávou, uhasit ji *čímkoliv*; valilo se to do její mysli, erupce bahenní sopky, temnota bez hranic. *Tichý, pomalý, děsivý rytmus... chvějící se membrána bubnu...*

Prsty –

„Hej, Amy! Slyšíš? Tak umíš na to hrát?“ dorážela Nora neodbytně. „Ukážeš mi to?! Prosím...?“

Prsty. Ainei zvedla pravou ruku a zkusmo je napjala. *A Měsíční vyznání: drůieinový rám a kapsy s hrubozrnným pískem... šedavá plocha napjaté kůže.* Nora o bubínku jejich

drahého Össeana vůbec nic nevěděla; jinak by se sotva takhle rozplývala nadšením.

Kůže je lidská. Docela jistě stažená zaživa.

A skoro jistě někomu z jeho vlastní rodiny.

Ainei zatínala zuby. *Měla bych to slyšet, ten zvuk?* táhlo jí hlavou. *Měla bych to dopustit?!* Cítila, že ji od toho dělí jen vlásek – od té věci, která v ní celou dobu krouží a zdola naráží na hladinu vědomí.

Ted' si možná doopravdy vzpomenu.

Mám se odvážit...?!

Ještě by mohla utéct. Odbýt to smíchem, zavrtět hlavou... říct Noře, že nic neví a že spěchá a že si ten bubínek u ní prozatím schová... a pak jí ho hodit do náruče a vyletět ze dveří a zamést stopy a nevrátit se už nikdy. Jenže lavina už byla v pohybu, těch pár kamínků zvědavosti se změnilo v ochromující nutnost. Pro ni náhle neexistovalo nic důležitějšího než to, aby si dokázala vzpomenout. *Vybojovat samu sebe... vzhled do minulosti... řetěz okamžiků a soukolí předurčení, od kterého se odvíjí celý její život a klid duše a vůbec příčetnost* – Její ruka dopadla na blánu bubnu.

Temné zadunění, bouře za obzorem; a pak divoké zavíření prstů, zasvištění zrněk písku, zběsilá smršť zvuků, utátá rázným úderem dlaně. Ainei nechodila do hudební školy; její prsty získávaly hbitost a sílu při gleewarinském výcviku, ne při modlitbách; ale tenhle rytmus znala přesně. Údery jejích dlaní prorážely cestu zášti. Ohlušující tep jejího vlastního srdce jí splýval s děsivým zvukem *Měsíčního vyznání...* svištění písku strhávalo škraloupky zapomnění.

Ten stůl. Něco strašného bylo s tím stolem.

Přivírala oči. Ignorovala Noru, která na ni civěla jako u vytržení, a ždímalas svou paměť, ve které už to bylo na samém okraji. Snažila se vybavit si hřejivý, zjizvený povrch masivního dřeva. Jeho ohlazené hrany... jeho desku, které se stotisíckrát dotkly lidské ruce a lokty a spodní strany všemožného nádobí. *Co všechno tenhle stůl pamatuje... kolik hubených večerí, karetních figur, rozlité domácí pálenky a drobků, opatrně smetávaných do dlaně...? Je to těžiště jejich světa... symbol*

odvěké gerdánské vzájemnosti... to nejcennější, co mají. U něj se vždycky sedávalo a zpívalo. Pokládaly se na něj mykoproteinové placky a hořely na něm svíčky –

Tam, na Molgheri.

Ted' bude mít další pěknou vzpomínku.

Najednou to měla, jako když ruka bleskově švihne a chytí hada za ocas. Viděla, co se stalo, komu, proč; skvěle to identifikovala a bezvadně si to přebrala a vzala to chladně na vědomí; načež hadí hlava vzápětí opsala smyčku a jazyk ohnivě prokmitl mezi zuby a zaryl se jí do srdce.

Drüeinový pás zasvěští a bleskově se ovine kolem desky. Znehybní tělo. Jeden kolem hrudi. Další kolem pasu a rukou. Nohy zuřivě kopou. Paty se snaží zasáhnout cizince nebo jejich stojan s lampou, ale těm stačí půl kroku, aby se dostali do bezpečí. A spoutaný muž si to rychle uvědomí. Zapře chodidla o desku stolu... jeho úžasně silné tělo, utkané ze samých svalů a šlach, se vzpíná a snaží se přervat pásy... ale za odměnu jen hrany kovu protrhnou seprané plátno jeho šatů a vzápětí jeho kůži a jeho maso. Vyschlé dřevo stolu usává první dnešní krev.

Prásknutí dveří... cizinci ženou dovnitř sousedy ze čtyř okolních domů. Ti beze slova couvají až ke stěnám... s vytřeštěnýma očima přihlížejí boji, který po dlouhé minuty svádí mužovo tělo a kov; a vzduch čpí jeho krví a jejich strachem, směsí bezmocnosti, rezignace, absolutní prohry. Muž se chvěje vyčerpáním. Stůl je příliš krátký a jeho hlava nemá oporu. Svaly šíje se křečovitě snaží udržet ji vztyčenou. Oči kloužou po tichém kruhu přátel nejbližších... napřed s nadějí, pak s bezútěšným poznáním: ne, nikdo se tu neodváží přijít mu na pomoc, ani dneska ne – přes všechny silácké řeči, které odposledně vedli právě u tohoto stolu, přes všechnu odvalu, kterou z nich na chvíli vykřesala pálenka a bytelná petlice na dveřích. Všichni se budou jenom dívat – jako vždy, jako minule i příště. Kde je jaká vzájemnost! Budou se tiše modlit, aby to nepotkalo i je.

Muž zavře oči. Jeho hlava se zvrátí dozadu. Tělo už se nevzpírá. Mysl v sobě hledá docela jiný druh odvahy... po

kapkách sbírá to, čeho bude potřeba vrchovatě... teď, v bezmocnosti, pod lepkavým šlemem strachu. Třetí pruh drüeinu omotá jeho skrčené nohy a čtvrtý přitáhne chodidla ke stolu... a kužel ostrého světla vysekne ze tmy to místo: dřevo, prsty, kov – Ainei tiše zaskučela. Tiskla si pěsti k ústům.

Tiskla si je k uším – a stejně to slyšela, pořád znovu, s ohlušující silou, svištění *Měsíčního vyznání* a zpěvavé slabiky žalmu a zvonivé údery kladiva na plošce ocelového dláta... a zvuk nejstrašnější, pro který v běžné realitě neexistují slova... zvuk, který z lidských hlasivek vyloudí nelidská agónie, když se střetává s nadlidským sebeovládáním. *Všechno v rudé mlze... v rosolovité žhavině protahovaného času... splývající s praštěním drcené kosti –*

Prudce otevřela oči. Upustila *Měsíční vyznání* a zběsile prohmatávala svoje prsty. Všechny se jich musela dotknout, okamžitě, vidět svou vlastní skoro albínsky bílou kůži proti černé látce džínů, zkontrolovat to a ujistit se; spočítat všechny ty duhové nehty údajné sekretářky a údajné recepční; a teprve když jí smysly nevarovaly před žádnou *nesrovnalostí* a daly jí správný počet... když ji zase pevně ukotvily do toho plastokartonového pokojíku mezi hory Nořiných svršků a papírky a drobky a horký pach laciného čaje a nízkotučných sušenek, tiše vzlykla úlevou.

Nora tleskala.

„Teda Amy, ty válíš! To je absolutní bomba!“ vypískla. „Hraješ někde?“ Oči jí zářily nadšením. „Musíš dělat perkusionistku u nás! Co je to za rytmy, nějaká Afrika? I když ne, tohle bude spíš Orient. Páni. Tohle až uslyšej holky!“ Sebrala *Měsíční vyznání* a láskyplně přejížděla dlaní přes napjatou blánu. „Víš, předtím jsem ho slyšela hrát, toho tvýho kámoše,“ přiznala. „A bylo to... no prostě... totálně mě to vodrovnalo. Když to člověk slyší, najednou má pocit, že by měl udělat něco velikýho. A tragickýho. Třeba... teda, nebudeš se mi smát, vid' že ne? Třeba prostě... podřezat si žíly. Splynout s... s vesmírem.“ Nervózně se zasmála, jako by se omlouvala za ten hloupý vtip.

Ainei hučelo v uších. *Splynout s vesmírem...?!*

Probrala se a konečně se na Noru pořádně podívala... do její tváře, zářící vytržením a fanatickým obdivem. Rozpoznávala v ní odlesk téže posedlosti a bezvýhradného zbožňování, jaký znala z Molgheri... už i tady, vyvolaný její vlastní hrou. Zajíkla se leknutím.

Jak se dívala do Nořiných dychtivých očí, najednou si vzpomněla... *na to další*. Na to, co pokaždé následovalo: na vrcholné ponížení a nebetyčnou vinu jich všech.

Kruh přihlížejících kolem stolu... zaražené ticho, tíha strachu; jenže tam v hlubinách už probleskuje vzrušení. Zaujetí. RÄWĚ, které museli vypít, se rozlévá v žilách. Duše se drolí jako zteřelé dřevo. Najednou jim to vůbec nepřipadá zlé. Už se přidávají k rytmu... začínají se bezděky pohupovat ze strany na stranu. Napřed je to jen nepatrný, kradmý pohyb hlavy, za který se trochu stydí, protože je jako kolaborace a zrada... jako přiznání porážky; vždyť oni jsou Gerdánci a tamto Össeané; a tak se ještě nenápadně ohlížejí po ostatních a snaží se zamaskovat, že to na ně jakkoliv působí... ale Össenský buben je vede a vláčí a najednou se jim vlní ramena a pak i celý trup... nezadržitelně... a jak se dostávají do transu, už nehledí na nic... nevšímají si muže, který dál leží na tom stole, zapomenutý, v agónii a v chladnoucí krvi... a jejich těla se komíhají jako v poryvech větru... jejich výkřiky se přidávají k rytmu... jejich oči se protácejí vzhůru.

Ainei zatínala zuby. Joalgu Aniemi tomu nikdy nepodlehli. Nedopustil, aby ho *Droga Osvícení* donutila ke zbožnosti... nebo aby ho bolest donutila ke křiku. Ti kolem – ti přihlížející, kteří mu jaktěživi nepomohli –, pak říkali, že je hrdina. Mluvili o jeho mravní síle. Ale byla za tím hlavně bezedná, nekonečná nenávist.

Ona ji v sobě taky měla. Ona, dcera Joalga Aniemiho, kvůli Molgheri nenáviděla Össe; nenáviděla ji tak, že se to vymykalo všem měřítkům lidského světa.

Přestože – anebo proto? – že sama byla tak zbabělá. Že podlehla vždycky.

Giles nepřítomně zíral na černé stíny na úbočí kráteru... na pop-artovou měsíční scenerii, naaranžovanou v průzoru za Willovými zády. Will si naléval whisky a vykládal, co našli v zabezpečené místnosti pod řídicím centrem; ale nebylo to nic, co by Gilese překvapovalo.

Pořád ještě nedokázal zaostřit oči. A neodvažoval se je ani zavřít. Při každém mrknutí mu zatrnulo bolestí, jako by měl pod víčky napěchované ocelové piliny, proložené zrnky nahrubo mleté soli. Tak snil s očima otevřenýma.

Ainei Belghetová byla nablízku, všudypřítomná průvodkyně, ozvuk v jeho mysli – vetkaná do oné chvíle, kdy se ho v sektoru nula pokoušela varovat. *Gilesi. Neotáčej se.* Slova byla obyčejná; to jenom tón jejího hlasu způsobil, že je nemohl zapomenout... stejně jako nemohl zapomenout její upřený pohled a její tvář. Vryla se mu až do morku kostí. Byl plný jejích obrazů.

Možná to bylo tím, že se jí dotkl: že ji v jednu chvíli vlekl za sebou, takže cítil zblízka její dech a křečovitě chvění... její strach a šok. A možná... možná ho prostě zaskočilo její tělo. Na kamerách vypadala tak bezbranně a křehce. Měla úchvatně štíhlý pas: dívenka jako třtina, s vláčnými pohyby, bez síly. Ale jak se mu snažila vyškubnout, pod šifonovými rukávy cítil na jejím předloktí svaly tvrdé jako vyhlazená žula. Pod jeho zaťatými prsty nepovolily ani o milimetr. Na zápěstí jí vystoupily šlachy a najednou měl co dělat, aby je rukou dokázal obemknout. V tu chvíli se zhroutil celý obrázek, který si o ní předtím udělal. Nic nesedělo. Nic nebylo na svém místě. Zvláštní, jak obrovskou trhlínu v představách dokáže napáchat takový jednoduchý fyzický vjem.

Ted' už si nemyslel, že tahle Ainei Belghetová tráví celé dny v kanceláři, na nákupech a na kosmetice. Byla kulturistka? Nebo dělala bojové sporty? Jestli o sebe dbá, jasně že chodí trochu cvičit; ale mít paže jako vzpěrač, to jistě není cílem ženy, která chce vypadat sexy... přestože jemu se na ní dokonce i tohle líbilo. Má v rukou implantáty nějaké střelné zbraně, jako to měl Saippu Ewen? To se radši neodvažoval hádat. Ale taky

už rozhodně nebyl ochoten uvěřit, že ona o ničem nic neví, i když se to sebevíc pokoušela předstírat.

Naopak. Všechny instinkty mu říkaly, že Gerdánci a Össeané spolu ještě neskončili. A že gerdánská sázka musí být závratně vysoká.

Když studoval gerdánskou kulturu, na Össeany samozřejmě narazil; jenže všechno, co souviselo s Össe, bylo natolik zanesené archetypálními představami, že tu zemi až do včerejšího dne nepokládal za reálně existující svět, nýbrž za jakousi tamní obdobu bájně Arkádie nebo aspoň Atlantidy. Znal ten výraz ze spojení ‚össenská Církev‘, ‚össenská Cesta‘ nebo ‚Össe Akkütlixova‘ – což všechno odkazovalo k náboženským konstrukcím, které pokládal v kontextu gerdánské civilizace za dávno překonané. Gerdánci sami se s Bohem neobtěžovali. Byli úplně rozumní a úplně normální. V Mierahpoě nebyl jediný chrám, ze kterého by se dávno nestala atrakce pro turisty. Jenže obrovská síla tradice tu pořád byla: všeobecně přijímané uspořádání, které přiznávalo mytickým Össeanům kněžskou autotitu a skoro až nadlidskou moc. V gerdánských pramenech se o nich mluvilo vždy jako o ‚*Ctihodných*‘, případně ‚*Osvícených*‘ nebo ‚*Vedoucích*‘. Dále se tradovalo, že jakési jejich ‚oběti‘ zajišťují klid ve vesmíru, což (pokud to tedy člověk bral vážně) vyvolávalo dosti ambivalentní pocity: vděčnost mísící se s rozpaky, úctu provázenou strachem. Össeané byli experti na duchovno a Gerdánci to nikdy nezpochybňovali. Nikdy o tom nedělali vtipy. Nikdy neporušili tu tichou dohodu.

A především: nikdy, *nikdy* s Össeany nebojovali.

Až teď, kdy se jeden Gerdánci pokusil Össeana zabít. *Proč?!*

Giles si uvědomoval, že dokud na tohle nebude schopen odpovědět, musí se nechat událostmi vláčet... a to dost možná až na kraj propasti; anebo i přes něj.

V nekonečné dálce od jeho já se rozčiloval Will. Ten na celou gerdánsko-össenskou záležitost pohlížel z čistě praktického hlediska; typické! Vůbec si neuvědomoval, že je právě svědkem přelomového okamžiku. Jenže Willa na věcech vždycky nejvíc zajímaly naprosté podružnosti. „Je to banda

pitomců, Gi, a já jim ještě platím!“ Hodil do sebe whisky. „Aspoň že teď už je to vlákno pryč. Přidají tam olovené desky a budou to chodit kontrolovat. Žádná krása, ale kamery zas fungují, jak mají.“

Giles se probral. S velkým úsilím na něj zaostřil oči. „To myslíš vážně, Wille?“

Will odložil skleničku. „Co se ti zas nezdá?“ zavrčel.

„Ta tvoje věčná sebedůvěra!“ odsekl Giles. „Jedno odhalené vlákno, to není žádný náš úspěch – copak to nevidíš? Právě naopak: *je to jasný důkaz, že to absolutně nemáme pod kontrolou!*“ Unaveně si promnul obličej. „Promiň. Já vím, že tohle nerad slyšíš. Ale uvědom si, že oni těch svých mykotechnologií jistě vyvinuli mnohem víc, než kolik ti jich oficiálně prodali. Na Zemi se v myceliálních strukturách nikdo nevyzná tak dobře, aby mohl ověřit, jestli si sem nedali něco navíc – *jedni nebo druhí*. Neznáme jejich motivaci, to ti opakuju celou dobu. Nemáme ponětí, o co se mohou snažit. Radši si ani nechci představovat, co dalšího tu ještě bude, o čem nevíme!“

Will ho ironicky pozoroval. „Tak to se asi budeme muset našeho drahého Össeana zeptat na rovinu, ne? Hned jak ho najdeme.“

„A ty si vážně myslíš, že ho najdeš? Jak, proboha? Jestli byl kdovíjak dlouho napíchnutý na váš systém, jistě počítačům vysvětlil, že mají jeho data standardně nahrazovat daty nějakého člověka. Anebo prostě ovlivní vnímání toho, kdo záznam vyhodnocuje. Když ti dokáže změnit i vzpomínky, nic s ním nenaděláš.“

„To bych se na to teda podíval,“ zavrčel Will. „Mám po ruce přinejmenším jednu osobu, na kterou to nepůsobí – *a to jsi ty*.“

Giles potřásl hlavou. „Ale! Čímpak jsem si najednou vysloužil tak vysoké procento důvěryhodnosti, když nejsou záznamy?“ zajímal se. „Že by sis ověřil tu střelbu? Našli něco při pitvě?“

„Svým způsobem.“ Will odvrátil oči. „Ukázalo se, že žádný tělo neexistuje. Ewen v sobě měl kapsli se spórama biodegradačního mycélia. To je takový svinstvo k likvidaci

odpadu, tady v *Lunaparku* se používá taky. Když došli na patologii, našli jenom úhlednou hromádku rosolu.“

To se jistě dalo čekat. Giles sevřel rty. Mrazilo ho při pomyslení, že Ainei Belghetová také mohla být mrtvá, už teď, snadno. Má v sobě i její tělo zárodky biodegradačního mycélia? Pro případ nevítané, ale kalkulované možnosti smrti?

Vůbec o tom nepochyboval.

„Gi...?“ Will si odkašlal. „Uznávám, že jsi měl pravdu... tedy aspoň v tom, že ten chlap není člověk a že dokáže každého pobláznit. Normálně bych to nechal na Tomovi, ať zorganizuje pátrání, ale na jeho lidi se teď nedá spolehnout. Každá rojnice bude děravá. Musím si ho chytit sám.“

„Wille –“

„Máme zbraně,“ přerušil ho Will. „Ta hračka, kterou jsem ti dal, je to nejlepší, co na Zemi existuje. A já jsem si vzal taky něco... jeden explantát, teď už bude slušně stabilizovaněj. Není to bez šance.“ Upřeně se na něj díval. „Gi... pomůžeš mi ho najít?“

„Jestli na něj vytáhneš nějakou zbraň,“ řekl Giles ironicky, „bude mít morální právo tě zabít. Víš, jak se to dělávalo na Divokém západě, ne? Za útočníka se pokládal ten, kdo první položil ruku na pažbu.“

Will obrátil oči v sloup. „Ty jsi přece idiot, Gilesi! Co si sakra myslíš?“

„Že naprosto *idiotsky* riskuješ,“ odsekl Giles. „A že to nemáš zapotřebí.“ Zavrtěl hlavou. „Zeptám se jinak: *pokud ho najdeme, co po něm budeme chtít?*“

Will si ho měřil s výrazem, který Giles v první chvíli nedokázal rozšifrovat. Jen pomalu si připouštěl, že je to... pohrdání. Ne, Will mu nerozumí; už zase. To, že se okamžitě nevrhl ke dveřím a nezačal honit Össeana po základně, si vykládá jako zbabělost.

„Neříkám, že nejsem ochoten se v tom angažovat, Wille,“ ujistil ho rychle. „Když budu mít po ruce pěkné sluneční brýle, beze všeho si s ním popovídám – pokud budu vědět, co je naším cílem.“ Nadechl se. Věděl, že to, co se chystá říct, se Willovi nebude líbit už vůbec; ale nepříjemná pravda pro něj

nikdy nebyla důvodem k tomu, aby mlčel. „Pro nás vidím právě čtyři možnosti. Přidat se na stranu Gerdánců. Přidat se na stranu Össeana. Zachovat neutralitu a doufat, že oni ji vůči nám zachovají taky a vyřídí si to jenom mezi sebou. A konečně – *okamžitě vyhlásit poplach a evakuovat celou základnu.*“

Will zalapal po dechu. Šokovaně na něj zíral. Než se vůbec stihl vzpamatovat a začít protestovat, Giles rázně zavrtěl hlavou. „Já vím, co chceš říct. *Neunáhlovat se a ekonomické ztráty a špatná reklama.* Samozřejmě, že se napřed můžeme pokusit získat nezávislé informace. Jenže v disciplíně *konspirace a manipulace* jsou ostatní závodníci daleko před námi, to nelze nevidět. Kromě toho měli spoustu času na přípravu. Nakonec budeme muset dát na svou intuici. A povídám ti – *kdybych* to tady řídil já, udělám rozhodně to čtvrté; a to *okamžitě teď.*“

„Už jsem ti říkal, že jsi paranoidní, Gi?“

„Za poslední týden asi dvacetkrát.“ Giles se uchechtl a na krátkou chvíli zavřel rozbolavělé oči. „Ve skutečnosti jsem svůj odhad rizika právě trochu aktualizoval – směrem k nižším hodnotám. Říkal jsem si, že pokud máme mít pod kontrolou odlety, chce to před evakuací rychle vybudovat v prostoru před portem alternativní okruh kamer, který nebude propojený s centrálním systémem. Ale asi je to zbytečné. Nevěřím, že by jim v tuhle chvíli šlo o Zemi jako takovou. Na ni se mohou kdykoliv dostat přímo. Odlehlou základnu na Měsíci si vybrali právě proto, aby z toho Zemi prozatím vynechali. *Obzvlášť kdyby to špatně dopadlo.*“

Will mlčel. V narůstajícím tichu byla taková dávka nevole, že se na něj Giles překvapeně zadíval.

„Ach tak. Čili oni si *vybrali*“ řekl Will s ledovou jízlivostí. Usmál se. „Nějakou *odlehlou základnu na Měsíci*; a zrovna tu moji, no prosím! To je ale pocta, že se obtěžovali.“ Mluvil velice tiše, ale Giles ho znal tolik let, že dokázal identifikovat ten tón úplně přesně – stejně jako úsměv. Ne, Will není jen tak trochu vyvedený z míry. *Will má nepřičetný vztek.* Teď se pomalu

naklonil přes stůl. „Gilesi, já tě *ujišťuju*, že žádná evakuace nebude. *Opovaž se něco takovýho třeba jenom naznačit.*“

Giles neuhnul pohledem. „Wille, já jenom zvažuju různé varianty. Tohle je chvíle, kdy ekonomické zájmy musejí jít stranou.“

„Vážně?“ skočil mu Will do řeči. „*Moje ekonomický zájmy že mají jít stranou? Proč?!* Dáš mi záruku, že se na mě *Lidstvo* složí a vláda mi dá metál, když se náhodou spletu a pohřbím celou svou investici kvůli falešnému poplachu?“

„Samozřejmě je to asi nevýhodné, ale ty máš přece dostatečné rezervy, abys –“

„Abych *co?* To zatáhnul?“ Will zařal pěsti. Jediným pohybem se zvedl z křesla. „Tohle je parádní demagogie všech spasitelů lidstva! Mám prachy – ergo můžu dotovat všechny kolem! Kolikrát za život už jsem tyhle levičácký kecy musel poslouchat? Nechce se mi jen tak bez důkazů odstřelit svou práci za poslední dva roky, takže jsem sobec a vydřiduch! Když se nehodlám dělit o svou whisky s každou uklízečkou, tak nemám dost laskavosti a sociálního cítění! To se ví. Mám přece miliony, a jim by stačilo tak málo! Zdá se jim naprosto v pořádku požadovat, abych se *já* postaral o problémy všech kolem, a přitom se *svými* problémy neobtěžoval nikoho.“ Odmlčel se. Rty se mu zkrřivily jízlivostí. „Promiň. Já vím, že ty po mně nechceš nic pro sebe. Jenže i ty samozřejmě předpokládáš, že absolutně žádný starosti nemám. Co si sakra myslíš – že riskuju málo? A že mě to nemůže úplně zničit, když tenhle podnik zkrachuje?!“ Potřásl hlavou. „Něco ti povím, Gilesi. Tenhle *Lunapark Luna*, to je pěkně drahá sranda. Na tohle jsem si i já musel vzít půjčky. Nacpal jsem do toho neuvěřitelnou hromadu peněz. Je to parádní trefa, křivka výnosů vyjela dokonce ještě nad optimistickou variantu z business plánu; ale je to dlouhodobá investice. Bude trvat ještě nejmíň dva roky, než se dostanu do černejch. Prostě si *nemůžu* dovolit to tu na kdovíjak dlouho zavřít.“

„Wille –“

„A je absolutně vyloučený,“ přerušil ho Will nekompromisně, „udělat cokoliv, co by to odstřelilo

navždycky.“ Díval se na něj. „Řeknu to ještě jednou, aby to bylo úplně jasný, Gilesi. Vzal jsem si půjčku na aktiva tátovy firmy. Už nemám žádný *další* zdroj, ze kterých bych to mohl zatahnout. Naše rodina je nemá! Jestli lidi získají pocit, že to tu není bezpečný, přestanou sem jezdit. *A my přijdeme úplně o všechno.*“

„Tohle s tím absolutně nesouvisí,“ řekl Giles stroze. „Uznávám, že Gerdance ani Öseany nikdo nezval. Uznávám taky, že pokud kvůli nim přijdeš o peníze, není to od pánaboha ani trochu spravedlivé; ale pokud máme sebemenší podezření, že to tu bezpečné *není*, nemáš právo svoje návštěvníky ohrozit. Máš zodpovědnost –“

„Zodpovědnost!“ vybuchl Will. „Ty máš tu drzost něco mi vykládat o zodpovědnosti! Zrovna ty! Kterej nemáš ani špetku zodpovědnosti vůči vlastní rodině!“ Hlas se mu třásl vzteky. „Vždyť ty nemáš ponětí, co to slovo znamená!“

„Pokud vím, moje rodinné vztahy s touhle záležitostí taky nesouvisí,“ upozornil ho Giles chladně.

„No jasně! Tvoje rodinné vztahy nikdy s ničím nesouvisí, to dá rozum! Stejně žádný nemáš,“ odsekl Will. Měřil si ho sledovou nenávistí. „Tebe tyhle přízemní věci jaktěživo nevyvedou z klídku! Do krve se pohádáš o kdejakou stupidní teorii, ale je ti ukradený, že tě potřebuje vlastní matka!“ Odfkl si. „Zatraceně. Já to vždycky respektoval, že máš tu svou *vědu* a *poslání* a že tě obchod nezajímá, Gi. Ale to neznamená, že na to nemám názor. Nikdy jsem nepochopil, jak na to můžeš mít žaludek, poslat je všechny do háje a dělat si jen to, co baví tebe.“

Giles na něj nevěřicně zíral. „Tohle si myslíš? Ty si o mně doopravdy celou dobu myslíš *tohle?!*“ Zaskočilo ho to tak dokonale, jako kdyby mu Will zničehožnic bodl dýku do zad. „Tomu říkám záchvat upřímnosti!“ zasmál se jízlivě. „Kázání na téma rodinné hodnoty – od Williama Dunhilla Spencera, největšího děvkaře ve vesmíru!“

Will zbledl. Ruce se mu roztráslly. Chvíli to vypadalo, že se na něj doopravdy vrhne – tady, na místě, přes konferenční stůl se skleničkami a lahví převzácné whisky... ale pak ta

vteřina minula. Will zatínal zuby. Bylo na něm vidět, s jakým úsilím se snaží ovládnout.

„Promiň,“ ozval se Giles, než stihl cokoliv říct. „Promiň, Wille. Tohle jsem vůbec nechtěl.“

Will pomalu vydechl. Rty se mu zkřivily trpkostí. Sotva znatelně přikývl a ztěžka dopadl zpátky do křesla. Vztek z něj vyprchal; koneckonců, co horšího si ještě mohli říct? Najednou vypadal neuvěřitelně unaveně.

„Vlastně je to svatá pravda, Gi, tak co,“ zamumlal. „Jsem děvkař a kdovíco ještě. Já nemám tolik nesobecký vznešenosti, aby můj mozek dokázal pobrat celý lidstvo najednou. Jsou lidi, na kterých záleží, a pak ti ostatní. K těm prvním jsem loajální. Ale ženský jsou ta druhá sorta. Spotřební zboží.“

Spotřební zboží?! Gilesovi vytanula jen jedna žena, naprosto konkrétní, se zřetelnými konturami a v ostrých barvách... její nepravděpodobně pevné tělo a nepřirodně růžovo-bílé vlasy a syntetický, doopravdy *nepozemský* vzhled, se kterým byl v příkrém kontrastu vyděšený výraz obličeje a naléhavý hlas, laboratorní vzorek lidských slabostí. Vybavil si, jak se jí chvěly rty, a zaskočil ho nával vzrušení, který v něm ta vzpomínka vyvolala... a nový záchvěv vzteku při představě, že pro Willa i ona zaručeně spadá do lhostejné skupiny číslo dvě.

Ale možná to bylo dobře. Možná, že kdyby Ainei Belghetová zázračně postoupila do Willova klubu vyvolených, oni dva by si to doopravdy museli rozdat na pěsti.

Giles si povzdechl. „Takže abychom si to vyjasnili,“ ozval se. „Tech čtyřicet tisíc lidí, kteří se v tuhle chvíli nacházejí tady na Měsíci, taky patří do skupiny, která tě nezajímá. Nic jim neřekneš, necháš sem klidně přijíždět další, a pokud se tady Gerdánci a Össeané servou a půlku základny při tom vyhodí do povětří, pokusíš se ten průšvih ututlat za pomoci úplatků a vražd novinářů. Rozumím tomu dobře?“

„Ne.“ Will si ho výsměšně měřil. „Já se rozhodně nebudu jen tak dívat, jak se tu někdo s někým *serve*, Gi. Ani mi nemusíš dělat přednášku o tom, že tenhle Össeoan může bejt

terorista a mít ty svoje, jak říkáš, divný důvody. Myslíš, že mě to nenapadlo?! Prostě to hodlám vyřídit *potichu*.“

Giles se zarazil. „No vida, to je konečně odpověď“, uchechtl se. „Na tu moji otázku, ke komu se hodláš přidat. Ale, víš... jestli to náhodou *potichu* nevyřídíš, všechno může být nekonečně horší.“

Až mu naskočila husí kůže, když slyšel Willův nenávistný smích.

„Jo, Gilesi. Pak bude obzvlášť záslužný to nezvorat.“

* * *

Muzeum voskových figurín. Divadelní představení. Kasina. Ainei se skláněla nad oprýskanou přidavnou obrazovkou Nořina netlogu a pročítala nabídku programů pro turisty. Navrhla, že když mají obě zrovna volno, mohly by vyrazit někam za zábavou společně – a tím získala záminku půjčit si Nořin netlog a nepřihlašovat odsud do sítě ten svůj. Nota to nadšeně odsouhlasila. Seděla naproti ní, zasněně se usmívala a chovala *Měsíční vyznání* v klíně. Dlaní přejížděla po napjaté bláně bubnu. A přitom se na ni dívala, pořád dívala... upřeně a s obludnou dávkou oddanosti, která Ainei zalévala jako odkapávající med.

Nora pro ni udělá cokoliv. Uvaří jí kafe, zapůjčí jí netlog, chytí se jí za sukně; půjde s ní do horoucích pekel, jen aby znovu slyšela ten zvuk. Ainei se ušklíbla. Kolikrát se na tohle musela dívat?! Össean jenom prošel kolem a zbavil se něčeho, co nechtěl – a ta holka se na to bude celý život upínat. Bude vzpomínat na tajuplný rytmus bubnu a přikládat mu kdovíjaké magické účinky. Je to jako virus; jako mentální nákaza. Vždycky bylo. Až přijedou misionáři na Zem a vybalí to v nějaké z tamních opuštěných katedrál, ze kterých jsou teď muzea a koncertní síně, poblázní spoustu lidí. Jak dlouho pak bude trvat, než tam postaví první oltář Akkutlixé? A než na tom oltáři prolíjí první krev? Ainei se z toho pomyšlení obracel žaludek.

Krev jejího vlastního otce jí propalovala duši jako žíravina: vzpomínka na dlouhou řadu selhání. Ano. Teď už si to

vybavovala skvěle. Teď to bylo s ní... šepotavý Össenský hlas těsně u její hlavy, přetékající nasládlou krutostí.

Bud' hodná dceruška, Ainei Aniemi, a vezmi si dvacetistěn. Hoď kostkou, holčičko. Vlastní rukou. Ať víme, co bude přístě.

Tehdy se nevzepřela. Nevzepřela se nikdy... dokud prsty nebyly všechny.

Věděla, že tohle Össeanům nikdy, nikdy neodpustí. S tímhle se nikdy nesmíří. Měla chuť vytrhnout Noře *Měsíční vyznání* z ruky a mrštit tou věcí o zem... probodnout kůži bubnu stovkami ran a umlčet jeho hlas navěky, jako by to nejradši udělala jim všem; jenže cítila, že taková drobnost jí nikdy nebude stačit. Nemá zapotřebí ničit nějakou věc... stejně jako nemá zapotřebí zabíjet pozorovatele, kterého sem Össeané poslali. Nenávist je vzácná, příliš vzácná, než aby ji dcera Joalga Aniemiho nechala jen tak chlístnout do prázdna. Přála si zasáhnout *ctihodné* mnohem hlouběji, než by to dokázalo odstranění jakéhokoliv jejich nástroje. Přípravovala se na to dlouho; teď už si byla jistá, že to trvalo celá léta. Opatrovala svou zášť, rozdmýchávala ji a hnětla; měla ji pevně uzavřenou v duši jako v ocelové schránce, jako v parním stroji... jako v reaktoru, ve kterém to pění a burácí a žhne. Ta energie se nesmí vybit na nic nepodstatného. Tady se sbírá síla pro pomstu.

Pomsta. Proto souhlasila s plánem. S cestou, s přestrojením, s ohrožením vlastního života. S vysokými podpatky a s implantáty v hlavě.

Naším jediným úkolem tady na Molgheri, Ainei, je dostatečně dlouho odkládat smrt. Právě tak to říkal její otec, když mluvil o pomstě. A platí to i o *Lunaparku Luna*. Platí to i pro ni. *Nezapomenout. A přežít dost dlouho, aby jim dokázala uškodit.*

Znovu se zabrala do nabídky programů. Pokud se chce k *plánu* vrátit, musí se nějakým způsobem dostat k obsahu další paměťové kapsle; a informační centrum pro turisty je první logické místo, kde hledat. K otevření schránky je nutná kombinace určitých okolností a vjemů. Saippu Ewen měl zřejmě za úkol nenápadně ji k příslušným klíčovým bodům

nasměrovat, jenže *plán* jistě počítal i s jeho smrtí. Argenit by jí doručili jinak, kdyby si pro něj nepřišla; třeba by poslali jiného muže, který by se s ní seznámil v baru a rovnou podlehl neovladatelné touze zakoupit jí šperk. I další klíčové body jsou zaručeně navrženy tak, aby je dokázala najít i bez Ewena, pokud se jen trochu bude držet role. Spouštěcí situace nemůže souviset s jejich zdejší obchodním jednáním, protože tvůrci *plánu* nemohli spoléhat na to, že po Ewenově smrti bude mít Will Spencer ještě zájem se s ní sejít. Je to něco, co by udělala ve volném čase.

Jaké místo by tu asi navštívila sekretářka, která buď balí svého šéfa, nebo se vzpomíná na tragickou ztátnost, a ani v jednom případě nevypadla z role? Noční bar? Tiché zákoutí v horách?

Její oči přeletěly další upoutávku. *Devět divů světa! Devět míst, která v Lunaparku Luna nemůžete minout!*

Zatrnulo jí. Dívala se na plánec okružní trasy. Známým způsobem se jí rozpíjel před očima.

– 003 –

– KÓD VÝLETU –

Bylo to tady. Vsávala do sebe obrazy devíti údajných divů... polohu okolních orientačních bodů při pohledu z naprosto nepravděpodobných úhlů. *Horská dráha zezadu. Zadní trakt nějaké restaurace. Strojovna lanovky.* Tyhle záběry v informacích pro turisty rozhodně nebyly. AINEI ANIEMI. JE NUTNÉ PŘESNĚ NALÉZT BOD, ZE KTERÉHO SE PŘÁVĚ DÍVÁŠ. ARGENIT MĚJ U SEBE.

„Tak kam vypadnem? Vybralas něco?“ dožadovala se Nora. Visela na ní očima.

„Co třeba ty kolotoče? Na té horské dráze jsem ještě nebyla.“ Ainei si vytiskla seznam míst, zavřela přídatnou obrazovku a vrátila netlog Noře. „A pak bych si tam mohla sednout a chvíli bubnovat. Třeba nám lidi ještě začnou házet prachy,“ dodala se smíchem.

Tomuhle Nora neodolá. A vezme *Měsíční vyznání* s sebou.

Nebylo od ní zrovna pěkné, že ji do toho chtěla zatáhnout, ale cokoliv, co odvede pozornost, se mohlo hodit. Pozemšťany

zmate, když místo osamělé ženy dostanou na kamery holku s nějakou kamarádkou; ale hlavně je tu šance, že Össean, který se zaručeně co chvíli dívá do protonace, nepostřehne argenit příliš brzy. *Měsíční vyznání* přehluší vyzařování krystalu. Potom, až se Ainei od Nory odpojí, to *Ctihodného* možná na chvíli svede na falešnou stopu.

Protože argenit vidět *bude*. Nepochybně.

Zatímco si Nora oblékala hábit, Ainei došla do kuchyňky, znovu zapnula varnou konvici a hodila přívěsek do hrnku od kávy. Pak ho pomalu zalila horkou vodou. Nažloutlý škráloup myceliální clony, který se udělal na hladině, opatrně vlila do dřezu. Ano, teď to najednou ucítla: *sílu, ze které brní ruce... žhavou... volně přístupnou*.

Měla všechny prsty; ještě ano. Mohla dělat tyhle jemné věci... tyhle gleewarinské figle, kterých se *Ctihodní* tolik děsí, když je u ostatních nemají pod kontrolou. Protáhla krystal jedním z oček ve filigránském ornamentu a schovala ho do dlaně.

* * *

Ainei rázovala po cestičce mezi kolotoči, antigravitační trampolínou a virtuálními simulátory. Nora se hnala za ní. „Vypadá pěkně hustě, co?“ podotkla. „Ta dráha.“

Prošly kolem obřího ruského kola až úplně dozadu. Z horské dráhy k nim doléhalo ječení a smích. Konstrukce se tyčila v nejvzdálenější části parku a vlastně i celé základny. V jednom místě dokonce vedly koleje přímo po obvodu kopule, takže si návštěvníci mohli užít pocitu, že se řítí volným vesmírem. Ainei se rozhlížela. Ano, tohle je správné místo: je tu dráha, kolo i stánek s cukrovou vatou. Jenže kapsle jí ukázala pohled z jiného úhlu. Kdyby se měla postavit na totéž stanoviště, musela by dráhu minout a dostat se až do nejzazšího kouta.

„Lístky se prodávaj tady,“ ukazovala jí Nora. „Ale ty máš asi taky jednu jízdu denně zadara, když seš zaměstnanec, ne? Tak jdem?“

„Počkej. Chci se mrknout tam dozadu.“ Ainei vykročila podél plotu, za kterým stála ocelová konstrukce dráhy. Za ní

byl nějaký technický úsek; za ozdobnou treláží s hydroponickými rostlinami viděla mohutné žebrovní klimatizace a žluto-černě natřené ocelové dveře. Došla až úplně k nim a otočila se. Couvla ještě o několik kroků, až už to dál nešlo.

Nora se vmáčkla vedle ní. „Hm. Pěkný,“ prohlásila bez nadšení. „Tady má být poklad jako?“

„Jen jsem si říkala, jak to odsud asi vypadá.“ Teď všechno sedělo. Uspořádání orientačních bodů přesně odpovídalo obrazu z kapsle. Ainei se rozhlížela a vyčkávala.

Byla přesvědčená, že sotva se postaví na tohle místo, poslední paměťová schránka se otevře a řekne jí, jaká akce se tu od ní očekává... jenže vteřiny utíkaly bez čehokoliv. Za hlavou jí tiše předl agregát klimatizace. Soustrojí, utopené kdesi dole ve skále, slabě rozechvívalo stěnu ze jejími zády Ale v její mysli se nepohnulo nic.

Pocítila vlnu paniky. *Mohlo to selhat? Zůstanu tu bez informací?!* Proč ji sem tvůrci plánu přivedli, pokud jí neměli co dalšího říct?

Jenže bohužel si dokázala představit proč. Jen to potvrzovalo její původní podezření, že se od ní nežádá nic víc, než aby lákala Össeana za sebou. Tím, jak začne obcházet určené body, ho dokonale zmate, protože on v tom jistě začne hledat záměr a systém; a zatímco se ho bude snažit rozšifrovat, jinde proběhne ten opravdový plán.

Ainei přivřela oči. Vnořila se jí do hlavy. *Běž. Pryč ode mě.* Soustředila se a lehce zasáhla do Nořiných vjemů. Zesílila jeden z jejích pocitů do takové intenzity, že se nedal ignorovat.

Nora přešlápla. „Hele, než půjdem na tu dráhu, já si ještě skočím na záchod, jo? Sejdeme se u kasy?“

„Jasně.“

Nora vyrazila uličkou mezi stěnou technického úseku a treláží. *Ne, nesejdou se.* Ainei jí věnovala poslední zachmuřený pohled, než se rozběhla přesně na opačnou stranu.

Naplánovali jí trasu napříč celou základnou, aby nepodlehla pokušení někde se s argenitem schovávat. Bude tu pobíhat jako postavička z hrdinské ságy – od Trapných hor přes Smrdutý les

až k Moři ochechulí se zastávkou na Pláni totálních idiotů; a žádné z těch strašných míst nebude smět vynechat. Poslední kapsle se totiž zaručeně otevře až *poté*, co je obejde úplně všechna.

A to se ví, že se bude snažit. I kdyby ji cestou opustila loajalita, přinejmenším zvědavost jí nedá. Vždyť v té poslední kapsli může být všechno.

Vysvětlení. Zadostiučinění.

A návod, jak se po splnění úkolu dostat odsud pryč.

* * *

Monte Ramona, vyhlídková plošina na úbočí. Will Spencer vyskočil z taxíku a rázoval k visuté terase, ze které se dalo přehlédnout celé údolí i vrcholek hory. Giles utíkal za ním.

Myslel na Ainei Belghetovou. Její identifikační údaje měli, na rozdíl od Össeanových, a Tom McLachlan jim přesně zjistil její polohu, takže se rozhodli vyhledat nejdřív ji. Ainei má informace. Dost možná je dokáže k Össeanovi dovést. Ale pro Gilese bylo ze všeho nejdůležitější úplně jiné pomýšlení: že totiž pokud se on a Will s Ainei spojí, ocitnou se všichni na stejném (a správném) konci theta-vlnové pistole... místo aby ona stála proti Össeanovi sama. Asi to bylo iracionální. Giles si moc dobře uvědomoval, že se mu i za tu krátkou chvíli dostala pod kůži mnohem víc, než je zdrávo... a že je to rozhodně chyba, protože o ní dohromady nic neví. Jenže už teď mu na ní záleželo. V duchu ji viděl uprostřed bludiště, jak krouží kolem Össeana, nehybně vyčkávajícího na piedestalu z rozeklané čedičové skály; vnímal jejich křížící se záměry; a i když předpokládal, že tyhle potřeštěné horečnaté vize jsou ještě následkem trëighrů a co nevidět ho přejdou, nepřestával se o ni bát.

Will se nakláněl přes zábradlí. Když Giles dorazil k němu, ukázal na skalní stěnu. „Támhle je. Pěkný, co? Černý oblečení, vypnutej netlog. Kdybych neměl její souřadnice, jaktěživ si jí na tý skále nevšimnu.“ Uchechtl se. „Zkracuje si cestu. Asi chce být vážně rychle nahoře. Zatraceně.“

Giles si bez nadšení měřil prudký sráz, po kterém Ainei Belghetová šplhala. Byla nějakých padesát výškových metrů

nad nimi; viděl ji, jak se drápe nahoru po téměř neschůdné stezce, chytá se výstupků ve skále, přitahuje se k převisajícím římsám a nohama bezpečně nachází oporu. Byla mimo značenou trasu a jistě se jí na to nevztahovalo pojištění – ale zato to zjevně nedělala prvně. Taký se nezdálo, že ji to kdovíjak zmáhá. Giles si nedokázal představit, že by snad měli takový výstup zkoušet po ní a ještě ji při tom předběhnout. A když se budou držet povlovnější, ale tím pádem taky delší stezky pro turisty, nedohoní ji nikdy. „Nedá se tam nahoru dojet? Myslím třeba tajným výtahem?“

„Ne. Pro lidi, co by tam nevylezli, je tu půjčovna elektromobilů, ale ty jezdí tak pomalu, že v nich ji rozhodně nepředjedem. A pak vede na vrchol samozřejmě lanovka. Jenže ta má dolní stanici na opačný straně hory.“

„Tak se rozdělíme. Jeden z nás počká tady a druhý tam.“

Will zavrtěl hlavou. „Dolů vedou ještě tři další stezky pro pěší, a pak jedna cesta po hřebeni na Sluneční terasy. Samozřejmě když nepočítám servisní šachty. Chodby jsou pod celým masivem, ale to ona doufejme neví. Můžu zavolat ochranku, Gi. Ale radši bych to nedělal.“

„Na těch terasách je něco zajímavého?“

„Cukrárna, restaurace, herna a výstavka starých lunárních sond,“ zasmál se Will. „Mně to připadá jako neodolatelná kombinace, ale těžko říct, co zajímavého hledá ona. Možná se prostě snaží naběhat co nejvíc kilometrů.“

Giles nepřítomně kývl. Vytáhl interaktivní mapu, kterou si cestou vzali v turistickém centru, rozložil ji na zemi a přetáhl na ni údaje z netlogu. Teď to viděli v ploše: všechna ta místa, která Ainei Belghetová během dnešního dopoledne navštívila a kde se nezdržela nikdy víc než pár minut. Byly to ty nejvzdálenější body, jaké vůbec v *Lunaparku Luna* existovaly. Všechny ležely na obvodu základny. Každý byl v jiném sektoru. Will měl pravdu: tohle by si člověk vybral, kdyby si chtěl naplánovat co nejdelší trasu.

Jen Monte Ramona se vymykala. Ta ležela uprostřed.

„Všechny cesty z Ramony ústí někam, kde Ainei Belghetová už byla,“ ozval se. „Jediný sektor, který ještě nestihla projít, je devítka; tady.“ Ukázal na Sluneční terasy.

„Čili půjde po hřebeni,“ konstatoval Will. Naklonil se nad mapu. „Na třetím kilometru je horská bouda, vidíš? Mají nákladní lanovku – bez certifikátu pro veřejnou dopravu, ale nás svezou.“ Napřímil se. „Tak honem, Gi! Když hned teď chytíme taxíka, do půl hodiny jsme nahoře.“

Giles neodpověděl. Upřeně se díval na mapu. „Jestliže máme teorii,“ ozval se, „že Ainei tohle všechno dělá, aby utekla Össeanovi, znamená to taky, že předpokládá, že on je schopen ji najít a sledovat. Nevím podle čeho, když předtím se cítila v bezpečí všude kromě sektoru nula, ale to je koneckonců jejich věc. Pak ale taky musí počítat s tím, že on v tom jejím pobíhání najde systém – tak jako jsme ho právě našli my. Jestli ho chce zmást, už by zatraceně měla ten systém změnit. Vrátit se někam, kde už byla. Přece jí musí dojít, že když už zbývá jenom jeden sektor, on si tam na ni počká.“ Zavřel mapu a vzhlédl. „Bud' to dělá záměrně *proto*, aby do sektoru devět všechny své pronásledovatele nalákala – a pak tam sama nepřijde a jen na dálku odpálí nálož. Anebo tam musí jít *i přesto* – a pak má její chování nějaké jiné důvody.“

Will sraštil obočí. Giles jasně postřehl varovný záblesk v jeho očích... zášleh vzteku, který ještě přetrvával jako dozvuk jejich hádky. „*Přestaň, Gi.*“ Jeho hlas zněl tiše, ale chvěla se v něm ledová hrozba. Naklonil se k němu. „Říkám to naprosto vážně, naprosto upřímně a *naposled*. Jestli máš tyhle úchylný teorie jenom pro zábavu, nech si to od cesty. *Protože jestli si skutečně myslíš, že ta gerdánská kurva je taky teroristka, zavolám ochranku a nechám ji zabít; anebo ji odprásknu sám*“

Giles na něj zíral.

Will se uchechtl a vstal. „Páni, on tomu nevěří!“ Zabořil si ruce do vlasů a potřásl hlavou. Giles slyšel, jak se sám pro sebe tiše směje. „Gilesi, příteli, tady se jedná o miliardy. To si myslíš, že jde vždycky všechno hladce?“ broukl.

„Nechce se mi věřit, že by ses uchýlil... tedy... k *až takovému* zjednodušování problémů.“

Will se rozesmál naplno. „Gilesi, ty jsi vážně boží člověk.“ Natáhl se a chlácholivě ho poplácal po rameni. „No jo. To se ví. Dělal jsem si legraci.“

Ainei Belghetová zmizela. Zřejmě už se dostala nahoru, protože když se Giles rozhlížel po skalách, nikde už ji neviděl.

Ale to nevadí. Oni ji zase najdou. Rozběhli se zpátky na stanoviště taxi.

* * *

Nákladní lanovka měla horní stanici přímo ve skladišti za kuchyní. Manažer restaurace nahnul brvou, pomohl jim vyškrabat se z kontejneru, ve kterém se dostali nahoru, potřásl si s Willem rukou a ukázal jim zadní východ. Restaurace se nepokoušela napodobovat dřevěné horské boudy někde v Alpách; koneckonců, tady nikdy nehrozilo špatné počasí. Byla to jen lehká oktagonální konstrukce z kompozitových desek, propojených kovovými mřížkami a vitrážovými skly. Chtěli ji obejít a dostat se k hlavnímu vchodu, ale Will, který šel vpředu, se najednou zarazil. Rychle couvl zpátky za poslední roh. „Je tady. No vážně. To mě podrž.“

Giles už ji taky viděl. Ainei mohla být nějakých pět set metrů daleko. Šla svižným krokem po hřebenové cestě, od pohledu naprosto bezstarostná. Zajíkl se. Znovu ho to zasáhlo – tak jako včera, když ji prvně uviděl na záznamu: rytmus její chůze... ladný pohyb boků, bezděčný, přirozený, teď už nijak nevypočítaný na efekt. Jako by se z ní spolu s večerními šaty odloupla i vnější vrstva jejího já – ta slupka, kterou si na ženách vždycky ošklivil, na všech bez rozdílu, počínaje jeho vlastní matkou. Dokud ji Ainei Belghetová na sobě měla, cítil se před ní podstatně víc v bezpečí. Zato teď mu najednou hrozilo, že už ji nedokáže ignorovat. Její černé tričko, nejobyčejnější z obyčejných, těsné jako barva na kůži, nijak neutažovalo křivku ramen a tvar prsou. Pevně obepínalo její neuvěřitelně útlý pas. Byl to pohled, který Gilesovi pořádně rozhoupal pevnou zem pod nohama.

Will vedle něj se uchechtl. „Bože můj, to je ale pěkná ženská. Skoro jsem doufal, že změní plány, jak jsi říkal. To by byl aspoň důvod pořádně se zamyslet.“

„Možná jde doopravdy jenom na procházku, Wille. Vůbec se neschovává.“

„A kde by ses *tady* chtěl schovávat? Hřeben je holej jak ranvej. Dokud jde a drží se pěkně uprostřed, sama je možná vidět z dálky, ale taky se k ní těžko někdo nenápadně přiblíží. Tohle místo je vysloveně nevhodný k přepadávání.“

„Jestli půjde k boudě, už ten rozhled mít nebude.“

„Jestli má rozum, vyhne se boudě obloukem – právě proto,“ opravil ho Will.

„Obejde to druhou stranou. Nesmíme si ji nechat utéct.“ Giles se chtěl rozběhnout k ní, aby se jejich trasy prořaly, než se od nich Ainei Belghetová vzdálí příliš; ale vtom mu Willova ruka dopadla na předloktí.

„Počkej.“ Will ho vtáhl zpátky za roh. Přimhouřenýma očima propátrával obzor. „Možná to nakonec není tak špatný místo. Myslím... *na přepadení*.“ Obrátil se k němu. „Představ si, že tu na ni Ōscean číhá. Leží za balvanem a má bezvadnej rozhled. Co uvidí? Jak se my tři potkáme a dál jdeme spolu na výlet?“

Giles se zarazil. „Myslíš, že on je *tady*?“

„Jestli ji vážně hledá, kde jinde by měl bejt?“ Will se uchechl. „Poslouchej. Zkusíme něco. Půjdeš za ní sám. Sehraje te náhodný setkání, už zase. Řekneš jí, že jí chceme pomoci, ale neukážeš jí, kde jsem já. Pozveš ji na kafe tam dovnitř. Tím bude mít Ōscean šanci nepozorovaně se k ní přiblížit. A jestli se nechá vylákat, dostanu ho.“

„*Dostaneš ho?! Tím myslíš – zabiješ?*“

„Pitomost,“ uchechtl se Will. „Mám explantát s narkotikem. Jenom ho to na chvíli uspí. Jako když se chytají šelmy, rozumíš.“

Jenže Giles postřehl záblesk v jeho očích, půl vteřiny zrady, naprosto nepochybně: *Will mu lže*.

A další půlvteřina, než on sám taky udělal rozhodnutí.

„Jo. Tak to je moc dobře. Hodně štěstí, Wille,“ řekl tiše.

Will se usmíval.

Odlesky barevných sklíček a skvrnky světla zvenčí, pronikajícího mřížovím... dělicí čára uprostřed stolu, na kterém v tichu chladne jeho káva a její čaj. Ainei Aniemi se opírala zády o kompozitový panel. Opírala si o něj i hlavu. Když s Gilesem vešli dovnitř, vybrala stolek v rohu a posadila se zády k vnější stěně. Tak se mezi ní a Össeanem neocitnou další lidi. Vůbec nic ji neruší.

Ta léčka nebyla špatný nápad. Jít do restaurace s Pozemšťanem je mnohem věrohodnější, než kdyby tam zašla sama. Pokud ji Össean sleduje, může ho to utvrdit v tom, že Ainei Belghetová je bezstarostná a o ničem neví; anebo, pokud už ji stejně podezřívá, si aspoň může domýšlet, že pozvání nechtěla odmítnout záměrně, aby nevypadla z role. Zbytek plánu si stejně hodlala upravit po svém: především v tom bodě, že na Willa Spencera nebude spoléhat. Nevěřila, že by se nějakému svátečnímu střelci mohlo podařit Össeana zlikvidovat. To bude její práce. Pokud se *ctihodný* nechá vylákat, zaútočí na něj ona... přímo odsud, skrz ty zdejší kompozitové panely... a s krystalem argenitu, protože to může představovat rozhodující výhodu.

Zatím je klid. Össean nikde nablízku není. Kolik minut mu bude trvat, než se odhodlá...? Ainei Aniemi se pomalými, dlouhými nádechy dostávala do stavu soustředění.

Giles Hildebrandt byl ohleduplně zticha. Sportovní tašku, kterou měl na popruhu přes rameno, si položil na klín, místo aby ji sundal a jen tak hodil pod židli. Opřel si o ni lokty a naklonil se nad stůl. Dívala se, jak jeho dlouhé, hubené prsty strhávají víčko z plastové skořepinky se smetanou. Byly pořád v pohybu, pořád někde na cestě mezi lžičkou a šálkem, jako by ani neuměly jen tak nanicovatě spočinout na stole. Neklidné, zručné prsty. Už včera, když se potkali v klenotnictví, od nich nedokázala odtrhnout oči. Už tam ji napadlo... jen tak letmo, mimoděk... jestli –

Ne! Co mi na tom sejde? Je to pryč, to na Molgheri, opakovala si úporně; *uzavřená minulost! Mě se to netýká.*

A Gilese Hildebrandta taky ne. Össean s ním mluvil – načež ho klidně nechal jít. Ctihodní nemají na Zemi takovou pozici jako na Gerdě. S Pozemšťany nemůžou zacházet stejným způsobem jako s námi. A možná si na Hildebrandtovi ani ničeho zajímavého nevšiml.

V duchu se ušklíbla.

On že si na něm ničeho zajímavého nevšiml?! Gleewarin? Legrační představa.

Vzhledla k jeho tváři. Giles měl kruhy pod očima a na jeho víčkách ještě byly vidět šupinky zaschlé krve. Kdepak, Össean si ho podal důkladně: pěkný důkaz mimořádného zájmu! Od chvíle, kdy ji Giles tam venku před restaurací oslovil, vlastně čekala, že jí to bude dávat za vinu a dožadovat se omluv a vysvětlení – tak jako se ho dožadoval předtím, když ji v sektoru nula vlácel sem tam po náměstí. Ale on ji neobviňoval. Ani ji nevyslychal. Nezminil se o tom, že ji s Willem sledovali, i když to bylo evidentní. Na nic se neptal. Jen se na ni mlčky, zamyšleně díval.

Najednou to nedokázala vydržet. „Gilesi...?“ ozvala se. Odkáslala si. „Pokud jde o trëighrù... je mi líto, žeš to musel zažít.“

Pomalu si míchal kávu. Jeho strohé rty se stáhly v sotva znatelném úsměvu. „Mně ne,“ řekl. „Není nad to, když člověk získá bezprostřední zkušenost. Přečetl jsem toho o těch vašich Össeanech spoustu, ale, tedy... neměl jsem ani ponětí, o čem je řeč. Nedokázal jsem pochopit, proč se tomu nějakým způsobem nebráníte.“ Uchechtl se. „Jenže tady zdaleka nejde jenom o bezprostřední fyzické projevy, že? Když se mluví o ‚rozkladu vůle‘, není to nadsázka. Platí to doslova.“ Potřásl hlavou. „Ty možná víš, co myslím. Proboha, nebyl jsem *schopen* odvrátit oči! Dostal mě do stavu naprosté poslušnosti. Willovi jsem se to ani nepokoušel vysvětlovat, ale trocha krve je na trëighrù to nejmenší.“

„Ve skutečnosti se proti tomu dá bojovat,“ řekla Ainei, „ale jenom velmi málo lidí na Gerdě si vůbec někdy v životě uvědomí, že by mělo.“

V jeho šedých očích to zajiskřilo; úplně nečekaný záchvěv vřelosti. Najednou se na ni usmál. „Pak jsem rád, že ty jsi výjimka, Ainei.“

Hrdlo se jí stáhlo. Ten úsměv ho úplně proměnil – k její škodě. Jeho hřejivý hlas se v ní rozléval, šířil se jejím tělem jako pomalá vlna žáru, taval krustu její duše až k závratnému bodu úlevného souznění; jenže pak vlna opadla a zanechala za sebou sežehlou travu, spáleniště a obnažené nervy, obludné sousto viny. Ne, Ainei nebyla *výjimka*. Ať už ji v tu chvíli Gilesova předrážděná fantazie zkrášlovala jakkoliv, sama pravdu znala. Nebyla hrdinka ani bojovnice. Nikdy, nikdy se žádnému Össeanovi nepostavila. Neudělala to v minulosti... a nedokázala si představit, že by to měla udělat teď. Pokud jí při tom argenit pomůže, zkusí jeho útok odrazit přes kompozitovou stěnu; ale do očí se mu nepodívá. Do tváře se mu nepodívá. A jestli přece jen bude muset... jestli se ocitne v trëighrù... tak nastane konec všeho hrdinství, protože Ainei Aniemi padne před *ctihodným* na kolena a zaboří obličej do prachu.

Ne. Vůbec v sobě neměla ten správný druh statečnosti. Byla na útěku celou dobu. *Celý život*.

Zatínala zuby. Giles odložil prázdnou plástvičku od smetany na kraj talíře a jeho prsty rozehrály další etudu, tentokrát s pytlíčkem cukru. Už zase přitáhly její oči; neodvratně. Už zase k sobě strhávaly její představy.

– *Zkus to vzít do ruky, Joalgu. Zkus to. Tvoje prsty mají tuhle sílu. Je to příležitost! Udělala jsem to... jenom kvůli tobě* –

Hlasy ze záhrobí. Přepadly ji tak nečekaně, znovu. Ainei se otrásla.

– *Argenit?! Tady? Ty jsi blázen, Wannekei! Copak si myslíš, že oni to u nás nenajdou?!*

– *Judith říká, ať se toho zbavím. Všichni pořád ječíte, ať se toho zbavím! Jak dojde na věc, jste úplně bez sebe! Ale já to musím vědět, Joalgu. Nikdy nic nezískáme, když nebudeme riskovat. Nikdy nepoznáme, jaké byly šance! Pokud jsi gleewarin, dokážeš to schovat. Vezmi to do ruky. Teď!*

Ainei prudce oddechovala. Zasáhlo ji to, paprsek světla, škvíra v nedovřených dveřích paměti. Děla, co mohla, aby je přirazila včas, než ta věc uvnitř úplně rozbije její soustředění. Össean možná ještě není nablízku, ale to se může v kterémkoliv okamžiku změnit.

Tehdy taky přišli rychle. Objevili jejich argenit během jediného týdne. Joalgu Aniemi nestihl nic schovat; ani zdaleka. To, že byl oblíbeným politikem, mu ještě přitížilo. Nenechali ho zmizet potichu jako tisíce jiných. Byl to exemplární případ. Exemplární trest –

S velkým úsilím se vzpamatovala. Je to dávno. Jakou to ještě hraje roli? Může to dneska ještě něco znamenat... že její matka takhle riskovala životy jich všech... že se rozhodla porušit zákon tak stupidním způsobem... tak neuvěřitelně naivně... proč vlastně? Z přesvědčení, že gleewarinské schopnosti jsou to jediné, co Gerdánci mohou proti Össeanům postavit? Ainei se zachvěla hořkostí. Přirozený talent se mezi Gerdánci vyskytuje mnohem častěji než u Össeanů, ale Össeané znají způsoby, jak ho odhalit a zničit v zárodku. Mají RÄWĚ, *Drogu Osvícení*, která tyhle schopnosti vynese na povrch. Pak je snadné jejich nositele identifikovat. Dokud jsou pod vlivem té látky, je snadné zpracovat je sugescí. Je snadné zbavit se jich... včas.

Pouta z drüeinu. Kosti a kůže. Ocelový břit –

„Ainei...?“ ozval se Giles náhle.

Škubla sebou. „Hm?“

„Pořád se díváš na moje ruce.“

„Cože?!“ Ainei rychle odvrátila pohled. „To je nesmysl. Ty jsi fakt úchylně sebestředný, Hildebrandte.“

„No dovol?“ Giles se na ni usmíval. „Já přece rozhodně netvrdím, že se díváš *na mě*,“ prohlásil bezstarostně. „Právě naopak: nevidíš ze mě nic kromě prstů, což by člověku postiženému sebestředností mohlo do jeho ega udělat pořádnou díru.“ Mrkl na ni. A najednou se natáhl a vzal ji za ruku.

Bylo to úplně nečekané, tohle gesto právě od něj. Ainei vyjekla. Chtěla se mu vyškubnout, ale vtom ji pevně chytil za

zápěstí – asi spíš instinktivně než s nějakým záměrem. „No počkej,“ začal se smíchem; „podíváme se, jestli –“

Neposlouchala. Zachvátila ji neovladatelná hrůza. Tiše skučela a páčila mu prsty. Vší silou se je snažila servat. Bylo jí jedno, že mu zatíná nehty do masa a drásá kůži... jedno, jak nevinně to asi myslel a nakolik je tahle obrana nepřiměřená; *hlavně si uvolnit ruce, uvolnit si ruce, okamžitě, teď!* Chtěla si pomoci i zuby a zahryznout se mu do paže, ale vtom ji pustil. Užasle se na ni díval. Viděla, jak si bezděčně prohmatává klouby.

Najednou jí vyhrkly slzy. Prudce se odvrátila a snažila se ovládnout; u Ho'krina, to neměla zapotřebí, ještě ke všemu brečet jemu na očích! Aspoň že hlas ji nezahlasil... že byl přesně tak strohý a chladný, jak být měl. „Tohle nikdy nedělej, Gilesi.“

Ted' už se probral z ohromení; slyšela, jak si odkašlal. „Jasně, stačí říct. Už si dám pozor.“ Neznělo to nepřátelsky, ale ani soucitně.

„Omlouvám se,“ dodala Ainei.

„Na to nejsi vhodná osoba, ne?“ Dolehl k ní tichý záchvěv jeho smíchu. „Nevím, co ti kdo provedl s rukama, Ainei, ale předpokládám, že ty za to nijak nemůžeš. Omlouvat by se měli jiní. A asi hezky dlouho.“

Ainei zavřela oči. Znovu ten záchvěv studu: ne, jí nikdo nic neprovedl. Jejích prstů se jaktěživ nikdo nedotkl. Ona na to vždycky jenom myslela; pořád. Byla to její chyba. Její neuvěřitelná zbabělost... že nikdy nebyla tím, kdo *leží na stole*. Její obludná vina... mnohem větší, než si Giles Hildebrandt vůbec dokáže představit.

Na každý příběh hrdinství připadá mnohem víc příběhů zbabělosti.

Giles ji zatím neodsoudil. Ale jinak to postřehl přesně: zírala na jeho ruce od samého začátku. Pořád se snažila odhadnout, co v nich je. Össeana to jistě zajímá taky. *Jak je to na Zemi?* říká si. Včera to možná nehnal do krajnosti, aby neupoutal pozornost, ale časem se jistě vrátí... k započatému rozhovoru... k muži, který nic netuší... a k jeho prstům.

V tu chvíli se rozhodla. Otevřela pouzdro, které nosila na opasku. Krystal byl menší než ráno a jeho předchozí šarlatová barva zmatněla do rudé, ale i tak se nedal přehlédnout. Taky to byla nejcennější věc, jakou Ainei kdy měla – a to i když započítala všechny své designové šaty, těch pár platinových šperků a značkovou kabelku. „Jestli souhlasíš, ráda bych něco vyzkoušela. Dej mi ruku, Gilesi.“

Díval se na ni se stopou pobavení. „To zní nebezpečně!“ „*Je to nebezpečné,*“ ujistila ho.

Nedala mu žádnou další nápovědu, žádné vysvětlení. Nezmínila se, kolik důvěry mu právě věnuje a jaké riziko to pro ni může představovat. Koneckonců, žádala důvěru i od něj.

* * *

Giles se díval na věc v její ruce, na ten střípek červeného skla. Ainei vypadala, že je o jeho významu nezvratně přesvědčená. *Je to nějaký drahokam? Nebo záznamové zařízení? Čip, podle kterého ji Ossean sleduje?* Nervózně si odhrnula plavé vlasy z čela. Rty se jí chvěly. Když viděl napětí v její tváři, napadla ho bezděky ještě jiná možnost: *je to schránka s jedem, kterou mu Ainei Belghetová vzápětí zabodne pod kůži.* Vždyť nevěděl, čeho je schopná. Nevěděl nic o jejích motivech a plánech... zatímco ona naopak může být přesvědčená, že se ocitl nebezpečně blízko tomu, aby ji odhalil, a že je proto nutné se ho zbavit. Napadlo ho tohle všechno – a všechno zavrhl.

Viděl Ainei předstírat a držet se role, ale viděl ji i ve chvíli paniky a strachu, který nijak nehrála. Už nedokázal být nestranný. Ano; to mrňavé sklíčko *má* něco společného s tím, o co se tu Ainei pokouší. Ale právě proto je to zkouška důvěry. Se záchvěvem strachu natáhl ruku. Ainei mu mlčky položila krystal do dlaně.

Byl velký jako jeho nehet; právě tak těžký, aby ho cítil, a teplý na omak. Ruka ho v tom místě zabrněla; ale jinak nepozoroval, že by se něco zvláštního stalo. Přece to nemůže být jenom kámen, i když třeba šperkový. Nemůže to být ani zbraň. Představa *informací* se mu pořád vtírala.

A najednou si uvědomil, že je vlastně má. Jak se díval na napěněnou hladinu kávy, protkanou bělavými šmouhami smetany, splynula mu s docela jinou vzpomínkou... a rozhodně ne s jeho vlastní.

Mykoproteinová výživa v prášku, když je člověk týden cesty od nejbližší stanice. Kávová lžička micky na půllitru vody... i když Ainei to samozřejmě míchá od oka. Když je to brzy zjara, opravdový gurmán přihodí do micky čerstvá srdíčka lilku medovce. Musí to být jen ty první bílé lístky, protože jakmile se venku oteplí a medovec se zbarví dozelená, v listech stoupne podíl jedovatého solaninu nad přípustnou mez. Jinak je lepší odhrabávat sníh na jižních stráních a hledat loňské stélky síťovek. V těch někdy bývají zmrzlé larvy – ovšem na takovou pochoutku člověk narazí sotva dvakrát třikrát za zimu. Většinou micka koacervuje jen tak, bez ničeho. Osolit, zamíchat. Udělá se šedozelený rosol, který voní po houbách. Škraloup tuhne od okrajů, takže uprostřed vždycky zůstane důlek. Do toho důlku člověk strčí prst, trochu koláč nadzdvihne a hladce ho vylopne z vařáku. Tedy, samozřejmě... pokud má prsty. Táta to vždycky dělal dřevěnou špachtlí, sevřenou mezi pahýly. Giles viděl toho muže, jak se zohavenýma rukama pokouší obléct si košili nebo nalít vodu... tu bezmocnost, ten výraz zoufalství a porážky v jeho očích, zatímco mu Ainei bere konvici a dělá to sama.

Zima. Pořád sníh a led. Tak krátké bylo léto! V létě kvete mech a síťovky jsou vysoké jako člověk a myceliální půda je nasáklá vodou; ale to vydrží sotva dvě dekády a všechno zase zmrzne a promění se v bílo-šedou pláň. Další cesta pro dřevo. Ramena ji pálí od popruhu saní a nohy klouzají po zledovatělé cestě; hodiny a hodiny takhle jde. Hlavní poledník, pás kompozitu rovný jako dálnice, spojuje jižní a severní pól artisatelitu; po něm se dá celá Molgheri obejít pěšky za padesát dní. Jenže oni se většinou nepouštějí tak daleko; jen tři sta kilometrů směrem k rovníku, tam, kde je teplo a kde se dá obstarat dřevo. Každý trám jejich domu, každé polínko, které shořelo v kamnech, ona a její otec odvěkli na zádech. Je to nebezpečná výprava. Össeané využívají celou obyvatelnou

oblast jako pokusný biotop pro geneticky modifikované organismy.

Giles se otrásl. Proběhlo mu to před očima – padající stromy a horečnatý chvat, s jakým se je lidé z trestanecké kolonie snaží dostat skrz silové pole ohrady, než upoutají pozornost tvorů uvnitř. *Občas se to taky nepovede.*

Ainei v boji: *sršící provazce energie kolem jejích rukou... gleewarinské údery, síla přesně nasměřovaná jemným pohybem prstů.* Dávala si dobrý pozor, aby ji při tom lidi z osady nikdy neviděli; trénovala tajně daleko v tundře, protože věřit se nedalo nikomu. Stejně se bála – že ji prozradí RÄWĚ nebo něčí slovo a její ruce skončí jako ruce všech gleewarinů. Nikdy, celý svůj život, se toho nepřestala bát.

Podíval se na ni. Upírala oči do svého šálku. Úporně a zaujatě si míchala čaj – i přesto, že si ho vůbec nesladila. K tomu celému neřekla ani slovo; prostě mu dala svoje vzpomínky, jak byly.

Odkášlal si. „Tenhle... *argenit* –“ začal. „Chci říct... vy *gleewarini* –“ Teď se na něj podívala. Na jejích rtech se objevil úsměv, který byl vzhledem k okolnostem až nečekaně spokojený. „Takže ses k tomu dostal! Argenit telepatii hodně usnadňuje, Gilesi, ale i tak – nepovede se to zas *úplně* každému.“ V jejích modrých očích to zajiskřilo. A náhle to udělala ona sama: to, o co se předtím pokoušel a co ho stálo pěkných pár škrábanců od jejích nehtů: natáhla se přes stůl a vzala ho za ruku. Byl to jemný, hřejivý dotyk; mnohem víc ženský, než by po tom všem čekal. Její prsty mu pomalu, zkoumavě přejížděly po zápěstí. Na krátkou chvíli byl krystal argenitu mezi jejich spojenými dlaněmi... a pak Ainei zase ruku stáhla, až se dotýkali jen konečky prstů. Ale argenit si zpátky nevzala. „Chtěla jsem, aby sis uvědomil, že to není bez rizika.“ Usmívala se na něj. „Jestli tě někdy v budoucnosti nějaký Ösean obviní, že máš gleewarinské schopnosti, na nic nečekej a utrhni mu uši.“

„To si piš. Jako roletu! Já mám svoje prsty rád.“ Povzdechla si a pustila ho. „Ty si z toho děláš legraci.“

„Ale vůbec ne.“ Giles ji pobaveně pozoroval. „Jenom na nějaké svoje rádoby *schopnosti* moc nevěřím.“

„Aby sis to nevykládal špatně: vůbec nejsem přesvědčená, že bys mohl vysloveně manipulovat s energií. Tohle by se projevilo už dávno. Ale –“

„Cože? Chceš říct, že žádné modré blesky nebudou? To je tragédie!“ Protáhl obličej v předstíraném zklamání. „Ještě že jsem na tom nezaložil svou kouzelnickou kariéru.“

Rozesmála se. „Možná to u vás Pozemšťanů celé funguje úplně jinak. Vím jenom to, že jeho sugesce na tebe nezabrala. A že určitý přístup k informacím máš – a dost možná i k informacím odjinud než ode mě.“

„Hm.“ Giles se pomalu napil kávy; byla už skoro studená. Zamyšleně obracel argenit v ruce. *Přístup k informacím?* Najednou si s leknutím připomněl důvod, proč tu oni dva spolu jsou. V tom, jakou informaci by potřeboval nejvíc, měl jasno: *kde je v tuto chvíli Össean?*

A další, související otázka se taky nabízela: *co tedy dělá Will? Jak úspěšně?* Zavřel dlaň, vzhlédl k Ainei a chtěl na to zavést řeč... ale hlas mu selhal.

Stěny kolem nich byly tekuté jako roztavené sklo. Ustupovaly do nekonečna a ožívaly pomalým, mnohosemárným pohybem... stávaly se konglomerátem představ, koláží cizích turistických map a prázdninových fotek a zmrzlinových pohárů a jídelních lístků... tříští lidských tváří, nedopovězených vět a detailů bez kontextu... fantasmagorickou směsí překrývajících se obrazů. Napadlo ho, že Ainein krystal způsobuje mimo jiné taky halucinace a šílenství; jenže právě věc, která ho zajímala, vystupovala ze všeho zmatku v dokonale ostrých obrysech. Byla přehledná a jasná.

On přece věděl, kde je Will.

Will. Jeho silueta se mu prolnula s kompozitovým panelem za Aineinou hlavou, napůl tady a napůl tam venku, na šířku těla za Aineinými zády. Giles na to ohromeně zíral. *Co tady*

Will dělá? Neměl by se schovávat někde, odkud uvidí Össeana přicházet? Připadalo mu, že by lehce mohl natáhnout ruku a vzít ho za rameno, ale vlastně to vůbec nepotřeboval. Byl mu blízko jako nikdy předtím. Byl přímo v jeho duši, v křišťálově ostrých drahách jeho záměrů. Slyšel je tak jasně, jako by mu je Will šeptal do ucha.

Zbraňový explantát. Gerdánská technologie. Žádná snajperská puška, žádné narkotikum na safari, i když to Will předstíral... nýbrž neurotoxické mycélium, které včera večer nasadil a které přes noc dozrálo do použitelné podoby. Teď udělal další opatření. Připojil k němu samonaváděcí hlavici, do které předchozích patnáct minut nahrával identifikační data od bezpečnostní služby. Jakmile střelu aktivuje, ta si sama najde naprogramovaný cíl. Je to tichá a nenápadná zbraň... na tichou a nenápadnou vraždu zezadu. Rozpozná oběť. Dokáže ji sledovat rychlostí dvacet metrů za vteřinu. Rozleptá šaty, rozruší kůži, unikne do krve. Smrt za osm vteřin od kontaktu.

Giles se zajíkl. Viděl to jasně, přímo za místem, kde Ainei seděla. *Willovy prsty přejíždějí po okraji kompozitového panelu... ohmatávají otvory v ozdobné kovové mříži za jejími zády. Propátrávají prostor pod sedačkou. Jakmile najdou vhodné místo, nastraží tu věc dovnitř a strhnou pojistku... teď, za okamžik!*

Will samozřejmě nemá Össeanova data. Věděl hned, že je nebude mít. Jeho plán byl od začátku mnohem prostší.

„Ne! Wille, nedělej to!“ vykřikl Giles na celou restauraci. Pohodil krystal na stůl a vrhl se kolem stolu ke stěně. „Wille!“ Vyskočil na lavici, ze které se Ainei v téže vteřině instinktivně odsunula. Vší silou se opřel do panelu. Připadalo mu, že u takové vzdušné stavby, propojené jen ozdobnými mřížkami, nebude problém prorazit zeď; ale kompozit držel pevně. Zabušil do něj pěstmi. Celá stavba se otřásala. „Wille...?“ Zarazil se a naslouchal.

Will neodpovídal. Pocit *prostupnosti* se úplně vytratil; Giles měl najednou před sebou jen obyčejnou pevnou zeď, nikde žádné obrysy a náznaky. Jeho mozek se to marně pokoušel

pojmout. *Je Will tam venku? Doopravdy chce Ainei Belghetovou zabít? Nebo je to celé nějaký Össeanův trik?* Naklonil se k nejbližšímu spoji a skrz kovové mřížoví se pokusil vyhlédnout ven, ale v tu chvíli ho zasáhl poryv síly, vlna horkého vzduchu. Ainei měla argenit v ruce. Jediným úderem rozrazila stěnu. Skácel se i stůl; dozníval ještě cinkot tříšticího se skla a padajících kovových židlí. Konsternované ticho, do kterého někdo zaječel... a pak pravá smršť hlasů. Dožadovali se vedoucího. Dožadovali se policie. Giles na nic nečekal. Je tam Össean a snaží se ho zmást. Vyrval amplifikátor z tašky a vrhl se mezi kouřící zbytky panelů. Přehoupl se přes hradbu z pokrouceného nataveného plastu a seskočil na zem.

Willova ruka mu v další vteřině dopadla na paži. Strhla ho na stranu. „Ty zasranej intouši! To musíš všechno zvorat?“ Will ho chytil za klopy košile a přirazil ho ke stěně testaurace. „Kde je? Kde je ta děvka?“

„Tohle jsme si nedomluvili! Nemůžeš –“

„Přestaň, Gi! Zavolej na ni. Honem! Vylákej ji ven!“

„Wille, není rozumné –“

Will se třásl vzteky. „Prober se!“ křikl mu do tváře. „Na co tě dostala? Na kozy? Nemáš ponětí, co dělá! *Zavolej ji ven, ať ji můžu zabít!*“ Když Giles zavrtěl hlavou, zuřivě ho od sebe odstrčil a sáhl pod košili. Serval explantát, který měl na boku. Ruce mu z kropila sprška krve, ale to ho nezastavilo ani na vteřinu. Začal šplhat přes pláty zkřiveného plastu, aby dostal střelu na úroveň podlahy restaurace. Bylo jasné, že v dalším okamžiku se vyhoupne nahoru... že tomu nezabrání křik ani učená disputace.

Giles vystřelil.

Byl to jen mžik. Bylo to dřív, než si to stihl promyslet. A taky vůbec nepostřehl, že by se snad něco stalo; nebyly u toho zvuky ani pyrotechnická show. Koneckonců, jak mu Will předtím posměšně líčil – theta-vlnová pistole má zpětný ráz asi jako digitální kamera. Legrační. Odehrálo se to úplně bez efektů. Úplně potichu. Neokázale. Willovo tělo ochablo a svezlo se dolů po hromadě plastu. Nehybně zůstalo ležet na zemi.

Ani Giles se nepohnul. Cítil svůj prst na digitální spoušti... jediný vjem v šedivé, chvějivé prázdnotě absolutního šoku. Nedokázal uvěřit, že se tohle stalo... že mu těch několik vteřin neplánované krize mohlo takhle podrazit nohy a dohnat ho na samou hranici a k dilematu, o kterém si myslel, že ho nikdy v životě nebude muset řešit... a že to rozhodnutí doopravdy udělal... tak najednou, zničehožnic, bez přípravy, mimochodem, neuvědoměle, ve spěchu. *Možná je to celé halucinace. Ustupující stěny, porucha v mozku, vražda bez následků. Možná* – táhlo mu hlavou. Jenže někde hluboko v něm už to poznání bylo, usadilo se tam a začínalo sálat rudým žárem... žhnoucí železo, cejch v jeho duši, od téhle chvíle už napořád: nestvůrná a ničím neomluvitelná pravda, drásavé vědomí té obludné viny, které už nikdy nic nepřehluší.

Will Spencer je mrtvý. Z jeho rozhodnutí, z jeho vůle, jeho rukou. *Tohle jsem nikdy nechtěl!* křičelo v něm všechno; samozřejmě. Tyhle hlasy vždycky ječí jak pomínuté. Mohl se jim jenom smát.

Pohnul se. Nepřítomně vložil amplifikátor do tašky a zatáhnul zip. Vykročil k místu, kde Will ležel. Bylo to jen pár kroků, ale připadalo mu, že se brodí tunami písku... že mu nohy vězí v bahně a ještě jsou zalité v betonu. Takové strašné úsilí. Vysálo z něj všechnu sílu. Napadlo ho, že zabije i sebe – hned tady, na místě, aby nemusel dojít až k cíli... aby se nemusel podívat Willovi do tváře... aby nemusel čelit následkům. Jenže pocit bezvýchodnosti ho úplně paralyzoval. Zaplavila ho nekonečná rezignace. Neuvěřitelná lítost, že se to stalo.

Stejně se to o něm ví. Oni už tu byli, všichni, stahující se kruh. Doléhaly k němu hlasy, ve kterých se mísila panika, vzrušení a morbidní zvědavost. *Co se stalo? Je mrtvý?! Střílelo se? Sbíhali se lidé z hřebenové cesty i z restaurace. Proboha! Vražda! Záchranku! Zavolejte policii!* Někdo už to dávno dělal. Bylo slyšet vyzvánění netlogů. *To je přece pan Spencer... no ano, Spencer mladší, William Dunhill. Někdo ho zabil! Má na košili krev! Dusot nohou. Doktora! Třeba není mrtvý! Je tu někde lékař...?!* Gilese nic z toho nedokázalo vyburcovat.

Věděl, že ten povyk je k ničemu, protože theta-vlnová pistole žádné šance nedává; a co dalšího ještě mohlo hrát roli? Nedokázal přemýšlet tak konstruktivně, aby ho zajímalo, co udělají s ním a jestli by se třeba ještě neměl dát na útěk.

Will... Will by na jeho místě neztratil nervy. Teď by okamžitě volal svého právníka.

On sám v tom neviděl sebemenší smysl. I kdyby nějakého *svého* právníka měl.

„Všichni zpátky!“ Pronikavý hlas Ainei Belghetové se mu zaryl do uší; ostrá, suverénní terronština. „Je tam biologická zbraň. Hrozí nebezpečí kontaminace. Nepřibližujte se!“

Giles cítil záchvěv hrůzy, který proběhl davem. Poplašené výkřiky. Nějaká žena hystericky ječela na děti. Šoupání nohou, jak všichni opřekot couvali. Ainei rázně vstoupila do prázdného kruhu, který se udělal kolem něj a Willa. „Nádobu! S hermetickým víkem!“ křikla na servírku, která na ně civěla otvorem ve stěně. Sklonila se k Willovi.

Teď to Giles konečně dokázal. Udělal těch pár posledních kroků.

Ainei se na něj nepodívala. Rozpáčila Willovi prsty, vyprostila rosolovitý vak explantátu a zavřela napůl vysunutou pojistku. Vylomila hlavici s naváděcím systémem. „Gilesi,“ promluvila tiše. „Zkus se sebrat. Musíme okamžitě pryč.“

„Já... já jsem ho –“ Hlas se mu zlomil. Teď viděl Willovi do tváře; už ano. Ještě teď v ní byl odlesk zuřivého odhodlání a zrovna tak divoké zášti. Proboha, znal tu tvář tolik let. Znal v ní každý odstín výrazu.

Doběhl k nim manažer restaurace s požadovanou nádobou. „To je tragédie! Otřesné! Můžete mi vysvětlit –“

„Tohle je živá tkáň, která produkuje neurotoxiny. Kdyby se ta vnější blána roztrhla, všichni jsme mrtví,“ přerušila ho Ainei stroze. Vložila explantát do nádoby a přirazila víko. „Rychle. Dejte to zmrazit. Musí to odborně zlikvidovat biolog.“ Manažer vypadal, že by nádobu nejradši zahodil a vzal nohy na ramena, ale pod jejím pohledem se nezmohl na protest. Rozběhl se k zadnímu vchodu do kuchyně.

„Rychle,“ sykla Ainei. „Musíme odsud, než se vrátí. Nebo než mu dojde, že trochu přeháním.“ Podívala se na něj. A náhle, úplně nečekaně, ho objala. Byl to jen krátký stisk jejích paží, vteřina blízkosti. „Gilesi. *Děkuju ti.*“

Její dotyk ho vzpamatoval. Zapůsobil jako vpád reality do šíleného snu: pevné sevření, horké, skutečné. Giles odtrhl oči od Willovy tváře. Rozhlédl se. Vyděšení přihlízející vyklidili pole, ale v dálce na hřebenové cestě zahlédl rychlý skútr; že by lidi z Willovy ochranky? Ainei měla pravdu: *není čas*. Jeho mozek bleskově vyhodnotil několik možností. „Navrhuju vzít to zadním vchodem dovnitř. Lanovkou dolů, tam se ztratíme spíš. A k portu; okamžitě. Jak se zorientují, tak ho zavrou.“

Ainei přikývla. „Utíkej, Gilesi. Tebe si s tím ještě nespojili. Pro mě to nemá smysl; mě odletět nenechají. Musím na Sluneční terasy.“

„Splnit úkol?“

„Ano.“ Ainei odvrátila oči. „Doufám, že se na Slunečních terasách dostanu k určitým informacím.“

„Půjdeme spolu. Nemá cenu se rozdělovat.“ Neřekl jí, co mu táhlo hlavou: že totiž on sám především nemá vůli utíkat... že nemá vůli dostat se na Zemi a tam se léta skrývat... bez ní. V jeho duši byla trhлина. Tím, co právě spáchal, přišel úplně o všechno; a už teď si to uvědomoval otřesně jasně. Nedokázal se otočit zády ještě taky k tajemství, které tu zahlédl... a k Ainei, k poslednímu spojení s předchozí realitou. Od chvíle, kdy se rozhodl v její prospěch, neměl nic než ji.

„Musíme jít spodem. Pod celým pohořím vedou servisní chodby.“ Naposled se podíval na Willa, ale ne do jeho tváře. Sklonil se a stáhl mu ze zápěstí netlog. Willova ruka mu na vteřinu spočívala v dlani, bezvládná, mnohem studenější, než vlastně čekal; a pak se vysmekla a spadla do prachu. Giles se napřímil. „Jeho netlog bezpečnostní služba nesleduje a je v něm univerzální klíč. Můžeme vypnout ty naše.“

Utíkali k okraji srázu. Seběhli po schodišti, které vedlo podél kolejnic nákladní lanovky. V polovině svahu se ocitli na podestě, ze které se dalo vstoupit do jedné z bočních šachet. Vmáčkli se do mělkého výklenku před ocelovými dveřmi.

Giles zaváhal. Willův netlog dveře odblokoval, ale systém ještě vyžadoval heslo. Jaké může být? Jeden vstup byl přímo u *Monte Ramony*, ale možná minuli i nějaké další. Probíral se dlouhým seznamem Willových milenek; co může následovat za Ramonou? Bral to Will chronologicky? Nebo podle abecedy? Pamatoval si *všechno, všechno*; Willa v těch nejostřejších barvách, jak sedí v křesle s povolenou kravatou a skleničkou v ruce a směje se a líčí mu všemožné své avantýry; pamatoval si fotky... tváře... jména. *Ty to přeháníš, Wille. Víš, jednou vezme nějaká tvá oklamaná milenka protonové dělo a ustřelí ti hlavu.* A Will: *Všem jim tvrdím, že když zemřu, odpálí se nálož. A jim je vždycky líto kožichu.* Nu... nebyla to žena, kdo stiskl spoušť, ale kvůli ženě se to stalo. Snad aspoň to je Willovi útěchou, že žádná nálož nevybuchla... že jeho životní dílo nic neohrožuje. Giles potlačil záchvěv lítosti a zkusil natukat *Sarah*. Pak *Simona*. Pak *Telma*.

Dveře se otevřely. Vklouzli dovnitř a zase zablokovali vchod. Giles zvedl netlog nad hlavu. Modrá záře displeje dosáhla stěží na dva kroky, ale sotva si oči zvykly, i tohle bylo dost. Ainei se rozběhla. Utíkal za ní mlčky... víc než dost vytižený tím, jak se snažil popadnout dech a stačit jejímu tempu. Bylo to půl hodiny? Hodina? Plíce mu hořely a za chvíli necítil nohy, ale přesně tohle teď potřeboval: jiný druh bolesti, který přehluší tu druhou a mnohem nesnesitelnější. Než jim další dveře přehradily cestu, měl košili mokrou potem a třásl se únavou. Musel se opřít ramenem o stěnu, aby vůbec udržel ruku v klidu a mohl přitisknout netlog na čidlo snímače. Vyzkoušel další hrstku dívčích jmen.

Ocitli se zase venku, pod skalním převisem, v oslnivém světle umělého dne. Dostali se ke Slunečním terasám tou nejpřímější cestou – bez malebných odboček kolem roklí, které byly pečlivě navrženy u stezky pro turisty, a rovnou k zadnímu traktu a zadnímu vchodu další restaurace. Jak ji obcházeli, z kuchyně k nim doléhaly hlasy, vůně, vzdálená hudba, syčení smažícího se masa. Všechno tak děsivě obyčejné. Běžná směs zvuků a vjemů. Přízračný klid.

Tam vpředu nebylo nic. Na holém návrší za restaurací stály historické lunární sondy, vyzvednuté z povrchu Měsíce... naaranžované na pozadí hvězdného nebe přímo u vnějšího pláště kopule.

Ainei se rozhlížela. „Ano. Ty sondy si přesně vybavuju. Nezdá se mi, že tu na nás někdo číhá. Zůstaň tady, Gilesi, a dávej pozor na hřebenovou cestu a na údolí. Zkusím vyběhnout na to návrší. Potřebuju najít jeden konkrétní bod.“

Giles přikývl. Nevěřicně se díval, jak se znovu dala do běhu. Jemu se nohy podlomily. Ztěžka dosedl na skalnatou stráž.

Okolní příkré srázy se mu vůbec nelíbily. Kdyby je Össean nebo lidi z Willovy ochranky vypátrali a blížili se k nim po hřebeni, není tu žádná ústupová cesta. Giles si nedokázal představit, že by mohli znovu využít podzemní chodbu. Tam by se ocitli v obklíčení z obou stran. Na druhém konci, na místě Willovy smrti, je teď jistě rušno.

Will se mu připomínal pořád. Jak už kolem nebyly tuny skály, jeho netlog se probudil. Jedna za druhou začaly chodit zprávy, nahromaděné za dobu, kdy byl mimo dosah sítě. Giles hledal, kde tu věc vypnout, ale nacházel jen brilianty, vsazené v hladké platině. *Šílený zvuk! Každé pípnutí jako otrávená šipka ze záhrobí!* Jeho záda už se ježila tou houštinou. Zařal zuby, odklopil displej a podíval se do menu.

Otevřela se mu zpráva; ta poslední, kterou Will ještě četl. *V sektoru osm stejné projevy. Ztrácíme kontakt. Přepážky spuštěny. Žádáme o autorizační kód k uzavření kontaminované zóny.*

Gilesovi zatrnulo. Cože?! Co se tím míní? *Kontaminovaná zóna* – co to má být? Vyvolal předchozí zprávu. A další. Pročítal hlášení z jednotlivých sektorů. Nevěřicně to procházel znovu a znovu... to, co před dvěma, možná třemi hodinami viděli v centrále bezpečnostní služby na kamerách: *lidé, hroutící se jako zasažení bleskem, náhle, po desítkách, bez viditelné příčiny.* Gilesův mozek to odmítal. Nebyl schopen vstřebat další dávku emocí a připustit si další šok. Jenže bylo to tak všude. V osmi z deseti sektorů... nebo z devíti, když se nepočítá vstupní sektor nula. Zpráv bylo tolik, že jim nemohl

upřít váhu: zčásti určených přímo Willovi, zčásti rozkazů Thomase McLachlana ostatním složkám, kde byl Will jen v kopii. *Ztrácíme kontakt s ostatními sektory. Vyklid'te prostor hermetické brány! Nenechte nikoho projít! Jak se v jeho mysli skládal obrázek postupující zkázy, rozlévala se v něm temná, ochromující hrůza.*

Proboha, tady kolem byl takový idylický klid! Pozdní odpoledne na oblíbené vyhlídce. Viděl lidi v turistických kalhotách a pestrých košilích, jak se trousí po hřebenové cestě k restauraci, fotí se nebo si kupují lístky na výstavu o dobývání Měsíce. Jaká kontaminace? První zpráva je tři hodiny stará. Copak nikdo nic neví?! Nikdo se nebojí a nepanikaří a neutíká? Naprosto se to vymykalo jeho představivosti.

Zvolil odeslané zprávy. Willovy příkazy, vydané v posledních minutách před smrtí. Autorizační kódy. Pokyny ke spuštění hermetických přepážek, když se rozhodoval obětovat další a další části své říše. Gilesovi se svíralo hrdlo při pomyslení, jak těžké to pro jeho dávného přítele muselo být, jak nekonečně trpké. Dopočítal si, pod jakým strašným tlakem Will jednal ve chvíli jejich posledního střetu, a všechno v něm až do nejzazších cípů duše se otřásalo lítostí. Ale k soucitu se mísila i zlost.

Will to věděl celou dobu. Věděl, že lidé umírají, že to zasahuje jeden sektor za druhým; a přesto nevyhlásil poplach. *Nikdo nevyhlásil poplach!* Právě naopak: na Willův příkaz to všechno zatloukli.

Ano, tohle z těch zpráv vyplývalo zrovna tak jasně: lidi tady v sektoru devět nikdo nevaroval, nebo, řečeno jinou terminologií – *neznepokojil*. Je to jediná část *Lunaparku Luna*, kterou ona blíže neurčená *kontaminace* zatím nezasáhla. Jediná část, kde je ještě vůbec někdo naživu.

Zatíнал zuby. Horečnatě přemýšlel, jak to zorganizovat... komu co říct a koho zapojit, aby se to co nejefektivněji dověděli všichni. Jenže náhle ho zasáhlo jiné poznání, horší. *Proboha, komu chce co říkat? Komu, kdo to neví?!*

Jeho oči zalétly k návrší... k té oslavné kompozici pozemských vítězství ve vesmíru, která pro něj náhle dostala

příchuť nejkrutějšího výsměchu. Ainei stála v nejvyšším bodě kopce, nehybná a soustředěná, s rozpráženými rukama. Další vlna hrůzy ho zasáhla jako ledová voda. Zvolna se v něm rozlévala... mrazila ho pod žebry. *Začalo to v sektoru jedna, tam u pouťových atrakcí. Will se okamžitě pokusil jedničku izolovat, ale i tak se to rozšířilo dál. Postupovalo to po obvodu základny. A Will ztrácel jeden úsek za druhým. Potom McLachlan přišel s názorem, že kontaminace se ve skutečnosti nešíří kontaktem na hranicích sektorů, jak si v první chvíli mysleli, nýbrž pochází z navzájem nezávislých zdrojů, aktivovaných s časovým odstupem. Na tuhle zprávu mu Will neodpověděl.*

Jen si vyžádal identifikační data Ainei.

Gilesovi nikdo nemusel vysvětlovat, k jakému závěru Will dospěl. Sám to viděl taky; okamžitě, sotva si připomněl Aineinu trasu. Will si domyslel dokonce i to, že Ainei je schopná podobných triků s pamětí jako Össean. Proto mu neřekl vůbec nic; nic nenaznačil, aby neohrozil ten plán, nijak nedal najevo, jaký stres právě zažívá; úžasná ukázka sebeovládání! A podezířival Ainei právem. Riskoval všechno. Udělal to jediné, co mohl, pokud ji chtěl ještě zastavit.

Giles zavřel oči. To pomyšlení bylo nesnesitelné; vystupňovalo bolest a rozdmýchalo výheň, až cejch v jeho duši začal sálat bělavým žářem a roztřásl ho bezhlasou agónií. Teď si s plnou silou uvědomil strašlivou nevratnost volby, kterou udělal... ten hřích a tíhu, kterou na sebe vzal tím rozhodnutím... a to nejhorší ze všeho:

Že se rozhodl špatně.

* * *

Zdálo se jí, že letí.

Nora Janssenová měla hlavu závratně lehkou. Její ruce volně pluly v zelenavých a růžových vírech, ke kterým se co chvíli přimísila ještě taky azurová modř. *Ohnivá kola před očima. Přenádherný pocit splývání.* Tohle by si přála navěky. Jenže vzpomínky se začaly vynořovat z barev a tlačit na ni jako ostré ledové kry. Něco bylo neurčitým způsobem špatně.

Možná za to mohla ta hudba. Byla vážně třeslutě lidová. Nora znechuceně nakrčila nos. Popík upřímně nesnášela – tohle umělé sladidlo tupě omílaných durových akordů, tu lepkavou pohodičku a mlaskavý optimismus, a ještě ke všemu generovaný počítačem. Dobře slyšela, jak jsou ty klávesy umělé, o bicích vůbec nemluvě. No ale co jiného čekat, když je pout? Kdyby tady k tomu zpívala ona, kdyby tu na ně vybalila nějakou ze svých temných art-rockových lahůdek, lidi na horské dráze se na místě pozvracejí hrůzou.

Zachichotala se při té představě. A pak se konečně probrala natolik, že se mohla zvednout na lokty a otevřít oči.

Teprve teď se doopravdy lekla. Teď si uvědomila, že na tom není vůbec nic normálního, když člověk někde na pouti leží jen tak na zemi.

Konkrétně ona ležela v úzké uličce, z jedné strany tvořené stěnou jakési zdejší montované technické budovy a z druhé ozdobnou treláží s hydroponickými květinami, která měla tu budovu elegantně zakrýt. Ulička byla asi metr široká; právě tak, aby se jí dalo pohodlně kráčet a pohodlně do ní upadnout. Nora si vzpomínala, že tamtudy utíkala na dámy, protože se jí zničehožnic udělalo nějak zle. Pak se stejnou cestou i vracela, aby se nemusela proplétat mezi stánky. Měla se sejít s Amy – Jenže Amy ji přece nechtěla.

Nora to v sobě cítila jako studené oblázky, jako vyhlazené kousky ledu, které jí někdo, tedy asi Amy, vecpal do hlavy: *Běž. Pryč. Ode mě.* Připadalo jí, že když zvedne ruku a sáhne si za krk, může ty příkazy nahmatat. Jasně; Amy se jí od začátku chtěla zbavit, i když to na rovinu neřekla. Dívala se na ni s nekonečným pohrdáním. Na chvíli ji k něčemu potřebovala, a ta chvíle pak minula. Předtím si toho Nora vůbec nevšimla. Zato teď si to uvědomovala úplně jasně.

Pomalu se zvedla na kolena. Nevzpomínala si, jak padala, ale čarodějský hábit k tomu byl obzvlášť vhodný. Připletl se jí pod nohy a ztlumil náraz, takže si skoro nenatloukla. Bubínek, který nesla pod paží, jí musel vypadnout a odkutálet se, protože ležel pěkný kus od ní. Nora se vyškrabala na nohy

a došla si pro něj. Hlava se jí trochu točila, ale zažila už i horší kocovinu. Mnohem spíš jí vadila ta úchylně veselá hudba.

Naslouchala jí, zatímco se vracela k jednomu místu, kde byly spoje mezi dílci treláže povolené a kudy se dalo vylézt ven. A najednou jí došlo, co je na tom divného. Hudba hrála v nekonečné smyčce, ale nepřerušoval ji žádný hlas konferenciéra. Nikdo nevychvaloval všechny ty pitomé atrakce. Nikdo nelákal lidi, ať si jdou koupit lístek.

Protáhla se na otevřené prostranství a rozhlédla se.

Horská dráha stála. Vlášky se nahromadily u dolní stanice. Obří ruské kolo se pomalu posouvalo, ale z kabinek nikdo nevystupoval; i na tu dálku viděla postavičky lidí, zhroucené na sedačkách a přes zábradlí, vláčené sem a tam k nebi a zase zpátky. Oči se jí rozšířily. Teď se podívala i na cesty... na stoly v zahradní restauraci a na prostranství mezi stánky, poseté nehybnými těly. Co je to za šílenost? Vsávala do sebe okolní přízračný klid, podbarvený úchylnou hudbou, a bojovala s panikou. Co se jim to všem stalo?

Jenže jak si obratem domyslela, nejspíš na tom nebyli hůř než ona sama před chvílí. Mrkla na netlog: fíha, je to rovných osm hodin, co sem s Amy přišla! Ale strávit osm hodin v limbu, to je pořád lepší než osm hodin pracovat. Snad to tu krávu šéfovou potrefilo taky. Jestli sebou sekla a zajela někam pod židli, aspoň nemůže kontrolovat, kdo dneska byl nebo nebyl na odpolední.

Nora seběhla k zahradní restauraci. Pod červenými slunečníky to vypadalo jak v opiovém doupěti: všichni leželi porůznu přes sebe, případně jeden druhému na klíně. Ještě měla trochu strach, ještě ano, přece jen; a tak obešla pár nejbližších lidí. Vybrala si holčičku v růžovém svetříku, kterou to složilo u vstupu do dětského koutku, a ujistila se, že v pohodě dýchá a má pravidelný tep. Žádná mrtvolka dítěte, díkybohu! Zkusila s ní zatřást, ale malá se ani nepohnula. Jen se na ni malátně, šťastně usmála.

Nora se zachichotala. Chytila ji v podpaží a popotáhla ji na koberec, aby neležela tak na zemi; je to průšvih, když člověku nastydnou ledviny. Zkontrolovala osazenstvo nejbližšího stolu

a definitivně si oddechla. „Panstvo, vy jste teda totálně vysmátý!“ oznámila. Zachichotala se znovu. Ne, kdepak, tihle vážně nevypadali, že jsou mrtví. Ale tedy ani na to, že by se už chtěli probudit.

Vlastně se jí to začínalo líbit.

Měla pekelnou žízeň, takže se v duchu omluvila jedné zhroucené šestnáctce a vypila jí minerálku. U jejího kluka trochu zaváhala, ale nemohla si pomoci; měla tak strašný hlad, že kradmo zalovila taky v jeho talíři a uzmula mu úplně studený smažený sýr. On by ho pak asi stejně vyhodil, ten nevypadal, že potřebuje šetřit. Zmrzlina už nebyla nic moc, ale vedle měli pistáciové oříšky. Rozhlížela se dál, co je tu ještě pěkného. Všimla si svalovce ve slunečních brýlích, který ležel v křesle s hlavou zvrácenou dozadu. Tomu to taky neudělá dobře. Bude ho pořádně bolet za krkem. Otřela si mastné ruce do hábitu, aby mu neumazala košili, a trochu ho narovнала. Byla to dřina. Usoudila, že za tu námahu zaslouží kompenzaci, a na chvíli mu vjela rukou pod košili. Měl příjemně teplou hrud', krásně pevnou na omak. Povzdechla si. Chlapi by měli víc cvičit, aby všichni vypadali aspoň takhle.

U dalšího stolu měli rozepsaný pohled, a to ovšem bylo pokušení! Nora se zachichotala do třetice, vypůjčila si jejich tužku, napsala na ubrousek *Miluju tě* a opatrně ho zastrkala svému oblíbenci pod opasek kalhot. Tohle spustilo pravý příval kreativity. Dala se do systematického prohazování kabelek, čepic a nápojů, pokládání různých paží na cizí ramena a pod cizí sukně, svazování tkaniček a rukávů a sypání skořápek od oříšků do záňadří. Páni, kdo nikdy nesnil o tom, že se ocitne u Růženky Šípkovic na hradě poté, co to tam všechno lehne? To důležité ji samozřejmě napadlo taky, a dokonce dost brzy: totiž jestli ty kabelky rovnou trošku neprovětrat, když už je má jednou v ruce. Tihle lidi potřebovali prachy podstatně méně než ona, když si mohli dovolit poflakovat se na Měsíci na kolotočích. Jenže byla holt úchylně slušná. Nadávala si za to celou tu dobu. Sebrala jenom jedny korále, zase té holce u prvního stolu, co jí předtím vypila vodu; ale pak jí to nedalo, vrátila se a hodila jí je zpátky do prázdné sklenice. To se ví,

nadávala si pak ještě tuplovaně; ale co se dá dělat, když má člověk takovou pitomou povahu. Naposled obhlédla svoje dílo, vzala si bubínek a vyšla z restaurace.

Všude to bylo stejné. Nikde se nic nepohnulo. Trochu to na ni přece jen doléhalo; a jak se rozhlížela dál, smích ji definitivně přešel. *Přízračná krajina smrti*, říkala si a začala si pobrukovat melodii, která by se k takovým slovům hodila. Písničky, které skládala, byly vesměs depresivní a plné patosu. Zlehka drnkla nehty o napjatou blánu bubnu a hodila pod to trochu rytmu. Jasně, tohle to chce. Ten buben je zázrak.

Něco ji zaráželo. No ano: ta kolotočová hudba už nehraje. Zastavila se. Tíseň v ní náhle narostla nad přijatelnou mez. Bála se připustit si to další, i když to v ní hlodalo celou dobu: *co když se přece jenom ti lidi nevzbudí? Anebo: co když se nevzbudí včas?* Přece jenom, tohle není Země. Je tu spousta systémů, které někdo musí udržovat. Co když se zastavila recyklace vzduchu? A jinde zase zůstala puštěná voda? Nebo je zapnutý vařič a kolem to začalo hořet? Elektrinu evidentně neodpojili; to by tu byla tma. Nora se bezděky otrásla. Ale možná se tma ještě udělá; a do toho začne ten požár, potopa a dehermetizace.

Nervózně si namotávala vlasy na prst. Překročila několik dalších ležících lidí a přemítala, kam se vrátit. Ale jiné nutkání bylo najednou mnohem silnější než její obvyklý zlozvyk. Pustila smotané vlasy a udeřila do bubnu. Prsty samy začaly vyfukávat rytmus... naléhavě, usilovně, jako by právě na tom závisela záchrana celého toho zdejšího padlého vojska. Jenže jaký rytmus! Nora se přistihla, že si pobrukuje přesně tu veselou kolotočářskou melodii, která jí předtím tolik lezla na nervy.

Nemohla se toho zbavit. To se člověku stává každou chvíli, že mu nějaká písnička uvízne v hlavě; jenže teď bylo puzení tak silné, že se vůbec nedokázala udržet. Možná by to překonala spíš, kdyby se tolik nebála. Ale možná by se ani nesnažila. *Vždyť ta melodie nakonec vůbec není špatná.* Nora si tiše prozpěvovala a dál úporně vyfukávala břeskný, veselý rytmus, který bubnu vůbec neslušel. Pomalu vykročila. Procházela tím

zakletým parkem a rozhlížela se v naději, že někde postřehne náznak pohybu.

Vtom uviděla jeho.

Mimozemšťan stál na návrší pod pomalu rotujícím ruským kolem a díval se na ni. Jeho modravé široké uši se vlnily jako ploutve plujícího rejnoka. Pořád měl ten svůj kaftan, ale přes hrud' mu splýval ještě další kus plátna, možná přímo prostěradla. Skoro, *skoro* se jí zdálo, že se usmívá. Najednou zvedl ruku a zamával na ni.

Přestala hrát a rozběhla se k němu. Kdyby tu byl kdokoliv jiný taky na nohou, asi by do toho nebyla tak žhavá; jenže to jaksi nebyl ten případ. Měla sto chutí vrhnout se mu kolem krku – prostě proto, že tu je a že je živý. Teprve když se dostala na pár kroků od něj, zvolnila. Stál pod tím ruským kolem tak majestátně, tak velkolepě, že by si k němu nic familiérního nedovolila. Na sto procent čekala, že promluví nějak moudře, asi jako mluvívájí staří draci ve fantasy filmech. Jejda, a ještě jsou tu ty jeho oči, taky docela dračí. Na ty úplně zapomněla. Ty ji usmaží zaživa.

Okamžitě je sklopil. „Zdravím tě, Noro,“ řekl. „Právě tebe hledám.“

Zatrnulo jí. Jasně že ji hledal! Teď jí to došlo: přišel si pro svůj bubínek! Hrdlo se jí stáhlo. Najednou si byla úplně jistá, že až jí ho vezme, tak se rozbřečí.

„Vidím, že *Měsíční vyznání* nosíš stále s sebou,“ pokračoval. „To je dobře. Znamená to, že si ho vážíš. Přišel jsem ti říct, že ti ho chci věnovat. Jsi k tomu vyvolená. Je to zvláštní nástroj; to si asi uvědomuješ. Cítím, že ty ho potřebuješ mnohem víc než já.“

Tohle ji dostalo. Zírala na něj s otevřenou pusou. Páni, on *doopravdy* mluvil jako drak z fantasy filmu! Totálně úchylně! A říkal... tedy, jestli to dobře pochopila... *říkal* –

„Jsi mladá. Máš talent a hudba pro tebe hodně znamená,“ dodal slavnostně. V jeho hlase slyšela dojetí. „Je to naše poslání, hrát pro lidi, pro obecnstvo, a povznášet je hudbou. Vést davy až tam, kam by se samy neodvážily. Jediný rozdíl je v tom, že ty jsi na začátku... kdežto já na konci.“

Nora polkla. Takže je to pravda; on jí ten bubínek doopravdy nechá! Neodvažovala se vyzvídat, proč se sám cítí být tak *na konci*, protože se bála, aby si to pak náhodou nerozmyslel. Ovšem následující větou ji dorazil definitivně.

„Je to náš dar planetě Zemi.“

Tím se to vysvětlovalo všechno: ta jeho obřadná řeč, úchylné šaty a různé další drobnosti, které nebyly tak docela normální. Jasně že nemůže mluvit jako dlaždič, když je to mimozemšťan! Nora se okouzleně usmála. *A ona je ta pravá. Chlap z cizí planety si ji vážně vybral.*

Vzpomněla si na Amy. Ta jí chtěla namluvit, že odjel, aby ji o tohle připravila. Celou dobu jí lhala. Byla skrz naskrz falešná. Pokoušela se ji odvést od toho, co se před ní na chvílku otevřelo, když zaslechla ten zpěv. Amy je zaručeně z tajné služby. Vláda se vždycky pokouší zamést stopy, když najde mimozemšťany, to přece každý ví.

Přešlápla. Rozhlédla se po ztichlém lunaparku. „Když jsi z cizí planety, tak možná umíš vysvětlit, co se to tu stalo, ne? Proč všichni usnuli?“

„To s námi nemá nic společného. Na téhle základně jsou různá zařízení organického původu. Některé struktury jsou z klonovaných hub, a houby mívají spóry.“ Jeho modravé uši se vlnily. „Jedna houba ty spóry vypustila, když jsi byla přímo u ní. Dostala jsi plnou dávku z bezprostřední blízkosti, takže to na tebe zapůsobilo o hodně dřív a silněji než na ostatní – ale proto ses zase jako první probírala. Čím dřív se v organismu dosáhne určité hladiny, tím rychlejší je průběh. Spóry se potom rozptýlily ve vzduchu a po dalších pěti hodinách jejich koncentrace stoupla natolik, že to pocítili všichni. Jenže ti budou spát déle než ty... právě proto, že dávka byla menší a tělo ji musí samo dorovnat.“ Jeho uši se zvedly, jako když člověk pokrčí rameny. „Nedělej si s tím starosti. To se u nově spuštěných myceliálních systémů stává. Základna je na takové případy zařízení a na všech okruzích jsou pojistky, takže žádné nebezpečí nehrozí.“ Kožní záhyb na tváři se mu stáhl ve výrazu, který připomínal úsměv. „Jen ta vtíravá melodie mohla působit určité problémy,“ dodal. „Ale s tím bych ti dokázal pomoci...“

jestli dovolíš.“ Než Nora stihla cokoliv říct, natáhl se a položil jí ruku zezadu na zátylek.

Chtěla ucuknout, ale v tom gestu bylo tolik noblesního šarmu, že jí bylo trapné dávat najevo kdovíjakou přehnanou ustrašenost. Navíc jí evidentně nic špatného nedělal. Rozpačité se usmívala.

„Mně osobně ta hudba nesmírně vadila. Možná víš, jak to myslím –“

„Jo! Byla příšerně hnusná!“ vpadla mu Nora do řeči. „Ano. Právě taková.“ Mimoszemšťan přikývl. Pomalu stáhl ruku. „Vyžaduje to malý psychotronický zásah, když tě mám zbavit něčeho, co ti takhle během spánku vniklo do hlavy. Ale teď už tě tato nehorázná hudba přestane obtěžovat. Myslím, že obvykle máme my dva lepší vkus, Noro Janssenová. Něco tu mám... pro tebe jakožto svoji mladší kolegyni.“ Rozepnul zip na boku kaftanu. Objevila se hluboká kapsa plná papírů. *Mimoszemšťan* vytáhl několik notových sešitů, dřepł si a začal je rozkládat na zemi. Nora si sedla na paty vedle něj. A vytřeštila oči.

Bylo tam úplně všechno! Přesně to, co se pokoušela zapsat, když ho celé týdny poslouchala přes zeď přes hrnek. Jestlipak věděl, že se o něco takového snaží? Tedy... evidentně ho to napadlo. Měl pro ni dokonce obálku s nahrávkami. Jako by jí četł myšlenky!

„Jsou to naše staré náboženské zpěvy. Jazyku samozřejmě nebudeš rozumět, ale převedl jsem to foneticky do vaší abecedy, abys věděla, jak co vyslovit. Možná si říkáš, že si složíš vlastní slova. Jenže to nikdy nebude totéž. Ty slabiky se k melodii přesně hodí. Je to tradice. Jsou staré tisíce let. Lidem to bude připadat exotické a zajímavé, když to zkusíš přesně takhle.“

Nora nadšeně přikývla. „Paráda! Jasně, udělám to tak.“ Probírala se jeho zápisy a skoro předla blahem. Četla si noty a nemohla se dočkat, až si tohle všechno bude moct zazpívat.

„Můžeš to vyzkoušet hned.“ Pozoroval ji pořád s tím divným, nepozemským úsměvem. „Snažil jsem se tamtu ošklivou hudbu zastavit, a tak jsem hledal místo, odkud ji

pouštěli. Jsou tam i mikrofony, napojené na ty zdejší obrovské reptoduktory. Chtěla jsi někdy zpívat na stadionu? Naživo? Teď, dokud všichni spí, bys velice snadno mohla –“

„Super!“ Nora vyskočila a opřekot začala sbírat papíry „Páni!“ Hlava se jí točila.

Takhle vypadá absolutní štěstí.

Mimozemšťan jí ukázal cestu – přeneseně i doslova. Dovedl ji do studia. Pomohl jí odtáhnout spícího zvukaře z křesla. Nora se posadila. Viděla ho, jak stojí v otevřených dveřích do neosvětlené chodby, jak se na ni upřeně dívá, mlčky, postava v šeru, a jeho jantarové oči žhnou rudě jako dohasínající láva. Teď se ji nepokoušely přitáhnout. Nijak ji nedržely. Víc jí utkvěl ten jeho úsměv, záhyb kůže na tváři bez úst.

Nasadila si sluchátka na uši.

Když znovu vzhlédla, *mimozemšťana* už nespatriła.

Stála na vrcholku kopce, v předurčeném bodě, na konci cesty. Poznávala to tu úplně přesně: siluety lunárních strojů, zadní stěnu restaurace, prudký sráz na obou stranách. Došla na správné místo. Udělala, co tvůrci *plánu* žádali. Teď je řada na nich.

Ainei přivírala oči. Čekala, kdy se to stane a v její hlavě se vynoří další informace; jenže zatím necítila sebemenší náznak závratí, která otevření paměťové kapsle pokaždé ohlašovala. Poodešla o několik kroků a doufala, že změna polohy pomůže; nakláněla hlavu pro případ, že úhel nebyl dost přesný; jenže jak minuty utíkaly, bylo čím dál zjevnější, že je to falešná naděje.

Něco selhalo.

Ona už žádnou další zprávu nedostane.

Co udělala špatně? Unikl jí nějaký náznak, takže opomněla právě tu drobnost, na kterou je paměťová kapsle vázaná? V tom případě tu mohla zpytovat svědomí donekonečna, a stejně neměla naděje, že se toho dobere.

Jenže Ainei si začínala uvědomovat, že existuje i jiné vysvětlení, horší: tenhle malý podraz byl součástí *plánu* od

samého začátku. Pomoc nepřijde. Žádná tajná úniková cesta neexistuje. Organizátoři této mise vycházeli z *povinnosti vzájemnosti* a zahrnuli do kalkulace i předpokládané ztráty. Je na ní, aby se odsud dostala, jak umí – a teprve pokud se při tom nechá chytit a někdo se pokusí ji vyslechnout, zbývající kapsle se otevře a vymaže jí paměť úplně... nebo pro jistotu rovnou způsobí její smrt. Tak je to mnohem logičtější. Mnohem bezpečnější pro celý *plán*.

Její prsty nervózně přejížděly po opasku. Udržovaly kontakt s argenitem, ukrytým v pouzdře na boku; ale právě proto moc dobře cítily, jak málo už ho zbývá. Bude pro ni dost těžké probít se na loď... vzhledem k tomu, že nemá žádnou další zbraň.

Ovšem ještě je tady ta skvostná theta-vlnová pistole, kterou má u sebe Giles Hildebrandt.

Ainei vykročila k němu. Seděl na stráni, jak ho zanechala, ale nezdálo se, že by kdovíjak usilovně hlídal hřebenovou cestu. Ramena měl shrbená a hlavu zabořenou v dlaních. I na dálku viděla ty jeho dlouhé, hubené, mramorově bílé *gleewarinské* prsty, pročesávající neuspořádané prameny vlasů: *křečovitý pohyb, vtělení zoufalství*. Trápí se tím, co se stalo? Nebo snad dokonce pláče? Chtěla mu konejšivě položit ruku na rameno, ale mnohem dřív, než k němu došla, se najednou prudce zvedl a obrátil se k ní.

Po slzách ani stopy, ale pohled do jeho tváře ji nijak neuklidňoval. V jeho šedých očích neprobleskla sebemenší jiskřička vřelosti. Měřil si ji chladně a vyzývavě... se stejným pohrdáním jako včera, když se potkali v klenotnictví. Co se tu odehrálo? K čemu dospěl, zatímco tu zápolil s výčitkami svědomí? Bohužel, tohle si dokázala spočítat i bez telepatie. Pomyšlení, že zabil přítele, je pro něj nesnesitelné. Bezděky hledá, komu jinému by to mohl dávat za vinu. A začne to vyčítat jí.

„Gilesi,“ promluvila tiše, než stihl cokoliv říct. „Tohle nemůžeš posuzovat jako normální situaci. Jsme ve válce –“

„Tak ve válce! Aha, jasně. Už jsem se skoro bál, že jsou ztráty moc veliké, ale tímhle se všechno krásně vysvětluje.“

Z jeho tichého smíchu ji zamrazilo. „A co jinak? Nálada dobrá? Už jsi to tu všechno zařídila, takže můžeme jít?“

„Ano.“ Jeho výsměšný tón ji děsil. Skoro v ní vyvolával dojem, že Giles Hildebrandt není tak docela při smyslech; že jeho mozek neunesl tíhu viny a snaží se uniknout tomu šílenstvím. Jenže vtom postřehla ostrou, syrovou, ničím netlumenou bolest v jeho očích: naprosto jasné uvědomění, které nedokáže zředit žádná iluze a změkčit žádná milosrdná lež. Až jí zatrnulo; tak intenzivní to bylo.

Zaváhala. „Gilesi... vím, že ses do téhle situace dostal jen kvůli mně. Nechci tě do toho zatahovat ještě víc. Jestli chceš, vezmu si amplifikátor k sobě.“

„Tak ty bys chtěla můj amplifikátor?!“ skočil jí do řeči. „Ty jsi ale netrpělivá!“ Pořád se usmíval, a jí se z toho zmocňovala čím dál větší tíseň. Rozepnul tašku, vytáhl zbraň a pomalu a s rozmyslem začal kontrolovat nastavení. „Snad bys mohla těch pár minut počkat, ne? Místo abys na mě zkoušela tyhle triky. Vždyť bych ještě mohl pojmout podezření! Měla bys mnohem jednodušší prostě ho sebrat, až budu po smrti.“

V tu chvíli jí došlo, že ta změna je mnohem zásadnější: že on už není tentýž muž, který kvůli ní zabíjel, a že najednou ani trochu nestojí na její straně. Neměla ponětí, proč a z čeho ji začal podezřívat, ale zato jí bylo úplně jasné, co udělá vzápětí. „Gilesi! To je omyl!“ vykřikla. „Já přece –“

Jeho prst dolehl na spoušť. „Mlč! Ruce od toho argenitu! A nahoru!“

Zajíkla se. Dívala do trychtýřovitého ústí theta-vlnové pistole. Ne, on *neví*, že energii z krystalu by dokázala vytáhnout stejně, když ho má takhle těsně na těle... *neví*, že před glewarinským útokem ani s pistolí v ruce vůbec není v bezpečí; a neuvěří tomu a bude to pokládat za obyčejné blufování, když se mu to zrovna ona a za téhle situace pokusí vysvětlit. Zařála zuby. Pomalu zvedala dlaně.

„Tak. Opovaž se pohnout,“ varoval ji Giles Hildebrandt stroze. „Jestli na mě zaútočíš, Ainei, zabiju tě. Víš moc dobře, že to dokážu.“

„Co po mně chceš?“

„Protilátky. Pro sebe musíš nějaké mít. Jinak by tě to zasáhlo taky.“

„Nechápu –“

„*Opovaž se!*“ V očích se mu zablesklo čirou zuřivostí. „Teď ses dostala sem! Spustila jsi to i tady! Tohle je poslední sektor, je to úplně evidentní – *a ty mas tu drzost mi lhát?!*“

„Nevím, o čem mluvíš!“

„To je *nehoráznost!*“ vybuchl. „Proč jste to udělali?! Abyste se zavděčili Össeanům? Je to náboženská záležitost? *Obět?!*“ Výhrůžně máchl pistolí a postoupil o krok. „Mluv!“

„Já nic neudělala! Nemám ti co říct!“ Cítila jeho napětí, jeho stěží ovládaný vztek. Prst na spoušti se mu chvěl. Neměla ponětí, co ho to najednou popadlo, že ji takhle obviňuje, ale chápala až moc dobře, jak málo ho dělí od toho, aby vystřelil znovu, a jak málo ji dělí od smrti.

Nadechla se. Spojení s argenitem cítila jako pulzující tepnu, která do jejího těla přivádí záchvěvy síly. Vtáhla do sebe energii. *Nepatrný pohyb jejích prstů* – a vrhla ji proti němu.

Prudká vlna ho zasáhla. *Úder do hrudi.* Absolutně to nečekal. Odhodilo ho to dozadu na samou hranu útesu. Instinktivně máchl rukama, jak se snažil udržet rovnováhu. Nasměrovala sílu na jeho pravici; další vlna, ještě než stihl pořádně sevřít pažbu. Amplifikátor mu vyletěl z ruky. Záblesk kovu; a Willova zbraň, její velká naděje, se mihla vzduchem. *Několik vteřin ticha. Ostrý náraz, kámen a kov, tam dole ve skalách.*

Oba na okamžik strnuli, když jim došlo, co se stalo. Ale Giles Hildebrandt se rychle zase vzpamatoval. Vyškrabal se na nohy. Vrhla se na ni.

Zhoupla se v bleskovém úkroku stranou. Využila sílu toho slepého útoku proti němu; jak ji mýjel, podrazila mu nohy a zkroutila mu ruku za záda. Teď už rovnováhu neudržel. Sletěl na skalnatou zem. Ainei dopadla na něj. Její kolena mu drtila páteř a tiskla ho k zemi. Zuřivě se zmítal a snažil se ji setřást. Přitáhla mu ruku ještě víc a sklonila se k jeho tváři. „Ty idiote!“ zavrčela. „O co se to snažíš? Co po mně zatraceně chceš?“

Prudce oddechoval. Tvář měl zkřivenou bolestí. „Proč jste to udělali? Chceš nás všechny zabít!“ vyrazil ze sebe.

„To není pravda!“

„Viděl jsem ty záběry! Tady, ve Willově netlogu! K čemu vám to bylo, proboha?! Dali jste sem jed?!“

Zarazila se. Nepatrně povolila sevření. „Co mi to vykládáš, Gilesi? Nechápu –“

Okamžitě využil té chvilky nepozornosti. Jeho tělo se vzepjalo. Snažil se ji ze sebe setřást, a skutečně ji zaskočil. Koleno jí sklouzlo z jeho zad.

Zápolili spolu. Ostré úlomky čediče jim rozdíraly oblečení i kůži. Snažil se strhnout ji pod sebe. Cítila, jak se pod košilí jeho hubené tělo napíná a svíjí. Nikdy by od něj nečekala tolik zuřivého úsilí, tolik úpornosti. „Gilesi, tohle je absurdní!“ vyrazila ze sebe. „Za chvíli tu budou lidi z ochranky! Nebo Ossean! My dva jsme měli držet spolu –“

Udeřil ji. V ruce měl kámen. Až se jí zatmělo před očima; ne, nebyla to tak silná rána, aby ji omráčila, ale roztrhla jí kůži na hlavě. Ainei cítila, jak jí vlasy vlnou krví.

Zachvěla se zuřivostí. Zatraceně, co ji to vůbec napadlo, že se ho pořád pokoušela šetřit? Švihla rukou a setřásla ho ze sebe. Osvobodila si paže a udeřila dřív, než ho vůbec napadlo se krýt. Rychlá rána na krk, rovnou za ucho. Další na solar. Slepě tloukl kolem sebe a snažil se ji zasáhnout pěstmi, ale než se mu to jedinkrát podařilo, zasypala ho rychlou sérií přesně mířených úderů. Nesnažila se zasáhnout ho vážně; jen dostatečně citelně, aby ho to dokázalo odradit. Lapal po dechu a chránil si hlavu. Snažil se odsunout z jejího dosahu a vyškrabat se na nohy. Počítala, že sotva ho nechá vydechnout, hned se na ni zase vrhne; jenže jak před ní couval a chtěl se odkutálet dozadu, najednou jeho nohy zmizely. Ruce se vymrštily a křečovitě zatápaly po nějaké opoře, ale místo aby se prsty zachytily pevné skály, sevřely jen volně ležící kamení. Giles Hildebrandt vykřikl. Přepadl přes okraj útesu. Zmizel.

Nepřemýšlela. Její ruka, napřažená k další ráně, jen nepatrně změnila svou dráhu. Prsty se napřímily a přesměrovaly energii. Ainei do sebe vtáhla sílu argenitu,

všechnu, na kterou v té chvíli dosáhla; a jak její ruka švihla vzduchem, vrhla ji tam dolů. Úder pročísl skálu. Zakousl se do masy čediče, starého jako sám Měsíc. Síť energie se napjala. A zachytila padající tělo.

Ainei se svíjela úsilím. Obludná tíha jí křivila prsty... její gleewarinské prsty, o které se odjakživa tolik bála. Giles Hildebrandt byl na ni až příliš těžký. Bylo to zatraceně riskantní, snažit se ho zvednout. Pokud ho teď neudrží, možná jí to utrhne ruce v zápěstí... nebo dokonce v loktech nebo v ramenou. Ale nemohla ho nechat spadnout, nemohla. Cítila ho, jak visí v půli toho srázu, dokonale bezmocný, v neviditelných sítích mezi hvězdným nebem a smrtí, ochromený hrůzou. Nadechla se. Pomalu, po milimetrech, ho začala přitahovat k sobě.

Prsty se jí křečovitě chvěly. Vnímala provazce energie, tavící vazby okolní hmoty. Skála pod jejíma nohama byla rozrušená úderem. Ainei cítila její záchvěvy... pomalu se šířící vlasové praskliny uvnitř monolitické stěny. Pot jí stékal po zádech. V ústech měla pachůť krve. Vytahovala z krystalu další a další energii; žhnul jí na boku a sálal jako oharek v proudu vzduchu... a přitom z něj mizela vrstva za vrstvou. Ta energie za chvíli dojde.

Pak už Gilese neudrží. Síť se přerve. Jeho tělo se zřítí dolů. A ona doopravdy přijde o prsty.

Měla by ho nechat spadnout. Zachránit radši argenit a svoje ruce. U Ho'krina, byl to on, kdo způsobil Ewenovu smrt; a teď už ji zase dostal do neštěstí! Theta-vlnová pistole je pryč – jeho vinou! Až se kvůli němu ještě taky vyzáří poslední zbytky argenitu, jaká obrana jí zůstane proti Össeanovi? Bylo to hraně, pořád... jako když kostka padá a otáčí se ve vzduchu a naráží na stůl a víří na ohlazeném dřevě... tam na Molgheri v jejich domě, kde na to někteří taky čekali bez dechu. Ainei v sobě slyšela ten zvuk, synonymum osudu, a v horkém bezčasu to převracela v hlavě... pád, *pád*... celou tu široce se větící možnost, že Gilese teď pustí a zbaví se ho a zachrání se a doběhne do portu a dostane se na Zem a na Gerdu a do bezpečí a jako zvláštní bonus k tomu všemu nikdy, *nikdy*

nebude mít noční můry o jeho roztržštěných kostech a zkrvavených vlasech a gleewarinských prstech, zachycených na skalách.

Jenže v hloubi duše už věděla, že to nedokáže. Právě teď jí došlo s plnou silou, jak moc jí na něm záleží. Jemu nikdy nebude schopná ublížit.

Vzchopila se. Pomáhala si dlouhými, hlubokými nádechy; přelévala tenčící se energii argenitu skrz vlastní třesoucí se prsty až k němu. Poslední vzepětí její vůle... a přetáhla ho přes okraj skály. Ležel nehybně a prudce oddechoval. Viděla, jak se jeho tělo křečovitě třese.

Pomalů a opatrně začala uvolňovat síť. Jenže vtom ucítila naprosto zřetelně, jak skála pod jejich nohama puká. Jak argenitové pole náhle zmizelo, změnilo se napětí v mase horniny a pavučina prasklin se rozběhla až dolů ke dnu rokle. Ainei zatrnulo.

„Lež. U Ho'krina... Gilesi, nehýbej se!“ zašeptala ochraptěle. „Ta skála je rozrušená až dolů. Jak jsem tě tahala nahoru, to pnutí ji roztrhlo. Stačí málo, a celá tahle římsa spadne.“

Díval se na ni. Zachvění víc; jinak nepohnul ani malíčkem. Neptestoval. Nepokoušel se na ni útočit. Nepokoušel se v panice utéct. Strach nedával najevo. Jen tvář měl přízračně bledou; viděla v ní ještě dozvuky šoku z toho strašlivého pádu.

„Teď tě zkusím zvednout,“ pokračovala. „Přetáhnu tě sem k sobě. Snaž se tomu pomoci. Představuj si *pohyb*. Představuj si *lehkost* –“ Za řeči otevřela pouzdro na opasku. Argenit byl už tak slabý, že ho přes vrstvu kůže a šatů skoro necítila. Nahmatala ho až úplně na dně. Byl tenký jako šupinka slídy. „Připrav se. *Ted'*.“

Pohyb prstů; a další poryv síly Gilese nadzdvihl. Giles máchl pažemi a přehoupl se přes ty dva metry k ní, jako když se létající ryba smýkne nad hladinou. Slyšeli zaprašštění, jak se skála odloučila ještě víc. Na povrchu byla vidět prasklina, široká několik centimetrů... ale on už byl v bezpečí za ní, teď už ano, děj se co děj. Ainei vydechla úlevou. Vrhla se na kolena k němu. Jeho paže ji prudce ovinuly; cítila ještě, jak se chvějí.

Horečnatě ho k sobě tiskla. U Ho'krina! Sama byla taky pěkně otřesená. Zabořila tvář do jeho vlasů. Poslední šupinka argenitu jí zrovna v té chvíli roztávala na prstech.

„Ainei.“ Gilesovy rty se divoce, lačně přisály k jejím. Bylo to tak prudké, že na sebe narazily jejich zuby; přival citů, bouře a průtrž mračen, okamžik bez kontextu. Líbali se hladově, jako by to nikdy nemělo přestat. Ainei přivírala oči. Vsávala do sebe jeho vůni.

V dalším okamžiku jí jeho dlaně sevřely ramena. A odtrhly ji od sebe. Giles Hildebrandt se od ní odtáhl. V jeho očích viděla čirou agónii; ale to mu nijak neubralo na odhodlání. Zatínal zuby. A couval.

„Ne! Jestli si myslíš, že se *tímhle* něco změní, tak se tedy zatraceně pleteš!“ řekl. Hlas se mu zachvěl, přece jenom; a zřejmě se v duchu sám sobě vysmíval za takovou ukázkovou bláhovost, protože rty se mu zkřivily jízlivostí. „Na Willově netlogu je všechno vidět. Jsou tam záběry z ostatních sektorů. Vy se pokoušíte tuhle základnu zničit. *Chci – vědět – proč!*“

„Z čeho mě to pořád podezříváš?“ vybuchla. Ale v téže chvíli už ji zasáhla vlna pochybností a pěkně podemlela tu zdánlivě neochvějnou uraženou nevinnost. U Ho'krina... copak ona mohla s klidným svědomím prohlašovat, že žádný záměr *nemá* a o cosi se *naprosto jistě nesnaží*? Zrovna ona, která pořád ještě neví, proč ji sem vlastně poslali a co přesně mělo být jejím úkolem? Teď si připustila, že Giles Hildebrandt snadno může mít pravdu... ať už ji obviňuje z čehokoliv. A zřejmě to na ní bylo i vidět, protože on se hořce zasmál.

„Výborně,“ zamumlal. „Tak jsme si to pěkně vyjasnili. Snad se teď se mnou konečně přestaneš hádat!“ Potrásl hlavou. „*Proboha. Proboha, Ainei. Můžeš mi to nějak vysvětlit?!*“

„Gilesi –“ Kousla se do rtu. Dívali se na sebe; tíživé ticho mezi nimi narůstalo... chvělo se jeho nadějí a houstlo zklamáním, jak čekal na její doznání... které udělat nemohla, protože pořád nevěděla nic. Byl by jí asi odpustil leccos, kdyby promluvila; jenže ona mlčela a probírala se v duchu zásobou neurčitých výmluv a správná chvíle náhle minula. Ano, teď ho doopravdy zklamala. Viděla, jak se jeho odhodlání láme... jak

všechna ledová nesmlouvavost v jeho očích povoluje a taví se na pouhý smutek, hluboký a nepohnutý. Giles Hildebrandt jí zmizel v tom žalu, jako by se vnořil pod hladinu. Byl jí náhle nekonečně vzdálený.

Najednou věděla, že on už se jí nepokusí vyhrožovat. Nebude ji dál vyslýchat ani se s ní rvát. Není schopen ublížit jí o nic víc než ona jemu; a právě si to taky uvědomil a přiznal si, že jeho zásoby nečitelnosti mají svoje dno. A přesto je to konec. Dohasíná všechno lepší, co mezi nimi dvěma mohlo být... protože mezi nimi dvěma je právě jenom mlčení a smrt.

„Dobře. Nech si to pro sebe,“ promluvil ochraptěle. „Stačí mi jedna vražda za den. Nebudu předstírat, že zvládnu víc.“

„Není... není to tak, jak si myslíš,“ vypravila ze sebe. Hlas se jí zadrhával, jak se ještě horečnatě pokoušela překlenout tu zvětšující se propast. „Ano, pracuju pro gerdánskou stranu... tedy, pravděpodobně... ale sama si to taky jenom domýšlím. O tom skutečném plánu nic nevím. Dostávám informace v paměťových kapslích –“

Neposlouchal ji. Jako by ho něco zaujalo jinde; upřeně se díval přes její rameno směrem k hřebenové cestě. Rozhodl se, že ji bude okázale ignorovat?

Dává jí takhle najevo, že už ji opravdu nehodlá poslouchat?

Jenže tvář se mu náhle zkřivila. Rychle se začal zvedat na nohy. Jeho ruce sebou škubly; instinktivně zatápaly kolem sebe, jako by hledaly... zbraň?! *Na co se to dívá?!* Ainei se prudce obrátila.

Zasáhl ji poryv strachu. Při tom pohledu se v ní šířila ledová, ochromující hrůza. *Össean.*

Je tady. Je dvacet metrů daleko. Pomalu kráčí k nim.

Dostal se sem po hřebenové cestě. Přijel skútre s nápisem *Lunapark Luna – bezpečnostní služba* a zaparkoval ho za restaurací. Ten skútr mohl získat jen od lidí ze Spencerovy ochranky. Buď je s nimi zadobře, nebo je zhypnotizoval, nebo je zabil. Ani jedna z těch možností se Ainei nezdála zrovna povzbudivá.

Vstala a obrátila se k němu. Srdce jí divoce bušilo. Věděla celou dobu, že se s Össeanem střetne; počítala s tím

a připravovala se na to; jenže teď to bylo doopravdy tady, bezprostřední a neodvratné. Hrůzou se jí zatmívalo před očima.

Bílé kaftany a dunění bubnu. Starý lodní Össein, chrámová řeč. Molgheri. Bylo to zpátky: obruč strachu, která je všechny svírá... která z nich dělá bezmocné svědky a účastníky zla. Ne, ona *na stole* nikdy neležela; ale teď najednou se cítila, jako by drüeinový pás svíral i její hrud'. Prsty měla tak těžké, jako by se nalily rtutí. Byly ztuhlé a zchromlé, neschopné pohybu. Věděla, že by si je měla protřepat a rychle se připravit k boji, protože právě prsty ovládají energetická pole... jenže dokázala myslet jen na ocelový břit dláta, přiložený těsně pod kloubem... znovu a znovu se vracet do strašlivé vteřiny, která předchází agónii... tonout v ledovém strachu. *Copak se může odvážít klást odpor Össeanovi? ÖSSEANOVI?!*

A obzvlášť teď, když nemá argenit!

Zařala zuby. Silou vůle se vzchopila. Ne, nesměla dopustit, aby ji strach takhle ovládl. Připomněla si i to další: všechna léta, kdy snila o pomstě... všechna rozhodnutí, která kvůli tomu udělala. Po dvaceti letech na Molgheri, když jejímu otci uřáli poslední prst, jí dovolili odjet. A ona přijala. Opustila ho; nechala ho tam bezmocného v ledové pustině. Ne proto, aby zachránila sebe... ne proto, aby o tom na Gerdě mluvila a dávala rozhovory a publikovala své paměti a dál šířila strach, jak si Össeané zřejmě představovali.

Udělala to, aby se mohla pomstít.

Ctihodný se na ni díval. „Takže paměťové kapsle!“ promluvil. „Tohle přiznáváš! Ano. Teď tomu konečně rozumím.“ Uši se mu zavlnily v gestu nekonečného pohrdání. „Já už vím, kdo jsi, Ainei Aniemi. *Dcera zrádce. Tajná gleewari.* Užívej si svých prstů, dokud můžeš. Až se vrátíš na Molgheri, nebudeš je mít dlouho.“ Jeho oči se rozevřely. Oranžová se přelila přes celou šíři bělma. Ainei zalapala po dechu. Trëighrù se do ní zařalo jako žhavé kleště.

Vzdorovala tomu. Kolikrát už tohle zažila? *Dá se to zlomit. Je to jen otázka vůle.* Vtáhla do sebe vzduch. Tohle byl správný okamžik na gleewarinský úder – teď, na začátku trëighrù, kdy

to sloňák nečeká. Složila prsty, sbírala v sobě energii a soustředění –

Pozdě.

Zlatohnědý bič zasvištěl vzduchem, blyštivé laso: prudce se napřimující pás kovu, který měl *ctihodný* v rukávu svého kaftanu. Pás se jí omotal kolem nohou. Setrvačností švihl kolem celého jejího těla. V druhé smyčce vystoupal k jejímu pasu. Potřetí dokola, a bleskově jí stáhl lokty k tělu. Volné konce pásu přilehly k sobě, spojily se a stáhly. Ainei najednou nemohla dýchat. Cítila, jak se jí ledová obruč zarývá do masa.

Kdepak, tohle nebyl žádný gleewarinský útok. On na ni jednoduše hodil drüeinová pouta.

Najednou věděla, jak se cítil její otec, když ho tytéž pásy držely na stole. Šířil se z nich ochromující, paralyzující chlad. Vysávaly z ní sílu. Drüein je látka, používaná k psychotronickému odstínění. Jakákoliv jiná pouta dokážou gleewarini zlomit – stejným telekinetickým trikem, jakým dokážou otevřít jednoduché zámky nebo rozrušit hmotu. Ale s drüeinem nic nesvedou.

Chlad začínal být nesnesitelný. Mrazil ji až v kostech a nutil ji bezděky napínat svaly. Vzpomněla si, jak se její otec pokaždé vzpíral... jak se iracionálně pokoušel přervat pouta a sváděl ten dlouhý a marný boj, i když samozřejmě věděl, že je to zbytečné. Drüeinové pruhy mu pokaždé protrhly šaty i kůži. Ainei zatínala zuby. Ošívala se. Ještě se snažila tomu nutkání ubránit, ještě ano... ale už věděla, že za pár minut se tu bude svíjet přesně tak, jako to vždycky dělával on.

„Ainei Aniemi. Ve jménu Akkütlixé,“ dolehl k ní zvučný Össeanův hlas. „Jsi obviněna z kontaminace této základny a ze zneuctění nejvyšší svátosti Církve; a dále z tajemí a zneužívání vlastních gleewarinských schopností. Dopustila ses zločinu podle össenského církevního práva. Budeš souzena shromážděním kněží.“ *Ctihodný* domluvil a odtrhl od ní oči.

Jak se trëighrù převalo, nohy se jí podlomily. Dopadla na kolena, ale nedokázala se udržet vzpřímeně; pásy ji strhly dolů, až se ramenem udeřila o skalnatou zem. *O čem to ctihodný mluvil? Ted’* tomu dooptavdy uvěřila; uvěřila, že se

v *Lunaparku Luna* něco strašlivého stalo, i když pořád ještě žádné podrobnosti neznala. A co víc – uvědomila si, že právě ztratila všechnu naději. Össean ji vyklouznout nenechá. *Ctihodní* už o ní vědí. I kdyby odsud dokázala utéct – zbavit se drüeinu, oklamat Pozemšťany, dostat se do lodi – oni si ji najdou kdekoliv. Byla oficiálně obviněna. Při pomyslení na církevní soud ji zalil ledový pot.

Vyhnanství a uťaté prsty je ještě to nejmenší.

Össean už jí nevěnoval pozornost. Odvrátil se, ale dál slyšela jeho vyrovnaný, lehce pobavený hlas. „Postaral jsem se, aby Pozemšťané v ústředí zapomněli, Gilesi Hildebrandte. Tvé jméno nikdo nebude spojovat s vraždou. Církev Akkütlixova potřebuje lidi jako jsi ty... *obzvlášť na Zemi*. Možná jsme té planetě zatím věnovali málo pozornosti. Je štěstí, že nás jiní upozornili.“

Giles vrhl rychlý pohled Aineiným směrem, ale jeho výraz byl naprosto nerozluštitelný. „K čemu mě potřebujete?“

„Jen k tomu, co ty sám beztak toužíš vykonat. Celý život se věnuješ studiu cizích kultur. Zprostředkováváš Pozemšťanům informace o našich světech.“

Můžeš to být ptávej ty, kdo se ujme překladu posvátných össenských knih a předá svým druhům *Pravé učení Akkütlixovo*. Jsi k tomu povoláný. Dokážeš se povznést nad podružnosti a malicherné bezprostřední zájmy, protože chápeš, co je to *válka idejí*.“

Ainei slyšela, jak se Giles uchechtl. „Ano. Chápu, co je to *válka idejí*,“ utrousil. „Jak by řekl Will Spencer: *špatný překlad z gerdánštiny*.“ Pomalu vykročil podél hrany útesu. „Ještě je tu druhá možnost, *ctihodný*. A přiznám se, že k ní se zatím přikláním. Dám výpověď na univerzitě a začnu obchodovat s akciemi.“

Össean byl dokonale konsternovaný. Ainei viděla, jak se na jeho sedavé tváři objevil výraz naprostého šoku. U Ho'krina, Giles se mu vysmívá! Nebo se ho snad pokouší urazit? Co tímhle sleduje?!

Kněž si ale rozhodně nepřipustil, že by to mohl být záměr. Vykročil za ním. „Ach ne. Tohle jistě není tvé pravé

presvědčení, *ctihodný* Gileäsi, a brzy nahlédneš, že je mylné,“ promluvil vlídně. „Právě William Spencer byl dobrým příkladem toho, že svět hmoty je vždy podřízen světu idejí. On měl v rukou všechny prostředky. Chybělo mu jen *uvědomění*.“ Zastavil se na okraji skály a zvedl prst. „*Kdyby* byl včera v noci nahlédl věci v širších souvislostech, *kdyby* poslechl tvé rady, měl šanci překazit celý gerdánský plán! Jenže on riskoval a nepřipustil si ani na okamžik možnost neúspěchu. Nikdy se nesmířil s tím, že by měl něco obětovat... a tak musel nakonec obětovat všechno.“ Kněz Akkütlixův pokýval hlavou s nekonečným porozuměním. Upíral oči do dálky. „Neuváženě se rozhodl k zabíjení. Pomsta je nejvíc iracionální ze všeho.“

Další Gilesův bleskový pohled jejím směrem... nenápadný, za Össeanovými zády. A jeho smích. „Svatá pravda, *ctihodný*. Je mnohem lepší, když se člověk k zabíjení rozhodne uváženě.“

Ano, teď to Ainei viděla: kde Össean stojí. *Kam ho Giles Hildebrandt vylákal*. Nadechla se. *Ostrý poryv síly*. Tohle dokázala i bez prstů. Stačilo jen málo. Skála byla rozrušená hluboko pod povrch.

„Jednou pochopíš, jak málo záleží na životech jednotlivců... v proudu *Intence* a *Směřování*“ promluvil Össenský kněz tiše. „Ve jménu Akkütlix. Dnešním dnem jsme získali Zemi.“

Zvuk pukající skály je ohlušil. Mohutný blok čediče se vylomil a zřítíl do údolí, následovaný lavinou kamení. *Vteřina hrůzy, ozvuky pádu, zvířený prach*; a on byl náhle pryč.

Ainei odvrátila hlavu. Ještě měla jeho tvář před očima... tvář bezejmenného össenského kněze, svého dávného protivníka, vtělení všech křivd a dětské nenávisti... ještě cítila na patře pachutí hrůzy... ale vtom už k ní dolehla jeho smrt, záblesk ohně v protonaci; a věděla, že bílá už není jen bílá a jeho kaftan už není bez poskrvnky a že látku i kamení tam dole potřísnila tmavá, skoro až fialová Össenská krev. *Ve jménu Akkütlix*. Co víc si mohl přát? Všichni věřící Össeané touží po takovém velkolepém, mučednickém konci. Na rozdíl od nich ona sama cítila jen úlevu, že už je to za ní; jakkoliv.

Až na to, že k úlevě se mísila neurčitá příchuť obav.

Dnešním dnem jsme získali Zemi. U Ho'krina, co tím chtěl říct?!

Giles Hildebrandt došel k ní. Sklonil se a prohlížel si její pouta. „V tom skútru bude nářadí. Zkusím na to vzít kleště.“

„Gilesi.“

Ted' se na ni podíval. V jeho očích už neviděla ani vášeň, ani odsudek, ani lítost; jen ochromující únavu.

„Bála jsem se, že uděláš nějakou hloupost. Mluvil jsi s ním tak neuctivě.“

„Vždycky jsem trochu jízlivý, když se setkám s fanatismem.“ Jeho rty se zkřivily trpkostí. „Nepříjemné na tom je, že ve skutečnosti měl v něčem pravdu, Ainei. Tohle doopravdy je konflikt idejí. Udělali jsme z něj nepřítele. Porazili jsme ho. Ale nemůžu se zbavit dojmu, že nám něco zásadního uniká. Že se tím vůbec nic nevyřešilo.“ Zaváhal. „A možná, dokonce... že *on se vším tímhle počítal.*“

„Smrtí nikdo nezvítězí. Jen se vzdá možnosti do čehokoliv mluvit,“ podotkla. „Interpretace už bude na nás.“

Giles zavrtěl hlavou. „Tohle stejně nebudeme mít pod kontrolou, Ainei. Samozřejmě sem přijdou lidi a budou se snažit zjistit, co se tu stalo. Nemůžeš je zhypnotizovat všechny. Je v našem zájmu, aby nikdo neznal podrobnosti – a to je přesně ono, ta dvojsečná zbraň. Řekněme, že se ti podaří odstranit záznamy z kamer. Že zařídiš, aby nikdo nedohledal skutečný sled dnešních událostí. Jenže přesně v té chvíli si kdekdo začne něco domýšlet. Dodatečně se vynoří různé verze. Objeví se teorie o velkém spiknutí. *Hrdinný Össean se do poslední chvíle snaží zabránit Gerdáncům v jejich plánu. Položí život, ale všechno je marné. Zvítězilo zlo.*“ Uchechl se. „Tím, že jsme se ho zbavili, jsme dali Össeanům takový morální kredit, že z toho budou dostávat dividendy ještě padesát let.“

„Ty jsi paranoidní.“

Giles se hořce zasmál. „Jo,“ zamumlal. „Přesně to mi vždycky říkal Will.“ Jak klečel vedle ní, najednou se ztěžka opřel o ruce. Viděla, jak mu hlava padá.

„Gilesi...?“

Chtěl se na ni podívat, ale nedokázal zaostřit oči. Jeho zorničky náhle zmizely pod horními víčky. Tělo ochablo a ztěžka se zhroutilo na zem vedle ní. „Gilesi!“ zaječela.

Srdce jí bušilo až v krku. *U Ho'krina, co se to stalo?! S hrůzou si připomněla všechno, co tu zaznělo o jedu... o protilátkách... o zneužití Össenské svátosti.*

V hlavě jí hučelo. Zmocňovala se jí závrať. Myslela si, že je to jenom šok, jenže vtom ji to neodvratně strhlo: další vpád do její paměti.

– 004 –

– MISE SPLNĚNA –

ARGENITOVÝM POLEM PROVEDENA AKTIVACE LATENTNÍCH SPÓR RÄWĚ, PŘÍTOMNÝCH V KLIMATIZAČNÍCH JEDNOTKÁCH SEKTORŮ. NA VZORKU NÁVŠTĚVNÍKŮ LUNAPARKU LUNA PROBÍHÁ TESTOVÁNÍ POZEMSKÉ RASY Z HLEDISKA GLEEWARINSKÝCH SCHOPNOSTÍ.

Ainei se rozšířily oči. Byl to právě pohled na Gilesovo nehybné tělo, co spustilo poslední kapsli. A teď to taky s jistotou poznávala: katatonickou strnulost, do jaké se propadají lidé při prvním kontaktu s Össenskou Drogou Osvícení. Sama tohle dávno měla za sebou. Pila RÄWĚ při každé návštěvě Öseanů na Molgheri, takže už jí mdloby nehrozily. Ale věděla, co tahle věc dokáže. U Ho'krina; věděla to úplně přesně.

Její pohled zalétl k návrší, kde předtím stála... k tomu pečlivě zaměřenému bodu, který podle instrukce měla najít. Za skalami s výstavkou lunárních sond se skrývalo žebrovní klimatizace, stejně jako na všech předchozích místech, která navštívila. Vypustit spóry do vzduchu bylo mnohem efektivnější než dávat Pozemšťanům RÄWĚ po skleničkách. V myceliálních strukturách základny musely být přítomny od samého počátku – neutrální, nedetekovatelné, připravené k aktivaci v libovolnou chvíli. Tvůrci *plánu* s tím nespěchali. Počkali půl roku, až se podnik rozjede, ostražitost pozemské ochranky poleví a základna bude plná pokusných subjektů.

AINEI ANIEMI. VYUŽIJ ZVÝŠENÉ SUGESTIBILITY OSOB POD VLIVEM RÄWĚ, K TOMU, ABYS OD SEBE A GERDÁNSKÉ STRANY ODVRÁTILA PŘÍPADNÉ PODEZŘENÍ BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBY A ZAJISTILA SI BEZPROBLÉMOVÝ ODLET NA ZEMI. V NÁSLEDUJÍCÍCH LETECH POČÍTÁME S TVOU ÚČASTÍ PŘI VYHODNOCENÍ POKUSU A ZÍSKÁVÁNÍ NOVÉ PROBUZENÝCH POZEMSKÝCH GLEEWARINŮ JAKO SPOJENCŮ PROTI ÖSSE. BUDEŠ KONTAKTOVÁNA.

Ainei zatínala zuby. Teď jí to dávalo smysl. Teď si to vybavovala celé: jak se na tuhle cestu připravovala... jak trénovala chůzi na podpatcích a zkoušela si šaty a učila se nazpaměť katalog šperků a při tom všem přemítala o vzorku čtyřiceti tisíc náhodně vybraných lidí ze Země, kteří nedobrovolně dostanou dávku RÄWĚ. Jak zápolila s pochybnostmi, přebíjenými pořád jedním a týmž argumentem: *uškodí to Össeanům*. Tohle jí hnalo. Prognóza gerdánských psychologů, podle které jsou latentní psychotronické schopnosti na Zemi přítomny v mnohem větší míře než na Gerdě nebo Össe. Vidina, že gleewarinů bude *tolik*, že už nikdy nikdo nenajde tu drzost uřezat jim prsty.

Zachvěla se. Össeanův skútr s logem bezpečnostní služby stál dole u restaurace, ale dobře věděla, že obyčejné kleště na drüein nestačí. Pouta se jí zakousla do kůže a mrazila jako korále z ledu; bylo to k nesnesení, i když jen klidně ležela. Kolik hodin jí může trvat, než se doplazí někam, kde by měli laserový nůž? Gerdánský plán byl vymyšlený skvěle – až na tu drobnost: ona se do ústředí nikdy nedostane včas. S drüeinovými pouty na nohou tam nedokáže jen tak dojít a systematicky ‚odvracet od sebe a gerdánské strany případné podezření bezpečnostní služby‘, jak se po ní žádá.

Kromě toho... oné ‚zvýšené sugestibility osob pod vlivem RÄWĚ‘ dávno využil Össean.

Co dalšího ještě stihl zařídit?

Náhle to uslyšela.

Přišlo to nenápadně... jen záchvěv zvuku na hranici slyšitelnosti; a do toho poruchy a šum, jako když se

v myceliálním vlákně teprve navazuje spojení; jenže během další desítky vteřin se přenos ustálil a zvuk získal dokonalou ostrost. Zaryl se jí do uší... přejel po páteři jako jedovatý spár. Nebylo před ním úniku.

Naléhavý, podmanivý tep bubnu. Drásavě krásný, pronikavý ženský hlas. Ainei prudce zvedla hlavu. Össenský zpěv...?!

Zatrnulo jí. Zнала ty verše: první strofu evokace v lodním össeinu... jednu z nejsilnějších Össenských náboženských písní. A znala i ten hlas: *hlas Nory Janssenové, té naivní, hloupé, dokonale bezvýznamné holky, která jí ani nestála za pozornost... kterou prostě odložila cestou –*

Jenže Nora měla v rukou *Měsíční vyznání*, které jí *ctihodný* naprosto záměrně daroval.

V tu chvíli si Ainei uvědomila, co se stalo, co jí uniklo, co to znamená... jaké bylo skutečné Össeoovo protiopatření a jak málo s tím teď ještě zmůže... teď, když se kapky össenského jedu spojí s räwě ve všech myslích čtyřiceti tisíc Pozemšťanů. Válka idejí.

Vesmírný kruh dokonalého Bytí. Akkütlix Všemocný k vám obrací svou tvář. Nastává okamžik probuzení! zpívala Nora Janssenová lodním Össeinem. *Je konec světa, jak jste ho znali.*

Doslov autorky

Co třeba kdyby... Kdyby v blízkém vesmíru existovaly další obydlené planety. Kdyby se na různých světech v různé míře vyskytovaly psychotronické schopnosti. Kdyby bylo možné psychickou energii dlouhodobě akumulovat – přeměnit ji na argenit, velmi skladný a dekorativní (a samozřejmě tajemně zářící) krystal bez struktury z atomů – a pak ji myšlenkovým příkazem naráz uvolnit, když je potřeba budovat nebo ničit a člověku se nechce brát si na to motorovou pilu. Kdyby tohle všechno... Pak by vesmír vypadal jinak než ten náš.

Jedinci s psychotronickými schopnostmi (někdy zvaní „vznešení argialuové“, někdy „gleewarini“, jindy zase „ty svině mizerný“) by občas měli problém dožít se důchodového věku, ale každopádně by měli moc. Krystaly argenitu (většinou pocházející z opuštěných planet dávných a důkladně vymřelých netechnických civilizací) by podle okolností představovaly jmění, posvátný předmět nebo nebezpečný kontraband. S argenitem se dá podnikat leccos; záleží na povaze hrdiny a typu státního zřízení. Ale jisté je, že když se škodolibostí Osudu takový krystal ocitne nějaké ubohé literární postavě v ruce, v chapadlu nebo v kabelce, efektivně zlikviduje veškeré její předchozí životní plány.

Argenit coby středobod vesmíru se mi osvědčil. Má podobnou funkci jako peníze, ale na pohled je mnohem malebnější. Stojí v pozadí a spojuje světy, příběhy a osudy, které by se jinak nikdy neprořály. Některé civilizace ho znají a hojně využívají, jiné ho teprve objevují a k dalším o něm zatím nedolehla ani zmínka – tak jako k Pozemšťanům v době gerdánského pokusu na Luně. Přísně vzato nepíšu žádný „cyklus“, spojený místem děje nebo osobou některého hrdiny, nýbrž „budoucí historii“ s jediným velkým argenitovým *kdyby*.

Zrovna novela *Lunapark Luna*, napsaná pro tento sborník, má ovšem přímé pokračování. K nezdařenému gerdánskému zásahu má dojít v roce 2566; chronologicky je to vůbec první argenitový příběh. Ósseané pak na dlouhá desetiletí plíživým,

nenápadným ideologickým způsobem ovládnou Zemi – a v roce 2608 proti nim stojí Lucas, syn Gilese a Ainei, v několikadílném románu JANTAROVÉ OČI.

Civilizace povstávají a zase upadají. Zatímco Zemi ovládá Össenská Církev, Hvězdovládci z Nangondy pátrají po odpadlících Sgenech a nakonec objeví jejich skrýš na planetě Tlix a pěkně to tam vymetou. Fomalhiwa, prastará argenitová planeta, se ze strachu před Hvězdovládci uzavírá do izolace. Mezitím roste moc impéria Igeřanů a v roce 4228 Igeřané dobývají Zemi. Kolem roku 9990 propuká válka Igeřanů s n-sit-nem, říší rostlinných bytostí floraínů. Ve snaze získat argenit jako zbraň proti floraínům Igeřané zničí civilizaci Fomal-hiwy. V roce 10021 vzniká říše Eternaal, sjednocující trosky Igeru a n-sit-nu. V dalších staletích se hledači vydávají na daleké cesty R-A prostorem, aby na starých planetách objevili argenit, a ocitají se až na samých hranicích říše Hvězdovládců...

Ne, neberte to moc vážně. Zaznamenávat „budoucí historii“ vymyšleného vesmíru je ošemetná věc. Autorka sci-fi Ansen Dibellová si z toho dělá legraci a ve svém pojednání o zápletky (*Plot*, In: HOW TO WRITE A MILLION, Londýn 1995) varuje, jak záludná je tahle „nemoc stvořitelů světů“. Autorům radí, aby informace o svých vymyšlených světech vecpali kamkoliv, klidně i do šuplíku na ponožky, ale hlavně ne probíhají do knihy. Čtenář chce příběh, ne tabulky a desítky stran dodatků, rozborů, výkladů a reálií! A tohle platí tím spíš v dnešní informační době, kdy každý, kdo hledá, taky snadno vyhledá.

A proto už ani slovo! Jen ať zůstane argenit tajemný, všudypřítomný a neviditelný – trochu jako ten tajný spolek venkovských učitelů, kteří tajně tahají za tajné nitky a pomocí mikroskopických vysílaček ovládají svět natolik tajně, že jste o nich určitě nikdy neslyšeli. A kromě toho (jak by dosvědčili všichni skuteční argia-duové, kdyby to nebylo tak tajné) – *je zvláštní vlastností argenitu, že v povědomí civilizace blokuje informace o sobě.*

Tak je to v plánu. Namluvit všem, že argenit si někdo jen tak vymyslel!

Profily výtvarníků

Jiří Grus

Ilustrace na stranách: 299, 329, 357

Výtvarník, narozený v roce 1979 v Trutnově, vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze. Patří mezi naše nejúspěšnější komiksové kreslíře, obdržel několik domácích ocenění a je také držitelem ceny z Mezinárodního komiksového festivalu v Lodži. Dlouhá léta patří mezi přední ilustrátory měsíčníku Ikarie. Své komiksy publikoval mj. v Aarghu!, Zkratu, Živlu a Potu a přispěl do sborníku INSEMINÁTOR (2004). Podařilo se mu úspěšně proniknout do zahraničí. Jeho díla vyšla například v Portugalsku, Řecku nebo ve slavném americkém magazínu Heavy Metal. Podle scénáře Štěpána Kopřivy namaloval velmi úspěšné splatterpunkové album NITRO TĚŽKNE GLYCERÍNEM (2006), jež se dočkalo zatím tří zahraničních vydání (Španělsko, Itálie, Holandsko). Nyní se věnuje autorskému komiksu na pokračování s názvem Voleman, jenž vypráví částečně autobiografické a částečně surrealistické příběhy ze současnosti. Jeho webovou stránku můžete navštívit na adrese www.koreastudio.cz.

Karel Jerie

Ilustrace na stranách: 405, 425, 451, 477

Narodil se v roce 1977 v Praze, kde také vystudoval Akademii výtvarných umění. Zabývá se malbou, tvorbou komiksů a ilustrací. Svými kresbami přispívá do celé řady časopisů a novin, namátkou jmenujme Reflex, A2, Ikarie, Deníky Bohemia atd. Hlavní oblastí jeho zájmu jsou ale komiksy. Jeho díla se objevila v revue Aargh!, Zkratu či Bedemanu, ve sbornících INSEMINÁTOR (2004) a O (NE)MRTVÝCH JEN DOBRÉ (2005) a vyšla mu také dvě samostatná komiksová alba – OIDIPUS REX (2007) a ŠIFRA

MISTRA HANKY (scénář Tomáš Hibi Matějíček, 2007). V roce 2008 získal první cenu v kategorii profesionálů na Mezinárodním komiksovém festivalu v Lodži. Je také zakládajícím členem občanského sdružení Sequence, které se snaží podporovat rozvoj domácí komiksové tvorby. Jeho internetovou prezentaci naleznete na stránce www.kareljerie.cz.

Lubomír Kupčík

Ilustrace na stranách: 133, 149

Lubomír Kupčík (narozen 1957) se do pozornosti čtenářů fantastiky dostal relativně nedávno, a to převážně díky příspěvkům do časopisu Pevnost, kde má nyní mezi ilustrátory výsadní postavení. Kromě jiného je autorem obálek knižní edice Pevnosti a kreslí také celostránkové úvodní ilustrace k povídkám v tomto časopisu. Brzy poté, co se představil i jako autor barevných obálek, začal o něj být mezi čtenáři a nakladateli ještě větší zájem. Jeho další výtvarné práce jsou spojeny se zájmem o historii, etnografii, zoologii a paleontologii. Z dřívější činnosti zmiňme restaurování památek nebo propagační a užitou grafiku.

Karel Zeman

Ilustrace na stranách: 195, 217, 243

Malíř a ilustrátor, narozený v roce 1950, dříve působil v Praze a nyní žije v Jevíněvsi na Mělnicku. Do roku 1985 hrál poloprofesionálně fotbal za Viktorii Žižkov. Byl velmi aktivní na komiksové scéně zvláště v osmdesátých letech minulého století. Patřil mezi organizátory Comics klubu československého a vytvořil například několik foglarovských komiksů. Jednou vyhrál hlavní cenu a čtyřikrát cenu čtenářů v komiksové soutěži Bemík. Jako výtvarník spolupracoval na animovaném seriálu *Vinnetou* a počítačové hře *Jakub a Tereзка*. Nyní se věnuje převážně malbě olejovými barvami na zakázku, hlavně portrétům a karikaturám. Dlouhá léta

svými kresbami přispívá do časopisů Ikarie, Pevnost, Rodokaps, Květy atd. Jeho webovou prezentaci najdete na adrese www.karelzem.cz.

Martin Zhouf

Ilustrace na stranách: 33, 59, 79

Narodil se v roce 1962 v Chomutově. Od roku 1990 je na volné noze jako grafik a malíř. Namaloval vůbec první obálku časopisu Ikarie. Jeho tvorba je známá především ve spojení s knihami Ondřeje Neffa, pro něž vytvořil celou řadu obálek. Neff mu naopak přispěl texty do jeho autorského alba FRENESIS, které vyšlo v roce 1993. Kromě knižních obálek vytváří také obaly hudebních nosičů (např. Kabát – *Corrida*), spolupracoval na počítačové hře *Brány Skeldalu* a filmu *Nexus*. V poslední době se věnuje převážně projektům mimo žánr science fiction.

Doslov

Martin Šust

Hvězdy české sci-fi. Už jen ten název prozrazuje ambice, a podíváte-li se na jména autorů, bude vám hned jasné, že nezůstane pouze u názvu. Ondřej Neff, Vladimír Šlechta, Jaroslav Velinský, Jiří W. Procházka a Vilma Kadlečková, co jméno, to pojem. Alespoň pokud jste sečtělý fanoušek science fiction.

Jenže ne všichni čtenáři fantastiky spadají do téhle kategorie. Když pomineme ryze akční SF díla, pak se u nás daří převážně žánru fantasy, zejména té historické. Science fiction je kvůli tomu u českých autorů poměrně vzácná, o to méně tu logicky najdete úspěšných a zavedených sérií. Na mysli přesto některé vytanou – Lunární cyklus, Oggerd, Christy Bigs, Rox'n'Roll a Legendy o argenitu. Klasika. Jestli si ale myslíte, že právě tohle je sázka na jistotu, pak bych si dovolil nesouhlasit. Mladé generaci to pravděpodobně zase tolik neřekne.

Začněme s Neffem, status hvězdy české science fiction se mu upřít rozhodně nedá, jako jeden z mála je tu a tam známý i v zahraničí, právě jeho práce povětšinou reprezentují tuzemskou tvorbu v mezinárodních sbornících. Faktem je, že zatím poslední román Lunárního cyklu vyšel teprve nedávno, ovšem ten první začal Neff psát už v roce 1984. Science fiction je to typicky česká, na nic si nehraje a sám autor ji záměrně psal jako představu „obyčejné budoucnosti“. Domácím čtenářům je proto blízká a překvapivě funguje i dnes. Neff se sice už dlouho těší postavení doyena domácí scény, ale v poslední době se na něj často snášejí i slova neúprosné kritiky, zvláště pak z úst mladých čtenářů.

Pozici žánrového nestora těžko odepřete Jaroslavu Velinskému, i když se častěji věnuje milované detektivce. Nedávno se dočkal první knihy souborného vydání svého

akčního science fiction seriálu Dan Young, čímž na sebe výrazněji upozornil i současné čtenáře fantastiky. Opomenout nelze ani občasné kratší práce, v jeho věku by snad každý chtěl mít tak bohatou a živou fantazii. Kontinent neomezených možností poprvé navštívil také v roce 1984, pro fantastiku příznačném. Antarktida tehdy potřebovala hrdinu, a tak se zrodil Christy Bigs, zvaný též Paparazzo, neohrožený velikán oplývající morální čistotou – prostě nejlepší reportér, jakého kdy česká fantastika měla. Poslední, no vlastně už předposlední Christyho příběh sice vyšel v roce 2007, ale pochybuju, že ho dnešní mládež vůbec zaznamenala. Byl totiž publikován v omezeném nákladu v autorově vlastním nakladatelství.

Také Vilma Kadlečková začala psát už v osmdesátých letech, její nástup na počátku následující dekády jsem mohl sledovat osobně, první román mi tehdy přišel nesrozumitelný, ten druhý už méně a následující mě pohltit. Cyklus o argenitu není dílo, do kterého by bylo snadné proniknout. Velmi netradiční science fiction kombinovaná s fantasy, na níž je vidět, že autorka příběhem jednoduše žije. Sama přiznává, že má „jen dva módy existence: období, kdy píše, a období, kdy živoří“. Dílo Kadlečkové je ověřeno cenami natolik, až to ostatní autory nutí k pomlouvačné závisti, ovšem pro ty, kteří autorce „rozumí“, jsou ocenění naprosto pochopitelná. Musíme ale dodat, že se Kadlečková k argenitu vrací po patnácti letech, opět nic lákavého pro dnešní mladé čtenáře.

To Vladimír Šlechta je na tom alespoň zdánlivě mnohem lépe: pro současné čtenáře je dostatečně známý. První povídka oggerdovského cyklu sice vyšla už v roce 1993 (její vznik se datuje o dva roky dříve), ale v dalších letech následovaly hned tři romány a několik povídek. Při bližším pohledu ovšem zjišťujeme, že dva deset let staré romány se na rozdíl od jiných Šlechtových věcí dotisku nedočkaly a autor proslul především fantasy sérií z Krvavého pohraničí. Oggerd stojí tak trochu stranou.

Náš poslední autor, Jiří W. Procházka, představuje buldozer české fantastiky, všechna ta energie, v níž leckdy forma vítězí

nad obsahem, nemohla najít lepší uplatnění v ničem jiném než právě v kyberpunkovém Rox'n'Rollu. Však se také JWP dá s klidným srdcem označit za českého kyberpunkového guru. Procházka je mladým čtenářům dostatečně znám, ať už seriálem o agentovi JFK nebo obnoveným vydáním Kena Wooda. Ale jeho základní dílo, a za to neváhám Rox'n'Roll označit, zase tolik „profláklé“ není. Pro mnohé je to archivní neznámá, což mě spolu s předchozími zjištěními přivádí k následujícímu tvrzení:

Hvězdy české sci-fi jsou zatraceně důležitá, průkopnická a odvážná kniha.

Přicházejí s tvrzením, že science fiction u nás má své hvězdy, zasloužilé velmistry. Nejsou to žádná mrtvá jména, ale spisovatelé současnosti, stále tvořící. Už to je *důležité* si uvědomit a třeba to tak prezentovat i v zahraničí, protože zde jako téměř všude platí pravidlo: „když se nepochváíme sami, nikdo to za nás neudělá“.

Spojit ony hvězdy do jednoho svazku, jenž obsahuje nové příběhy z jejich nejslavnějších cyklů, je dosud ojedinělý, *průkopnický* počín, doufejme, že se třeba za deset let objeví podobná kniha, která přijde s další generací „hvězd“, ať už se sborník sám bude jmenovat, jak chce.

A ona odvaha?

Ta vyplývá z už řečeného. Science fiction byla a vždy bude literaturou energickou a věčně mladou, není divu, že jejími čtenáři bývá zpravidla mládež (naštěstí ne zcela). Platí to i u kritiky, většina dnešních internetových recenzentů zrovna na Neffovi nebo Velinském nevyrostla. Přijít k mladé generaci s cykly, které mají své kořeny v osmdesátých a devadesátých letech, je riskantní, zvláště když je kniha označena tak honosným názvem. Přesto pevně věřím, že i v očích současných čtenářů sborník obstojí, jistě nejde o knihu poutavou pouze pro pamětníky.

Po *Legendách české fantasy* tu máme „volné pokračování“, které prozíravě přichází až jako druhé, přece jen současnost patří především fantasy; ovšem o to zajímavější knihou *Hvězdy české sci-fi* jsou. Otevrou dveře novým vydáním dnes už

vyprodaných knih? Dají české science fiction nový, tolik potřebný impulz?

Na místě je i otázka, zda je vůbec možné, aby jediná kniha měla tak dalekosáhlý vliv. Sama jen stěží, přesto lze doufat, že by mohla zafungovat alespoň jako spoušť. Antologie, tj. soubory povídek různých autorů, zaujímají ve vývoji domácí scény už po celá desetiletí významnou úlohu. V osmdesátých letech pomáhaly zformovat širší domácí scénu žánrových spisovatelů. O dekádu později se jejich vliv sice umenšil se vznikem prvních specializovaných časopisů a s přívalem zahraniční fantastiky, která mnohé české autory donutila knižně publikovat raději pod pseudonymem, aktuálně se však jejich význam opět upevnil.

Dnes si čeští autoři znovu dokázali vybudovat postavení rovné tomu, které zaujímají ti nejlepší zahraniční spisovatelé, doba anglických pseudonymů zmizela v nenávratnu. Zdálo by se, že příležitosti publikovat povídku jsou u nás mnohé. A je to nepochybně pravda, ovšem při bližším pohledu vystupují na první pohled zajímavé okolnosti...

V současnosti u nás sice vycházejí hned dva žánrové časopisy, které poskytují české fantastice velký prostor, ovšem i ten je při nejlepší vůli pouze omezený a navíc je patrné, že zavedení autoři dávají přednost knižní prezentaci. Časopis sice poskytuje možnost dostat se k většímu počtu čtenářů, zároveň je však jaksi pomíjivým médiem, zvláště pokud jde o měsíčník přinášející vedle povídek také rychle stárnoucí aktuální informace. Na druhou stranu kniha, ať už jde o antologii nebo sbírku, se může jevit jako nadčasový artefakt, jenž působí mnohem úctyhodnějším dojmem. Vedle přílivu nováčků tak některé antologie dokážou přilákat i „velká jména“, což jim na rozdíl od periodik propůjčuje sílu věci lépe ovlivňovat a třeba i dosáhnout změny

Za posledních deset let u nás vyšlo v průměru osm antologií české fantastiky ročně, což je číslo překvapivě vysoké. Je vidět, že trh je silný, když dokáže pravidelně produkovat takové kvantum povídek. Konkurence je tedy vysoká, zvláště pokud

nezapomeneme na početné soubory zahraničních prací. Je tomu ale opravdu tak? Z antologií posledních deseti let vznikla polovina výběrem z amatérských literárních soutěží, i přes veškerou snahu tak nemohou konkurovat sborníkům známých tváří, které už mají řemeslo bezpečně zvládnuté. A každý rok se objeví i nějaké okrajové sborníky, povětšinou pokusy o oživení u nás opomíjeného hororového žánru. Vycházejí mimo tradiční nakladatelské bašty českých antologií (Triton, Mladá fronta, Straky na vrbě) a obsahují práce spisovatelů, kteří se fantastice mnohdy příliš nevěnují. Snad proto uvnitř „ghetta“, v němž se fantastika bezesporu nachází, příliš rozruchu nevyvolávají.

Prostými počty dospějeme k tomu, že pro českou fantastiku skutečně nosných antologií s pevným edičním záměrem a přítomností zkušených spisovatelů zase tolik nevychází. A není se co divit, autorská špička je na malém domácím trhu dosti úzká a nedokáže každoročně vyprodukovat o moc víc materiálu než na dva až tři významnější soubory. Ostatně i ty jsou prací obdobně nepočetné editorské smetánky, kam vedle Ondřeje řadím v doposud bohužel čistě pánské společnosti Michaela Bronce, Jaroslava Jirana, Antonína K. K. Kudláče, Ondřeje Müllera, Tomáše Němce a Vlada Říšu. Je ale třeba dodat, že dobrá polovina z nich se věnuje sestavování antologií jen občasně.

V čem se Ondřejovy antologie liší a proč se jim na trhu poměrně snadno dostává značné pozornosti? Ondřejovy projekty jsou pro téměř každého spisovatele lákavé a prestižní. Vedle pečlivé redakční práce oplývají neméně zdařilou nadstavbou v podobě vazby, doprovodných textů a ilustrací. Už Ondřejově druhé antologii byla obvyklá brožovaná podoba viditelně malá. Krásně ilustrovaná kniha s historickými vsuvkami si přímo říkala o odpovídající vázané vydání. A následujícím knihám se ho už dostalo. Možná je to drobnost, ale spolu s ostatními detaily tak Ondřejovy antologie působí na skromném domácím trhu výjimečně propracovaně a hodnotně. Na knižních pultech je jednoduše nepřehlédnete. Kvalitní obsah se v nich pojí s odpovídajícím zpracováním, které jejich

význam jen umocňuje. Je vidět, že Ondřej věnuje pozornost všem stránkám tvorby knihy.

A proto je docela možné, že *Hvězdy české sci-fi* budou stát za obrodou žánru, jehož jméno tak hrdě nesou v názvu. Představují nepřehlédnutelný pokus o jeho oživení. Přál bych si, aby česká science fiction byla fantasy rovnocenným partnerem. Ale pokud se tak nestane, pořád tu bude tato kniha jako velká útěcha všem, co se vedle mečů a draků nechávají ve své fantazii rádi unést i do budoucnosti nebo na vzdálená místa vesmíru.

Obsah

Ondřej Jireš: Úvod.....	8
Ondřej Neff: Prázdniny v mezisvětě	13
Vladimír Šlechta: Chcípnout jako pes	138
Doslov autora.....	198
Jaroslav Velinský: Ghebrthouxwnlck.....	203
Jiří W. Procházka: Rudý soumrak aneb Rox'n'Roll in red.....	317
Část první: Rudý kód.....	317
1. Sonáta pro dvoje housle a černý tahač	317
2. Arabeska pro housle, basso continuo a Skyfleet	321
Intermezzo no. 1.....	328
3. Canzonetta pro lidský soprán a binární bas	329
4. Kasace pro hoboj a antivirový orchestr	333
5. Te Deum.....	335
6. Symfonický menuet pro 2 flétny a 10 000 nákladáků.....	341
7. Serenáda pro smyčcový kvartet a letecký kolaps	344
8. Ossana (úryvek) pro Annabel Lee	348
Intermezzo no. 2	354
9. Humoreska	355
Intermezzo no. 3	356
10. Kantáta pro baryton, bass a Buntline	358
11. Divertimento pro smyčcové kvarteto a zářící srdce.....	360
12. Chrámová sonáta pro violoncellové kvarteto, letadla a vlaky	361
13. Nokturno pro 3 hlasy a Standard Island.....	365
14. Zádušní mše, requiem pro Roxannu.....	368
15. Hymnus Herman exitus	369
16. Malá svita z baletu Konec světa.....	370
Část druhá: Rudý úsvit.....	371
1. Serenáda pro smyčcový kvartet a trio v bílém.....	371
2. Trojkonzert pro violoncello, klavír a mezikontinentální střelu	379
3. Romance z opery „Dva v raketovém silu“	382

4. Arabeska pro housle a vzkaz v šachtě	385
Etuda „Vnitřní monolog řidičky Jull“	388
6. Koncert pro hoboj, orchestr a raketu Atlas	390
7. Menuet pro krvavou violu, brutální bas a sbor v bílém...391	
8. Divertimento pro smyčcové kvarteto a tank Abrams.....	401
9. Koncertantní symfonie pro fugu a obchoďák K-Mart.....	403
10. Moteto Jull & Rox	406
Intermezzo no. 4	408
11. Z cyklu symfonických básní Velká země.....	412
Část třetí: Rudý poplach.....	421
1. Polonéza pro violoncello, orchestr a kulomet M60	421
2. Preludium k Apokalypse	426
3. Serenáda pro kybernetické kvarteto a binární basu	430
4. Balada pro radioaktivní roh, kyberprostor a dvě UI	433
Epilog:	439
Ledová variace na symfonii Z Nového světa	439
Doslov autora.....	446
Vilma Kadlečková: Lunapark Luna	451
Doslov autorky.....	603
Profily výtvarníků	605
Martin Šust: Doslov	608
Obsah.....	614

EDICE FANTASTIKA

(nakladatelství Argo a Triton)

Dosud vydáno:

- sv. 1 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, kniha první
- sv. 2 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, kniha druhá
- sv. 3 – Isaac Asimov: **Nadace**
- sv. 4 – Guy Gavriel Kay: **Letní strom**
- sv. 5 – Ursula K. Le Guinová: **Levá ruka tmy**
- sv. 6 – Peter S. Beagle: **Poslední jednorozec**
- sv. 7 – Ian McDonald: **Řeka bohů**
- sv. 8 – Isaac Asimov: **Nadace a Říše**
- sv. 9 – Guy Gavriel Kay: **Potulný oheň**
- sv. 10 – Ondřej Jireš ed.: **Hvězdy české sci-fi**

Připravujeme:

- John Crowley: **Malý, velký**
- Ian McDonald: **Brasyl**
- Isaac Asimov: **Druhá Nadace**
- Guy Gavriel Kay: **Nejtemnější cesta**
- Ian M. Banks: **Hráč**
- Adam-Troy Castro: **Vyslanci mrtvých**
- Robert V. S. Redick: **Spiknutí ryšavého boha**

Ondřej Jireš, ed.
Hvězdy české sci-fi

Z dosud nepublikovaných textů sestavil Ondřej Jireš.

Ilustrace na obálce Lukáš Tuma a Tomáš Havelka.

Grafická úprava Lukáš Tuma.

Vnitřní ilustrace Jiří Grus, Karel Jerie, Lubomír Kupčík, Karel
Zeman a Martin Zhouf.

Doslov Martin Šust.

Odpovědný redaktor Ondřej Jireš.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Jazyková redaktorka Jana Kunová.

Sazba Petr Teichmann.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2010 jako svou 1375. publikaci,

10. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Severografia a. s., Most.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-0270-3

Knihy nakladatelství Argo distribuuje

knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz